

# Giới thiệu Thần Hồn Điện Đảo

Số chương: 81 chương

**Thể loại:** CHAY VÀ MẠCH TRUYỆN CHẬM TỪ TÓN. Hiện đại, ngọt, sủng, giới giải trí, 419, cưới trước yêu sau, có baby.

**Edit:** Mộc Tử Đăng

**Bìa by** Tâm (Cảm ơn chị Tâm nhiều nhiều ♡)

Một lần uống say, Thư Dao mơ màng thế nào lại xảy ra quan hệ với một người đàn ông.

Điều thảm hại hơn là bởi vì công việc bận rộn mà cô quên uống thuốc tránh thai. Hiện tại, Thư Dao đang nhìn chăm chăm vào hai vạch đỏ chói trên que thử thai, đầu óc có chút choáng váng.

Nữ chính mình tinh xinh đẹp dịu dàng với nam thần lạnh lùng cấm dục.

[Đọc hướng dẫn]

1. Giới giải trí ngọt nhỏ, tình cảm là chính.

2. Lên xe trước bỏ sung vé sau, hai nam nữ chính ký hiệp nghị vợ chồng, ngọt ngọt ngào ngào.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Điện Đảo* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 1

Edit: Mộc Tử Đăng

Sắc mặt Trần Băng xanh mét ném máy tính bảng lên trên bàn, màn hình trong nháy mắt nứt thành một đường, Thư Dao không cần nghĩ cũng biết nội dung bên trong là gì.

Trần Băng tức giận nói: “Thư Dao, sao lại thế này?! Giải thích đi.”

Thư Dao cúi đầu ngồi trên ghế, sắc mặt trông vô cùng khó coi, không biết nên giải thích như thế nào.

Trần Băng giận đến mức muốn mắng cô té tát nhưng anh ta biết bây giờ không phải là thời điểm để tra hỏi mà là dùng để giải quyết vấn đề!

Đúng, vấn đề! Quan hệ xã hội bây giờ khủng hoảng vô cùng nghiêm trọng!

Thư Dao! Một tiểu hoa đán đang ăn khách, rạng sáng hôm nay đột nhiên bị phát đi tin tức có thai trước khi kết hôn, đính kèm là tấm ảnh cô ở bệnh viện phụ sản!

Lúc 12 giờ đêm, hầu như cư dân mạng cả nước đều chìm vào giấc ngủ, đột nhiên một tài khoản Marketing phát tin tức này lên Weibo khiến cho mọi người điên cuồng chuyển tiếp, không lâu sau tiêu đề đó đã đứng đầu hot search Weibo, truyền ra khắp mạng xã hội.

Tựa đề của bài Weibo đó là: Nữ thần thanh thuần bất ngờ mang thai, làm nhiều fan hâm mộ vỡ mộng!

Mà trong tấm ảnh là hình ảnh Thư Dao che kín mặt mũi đứng ngay cửa bệnh viện, theo sau là một loạt các tấm ảnh khác của cô trong bệnh viện, mặc dù đã che gần hết nhưng fan hâm mộ của cô vẫn có thể nhìn ra từ cặp mắt đào hoa đó, đuôi mắt hơi cong lên, thậm chí phóng to hình ra thì có thể nhìn thấy một nốt ruồi trên cổ cô.

Là người đại diện, Trần Băng cảm thấy giận dữ vô cùng, hơn nửa đêm, phòng quan hệ xã hội phải đứng ra giải quyết nhưng chuyện này không hề đơn giản như họ nghĩ, hình ảnh Thư Dao đi bệnh viện kiểm tra trong vòng một giờ đã phát tán khắp internet, nhân viên phụ trách chuyên nghiệp kiểm tra thì phát hiện hình ảnh không phải là photoshop, đây toàn bộ là ảnh thật! Trong nháy mắt công ty liền rơi vào thế bị động, mà tài khoản Marketing điên cuồng chuyển phát, cộng thêm việc phía sau màn hình không biết có phe đối thủ nào vung tay ra đổ thêm dầu vào lửa hay không nữa, hình ảnh được phát tán đi vô cùng nhanh, mới khoảng một hai giờ sáng mà bình luận liên quan đến việc cô mang thai đã lên đến hơn một trăm ngàn, tài khoản Weibo cá nhân của Thư Dao cùng với tài khoản của công ty toàn bộ đều thất thủ, fan hâm mộ và người qua đường tranh luận kịch liệt ở khu bình luận.

Trong thời gian nhanh nhất công ty đã khổng chế dư luận, muốn hạ nhiệt xuống để tìm hiểu tình hình nhưng căn bản đều vô ích, mạng internet lại tiếp tục bùng nổ. Cho đến ba tiếng sau, Trần Băng gọi Thư Dao đến công ty, cô mới hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Sắc mặt Thư Dao trong nháy mắt trở nên tái nhợt, trong ánh mắt là vẻ mờ mịt, kinh hoàng. Trần Băng thu hết biểu cảm của cô vào trong mắt mình, cố gắng áp chế cơn tức giận, hết sức bình tĩnh nói: “Thư Dao, cô giải thích một chút cho tôi, chuyện gì đã xảy ra hả?”

Thư Dao nhìn lướt qua bình luận trên màn hình, mím chặt môi, không nói gì.

Trần Băng giận muốn điên lên, anh ta đứng dậy đi vòng vòng hai vòng trong phòng, sau đó xoay người lại, hai tay chống trên mặt bàn, ánh mắt sắc bén nhìn về phía cô nói: “Thư Dao, cô có biết bây giờ đang xảy ra chuyện gì không hả?!”

Thư Dao tiếp tục yên lặng, thanh âm Trần Băng lạnh như băng vang lên: “Có thai trước khi kết hôn, không biết cha đứa bé là ai, xem như là một người bình thường gặp phải chuyện như vậy cũng không tránh được bị người ngoài nghị luận cười nhạo! Bây giờ cô đang ở vị trí nào có biết không? Ban đầu làm sao cô bước lên được vị trí hiện tại hả? Cô muốn vì chuyện này mà phá hủy sự nghiệp của mình sao?”

Sắc mặt Thư Dao cực kỳ khó coi, môi hơi giật giật nhưng vẫn không hề lên tiếng.

Sự kiên nhẫn của Trần Băng gần như muốn cạn rồi, Thư Dao là do một tay anh ta dẫn dắt đi lên, lúc trước anh ta thức đêm chọn kịch bản cho cô, chăm sóc cô ở đoàn phim, mọi thứ mà cô có từ tóc cho đến chân đều là đích thân anh ta chọn lựa, cho dù đối phương muốn buông tha cố gắng nhiều năm như vậy nhưng anh không thể đồng ý được!

Trần Băng chậm rãi thở dài một hơi, châm điếu thuốc nhưng đột nhiên lại nhớ tới scandal trên Weibo, ánh mắt anh ta quét qua bụng Thư Dao một cái, cuối cùng trầm mặt đem điếu thuốc dập tắt.

Ánh mắt Thư Dao nhìn cái gạt tàn thuốc, khi mở miệng âm thanh phát ra có chút khàn khàn, nói: “Thật xin lỗi, Trần ca.”

Trần Băng: “Cô không cần nói xin lỗi với tôi.”

Thư Dao lắc đầu một cái, không lên tiếng.

Trần Băng nhìn chằm chằm cô: “Còn nhớ lúc đầu vào công ty cô đã nói cái gì với tôi không?”

Thư Dao ngẩng đầu, khuôn mặt xinh đẹp giờ phút này có chút tái nhợt và tiều tụy, nhưng vẫn có thể nhìn ra được vẻ thu hút đoạt hồn.

Là tướng mạo minh tinh trời sinh, ông trời ban cho khuôn mặt kiếm com.

Yên lặng mấy giây cô mới chậm rãi nói: “Tôi đã nói rằng mình muốn nổi tiếng, tôi muốn kiếm tiền.”

Trần Băng gật đầu, ngón tay gõ gõ trên bàn, lạnh lùng nói: “Đúng, cô nói cô muốn nổi tiếng, cô muốn tỏa sáng, cô muốn kiếm tiền, cô muốn thoát khỏi sự nghèo khổ của hiện tại, muốn trở thành một nữ minh tinh nổi tiếng nhất, trở thành người trên vạn người.”

Ánh mắt Thư Dao lắng xuống, nhưng vẫn không nhìn thấu cô đang nghĩ cái gì.

Trần Băng biết, cô là một người có sự kiên cường, bên ngoài tuy có dáng vẻ tỏa sáng nổi bật nhưng không để ai có thể dễ dàng nhìn thấu lòng mình.

Cho dù đã trôi qua nhiều năm như vậy nhưng Thư Dao vẫn một mực nghe lời mà cố gắng, chỉ trừ phương diện chọn kịch bản ra thì còn lại hết thảy cô đều nghe theo sự an bài của công ty, chưa bao giờ dị nghị cái gì. Vào mấy năm mới ra mắt kia, một cô gái nhỏ mới trưởng thành mà một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày đều ở trong đoàn làm phim, chỉ cần có kịch bản thì tuyệt đối sẽ không nghỉ ngơi.

Từ đó trở đi, Trần Băng cũng biết được Thư Dao sẽ nổi tiếng, bất luận là bao nhiêu năm thì cô nhất định sẽ nổi tiếng, hơn nữa còn là cực kỳ nổi tiếng.

Từ hai bàn tay trắng trong giới giải trí này rồi cố gắng vươn lên và trở thành như hiện tại, được bầu chọn là nữ diễn viên thanh thuần xinh đẹp nhất, giá trị thương mại cao nhất. Ngoại hình vô cùng thu hút, kiên định nỗ lực, kỹ thuật diễn cũng không tệ, có nhân khí cao lại có duyên với khán giả, gần như có thể nói là nữ minh tinh nổi tiếng nhất.

Một đường đi lên, Thư Dao đã bỏ ra rất nhiều nỗ lực, anh ta là người đại diện nên rất rõ ràng. Trong kế hoạch hoạch định sự nghiệp của Thư Dao, không quá năm năm thì giá trị con người cô sẽ tăng gấp đôi, chỉ cần cô nghe theo sự an bài của công ty là được, tương lai nhất định sẽ vô cùng sáng lạn, nổi tiếng khắp nơi!

Là nữ diễn viên ăn khách tự nhiên cũng sẽ không thiếu scandal bôi đen. Nhưng may mắn thay, mặc dù là ra mắt sớm nhưng trên người Thư Dao cũng chưa từng bị bôi đen, cô thật sự là trời sinh làm minh tinh. Cho nên nhiều năm trôi qua danh tiếng của cô càng ngày càng cao, tài nguyên mỗi ngày một tốt hơn, còn lần này, Trần Băng cũng chỉ nghĩ là bị bôi đen giống như trước kia thôi, chỉ bị đối thủ cạnh tranh trong giới giải trí ra tay bôi đen, giờ chút thủ đoạn mà thôi.

Nhưng mà anh ta không ngờ tới, lần này là thật!

Lúc này Trần Băng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, trong nháy mắt, trong lòng có chút mờ mịt.

Đối với kế hoạch phát triển sự nghiệp của Thư Dao thì anh ta cũng làm thêm kế hoạch dự phòng nhưng chưa từng nghĩ đến sẽ phát sinh chuyện như vậy.

Con nghiện thuốc lá của Trần Băng lại nổi lên, anh ta đang tận lực khắc chế không nổi nóng, ngón tay lại gõ trên bàn mấy cái, mình tỉnh xuất hiện scandal, thời gian để quan hệ xã hội làm tốt nhất là để cho tin tức truyền đi tới một phạm vi nhất định rồi nhanh chóng ra tay, làm sáng tỏ mọi việc, một chiều trí mạng, bóp nát tất cả mọi lời đồn đãi và tin vịt từ trong trứng nước, bên cạnh đó cũng lấy lại được sự tin nhiệm của fan hâm mộ.

Còn bây giờ, hiển nhiên mọi thứ đã vượt ra khỏi thời gian quan hệ xã hội tốt nhất rồi, nhưng anh ta cũng không phải người ngây thơ gì trong giới giải trí này, trừ việc Thư Dao thật sự mang thai bị người ta công bố ra ngoài, đầu óc anh ta đang nhanh chóng xoay chuyển.

Hai người giằng co một hồi lâu sau Thư Dao mới mở miệng, thấp giọng nói: “Là thật... Trần ca, em thật sự mang thai.”

Trần Băng sững sốt, mặt hơi biến sắc.

Thư Dao ngồi đó không nhúc nhích gì, qua mấy giây sau Trần Băng thất vọng nói: “Thư Dao, cô quá mức xúc động rồi.”

Thư Dao không có cách nào phản bác được. Đúng là cô xúc động, ở trong vòng giải trí được tám năm rồi, cô đã bỏ ra rất nhiều nghị lực và cố gắng mới có thể đứng được đến vị trí hôm nay, cô đã trả giá rất nhiều, lúc đó nửa đêm bị viêm ruột thừa tái phát cũng tự vào bệnh viện để truyền nước, sau đó lại tiếp tục quay về quay phim cho dù thân thể có khó chịu thế nào, có lần còn phải nhảy vào hồ nước lạnh như băng... vô số lần máu và nước mắt cùng rơi ra đều phải tự cắn răng chịu đựng, không giống như những nữ minh tinh khác xuất đạo chính quy, cô không có căn bản về diễn xuất, đối với diễn xuất một chữ cũng không biết, cô luôn biết đoạn đường này có bao nhiêu gian nan khổ cực.

Cô hiểu ý Trần Băng.

Nhiều năm cố gắng như vậy cô đã đứng trên đỉnh kim tự tháp. Nhưng căn cơ vẫn chưa ổn, chỉ cần không cẩn thận liền có thể bị kéo xuống, phải quay về vạch xuất phát ban đầu.

Nhưng cô tính táo kiêu chế nhiều năm như vậy làm sao biết chỉ hồ đồ nhất thời lại dẫn đến scandal đình đám như vậy chứ?

Trên đường từ nhà đi đến công ty, cô đã không ngừng tự hỏi mình: Tại sao phải phạm sai lầm như vậy?

Câu trả lời dĩ nhiên là không thể giải thích được. Cô mệt mỏi tựa lưng vào ghế sofa, mặt lộ vẻ mệt mỏi. Cô đã mang thai được ba tháng rồi, lúc trước khi chưa biết mình mang thai cô vẫn còn điên đảo trời đất với công việc, thân thể cô cũng đã tập thành thói quen, không hề có gì quá khó chịu. Mà bây giờ khi biết được trong bụng có một đứa bé thì ngay lập tức cảm giác mệt mỏi và vô lực ập đến.

Không biết là trong bụng ảnh hưởng đến hay là do cảm nhận thật sự. Ở trong vòng giải trí này lâu rồi nên cô nhất thời không phân biệt rõ được rốt cuộc bị thương có phải là thật hay không.

Từ khi ra mắt cho đến bây giờ, đối với hình tượng của cô, mọi nhất cử nhất động, mỗi một câu nói, mỗi một biểu cảm nhỏ nhất đều là dựa theo yêu cầu nghiêm khắc của công ty. Những fan hâm mộ theo đuổi cô, khán giả yêu thích cô, bọn họ hoàn toàn không biết trừ diễn xuất ra thì những thứ xuất hiện trước ống kính đều là công ty tạo nên cho cô.

Bị hạn chế đến đáng sợ, tuổi trẻ không sợ mệt mỏi, làm việc cả ngày lẫn đêm không hề ngừng nghỉ. Cả người mệt mỏi vô cùng cũng không biết khi nào sẽ đạt đến điểm giới hạn mà bùng nổ.

Vào một đêm ba tháng trước, cô đeo khẩu trang và mắt kính rồi đi đến quán bar của một người bạn mới khai trương, tính bảo mật rất tốt, khách đến cũng phần lớn là cấp bậc thượng lưu.

Thư Dao không hề uống say, từ lượng của cô luyện được từ trên bàn rượu vào lúc mới ra mắt. Mấy năm nay cô đã nổi tiếng nên rất ít khi uống rượu cùng đạo diễn và nhà sản xuất.

Vào đêm hôm đó, cô mặc một cái váy màu đen, kết hợp với một cái áo khoác dài cùng màu, trên chân đi một đôi giày cao gót màu đen, từ trên xe đi xuống giống như một yêu tinh hóa vào trong động tối đen.

Vào quầy rượu cô cởi áo khoác để lộ ra một thân váy đen có dây cột quanh eo, lộ ra vòng eo mảnh khảnh như cổ một con thiên nga, xương quai xanh tinh xảo, cánh tay trắng như ngọc, đôi chân thon dài được vây trong cái váy như ẩn như hiện, giày cao gót màu đen bao bọc lấy đôi bàn chân trắng ngần, trông vô cùng xinh đẹp mê người.

Cởi áo khoác ra giống như Thư Dao đang lột đi tấm mặt nạ mà công ty cho cô đeo lên, để lộ ra khuôn mặt thực sự của cô. Trong quán bar, ánh mắt si mê của mấy người đàn ông trong đó luôn đặt trên người cô. Cô uống hết ly này đến ly khác, từ lượng tốt nên uống một hồi lâu cũng không thấy say. Theo rượu còn tiến vào thân thể, tinh thần cô có phần buông lỏng đi đôi chút, cái chân tựa trên ghế tùy ý đung đưa, giày cao gót nhất thời va vào thanh ngang.

Một bên uống rượu một bên lắc người theo điệu nhạc, trong miệng khẽ hát theo bài hát. Tâm tình dần tốt lên, dường như không cần phải duy trì hình tượng của một nữ minh tinh nữa, cũng không còn là một cô gái nghèo khổ từ vùng núi của tám năm trước nữa, cô có tiền, có sự nổi tiếng, có thể tùy ý hưởng thụ cuộc sống này, được uống rượu, vui đùa.

Thư Dao đã có chút say, nhưng đầu óc vẫn thanh tỉnh như cũ, cô cảm giác được mình đã thả lỏng rồi nên định rời đi. Nhưng mới vừa đứng dậy xoay người bỗng đâm sầm vào lòng ngực một người đàn ông.

---

Lời của editor:

*Đây là lần đầu edit thể loại Showbiz nên chắc chắn sẽ có những từ dùng không đúng. Nếu các bạn biết có thể comment sửa cho mình nhé!*

*Cảm ơn các bạn rất nhiều.*

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 2

Edit: Mộc Từ Đăng

Trên người người đàn ông mang theo một mùi rượu nồng nặc, cô không tự chủ được ôm lấy eo anh, mũi nhẹ nhàng hít một hơi.

Đang lúc mơ hồ, Thư Dao ngẩng đầu nhìn mặt đối phương, dưới ánh đèn mờ mờ của quán bar, cảm giác mờ mịt nhưng lại có thể thấy được người này có khuôn mặt vô cùng anh tuấn, lúc bắt gặp ánh mắt anh nhìn cô, Thư Dao cảm thấy tim bắt đầu đập nhanh hơn.

Không thấy rõ được nét mặt của đối phương, hai người chỉ chạm mắt nhau. Không biết là ai chủ động trước, Thư Dao vịn lên vai đối phương, một tay người đàn ông ôm eo cô, hai người đứng đó bắt đầu hôn nhau, dưới ánh đèn mờ mờ, mọi người trong quán đều thấy rõ động tác của cả hai.

Không có quá nhiều do dự, hai người đi đến khách sạn bên cạnh quán bar, một đêm phóng túng kết quả là sau khi tỉnh lại cả hai đều mang dáng vẻ khiếp sợ nhìn đối phương, ngay sau đó đã đạt được thỏa thuận, đều là người trưởng thành cả rồi nên không cần phải phụ trách lẫn nhau, không bao lâu sau thì cả hai đường ai nấy đi rồi khỏi khách sạn.

Thư Dao về nhà không bao lâu thì trợ lý đến đưa cô đến đoàn làm phim. Cô biết mình phải uống thuốc tránh thai nhưng bởi vì bận rộn và công việc áp lực cao nên tinh thần cô có chút mệt mỏi, chờ đến khi cô nhớ lại thì đã qua thời gian tốt để uống thuốc tránh thai mất rồi, hơn nữa đêm đó cô nhớ có dùng biện pháp an toàn mà, nên cũng không suy nghĩ nhiều nữa, nhanh chóng bận rộn với công việc, cũng quên mất chuyện này.

Ba tháng sau, sau khi kết thúc cảnh quay cuối cùng thì cô về nhà, đột nhiên lại nhớ đến mấy tháng nay đi cả không đến, kỳ kinh nguyệt của cô mặc dù không đều nhưng chưa từng kéo dài lâu như vậy. Hốt hoảng nhớ đến chuyện hoang đường ba tháng trước, không dám nói với ai liền âm thầm mua que thử thai về, kết quả hiển thị hai vạch đỏ. Cô cầm que thử thai nhìn nhiều lần, lại lên mạng tra cứu, kết quả cuối cùng là cô thật sự đã mang thai.

Cố gắng tám năm, không nói đến chuyện cô có thai trước khi kết hôn, cho dù là nữ mình thì đã kết hôn mà đang ăn khách cũng phải hết sức cẩn thận với chuyện mang thai sinh con, trong kế hoạch một năm tới cũng không có ai dám tùy tiện đề việc mang thai sinh con vào.

Tinh thần Thư Dao mấy ngày liên tiếp đều không yên, lúc làm việc suýt nữa đã gây lỗi. Cuối cùng cô âm thầm liên lạc với một người bạn ngoài giới giải trí, hẹn trước một bệnh viện tư có tính bảo mật tốt để lặng lẽ đi kiểm tra.

Nhưng mà trăm tính ngàn tính vẫn bị chó săn chụp được.

Thư Dao không hiểu sao mình bị chụp lén, rõ ràng cuộc sống riêng tư của cô rất đơn giản. Từ khi ra mắt đến bây giờ, trừ việc quay phim, họp báo ra mất phim thì còn lại cô toàn ở trong nhà mình. Cho nên không thể nào có chó săn canh chừng cô ở bệnh viện được.

Nhưng bây giờ không phải là thời điểm so đo vấn đề này, Thư Dao thấy nhử đầu, không nhịn được lấy tay xoa trán một cái.

Trần Băng một mực quan sát về mặt cô, thấy mặt cô lộ ra vẻ thống khổ thì cũng có chút mềm lòng.

“Thư Dao, em phải suy nghĩ kỹ, bây giờ tin tức em mang thai đã lộ ra, đã qua...” Trần Băng nâng tay lên nhìn đồng hồ một cái, nói: “Đã qua bốn tiếng rồi.”

Thư Dao mím môi không nói.

Trần Băng: “Em cũng không còn là cô gái ngây thơ mới ra mắt nữa rồi, ở trong vòng giải trí hỗn tạp nhiều năm mà anh lại không hiểu sao em có thể phạm vào sai lầm cấp thấp như vậy, bây giờ em cần nói ra hết những chuyện đã xảy ra với anh. Anh phải hiểu hết mọi chuyện mới có thể bàn bạc với công ty rồi đưa ra phương án giải quyết.”

Dĩ nhiên Thư Dao thừa nhận rằng đây không phải chỉ là scandal tin vịt mà thật sự cô đã mang thai. Cho nên bây giờ cần phải biết là đứa bé đã được mấy tháng rồi? Cha của nó là ai? Lúc đó cô đã xảy ra chuyện gì với đối phương?

Trần Băng làm người đại diện của Thư Dao đã tám năm, so với người khác thì anh ta tương đối hiểu Thư Dao, Thư Dao không thể nào giấu giếm anh ta cùng tất cả nhân viên bên dưới mà nói chuyện yêu đương được.

Trong tay chó săn nếu đã có hình ảnh Thư Dao đi bệnh viện còn có thể tra ra kết quả cô xét nghiệm mang thai thì tất nhiên trong tay chúng cũng sẽ có

thứ khác bất lợi với Thư Dao hơn. Người đàn ông đó ư? Người đó rốt cuộc là ai? Có phải cũng không có ý tốt gì hay không?

Trần Băng cau mày, lần nữa thúc giục nói: “Thư Dao?”

Thư Dao chống tay lên trán, qua mấy giây sau mới thấp giọng nói: “Là Khương Tri Ngật.”

Cái ly trong tay Trần Băng lập tức rơi xuống đất, trên khuôn mặt luôn luôn tỉnh táo bắt đầu xuất hiện lên vẻ khiếp sợ và kinh ngạc.

Thư Dao thở dài một hơi, thật sự là có chút hối hận.

Khương Tri Ngật... Trong lòng cô nhấm lại tên người này.

Bây giờ trong giới giải trí, Thư Dao cũng đã đạt được danh tiếng là nữ minh tinh nổi tiếng nhưng mà Khương Tri Ngật, cho dù là danh tiếng hay địa vị cũng cao hơn cô rất nhiều lần.

Xuất thân chính quy, bề ngoài ưu việt, mới ra mắt đã là nam chính trong một bộ phim, mặc dù doanh thu phòng vé không như mong muốn, nhưng nhanh chóng bộc lộ tài năng trong giới điện ảnh, hấp dẫn không ít người hâm mộ. Sau đó Khương Tri Ngật chọn kịch bản đều có chất lượng tốt, diễn viên phụ phải giỏi. Cho dù là đạo diễn và biên kịch không nổi tiếng, chỉ cần kịch bản có tính thách thức là được.

Nên mặc dù Khương Tri Ngật ra mắt sau Thư Dao nhưng lại nổi tiếng sớm hơn cô, không giống như cô luôn dựa vào việc tham gia mấy bộ phim liên mới có thể duy trì danh tiếng, Khương Tri Ngật thành danh sau một vài bộ phim chất lượng tốt, đẳng cấp cứ như vậy một đường bay cao, trừ khi quay phim còn lại rất ít khi công khai xuất hiện bên ngoài nhưng lại có fan hâm mộ cực nhiều, người trong nghề lại đánh giá anh vô cùng cao.

Thư Dao và anh... đều là người đi một đường tới con đường nổi tiếng và cô còn biết rất rõ rằng cô và Khương Tri Ngật có khoảng cách không hề nhỏ.

\*\*\*

Điện thoại Trần Băng rung lên không ngừng, anh ta lấy lại tinh thần nhặt cái ly rơi dưới đất lên rồi trằm mắt bắt máy, đầu dây bên kia không biết nói gì lại khiến sắc mặt anh ta càng ngày càng khó coi.

Thư Dao ngồi trên ghế cũng không biết nên làm cái gì.

Trần Băng phân phó vài câu ngắn gọn với người bên kia rồi tắt máy, anh ta đặt cái ly lên bàn, cầm điều thuốc đưa đến bên miệng rồi ngậm lấy nhưng không châm lửa.

“Đêm đó..Em và Khương Tri Ngật phát sinh quan hệ?” Trần Băng hỏi.

Thư Dao chậm rãi gật đầu.

Trần Băng: “Cho nên cha đưa bé là Khương Tri Ngật?”

Thư Dao: “...Đúng”

Nhân phẩm Thư Dao thế nào tất nhiên Trần Băng rất hiểu, cô không phải là một cô gái có cuộc sống riêng hỗn loạn, anh ta hỏi câu đó cũng chỉ muốn một sự bảo đảm chân thật mà thôi, dù sao thì giá trị tín nhiệm của anh ta đối với Thư Dao đã có chút thấp.

Trần Băng cắn cắn điều thuốc trong miệng, chân mày nhíu chặt lại.

Mấy giây sau anh ta trằm giọng nói: “Hãy nói một lần cho anh biết thời gian mà hai người phát sinh quan hệ còn có cả địa điểm và quá trình nữa, nói hết toàn bộ đi.”

Thư Dao không còn cách nào giấu giếm được nữa nên kể hết chuyện đã xảy ra giữa mình và Khương Tri Ngật vào một đêm kia, kể lại câu chuyện một cách đơn giản nhất. Dĩ nhiên cũng phải bỏ bớt vài chi tiết. Điểm chính ở đây là cô và Khương Tri Ngật đều uống rượu, hai người không hề nhận ra đối phương là ai, ngày hôm sau tỉnh dậy mới phát hiện ra.

Trần Băng nghe xong miêu tả của Thư Dao thì sắc mặt có chút phức tạp.

“Ba tháng trước ở quán bar Ma Tinh hả?” Trần Băng hỏi.

Thư Dao gật đầu.

Trần Băng: “Ừ anh biết rồi.”

“Em đã hẹn trước với bệnh viện đó rồi hơn nữa cũng có rất ít nữ minh tinh khác đến vì sao chớ sẵn lại biết mà rình sẵn chứ?” Trần Băng như có điều suy nghĩ, “Chuyện em mang thai ngay cả anh cũng không biết thì làm sao chớ sẵn lại biết trước còn biết cả chỗ em hẹn để làm kiểm tra? Không phải chỉ là trùng hợp đó chứ?”

Thư Dao cũng cảm thấy chuyện này phức tạp, cô nhờ bạn ngoài giới giải trí hẹn trước, lại chọn bệnh viện có tính bảo mật và an toàn cao.

Hay là trong tay bọn chó săn còn có hình ảnh nào đó gây bất lợi cho cô? Chẳng hạn như hình ảnh ba tháng trước cô và Khương Tri Ngật ra vào quán bar?

Cô và Trần Băng đều có sắc mặt khó coi, trong tay chó săn có thể nắm được những thứ khác bất lợi cho Thư Dao hay không, bất luận là thật hay giả thì đến lúc đó có thể mượn sự kiện lần này mà hất nước bẩn cho cô, đến lúc đó cho dù Thư Dao đã giải quyết scandal mang thai xong hết rồi thì thật thật giả giả nhiều như vậy cũng sẽ phá hủy hình tượng cô trong mắt công chúng.

Đối với cô đây là tình huống bất lợi, thực lực công ty cũng không mạnh, hình tượng nữ minh tinh bị phá hủy thì đối với sự nghiệp nghệ thuật của cô cũng xem như chấm dứt.

Mà mức ảnh hưởng sẽ như thế nào thì Trần Băng cũng không dám nghĩ đến.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 3

Edit: Mộc Tử Đằng

“Khương Tri Ngật...” Trần Băng thấp giọng nói, vẻ mặt khá phức tạp: “Tại sao lại là Khương Tri Ngật...”

Thư Dao thở dài một hơi, cô cũng muốn biết vì sao người đêm đó lại là Khương Tri Ngật!

Mặc dù tư lượng của cô tốt nhưng đêm đó cô mang tư tưởng thả lỏng tâm tình nên cũng không nhớ rõ mình đã uống bao nhiêu, chỉ nhớ khi đụng vào ngực Khương Tri Ngật cô liền cảm thấy mê man.

Trước kia cho dù uống say thế nào thì Thư Dao vẫn còn chút lý trí, bởi vì cô không cho phép bản thân mình phạm phải một sai lầm nào. Mà đêm hôm đó cô đã bỏ trợ lý ở nhà, chỉ một mình đi tới quán bar, tới đó cũng ném sạch lý trí đi. Lúc cô và Khương Tri Ngật đứng sát nhau, trong lòng cô lập tức như bị lửa nóng thiêu cháy, cái thứ tên là “lý trí” nhanh chóng xèo một cái bị đốt rụi, cô không tự chủ được dựa vào sát người anh hơn, nhìn vào đôi mắt đẹp của đối phương, chỉ muốn khẽ khàng hôn lên chúng...

Thư Dao không được tự nhiên ho nhẹ một tiếng, trên mặt hơi đỏ lên. Trần Băng không hiểu gì nhìn cô, Thư Dao đành vội vàng cúi đầu xuống che giấu đi sự hoảng loạn trong mắt mình, Trần Băng cũng không chú ý đến sự khác thường của cô.

Anh ta cầm điện thoại đứng lên, đi vòng quanh phòng, nhẹ giọng nói: “Liên quan đến Khương Tri Ngật thì phiền toái rồi...”

Người đàn ông cùng Thư Dao phát sinh quan hệ, nếu đổi lại là ngôi sao nam khác thì Thư Dao sẽ không ở thế bị động như vậy, Thư Dao và Khương Tri Ngật mặc dù đều là diễn viên ăn khách, nhưng Thư Dao dựa vào khuôn mặt đẹp của mình nhiều hơn, tác phẩm tham gia đóng cũng chỉ toàn là phim thần tượng thiếu dinh dưỡng, Khương Tri Ngật thì ngược lại, anh chủ yếu đóng phim điện ảnh, tác phong rất tốt, kỹ thuật diễn cũng tốt, chất lượng tác phẩm và doanh thu phòng vé đều cao, hai người nổi tiếng theo cách ngược nhau.

Tổng quát mà nói, địa vị của Khương Tri Ngật trong giới giải trí cao hơn rất nhiều lần so với Thư Dao.

Hơn nữa, bình thường tác phong của Khương Tri Ngật rất khiêm tốn, trừ khi quay phim còn lại rất ít khi lộ mặt, ít tham gia hoạt động. Dưới tình huống như vậy nhưng tài nguyên phim điện ảnh và truyền hình đều có tiêu chuẩn rất cao, người ngoài giới cũng suy đoán khá nhiều về bối cảnh sau lưng anh. Kỳ lạ chính là, đến tận bây giờ, bất kỳ thông tin nào liên quan đến bối cảnh của Khương Tri Ngật cũng không hề có một nhà truyền thông nào đưa ra ánh sáng.

Địa vị Khương Tri Ngật trong giới giải trí tính cho đến hiện tại chính là anh trời sinh vận khí vốn đã tốt rồi, thiên phú lại cao, hoặc là sau lưng anh có người nào đó bỏ vốn lớn đầu tư không? Không ai biết cả.

Lấy địa vị của Khương Tri Ngật ngày hôm nay, không có nữ minh tinh nào mà không muốn hợp tác với anh, còn Thư Dao bây giờ chỉ mới nổi tiếng, muốn hợp tác với Khương Tri Ngật cũng không được nữa là, Trần Băng không nghĩ ra được hai người họ có gì liên quan với nhau.

Mà bây giờ hai người này còn tình một đêm?!

Trần Băng tức giận không có chỗ phát tiết, trong phòng đi tới đi lui, thỉnh thoảng nhận vài cú điện thoại.

...

Bây giờ đang là mùa đông nên khi trời sáng bên ngoài vẫn còn hơi mờ mờ tối, không có một tia nắng nào. Bên trong phòng có lò sưởi đầy đủ, Thư Dao tựa người lên ghế, nhìn Trần Băng nghe điện thoại, trong lúc nhất thời suy nghĩ của cô hơi hỗn loạn, tay không tự chủ được vuốt ve bụng mình, trong lòng

mờ mịt.

Cô có con... cô mang thai.

Thư Dao mờ mịt cúi đầu, nhìn chăm chăm vào cái bụng chưa có thay đổi gì của mình. Bởi vì bận rộn công việc cùng với việc vận động thường xuyên nên cô giữ dáng rất tốt, eo nhỏ chân dài, vừa lộ ra vẻ mảnh mai vừa có đường cong xinh đẹp.

Còn bây giờ, cô nhìn chăm chăm vào cái bụng có cơ bụng số 11\* của mình... Không khỏi nghi hoặc, cô thật sự mang thai ư?

Cô đã làm mẹ rồi sao?

Sự lo lắng và nóng nảy trong mắt dần biến mất, thay vào đó là sự dịu dàng và xúc động.

Thư Dao mở miệng vừa muốn nói gì đã bị Trần Băng cắt đứt. Trần Băng tắt máy, xoay người lại hỏi: “Khương Tri Ngật nói sao?”

Thư Dao sững sốt, nói: “Nói gì?”

Trần Băng: “Đêm hôm đó, các người đã nói với nhau chuyện gì?”

Thư Dao hiểu ý anh ta, vẻ mặt hiện lên vẻ lúng túng, “Trần ca, đêm đó bọn em đều uống say, em không nhớ rõ lắm... Em nghĩ chắc anh ấy cũng không nhớ rõ đâu.”

Nếu như có một người thanh tỉnh thì đêm hôm đó đã không thể phát sinh cái gì!

Sắc mặt Trần Băng hơi ngưng trệ, nói: “Đến sáng cũng phải tỉnh rượu chứ? Cậu ta có thái độ gì?”

Thư Dao chỉ có thể nhắm mắt nhớ lại... Ngày hôm sau tỉnh lại, hai người chung chăn chung gối, còn ôm nhau như rất thân quen, nhưng cô ở trước mặt Khương Tri Ngật và trước mặt giới truyền thông hay báo chí cũng không khác biệt mấy.

Khuôn mặt dễ nhìn, mỗi một bộ phận trên mặt giống như được Thượng Đế chú tâm chế tạo ra vậy, không thể bắt bẻ gì. Khương Tri Ngật nhìn cô, trong nháy mắt đó trên mặt liền có chút hoảng sợ, nhưng ngay sau đó đã khôi phục lại bình thường, giống như biểu hiện khi đứng trước ống kính vậy... lạnh lùng, hời hợt.

Thư Dao dĩ nhiên là khiếp sợ và lúng túng, nhưng chuyện cũng đã xảy ra rồi, hai bọn họ đều là minh tinh, rất rõ loại chuyện thế này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Thư Dao vô cùng lúng túng, chưa từng nghĩ rằng đối tượng tình một đêm của mình sẽ là Khương Tri Ngật.

Thư Dao là người mở miệng trước, nói rõ suy nghĩ của mình: Hai người đều đã trưởng thành cả rồi, cứ xem như chuyện tối qua không có gì xảy ra cả.

Thư Dao nhớ đến sắc mặt Khương Tri Ngật khi nghe cô nói câu đó, người đàn ông hơi nhú mi, ánh mắt lạnh lùng rơi vào trên người cô rồi dừng lại mấy giây, trừ việc này ra, Thư Dao hoàn toàn không biết Khương Tri Ngật đang nghĩ gì, phát hiện ra người phụ nữ đây đưa triền miên với anh cả đêm là cô thì sẽ vui vẻ hay chán ghét mà vứt bỏ?

Sau đó, Khương Tri Ngật bày tỏ mình tôn trọng suy nghĩ của Thư Dao, từ khi tỉnh dậy cho đến khi rời đi, hai người “nói chuyện” không vượt quá mười câu.

Thư Dao là người tắm rửa rồi đi trước, Khương Tri Ngật chỉ khoác áo choàng rồi tùy ý ngồi bên cửa sổ, đưa lưng về phía cô, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sau khi Thư Dao ăn mặc chỉnh tề, đeo khẩu trang và mất kính vào thì lén lút rời đi, không bao lâu sau Khương Tri Ngật cũng rời đi.

Sau đó hai người cũng không có liên lạc gì với nhau.

Thư Dao nhớ tình huống mình tỉnh dậy, lựa chọn một chút rồi kể lại cho Trần Băng nghe.

Quả nhiên Trần Băng nghe xong thì mày nhú càng dữ dội hơn, chuyện xảy ra như vậy mà Khương Tri Ngật vẫn bình tĩnh lý trí như cũ, đáng vẻ hoàn toàn không giống như đã từng tình một đêm với Thư Dao.

Trần Băng trầm mặt suy tư một hồi, nói: “Trước cứ vậy đi, em ở đây chờ không cần về nhà. Anh đi họp trước.”

Thư Dao ngẩng đầu nói: “...Được.”

Cho dù để cô về thì chi sợ cũng không về được, trước cửa công ty nhất định đang đứng đầy phóng viên.

Trần Băng đi tới cửa đột nhiên xoay người lại, vẻ mặt phức tạp.

Thư Dao hơi sững sốt, nói: “Trần ca?”

Ánh mắt Trần Băng nhìn cô hơi xoay chuyển, rồi lại rơi vào trên bụng cô, nhẹ phun ra một câu: “Thời gian gấp gáp, vừa vận em cũng suy nghĩ kỹ chút về

sự nghiệp sau này của em đi.”

Tim Thư Dao đập nhanh hơn, chỉ nghe Trần Băng nói tiếp: “Chờ công ty làm xong phương án xử lý, hy vọng em có thể nghĩ rõ ràng.”

Thư Dao: “...Chuyện gì?”

Trần Băng: “Ý của anh là... chờ có cơ hội thích hợp thì bỏ đứa bé đi.”

Anh ta nói xong liền mở cửa đi ra ngoài, để lại Thư Dao với vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 4

Edit: Mộc Từ Đăng

Sắc mặt Thư Dao khê thay đổi, nhưng Trần Băng đã rời khỏi đó, cô có ý kiến gì cũng không cách nào nói được.

Thư Dao đứng lên định đuổi theo anh ta để giải thích nhưng mới vừa bước chân tới cửa cô chợt dừng bước.

Bàn tay đang đặt trên tay nắm cửa từ từ buông xuống, sau đó chậm rãi trở về sofa ngồi xuống. Nghe tiếng bước chân dồn dập ngoài cửa, cô cố gắng để bản thân mình bình tĩnh lại, cô muốn suy nghĩ cho thật kỹ càng.

Thư Dao và Trần Băng đã hợp tác với nhau gần bảy tám năm rồi, có lẽ Trần Băng đã sớm nhìn ra được ý nghĩ của cô.

Mỗi Thư Dao giặt giặt, hai bàn tay luống cuống nắm lại với nhau.

Đứa trẻ...đứa trẻ.

Cô là một nữ diễn viên tuyến đầu, mặc dù đang ăn khách, lại có kỹ thuật diễn không tệ nhưng trong cái giới giải trí này, không có ai luôn mãi nổi tiếng. Thư Dao là người không có bối cảnh, hơn nữa công ty quản lý của cô cũng giống cô không có bối cảnh gì, cô chính là nữ diễn viên đang ăn khách duy nhất ở công ty này.

Cô chỉ biết không ngừng tiến về phía trước, không ngừng cố gắng, chỉ có tiến bộ lên mới có thể duy trì được nhân khí như bây giờ, có nhân khí và tác phẩm nổi bật cô mới được biết đến nhiều hơn, có tài nguyên tốt hơn, đây là một cái vòng tuần hoàn vô hạn. Chỉ cần một mắt xích bị hỏng thì sự nghiệp của cô sẽ bị ảnh hưởng vô cùng lớn. Hơn nữa, cô cũng không biết chuyện của mình và Khương Tri Ngật có bị chớ sẵn biết không.

—— Lý trí nói cho Thư Dao biết không thể giữ lại đứa bé.

Cô là một nữ diễn viên còn chưa kết hôn đã mang thai, cái mũ này đã chụp lên đầu cô rồi. Trong giới giải trí trước giờ luôn rất nghiêm khắc với nữ diễn viên, chuyện cô có thai trước khi kết hôn sẽ không được ai hiểu và cũng không nhận được sự tha thứ của ai. Nhất là khi cô đang nổi như bây giờ, đối thủ cạnh tranh với cô rất nhiều, đến lúc đó số người bỏ đá xuống giếng cũng sẽ không ít.

...

Thư Dao vui mặt trong lòng bàn tay, thở dài ra một hơi. Trong lòng dường như có hai người đang cãi nhau, một người nói với cô rằng: “*Cô còn trẻ, tương lai sẽ gặp được người đàn ông tốt hơn, đến khi đó cũng sẽ có thể mang thai được thôi.*”

Một người khác lại tức giận nói: “*Trong giới giải trí này làm gì tồn tại thứ gọi là tình yêu chân thành chứ? Tất cả đều là giả dối! Nếu như bỏ đi đứa bé này, có lẽ cả đời Thư Dao cô sẽ không thể làm mẹ được nữa!*”

“*Cô gạt người vừa thôi! Sau này sao không thể làm mẹ được nữa hả?!*”

“*Bởi vì cô ấy không muốn kết hôn mà!*”

—— Tất cả âm thanh phiền nhiễu trong đầu đột nhiên biến mất hoàn toàn, Thư Dao từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt cô đỏ ngầu.

Đúng vậy, cô không muốn kết hôn, không tin cái thứ gọi là tình yêu trong giới này, càng không có hy vọng xa vời sẽ gặp được một tình yêu tốt đẹp như trong tivi.

Không ôm hy vọng sẽ không thất vọng. Tình yêu và hôn nhân đối với một nữ diễn viên mà nói phần lớn đều có hại nhiều hơn là có lợi, không có bao nhiêu nữ diễn viên sau khi kết hôn sinh con còn có thể nổi tiếng như trước kia nữa. Dáng người thay đổi, phong độ cũng sẽ không còn như trước, đối với



những nhà đầu tư mà nói, những diễn viên trẻ tuổi chưa lập gia đình đều có thể làm được thay bọn họ. Còn đối với người hâm mộ thì thần tượng đã kết hôn, sự “yêu thích” của họ cũng không còn chỗ để bày tỏ nữa.

Mục tiêu cả đời Thư Dao là trở thành diễn viên nổi tiếng nhất, hưởng thụ ánh hào quang nổi bật nhất. Nếu như tình yêu và hôn nhân ảnh hưởng lớn tới sự nghiệp của cô như vậy, vậy cô không cần nữa.

Nhưng mà... Thư Dao mím chặt môi, khẽ thở ra một hơi, trong lòng đã có quyết định của mình.

Trời đã sáng, mặt trời từ hướng đông dần nhô lên, cả thành phố cũng từ trong giấc ngủ say tỉnh lại, bắt đầu có âm thanh huyền ảo bên ngoài.

Trần Băng ngồi trong phòng họp, bên cạnh bàn họp lớn có chừng mười người đang ngồi, âm thanh gõ bàn phím thay nhau vang lên xen lẫn với âm thanh gọi điện thoại.

Lần này Trần Băng là người phụ trách quan hệ xã hội của vụ “tai tiếng” này, người phụ trách của công ty đã tới từ sáng sớm, họ đang mở một cuộc họp, đoàn đội quản lý của Thư Dao cùng với những nhân viên ở bộ phận khác của công ty cùng nhau bàn phương án giải quyết.

Tin tức Thư Dao mang thai trên mạng đã không còn cách nào ngăn chặn được nữa, từ nửa đêm hôm qua, công ty đã chi ra một số tiền lớn để xóa hết năm sáu cái hot search, không ngờ một giờ sau Thư Dao lại xuất hiện lần nữa trên hot search vô cùng hấp dẫn người xem, trên Weibo khắp nơi đều là hình Thư Dao đi bệnh viện kiểm tra, cùng với các suy đoán và phân tích của tài khoản marketing.

Người hâm mộ và cư dân mạng hoàn toàn chiếm giữ bình luận dưới weibo của Thư Dao và công ty quản lý, chỉ mới ngắn ngủi sáu tiếng đồng hồ, mà lượt thích và chia sẻ đã vượt qua con số năm trăm ngàn, người hâm mộ tức giận mắng chửi, cư dân mạng lại vào hít drama, quây cho khu bình luận long trời lở đất.

Cách vụ tai tiếng Thư Dao mang thai bị mang ra ánh sáng đã qua sáu tiếng, công ty không hề có một tin tức trấn an hay tẩy trắng nào, weibo của Thư Dao cũng vô cùng yên ắng, không có bất kỳ thông báo hay tin tức làm sáng tỏ nào.

Người hâm mộ dần dần rơi vào trạng thái bất an, các cư dân mạng cũng bắt đầu tin tin tức Thư Dao mang thai trước khi kết hôn là thật.

Đối với một nữ diễn viên mà nói, danh tiếng quan trọng biết bao nhiêu. Huống hồ Thư Dao còn chưa kết hôn! Từ khi vụ tai tiếng này bị phơi bày ra ánh sáng cho đến giờ, Thư Dao và công ty cũng không đưa ai ra làm người dính chính tin đồn.

Nếu như Thư Dao không mang thai, thì cô sẽ phẫn nộ với người tung tin đồn đầu tiên, cũng sẽ nhờ luật sư đưa đơn kiện để truy cứu trách nhiệm với người đó. Còn cô lại mang thai... nên cần nhiều thời gian để đưa ra phương án đối phó tốt nhất.

...

Trong phòng họp, âm thanh điện thoại vang lên không ngừng. Trần Băng mới vừa cúp máy đã có một cuộc gọi khác gọi đến, trợ lý của anh ta cũng không rảnh nghe điện thoại hộ, chỉ luôn lặp đi lặp lại một cái nói: “Xin lỗi, tạm thời không thể trả lời vấn đề này của anh/chị.”

Trong phòng là một mảnh huyền ảo, Trần Băng nghe nhân viên báo cáo tình huống hiện tại cùng với phương án quan hệ xã hội, sắc mặt càng ngày càng ngưng trọng: Không được, cái này cũng không được! Không có một phương án nào có thể khiến cho Thư Dao rút lui toàn thay, vừa có thể rửa sạch tai tiếng có thai trước khi kết hôn, lại vừa có thể giải quyết tai họa ngầm của bọn chó săn bên kia.

—vấn đề mấu chốt ở đây là liên quan đến Khương Tri Ngật!

Nghĩ đến điều này, đầu Trần Băng cũng muốn phình to ra. Hơn nửa tiếng trước, anh ta cho trợ lý liên lạc với người đại diện của Khương Tri Ngật, nhưng gọi mấy cuộc điện thoại cũng không có ai nghe máy.

Trần Băng không suy đoán được thái độ của Khương Tri Ngật đối với vụ việc lần này là gì, là bỏ đá xuống giếng hay mặc kệ không để ý đến?

Không thể đặt hy vọng lên người Khương Tri Ngật được.

Trần Băng hung hăng phun ngum khói cuối cùng trong miệng ra, rồi ần tèn thuốc vào trong gạt tàn, sau đó lấy lại tinh thần nghe mọi người báo cáo công việc.

Đột nhiên trợ lý la lên một tiếng, cầm điện thoại di động chạy nhanh tới, nói: “Trần ca! Là điện thoại của Tần Lâm!”

Tần Lâm? Trần Băng sững sốt một lúc mới kịp phản ứng được người này là người đại diện của Khương Tri Ngật!

Trần Băng nhận lấy di động, rồi nhanh chóng ra ngoài phòng họp, sẵn tiện trở tay đóng cửa lại. Lăn lộn trong cái giới giải trí hỗn loạn này mười mấy năm, Trần Băng không thừa nhận cũng không được, đúng là giờ phút này anh ta hơi khẩn trương.

Trần Băng hít sâu một hơi, trầm giọng nghe máy: “Xin chào, tôi là Trần Băng.”

Giọng nói ở đầu dây bên kia rất lạnh lùng, dùng giọng điệu giải quyết việc công để nói: “Tôi là Tần Lâm, là người đại diện của Khương Tri Ngật.”

“Chị Tần,” Trần Băng thử thăm dò nói: “Chị tìm tôi...có việc gì không?”

Tần Lâm cũng không có nhiều thời gian nói chuyện phiếm vui anh ta, ngay lập tức đi thẳng vào vấn đề: “Quản lý Trần, bây giờ anh có thời gian không? Tôi có chuyện cần phải gặp mặt anh và nghệ sĩ Thư Dao của công ty anh.”

Tim Trần Băng đập nhanh hơn, anh ta cố áp chế sự kích động, cố tỏ ra bình tĩnh nói: “Tôi lúc nào cũng được, chị Tần, còn chị rảnh khi nào?”

Tần Lâm: “Gặp ở công ty của anh đi, tôi và Khương Tri Ngật nửa tiếng nữa sẽ qua đó.”

Trần Băng cơ hồ muốn quỵ xuống luôn rồi, anh ta vội vàng nói: “Được được, bọn tôi chờ hai người!” Lời còn chưa nói hết cuộc gọi đã bị ngắt.

Trần Băng nhìn điện thoại bị người ta cúp máy, phải mấy giây sau mới hồi hồn lại được. Tần Lâm là người đại diện của Khương Tri Ngật, luôn dẫn dắt Khương Tri Ngật từ khi anh xuất đạo, phong cách làm việc vô cùng dứt khoát và quyết đoán, năng lực vô cùng mạnh mẽ.

Mặc dù không biết lần này Tần Lâm và Khương Tri Ngật đến đây làm gì nhưng Trần Băng mơ hồ cảm nhận được nguy cơ lần này của Thư Dao có thể giải quyết được!

—Khương Tri Ngật là cha của đứa bé trong bụng Thư Dao, vào lúc này người đại diện của anh lại gọi đến, là vì điều gì đây? Không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là liên quan đến việc Thư Dao mang thai!

Nhưng mà mục đích của Tần Lâm là giúp đỡ hay là phui sạch quan hệ? Bây giờ vẫn không thể nắm chắc được điều gì.

Trần Băng ổn định lại tâm tình, trong đầu nhanh chóng phân tích vấn đề, qua mấy phút sau, đầu tiên là gọi điện thoại cho tổng giám đốc của công ty để báo cáo việc này. Tổng giám đốc công ty nghe được Tần Lâm muốn gặp mặt nói chuyện về vụ tai tiếng này thì rất kinh ngạc, yêu cầu Trần Băng bất luận dùng cách gì cũng phải thuyết phục Tần Lâm và Khương Tri Ngật giúp đỡ.

Trần Băng đồng ý, trong lòng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Điện Đảo* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 5

Edit: Mộc Từ Đăng

Trần Băng đi đến phía thang máy để gọi điện cho Thư Dao.

Thư Dao nhanh chóng bắt máy, giọng nói của cô khàn khàn: “Trần ca?”

Trần Băng: “Em lập tức đến phòng tiếp khách quý ở lầu ba ngay, nửa tiếng sau Khương Tri Ngật và người đại diện của cậu ta sẽ tới.”

Thư Dao sững sốt nói: “Khương Tri Ngật tới?”

Trần Băng: “Ừ, Khương Tri Ngật và người đại diện của cậu ta sẽ đến nhanh thôi, em mau sửa soạn lại rồi tới ngay.”

Thư Dao bối rối: “Em...”

“Tới ngay lập tức!” Trần Băng lặp lại một lần nữa rồi cúp máy.

Thư Dao cầm điện thoại có hơi ngầy ngẩn, trong đầu cô giờ phút này chỉ có một loạt câu hỏi: Khương Tri Ngật muốn đến sao? Khương Tri Ngật đến đây làm gì chứ?

Thư Dao đứng dậy, sửa soạn lại bản thân mình rồi đi đến phòng tiếp khách quý.

...

Bên trong phòng tiếp khách lầu ba, Trần Băng đang gọi điện khi thấy Thư Dao đến, anh ta gạt đầu một cái tỏ ý bảo cô ngồi xuống.

Thư Dao ngồi xuống cạnh anh ta. Trần Băng kết thúc cuộc gọi sau đó khẽ gõ ngón tay xuống mặt bàn, nói: “Lần này Tần Lâm và Khương Tri Ngật đến chắc là vì chuyện mang thai của em.”

Thư Dao gạt đầu, cô đã đoán được sơ lược.

Nửa tiếng sau, nhân viên gõ cửa thấp giọng nói: “Quản lý Trần, chị Thư Dao, Tàn Lâm và thầy Khương đã tới.”

Trần Băng và Thư Dao cùng đứng dậy, Tàn Lâm và Khương Tri Ngật đi vào.

Tàn Lâm đi vào đầu tiên, còn Khương Tri Ngật đi phía sau cô ta, những trợ lý và nhân viên khác đều chờ ngoài cửa.

Cả người Khương Tri Ngật ăn mặc rất đơn giản, trên người khoác một cái áo nhạt màu, thân hình anh cao lớn, vẻ ngoài vô cùng đẹp trai. Anh vừa mới xuất hiện đã khiến cho ánh mắt của mọi người không tự chủ được luôn nhìn vào anh.

Đây đại khái chính là câu mà Trần Băng hay nói “Trời sinh khuôn mặt và phong độ của người nổi tiếng”, bất luận mặc quần áo bình thường đến cỡ nào, chỉ cần đứng một chỗ cũng thu hút được sự chú ý của người khác.

Ánh mắt Thư Dao và Khương Tri Ngật giao nhau, cô sùng sốt một chút, vẻ mặt Khương Tri Ngật hơi hột không có biểu cảm gì, nhìn cô khẽ gật đầu.

Sắc mặt Thư Dao vô cùng vi diệu, cô vội gật đầu chào hỏi một tiếng rồi thu hồi tầm mắt của mình lại.

Trần Băng và Tàn Lâm bắt tay đơn giản, bốn người cùng ngồi xuống. Thư Dao ngồi bên cạnh Trần Băng, Khương Tri Ngật ngồi cạnh Tàn Lâm ở phía đối diện.

Tâm tình Thư Dao vô cùng kỳ quái, mấy tiếng trước, tin tức cô có thai trước khi kết hôn bị mang ra ánh sáng, là tin tức nóng nhất trong dư luận lúc bấy giờ, nhưng trừ cô và Trần Băng ra thì không một ai biết bố của đứa bé là Khương Tri Ngật.

Còn bây giờ... Khương Tri Ngật đang ngồi đối diện với cô.

Có chút ảo diệu.

Thư Dao cố bình tĩnh lại, không nghĩ nhiều nữa.

Tàn Lâm không nói vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề: “Quản lý Trần, lần này tôi đến đây là vì vụ scandal của Thư Dao.”

Trần Băng gật đầu, Tàn Lâm tiếp tục nói: “Sáng sớm hôm nay trên mạng truyền ra tin tức Thư Dao mang thai, lại có hình đi đến bệnh viện để kiểm tra. Ba tháng trước Khương Tri Ngật và Thư Dao có phát sinh quan hệ một lần, không biết quản lý Trần có biết việc này không?”

Trần Băng nhìn Thư Dao một cái, nói: “Tôi biết.”

Tàn Lâm nói: “Theo như thời gian tính toán thì đứa bé có thể là của Khương Tri Ngật.”

Trần Băng trầm mặc mấy giây, nói: “Đứa bé là con của thầy Khương.”

Tàn Lâm gật đầu, nhìn Thư Dao nói: “Liên quan đến đứa bé này, quản lý Trần định giải quyết thế nào?”

Trần Băng: “Trước hết làm sáng tỏ vụ scandal này, sau đó tìm thời gian bỏ đứa bé đi.”

Tàn Lâm suy nghĩ mấy giây rồi nói: “Hiện tại mấy bệnh viện tư nhân trong nước đã bị chó săn theo dõi, tôi sẽ liên lạc với một bệnh viện có sự bảo mật cao nhất.”

Trần Băng nói: “Được.”

Chỉ vài ba lời nói, hai người đã đưa ra được quyết định cho đứa bé trong bụng Thư Dao.

Thư Dao nghe bọn họ bàn bạc đột nhiên chen vào nói: “Trần ca...”

Trần Băng dừng lại lời nói, quay đầu nhìn cô, Thư Dao nhìn thoáng qua Trần Băng và Tàn Lâm một cái, sau đó dừng lại trên người Khương Tri Ngật.

Đúng lúc này Khương Tri Ngật cũng quay đầu nhìn cô, sắc mặt Thư Dao khẽ thay đổi, vội dòi tầm mắt đi, nói: “Em muốn giữ lại đứa bé này.”

Trần Băng sùng sốt, “Em nói gì?”

Thư Dao mấp máy môi, lập lại lần nữa: “Em muốn giữ lại đứa bé này, em không muốn bỏ nó.”

Trần Băng ngơ ngác nhìn cô, biểu cảm của Tàn Lâm cũng thay đổi trong nháy mắt, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại như bình thường.

Trần Băng cau mày nói: “Thư Dao, không nên làm ẩu.”

Thư Dao lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Thật xin lỗi Trần ca.”

Cô nhìn về phía Tàn Lâm, vẻ mặt áy náy sâu kín nói: “Thật xin lỗi, chị Tàn, em muốn giữ lại đứa bé này.”

Tần Lâm không nói gì, Trần Băng luôn cau mày, nói: “Em có biết mình đang nói gì không?”

Cô muốn giữ lại là một đứa bé thực sự, không phải là một vật nhỏ không liên quan gì. Chưa lập gia đình đã sinh con, đây không phải chuyện đùa.

Thư Dao nói: “Em biết Trần ca. Em hiểu rất rõ.”

Sắc mặt Trần Băng rất khó coi, Thư Dao nhìn về phía Khương Tri Ngật và Tần Lâm, “Thật xin lỗi chị Tần và thầy Khương. Tôi muốn sinh ra đứa bé này, tôi không muốn bỏ nó.”

Về mặt của Khương Tri Ngật vẫn bình tĩnh như trước, không nhìn ra bất kỳ tâm tư gì. Thư Dao tiếp tục nói: “Tôi xin lỗi mọi người, chuyện lần này dính líu đến thầy Khương tôi sẽ tự chịu trách nhiệm. Đứa bé và thầy Khương không có bất kỳ quan hệ gì, sau này khi nó ra đời tôi cũng sẽ giữ kín như bưng mối quan hệ của chúng ta. Nếu như thầy Khương đồng ý, chúng ta có thể ký hợp đồng, trong tương lai có xảy ra bất kỳ chuyện gì, tôi tuyệt đối sẽ không khai mối quan hệ của đứa bé và thầy Khương ra ánh sáng, cũng tuyệt đối không làm liên lụy đến thầy Khương nữa.”

Tần Lâm không nói gì, biểu cảm của Trần Băng đã rất khó nhìn. Trong phòng rơi vào bầu không khí vô cùng khẩn trương, không ai nói câu nào.

Từ sau khi vào phòng đến giờ Khương Tri Ngật không tỏ thái độ gì, anh vẫn luôn bình tĩnh ngồi một chỗ.

Trên mặt Tần Lâm không có vẻ kinh ngạc, cô ta chỉ cau mày suy nghĩ.

Thư Dao biết lời mình vừa nói đã lay động họ, có lẽ không ai để ý—từ khi 17 tuổi cô đã rời khỏi quê hương mình, một mình xông pha vào giới giải trí, đã sớm hiểu trên đời này không có chuyện gì là vẹn toàn cả đôi bên, muốn có được một món bảo vật tất nhiên phải hy sinh bất kỳ lợi ích nào đó của mình.

Đứa bé này đột nhiên xuất hiện làm rối loạn kế hoạch của đời cô, nhưng phải đưa ra được lựa chọn dứt khoát trong thời gian ngắn này.

Sự lựa chọn của Thư Dao là: Giữ lại đứa bé, còn sự nghiệp..cô đồng ý bắt đầu lại lần nữa.

Thư Dao cũng không biết mình nghĩ gì, cho tới giờ cô chưa từng nghĩ có gì quan trọng hơn sự nghiệp của mình, chưa từng nghĩ sẽ có một ngày cô vì đứa bé mà buông tha cho sự nghiệp đã phấn đấu nhiều năm của mình.

Trong bầu không khí yên tĩnh đột nhiên vang lên một giọng nam trong trẻo lạnh lùng.

“Tôi sẽ chịu trách nhiệm.” Khương Tri Ngật bình tĩnh nói, “Giữ lại đứa bé, tôi sẽ chịu trách nhiệm với cô Thư và đứa bé.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đào* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 6

Edit: Mộc Tử Đằng

Những lời này của Khương Tri Ngật không khác nào một quả bom nổ âm trong đầu mọi người, mặt mọi người đều hiện lên vẻ khiếp sợ.

Anh chậm rãi đưa mắt nhìn Thư Dao, nhẹ nhàng nói: “Tôi là bố của đứa bé, cũng là nguyên nhân trực tiếp dẫn đến vụ scandal lần này, một điểm này không thể phủ nhận được. Cô Thư muốn sinh con vậy thì chúng ta kết hôn đi.”

Giọng điệu và biểu cảm của anh trước sau gì cũng không có thay đổi quá lớn, tựa như đang nói một câu đơn giản là “Ngày mai chúng ta đi chơi tiết thanh minh đi” vậy.

Thư Dao ngơ ngẩn nhìn Khương Tri Ngật, cô không hiểu ý của anh là gì, trong lòng anh đang nghĩ cái gì.

Trần Băng vẫn còn chưa lấy lại tinh thần đã bị những lời này của Khương Tri Ngật làm chấn động. Mặt của Tần Lâm khẽ biến sắc, nhưng vẫn còn duy trì vẻ bình tĩnh rất tốt.

Mười mấy giây sau, Thư Dao lắc đầu, thấp giọng nói: “Tôi cảm ơn thầy Khương đã đồng ý giúp tôi, nhưng mà...”

Cô dừng lại một chút, về mặt bình tĩnh nói tiếp, “Nhưng mà vào đêm ba tháng trước tôi và thầy Khương đều tự nguyện. Sau chuyện này không chịu trách nhiệm thì do tôi đã không cẩn thận, cũng là trách nhiệm của tôi. Cho nên thầy Khương không cần phải vì đứa bé mà kết hôn với tôi.”

Thư Dao lộ ra một nụ cười ẩn chứa sự áy náy, cô đã nói đến mức này, đã ôm hết trách nhiệm lên người mình, lại tỏ ra áy náy khi dính dáng tới Khương Tri Ngật sao?

Khương Tri Ngật nhìn cô, mày hơi nhúu lại nhưng không nói gì.

Trần Băng rút cuộc cũng hồi phục lại tinh thần, anh ta trầm giọng nói: “Xin lỗi chị Tần, đã làm phiền chị và thầy Khương đến đây một chuyến rồi, tôi cần phải thương lượng lại với Thư Dao. Bởi vì không biết chỗ sản còn giữ hình của Thư Dao và thầy Khương hay không cho nên nếu sau này còn xuất hiện scandal nào nữa, chúng tôi vẫn còn cần thầy Khương phối hợp giúp đỡ.”

Trước sự không thống nhất ý kiến giữa Trần Băng và Thư Dao nên công ty không có cách nào đăng thông báo về chuyện này, nếu như sau này chỗ sản tung ra hình ảnh Thư Dao và Khương Tri Ngật ở quán bar thì cần Khương Tri Ngật tạm thời giữ yên lặng, chờ cho Thư Dao giải quyết xong đứa bé thì hai công ty sẽ cùng nhau giải thích mọi chuyện, thế là làm sáng tỏ được rồi.

Tần Lâm gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Trần Băng cong môi, sắc mặt lạnh như băng, trong lòng không ngừng suy tính nếu như Thư Dao sinh ra đứa bé này, có thể sẽ mang tới hậu quả vô cùng lớn.

Mọi thông báo và hợp đồng đang giữ... tất cả kế hoạch công việc đều sẽ phải thay đổi, bây giờ vóc người của Thư Dao còn chưa nhìn ra sự thay đổi gì, phần lớn công việc có thể miễn cưỡng chịu đựng được, đến khi bụng lớn hơn thì thân thể Thư Dao cũng không chịu nổi nữa, tới khi đó có lòng cũng không làm được gì.

Mà khi đó cô không cách nào thực hiện hợp đồng được nữa thì chi phí tổn thất sẽ do ai chịu? Tất nhiên là Thư Dao rồi.

Danh tiếng, hình tượng, tài nguyên cũng sẽ chịu ảnh hưởng nghiêm trọng. Nói theo hướng tích cực thì sau khi sinh con nếu như Thư Dao có thể nhanh chóng lấy lại được vóc người thì xem như có thể đền bù tổn thất được. Nhưng mà phụ nữ mang thai 10 tháng, bây giờ Thư Dao chỉ mới mang thai ba tháng, còn bảy tháng nữa, quá lâu rồi, cũng không ai biết hơn nửa năm sau sẽ xảy ra chuyện gì.

Trần Băng nghĩ tới sứt đầu mẻ trán, vốn tưởng rằng scandal lần này của Thư Dao đáng đáng tới Khương Tri Ngật sẽ rất khó giải quyết, bây giờ Thư Dao lại còn quyết tâm muốn giữ lại đứa bé.

Trong đầu Trần Băng rối như tơ vò, huyết thái dương không ngừng giật giật căng đau, sắc mặt dần tái xanh.

...

Khương Tri Ngật ngồi trên ghế, sắc mặt trầm tĩnh, không nhìn ra được anh đang nghĩ gì.

Thư Dao hơi cúi đầu, không dám nhìn vào ánh mắt thất vọng của Trần Băng. Trên mặt Tần Lâm cũng không nhìn ra biểu cảm gì, mấy người họ đều mang vẻ mặt khác nhau.

Trong phòng yên tĩnh đến lạ thường chợt vang lên giọng nói của người đàn ông lần nữa.

“Tôi là bố của đứa bé,” anh nhàn nhạt nói, “Tôi và Thư Dao sẽ kết hôn trên danh nghĩa, công khai với bên ngoài rằng chúng tôi yêu nhau, chờ sau khi đứa bé được sinh ra thì tìm lý do ly hôn.”

Mặt Thư Dao hiện lên vẻ ngạc nhiên và bối rối.

Tần Lâm cau mày, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn không nói thành lời. Sắc mặt Trần Băng biến đổi liên tục, nói: “Tôi nghĩ biện pháp này có thể thực hiện được.”

Thư Dao kinh ngạc, định nói gì đó đã bị ánh mắt của Trần Băng ngăn cản.

Trần Băng nhìn về phía Tần Lâm hỏi: “Chị Tần, chị cảm thấy thế nào?”

Lúc Khương Tri Ngật nói, Tần Lâm luôn yên lặng không nói câu nào, vẻ mặt cô ta vô cùng tỉnh táo, không nhìn ra sự khác thường nào.

Trần Băng đợi hơn mười mấy giây mới nghe Tần Lâm mở miệng nói: “Có thể.”

Tàng đá lớn treo trong lòng Trần Băng rút cuộc cũng rớt xuống phân nửa, anh ta ung dung thở phào nhẹ nhõm, nói: “Vậy cứ dựa theo biện pháp này mà đưa ra thông báo làm sáng tỏ đi, bảo Thư Dao và thầy Khương trên danh nghĩa là vợ chồng, trong khoảng thời gian mang thai, hai người chỉ cần xuất hiện trước ống kính rồi đóng giả vợ chồng là được, chờ sau khi đứa bé được sinh ra thì hai người có thể giải trừ hôn ước.”

Tần Lâm suy nghĩ mấy giây rồi nói: “Được.”

Hai người lại bàn một ít chi tiết, toàn bộ quá trình Thư Dao đều trong trạng thái mờ mịt, cô không tự chủ được nhìn về phía Khương Tri Ngật.

Người đàn ông này vừa đẹp trai lại lạnh lùng, trên mặt là biểu cảm nhàn nhạt.

Thư Dao nhìn mặt anh, nhớ đến một đêm hoang đường vào ba tháng trước, cô không biết anh, anh cũng không biết cô, hai người họ tựa như đang đeo mặt nạ lại tựa như thẳng thắn với nhau, bộc lộ ra hết tâm tư bên dưới lớp mặt nạ cho đối phương thấy.

Sau đó lại hôn nhau, sờ lên da thịt lẫn nhau, cất lên những tiếng ní non, thân thể dầy dụa một chỗ với nhau, lưu lại những dấu ấn của một đêm hoang đường trên người đối phương.

Những dấu vết kia còn lưu lại cho đến nửa tháng sau khi chụp ảnh bìa cho tạp chí nó vẫn còn chưa biến mất hết, thật may là dấu vết lưu lại không nhiều, không mấy ai nhìn ra được.

Thư Dao không tự nhiên lăm xoa cánh tay mình, cô dò tìm mắt đi, khẽ rừ mi xuống.

Cô hơi mờ mịt nghĩ: Khương Tri Ngật trước mặt cô, Khương Tri Ngật ba tháng trước, Khương Tri Ngật diễn những vai lớn trên màn ảnh rộng...rốt cuộc đâu mới thật sự là anh?

Cô thở dài một hơi, tâm tình rất phức tạp.

Tần Lâm và Trần Băng đứng dậy cùng nói câu hợp tác vui vẻ, mọi việc còn lại giao cho nhân viên chuyên nghiệp trong công ty xử lý.

---

Sau khi Tần Lâm và Khương Tri Ngật rời đi, Trần Băng đứng trước cửa sổ gọi điện thoại một lúc mới quay lại nhìn Thư Dao nói: “Anh biết em đang nghĩ gì.”

Thư Dao há miệng nhưng không nói nên lời.

Trần Băng nói: “Nếu em đã cố tình muốn giữ lại đứa trẻ vậy thì đề nghị trước mắt của Khương Tri Ngật mới thực sự có lợi nhất cho em vào thời điểm này.”

Thư Dao do dự mấy giây, nói: “Đứa bé là người...không liên quan gì đến Khương Tri Ngật cả.”

Trong mắt Trần Băng mơ hồ mang theo ý cười, lắc đầu nói: “Tại sao lại không liên quan? Cậu ta là bố của đứa bé, cho dù hai người các em không phải là người yêu đi chăng nữa nhưng quan hệ máu mủ thì không có cách nào xóa bỏ được.”

Thư Dao suy nghĩ một lúc rồi nói: “Trần ca, em không cách nào hiểu được vì sao Khương Tri Ngật lại đưa ra quyết định như vậy?”

Trần Băng ngồi trên ghế nghe được câu đó của cô thì trầm mặc một lúc mới nói: “Thật ra con đường thành danh của Khương Tri Ngật rất khó để người khác bắt chước được... Trong giới giải trí bây giờ, nghệ sĩ vừa mới vào đại học đã ký hợp đồng với công ty, trong lúc đi học thì đóng không ít quảng cáo. Học ở học viện điện ảnh mất khoảng 4 năm, 4 năm này nói dài không dài mà nói ngắn lại không ngắn. Nếu như may mắn nói không chừng trước khi tốt nghiệp có thể nổi tiếng.”

Trần Băng quay đầu nhìn Thư Dao một cái, tiếp tục nói: “Là một nữ diễn viên, em hẳn phải hiểu rõ thời gian đối với em mà nói quan trọng thế nào chứ?”

Thư Dao gật đầu, dĩ nhiên cô biết điều đó.

Trần Băng hí hóp nói: “Với điều kiện của Khương Tri Ngật, cho dù đang học đại học nếu cậu ta muốn nổi tiếng cũng không khó.”

Thư Dao nói: “..Đúng.”

Điều kiện bên ngoài của Khương Tri Ngật thật sự rất tốt, cho dù trong giới giải trí người đẹp trai nhiều như mây, nhưng với tướng mạo đẹp hoàn mỹ tự nhiên vốn có của anh cũng cực kỳ xuất chúng rồi.

Trần Băng: “Nhưng cậu ta lại không chọn đi đường tắt để thành công.”

“20 tuổi tốt nghiệp học viện điện ảnh và chính thức bước vào giới giải trí. Tác phẩm ra mắt chính cậu ta là nam chính, theo lý mà nói, mặc dù Khương Tri Ngật tốt nghiệp chính quy nhưng hẳn là kinh nghiệm đóng phim là một con số không tròn trĩnh, vậy mà cậu ta lại thể hiện vô cùng xuất sắc trong tác phẩm này, hoàn toàn không có biểu hiện gì của một người vừa mới tốt nghiệp, cho dù vé chỉ bán được phân nửa nhưng tiếng vang đồn rất xa, chỉ một tác phẩm đầu tay đã mở ra con đường danh tiếng trong giới giải trí.”

“Tiếp đó, nếu theo con đường bình thường thì cậu ta sẽ nhận nhiều tác phẩm liên tay để duy trì độ nổi tiếng của mình. Nhưng mà Khương Tri Ngật lại không làm thế.”

“Ra mắt nhiều năm rồi nhưng tác phẩm của Khương Tri Ngật cũng không được tính là nhiều, gần như không tạo hiệu ứng couple với ai, xuất hiện trước công chúng lại càng ít. Nhưng lại có thể nổi tiếng dưới điều kiện như vậy thì cậu ta tuyệt đối không chỉ đơn giản là dựa vào gương mặt xuất chúng của mình.”

Thư Dao cau hiểu câu không, cô vẫn không nói gì.

Cuối cùng Trần Băng hỏi cô: “Em cho rằng ở trong giới giải trí này không có khuôn mặt, không có đầu óc có thể nổi tiếng như Khương Tri Ngật được sao?”

Thư Dao lắc đầu: “...Không thể nào.”

Trần Băng cười nhạt nói: “Vậy em cảm thấy Khương Tri Ngật là người không có khuôn mặt đẹp không có đầu óc à?”

Đĩ nhiên là không!

Trong đầu Thư Dao lập tức có được câu trả lời, cô nhìn Trần Băng ngồi trước mặt mình, cẩn thận nói: “Chắc không phải.”

Trần Băng: “Vậy thì đúng rồi, với địa vị và danh tiếng hiện giờ của Khương Tri Ngật chắc chắn không thể nói suông, nguyên nhân cậu ta giúp em thì chúng ta không thể nào biết được. Nhưng cứ xem tình hình trước mắt đi, hai em giả vờ làm vợ chồng, đối với em chỉ trăm lợi mà không hại. Chỉ cần chắc chắn điều này là được rồi.”

Thư Dao gật đầu, hiểu mơ mơ hồ hồ.

Cuối cùng Trần Băng tổng kết lại: “Nếu Khương Tri Ngật đồng ý giúp em vậy thì chúng ta cứ hợp tác với cậu ta. Chỉ cần trong lúc mang thai em đóng tốt vai vợ với cậu ta trước mặt công chúng là được, đừng để bị phát hiện, những chuyện khác không cần đề ý đến, có anh sắp xếp là được rồi.”

Thư Dao cau mày suy nghĩ một lúc rồi nói: “...Vâng, em biết rồi.”

Cô chấp nhận đề nghị của Khương Tri Ngật, trước khi đưa bé ra đời sẽ giả vờ làm vợ anh, chờ sau khi đưa bé được sinh ra hai người sẽ tìm một cơ hội để ly hôn.

Bất kể Khương Tri Ngật giúp cô vì lý do gì đều không quan trọng với Thư Dao, bây giờ cô phải làm sao điều chỉnh tâm tư để vượt qua sáu tháng tiếp theo, hợp tác đóng một vở kịch với Khương Tri Ngật, cô diễn vai vợ còn Khương Tri Ngật diễn vai chồng và bố của đứa bé.

Nghĩ như thế, đột nhiên thân thể Thư Dao run lên, trong lòng xoẹt qua một cảm xúc bất thường.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 7

Edit: Mộc Tử Đằng

Không quá một tiếng đồng hồ sau, hiệu suất làm việc của nhân viên ở công ty quản lý Khương Tri Ngật rất nhanh, Trần Băng dặn dò Thư Dao vài câu ngắn gọn rồi vội vã rời đi.

Thư Dao vẫn chưa về nhà, cô ở lại công ty chờ lệnh, thần kinh căng thẳng như dây đàn cả tối của cô cuối cùng cũng được thả lỏng khá nhiều, cô tranh thủ khoảng thời gian ngắn ngủi tựa vào sofa nhắm mắt nghỉ ngơi, trong đầu lại hồi tưởng lại một đêm của ba tháng trước, đồng thời nhớ lại những lời Khương Tri Ngật vừa nói.

“Tôi là bố của đứa bé.”

Câu nói này của người đàn ông không ngừng vang vọng trong đầu cô, trong lòng cô dần dần có một loại cảm xúc này nọ, cảm xúc đó cô không biết nên gọi thành tên thế nào, còn xen lẫn cả sự kích động và hoang mang. Mặc dù Trần Băng đã giải thích rồi nhưng cô vẫn không hiểu nổi vì sao Khương Tri Ngật lại giúp mình.

Cô và Khương Tri Ngật đều không phải là người mới trong giới giải trí, cô thật sự hiểu được cách làm này của Khương Tri Ngật hoàn toàn có lợi với mình, còn đối với Khương Tri Ngật lại không có nhiều điều tốt đẹp. Đối với một diễn viên nam nổi tiếng khi độc thân sẽ hấp dẫn mọi người hơn, một sao nam nổi tiếng có lịch sử tình cảm trong sạch lại thuần túy, bất luận đối với người hâm mộ hay chỉ là người xem thì đều là hoàn mỹ nhất.

Cho đến nay hình tượng của Khương Tri Ngật chính là một người khiêm tốn lại theo phái thực lực, không cần chiêu trò lăng xê gì, chỉ chuyên tâm quay phim, nghiên cứu kịch bản, ngay cả hoạt động thương mại cũng rất ít khi tham gia, đột nhiên lúc này lại công khai chuyện tình cảm, hơn nữa còn sắp làm bố...Cho dù Khương Tri Ngật có nhân khí cao cỡ nào cũng không có khả năng không ảnh hưởng đến sự nghiệp và hình tượng của anh.

Thư Dao còn hiểu rõ như thế thì làm sao Khương Tri Ngật không hiểu cho được chứ?

Cô không hiểu, cũng không muốn hiểu, nhưng sự cảm kích và cảm động trong lòng là sự thật.

Cô rất biết ơn Khương Tri Ngật đã giúp mình.

....

Vào buổi sáng ngày 15 tháng 1 năm 2018 ở Bắc Kinh, diễn viên Thư Dao đang ăn khách đột nhiên lộ ra tin tức có thai trước khi kết hôn, không biết bố đứa bé là ai, hình tượng nữ thần thanh thuần hoàn toàn sụp đổ. Trong lúc nhất thời tin tức này leo lên vị trí hot search, được mọi người bàn tán rất nhiều, các đề tài liên quan đến việc Thư Dao mang thai và kết hôn ngầm luôn treo ở các vị trí đầu trên bảng hot search, luôn tăng chứ không giảm. Khu bình luận và lượt chia sẻ trên weibo cá nhân của Thư Dao cũng như công ty quản lý càng ngày càng nhiều.

Vụ scandal mang thai kéo dài chừng mười mấy tiếng, công ty quản lý của Thư Dao luôn im lặng không lên tiếng, dẫn đến độ nóng của vụ scandal không hề hạ nhiệt, mọi người trên mạng đều thảo luận về đề tài này. Những người đàn ông mà Thư Dao có scandal là bạn trai trước kia đều bị mọi người moi lại không thiếu tin nào, họ phân tích xem rốt cuộc ai mới là bố của đứa bé trong bụng cô.

Thư Dao đã bị Trần Băng gọi đến công ty từ sớm, cô chờ cho đến khi trời tối. Trần Băng vẫn bận họp với mọi người, trợ lý của Thư Dao đến đưa cơm cho cô hai lần, cô cũng không để mình đói bụng, miễn cưỡng ăn vài đĩa rồi thôi.

Thư Dao ngồi trên sofa, một tay chống trán, một tay cầm điện thoại mở weibo ra, nhìn một lượt những tin tức liên quan đến cô.

Mấy phút sau, cô tắt điện thoại để qua một bên, không chạm vào nó nữa.

Bảy giờ tối, rốt cuộc Trần Băng cũng quay lại, sắc mặt anh ta dày một mớ, nhưng ánh mắt lại vô cùng sắc bén, trầm giọng nói: “Tám giờ tối nay, công ty chúng ta và công ty của Khương Tri Ngật sẽ chia nhau công khai chuyện “tình cảm” và mang thai của hai người, đến khi đó em và Khương Tri Ngật sẽ chia sẻ lại.

Thư Dao gật đầu nói: “Được.”

Trần Băng nhìn cô, giọng nói vô cùng nghiêm túc: “Chuẩn bị sẵn sàng đi, tiếp theo chúng ta phải đánh một trận thật ác liệt.”

Thư Dao mím môi nói: “Em biết rồi Trần ca!”

Trần Băng gật đầu, nói: “Đi đến phòng họp với anh.”

...

Lúc Thư Dao và Trần Băng đi vào phòng họp, toàn bộ nhân viên trong đó đều đang khần trương bận rộn không thôi, vì họ đang chuẩn bị “Công khai chuyện tình cảm” của cô.

Thư Dao mới 25 tuổi, là người có danh tiếng và nhân khí nổi bật nhất trong đám người cùng thế hệ, nếu như không mang thai, nói không chừng năm năm nữa cô sẽ vững vàng ngồi lên vị trí nữ diễn viên nổi tiếng nhất.

Nhưng mà hiện tại cô đang mang thai, bố của đứa bé là Khương Tri Ngật. Tất cả nhân viên đều như Lâm Đại Dịch, không dám lơ là chút nào.

Mọi người đều biết một điều rằng, chờ khi Thư Dao và Khương Tri Ngật công khai chuyện tình cảm, đây sẽ là tin tức oanh động nhất trong giới giải trí của mấy năm trở lại đây.

...

Tám giờ tối, công ty quản lý của Thư Dao và Khương Tri Ngật đột nhiên đăng lên hai thông báo làm sáng tỏ.

Weibo công ty quản lý của Thư Dao: “Cảm ơn sự quan tâm của các bạn bè truyền thông đối với cuộc sống riêng tư của Thư Dao, Thư Dao và bạn trai đã quen nhau lâu rồi, tình cảm rất ổn định, hiện tại cô ấy đang mang thai, hôn lễ được cử hành bí mật. Thư Dao vào nghề đã được 8 năm, vẫn luôn giữ vững nguyên tắc “Chăm chỉ quay phim, làm người khiêm tốn” nên không biết dùng cách nào để công khai chuyện tình cảm cá nhân, hy vọng mọi người hiểu và ủng hộ cô ấy, cảm ơn mọi người. @Thư Dao @Khương Tri Ngật.”

Còn công ty quản lý của Khương Tri Ngật cùng lúc đăng thông báo thế này: “Cảm ơn các bạn bè truyền thông đã quan tâm, Tri Ngật vừa mới kết hôn, lại làm bố nên hy vọng mọi người hiểu và ủng hộ họ. Cho nghệ sĩ một chút không gian riêng tư, con đường phía trước đã được vạch ra, tương lai viên mãn, nguyện chúng ta có thể nắm tay tới già! @Khương Tri Ngật @Thư Dao”

Hai bài viết này vừa mới phát ra, Thư Dao và Khương Tri Ngật lập tức chia sẻ và tag đối phương vào.

Trong nháy mắt weibo của hai người và cả hai công ty đều bùng nổ, bình luận xuất hiện dày đặc và không ngừng tăng nhanh như tốc độ tên lửa, không quá một tiếng sau, “Thư Dao và Khương Tri Ngật công khai chuyện tình cảm” vững vàng nằm trên vị trí đầu của hot search, và vẫn không ngừng tăng nhiệt, số người tìm kiếm vô cùng nhiều, về sau hot search càng ngày càng nổi.

Ngay sau đó tin tức “Thư Dao mang thai” “Khương Tri Ngật và Thư Dao kết hôn” “Khương Tri Ngật làm cha” từ từ leo lên hot search, trong bảng hot search có mười vị trí đều bị Thư Dao và Khương Tri Ngật chiếm giữ hơn một nửa, nhìn một cái đã thấy tên của hai người đầu tiên.

Thư Dao ngồi trong phòng họp của công ty, nhìn nhân viên không ngừng bận rộn không chế bình luận trên mạng, ở phía khác, điện thoại bàn và điện thoại di động thay nhau vang lên không ngừng, mỗi một người trong phòng đều bận rộn không rời tay.

...



Ở trên mạng, tin tức liên quan đến “tình cảm” của Thư Dao và Khương Tri Ngật vẫn không ngừng nổi lên, nhưng từ sau bài chia sẻ của Thư Dao và Khương Tri Ngật thì hai người cũng không nói gì thêm nữa.

Bây giờ xác định được bốn việc: Thư Dao thật sự mang thai, bố của đứa bé là Khương Tri Ngật, Thư Dao và Khương Tri Ngật sắp kết hôn, hôn lễ được tổ chức bí mật.

Hai người công khai tình cảm rất đơn giản, chỉ công bố nội dung ngắn gọn nhưng lại làm người khác xúc động.

Thư Dao và Khương Tri Ngật ở bên nhau từ khi nào? Thư Dao mang thai ư? Hôn nữa còn sắp kết hôn?

Bài viết công khai buổi tối này trong nháy mắt đã tẩy trắng cho scandal Thư Dao mang thai và những tin tức trái chiều khác, hôn nữa người yêu của cô là Khương Tri Ngật nên lửa giận của công chúng và toàn bộ sự chú ý của họ cũng không tập trung hết lên người Thư Dao.

Dù sao so với Khương Tri Ngật thì trên người Thư Dao mang mác “Diễn viên thần tượng” nhiều hơn, còn Khương Tri Ngật chính là “Diễn viên phái thực lực.”, sự nổi tiếng xê xích không nhiều nhưng tiêu chuẩn đánh giá không phải chỉ có một.

Khương Tri Ngật được xem như là nam diễn viên nổi tiếng nhất trong giới giải trí, hình tượng và nhân khí được công nhận tốt, xuất đạo nhiều năm không hề có ác ý lảng xê, luôn luôn khiêm tốn, chuyên tâm diễn xuất, hình tượng của anh còn dẫn đầu trong lớp diễn viên thế hệ trẻ sau này. Sau lưng anh lại có bối cảnh vô cùng sạch sẽ, dường như là sao nam không hề có scandal nào, bỗng dưng lại có bạn gái, hôn nữa còn sắp làm bố.

Đây quả thực là một quả bom ném vào công chúng, tin tức này lập tức khiến người hâm mộ lẫn quần chúng ăn dưa mờ mịt. Trong lòng tất cả mọi người chỉ có một câu nói: Trời ơi! Sao có thể như thế được!

Fan hâm mộ kêu rên, rồi rít chạy vào để lại bình luận than thở khóc lóc kể lể dưới weibo của Khương Tri Ngật. Fan hâm mộ của Thư Dao cũng không ngừng kêu rên dưới khu bình luận weibo của cô, *‘Một nữ thần thanh thuần tốt đẹp lại mang thai, còn sắp kết hôn liền nữa!’ ‘Không có cách nào tiếp nhận nổi, hoàn toàn không có cách nào tiếp nhận nổi!’*

Người hâm mộ oa oa khóc lớn, những quần chúng ăn dưa lại ngồi xem náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 8

Edit: Mộc Từ Đăng

Tên của Thư Dao và Khương Tri Ngật luôn nằm trên hot search, trong danh sách tìm kiếm thì họ đã chiếm hết năm vị trí đầu tiên.

Thư Dao lướt di động xem tin tức, nhưng không tới mười giây đã thoát ra, trong lòng cô vẫn còn sợ hãi không thôi: Quá điên cuồng mà, cô có hơi không chống đỡ nổi.

Cô không miễn cưỡng bắt mình đối mặt với dư luận lúc này, tham gia vào giới giải trí được tám năm, cô đã sớm hiểu những lời nên nghe và những lời không cần để ý tới. Không có bất kỳ người nổi tiếng nào được tất cả mọi người ủng hộ, cho nên Thư Dao không mấy để ý tới những bình luận trái chiều kia.

Nhân viên được phân công rõ ràng, có người túc trực nghe điện thoại, có người ngồi bên máy tính không ngừng kiểm soát dư luận, trong thời đại này, không thể khinh thường cư dân mạng được.

Điện thoại của Trần Băng cũng vang lên không ngừng, anh ta luôn đứng bên cửa sổ nghe điện thoại.

...

Thư Dao ngồi ngầy ngổ ở công ty cho đến mười giờ tối, cách lúc cô và Khương Tri Ngật công khai “tình cảm” đã trôi qua 2 tiếng, weibo còn bị quá tải suốt mười lăm phút, có thể tưởng tượng được tin tức này đã tạo thành ảnh hưởng lớn thế nào với dư luận.

Mười giờ, tiếng gõ bàn phím và tiếng reo điện thoại vẫn chưa dứt, Trần Băng cúp điện thoại, đi tới cạnh cô, trong con ngươi luôn tinh táo quyết đoán giờ phút này đã vương vè một mối, anh ta nói: “Em về nghỉ ngơi trước đi, tối nay có lẽ không xảy ra việc gì đâu, chờ mai xem tiếp thế nào.”

Mặc dù anh ta không đồng ý quyết định giữ lại đứa bé của Thư Dao, hôn nữa còn vô cùng tức giận và thất vọng với hành động này của cô nhưng cuối cùng vẫn quan tâm đến cô mà thôi.

Thư Dao cũng không miễn cưỡng mình, cô gật đầu nói: “Vâng, em sẽ mang điện thoại theo bên mình, có chuyện gì thì lúc nào cũng có thể gọi cho em.”

Trần Băng ừ một tiếng, gọi trợ lý của cô đến cẩn thận dặn dò vài việc rồi gọi điện cho phòng an ninh của công ty, sắp xếp vệ sĩ bảo vệ sự an toàn của Thư Dao, lúc bấy giờ nhất định có rất nhiều chỗ sấn và phóng viên ở xung quanh công ty.

...

Dưới sự che chở của vệ sĩ và trợ lý, Thư Dao an toàn đi lên xe bảo mẫu, cửa xe vừa đóng lại cũng chặn được những chiếc máy ảnh bên ngoài. Sắc mặt tài xế vô cùng nghiêm túc, đạp ga cho xe chạy nhanh ra ngoài, phía sau có một chiếc xe hơi màu đen đi theo đuôi, đó là xe của vệ sĩ mà công ty phái tới để bảo vệ cô.

Ở nhà riêng của Thư Dao vẫn còn an toàn, chỗ sấn không biết địa chỉ cụ thể nhà cô ở.

Xe lái một đường vào khu biệt thự, lướt ngang qua những ngôi nhà to lớn với kiến trúc sang trọng, cuối cùng dừng lại một căn biệt thự ba tầng có vườn hoa phía trước.

Vệ sĩ xuống xe trước, bước nhanh đến cạnh xe bảo mẫu của Thư Dao, bốn người đứng ngoài xe, cẩn thận quan sát bốn phía xung quanh một vòng sau đó trợ lý xuống xe cùng với Thư Dao.

Thư Dao mở cửa có khóa vẫy tay ra, trợ lý vào phòng nhìn vòng vòng một lượt, phát hiện ra không có gì bất thường mới để Thư Dao vào nhà.

Thư Dao kéo toàn bộ rèm cửa trong phòng lên, cô đi ngâm nước nóng rồi thay quần áo ngủ, sau đó ngồi xếp bằng trên sofa trong phòng khách.

Cô mở TV lên, tùy ý bật một kênh chiếu phim điện ảnh, điện thoại được đặt trên bàn, cô cầm khăn lông lau mái tóc dài của mình.

Sau mười mấy giây quảng cáo, trên màn hình truyền đến một âm thanh quen thuộc, giống như âm thanh mà Thư Dao đã nghe được ban ngày, giọng điệu và cách nói chuyện có một chút xiu xiu bất đồng mà thôi.

Thư Dao ngẩng đầu thì thấy một bên mặt anh tuấn và sạch sẽ của Khương Tri Ngật trên màn ảnh, vẻ mặt của anh lạnh lùng, trên môi lộ ra ý cười, trong ánh mắt đầy to máu trông rất hung ác, cả người anh mặc đồ đen tôn lên sự nguy hiểm lại tràn đầy cảm dỗ.

Thư Dao ngẩn người, cô lau qua loa tóc mình rồi yên lặng ngồi nhìn.

Trong sự hiểu biết của Thư Dao thì Khương Tri Ngật là một diễn viên ưu tú lại khiêm tốn, rất ít khi nhận phỏng vấn, hay tham gia vào các show truyền hình. Còn trong lúc quay phim, truyền thông đã đưa tin về con người anh vừa lạnh nhạt lại xa cách. Cho đến một đêm vào ba tháng trước, cô và Khương Tri Ngật trời xui đất khiến thế nào lại xảy ra quan hệ, đêm hôm đó người đàn ông giữ chặt lấy eo cô, bây giờ nhớ lại, Thư Dao vẫn còn nhớ rõ ràng cảm xúc khi đôi tay của anh lướt qua thân thể cô, mang tới từng trận run rẩy và cuồng nhiệt.

Cùng với câu nói “Tôi sẽ chịu trách nhiệm” nhàn nhạt không nóng không lạnh vào ban ngày của Khương Tri Ngật kia.

Thật nhiều hình ảnh về Khương Tri Ngật không ngừng hiện lên trong đầu cô, một lúc là hình ảnh người đàn ông đẹp trai buồn vui hay giận dữ trong phim điện ảnh mà anh đóng, một lúc là hình ảnh đầy cảm dỗ của người đàn ông vào cái đêm đầy nóng bỏng của ba tháng trước, tiếp đó là hình ảnh người đàn ông lạnh lùng nói muốn chịu trách nhiệm với cô vào buổi sáng...

Về mặt Thư Dao đỡ đỡ, ánh mắt mê mang. Cũng không biết qua bao lâu, cô chợt thấp giọng kêu lên một tiếng, cô dùng tay che đầu ra sức lắc, lúc này mới đuổi hết những hình ảnh về Khương Tri Ngật ra ngoài.

....

Đợi đến lúc Thư Dao xem xong phim đã là mười hai giờ khuya, cô tắt TV, quay về phòng ngủ, trong phòng chỉ mở một ngọn đèn ngủ ở đầu giường.

Đã gần 24 giờ không được nghỉ ngơi đúng giờ, trước kia quay phim cũng đã trải qua chuyện này nhưng tinh thần lại không khẩn trương giống như bây giờ, trong đầu như có một cái đồng hồ báo thức, đến một lúc nào đó nhất định sẽ vang lên.

Thư Dao ngồi tựa vào đầu giường, cô mở weibo ra, dư luận trên mạng không khác hai tiếng trước là bao, nhưng mà fan hâm mộ của cả hai người hình như đã tỉnh táo lại không ít. Từ lúc tám giờ tối khi cô và Khương Tri Ngật công khai tình cảm trên weibo, bình luận dưới weibo của cả hai hầu như đều là những dòng gào khóc, từng người từng người đều bảo mình không tin, cần được giải thích.

Nhưng bốn tiếng đã trôi qua, bất luận là weibo cá nhân của cô và Khương Tri Ngật hay là weibo của công ty hai người hoàn toàn không đăng bài giải thích dư thừa gì đối với chuyện “tình cảm” này.

Thông báo được viết vô cùng đơn giản và trực tiếp chỉ đích danh đứa bé trong bụng Thư Dao là của Khương Tri Ngật, hai người sẽ sớm kết hôn, bất luận fan hâm mộ nào thì đây là sự thật không thể chối cãi.

Bây giờ fan hâm mộ dường như đã thừa nhận sự thật này, không nữa trách móc thần tượng của mình nên chỉ có thể bình luận bằng icon khóc lóc đau thương dưới khu bình luận trên weibo mà thôi.

Mà điều khiến cho Thư Dao kinh ngạc chính là sau mấy tiếng đồng hồ cô và Khương Tri Ngật công khai tình cảm, hai người lại có fan CP, bọn họ vui vẻ bình luận chúc phúc dưới weibo của cô, bên dưới cũng có rất nhiều người nói ủng hộ cô.

Thư Dao dờ khóc dờ cười. Dĩ nhiên bên cạnh đó cũng có rất nhiều bình luận tiêu cực, có người tình ý phân tích điểm khả nghi đối với “tình cảm” của cô và Khương Tri Ngật, nói thời gian cô mang thai và thời gian cô làm việc không giống nhau và nhiều hơn thế, nói cô chỉ đang lăng xê mình, muốn dựa vào Khương Tri Ngật để tăng độ nóng.

Có người tin tưởng tình cảm của cô và Khương Tri Ngật cũng có người không tin, có người mắng cô cũng có nhiều người ủng hộ cô.

Nhưng ngoài dự đoán của cô là sau khi công khai tình cảm của hai người, dư luận cũng không mãnh liệt phản đối và ngăn cản.

Cô ngăn người thoát khỏi weibo, ôm gối ngồi trên giường một lúc rồi tắt đèn nằm xuống giường ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 9

Edit: Mộc Tử Đăng

Sáng sớm ngày hôm sau, cách thời gian Thư Dao và Khương Tri Ngật công khai chuyện tình cảm đã trôi qua 12 tiếng đồng hồ, dư luận cơ bản đã ổn định lại.

Trải qua một buổi tối, weibo của hai người Thư Dao và Khương Tri Ngật đã hạ nhiệt, fan hâm mộ của hai bên cũng đã bình tĩnh trở lại, có một ít người bình luận chúc phúc cả hai, dặn dò Thư Dao chú ý đến thân thể của mình, dưỡng thai cho thật tốt. Những fan còn lại chỉ chú ý đến thần tượng của mình, dặn dò thần tượng chú ý thân thể, không nên quá mệt mỏi. vân vân. Không có quá nhiều bình luận chỉ trích hay làm quá lên về chuyện công khai tình cảm của hai người.

Còn những cư dân mạng còn lại chỉ là người qua đường, bọn họ bày tỏ chúc phúc cho tình cảm của Thư Dao và Khương Tri Ngật, xét về bề ngoài thì hai người họ là kim đồng ngọc nữ, giá trị nhan sắc của hai người khá hợp, danh tiếng cũng tương đương nhau, tuổi tác cũng không lệch nhau là bao. Điều quan trọng nhất chính là khi Thư Dao mới vừa nổi tiếng cách đây mấy năm đã từng trải qua scandal, từng có vài tài khoản marketing giả thủ đoạn, nhưng hình tượng và bối cảnh của cô hoàn toàn sạch sẽ, cộng thêm việc cô có nhiều tác phẩm, thời gian cả năm hầu như đều ở trong đoàn làm phim, tác phẩm công chiếu mặc dù có tốt có xấu nhưng cô biểu hiện rất nghiêm túc và chuyên nghiệp.

Cho nên bây giờ công chúng không có quá nhiều lời chỉ trích nặng nề với Thư Dao, ngay cả khi tin tức công khai chuyện tình cảm của cô được tung ra, những người đã từng mắng và chỉ trích cô đều rút lui quay lại bày tỏ sự ủng hộ của mình với cô và Khương Tri Ngật.

Còn Khương Tri Ngật thì không cần phải nói, bất luận là hình tượng hay kỹ thuật diễn xuất đều là người dẫn đầu trong lớp nam diễn viên nổi tiếng trong giới giải trí, xuất đạo được sáu năm nhưng không hề có một scandal nào, luôn khiêm tốn đi quay phim, không nhận phim có kịch bản thiếu muối, không vội vàng kiếm tiền, người như anh là vô cùng hiếm thấy trong giới giải trí này.

Mặc dù trong quá khứ hai người không tiết lộ dấu vết quen nhau, công khai một lần đã mang thai và sắp kết hôn luôn rồi. Đối với công chúng mà nói thì lúc đầu đúng là quá bất ngờ không cách nào tin được, nhưng theo sự phát tán của dư luận, khá nhiều người đã kịp phản ứng được, nữ diễn viên nổi tiếng và nam diễn viên nổi tiếng có tình cảm với nhau, hai người đều là hai diễn viên vừa khiêm tốn lại chuyên nghiệp, thực lực tương đương nhau, đáng người lại đẹp, hiển nhiên sẽ được người người chúc phúc.

Ngay cả fan của Khương Tri Ngật cũng không bới móc ra lỗi lầm nào của Thư Dao, mới đầu tin tức Thư Dao mang thai trước khi kết hôn bị tung ra, dư luận công kích Thư Dao khiến hình tượng nữ thần thanh thuần của cô sụp đổ. Nhưng mãi đến khi hai người công khai chuyện tình cảm, mọi người phát hiện ra bố của đứa bé là Khương Tri Ngật, một nam diễn viên nổi tiếng, liền ngưng lại những lời lẽ mắng chửi Thư Dao, bởi vì bố của đứa bé trong bụng cô là Khương Tri Ngật, mắng cô không có chừng mực chính là đang mắng luôn cả Khương Tri Ngật.

Cách thời gian công bố chuyện tình cảm mười mấy tiếng, fan của hai người cũng từ từ bình tĩnh đón nhận sự thật là thần tượng của họ sắp làm bố làm mẹ, hơn nữa rất nhanh sẽ kết hôn. Mặc dù trong lòng vẫn không sao vui nổi nhưng phần lớn mọi người đều không xúc động đến mức đi mắng chửi. Đây được xem như là một ngoại lệ trong chuyện công khai tình cảm trong giới giải trí vài năm trở lại đây, may mắn được một lần hòa bình thế này.

Cuối cùng, cũng có lẽ do Thư Dao và Khương Tri Ngật đều nổi tiếng nhờ vào tác phẩm mình đóng nên khi hai diễn viên có thực lực lần diễn xuất công khai tình cảm một cách đột ngột cũng sẽ được đại đa số mọi người thông cảm và ủng hộ.

...

Ngày 17 tháng 1, đây đã là ngày thứ 3 kể từ khi Thư Dao và Khương Tri Ngật công khai chuyện tình cảm, hầu như dư luận đã ổn định lại, phần lớn cư dân mạng đều chúc mừng Thư Dao và Khương Tri Ngật, nhưng trong nội bộ fan của hai người lại bắt đầu có biến động.

Fan của Thư Dao cũng có người rời bỏ cô, vài fan yêu thích Khương Tri Ngật đã lâu năm cũng tuyên bố rời khỏi hội fan, hai người bắt đầu ngênh đón tác dụng phụ hậu công khai chuyện tình cảm.

Hai ngày trước khi công khai chuyện tình cảm, bởi vì bảo vệ thần tượng và ngăn cản kẻ khác hắt nước bẩn, nên dù trong lòng mọi người đều khó chịu cũng chỉ có thể chịu đựng. Thư Dao và Khương Tri Ngật đã xuất đạo nhiều năm rồi, bất luận là thực lực hay thái độ làm việc thì những fan hâm mộ đều hiểu rất rõ ràng nhân phẩm của họ. Nhưng đột nhiên lại có một ngày, không hề báo trước hay gợi ý gì, thần tượng nhà mình lập tức công khai chuyện tình cảm, đối phương bên kia đều là nam/nữ diễn viên nổi tiếng, khiến cho mọi người khóc không được mà mắng cũng không xong.

Bây giờ dư luận đã ổn định, phần lớn mọi người đều ủng hộ tình yêu của Thư Dao và Khương Tri Ngật, những fan hâm mộ cũng bắt đầu điều chỉnh lại tâm tình của mình.

Nguyên nhân yêu thích thần tượng là gì? Bọn họ có người yêu, có con cái, lại sắp kết hôn rồi, mình có thể tiếp nhận được không? Sau khi làm bố mẹ, tình lực đều tập trung hết cho gia đình hay cho sự nghiệp? Còn có thể nghiêm túc quay phim như trước đây nữa không, hay sẽ tham gia mấy show truyền hình để kiếm tiền nhanh hơn?

Thư Dao và Khương Tri Ngật chỉ vừa mới công khai chuyện tình cảm, công ty của hai người đều viết hôn lễ của họ sẽ được cử hành bí mật, đến mức sau khi cưới hai người sẽ làm gì, không ai có thể biết trước được.

Một vài fan hâm mộ không thể tiếp nhận điều này đã tuyên bố rời đi.

Còn Thư Dao lại đang trong thời kỳ mang thai, hình tượng của cô và Khương Tri Ngật đều có sự biến hóa vô cùng lớn, một người là thiếu nữ thanh thuần đột nhiên mang thai và sắp làm mẹ, một người là nam thần trong trời lạnh lùng đột nhiên lại kết hôn và làm bố, ngoại trừ fan hâm mộ âm thầm rời đi, còn lại là những bộ phim điện ảnh của cả hai và các tài nguyên khác, các hợp đồng quảng cáo, nhất định sẽ có sự ảnh hưởng, từ độc thân chuyển thành kết hôn, những nhà quảng cáo và các thương hiệu nổi tiếng cần phải cân nhắc lại hình tượng và giá trị của hai người.

Còn về phương diện phim điện ảnh và truyền hình, cũng sẽ chịu ảnh hưởng nhất định, trước khi sinh con, Thư Dao có thể diễn rất nhiều phim, con đường phía trước vô cùng rộng lớn, nhưng sau khi mang thai sinh con, trạng thái của cô sẽ như thế nào? Vóc người và khí chất liệu có thay đổi lớn không? Nếu như có thay đổi lớn, vậy thì sự nghiệp nghệ thuật của Thư Dao sẽ phải chịu ảnh hưởng rất lớn.

Trong giới giải trí này thay đổi người mới rất nhanh, ở khắp nơi đều có người đẹp trai xinh gái, chẳng qua là chưa đạt được đến địa vị như Thư Dao và Khương Tri Ngật của hiện tại mà thôi, không có mấy ai được như hai người. Trong giới giải trí này lợi ích là trên hết, người nổi tiếng có nhân khí cao, lúc có giá trị cao thì những nhà đầu tư sẽ vờn cành oliu ra, nâng họ lên tận trời, nhưng khi diễn viên xuất hiện scandal, nhân khí tuột xuống vạn trượng, fan hâm mộ rời đi, dư luận cười nhạo, những nhà đầu tư sẽ ép khô hết giá trị trên người những ngôi sao này, sau đó một cước đá văng họ đi, không còn cần tới nữa.

Đây chính là hiện trạng trong giới giải trí, có thể một đêm thành danh cũng có thể một đêm quay về vạch xuất phát, tàn khốc đến đáng sợ.

Lợi ích là trên hết, vừa lãnh khốc lại tàn nhẫn, Thư Dao và Khương Tri Ngật sắp tới sẽ đối mặt với những tình huống như vậy, nhưng điều bất đồng chính là người trong nghề lại hoài nghi về Thư Dao nhiều hơn so với Khương Tri Ngật...cực kỳ ít người nghi ngờ anh sau khi kết hôn thì nhân khí sẽ giảm, thiếu đi tài nguyên.

Bởi cho dù quá khứ không công khai chuyện tình cảm, Khương Tri Ngật cũng cực kỳ ít công khai lộ diện với bên ngoài, nhân khí và danh tiếng của anh cho tới bây giờ không phải dựa vào khuôn mặt và khí chất để lấy được.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 10

Edit: Mộc Từ Đăng

Thư Dao ở nhà vài ngày coi như nghỉ ngơi một chuyến. Vừa vặn gần đây công việc của cô cũng không bị sắp xếp dày đặc, Trần Băng để cho cô tạm thời nghỉ ngơi ở nhà, không cần phải lộ mặt ra ngoài.

Ngày thứ tư sau khi công khai chuyện tình cảm, Trần Băng gọi điện cho Thư Dao, bảo cô đến công ty một chuyến.

Một tiếng đồng hồ sau, trợ lý của Thư Dao cùng với tài xế và vệ sĩ đến đón cô, Thư Dao ăn mặc chỉnh tề, trang điểm sơ qua một chút. Mấy ngày nay ngoại trừ việc lên mạng xem tin tức có liên quan đến mình thì thời gian còn lại cô đã đi hỏi bác sĩ những việc cần chú ý trong quá trình mang thai.

Những mỹ phẩm trên bàn trang điểm của cô cũng đã đổi thành loại dành cho phụ nữ mang thai, cô yêu công việc của mình nhưng đồng thời cũng yêu đứa bé trong bụng, cô sẽ không vì đứa bé mà vứt bỏ sự nghiệp cũng không vì sự nghiệp mà làm thương tổn đến đứa bé.

Xe bảo mẫu đã chờ sẵn ngoài cửa biệt thự, trợ lý đi vào đón cô. Thư Dao mặc một cái áo len cao cổ màu hồng, kết hợp với váy dài màu xám tro, mái tóc dài tự nhiên xổ ra trên vai, da thịt cô trắng nõn, vẻ mặt hồng hào.

Trợ lý thấy cô thì lập tức khen ngợi: “Chị Thư Dao, chị thật xinh đẹp nha!”

Thư Dao ngồi vào xe với cô ấy, trợ lý cầm áo lông vũ của cô. Thư Dao cười nói: “Chắc do hai ngày nay ngủ ngon.”

Trợ lý ngồi cạnh cô, cười híp mắt nói: “Vâng, em nghe nói phụ nữ mang thai ngủ rất nhiều ạ.”

Hả? Thư Dao hoàn toàn không chú ý đến điều này, nhưng mà suy nghĩ kỹ lại, không biết có phải do ảo giác hay do tác dụng tâm lý, nhớ lại hai tháng trước cô phát hiện ra thân thể mình hình như có một sự thay đổi, thường xuyên buồn ngủ, hay mệt mỏi, thỉnh thoảng còn muốn nôn, không thèm ăn thứ gì.

Nhưng cô luôn bận rộn nhiều việc, có khi quay phim mà cả đêm không được nghỉ ngơi, một ngày ba bữa nhiều khi cũng không ăn đúng giờ, buồn nôn và chán ăn lại thường xuyên xuất hiện, khi đó Thư Dao cũng không quan tâm mấy.

Sau đó cô lên mạng tìm hiểu mới phát hiện những biểu hiện đó đều là phản ứng bình thường trong thời kỳ đầu mang thai, Thư Dao cũng bị chính mình dọa ngốc luôn.

Cô tựa vào ghế ngồi, hai tay đặt lên bụng, dịu dàng nói: “Hình như là vậy.”

Trợ lý nhìn cô chăm chăm, cười híp mắt.

Thư Dao vốn không muốn để ý tới nhưng ánh mắt của đối phương quá mức nóng bỏng, cô muốn lờ đi cũng không được.

“Em muốn nói gì hả?” Thư Dao bất đắc dĩ nói.

Trợ lý vui vẻ nói: “Em có cảm giác từ sau khi chị mang thai thì... ừm... nói thế nào nhỉ, giống như thay đổi rất nhiều.”

Thư Dao sờ mặt mình một cái nói: “Hả, thay đổi chỗ nào?”

Trợ lý: “Không phải mặt hay ngoại hình. Mà là...”

Cô ấy khua tay múa chân nói: “Là cái loại cảm giác đó... khí chất này, thần thái này, còn trở nên dịu dàng hơn nhiều nữa.”

Thư Dao bật cười, gõ nhẹ lên trán cô nàng, “Khoa trương như vậy sao?”

Trợ lý gật đầu, “Có đó! Thật đó!”

Thư Dao ngẫm nghĩ rồi cười nói: “Được rồi.”

Chắc là có thay đổi rồi, cô vốn mang thai mà, cũng không phải mang thai giả. Dựa theo lời bác sĩ trong sách nói thì sau khi phụ nữ mang thai các hạng mục số liệu của thân thể cũng sẽ có thay đổi để thích hợp với giai đoạn mang thai, khí chất và thần thái cũng sẽ có sự thay đổi tương tự.

Dĩ nhiên Thư Dao không cảm giác được sự thay đổi lớn ở mình.

...

Trên đường đi đến công ty vẫn còn sớm hơn một tiếng, Thư Dao bèn tùy ý nói chuyện phiếm với cô trợ lý nhỏ của mình.

Trợ lý trước của cô đã kết hôn sinh con nên công ty tuyển cho cô cô nàng trợ lý hiện tại. Cô nàng tên là Hiểu Hiểu.

Khoảng hai mươi tuổi, vừa mới tốt nghiệp đại học chưa được một năm, làm việc nhanh nhẹn, tính cách khôn khéo, năng lực học tập rất mạnh. Thư Dao và cô ấy ở chung rất hòa hợp, ngoại trừ thời gian làm việc thì quan hệ bình thường của hai người như bạn bè vậy.

Sắc mặt của Thư Dao rất tốt, hoặc có lẽ do mấy ngày nay cô ngủ đủ giấc, sắc mặt hồng hào, da thịt trắng nõn như sữa bò. Nữ diễn viên vốn chú trọng đến việc bảo dưỡng nhan sắc, cô lại trẻ tuổi, số tiền bỏ ra để dưỡng da người bình thường không thể tưởng tượng được. Giờ phút này mái tóc dài đen nhánh rơi trên khuôn mặt trắng nõn, thật sự giống như một người đẹp dịu dàng.

Hiểu Hiểu nhìn cô, hiếu kỳ nói: “Chị Thư Dao, chị rất thích trẻ con à?”

Thư Dao suy nghĩ một lúc rồi nói: “Ừm... thật ra thì chị cũng không biết nữa.”

Hiểu Hiểu kinh ngạc, “Hả, không biết?”

Thư Dao cười một tiếng: “Đúng vậy, không biết.”

Hiểu Hiểu: “Vậy sao chị lại quyết tâm muốn giữ lại đứa bé này?”

Hiểu Hiểu đã làm việc bên cạnh Thư Dao hơn một năm rồi, đối với hoàn cảnh ở giới giải trí này cũng hiểu được đôi chút, nữ diễn viên đang nổi tiếng đi kết hôn sinh con vốn là một chuyện mạo hiểm, huống chi Thư Dao và Khương Tri Ngật chỉ là kết hôn giả, chờ sau khi đứa bé được sinh ra, Thư Dao chính là bà mẹ đơn thân đó nha. Còn nữa, mặc dù trong giới giải trí này Khương Tri Ngật được đánh giá rất tốt nhưng bon họ hiểu biết rất ít về anh, Khương Tri Ngật đồng ý đóng giả vai vợ chồng với Thư Dao, nhận làm bố đứa bé, thay Thư Dao nhận một phần chỉ trích từ dư luận... Khương Tri Ngật

“vô tư” như vậy khiến Hiểu Hiểu không cách nào không nghĩ nhiều hơn một chút.

Có thể tin được Khương Tri Ngật không? Người đại diện của anh có thể tin được không? Chuyện bí mật Thư Dao chưa kết hôn này có thể giữ kín được bao lâu? Tương lai có khả năng bị lộ ra ánh sáng hay không?

Mà một khi bí mật này bị lộ ra ánh sáng, Thư Dao so với Khương Tri Ngật sẽ bị thương tổn nhiều hơn, đến khi đó, sự nghiệp của Thư Dao sẽ hoàn toàn tiêu tủng! Hầu như là không còn cơ hội đứng dậy lần nữa, danh tiếng, nhân khí và giá trị tín nhiệm đều sẽ bị hạ đến mức thấp nhất, người xem và fan hâm mộ sẽ không còn tin tưởng cô nữa, nhà quảng cáo và nhà làm phim điện ảnh hay truyền hình cũng sẽ không muốn hợp tác với cô nữa.

Hiểu Hiểu rất lo lắng, trầm nghĩ không đáng.

Thư Dao nói: “Giữ lại đứa bé vì chị không muốn sau này nghĩ lại sẽ phải hối hận.”

Hiểu Hiểu sững sốt hỏi: “Tại sao sau này sẽ hối hận ạ?”

Thư Dao cười: “Chị đã nghĩ ra rất nhiều cái cớ để bỏ đứa bé nhưng cuối cùng không có một cái cớ nào có thể thuyết phục được chị. Chị rất muốn nhìn đứa bé ra đời, muốn nghe nó nũng nịu gọi mẹ, muốn mua váy nhỏ xinh đẹp cho nó, cho nó mặc thật nhiều đồ đẹp.”

Sắc mặt Thư Dao dịu dàng, Hiểu Hiểu cũng vui vẻ theo, nói: “Oa, nghe rất tốt đẹp.”

Thư Dao tựa vào ghế, nhẹ giọng nói: “Đúng vậy, rất tốt đẹp.”

Hiểu Hiểu: “Nếu đứa bé ra đời thì nó có ảnh hưởng đến sự nghiệp của chị không?”

Thư Dao: “Không có ai mà sự nghiệp cả đời đều thuận buồm xuôi gió cả.”

Hiểu Hiểu: “Nhưng mà, theo như địa vị và nhân khí của chị lúc này thì hoàn toàn không nên lựa chọn mạo hiểm sinh ra đứa bé. Chị Thư Dao, chị còn trẻ như vậy sau này sẽ kết hôn sinh con được nữa mà.”

Thư Dao nhìn cô ấy, dịu giọng nói: “Chuyện này ai mà biết được.”

Trên mặt Hiểu Hiểu lộ ra vẻ không hiểu, Thư Dao xoa đầu cô nàng, “Em cũng đã nói rồi mà, chị còn trẻ như vậy, chuyện tương lai quá xa vời, chị không tài nào dự đoán được.”

Hiểu Hiểu găng giọng: “Nhưng, nhưng mà chị không nhất thiết phải sinh con lúc này.”

Hơn nữa còn làm bà mẹ đơn thân, Hiểu Hiểu chỉ cần nghĩ đến tương lai bí mật này bị bại lộ, thì tất cả cố gắng mấy năm qua của Thư Dao sẽ bị hủy hoại trong chốc lát, cô ấy lo lắng không thôi.

Thư Dao nói: “Vậy khi nào nên sinh con hả?”

Hiểu Hiểu nghẹn lời.

Thư Dao cười: “Không có ai quy định vào ngày nào giờ nào phải kết hôn sinh con, đứa bé này này nằm trong bụng chị cũng là trùng hợp do duyên phận thôi.”

Hiểu Hiểu thờ dãi, nói: “Chị Thư Dao, em vẫn nghĩ nó không đáng.”

Thư Dao ừ một tiếng nói: “Tại sao hả?”

Hiểu Hiểu nói: “Khi chị chỉ mới 17 tuổi đã ra ngoài xông pha, lăn lộn năm năm mới có chút danh tiếng trong giới giải trí, từ từ có triển vọng trong ngành này, có người tìm chị làm người đại diện thương hiệu. Một năm 365 ngày của chị dường như đều ở trong đoàn làm phim, thời gian nghỉ ngơi cộng lại chỉ đếm được trên đầu ngón tay.”

“Chị cực khổ như vậy, cố gắng vất vả lắm mới có được danh tiếng và địa vị như vậy giờ...”

Hiểu Hiểu dừng lại, không tiếp tục nói nữa, trên mặt lộ ra vẻ lo âu.

Thư Dao hiển nhiên biết cô ấy muốn nói đến điều gì, cũng biết Hiểu Hiểu đang lo lắng vì cái gì. Nhưng trên đời này làm gì có chuyện vẹn cả đôi đường như vậy chứ? Đối với cô mà nói sự nghiệp rất quan trọng, nhưng mà bây giờ...đứa bé còn ở trong bụng cô chưa chào đời cũng quan trọng như thế.

Cô chưa nói với bất kỳ ai rằng tương lai có lẽ mình sẽ không kết hôn, nếu như không kết hôn, thì đứa bé này chính là đứa con duy nhất của cô.

Thư Dao không muốn tương lai mình phải hối hận, mà những ngày qua ý niệm muốn giữ lại đứa bé này càng ngày càng mãnh liệt, cho dù có ảnh hưởng đến sự nghiệp của cô, cho dù có rất nhiều phiền toái nhưng cô đều đã chuẩn bị kỹ lưỡng rồi.

Khi cô biết tin mình mang thai, việc cô nghĩ trong đầu đầu tiên không phải là muốn bỏ nó mà là một hình hài bé nhỏ, nó chấp chững chạy về phía cô, bập bẹ gọi cô một tiếng mẹ.

Cô cũng đã cảnh cáo bản thân mình rất nhiều lần, không thể giữ lại đứa bé, phải bỏ nó đi. Nhưng khi cô một thân một mình từ bệnh viện đi về, cô thấy được hình ảnh nhỏ bé của đứa bé trong tờ giấy siêu âm, đã có tay và chân nhỏ nhắn, bác sĩ nói các bộ phận của thai nhi đã bắt đầu phát triển, còn có cả tim thai.

Cô cầm tờ giấy siêu âm đen trắng, hình ảnh của đứa bé không mấy rõ ràng nhưng có thể nhìn rõ các bộ phận, khoảng thời gian này Thư Dao luôn lấy ra xem.

Mỗi khi xem, ý nghĩ muốn giữ lại nó càng ăn sâu hơn ở trong lòng, dưới tình huống cô không nhận ra, nó đã càng ngày càng mãnh liệt. Đến khi chớ sản tung tin cô có thai trước khi kết hôn ra bên ngoài, người quản lý Trần Băng gọi cô đến công ty, khiển trách cô, truy hỏi cô, cuối cùng bỏ lại cô một mình để nghĩ kỹ lại, về sau nữa Khương Tri Ngật và người địa diện của anh đến công ty cô, cùng nhau bàn bạc phương án quan hệ xã hội, tất cả mọi người đều nhất trí cho rằng cô sẽ bỏ đứa bé. Mà trong một giây đó, nơi sâu nhất trong lòng cô mãnh liệt dâng trào lên ý niệm giữ lại đứa bé, cô hoàn toàn nghe theo trái tim mình giữ lại nó, bất luận có xảy ra chuyện gì cô cũng sẽ không bao giờ hối hận.

Thư Dao trầm mặc một hồi lâu mới cười nói: “Ừ, chị đã trải qua nhiều năm cố gắng mới có thể đứng vững, có được danh tiếng và địa vị như hiện tại, không có bối cảnh, không đi đường tắt, từng bước từng bước từ một diễn viên tuyến 18 bước lên vị trí như hiện tại.”

“Cho nên dù tương lai chị không còn lại gì, bị đẩy về vạch xuất phát. Chị đều có thể bắt đầu lại, lần nữa đứng lên từ nơi thấp nhất.”

Hiếu Hiếu ngẩn người, sau đó cười nói: “Vâng, em tin tưởng chị.”

Thư Dao cũng cười lên, sắc mặt vừa dịu dàng lại ung dung. Hiếu Hiếu lúc ban đầu đã không ủng hộ cô giữ lại đứa bé này, đến bây giờ cô ấy đã hiểu được quyết định của cô, trong lòng Thư Dao đã thông suốt mọi chuyện hơn so với họ, đối với ảnh hưởng và nguy cơ khi giữ lại đứa bé cô so với bất kỳ ai cũng hiểu rõ hơn, hơn nữa cũng đã làm xong mọi công tác chuẩn bị, đối mặt với tương lai có thể sẽ xảy ra tất cả các tai họa ngầm.

Từ khi Hiếu Hiếu làm việc bên cạnh Thư Dao đến giờ, cô ấy luôn nghĩ rằng đối phương trong tương lai nhất định sẽ trở thành ảnh hậu nổi tiếng nhất! Cầm trong tay các giải thưởng lớn, vinh viễn là ngôi sao sáng lấp lánh không bao giờ hạ nhiệt!

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Điện Đảo* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 11

Edit: Mộc Từ Đăng

Hai người tùy ý tán gẫu, xe chạy đến cửa sau của công ty thì dừng lại, đoàn người lần lượt xuống xe.

Trần Băng đã chờ Thư Dao ở trong phòng làm việc, Hiếu Hiếu và những người khác chờ ở ngoài không theo vào cùng.

Thư Dao vào phòng, Trần Băng ngồi phía sau bàn làm việc, trước mặt anh ta là một cái máy tính, trên mặt không lộ ra biểu cảm gì.

Cô gõ nhẹ lên cửa hai cái, nói: “Trần ca.”

Trần Băng ngẩng đầu nhìn cô, nói: “Vào đi.”

Thư Dao đi vào, ngồi xuống cái ghế đối diện với anh ta.

“Nhìn trạng thái của em không tệ.” Trần Băng quan sát cô, nhàn nhạt nói.

Thư Dao cười nói: “Hiếm khi được nghỉ ngơi mấy ngày, phải hưởng thụ một chút, ngủ đến khi tự tỉnh mới thôi.”

Trần Băng cũng cười, kẹp đầu thuốc giữa hai ngón tay, nói: “Cảm giác thế nào?”

Thư Dao: “Cũng không tệ lắm.”

Trần Băng cong môi, “Muốn mãi nghỉ ngơi như vậy sao hả?”

Sắc mặt Thư Dao vẫn không thay đổi, cười nói: “Không muốn.”

Trần Băng a lên một tiếng rồi ngồi thẳng người lên, nghiêm mặt nói: “Vậy thì tốt, bây giờ kỳ nghỉ của em đã kết thúc rồi.”

Thư Dao gật đầu: “Vâng.”

Trần Băng nhíp nhíp ngón tay lên mặt bàn mấy cái, đưa ra một văn kiện nói: “Nếu em có tình muốn giữ lại đứa bé thì kế hoạch công việc nửa năm sau của em cùng với con đường phát triển sau này đều phải chỉnh sửa lại một lần.”

Thư Dao nói: “Em biết rồi.”

Trần Băng: “Từ khi tin tức em và Khương Tri Ngật công khai tình cảm đến giờ, căn cứ theo bảng điều tra phân tích thì phần lớn cư dân mạng và fan hâm mộ của em đã tiếp nhận được chuyện em kết hôn sinh con, đối với chuyện tình cảm này mọi người đa phần ủng hộ và thấu hiểu. Còn fan của Khương Tri Ngật cho tới giờ cũng đã bình tĩnh lại, cũng không có ai tỏ thái độ công kích em”

Thư Dao gật đầu, nói: “Vâng, hai ngày nay em có lên mạng và thấy được điều đó.”

Trần Băng: “Tình huống này tốt hơn nhiều so với những gì chúng ta đã tưởng tượng, điều này chứng minh ngay từ đầu tiếp nhận đề nghị của Khương Tri Ngật là lựa chọn chính xác.”

Nhắc tới Khương Tri Ngật, Thư Dao ngẩn người nói: “... Là thầy Khương đã giúp em rất nhiều việc.”

Trần Băng nói: “Không có ai giúp ai cả, em phải nhớ trong cái giới này vĩnh viễn lợi ích là trên hết.”

Thư Dao không có chấp tranh luận với anh ta, chẳng qua chỉ gật đầu một cái.

Trần Băng tiếp tục nói: “Với tình hình trước mắt mà nói, công chúng không có ác ý lớn với em, nhưng không có nghĩa là tương lai sẽ không vì chuyện này mà công kích em. Bởi vì bố đứa bé là Khương Tri Ngật, công chúng luôn phá lệ tha thứ cho sự kết hợp của tuần nam mỹ nữ, nhưng một khi bọn họ biết hai người kết hôn giả, lừa dối bọn họ như vậy thì họ sẽ tức giận và công kích gấp đôi lên người em”

Sắc mặt Thư Dao nghiêm túc, cô tỏ ý mình đã hiểu.

“Cho nên bắt đầu từ hôm nay, em phải càng chú ý lời nói của mình, không được lộ ra sơ hở nào.” Trần Băng nói, “Cho đến khi đứa bé ra đời, em và Khương Tri Ngật sẽ thuận lợi hủy bỏ quan hệ, tuyên bố ly hôn, nếu như giữa đường không xuất hiện chuyện bất ngờ gì, chỉ cần bên kia Khương Tri Ngật có thể giữ bí mật tuyệt đối. Cuộc chiến này chúng ta sẽ thắng hơn phân nửa, cho dù tương lai có người biết được bí mật này, lợi dụng chuyện này để công kích em, chỉ cần Khương Tri Ngật ở bên kia không hé miệng nửa lời, chúng ta cần rằng không chịu thừa nhận thì bọn họ cũng không có biện pháp gì với chúng ta.”

Trong câu nói này của Trần Băng có một điểm chính: Trong thời gian cô mang thai, và trước khi ly hôn với Khương Tri Ngật cô phải chú ý cao đến lời nói của mình, chỉ cần Khương Tri Ngật vĩnh viễn không nói ra chân tướng, thì Thư Dao sẽ vĩnh viễn an toàn. Trừ khi có một ngày cô đứng ở vị trí cao nhất thì dù cô lập gia đình sống chết ra sao, hay là việc kết hôn giả bị bại lộ, cũng không ảnh hưởng chút gì tới cô.

Cố gắng để cho mình lớn mạnh hơn, thực lực lớn mạnh đến mức lấn át tất cả những lời đồn đại ngoài kia. Để cho tất cả mọi người không đặt sự chú ý vào cuộc sống riêng của cô hay là phương diện tình cảm cá nhân, để khi người xem và fan hâm mộ nhắc tới cô trong đầu họ vĩnh viễn chỉ có các tác phẩm điện ảnh và truyền hình của cô, mà không phải là bản thân cô.

Thư Dao gật đầu nói: “Em sẽ chú ý.”

Trần Băng cong ngón tay gõ lên bàn một cái, “Lúc này sẽ cực khổ hơn so với trước kia, em có thể chịu đựng được không?”

Thư Dao sùng sốt nói: “Em có thể mà Trần ca.”

Trần Băng cười nói: “Vậy thì được, hy vọng có thể thấy được sự thắng lợi của em ở tương lai.”

Thư Dao cũng cười nói: “Nhất định.”

Trần Băng lộ ra sự tán thưởng, đây cũng là điều mà anh ta thích ở con người Thư Dao: Khi chưa có danh tiếng, luôn yên lặng chịu cực, yên lặng cố gắng, sau khi nổi tiếng thì đem mục tiêu viết lên mặt, không hề che giấu, luôn ung dung và tự tin.

Dù lúc trước đã phân tích hết những tác dụng trái chiều khi giữ lại đứa bé cho Thư Dao nghe, cô cũng vô cùng tinh táo.

Sau đó Trần Băng đã suy nghĩ lại sự cố gắng và tâm huyết của cô khi bước đi trên con đường này, ý chí và trạng thái tâm lý của cô hoàn toàn khác với người bình thường, nghĩ đến đây anh ta đã hiểu.

Cô là Thư Dao, là một người ngay cả tốt nghiệp cấp ba cũng chưa xong đã một thân một mình xông xáo vào giới giải trí, dựa vào sự cố gắng và quyết tâm của mình, đi một đường cho đến địa vị nữ diễn viên như hiện tại!

Trong mấy ngày nay, Trần Băng cũng đã nghĩ rất nhiều, anh ta nhớ lại quá khứ khi mình và Thư Dao cùng sống vai chiến đấu, anh ta đi với cô đến từng buổi thử vai, vì muốn có một cơ hội diễn xuất mà uống rượu đến mức bị xuất huyết dạ dày, sau đó lại được phân cho những vai nhỏ, có lần phải diễn cảnh nhảy xuống dòng nước lạnh như băng nhiều lần... dần dần Trần Băng giúp cô nhận được những nhân vật quan trọng, cô thức thâu đêm đọc kịch bản, tính toán tính cách nhân vật ở trong lòng, thời gian ngủ cộng lại còn chưa đủ bốn tiếng, mệt đến mức sốt cao, sức khỏe có vấn đề, sau khi truyền dịch lại quay về quay phim...

Trần Băng nhớ lại rất nhiều chuyện, Thư Dao có được thành tựu như hiện tại cũng có một phần công lao của anh ta, nhưng phần nhiều hơn chính là sự cố



gắng không chịu thua kém của Thư Dao. Nhiều năm như vậy, anh ta biết rõ được trên người cô gái này có một sức lực tự chủ và trái tim mạnh mẽ đến thế nào.

Anh ta bình tĩnh thở ra một hơi, đẩy văn kiện đến trước mặt cô, nói: “Đây là sắp xếp công việc trong nửa năm tới của em, em xem chút đi.”

Thư Dao mở ra nhìn, mày hơi nhíu lại.

Trần Băng nói: “Tháng tư có một bộ phim truyền hình sẽ khai máy, em là nữ chính số một, công ty đã thương lượng với đoàn làm phim hủy bỏ công việc này. Những việc khác được sắp xếp... công ty đề nghị là lấy điều kiện thân thể của em làm tiên quyết, cố gắng tự mình hoàn thành.”

Thư Dao gật đầu nói: “Vâng, em đã biết.”

Trần Băng: “Em đột nhiên tuyên bố mang thai kết hôn, đối với những sản phẩm em làm đại diện nhất định có ảnh hưởng, nhưng ảnh hưởng tốt hay xấu trước mắt không dễ đoán được, chúng ta cũng được xem như là không tuân theo hợp đồng.”

Thư Dao: “Em biết rồi...”

Sắc mặt Trần Băng nghiêm túc: “Cho nên khoảng thời gian tiếp theo, các công việc trong này nếu em có thể kiên trì giữ được thì cứ làm, phải cố gắng hạ mức tổn thất giữa sự hợp tác của chúng ta và đối phương xuống mức thấp nhất. Đối với phương diện đóng phim, hậu kỳ sẽ photoshop lại hoặc là không quay toàn thân, cố gắng để cho việc mang thai không ảnh hưởng đến lợi ích của đối phương.”

Khi người nổi tiếng làm đại diện phát ngôn cho một thương hiệu nào đó thì phải luôn duy trì hình tượng tốt, không thể tuôn ra bất kỳ mặt trái của scandal nào, nếu không sẽ được xem là vi phạm hợp đồng, chỉ cần đối phương nói muốn hủy hợp tác, ngôi sao đó phải bồi thường một cái giá rất cao.

Nghiêm túc mà nói, thật ra Thư Dao đã xem như là vi phạm, nhưng mà nhân khí của cô cao, hình tượng lại tốt, đối tượng yêu đương bị lôi ra ánh sáng của cô cũng là Khương Tri Ngật, một người có phẩm chất tốt. Cho nên trước mắt những đối tác với họ chưa nói muốn hủy hợp tác.

Chuyện tình cảm của ngôi sao bị đưa ra ánh sáng là một con dao hai lưỡi, nếu như mạnh với mạnh kết hợp, phơi bày ra được tình cảm tốt đẹp, đối với nhân khí tự thân tăng lên cũng có chỗ tốt.

---

*Lời của editor: Từ chương 18 hai anh chị mới chính thức lên sàn nha.*

*Những chương trước này chỉ là khởi đầu, là một bước đệm thôi.*

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đào* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 12

Edit: Mộc Tử Đằng

Mấy ngày nay công ty đều thương lượng với những công ty mà Thư Dao làm đại diện thương hiệu, nhưng đối phương chỉ tỏ thái độ mập mờ nói sao cũng được, nhưng lại không nói sẽ không hủy bỏ hợp tác.

Trần Băng trầm tư một chút nói: “Ngày dự sinh của em là ở tháng 7 tháng 8, anh sẽ bàn bạc lại với công ty, điều chỉnh lại những việc nặng nhọc cho em, cố gắng hoàn thành hết những việc đó vào mấy tháng đầu, chờ sau khi bụng em lớn rồi, hành động sẽ bất tiện, sẽ có tai họa ngầm. Những công việc có tính chất áp lực lớn, thân thể của em cũng sẽ không chịu nổi, anh sẽ nghĩ cách hủy bỏ.”

Thư Dao có hơi cảm động, cô biết Trần Băng đang quan tâm mình. Bây giờ cô đang mang thai ba tháng, trước mắt đáng người không có gì thay đổi, cũng không có phản ứng mang thai, nhưng công việc một năm này của cô đã được lên kế hoạch tốt, phải sửa đổi lại rất phiền phức. Ngoài mặt công ty không nói gì những thật ra đã rất bất mãn.

Công ty đồng ý để cô giữ lại đứa bé, đã giúp cô giải quyết nguy cơ với tiền đề là cô không thể vì chuyện mang thai mà ảnh hưởng đến sự nghiệp. Công ty sẽ không quan tâm đến việc trong thời kỳ mang thai cô làm cách nào để hoàn thành công việc, cái bọn họ muốn chẳng qua chỉ là kết quả, cũng không để ý đến sức khỏe của Thư Dao khi mang thai.

Giọng nói của Thư Dao có hơi khàn, nói: “..Cảm ơn Trần ca.”

Trần Băng nhìn cô, bình tĩnh thở dài, nhẹ giọng nói: “Nhưng mà em phải chuẩn bị tốt tâm lý đi, có một vài công việc quan trọng không có cách nào hủy bỏ được.”

Thư Dao gật đầu, nói: “Em hiểu rồi Trần ca.”

Trần Băng đóng văn kiện lại, nói: “Anh đã liên hệ với bác sĩ ở bệnh viện tư nhân rồi, trong lúc em mang thai, thân thể có bất kỳ vấn đề gì đều phải nghe theo sự sắp xếp của bác sĩ.”

Thư Dao nói: “...Vâng.”

Trần Băng: “Thân thể và sự nghiệp đều quan trọng như nhau. Em hy sinh nhiều thứ để giữ lại đứa bé thì không nên lãng phí tâm huyết của mình.”

Thư Dao cười nói: “Vâng ạ!”

Trần Băng: “Hay là hai ngày nữa em tiếp tục nghỉ ngơi đi, anh hẹn trước với bác sĩ giỏi rồi, trước tiên em đến bệnh viện làm kiểm tra, chờ có kết quả chắc chắn thân thể em không có vấn đề gì nữa thì bắt đầu làm việc.”

Tình huống của Thư Dao bây giờ rất đặc thù, không giống như những người phụ nữ khác có thai thì ở nhà dưỡng thai, lúc mang thai sẽ vẫn làm việc, nếu tình trạng thân thể không quá tốt sẽ vừa ảnh hưởng đến đứa bé lại vừa ảnh hưởng đến hiệu suất làm việc, đối với Trần Băng mà nói cũng không có lợi.

Sau khi nói xong các công việc sắp tới, Trần Băng để cho cô về nhà chờ thông báo của anh ta.

Thư Dao không dị nghị điều gì, cô nói cảm ơn với anh ta rồi rời đi. Trước cửa công ty và dưới tầng hầm để xe đều có chỗ sẵn ngồi đầy, Thư Dao mặc áo lông vũ vào, bọc kín cả người từ đầu đến chân, đeo kính mát và khẩu trang, không đợi chỗ sẵn kịp phản ứng đã nhanh chóng lên xe rồi đi.

...

Mặc dù Thư Dao đã giải thích về scandal mang thai của mình, cũng không phải không kết hôn, hơn nữa bố của đứa bé là Khương Tri Ngật, dựa theo lẽ thường mà nói thì sự nhiệt tình của chó săn hẳn là đã hạ xuống, nhưng “chồng sắp cưới” của cô là Khương Tri Ngật, tác phong của anh quá khiêm tốn, nhân khí cao, lượng tiêu thụ về ở rạp chiếu phim cũng cao, giá trị thương mại của anh cũng đứng ở hàng đầu, ngoại trừ không có được giải thưởng chủ chốt nhưng địa vị và nhân khí của anh dường như cũng ngang tầm ảnh đế, điều quan trọng chính là anh vẫn chưa tới 30 tuổi.

Chó săn và giới truyền thông vốn rất tò mò với cuộc sống riêng tư của Khương Tri Ngật, bây giờ hai người họ lại đột nhiên công khai chuyện tình cảm, đối với chó săn mà nói, bọn họ giống như động vật săn mỗi người thấy mùi máu, cho dù tình cảm của Khương Tri Ngật và Thư Dao không có mặt đen tối nào nhưng chỉ cần dính đến cái tên Khương Tri Ngật, bất luận là công khai tình cảm hay tuôn ra những scandal khác thì đều là tin tức quan trọng trong giới truyền thông.

Cho nên khi Thư Dao và Khương Tri Ngật công khai tình cảm, sau chuyện này không những không khiến giới truyền thông mất đi hứng thú mà ngược lại khiến họ càng thêm hưng phấn.

....

Khương Quốc Nguyên và Chung Cầm biết được tin tức con trai mình công khai tình cảm từ trên mạng, còn sắp kết hôn và làm bố. Ở khắp các trang báo giải trí đều đề những tựa đề khiến họ khiếp sợ như:

*“Bất ngờ! Xuất đạo sáu năm, lần đầu Khương Tri Ngật công khai tình cảm!”*

*“Phân tích bát tự của Khương Tri Ngật và Thư Dao”*

*“Từ khuôn mặt đoán Thư Dao sinh con trai hay gái”*

*“Khương Tri Ngật có con sinh đôi là gái và trai!”*

*“Khương Tri Ngật, Thư Dao ngoại tình! Đã ly hôn!”*

*“Thư Dao sinh non.”*

...

Khương Quốc Nguyên đeo kính vào, nhìn hàng loạt dòng chữ đen to đùng trong máy tính bảng có hơi hoa mắt.

Chung Cầm đoạt lấy máy tính bảng, ngón tay bà hoạt động linh hoạt, càng xem càng há to miệng không biết nói gì, Khương Quốc Nguyên ngồi bên cạnh lại không có biểu cảm gì trên mặt, nhìn có vẻ nghiêm túc.

Chung Cầm đặt máy tính bảng xuống, hỏi chồng: “Quốc Nguyên, anh biết Tri Ngật kết hôn khi nào chưa?”

Sắc mặt Khương Quốc Nguyên nghiêm túc nói: “Anh không biết.”

Chung Cầm ngây người: “Nó sắp làm bố rồi sao?”

Khương Quốc Nguyên đẩy gọng kính lên, nói: “Không biết.”

Chung Cầm nhìn vào màn hình, bên trong có ba chữ Khương Tri Ngật thật to, phía sau còn có rất nhiều dấu chấm than.

Hai vợ chồng nhìn vào máy tính bảng, trong mắt hai người đều thấy được sự nghi hoặc của đối phương.

Bên cạnh tên Khương Tri Ngật còn có hai chữ Thư Dao. Nhìn vào liền biết đó là tên của một cô gái.

Chung Cầm hỏi: “Anh có biết cô bé này không?”

Khương Quốc Nguyên bật cười nói: “Làm sao anh biết được.”

Chung Cầm gật đầu, quan sát hình ảnh Thư Dao trên màn hình, vóc người cô nhỏ nhắn, ánh mắt sạch sẽ, là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp.

“Cô bé là bạn gái của Tri Ngật sao?”

Khương Quốc Nguyên: “Hình như là vậy.”

Chung Cầm: “Cô bé mang thai à?”

Khương Quốc Nguyên: “Đầu tiêu đề bài báo viết như thế.”

Chung Cầm ồ một tiếng thật dài, cũng không nói gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 13

Edit: Mộc Từ Đăng

Triệu Trình cầm điện thoại đi vào nhà Khương Tri Ngật, ở trong phòng khách lâu một không có người, ở phòng ngủ lâu hai cũng không có ai, cuối cùng anh ta tìm được Khương Tri Ngật trong thư phòng.

Thư phòng rất lớn, rèm cửa kéo một nửa, những quyển sách trên kệ sách sát mặt tường đều được đặt ngay ngắn. Khương Tri Ngật ngồi trên ghế, một tay khoác lên tay vịn, có một quyển kịch bản được đặt trên gối.

Cửa phòng không khóa, Triệu Trình gõ cửa một cái, Khương Tri Ngật ngẩng đầu, nhàn nhạt nói: “Có chuyện gì?”

Triệu Trình nói: “Ngật ca, hình như bác trai bác gái có chuyện tìm anh, gọi tới rất nhiều cuộc nhưng anh đều không bắt máy.”

Khương Tri Ngật nhìn một vòng không thấy điện thoại mình đâu, bèn nói: “Tôi biết rồi.”

Triệu Trình nói: “Vậy em về trước đây.”

Khương Tri Ngật đứng dậy, “Phiền cậu rồi.”

Triệu Trình vội nói: “Không sao không sao đâu, không cần khách sáo với em.”

Khương Tri Ngật gật đầu, tiễn anh ta ra cửa, Triệu Trình vô cùng lo sợ rời khỏi nhà của Khương Tri Ngật.

Triệu Tinh là trợ lý của Khương Tri Ngật, đã theo anh được mấy năm, lúc Khương Tri Ngật mới xuất đạo đã làm trợ lý của anh. Anh ta luôn cảm thấy Khương Tri Ngật bây giờ và Khương Tri Ngật lúc trước không có gì khác lắm.

Lạnh lùng lại hơi hột. Chỉ có khi đóng phim mới có thể thấy được một mặt sống động khác của anh.

Tác phẩm đầu tay của anh khiến cho người xem không khỏi trầm trồ, đi đôi với kỹ năng diễn xuất là vẻ ngoài vô cùng xuất chúng, người ngoài giới gọi anh là nam thần thế hệ mới, là tiểu thị tui. Vốn tưởng rằng Khương Tri Ngật cũng sẽ như những nam diễn viên khác, nhận phim liền tay, tham gia các show truyền hình, không ngờ Khương Tri Ngật chỉ đề mắt đến việc đóng phim, hoàn toàn dừng dừng bình tĩnh trước những lời nói hỗn loạn trong giới này.

Có lúc Triệu Trình cảm thấy anh không phải là người nổi tiếng trong giới giải trí, đã nhiều năm như vậy nhưng Triệu Trình vẫn không nhìn thấu được Khương Tri Ngật đang nghĩ gì.

...

Sau khi Triệu Trinh rời đi, Khương Tri Ngật vào phòng khách lầu một tìm điện thoại, trên màn hình đúng là có mấy cuộc gọi nhờ của người nhà.

Khương Tri Ngật vừa gọi lại vừa trở về thư phòng, anh mới ngồi xuống ghế thì điện thoại cũng được tiếp thông.

“Tri Ngật”, mẹ Chung Cầm ở bên đầu dây bên kia dịu dàng gọi tên anh.

Giọng điệu Khương Tri Ngật nhàn nhạt nói: “Mẹ.”

Chung Cầm nói: “Mẹ đọc được mấy tin tức về con trên mạng.”

Khương Tri Ngật không nói gì, Chung Cầm dừng lại một chút rồi nói: “Con nói chuyện yêu đương rồi sao?”

Khương Tri Ngật yên lặng mấy giây mới nói: “Vâng.”

Chung Cầm ho nhẹ một tiếng: “Tên là Thư Dao hả?”

Khương Tri Ngật: “Vâng.”

Chung Cầm: “Cũng là người nổi tiếng trong giới giải trí sao?”

Lúc này qua một lúc lâu Khương Tri Ngật mới đáp: “Vâng.”

Chung Cầm có hơi kinh ngạc, cũng có hơi vui vẻ, bà quay đầu cười trộm với chồng một cái, sau đó nói tiếp: “Là diễn viên sao?”

Khương Tri Ngật: “Vâng.”

Chung Cầm: “Là người ở đâu? Bao nhiêu tuổi rồi? Tính tình cô gái đó thế nào?”

Khương Tri Ngật sững sốt mất một lúc, khuôn mặt Thư Dao hiện lên trong đầu anh, cùng với cảnh tượng hai lần gặp mặt, chậm rãi nói: “Tính tình rất tốt.”

Chưa trả lời hết câu hỏi của Chung Cầm nhưng bà vẫn rất vui vẻ.

Chung Cầm cười nói: “Mang thai mấy tháng rồi?”

Khương Tri Ngật: “Ba tháng.”

Chung Cầm kinh ngạc: “Lâu như vậy sao!”

Khương Tri Ngật yên lặng, Chung Cầm trách móc anh: “Hai đứa làm gì tới giờ mới phát hiện hả? Đứa bé cũng lớn như vậy rồi, làm sao tổ chức hôn lễ hả? Phụ nữ có thai sẽ rất cực khổ! Tri Ngật, con quá sợ y rồi!”

Sợ y? Khương Tri Ngật nhú mày lại, không giải thích gì, chỉ nói: “Con xin lỗi.”

Chung Cầm giáo huấn anh: “Còn chưa kết hôn đã để con gái người ta mang thai, hai đứa cũng là người nổi tiếng, mọi nhất cử nhất động đều bị chú ý, con là đàn ông hẳn nhiên sẽ không có tôn thất gì, ở tình huống này, con gái người ta sẽ bị đối xử thế nào đây? Con có nghĩ tới chuyện này chưa?”

Chung Cầm mặc dù rất vui khi con trai mình tìm được bạn gái, mình cũng sắp được làm bà nội, nhưng đối với chuyện Khương Tri Ngật trước khi kết hôn đã làm con gái người ta mang thai khiến bà rất bất mãn, điều này không phù hợp với sự giáo dục của nhà họ Khương bọn họ.

Chung Cầm dạy dỗ một hồi thì hắng giọng hỏi: “Bên nhau bao lâu rồi?”

Khương Tri Ngật lật một trang sách trên bàn, nói: “Được một khoảng thời gian rồi.”

Câu trả lời nào cũng mập mờ, Chung Cầm bất mãn nhưng cũng biết tính tình con trai nhà mình là thế này nên không để ý nữa.

“Cô bé kia cũng đã mang thai ba tháng rồi, con nhất định phải chịu trách nhiệm đó Tri Ngật.” Chung Cầm không yên tâm lắm nói.

Khương Tri Ngật: “Con sẽ chịu trách nhiệm.”

Chung Cầm hài lòng nói: “Lúc nào có thời gian thì dẫn về nhà cho mẹ và bố con nhìn đi, mẹ nhìn hình cô bé kia ở trên mạng rất đẹp, thoát nhìn là một người tốt để sống chung.”

Khương Tri Ngật nói: “...Gần đây cô ấy bề bộn nhiều việc.”

Chung Cầm vội vàng nói: “Đã mang thai rồi phải đặc biệt chú ý thân thể đó, bây giờ chính là thời điểm mấu chốt, con cũng phải chăm sóc cô bé cẩn thận đó biết không?”

Ngón tay Khương Tri Ngật khẽ khựng lại, “Vâng.”

Chung Cầm: “Có thời gian thì sắp xếp cho bố mẹ gặp người lớn bên kia đi, để còn bàn bạc chi tiết hôn lễ, nơi tổ chức nữa, còn phải mời tiệc mời khách khứa, thiết kế thiệp mời...”

Chung Cầm nói một hồi không dừng lại được, giọng điệu của bà vô cùng vui vẻ.

Tầm mắt Khương Tri Ngật dừng lại ở trang sách, mắt anh nhìn vào hàng chữ nhưng lại tựa như không thấy gì.

“Tạm thời không tổ chức hôn lễ, thân thể Thư Dao có hơi không tiện, chờ khi sinh con xong sẽ làm sau.” Khương Tri Ngật nói.

Lần đầu tiên nghe được tên cô gái từ miệng con trai mình, Chung Cầm thật sự rất muốn cười thành tiếng, bà kiềm chế sự vui vẻ nói: “Cái tên Thư Dao này thật dễ nghe, người cũng như tên, vừa nghe đã biết là một cô gái rất ưu tú rồi.”

Khương Tri Ngật không lên tiếng, tình cảm có chừng mực, không nên bịa chuyện nữa.

“Không tổ chức hôn lễ nhưng còn gặp người lớn thì sao?” Chung Cầm hỏi.

Khương Tri Ngật nhẹ thờ ra một hồi, giọng nói mang theo vẻ không biết phải làm sao, nói: “Hai bọn con sẽ bàn bạc lại với nhau.”

“À à.” Chung Cầm cười, “Vây để hai vợ chồng các con thương lượng đi, người làm cha làm mẹ như mẹ không nên can thiệp vào quá nhiều, chỉ cần các con vui vẻ là được rồi.”

Khương Tri Ngật yên lặng.

Chung Cầm sớm đã hình thành thói quen nói chuyện với con trai thế này, bà hỏi ba câu anh mới đáp lại một câu.

Bà tiếp tục nói: “Không tổ chức hôn lễ vậy có đi làm giấy đăng ký kết hôn không?”

Khương Tri Ngật: “Có.”

Chung Cầm: “Như vậy cũng được, nhưng con cũng không thể vì vậy mà xem thường con gái người ta. Hai đứa là người nổi tiếng, mẹ biết cô bé đã ký rất nhiều hợp đồng, Thư Dao đột nhiên mang thai nên công việc chắc chắn sẽ có nhiều phiền toái, con cũng là đàn ông, lại là bố của đứa bé, phải có trách nhiệm chăm sóc tốt cho Thư Dao, mang thai là chuyện tốt nhưng nhà của chúng ta luôn luôn không tán thành việc có thai trước khi kết hôn, đây là hành động không có trách nhiệm, đối với con gái mà nói sẽ có áp lực rất lớn, con đã biết chưa Tri Ngật?”

Khương Tri Ngật vâng một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 14

Edit: Mộc Tử Đằng

“Mặc dù không tiến hành hôn lễ, lĩnh chứng trước là ý kiến chung của hai vợ chồng các con, nhưng chúng ta là nhà trai, cũng không thể không lễ phép được. Hay là hẹn thời gian nào đó chúng ta và bố mẹ của Thư Dao gặp mặt đi, con gái người ta một thân một mình trong giới giải trí này cũng rất cực khổ, còn bị tên nhóc như con làm cho mang thai, không kết hôn đã có con, cũng không tổ chức hôn lễ, chuyện này là con làm không đúng, phải nói xin lỗi thật đàng hoàng với bố mẹ của Thư Dao.” Chung Cầm nói.

Khương Tri Ngật im lặng, không biết nên nói cái gì.

Chung Cầm nói tiếp: “Con gái người ta còn chưa kết hôn đã mang thai, làm bố làm mẹ nhất định sẽ không yên tâm, nhà họ Thư có đưa ra yêu cầu gì chúng ta phải hết sức thỏa mãn họ, phải cho họ yên tâm gả con gái cho chúng ta. Mẹ và bố của con không có ý kiến gì, chúng ta tin tưởng ánh mắt nhìn người của con, không cần lo lắng gì cả, Thư Dao gả cho con thì con bé cũng chính là con gái của mẹ, mẹ không biết làm bà mẹ chồng khó tính đâu nha.”

Nói đến phần sau, Chung Cầm suyt nữa đã không nhịn được bật cười, con trai ở đầu dây bên kia vẫn cứ luôn giữ im lặng.

Chung Cầm cho là mình dự đoán đã bị đối phương phát hiện nên bực bội che miệng cười.

Khương Tri Ngật đang ngồi trong thư phòng đúng là đang trầm mặc, điện thoại để bên tai, anh mơ hồ có thể nghe thấy tiếng cười khẽ của mẹ mình.

Nguyên nhân anh trầm mặc không phải là nhìn thấu được ý cười và sự trêu chọc của Chung Cầm, mẹ anh vốn dĩ dịu dàng hiền lành, từ trước tới nay không phải là một người có lòng dạ sâu xa, mọi sự cẩn thận và động tác nhỏ của bà đều không giấu giếm khi ở trước mặt anh. Nhưng từ trước giờ

Khương Tri Ngật giả vờ là người câm, tỏ vẻ không biết. Lần này cũng giống vậy, anh hiểu mẹ anh rất mừng rỡ và kích động, một mặt là anh không đành lòng lừa dối bà, mặt khác lại lo lắng sẽ khiến họ không vui.

Dù sao, anh và Thư Dao cũng không phải là kết hôn thực sự, giữa hai người có một mối quan hệ chân thực tồn tại chính là một đêm khó quên vào ba tháng trước, và đứa bé trong bụng Thư Dao là máu mủ của anh.

Từ nhỏ đến lớn cuộc sống của Khương Tri Ngật đều luôn suông sẻ bình thản, gia cảnh cực kỳ tốt, bố mẹ hiền lành, anh như đứa con cưng của ông trời cứ như vậy mà lớn lên, làm người ta ngưỡng mộ và ước ao, nhưng lại mang theo một chút nhụt nhèo. Có lẽ sự thay đổi lớn nhất là vào năm 18 tuổi ấy, anh không nghe theo đề nghị của bố mẹ mà đăng ký dự thi vào học viện điện ảnh.

Nhà họ Khương đi theo con đường thương mại, trong gia tộc có các xí nghiệp đếm không xuể, bố mẹ chú ý đến những người ở thế hệ của anh đều tốt nghiệp từ trường nổi tiếng, trình độ học vấn vô cùng cao, cũng xây dựng nhà họ Khương có một thế lực kinh tế vững mạnh. Chung Cẩm xuất thân từ gia đình chính trị, gia phong thanh liêm ngay thẳng, đối với việc giáo dục Khương Tri Ngật luôn nghiêm nghị và đặt ra tiêu chuẩn cao.

Khương Quốc Nguyên và Chung Cẩm là hôn nhân thương chính kết hợp, hai gia tộc mặc dù có những ngành nghề khác nhau nhưng đều là nghiêm cứu khoa học hoặc giáo dục đồng loại.

Khương Tri Ngật dự thi vào học viện điện ảnh khiến cho người lớn của hai gia tộc vô cùng khiếp sợ, nhưng cuối cùng vẫn không can thiệp vào.

Trước năm 18 tuổi, Khương Tri Ngật rất cứng chặc tự lập, mạnh mẽ lại ưu tú, bố mẹ và những người lớn trong nhà mặc dù nghiêm nghị nhưng cũng dành cho anh đủ sự tôn trọng. Trước năm 18 tuổi thành công phía trước tới quá dễ dàng, khiến cho Khương Tri Ngật dần bị lạc vào con đường mà người lớn đã vẽ sẵn cho anh, không phân biệt đâu là trưởng thành đâu là ổn định, suy cho cùng vẫn vui thích nhưng cũng có bất mãn.

Làm diễn viên, thi vào học viện điện ảnh, là lần đầu tiên anh làm trái lại ý nguyện của người lớn trong nhà, cũng là lần đầu tiên tâm trạng của anh có sự thay đổi lớn.

Sau khi bước vào giới giải trí, cuộc sống của anh so với quá khứ cũng không có thay đổi quá nhiều, anh tập trung vào diễn xuất, đối với sự chú ý và những lời nói lộn xộn ở bên ngoài không khiến anh bận tâm. Điều khác biệt duy nhất là nghề diễn xuất này khiến anh hừng thụ.

Quay phim, chọn kịch bản, đọc sách... tiết tấu cuộc sống của anh như một người lớn tuổi, tự khắc chế cũng tự hạn chế mình. Lúc rảnh rỗi sẽ đi uống vài ly với bạn bè nhưng tuyệt đối sẽ không để mình say.

Một đêm ba tháng trước cũng giống như năm 18 tuổi ấy anh phản đối làm theo ý nguyện của người lớn trong nhà, lựa chọn dự thi vào học viện điện ảnh vậy, sự yên bình lâu dài tựa như rơi vào một đám lá cây, mang theo từng trận xào xạc rung động.

Một đêm kia thực sự anh đã buông thả, anh nửa tỉnh nửa say, lý trí và ham muốn đang không ngừng đấu tranh. Người phụ nữ đó ngã vào ngực anh, anh chạm vào ánh mắt của đối phương, đôi mắt đó giống như bị sương mù che phủ, mang theo hơi nước, nhẹ nhàng chớp chớp mắt, hành động đó như đang gãi vào tim anh một cái. Bàn tay anh theo bản năng đỡ bên eo của đối phương, bên dưới lớp váy áo là cái eo nhỏ nhắn mềm mại, anh giống như chạm phải lửa vậy, muốn buông tay nhưng lại không nỡ.

Đối phương dùng đôi mắt chứa đầy sương mù nhìn chằm chằm vào anh một lúc lâu, hai tay chống lên ngực anh. Từ lượng của Khương Tri Ngật không được tốt, anh cũng sẽ không để mình tùy tiện uống say. Ngày hôm đó anh ôm người phụ nữ trong ngực, tầm mắt luôn nhìn vào mắt đối phương, rượu cồn trong thân thể dường như dần có tác dụng, anh cảm giác được từ đầu đến chân đều choáng váng, khiến anh không tự chủ được muốn hôn lên đôi môi đỏ mọng hơi nhếch lên kia, muốn hung hăng ôm lấy cái eo thon nhỏ của cô, khám cô vào trong người mình...

Lý trí luôn giữ vững gần ba mươi năm đã sụp đổ trong nháy mắt, trong đầu anh lúc đó chỉ có ba ý nghĩ: Ôm lấy cô! Hôn cô! Chiếm cô làm của riêng mình!

Lý trí cứ vậy không cánh mà bay, một chút sự thanh tỉnh cuối cùng nói cho anh biết phải lập tức dừng lại, nhưng Khương Tri Ngật hoàn toàn không dừng lại cũng không do dự. Cho tới giờ anh không phải là loại người không quả quyết, ẩn dưới vẻ ngoài lạnh lùng là một trái tim mạnh mẽ quyết đoán.

Trong một giây đó anh chỉ muốn chiếm giữ lấy trái tim của Thư Dao, cho tới giờ nhớ lại Khương Tri Ngật hoàn toàn tỉnh táo và không thấy hối hận. Anh không phủ nhận đêm đó anh thật sự muốn chiếm Thư Dao làm của riêng mình, cũng không phủ nhận một đêm đó đối phương đã khiến anh vui sướng.

Đó là một hồi ức rất đặc biệt... khiến anh không cách nào không để ý cho được.

Cả đêm phóng túng, hôm sau khi anh tỉnh lại mới phát hiện đối phương là nữ diễn viên đang ăn khách Thư Dao. Còn không chờ Khương Tri Ngật sắp xếp lại suy nghĩ thì Thư Dao đã nhanh chóng biểu đạt suy nghĩ của mình, cô nói trai gái trưởng thành, chỉ là nhu cầu mà thôi.

Ngay sau đó cô mặc quần áo chỉnh tề rồi rời đi.

Lý trí của Khương Tri Ngật vô cùng tỉnh táo, Thư Dao nói ra suy nghĩ của mình, anh liền không nói nhiều nữa, tôn trọng mong muốn của cô. Đêm đó như một giấc mơ, anh và Thư Dao lại quay về cuộc sống của riêng mình, giống như mọi khi, không quen biết nhau, không đồng thời cùng xuất hiện với nhau.

Anh cũng dần dần quên mất đoạn ký ức này, cho đến khi trên mạng tuôn ra scandal Thư Dao mang thai, kết hợp với thời gian nếu như là thật thì đứa bé là do anh tạo ra.

Mặc dù trước giờ Khương Tri Ngật hạn chế lợi dụng cuộc sống riêng tư của mình để lăng xê, nhưng anh biết quy tắc trong giới giải trí này.

Sự hiểu biết của anh với Thư Dao chỉ dừng lại trên khuôn mặt xinh đẹp của cô, và vào một lần nào đó tình cờ cùng bạn xem cô diễn trong một bộ phim nào đó trên TV.

Khi đó Thư Dao vừa mới xuất đạo diễn bộ phim đầu tay, cô nhỏ tuổi, ngũ quan còn không tinh xảo như bây giờ, ánh mắt lại đặc biệt có hồn, mỗi lần đến cảnh cô diễn ánh mắt Khương Tri Ngật sẽ không tự chủ được mà tập trung nhìn cô diễn vai nhân vật đó.

Cả người cô mặc áo lụa trắng, tóc búi sau đầu, mặc dù lời thoại của cô rất ít, trang điểm bình thường, nhưng mọi cử động của cô đều lộ ra được năng lực, mỗi một động tác, mỗi một ánh mắt thậm chí là đáng vẻ khi cô đứng cũng đều rất sinh động.

Không bất ngờ gì, mấy năm sau Thư Dao nổi tiếng, ấn tượng của Khương Tri Ngật với cô vẫn còn dừng lại ở nhân vật nhỏ cô đã diễn lúc mới xuất đạo.

Giống như đang trong thời kỳ trưởng thành, cô gái nhỏ từ từ nảy nở, sau khi nổi tiếng Thư Dao đang trong độ tuổi thanh xuân, lại biết làm đẹp, nên cô trở thành nữ thần trong vô số lời nói của mấy chàng trai mới lớn, một vẻ đẹp thanh thuần.

Khương Tri Ngật không ngờ anh và cô lại quen biết nhau ở quán bar, và cũng không ngờ lần thứ hai xuất hiện cùng nhau là bởi vì scandal mang thai của đôi phương.

Scandal của Thư Dao là đang tận lực lăng xê hay có người cố ý chèn ép? Khương Tri Ngật nhìn ra được hết.

Hơn hai mươi năm gia giáo cùng với quy tắc làm người của mình khiến anh không thể nào làm ngơ trước chuyện này, anh và người đại diện đến công ty của Thư Dao, cùng thương lượng phương án giải quyết. Vốn tưởng rằng trí nhớ đã sớm bị mờ nhạt, nhưng vào một giây nhìn thấy Thư Dao, nó lại hiện lên lần nữa.

Anh nhìn ra được Thư Dao rất quý trọng mọi thứ hiện tại, cô vừa muốn giữ lại đứa bé vừa không muốn buông bỏ sự nghiệp. Anh đã nói mình sẽ kết hôn và chịu trách nhiệm với Thư Dao, anh cũng không phải đột nhiên nghĩ ra ý tưởng này, chẳng qua chỉ nói lời mà ba tháng trước chưa nói ra mà thôi. Đến mức Thư Dao có đồng ý hay không anh cũng không thêm để ý.

Dĩ nhiên Thư Dao từ chối, điều này làm Khương Tri Ngật bất ngờ vô cùng, nhưng trong lòng lại có cảm giác khác thường. Sau đó, anh đề nghị sẽ đóng giả vợ chồng với Thư Dao, trước khi đứa bé được sinh ra sẽ duy trì quan hệ vợ chồng với Thư Dao, làm cho những lời chỉ trích và tức giận của dư luận về tin tức Thư Dao chưa kết hôn đã mang thai được lắng xuống, cũng như chuyển một phần áp lực lên người mình.

Người đại diện Tần Lâm không đồng ý nhưng không cách nào thay đổi được quyết định của Khương Tri Ngật.

Scandal mang thai cuối cùng được giải quyết như thế, cho dù không thể tưởng tượng nổi đi nữa thì Thư Dao và Khương Tri Ngật cũng có một đứa con, sẽ ra đời vào mấy tháng nữa.

Sau khi rời khỏi công ty của Thư Dao, Khương Tri Ngật cũng không hỏi lại chuyện này nữa. Dựa theo nội dung của hiệp ước, anh và Thư Dao chỉ cần định kỳ thể hiện ân ái để chứng minh tình cảm và hôn nhân của hai người là thật là được, thời gian còn lại hai người bọn họ chỉ là người xa lạ, chẳng qua là có thêm một đoạn tình cảm hôn nhân giả mà thôi.

Sau khi cùng Thư Dao công khai tình cảm, rồi kết hôn giả, Khương Tri Ngật không thông báo cho gia đình biết, từ nhỏ tới lớn anh không phải là một người có chuyện gì cũng báo cáo với gia đình. Nếu như không phải bố mẹ anh bất ngờ lên mạng nhìn thấy scandal thì cho đến khi đứa bé ra đời rồi hủy bỏ quan hệ với Thư Dao anh cũng sẽ không nói cho họ biết.

Nhưng hôm nay khi Chung Cầm gọi điện đến, mặc dù đã tận lực che giấu nhưng trong lời nói mang theo vui mừng là không che giấu được, bà cẩn thận lại vui vẻ hỏi thăm tình hình nhà gái, rõ ràng không biết Thư Dao nhưng vì tin tưởng anh nên cũng tràn đầy thiện ý với Thư Dao, không chút do dự mà đón nhận cô “con dâu” này.

Hôn lễ, tiệc rượu, đón khách, bố mẹ hai bên gặp mặt... Chung Cầm đều thảo luận kỹ lưỡng trong điện thoại với anh về những lễ phép cơ bản khi kết hôn, Khương Tri Ngật suy nghĩ lại thấy có hơi hoảng hốt, lại trong lúc nhất thời không phân biệt rõ hôn nhân này là thật hay giả.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Điện Đảo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 15

Edit: Mộc Từ Đăng

Chung Cầm chờ Khương Tri Ngật nhưng anh vẫn luôn không nói gì, bà liền nghĩ có lẽ mình đã trêu chọc anh quá mức rồi, đã chọc giận con trai. Nhưng bà cũng biết, mặc dù tính tình của Khương Tri Ngật lạnh lẽo, quan hệ với bố mẹ cũng không thân mật hài hòa như con cái ở các gia đình bình thường khác, nhưng không khí trong nhà bọn họ vẫn luôn ấm áp hòa thuận.

Chung Cầm ho khan một tiếng, đưa hai mắt nhìn chồng một cái, dịu dàng nói: “Tri Ngật, con còn nghe máy không?”

Khương Tri Ngật hoàn hồn lại, không nghĩ thêm vì sao vừa rồi mình lại thất thần.

“Con nghe.” Anh nhàn nhạt nói.

Chung Cầm cười một tiếng, nói: “Vừa rồi đang nghĩ gì vậy, gọi con mấy tiếng rồi đó.”

Khương Tri Ngật gấp sách lại, không cưỡng ép mình đọc chữ nữa, “Vừa rồi con ra ngoài một chút.”

Chung Cầm ồ lên một tiếng, không hoài nghi gì thêm. Lúc đang nói chuyện điện thoại với bố mẹ còn có thể phân tâm làm những việc khác..Ừ, đúng là tác phong của con trai bà mà.

Chung Cầm nói: “Con và Thư Dao bàn bạc lại xem bố mẹ hai nhà khi nào gặp được nha, mặc dù tạm thời không cử hành hôn lễ nhưng việc quan trọng là các con phải đi lĩnh chứng. Cái gì cho được nhà chúng ta đều phải cho, không thể bạc đãi Thư Dao được.”

Khương Tri Ngật không nói.

Chung Cầm kiên nhẫn đợi mấy giây, đến lúc không nhịn được mới nói: “Tri Ngật?”

Khương Tri Ngật khẽ thở ra một hơi, nói: “Tính chất công việc của con và Thư Dao rất đặc thù, để con xem cô ấy sắp xếp thời gian thế nào.”

Chung Cầm a lên một tiếng, có hơi bất mãn: “Con nhìn mình đi, vào giới giải trí làm nam diễn viên, ngay cả chuyện hôn nhân đại sự đều không có thời gian chuẩn bị.”

Hôn lễ không thể làm ngay được, ngay cả chuyện gặp mặt bố mẹ nhà gái để thương lượng chuyện kết hôn cũng không có thời gian, bà rất bức bối đó nha.

Khương Tri Ngật dĩ nhiên nghe ra được ẩn ý trong lời nói của mẹ mình, cùng với giọng điệu cố ý cho anh biết bà đang “tức giận”.

Anh ổn định lại như bình thường nói: “Chờ sắp xếp được thời gian con sẽ nói cho mẹ biết.”

Chung Cầm nói: “Ồ, con trai của mẹ sắp kết hôn rồi, mẹ còn phải chờ con trai thông báo mới có thể gặp được con dâu và nhà thông gia đó.”

Khương Tri Ngật bật cười, vẻ mặt luôn tỉnh táo tan vỡ, giọng nói của anh trầm xuống, nói: “Mẹ.”

Chung Cầm vội điều chỉnh lại giọng điệu, không thể diễn quá lộ được.

Bà làm bộ nhưong bộ nói: “Vây cũng tốt, thời gian có thể trễ cũng được. Nhưng mẹ muốn gặp Thư Dao và cháu nội của mẹ cơ.”

Không đợi Khương Tri Ngật đáp lời, bà đã nhanh chóng bổ sung: “Thư Dao cũng đã mang thai con cháu của nhà họ Khương chúng ta rồi, ngay cả con dâu mà mẹ cũng không được gặp sao?”

Khương Tri Ngật bất đắc dĩ nói: “Chờ Thư Dao có thời gian con sẽ thông báo cho mẹ biết.”

—a a a!

Chung Cầm kêu gào trong im lặng, nhưng lời đã nói tới nước này rồi, hôm nay nội dung nói chuyện điện thoại với Khương Tri Ngật so với quá khứ còn nhiều hơn, mặc dù chưa đạt được mục đích nhưng bà đã rất hài lòng.

Ngọn núi băng muốn kết hôn! Còn sắp làm bố nữa! Tương lai còn dài dài, bọn họ có dư thời gian để gặp mặt con dâu.

Đợi thêm nửa năm nữa, cháu nội của bà cũng đã ra đời, suy nghĩ tới đây thôi đã thấy kích động rồi, Khương Tri Ngật làm diễn viên ở trong giới giải trí, ngày nào bà cũng hóng scandal của anh, nào là scandal bạn gái gì gì đó, nhưng chờ nhiều năm rồi, Khương Tri Ngật cũng đã thành diễn viên nổi tiếng nhưng vẫn không có tin tức yêu đương nào bị truyền ra ngoài.

Chung Cầm vừa kiêu ngạo lại vừa tiếc, con trai của bà bất luận ở trong ngành nào cũng là người tỏa sáng nhất nhưng lại không chịu đi tìm bạn gái.

Bây giờ bất ngờ bà lại có con dâu, cháu nội cũng sắp có luôn rồi! Thật sự là giống như giấc mơ thành sự thật, Chung Cầm vô cùng kích động.

Sau khi kết thúc cuộc gọi với Khương Tri Ngật, Chung Cầm lập tức mừng rỡ nói với chồng: “Quốc Nguyên, là sự thật, Tri Ngật sắp kết hôn rồi!”

Khương Quốc Nguyên đã nghe hết cuộc gọi giữa vợ mình và con trai, ông gật đầu một cái, trong mắt mang theo ý cười, nói: “Rất tốt.”

Dừng lại một chút rồi bổ sung: “Tri Ngật thích cô gái đó, chắc hẳn em cũng sẽ thích.”

Chung Cầm đặt điện thoại xuống, nói: “Vâng, em tin tưởng ánh mắt của con trai chúng ta.”



Nhìn từ một góc độ khác mà nói, cuộc hôn nhân này là giữa Khương Tri Ngật và Thư Dao, từ xưa tới nay, quan hệ mẹ chồng nàng dâu là vấn đề khó giải thích nhất, nếu như vừa khéo bà và Thư Dao không hợp tính cách của nhau, vậy thì bà cũng không can thiệp vào cuộc sống hôn nhân của con cái.

Cuộc sống của Chung Cầm rất tốt, từ nhỏ đến lớn đều không chịu tui thân gì, cũng chưa bao giờ tự tìm rắc rối. Bà thông minh, dịu dàng, sẽ không giống như những bà mẹ ở những gia đình khác, phá hỏng cuộc hôn nhân của con cái.

Bà làm bất kỳ chuyện gì cũng đều đặt việc khiến đôi phương vui vẻ lên trước, đối với cuộc hôn nhân của Khương Tri Ngật và Thư Dao, bà cũng sẽ giữ thái độ hiền hòa như vậy.

....

Khương Tri Ngật tắt máy, anh ngồi trong thư phòng một lúc. Trong đầu lặp đi lặp lại cuộc gọi với Chung Cầm vừa rồi, hẳn lúc này nên xong rồi mới phải.

Thế mà khi anh đặt điện thoại lên bàn, ánh mắt nhìn qua quyển sách vừa rồi mình đọc lúc nói chuyện với mẹ, nhưng trong lòng anh từ đầu tới cuối đều chỉ quán quýt mấy chữ hôn nhân, hôn lễ.

Anh lẳng lặng ngồi trên ghế, trên mặt không có biểu cảm gì, không biết qua bao lâu, anh đứng lên bỏ sách lên kệ sách, đóng cửa lại, cũng không mang theo di động liền rời khỏi thư phòng.

...

Thư Dao ở nhà nghỉ ngơi bốn ngày, rốt cuộc đến khi nhận được điện thoại của Trần Băng, cô nghĩ nên bắt đầu làm việc rồi.

Mặc dù khó có được dịp nghỉ ngơi, hơn nữa theo như tình trạng thân thể của cô bây giờ mà nói, nghỉ ngơi nhiều nhất định sẽ tốt hơn. Nhưng mà cô đã ở nhà mấy ngày rồi, lúc đầu còn thấy thật thoải mái nhưng trong thời gian dài, trong lòng cô có hơi trống rỗng và nhàm chán.

Trước đó Trần Băng đã nói chuyện điện thoại với cô, mấy tháng trước đã quyết định chụp ảnh bìa cho một tạp chí, hợp đồng cũng đã ký rồi. Bây giờ đáng người của cô không nhìn ra được thay đổi gì, được chụp ảnh bìa cho tạp chí đối với tài nguyên trợ cấp trang phục mà nói là có ích rất lớn, hơn nữa so sánh với những công việc khác thì việc này thoải mái hơn nhiều. Thư Dao có thể tự mình hoàn thành được.

...

Trước ngày chụp ảnh bìa một ngày, Thư Dao bắt đầu giảm bớt lượng cơm lại, bây giờ tình trạng thân thể của cô không thể ăn thiếu bữa như trước được, phải luôn đảm bảo đủ lượng dinh dưỡng cần thiết cho cơ thể, nhưng vẫn tận lực giảm thiểu lượng đường và calo hấp thụ vào cơ thể.

Mỗi bữa cơm cô chỉ ăn năm phần no, để cho trong dạ dày có thức ăn là được, cũng không thể ăn quá no.

Trước khi đi ngủ cô ngâm nước nóng mười lăm phút, để cho lỗ chân lông khắp người giãn nở, sau đó cẩn thận thoa mỹ phẩm dưỡng da lên người, xoa bóp làn da, cuối cùng lên giường ngủ trước mười giờ.

Ngoài dự liệu là buổi tối này cô ngủ vô cùng ngon còn có một giấc mơ ngọt ngào, Thư Dao không ngừng mỉm cười, cảm giác vô cùng hạnh phúc. Sau khi tỉnh giấc, cô cũng không nhớ rõ nội dung mình mơ là cái gì, chỉ có thể nhớ mang máng mình rất hạnh phúc, cảm giác ngọt ngào đó cứ quanh quẩn mãi trong lòng, khiến cho cô sau khi rời giường trên mặt vẫn không không chế được lộ ra một nụ cười hạnh phúc, cả người tỏa ra khí chất vui vẻ và dịu dàng.

Sau khi rửa mặt xong, cô mặc đồ chỉnh tề, không trang điểm, để mặt mộc đi ra ngoài, mặc dù hoàn toàn không trang điểm gì, nhưng lại làm cho trợ lý và nhân viên trang điểm khen cô xinh đẹp không ngớt.

---

Tác giả có lời muốn nói: Nam nữ chính bắt đầu có hành động rồi, kích động xoa tay ~ \(\wedge\)/.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Điện Đảo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 16

Edit: Mộc Tử Đằng

Thư Dao mặc một cái áo len dài màu vàng nhạt, bên ngoài khoác một cái áo choàng màu đen, Hiểu Hiểu tới đón cô, ngay lập tức cầm điện thoại lên chụp hình liền tay, Thư Dao rất phối hợp tạo vài kiểu dáng và vài biểu cảm khác nhau, cô nói: “Xong chưa.”

Sau khi lên xe, Hiểu Hiểu lại bảo cô nghiêng mặt nhìn ra ngoài kính xe, lộ ra góc nghiêng 45 độ với biểu cảm u buồn, đợi một lúc mới nghe được tiếng máy ảnh vang lên, sau đó cô nhóc này mới cất điện thoại đi.

Thư Dao tựa lên ghế, hai tay tự nhiên đặt lên gối. Ánh mắt của cô lấp lánh ánh nước, da thịt trắng nõn, mái tóc đen dài như thác đổ xõa sau vai, làm tôn

lên khuôn mặt trắng mộc mạc lại tràn đầy mê hoặc.

Hiếu Hiếu mở album ảnh ra, xem lại những tấm ảnh cô ấy vừa mới chụp xong, khoa trương nói: “Chị nhìn này, đây mới thực sự là vẻ đẹp tự nhiên này! Không hề chỉnh sửa cũng không dùng photoshop gì cả nha! Đây là vẻ đẹp tự nhiên đơn thuần! Làn da mịn màng này! Còn cả ánh mắt này nữa!”

Thư Dao bị cô ấy chọc cười. Tuy giọng điệu Hiếu Hiếu khoa trương nhưng những gì cô ấy nói đều là sự thật. Vì đi chụp ảnh bìa nên hôm nay Thư Dao không hề trang điểm, cũng không tô son, nhưng tinh thần của cô cực kỳ tốt, trong mắt cô chứa đầy dịu dàng.

Xe dừng lại trước cửa studio, hai nhân viên ở đó đã sớm đứng trước cửa. Thấy xe bảo mẫu của Thư Dao đến thì vội bước nhanh lên nghênh đón cô.

Tài xế xuống xe trước, mấy vệ sĩ thân hình cao lớn mặc áo đen cũng bước xuống từ chiếc xe phía sau, nhanh chóng bước đến trước xe của Thư Dao.

Hiếu Hiếu mở cửa xe, đưa tay đỡ Thư Dao, không quên dặn dò cô: “Chị Thư Dao, cẩn thận một chút.”

Thư Dao đáp một tiếng, vịn vào tay cô ấy bước xuống.

Nhân viên của tạp chí đứng ở một bên cười nói: “Cô Thư\*.”

*(\*Cô Thư: Hán việt của nó là Thư lão sư, ý gọi tôn trọng. Minh edit cho thuần Việt nên để là “Cô Thư”)*

Vệ sĩ và trợ lý vây Thư Dao ở giữa, Thư Dao đưa mắt nhìn nhân viên công tác ở đó, dịu dàng nói: “Trời lạnh thế này còn ở ngoài đón tôi, vất vả cho mọi người rồi.”

Nhân viên vội vàng nói: “Không có không có, cô quá khách khí rồi.”

Thư Dao cười một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Ánh đèn trong studio sáng đến chói mắt, nhân viên công tác cầm giấy tờ đi qua đi lại, bầu không khí vừa bận rộn vừa khẩn trương.

Thư Dao mới vừa bước vào, tất cả mọi người đều dừng công việc trong tay lại. Người quản lý của studio đi tới, cười nói: “Thư Dao.”

Thư Dao ôn hòa nói: “Quản lý Đường.”

Đường Sam quan sát cô từ trên xuống dưới một lượt, cười nói: “Dùng sản phẩm dưỡng da gì mà vẻ ngoài càng ngày càng tốt nha.”

Thư Dao trêu đùa: “Ăn nhiều ngủ nhiều chăng?”

Đường Sam cười lắc đầu, tất nhiên là có liên quan đến anh ta rồi. Đường Sam là người quản lý toàn bộ việc chụp ảnh lần này, anh ta đã từng hợp tác vài lần với Thư Dao, quan hệ không gần cũng không xa, coi như cũng có chút giao tình hợp tác giữa bạn bè. Ở trong giới giải trí này, quan hệ như vậy rất nhiều, cũng rất bình thường.

Đường Sam chào hỏi với Thư Dao, những nhân viên khác cũng đi lên hỏi thăm sức khỏe của Thư Dao. Thư Dao chào hỏi đơn giản với họ xong liền đi vào phòng trang điểm.

Sau khi cô rời đi, studio yên tĩnh mấy giây ngay sau đó mọi người rồi rít thấp giọng nghị luận.

Mọi người bận rộn làm công việc trong tay, lại không quên nói chuyện phiếm với đồng nghiệp bên cạnh: “Thư Dao mang thai thật sao? Nhìn không giống tí nào. Hơn nữa tinh thần còn rất tốt nha, da mềm mại như nước, hay là do vốn đã như thế.”

“Đúng đó, đáng người không có thay đổi gì, hình như mang thai cũng ba tháng rồi ý...”

Mọi người chụm đầu ghé tai vừa làm việc vừa đi đến phòng trang điểm để xem.

Tám chuyện chẳng phân biệt địa điểm, cho dù là công việc trong giới giải trí, scandal của người nổi tiếng thật thật giả giả khắp nơi, mọi người lại không mất đi hứng thú với mất chuyện bát quái như thế này.

Nhất là một người nổi tiếng như Thư Dao, còn có cả... một nam thần cao cấp là Khương Tri Ngật.

Trợ lý nhiếp ảnh cẩn thận điều chỉnh tiêu cự ống kính, vừa nói chuyện với đồng nghiệp bên cạnh: “Thư Dao thật sự yêu đương với Khương Tri Ngật sao?”

Đồng nghiệp đó nói: “Chắc là vậy, đã công khai tình cảm rồi mà, hơn nữa Thư Dao còn mang thai.”

Trợ lý ngạc nhiên nói: “Bọn họ ở bên nhau khi nào thế?”

Người đồng nghiệp đó cũng không biết, nói: “Haiz, không biết.”

Trợ lý: “Không hề có chút manh mối nào ở quá khứ à, bọn họ đã từng hợp tác chưa nhỉ?”

Đồng nghiệp: “Hình như không có.”

Trợ lý xúc động nói: “Quá thần kỳ, Khương Tri Ngật vậy mà lại yêu đương với Thư Dao, mới vừa công khai tình cảm đã làm bố luôn rồi, haiz, đau lòng quá mà.”

Đồng nghiệp trêu ghẹo nói: “Ha, thất tình sao?”

Trợ lý thấp giọng cười: “Haha, chẳng lẽ cô không đau lòng?”

Hai người cười rộ lên, theo đuổi thần tượng, việc này không chỉ có người bình thường mà nhân viên làm việc trong giới giải trí cũng biết theo đuổi thần tượng, nhưng mà bởi vì ở sát với cuộc sống của thần tượng nên phải lý trí hơn rất nhiều.

Hai người ầm ĩ xúc động một lúc, một bên hâm mộ Thư Dao có thể gả cho Khương Tri Ngật, một bên lại cảm thấy tan nát cõi lòng khi thần tượng muốn kết hôn và làm bố.

...

Thư Dao ngồi trước gương, ánh đèn trong phòng trang điểm sáng trưng, ngay cả lỗ chân lông trên mặt dường như cũng thấy rất rõ.

Chuyên viên trang điểm trang điểm tỉ mỉ cho cô, cười nói: “Cô Thư, tất cả sản phẩm đều đã đổi lại thành loại chuyên dùng cho phụ nữ có thai rồi, cô không cần phải lo lắng.”

Thư Dao nhìn mình trong gương, dưới bàn tay của chuyên viên trang điểm, ngũ quan trắng nõn mộc mạc của cô dần dần có màu sắc, đôi mi được vuốt cong, đôi mắt được trang điểm tinh xảo, làn da trắng nõn được dặm một lớp phấn nhạt màu... Sau khi trang điểm thì hoàn toàn khác với lúc cô để mặt mộc, đây là một vẻ đẹp mê hoặc khác.

Mang theo tính xâm lược, rực rỡ như ánh nắng, khi khẽ mỉm cười tựa như có thể lay động lòng người.

Thư Dao nhẹ giọng nói: “Cảm ơn cô, đã làm phiền cô rồi.”

Chuyên viên trang điểm cười một tiếng, không nói nữa, chuyên tâm trang điểm cho cô.

...

Sau khi trang điểm và tạo hình đã mất hơn khoảng một tiếng rưỡi đồng hồ. Các nhân viên trong studio đã chuẩn bị xong mọi thứ, ánh đèn sáng tốt, nhiếp ảnh gia đã đứng vào cạnh máy ảnh chờ.

Hôm nay nhiệt độ bên ngoài khá thấp, bên trong studio mặc dù có mở máy điều hòa nhưng nhiệt độ cũng không được xem là quá cao.

Thư Dao mặc một cái váy dài màu tím nhạt lộ vai, mái tóc dài được búi sau đầu, trông cô vừa lười biếng lại tinh xảo, có vài sợi tóc mái được uốn xoắn xòa ra hai bên gò má, làm tăng thêm phần quyến rũ.

Trang điểm tinh xảo, dáng người nhỏ nhắn.

Trang phục của Thư Dao được chỉnh sửa với số đo trước kia của cô, bây giờ khi cô thay quần áo ra, mới phát hiện ba vòng của cô dường như không có thay đổi gì, giữ dáng rất tốt, dù sao bây giờ người người đều biết cô mang thai cả rồi.

Hai nhân viên công tác đứng phía sau cầm tà váy cho cô, trên vai Thư Dao khoác một cái áo choàng màu đen, Hiểu Hiểu đỡ tay cô, quan tâm hỏi: “Chị Thư Dao, chị vẫn ổn chứ?”

Nói thật là Thư Dao cảm thấy không ổn lắm, váy có hơi nặng, cô phải dùng nhiều sức lực hơn bình thường. Hơn nữa cho dù có khoác áo nhưng cô vẫn thấy hơi lạnh.

Nhưng những chuyện này trước đây cô thường xuyên gặp, có vất vả thế nào cũng không bằng cô ở trong đoàn làm phim. Còn bây giờ không biết có phải do cô mang thai hay không mà trong lòng khá nhạy cảm, cô chỉ cần cảm thấy một chút khó chịu liền lo lắng sẽ ảnh hưởng đến đứa bé.

Thư Dao điều chỉnh lại tâm trạng, dùng giọng điệu âm áp nói: “Chị không sao đâu.”

Hiểu Hiểu quan sát sắc mặt của cô, xác nhận cô không thấy khó chịu mới yên lòng.

Bọn họ cẩn thận đi đến nơi chụp ảnh, không đợi Hiểu Hiểu làm, Thư Dao đã tự cởi áo choàng ra, để lộ cái cổ thon dài cùng cánh tay trắng nõn.

Mặt Đường Sam lộ ra vẻ kinh ngạc và vui mừng, hiển nhiên rất hài lòng với dáng người của Thư Dao, hơn nữa còn vượt xa cả tưởng tượng của anh ta. Mặc dù Thư Dao là diễn viên, nhưng năng lực thể hiện cực tốt, Đường Sam có kỳ vọng cao đối với cô.

Nhiếp ảnh gia nhìn Thư Dao, tán thưởng gật đầu một cái.

Thư Dao đi đến phòng nền đã được trang trí xong, cô vẫn còn chịu đựng được nhiệt độ trong phòng lúc bấy giờ.

Trợ lý nhiếp ảnh đi lên điều chỉnh góc sáng, sẵn tiện quan sát vẻ đẹp động lòng người của Thư Dao ở khoảng cách gần, nhất thời quên đi tiếc nuối vì cô bị Khương Tri Ngật “cướp” đi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 17

Edit: Mộc Từ Đăng

Thư Dao đứng trước ống kính, dựa theo yêu cầu của nhiếp ảnh gia mà làm ra các loại tư thế và biểu cảm khác nhau, năng lực nắm bắt trọng tâm của cô cực kỳ tốt, chỉ cần nhiếp ảnh gia vừa nói vài lời thì cô đã nhanh chóng hiểu được ý của đối phương.

Chụp liên tục nửa tiếng mới nghỉ ngơi, Thư Dao cảm thấy eo có hơi mỏi, cô bình tĩnh xoa xoa, Hiểu Hiểu đi tới đỡ cô đi thay bộ trang phục thứ hai.

Khi Thư Dao ngồi tựa vào ghế cô mới cảm giác eo mình thư giãn được một ít. Cô hơi nhắm mắt lại, thở ra một hơi.

Cường độ công việc thế này đối với cô trước kia mà nói chả thấm vào đâu, nhưng bây giờ chỉ mới chụp nửa tiếng cô lại cảm thấy mệt mỏi.

Thư Dao không nói chuyện, nhắm mắt để cho chuyên viên trang điểm đánh phấn lại cho cô, rồi thay đổi một kiểu tóc khác. Mái tóc dài được xỏ ra, uốn cong lượn sóng, rồi xít keo định hình lại. Chuyên viên trang điểm và thợ làm tóc vây bên người cô, mỗi người cầm dụng cụ trong tay mình, không ngừng chỉnh trang tóc và mặt cô, mỗi một lỗ chân lông và sợi tóc đều vô cùng hoàn mỹ, không ngừng tỏa ra ánh hào quang.

Hiểu Hiểu bưng nước ấm đến, Thư Dao liền uống hai hơi. Sáng nay cô chỉ ăn một ít thức ăn, vào lúc này uống chút nước đã cảm thấy dạ dày không thoải mái.

Cô không suy nghĩ nhiều đặt cái ly xuống không uống nữa.

Qua hai mươi phút sau, chuyên viên trang điểm nói: “Cô Thư, đã xong rồi.”

Thư Dao mở mắt ra, nhìn bản thân mình trong gương đã thay đổi một phong cách khác, từ một công chúa xinh đẹp tao nhã đã biến thành cô gái thành thực đầy mê hoặc.

Mái tóc đen dài lượn sóng để một bên vai, trên mặt được trang điểm tinh xảo hoàn mỹ.

Bộ quần áo thứ hai của Thư Dao là một cái váy dài màu trắng, tà váy được may rất nhiều đóa hoa xinh đẹp lại tinh tế. Thư Dao và nhân viên đi tới chỗ chụp ảnh nhưng vẫn chưa bắt đầu nên cô ngồi xuống ghế cách đó không xa để nghỉ ngơi, chuyên viên trang điểm và nhân viên hậu cần đứng một bên.

Đột nhiên bên ngoài studio vang lên tiếng xôn xao nhỏ nhỏ. Thư Dao mở mắt ra nhìn về phía cửa giống những người đang ở đó.

Đường Sam cũng dừng cuộc trò chuyện với nhiếp ảnh gia lại, có một nhân viên công tác chạy vào, đi tới cạnh Đường Sam thấp giọng nói “Quản lý Đường, Khương Tri Ngật tới!”

Đường Sam sững sốt nói: “Khương Tri Ngật?”

Nhân viên công tác hiển nhiên vô cùng kích động: “Đúng vậy ạ!”

Vừa dứt lời, Khương Tri Ngật đã từ ngoài cửa đi vào, sau lưng anh còn có một trợ lý đi theo.

Bên trong studio luôn huyền ảo giờ phút này chợt yên tĩnh lạ thường, mọi người đang bận bịu công việc trong tay nhưng ánh mắt luôn điên cuồng liếc nhìn người đàn ông anh tuấn từ ngoài cửa đi vào.

Cả người Khương Tri Ngật mặc trang phục màu đen đơn giản, anh đi thẳng về phía Thư Dao.

Thư Dao ngẩng ngốc đứng lên, ngẩng đầu nhìn anh.

Khương Tri Ngật đi tới trước mặt cô, ánh mắt không có biểu cảm gì nói: “Chụp xong rồi sao?”

Thư Dao mờ mịt đáp: “Còn chưa xong...”

Khương Tri Ngật gật đầu, nói: “Bọn tôi chờ cô.”

Thư Dao dùng kinh nghiệm diễn xuất nhiều năm của mình để khống chế biểu cảm trên mặt, cô há miệng lại thấy cổ họng khô khốc, không nói được nửa chữ đã ho nhẹ một tiếng, ánh mắt nhìn dáo dác xung quanh.

“Anh...” Thư Dao nhạt nhẽo nói.

Ánh mắt Khương Tri Ngật nhìn đôi vai trần của cô mấy giây, mày nhíu lại một cái rất nhỏ không khiến ai nhìn ra được, nói: “Sao lại mặc ít như vậy?”

Thư Dao muốn nói gì đó nhưng đã quên lời, cô máy móc trả lời: “À, để chụp ảnh.”

Khương Tri Ngật nhìn về phía máy ảnh cách đó không xa, không nói gì.

Hiểu Hiểu lập tức mang áo choàng lên, Khương Tri Ngật thuận tay nhận lấy mở áo ra.

Anh rất cao, Thư Dao lại mang giày đế bằng nên dường như cô phải ngẩng cao đầu mới nhìn thấy mặt anh.

Khương Tri Ngật dùng mắt ra hiệu với cô, trong đôi con ngươi vẫn là vẻ bình tĩnh như thường. Thư Dao ngơ ngác duỗi tay ra, Khương Tri Ngật thuận thể khoác áo lên người cô, nói: “Không được để bị lạnh.”

Thư Dao: “...Vâng.”

Hiểu Hiểu: “????”

Những nhân viên vây xem: “...Oa.”

Đường Sam rút cuộc cũng tỉnh hồn, anh ta ho nhẹ một cái rồi bước nhanh đến trước mặt họ.

“Tri Ngật!” Đường Sam cười chào hỏi.

Khương Tri Ngật xoay người lại, hơi gật đầu: “Quản lý Đường.”

Tầm mắt Đường Sam rơi trên người Thư Dao, cười nói: “Đến đây xem Thư Dao hả?”

Khương Tri Ngật ôn tồn nói: “Đã quấy rầy công việc của quản lý Đường rồi.”

Đường Sam vội nói: “Không có quấy rầy, không quấy rầy.”

Anh ta trò chuyện đơn giản đôi câu Khương Tri Ngật sau đó liền rời đi.

Cách thời gian chụp ảnh còn một lúc nữa, Hiểu Hiểu chịu khó khiêng một cái ghế tới đặt cạnh cái ghế của Thư Dao.

Khương Tri Ngật ngồi xuống, Thư Dao vẫn còn đứng đó, cô đang trong trạng thái thất thần. Hiểu Hiểu gọi một tiếng nữa cô mới biết bây giờ đang xảy ra chuyện gì.

Thư Dao vội vàng ngồi xuống, có rất nhiều câu hỏi nhưng giữa cô và Khương Tri Ngật còn quá xa lạ, hơn nữa quan hệ của hai người khá lúng túng, cô không biết nên hỏi như thế nào.

Đường Sam và nhiếp ảnh gia ở cách đó không xa đang bàn bạc công việc.

Thư Dao quay đầu nhỏ giọng nói: “Thầy Khương...Sao anh lại tới đây?”

Khương Tri Ngật hơi nghiêng đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào cô. Không thể không nói, người đàn ông này có một đôi mắt vô cùng đẹp, rõ ràng trên mặt không có biểu cảm gì nhưng ánh mắt vẫn luôn không tự chủ được hấp dẫn người khác.

Khương Tri Ngật nhìn mặt cô, nói: “Thân thể cảm thấy sao rồi?”

Thư Dao ngơ ngẩn nói: “Cái gì?”

Khương Tri Ngật nói: “Có cảm thấy khó chịu không?”

Thư Dao nói: “Không có...”

Khương Tri Ngật nhìn cái máy ảnh cách đó không xa, nói: “Cơ thể còn chịu đựng được không?”

Thư Dao nói: “...Tạm được.”

Khương Tri Ngật không nói gì nữa, Thư Dao nhìn anh một cái, nhẹ giọng bổ sung: “Bây giờ tôi vẫn không có phản ứng thai nghén, vóc người cũng không nhìn ra thay đổi gì mấy, không ảnh hưởng quá lớn tới công việc.”

Khương Tri Ngật nói: “Chú ý an toàn.”

Thư Dao ngẩn người, sau đó đáp: “Vâng.”

Hình ảnh hai người đang nói chuyện khi rơi vào trong mắt người khác lại biến thành “khoe ân ái”, những nữ nhân viên ở đó hâm mộ nhìn Thư Dao, còn nam nhân viên lại lặng lẽ ghen tị với Khương Tri Ngật.

Mặc dù bọn họ rất xứng đôi nhưng nữ thần xinh đẹp sắp kết hôn rồi, còn có con với người đàn ông khác, ngắm nhìn lại vẫn thấy tiếc hận không thôi.

...

Không bao lâu sau, nhân viên công tác tới gọi Thư Dao đi chụp ảnh.

Thư Dao đứng dậy nói: “Vậy tôi đi trước đây thầy Khương.”

Khương Tri Ngật gật đầu. Thư Dao đi tới trước máy ảnh, cởi áo choàng ra đưa cho Hiểu Hiểu cầm.

Khương Tri Ngật ngồi ở khu nghỉ ngơi, nhìn cái váy quá mức phong phanh trên người cô, trên mặt không có biểu cảm gì.

Anh đứng dậy đi tới chỗ chụp ảnh. Trợ lý phía sau ngẩn người, sau đó nhanh chóng đuổi theo anh.

Khương Tri Ngật đi tới đứng cạnh đám người ở bên ngoài, chỗ phòng nền chụp ảnh hầu như đều là nhân viên công tác đứng.

Mọi người len lén đưa mắt nhìn anh, không dám nghị luận gì. Đường Sam cũng nhìn thấy anh, gật đầu với anh một cái. Khương Tri Ngật cũng gật đầu đáp lại anh ta, sau đó công việc chụp ảnh bắt đầu.

Thư Dao hiển nhiên cũng thấy được Khương Tri Ngật đứng cạnh mấy nhân viên công tác, cô trấn tĩnh bản thân mấy giây rồi nhìn anh cười một cái.

Khương Tri Ngật vốn đang lạnh lùng đứng đó, trên mặt không bày ra biểu cảm gì, nhưng khi thấy nụ cười của Thư Dao, vẻ mặt tỉnh táo của anh dờ dẩn mấy giây, ngay sau đó lại khôi phục lại dáng vẻ bình thường, sự thay đổi nhanh chóng đó không ai nhìn thấy được.

Trong lòng nhân viên công tác đứng đó đều đang điên cuồng la hét, đứng gần ăn thức ăn cho chó thật sự vừa hưng phấn lại vừa đau lòng mà!

Khương Tri Ngật im lặng gật đầu với Thư Dao, Thư Dao thu hồi nụ cười lại, rất nhanh đã tập trung làm việc, dưới sự yêu cầu của nhiếp ảnh gia và Đường Sam, cô vừa nhanh nhẹn lại vừa chuyên nghiệp bày ra cá loại biểu cảm và các động tác.

Mê hoặc, xinh đẹp, thanh lệ... Ánh mắt của cô biến đổi liên tục, ở mấy giây ngắn ngủi khi máy ảnh lóe lên, ánh mắt của cô tập trung nhìn thẳng vào ống kính, tựa như đang lộ ra nhiều tính cách khác nhau của Thư Dao.

Triệu Trình đứng một bên thấy người phụ nữ xinh đẹp lại thanh lệ, thờ dài nói: “Chị Thư Dao thật sự rất đẹp nha.”

Khương Tri Ngật không tiếng động đáp lại, Triệu Trình lặng lẽ nhìn anh.

Thư Dao đứng trước ánh đèn chớp nháy liên tục vẫn có thể tạo ra các loại kiểu dáng, không tự chủ được tỏa ra mị lực của bản thân.

Triệu Trình ho nhẹ một tiếng, nói: “Anh Ngật, anh cảm thấy có đúng không?”

Khương Tri Ngật từ chối cho ý kiến chỉ ừ một tiếng, qua mấy giây sau mới nhận nhạ nói: “Là rất đẹp.”

Tính bát quái của Triệu Trình gần như được viết lên trên mặt, anh ta vội vàng xoay đầu đi, không dám để cho Khương Tri Ngật nhìn thấy biểu cảm của anh ta lúc này. Ông chủ nhà anh ta cái gì cũng tốt, cái gì cũng lợi hại, ngày thường nhìn tỉnh táo ít nói vậy thôi nhưng cái gì cũng không lừa được đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 18

Edit: Mộc Từ Đăng

Về mặt của anh vừa bình tĩnh vừa hồ hững, hai tay bỏ vào túi quần, nhưng ánh mắt vẫn luôn chăm chú dõi theo hình bóng của Thư Dao.

Không nhìn ra được gì từ trên mặt anh, nhưng ánh mắt của anh lại không lừa được ai. Dù sao nhiều năm như vậy, từ khi Khương Tri Ngật bước vào giới giải trí này, anh có “chuyên tâm” nhìn một người phụ nữ nào như vậy à?

Những nhân viên công tác còn lại không vây xem Thư Dao thì chụm lại một góc nhỏ thấp giọng bàn tán, hứng trí bưng bưng tám chuyện.

Tình yêu của Thư Dao và Khương Tri Ngật quả nhiên là thật! Đứa bé trong bụng của Thư Dao chính xác là của Khương Tri Ngật rồi!

Tin tức cực kỳ rúng động là: Khương Tri Ngật tới thăm người đó!

Quần chúng ăn dưa thật sự muốn ngửa mặt lên trời hét lên, được đứng gần nhìn nhân vật chính trong tin tức rúng động nhất giới giải trí, thật sự quá kích động. Mặc dù Khương Tri Ngật là người của giới giải trí nhưng mọi người đều biết ngoại trừ quay phim ra thì anh hầu như không lộ diện với bên ngoài, hôm nay có thể dính được chút hào quang của Thư Dao mới gặp được Khương Tri Ngật!

Người thật đẹp trai quả như trong truyền thuyết! Thân hình cao lớn, hai chân thon dài. Người thật ngoài đời còn đẹp trai mê người hơn cả trên màn ảnh cho dù anh chỉ mặc đồ bình thường.

...

Khương Tri Ngật tỉnh bơ đứng nhìn Thư Dao chụp ảnh gần hai mươi phút, biểu cảm trên mặt không để lộ ra một chút sơ hở nào, ánh mắt luôn hoàn mỹ hoàn toàn đáp ứng được yêu cầu của những nhiếp ảnh gia.

Từ đầu đến cuối Khương Tri Ngật không nói gì, mắt luôn nhìn chăm chăm vào Thư Dao.

Sau khi công việc chụp ảnh kết thúc, Hiểu Hiểu nhanh chóng cầm áo khoác lên, đi được nửa đường đã có một cánh tay thon dài nhận lấy chiếc áo, Hiểu Hiểu ngẩng đầu thì thấy được đường cong một bên mặt đẹp đẽ lạnh lùng của Khương Tri Ngật.

Hiểu Hiểu ngây ngẩn cả người.

Mặc dù giữa chừng có nghỉ ngơi một lúc nhưng Thư Dao đã đánh giá cao thể lực của mình rồi, sau khi phát hiện mình mang thai, mặc dù bề ngoài của cô không có gì thay đổi quá nhiều nhưng khi hoạt động quá nhiều liền cảm giác như tất cả thể lực đều cùng nhau bỏ chạy.

Thư Dao đứng yên tại chỗ không động đậy, hay cánh tay không tự chủ được xoa xoa bả vai, có hơi lạnh.

Cô khẽ thở dài một hơi, đột nhiên có một cái bóng bao trùm trên đỉnh đầu, không đợi cô có phản ứng gì, trên vai đã được khoác lên một cái áo choàng dài.

Thư Dao ngẩng đầu, Khương Tri Ngật nói: “Giờ tay lên.”

Thư Dao ngây ngốc giờ hai tay ra, Khương Tri Ngật mặc áo khoác vào cho cô, ánh mắt lại không tự chủ được nhìn cánh tay trắng nõn như ngọc của cô một cái... Có thể thấy được vài sợi lông tơ đều dựng đứng cả lên.

Khương Tri Ngật dời mắt đi, sau khi mặc áo xong cho cô thì cài nút cổ áo lại.

Thư Dao đứng yên không nhúc nhích, để tùy ý cho anh mặc áo khoác cho mình.

Khương Tri Ngật cài hết nút áo thì nhìn thẳng vào mắt cô, nói: “Còn lạnh nữa không?”

Thư Dao nhìn anh, ngơ ngác nói: “Không lạnh...”

Khương Tri Ngật gật đầu nói: “Còn chụp ảnh nữa không?”

Thư Dao nói: “Không còn...”

Khương Tri Ngật: “Vậy đi thay quần áo ra đi.”

“Vâng.” Thư Dao đáp lại sau đó xoay người đi về phía phòng trang điểm, Hiểu Hiểu ở phía sau ngốc ra mấy giây mới đuổi theo cô.

Thư Dao đi được hai bước mới lấy lại được tinh thần: Tại sao cô lại nghe lời Khương Tri Ngật như thế?

Quá mờ mịt.

Hiểu Hiểu đuổi kịp theo cô, cười nói: “Chị Thư Dao...”

Thư Dao nhanh chóng lấy lại sự tỉnh táo, nói: “Hả?”

Hiểu Hiểu nhin cười, nói: “Không có gì ạ.”

Thư Dao tăng tốc bước chân, sau khi vào phòng trang điểm thì tẩy sạch lớp phấn trên mặt, rồi đi thay quần áo của mình. Quay lại nơi chụp ảnh, Khương

Tri Ngật đang nói chuyện với Đường Sam.

Trên mặt Khương Tri Ngật vẫn không có biểu cảm gì, nhưng vẻ mặt rất nghiêm túc, cũng không có chút gì giống vẻ qua loa lấy lệ với đối phương.

Những nhân viên công tác ở xung quanh mặc dù đang thu dọn dụng cụ nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi bên này.

Lúc Thư Dao đi ra thì thấy ngay được Khương Tri Ngật cao lớn đẹp trai đứng đó, trong nháy mắt cô chợt hoảng hốt, sau đó đi về phía bọn họ.

Thư Dao đi tới cạnh người Khương Tri Ngật, Khương Tri Ngật nghiêng đầu nhìn cô một cái.

Ánh mắt Đường Sam nhìn qua nhìn lại hai người bọn họ, cười nói: “Hôm nay vất vả rồi Thư Dao.”

Thư Dao nói: “Anh quá khách khí rồi quản lý Đường à, đây là công việc của tôi mà.”

Đường Sam nói: “Bây giờ được mấy tháng rồi?”

Thư Dao sững sốt không biết nói gì.

Khương Tri Ngật nói: “Ba tháng.”

Đường Sam cười nói: “Người ta nói phụ nữ mang thai ba tháng đầu là quan trọng nhất, nhất định phải chú ý đến thân thể.”

Thư Dao giờ mới hiểu được bọn họ đang nói cái gì.

Khương Tri Ngật nói: “Ừ, đúng là vậy.”

Đường Sam nhìn về phía Thư Dao, giọng nói rất thân thiết: “Đã làm mẹ rồi, sau này cũng đừng liều mạng vì công việc như vậy nữa.”

Thư Dao cười khẽ nói: “Hiện tại không có ảnh hưởng gì đến thân thể cả.”

Đường Sam nói: “Không thể nói lời như vậy được, nếu đã mang thai rồi thì thân thể chắc chắn sẽ khác với trước đây. Thể lực này, khả năng chịu đựng này, những thứ đó đều sẽ giảm đi đáng kể, dựa theo cường độ công việc trước đây của cô, không thể làm việc như trước được.”

Giọng Đường Sam có hơi nghiêm túc, Khương Tri Ngật đứng cạnh không lên tiếng.

Thư Dao bình tĩnh ho khan một tiếng, khẽ liếc mắt nhìn Khương Tri Ngật. Sắc mặt đối phương vẫn bình tĩnh như thường lệ.

Thư Dao cười nói: “Vâng, tôi sẽ chú ý, cảm ơn quản lý Đường đã quan tâm.”

Đường Sam ha ha cười: “Không cần khách sáo, mang thai sinh con là chuyện tốt, tôi vừa hay cũng dính được chút không khí vui mừng mà.”

Thư Dao phối hợp cười với anh ta, Đường Sam lại nói tiếp: “Tôi xin chúc mừng sớm với hai người, chúc hai người tân hôn vui vẻ, sớm sinh quý tử.”

Đường Sam là tổng biên tập tạp chí thời trang, ở trong giới thời trang có mạng giao thiệp rất rộng. Những diễn viên nhỏ tuyến ba bốn muốn chen chân vào giới người mẫu, không cần có danh tiếng lớn, chỉ cần vẻ ngoài xuất sắc cùng với may mắn liền có thể bước vào. Còn những người làm trong giới người mẫu lại thích người như Khương Tri Ngật vậy. Chuyện quan trọng là mọi người đều biết Khương Tri Ngật ngoại trừ việc quay phim ra thì cực kỳ ít khi lộ mặt với công chúng, đối với tạp chí người mẫu của họ cũng không ngoại lệ, hằng năm số lượng tạp chí mời anh chụp ảnh bìa nhiều không đếm xuể, hiện tại ngành báo chí dần dần suy yếu, tạp chí của bọn họ lại khá hơn một tí, bọn họ không hề dựa vào việc bán tạp chí để kiếm tiền mà là dựa vào việc đăng quảng cáo trong tạp chí.

Khương Tri Ngật có danh tiếng không nhỏ trong giới điện ảnh truyền hình, quảng cáo và người mẫu; nhưng anh luôn khiêm tốn. Những người đại diện của các diễn viên nam khác không ngừng nghĩ đủ mọi cách để tìm hợp đồng cho nghệ sĩ nhà mình; nào là chụp ảnh bìa, đại diện phát ngôn cho sản phẩm nhiều khi còn không có tiền, tương lai sẽ lấy lại được tiền. Còn Khương Tri Ngật thì sao, là tạp chí của bọn họ cùng với những nhãn hiệu không ngừng liên lạc với công ty quản lý của anh để đưa ra đề nghị hợp tác...

Nếu có thể dựa vào quan hệ với Thư Dao mà mời được Khương Tri Ngật chụp ảnh cho tạp chí... Đường Sam chỉ cần nghĩ đến đây đã thấy tim đập thình thịch rồi.

Mặc dù khả năng đó rất nhỏ, dù sao Khương Tri Ngật đã xuất đạo nhiều năm, tác phong làm việc trước giờ đều như thế, cho dù công khai tình cảm với Thư Dao cũng không chắc có thể vì Thư Dao mà lộ mặt tên tạp chí.

Trong lòng Đường Sam không ngừng tính toán, mặc dù cơ hội thấp nhưng nhân cơ hội này biết đâu kéo gần quan hệ với Khương Tri Ngật thì sao.

Đường Sam cười híp mắt, biểu cảm trên mặt vô cùng chân thành.

Trong lòng Thư Dao trầm mặc mấy giây, sau đó nói cảm ơn lần nữa: “Cảm ơn quản lý Đường.”

Đường Sam vui vẻ nói: “Đừng khách sáo, đừng khách sáo.”



Đường Sam lại chúc phúc mấy câu nữa, Thư Dao và Khương Tri Ngật mới rời đi.

Có nhân viên công tác đi lên nói: “Chị Thư Dao và thầy Khương rất đẹp đôi đó.”

Đường Sam sờ cằm, nói: “Đúng vậy, là trai tài gái sắc mà.”

Nhân viên công tác: “Tình cảm đường như cũng rất tốt...”

Một nhân viên công tác khác không khỏi ca tụng: “Thầy Khương thật dịu dàng nha... Tự mình mặc áo khoác cho cô Thư... ánh mắt đó mọi người có thấy không?”

Những người khác đều hòa theo nói: “Thấy được thấy được! Thật sự rất dịu dàng!”

“Ngật ca cứ như vậy mà kết thúc đời độc thân, tôi không muốn mà.”

“Ha ha ha.”

Đường Sam vỗ tay: “Được rồi, được rồi, làm việc đi!”

Mọi người nghe thế thì tán ra, nhưng vẫn còn bàn luận sục sôi như cũ.

Dù gì... Khương Tri Ngật không tùy tiện xuống núi, vừa mới xuống núi đã tạo ra tin tức xôn xao như vậy. Cho dù anh và Thư Dao đã công khai tình cảm, nhưng lòng tò mò của quần chúng vẫn không thể dừng lại được.

Tổ hợp tuần nam nữ, chỉ có thể đứng một bên ghen tị và nghe nhiều tin bất quá thôi.

...

Thư Dao và Khương Tri Ngật rời khỏi studio, sự căng thẳng trong lòng lúc này mới được buông lỏng, cô lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, Khương Tri Ngật đi bên cạnh vẫn có vẻ mặt như bình thường.

Trợ lý hai người đều đi phía sau, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim không nói gì.

Thư Dao không nhịn được nghiêng đầu nhìn Khương Tri Ngật gò má người đàn ông vẫn đẹp trai nghiêng trời lệch đất như cũ, cảm hơi bạnh ra, mặt không có biểu cảm gì.

Bất luận nhìn từ góc độ nào cũng vô cùng hoàn mỹ, trên thế giới này tại sao lại có người đàn ông đẹp trai như thế?

Lông mi của anh thật dài nha... Thư Dao thầm nghĩ, ánh mắt dõi xuống sống mũi thẳng tắp của đối phương, độ cong và độ cao quá hoàn mỹ. Môi hơi nhạt màu, trông khá lạnh lùng, hơi nhếch lên, nhìn vào rất không hợp với tính người.

Độ cong của cằm này, còn có trái cổ nữa...

Ánh mắt Thư Dao khẽ dời lên, chột đối mắt với một đôi mắt có hơi mang theo sự hứng thú của ai đó.

Thư Dao ngẩn cả người, Khương Tri Ngật nhìn cô, nhàn nhạt nói: “Sao vậy?”

Thư Dao lấp bắp dời tầm mắt đi, “Không, không có gì.”

Khương Tri Ngật dừng bước lại, cau mày: “Thân thể không thoải mái hả?”

Thư Dao cũng vội vã dừng bước lại, bình tĩnh nói: “Không có, không có mà.”

Khương Tri Ngật nhìn cô đầy dò xét, Thư Dao rõ ràng đã là một người lão luyện lăn lộn trong giới giả trí này cũng gần mười năm rồi, ấy vậy mà lại không chịu nổi ánh mắt của Khương Tri Ngật, không dám đối mắt với anh, rất sợ sẽ bị Khương Tri Ngật nhìn ra được suy nghĩ trong lòng mình.

Rõ ràng chỉ mới mấy giây mà Thư Dao lại cảm giác như đã trôi qua một khoảng thời gian rất dài. Khương Tri Ngật dời mắt đi, nói: “Chú ý an toàn.”

Thư Dao bình tĩnh nói: “Vâng.”

...

Đi tới bên ngoài, ngoại trừ xe bảo mẫu của Thư Dao đậu ở ven đường thì cạnh đó còn có một chiếc xe hơi có giá trị không rẻ.

Khương Tri Ngật dừng bước, Thư Dao vốn định đi tới xe bảo mẫu của mình, không để ý anh bỗng nhiên dừng lại như thế nên suýt nữa cô đã đâm vào lưng anh rồi.

Thư Dao cũng dừng lại theo anh, Khương Tri Ngật quay đầu, đôi mắt lạnh lùng như có thể đầu độc người khác nhìn cô, nói: “Đi đâu?”

Thư Dao: “Về nhà...”

Khương Tri Ngật gạt đầu, Triệu Trình bước lên chiếc xe hơi màu đen kia, chạy xe dừng lại trước mặt bọn họ.

Khương Tri Ngật mở cửa sau xe ra, chỉ nhìn bằng một mắt đã thấy được thiết kế sang trọng và thoải mái bên trong xe.

Tìm Thư Dao đập nhanh mấy nhịp, giờ đây cô mới hiểu được ý của anh.

Thư Dao vội nói: “À, cảm ơn thầy Khương. Không, không cần. Tôi có xe rồi.”

Sắc mặt Khương Tri Ngật vẫn không đổi, nói: “Tôi đưa cô về.”

Thư Dao không nghĩ ra được cũng không nhìn thấu suy nghĩ của anh, có hơi ngây người.

Tài xế trên xe bảo mẫu cũng bước xuống, nhìn thấy Thư Dao và Khương Tri Ngật liền do dự hai giây nhưng sau đó cũng không bước lên.

Thư Dao nhìn xe bảo mẫu của mình, suy nghĩ mấy giây rồi nói: “Vậy làm phiền thầy Khương rồi.”

Hiểu Hiểu ngồi lên xe trước, đưa mắt ra hiệu cho tài xế chạy xe bọn họ về trước.

Thư Dao ngồi vào xe của Khương Tri Ngật, tuy trong lòng khá khản trương nhưng trên mặt vẫn duy trì vẻ bình tĩnh như cũ.

Khương Tri Ngật cũng ngồi vào, không gian bên trong xe vô cùng lớn, rõ ràng giữa hai người có một khoảng cách nhất định nhưng Thư Dao ngồi một chỗ cũng không sao thấy thoải mái được, dường như cô có cảm giác quần áo của anh chạm vào người mình, còn có cả mùi hương nhàn nhạt tỏa ra từ người anh, mùi hương đó rất dễ ngửi.

Thư Dao ngồi thẳng người, cô nhìn ra cửa sổ thì thấy xe bảo mẫu của mình đã rời đi.

Tư thế ngồi của Khương Tri Ngật rất tùy ý, hai chân rất tự nhiên vắt chéo lên nhau, hai tay đặt trên đầu gối, cả người tựa vào ghế xe. Dưới tình huống như vậy, Thư Dao có hơi mất tự nhiên.

Thư Dao cũng tựa vào ghế ngồi, bên trong xe có mùi hương thoang thoảng, mấy ngày gần đây Thư Dao khá nhạy cảm với mùi hương, tuy không đến nỗi chán ghét nhưng khi ngửi được mùi thơm thì ngay lập tức dạ dày sẽ thấy không thoải mái.

Nhưng không biết bên trong xe là mùi hương gì, cô ngửi vào lại không hề có cảm giác khó chịu.

Xe từ từ chạy đi, tốc độ không nhanh không chậm, hết sức vững vàng, Thư Dao dường như không cảm giác được sự lắc lư.

Bên trong xe yên tĩnh không tiếng động, Hiểu Hiểu và Triệu Trình ngồi phía trước cũng không lên tiếng. Triệu Trình chuyên tâm lái xe, chỉ có âm thanh rất nhỏ của xe cộ bên ngoài lọt vào trong.

Thư Dao nghiêng đầu nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, bình thường đường về nhà cô, cô sẽ không thấy xa lạ gì, nhưng hôm nay cảm giác con đường này dường như rất dài.

Hiểu Hiểu cũng ngồi ngay ngắn ở ghế trước, cô ấy lén lén nhìn vào kính chiếu hậu, thấy được bà chủ nhà mình đang nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ, còn Khương Tri Ngật lại lẳng lặng ngồi đó, không biết đang nghĩ gì.

Hiểu Hiểu dời mắt đi, cô ấy khẽ chống lại ánh mắt của Triệu Trình cũng lén lút nhìn ra sau giống như cô ấy, hai người im lặng đối mặt một giây, sau đó Triệu Trình nhanh chóng thu hồi tầm mắt, đang lái xe không thể phân tâm được.

Nhưng trước khi thu hồi tầm mắt, hai người đều nhìn thấy được sự tò mò trong mắt đối phương.

Trong lòng yên lặng vui mừng, nhưng trên mặt lại không dám biểu hiện ra điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 19

Edit: Mộc Tử Đằng

Xe chạy ổn định, yên lặng được mấy phút thì Khương Tri Ngật nói: “Công việc vất vả lắm sao?”

Thư Dao trầm ngâm một chút mới trả lời: “Khá tốt.”

Khương Tri Ngật nghiêng đầu nhìn cô, trong đôi con ngươi đen láy là sự bình tĩnh: “Không hủy bỏ công việc nào sao?”

Thư Dao suy nghĩ một lúc mới hiểu ý anh là gì, cô vội giải thích: “Những công việc nào cần thể lực lớn thì người quản lý đã giúp tôi hủy rồi, còn những công việc còn lại chỉ cần không lộ ra dáng người là được, hoặc đến hậu kỳ sẽ chỉnh sửa lại, tôi đều có thể tự mình hoàn thành.”

Khương Tri Ngật hơi nhíu mày, nhân nhật nói: “Không thấy vất vả hả?”

Thư Dao cười ôn hòa nói: “Có thể kiên trì được.”

Khương Tri Ngật không nói nữa, Thư Dao nhìn anh, nói với vẻ sôi nổi: “Hơn nữa tôi còn trẻ!”

Khương Tri Ngật nhìn cô một cái, chữ “trẻ” của Thư Dao được cô nói rất khễ, cô lặng lẽ im lặng không nói nữa.

Bầu không khí trong xe lại quay về sự yên tĩnh như lúc đầu, Thư Dao đặt hai tay lên gối, ngồi ngay ngắn người lại.

Không biết qua bao lâu, giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Khương Tri Ngật truyền tới: “Cả cùng tay gấu không thể có cả hai, cô Thư phải chú ý đến thân thể mình.”

Thư Dao sừng sốt mấy giây, sau đó nói: “À... được.”

Cả và tay gấu không thể có cả hai, công việc và đưa trẻ không thể giữ cả hai, cả hai thứ nên có thứ tự trước sau. Khương Tri Ngật đang nhắc cô không nên vì công việc mà làm ảnh hưởng đến thân thể.

Ngày trước cô thường nghe bạn bè trong giới nói Khương Tri Ngật là người yên tĩnh lạnh lùng, vui giận không lộ ra mặt. Mặc dù đã làm việc trong giới giải trí này khá lâu nhưng cô chỉ thấy anh được mấy lần, ấn tượng duy nhất của cô về Khương Tri Ngật chỉ dừng lại ở hình ảnh nhân vật kinh điển mà anh đã tạo nên trong phim điện ảnh, còn lại là từ bạn bè, nhân viên công tác và những tin tức đánh giá Khương Tri Ngật trong tạp chí.

Thư Dao đã từng xem thường anh, cô xuất đạo so với Khương Tri Ngật cũng không lệch nhau nhiều năm, làm sao lại bị tác phong của anh đàn áp chứ? Nhưng hôm nay khi tiếp xúc với anh được nửa ngày thì cô sâu sắc cảm nhận được những lời đồn đãi trước kia. Đôi mắt xinh đẹp của đối phương khễ nhìn cô, rõ ràng trên mặt rất bình tĩnh, ánh mắt lạnh lẽo vô cùng nhưng cô luôn cảm giác được suy nghĩ trong lòng mình đã bị anh nhìn thấu.

Vô cùng tò mò...

Xe lái vào khu biệt thự, lúc mới vừa lên xe, Hiểu Hiểu đã nói địa chỉ chỗ ở của Thư Dao cho Triệu Trình.

Hai người ngồi phía sau yên lặng không một tiếng động, biểu cảm rất bình thường. Khi Triệu Trình chạy vào khu biệt thự, liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ thì biết ngay giá nhà ở đây cực cao, hoàn cảnh ở đây rất tốt.

Xe dừng lại trước cổng biệt thự của Thư Dao.

Triệu Trình và Hiểu Hiểu cùng xuống xe, anh ta đang định bước qua bên kia để mở cửa xe cho ông chủ nhưng Khương Tri Ngật đã tự mở cửa xuống xe, đi tới bên cửa bên kia, mở cửa cho Thư Dao.

Hôm nay Thư Dao không biết mình đã ngờ ngẩn mấy lần, đôi bàn tay với khớp xương rõ ràng của anh đang mở cửa xe cho cô, một tay khác lại che trên nóc xe.

Thư Dao há miệng không biết phải nói gì, một lúc sau mới nói được hai chữ “cảm ơn”.

Khương Tri Ngật khễ gật đầu, không nói gì.

Thư Dao xuống xe, đứng ở cạnh chiếc xe loay hoay không biết nên làm gì tiếp theo.

Bây giờ phải làm gì đây? Nói cảm ơn ư? Hay mời thầy Khương vào nhà ngồi một chút? Hoặc là xoa người trực tiếp rồi đi? Không được, làm như vậy rất không lễ phép.

Biểu cảm của Thư Dao vẫn bình tĩnh nhưng những ý nghĩ trong đầu lại đang đấu đá kịch liệt.

Khương Tri Ngật đóng cửa xe lại nói: “Mấy ngày gần đây cô Thư có công việc gì không?”

Thư Dao mờ mịt a một tiếng, suýt nữa đã nói ra câu “Mời thầy Khương vào nhà ngồi một lát” rồi.

Cô hơi bấn loạn hít một hơi thật sâu, biểu cảm có hơi kỳ lạ nhưng một giây sau đã nhanh chóng khôi phục lại như thường. Cô phải duy trì hình tượng nữ thần, lễ phép nói: “Tạm thời tôi không biết nữa, chờ Trần ca thông báo.”

Khương Tri Ngật không lập tức tiếp lời ngay. Trong nội tâm của Thư Dao đang nghĩ: Tôi còn phải nói gì nữa đây? Hẹn gặp lại? Ngày khác gặp lại? Cảm ơn anh đã đưa tôi về...

Trong đầu Thư Dao vẫn chưa chốt lại đáp án đã nghe được giọng nói trong trẻo lạnh lùng và từ tính của anh vang lên: “Số điện thoại của cô Thư là gì?”

Thư Dao ngây ngốc, mồm kịch nhỏ trong đầu ầm ầm tan biến.

Khương Tri Ngật nhàn nhạt lập lại: “Số điện thoại là gì?”

Thư Dao: “18524xxxxx”

Khương Tri Ngật gật đầu nói: “Chú ý ăn đúng ba bữa mỗi ngày, không được nhịn ăn. Trong công việc cần phải cân nhắc đến sức khỏe, không nên quá vất vả.”

Thư Dao: “Vâng...”

Khương Tri Ngật: “Ừ.”

Khương Tri Ngật xoay người lên xe, Triệu Trình vui vẻ ngồi vào ghế lái, anh ta nhìn ra ngoài xe vẫy tay với Thư Dao và Hiểu Hiểu, nói: “Chị Thư Dao, bọn em đi trước nha.”

Thư Dao vẫy tay lại, cả buổi mới nặn ra được một câu: “Đi thông thả...”

Hiểu Hiểu: “Tạm biệt.”

Triệu Trình chạy xe đi, chiếc xe nhanh chóng rời khỏi.

Dần dần không còn thấy bóng dáng chiếc xe màu đen ở đó nữa, Thư Dao trầm mặc đứng ở cửa không nhúc nhích.

Hiểu Hiểu hươ hươ tay trước mặt Thư Dao, nói: “Chị Thư Dao, chị sao vậy?”

Thư Dao ngẩng đầu, trong đôi mắt xinh đẹp tràn ngập sự thần thờ, nói: “Hiểu Hiểu, em nói xem... hôm nay có phải chị có hơi kinh sợ không?”

Đâu chỉ là kinh sợ.

Hiểu Hiểu nhìn cười, nghiêm mặt nói: “Không có đâu nha, chị Thư Dao đừng nghĩ nhiều nữa.”

Thư Dao không tin hơi nghiêng đầu, nói: “Tại sao chị lại nghe lời Khương Tri Ngật như thế?”

Trong lòng Hiểu Hiểu đã cười như điên rồi, nhưng không thể hiện ra trên mặt.

Hiểu Hiểu nghiêm túc nói: “Chuyện này bình thường mà, em cũng rất nghe lời thầy Khương.”

Thư Dao hoài nghi: “Thật không?”

Hiểu Hiểu: “Đúng vậy ạ. Thầy Khương lợi hại như vậy, ai dám không nghe lời anh ấy chứ.”

Thư Dao gật đầu, đã yên tâm rồi, nguyên nhân vốn không phải vấn đề ở cô, cô tuyệt đối không bị khí thế của Khương Tri Ngật đàn áp đến nỗi nhìn thấy ánh mắt đôi phương liền không dám nói dối hay nói to.

Ừ, mọi người đều như vậy cả mà.

Thư Dao mỉm cười: “Hôm nay vất vả cho em rồi, chị không còn việc gì nữa, em cũng về trước đi.”

Hiểu Hiểu nhìn cười đến nỗi cả khuôn mặt sắp vụn vỡ đến nơi rồi, cô ấy nhéo nhéo khóe miệng của mình, giọng nói vô cùng kỳ quái: “Vâng ạ.”

Thư Dao: “Hiểu Hiểu, em sao vậy?”

Cô nhích lại gần, khuôn mặt của cô ấy ngay tức thì trở nên rung động.

Thư Dao: “???”

Hiểu Hiểu nói bằng tốc độ nhanh nhất: “Vội gặp lại sau nha chị Thư Dao, em đi trước đây! Có chuyện gì cứ gọi cho em!”

Vừa nói xong cô nàng lập tức quay đầu chạy đi.

Thư Dao gọi với theo: “Chú ý an toàn!”

Hiếu Hiếu không quay đầu lại, chỉ giơ tay lên vẫy vẫy với cô.

Thư Dao một đầu đầy hắc tuyến: Quả nhiên hôm nay sau khi gặp được Khương Tri Ngật, không chỉ một mình cô không bình thường.

...

Thư Dao về nhà chưa tới một tiếng liền nhận được điện thoại của Trần Băng.

Trần Băng lời ít ý nhiều nói: “Hôm nay em đi chụp ảnh bìa, Khương Tri Ngật tới đó thăm hả?”

Thư Dao kinh ngạc nói: “Vâng, sao Trần ca biết?”

Mặc dù không biết ý đồ hôm nay của Khương Tri Ngật là gì, nhưng dựa theo mối quan hệ hiện tại của cô và Khương Tri Ngật thì đối phương tới thăm dựa theo tình huống trước mắt của bọn họ mà nói là có chỗ tốt.

Thư Dao rất rõ điều này.

Trần Băng dĩ nhiên cũng biết điều này, cho nên không can thiệp vào, anh ta nói: “Bị tin tức của hai đứa trên Weibo hấp dẫn.”

Thư Dao lại ngơ ngẩn, ngay sau đó liền bật cười.

Trần Băng nói: “Tần Lâm không đề cập với anh về chuyện này, cho nên dụng ý của Khương Tri Ngật tạm thời chúng ta không biết được. Nhưng mà Khương Tri Ngật làm vậy nhất định không có ảnh hưởng gì với em, ngược lại sẽ làm cho tình cảm của hai người trở nên chân thực hơn.”

Thư Dao nói: “Em biết rồi Trần ca.”

Trần Băng nói: “Cho nên phải biết nắm bắt cơ hội tốt. Luôn phải đề cao cảnh giác mọi lúc mọi nơi, hai người bây giờ là trung tâm truy đuổi của phóng viên và chó săn, mỗi lời nói mỗi hành động đều phải được chú ý, cho dù chỉ lộ một ít sơ hở cũng sẽ bị chó săn bắt được, nếu phóng đại lên sẽ nhân cơ hội này dùng “tình cảm” của hai người viết bài.”

Trong giới giải trí này, tình cảm của các diễn viên đang ăn khách thường sẽ bị chó săn xào nấu như vậy, một lát thì chia tay, lát thì tái hợp, hoặc là tình cảm vợ chồng bất hòa, đã sớm ly hôn vân vân. Mặc dù được xem như là người nổi tiếng, có tác phẩm hay, nhưng tình cảm và hôn nhân luôn bị truyền thông viết lung tung, đối với họ nhất định sẽ có ảnh hưởng. Còn Thư Dao đã công khai tình cảm, lại thừa nhận mình mang thai, tuy bề ngoài tình cảm của hai người rất vững chắc, không có bí mật gì có thể đào, nhưng chó săn vẫn không hề giảm bớt hứng thú như những người xem bình thường, không bất quá không làm chiều tròng là không thể nào.

Thư Dao nói: “Vâng.”

Trần Băng lại dặn dò đôi câu, đối với việc Khương Tri Ngật và Thư Dao công khai qua lại trước mặt công chúng là điều mà anh ta cầu còn không được. Vốn là ngại danh tiếng và địa vị của Khương Tri Ngật, anh ta được xem là quản lý của Thư Dao, căn bản cũng chưa nói kế hoạch “lãng xê” và “khoe ân ái” với Tần Lâm, bây giờ Khương Tri Ngật lại chủ động giúp đỡ khiến anh ta rất vui vẻ.

Sau khi cúp máy, Thư Dao đăng nhập vào weibo xem, quả nhiên cô thấy được tin tức hấp dẫn có tên cô và Khương Tri Ngật ở trong đó.

Bài đăng đó viết đến mấy trăm chữ, còn kèm theo một tấm ảnh rất mờ.

*Hôm nay Thư nữ thần chụp ảnh bìa, Khương nam thần cũng tới! Được quan sát vẻ đẹp của nữ thần và nam thần ở khoảng cách gần, tôi vui muốn chết luôn! Thư nữ thần rất đẹp đó! Cực kỳ đẹp! Lúc đi đến studio vẫn để mặt mộc, da cực kỳ tốt luôn, dường như không thấy được lỗ chân lông ý, da lại trắng trẻo mềm mịn! Thật sự là mặt mộc, không hề trang điểm gì cả! Khuôn mặt nhỏ bằng bàn tay, ngũ quan đẹp khủng khiếp! Người rất gầy nhưng không có cảm giác ốm lộ xương, vóc người đẹp lại chuẩn nữa, hoàn toàn không giống như phụ nữ mang thai ba tháng! Trạng thái cũng vô cùng tốt!*

*Lúc đang nghỉ ngơi, Khương nam thần đột nhiên đến! A a a~~~~~ đẹp trai phát khóc luôn! Người thật so với trên màn ảnh còn đẹp trai hơn nhiều! Dáng người cao ráo, chân siêu dài! Từ sau khi vào studio, ánh mắt luôn dính lên người nữ thần! Không hề rời đi một giây phút nào! Cách thời gian chụp ảnh còn một lúc nữa, hai người liền ngồi ở khu nghỉ ngơi nói chuyện, trời ời! Quá xứng đôi! Hôm nay Thư nữ thần tạo hình rất khác biệt, đứng chung một chỗ với nam thần lại giống như công chúa và hoàng tử đó! Bị đút cho một mồm thức ăn cho chó mà!*

*Sau khi chụp ảnh xong, Khương nam thần còn tự tay mặc áo khoác cho nữ thần a a a! Ánh mắt đó, không chỉ dịu dàng thôi đâu, mà là cưng chiều vô hạn ý! Ánh mắt Thư nữ thần nhìn Khương nam thần cũng vô cùng thâm tình! Hai người ngọt ngào quá trời quá đất!*

*Hôm nay tôi được chia cho một đồng lớn thức ăn cho chó, ăn sắp chết luôn rồi! Chúc nam thần và nữ thần tân hôn vui vẻ, thiên trường địa cửu, sinh một tiểu bảo bảo thật xinh đẹp nha.*

Trong hình là một tấm ảnh được chụp khá mờ, không rõ có đúng là bóng người của cô và Khương Tri Ngật hay không.

Nhưng cho dù là vậy, bình luận của bài viết này càng ngày càng nhiều, sau đó bị đẩy lên hot search, tiếp theo đó những tài khoản marketing điên cuồng chia sẻ.

Quần chúng quả thật cảm thấy rất hứng thú với tin tức Thư Dao và Khương Tri Ngật tiến về phía nhau như thế nào, mà Khương Tri Ngật lại luôn im lặng, sau khi công khai tình cảm thì đây được xem như lần đầu lộ mặt, mà vừa lộ mặt thì ngay lập tức tới thăm Thư Dao. Cho dù là quá khứ hay từ khi công khai tình cảm, đây được xem như lần đầu hai người xuất hiện chung với nhau trước công chúng.

Hơn nữa còn lấy thân phận là người yêu! Người hâm mộ đúng là điên rồi, khắp nơi đều điên rồi, những fan CP vừa mới xuất hiện không bao lâu cũng điên rồi, tự đâm đầu vào tường âm ỉm, điên cuồng ăn thức ăn cho chó! Cảm động như bản thân mình sắp kết hôn! Vô cùng náo nhiệt.

Chỉ một cái tài khoản weibo cá nhân đăng một bài viết như vậy, ngăn ngòi chỉ một tiếng đồng hồ đã hấp dẫn biết bao người, cô và Khương Tri Ngật dưới tình huống không biết gì đã tạo ra một màn khoe ân ái.

...

Thư Dao yên lặng nhìn bình luận trên weibo: Có quá khoa trương không hả? Cô nhìn Khương Tri Ngật với đôi mắt thâm tình như vậy à? Khương Tri Ngật còn dụ dàng mặc áo khoác cho cô sao?

Đúng là Khương Tri Ngật có mặc áo khoác cho cô, rất quan tâm nhưng mà... trong mắt làm gì có dụ dàng chứ?

Mặc dù bọn họ đang đóng giả vợ chồng, sau khi Thư Dao nhìn thấy Khương Tri Ngật vào buổi sáng thì đầu óc cô cũng không nghe theo lời cô nữa, nhưng mà... nhưng mà bọn họ lộ ra thân mật ngọt ngào vậy sao?

Thư Dao hoài nghi sâu sắc điều này, nội tâm cũng xẹt qua một cảm giác quái dị. Nhưng cụ thể là cảm giác gì thì cô không nói ra được.

Cái này giống như hương vô quýt, chua chua ngọt ngọt nhưng lại nhanh chóng biến mất.

Không nghĩ ra được nên không nghĩ nhiều nữa. Thư Dao lại xem mấy tin weibo hấp dẫn sau đó thoát ra, đặt điện thoại xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 20

Edit: Mộc Tử Đằng

Sau khi chụp ảnh cho tạp chí xong, Thư Dao ở nhà nghỉ ngơi một ngày, sau đó lên máy bay đi tới thành phố khác để tham gia buổi họp báo ra mắt sản phẩm mới.

Thư Dao là đại diện phát ngôn cho sản phẩm đó, buổi họp báo này nhất định cô phải đi. Trước khi đi Trần Băng đã dặn dò Thư Dao, sau đó cử một đoàn nhân viên của công ty đi theo cô. Hai năm trước khi Thư Dao chưa nổi, bất kỳ hoạt động gì Trần Băng cũng đều đi theo cô. Còn bây giờ Thư Dao đã trở thành một diễn viên nổi tiếng, mặc dù tính tình cô ôn hòa, không thích chỉ trích ai. Nhưng Trần Băng rất hiểu cô, người phụ nữ này chỉ khoác vẻ mặt tiểu bạch thỏ bên ngoài mà thôi, còn trong lòng chính là một tiểu hồ ly vô cùng thông minh, vào lúc cần thiết sẽ dùng móng vuốt để bảo vệ mình, cũng như bảo vệ lợi ích của mình.

Trần Băng đã không còn lo lắng cho Thư Dao nữa, anh ta còn rất nhiều chuyện phải làm, anh ta đang xử lý toàn bộ công việc của Thư Dao, trước tiên là tài nguyên phim điện ảnh và truyền hình, đại diện phát ngôn, sau đó lại đến giới truyền thông, còn phải xử lý quan hệ với mấy tài khoản marketing, tất cả mọi chuyện lớn nhỏ đều cần anh ta xem qua và đưa ra quyết định.

Nói gì thì nói, công việc trước mắt đối với Thư Dao được xem là thoải mái, có thể chịu đựng được. Trong ngày chụp ảnh tạp chí đó, dường như cô đứng cả buổi sáng ở studio, toàn bộ quá trình đều tập trung chú ý, nhanh nhẹn làm theo yêu cầu của nhiếp ảnh gia và quản lý Đường, nhìn vào tựa như không hề phí sức nhưng mang giày cao gót đứng đó còn tạo dáng nên không quá thoải mái.

Buổi sáng hôm đó, Thư Dao mang giày cao gót bình tĩnh không để lộ ra sơ hở gì tạo ra các loại kiểu dáng, thể hiện cảm xúc ở ánh mắt, ngoại trừ eo có hơi mỏi ra thì thân thể hoàn toàn không có khó chịu gì khác, huống hồ ngày hôm đó Khương Tri Ngật đột nhiên xuất hiện làm cho cô không có manh mối gì, sau khi chụp ảnh cô lại tập trung vào công việc nhiều hơn, thật sự quên rằng bản thân mình đang mang thai. Cuối cùng khi kết thúc công việc, cô chỉ thấy chân và eo có hơi mỏi mà thôi.

Nhưng cũng xem như trong phạm vi hợp lý, Thư Dao không để ý đến nữa. Buổi tối khi Trần Băng gọi điện đến thông báo cho cô ngày kế nữa sẽ đi tham gia buổi họp báo của nhãn hiệu cô làm đại diện, cô vừa hay lại có một ngày để nghỉ ngơi.

Thư Dao vốn rất vui vẻ, còn mừng rỡ khi bản thân còn trẻ, sau khi mang thai thân thể dường như không có gì khác thường. Công việc cũng không coi là dày đặc, có lẽ cô hơi buồn lo vô cớ thôi. Trong lúc sự nghiệp đang đi lên đỉnh cao lại mang thai sinh con, cũng không phải là chuyện gay go gì nhỉ?

Buổi chiều Thư Dao tắm rửa rồi ngủ một giấc thật ngon, sau đó thì nấu cho mình bữa tối đầy dinh dưỡng, cô đã hỏi qua ý kiến của bác sĩ, chỗ nào cần cung cấp nhiều dưỡng thì cô sẽ chuẩn bị đồ ăn cho chỗ đó. Vừa giữ vóc người lại vừa duy trì dinh dưỡng đi vào cơ thể.

Nhưng mà sau khi ăn tối xong, bình thường cô sẽ xuống vườn hoa tản bộ nhưng hôm đó lại thấy thân thể mất sức rất nhiều. Cụ thể không thể nói là khó chịu chỗ nào, chỉ thấy mệt mỏi, eo hơi đau, bắp chân cũng mỏi nhừ, trong dạ dày cũng thấy không thoải mái lắm.

Thư Dao miễn cưỡng đi dạo vườn hoa mấy vòng, sau đó quay về phòng.

Buổi tối mở đèn đầu giường lên, nằm trên giường đọc sách, nhưng cũng không cách nào tập trung tinh thần được, đọc chữ trong sách đã thấy đầu óc choáng váng. Thư Dao không thể làm gì khác hơn là đặt sách xuống rồi đi ngủ sớm.

Kết quả trong chốc lát cô đã ngủ thiếp đi, ngày hôm sau tỉnh lại, tinh thần đã khá hơn một chút nhưng vẫn cảm giác được tinh thần và thể lực giảm đi.

Thư Dao nằm trong phòng ngủ lâu hai đọc sách cả một ngày, bữa trưa do Hiểu Hiểu mang tới, bữa tối chỉ ăn chút quả hạch và một ít rau quả.

Buổi sáng hôm sau nữa, Hiểu Hiểu và nhân viên công tác tới đón cô đến sân bay. Thư Dao vẫn để mặt mộc như cũ, da mặt vẫn đẹp như trước kia, không có quá nhiều thay đổi.

Trên máy bay, Thư Dao đeo kính mắt, trước sau trái phải đều là nhân viên công tác ngồi xung quanh. Cô nhắm hai mắt lại, có hơi mệt mỏi nghỉ ngơi một lúc, bề ngoài không nhìn ra gì nhưng trạng thái tinh thần lại không tốt lắm.

Trên đường đi, Thư Dao không nói tiếng gì, tư thế ngồi cũng không thay đổi. Lúc xuống máy bay, lại vội vàng chạy đến khách sạn.

Người phụ trách của nhân hiệu đang đợi, Thư Dao chào hỏi với họ xong liền đi thay quần áo và trang điểm. Mới vừa vào phòng trang điểm, Thư Dao lập tức đi vào nhà vệ sinh, dạ dày của cô rất không thoải mái, từ sáng giờ cô không ăn gì nhiều, vào lúc này trong dạ dày lại hơi chua nhưng không nôn ra được gì.

Thư Dao vào nhà vệ sinh nôn khan một lúc, rồi cúi đầu súc miệng, rửa mặt lau sạch nước trên mặt, để cho sắc mặt của mình vẫn như bình thường, lúc này mới đi khỏi đó.

Cô ngồi vào trước bàn trang điểm, không ai nhìn ra được sự khác thường của cô. Thư Dao cũng không cảm thấy hai ngày nay thân thể khó chịu gì, những diễn viên nữ vì giữ vóc người mà ăn ít lại là chuyện bình thường, hơn nữa dạ dày cũng luôn không tốt. Sáng sớm đến sân bay cô đã ăn ít điêm tâm, dạ dày không thoải mái là chuyện bình thường thôi.

Trong khách sạn có đầy đủ máy sưởi, Thư Dao thay váy do nhân hiệu độ tài trợ rồi khoác áo choàng dài đi ra hội trường. Đang là mùa đông, cô chỉ mặc một cái váy mỏng manh, từ ngón chân cho đến bàn chân của Thư Dao đều lạnh như băng.

Bình thường loại lạnh lẽo này Thư Dao có thể chịu được, huống chi bên trong khách sạn còn có máy sưởi, không phải ở ngoài trời nữa là. Hôm nay Thư Dao cảm thấy khá khó chịu. Lúc trên đài cô cười rất hoàn mỹ, đáng người thanh nhã, chịu đựng tham gia hết buổi họp báo, ngoài ra còn phản phòng vấn của các phóng viên, cô vẫn duy trì nụ cười ôn hòa trên môi, khéo léo trả lời vấn đề của họ. Bởi vì cả người bị lạnh nên đầu óc cô cũng hơi đình trệ, nhưng cũng may những trường hợp này cô đã ứng phó rất nhiều lần rồi, cộng thêm nhân viên công tác của công ty quản lý đã thương lượng với truyền thông từ trước nên câu hỏi phỏng vấn không quá sắc bén, phần lớn đều xoay quanh chuyện tình cảm của cô và Khương Tri Ngật, một số câu hỏi khác là về sản phẩm hôm nay cô phát ngôn đại diện. Thư Dao thi hành chính sách “Lảng tránh vấn đề, đáp một đường, nói lảng sang chuyện khác”, nhanh trí lái vấn đề tới sản phẩm ra mắt trong buổi họp báo hôm nay.

Toàn bộ quá trình không sai một mắc xích nào, vẫn hoàn mỹ như thường ngày. Thậm chí có một nhà truyền thông còn khen cô xinh đẹp hơn, Thư Dao bèn khéo léo quảng cáo cho sản phẩm, chứng minh mình đẹp hơn là do dùng toàn bộ sản phẩm của nhân hiệu hôm nay.

Cuộc họp báo thuận lợi kết thúc, mới vừa về phòng, Thư Dao đã nhanh chóng thay bộ lễ phục mỏng manh đó ra, mặc lại quần áo của mình, lúc này cô mới cảm giác được mình đang thở hắt ra.

Hiểu Hiểu nhìn động tác của cô, kinh ngạc nói: “Chị Thư Dao, chị rất lạnh sao?”

Thư Dao nhẹ nhàng thở ra một hơi, bỏ tay vào trong túi áo, nói: “Có hơi.”

Hiểu Hiểu: “Hà?” Năng lực chống lạnh của nữ diễn viên rất mạnh, mà Thư Dao chính là người có năng lực chống lạnh xuất chúng. Bởi vì bộ lễ phục khá bó sát nên không thể mặc thêm đồ giữ ấm bên trong, cũng không cách nào dán miếng dán chống lạnh lên. Nhưng mấy chuyện thế này cũng bình thường mà, cô ấy đi theo Thư Dao lâu như vậy, thật sự chưa từng thấy đối phương bị lạnh thành thế này.

Hiểu Hiểu đang muốn nói gì thì Thư Dao đã nói trước: “Không sao đâu, có thể do nhiệt độ thấp quá.”

Hiểu Hiểu suy nghĩ một chút, hình như là thế thật, không khí hôm nay lạnh hơn bình thường rất nhiều.

Đề tài này liền dừng lại ở đây.

Cách thời gian lên máy bay còn một khoảng thời gian nữa, Thư Dao thay quần áo xong thì tẩy trang, ở lại khách sạn nghỉ ngơi một lúc.

Ở lầu một của khách sạn đã tụ tập rất nhiều người hâm mộ nghe tin mà tới và những người qua đường không rõ ngọn nguồn chỉ muốn tham gia náo nhiệt, họ vây kín cả tầng một của khách sạn. Bên trong hội trường cũng có một vài người hâm mộ, đã chụp được rất nhiều hình đẹp rồi gửi vào nhóm chat, phát lên weibo, trong nháy mắt dẫn tới sức hút lớn.

Từ sau khi công khai tình cảm, đây là lần đầu nữ thần xuất hiện bên ngoài, ảnh ngày hôm trước không tính, nổi lên chủ yếu là do lời lẽ của chủ weibo, không hề có hình, thật thật giả giả không sao kiểm chứng được.

Hôm nay quả thật là lần đầu Thư Dao xuất hiện trước công chúng sau khi công khai chuyện tình cảm. Những người hâm mộ vừa kích động vừa đau lòng, thấy được vẻ đẹp của Thư Dao lại quên mất luôn chuyện nữ thần đã công khai tình cảm, tiếng máy ảnh vang lên không thua gì những nhà truyền thông ở đó, tách tách chụp 365 độ.

Cho dù nữ thần sắp kết hôn rồi, chúng em vẫn vĩnh viễn yêu chị, huhu. ... Trong lòng người hâm mộ không ngừng gào thét.

...

Thư Dao nằm trên sofa trong phòng nghỉ ngơi, Hiểu Hiểu và những nhân viên công tác ở lại một phòng khác, sắp tới thời gian đi sẽ qua gọi cô.

Thư Dao ngủ rất sâu, trên người đắp một tấm thảm mỏng, nhưng lại mơ thấy rất nhiều giấc mơ đầy màu sắc, làm cho cô ngủ cũng không nở tỉnh.

Đột nhiên điện thoại bên cạnh vang lên. Thư Dao tìm trong mộng một lúc, cuối cùng chợt mở to mắt ra, trên trán đã có một tầng mồ hôi mỏng.

Thư Dao tìm được điện thoại trong túi áo, mở khóa vân tay ra thì thấy có một dãy số xa lạ gọi đến. Đây là điện thoại riêng của cô, trừ nhân viên công tác bên cạnh ra chỉ có bạn thân và người hợp tác với cô mới biết.

Thư Dao do dự hai giây mới bắt máy.

“Xin chào”, Thư Dao nói, “Tôi là Thư Dao.”

Trong loa truyền đến một giọng nói trong trẻo lạnh lùng quen thuộc.

“Tôi là Khương Tri Ngật.”

Thư Dao sững sốt, lấy điện thoại ra nhìn một chút, xác nhận lại số điện thoại trên màn hình.

Cô hoảng hốt run rẩy mấy giây, sau đó đặt điện thoại lại bên tai, nói: “Thầy Khương...?”

Khương Tri Ngật nhàn nhạt ừ một tiếng.

Thư Dao nói: “Anh... có chuyện gì sao?”

Khương Tri Ngật nói: “Bây giờ đang ở đâu?”

Thư Dao nhìn bốn phía xung quanh, vừa rồi ngủ đến ngu người luôn rồi, lúc này cô mới nhớ mình đang ở một thành phố khác.

Thư Dao nói: “Mới vừa tham gia một cuộc họp báo giới thiệu sản phẩm xong.”

Khương Tri Ngật nói: “Ở thành phố G hả?”

Thư Dao kinh ngạc, ngay sau đó ngẫm lại chắc là hình cô ở buổi họp báo đã truyền lên mạng rồi, Khương Tri Ngật biết không có gì kỳ lạ.

Thư Dao thần nhiên nói: “Vâng.”

Đối phương yên lặng mấy giây, giọng nói lạnh lạnh của người đàn ông vang lên lần nữa, là giọng nói lạnh lùng mà cô biết.

“Thân thể không khỏe sao?”

Thư Dao ngơ ngẩn, sau đó đột nhiên nhớ tới chuyện sáng sớm nay vì muốn đến sân bay kịp lúc và duy trì vóc dáng mà cô chưa ăn được bao nhiêu, xuống máy bay dạ dày bắt đầu khó chịu, thân thể lại sợ lạnh bất thường.

Thư Dao lấy điện thoại cách xa tai, trợn mắt nhìn điện thoại một cái, rõ ràng mới quen sao cô luôn có một loại cảm giác... Khương Tri Ngật cái gì cũng biết cả, đây là ảo giác ư?

Thư Dao trầm mặc mấy giây, mới đặt đi động lại bên tai, nói: “Không... không có, tôi rất khỏe, không có khó chịu gì cả.”

Vừa nói xong, cô còn bổ sung thêm: “Cảm ơn thầy Khương đã quan tâm.”

Ý nghĩ muốn nói dối của cô rất rõ ràng, nhưng không biết có bị Khương Tri Ngật phát hiện không.

Khương Tri Ngật lại không truy hỏi chuyện này, mà chỉ nói: “Mấy ngày gần đây có đến bệnh viện kiểm tra chưa?”

Mọi người đều biết Thư Dao bị chó săn chụp hình chính là đi kiểm tra ở bệnh viện phụ sản, rồi sau đó scandal bị đưa ra ánh sáng, ngay sau đó công khai



tình cảm với Khương Tri Ngật, lại điều chỉnh kế hoạch công việc... Trần Băng vì cô đã sắp xếp liên hệ với một bệnh viện tư nhân và bác sĩ có tính bảo mật nhưng Thư Dao chưa kịp đến đó kiểm tra.

Sau khi khám thai xong, cần phải làm một lần kiểm tra toàn thân, còn lập hồ sơ các thứ nữa.

Trần Băng đã sắp xếp thời gian khám sau khi chụp ảnh bìa cho tạp chí và tham gia hoạt động lần này xong.

Thư Dao nói: “..Còn chưa đi.”

Khương Tri Ngật: “Ngày nào?”

Thư Dao không nghĩ nhiều nói: “Hai ngày sau.”

Khương Tri Ngật nói: “Bệnh viện nào?”

Thư Dao nói tên một bệnh viện tư nhân đất đỏ.

Khương Tri Ngật bên kia không tiếp lời, qua mấy giây sau, thanh âm nhàn nhạt của người đàn ông vang lên, “Hai ngày sau tôi tới đón cô.”

Thư Dao ngốc lẩn ra, vừa muốn nói không cần phiền phức cảm ơn hay đại loại thế đã nghe Khương Tri Ngật nói: “Hôm nay nhiệt độ xuống thấp, chú ý giữ ấm người. Mặt đường trơn trượt đi bộ phải cẩn thận.”

Vẫn là giọng nói lạnh lùng như cũ, những trong lòng cô vẫn kính sợ, một lúc lâu vẫn chưa bình tĩnh lại được.

“Vâng...”

Khương Tri Ngật: “Ừ.”

Cúp máy xong, mặt Thư Dao đầy vẻ mờ mịt: Mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì thế? Có phải cô đã tự bán mình rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 21

Edit: Mộc Từ Đăng

Sau khi kết thúc cuộc gọi với Khương Tri Ngật, Thư Dao ngồi ngắm người trên sofa một hồi lâu, sau đó lại nằm xuống ngủ tiếp. Nhưng làm sao cũng không ngủ được, nằm lật qua lật lại, mí mắt híp cả lại nhưng không buồn ngủ tí nào.

Cuối cùng cô vẫn mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, qua nửa tiếng sau, Hiểu Hiểu tới gọi cô, bọn họ phải đến sân bay rồi.

Ngủ một giấc tỉnh lại, tinh thần Thư Dao tốt hơn trước đó rất nhiều, cảm giác mệt mỏi cũng giảm bớt. Cô đuổi người, đeo kính và khẩu trang lên, cùng đi với đoàn nhân viên vào thang máy VIP xuống lầu. Bên ngoài khách sạn, người hâm mộ và người qua đường hóng chuyện vẫn nhiệt tình như cũ, không có dấu hiệu giảm xuống, nhìn vào bên trong khách sạn muốn chọc thủng luôn cả cửa, rốt cuộc Thư Dao cũng xuất hiện.

Quần áo Thư Dao mặc trên người luôn đơn giản và thoải mái, bên ngoài cô khoác một cái áo khoác dài, mái tóc dài đen tự nhiên rũ xuống một bên vai, kính và khẩu trang che kín khuôn mặt chỉ lớn bằng bàn tay, vóc người cô vô cùng nhỏ nhắn.

Xe sang trọng màu đen dừng trước cửa khách sạn, hai bên đứng hai hàng bảo vệ thật dài, làm thành rào chắn bảo vệ cô, mỗi một bước đi đều có một người vệ sĩ canh giữ.

Thư Dao xuất hiện, người hâm mộ giờ đèn trong tay và băng rôn lên, chỉnh tề mà lãnh kít hô: “Thư Dao cố lên! Chúng em vĩnh viễn yêu chị!”

“Trên trời có trăng sáng tuyệt đẹp, chị là giời nhất!”

“Tới nơi chân trời góc biển, Dao Thố luôn mãi dõi theo chị!”

(Dao Thố là tên fan của Thư Dao)

...

Loại tình huống này thường xuyên thấy được, fan hâm mộ bỏ tiền và thời gian để theo đuổi thần tượng, xin nghỉ đi mua vé xe, chỉ vì muốn được gặp mặt

thần tượng một lần, khi thấy họ lại nói những lời khích lệ, cho thấy mình thật lòng yêu thích. Có người nổi tiếng quan tâm cũng có người không quan tâm.

Hình tượng bên ngoài của Thư Dao là một người thanh thuần, là tiên nữ không dính phải khói bụi nhân gian, thấy fan hâm mộ chẳng qua chỉ gật đầu mỉm cười.

Nhưng hôm nay, cô lại dừng lại trước cửa xe, Hiểu Hiểu và nhân viên công tác đang giúp cô lên xe.

Thư Dao tháo kính và khẩu trang xuống, xoay người lại, đứng đối diện với cô là đội ngũ an ninh đang làm rào chắn cản fan hâm mộ và người xem ở vòng ngoài.

Thư Dao lướt mắt nhìn những người trẻ tuổi, lớn tuổi ở đó, cô hơi cong môi, nhẹ nhàng khom người. Hiện trường bỗng yên lặng một giây ngay sau đó những tiếng hét chói tay vang lên.

Giọng nói Thư Dao vừa nhẹ nhàng lại dịu dàng vang lên, hiện trường hiếm thấy yên tĩnh như tờ.

“Cảm ơn mọi người đã đến xem tôi, rất cảm ơn mọi người đã ủng hộ và thấu hiểu. Tôi phải đến sân bay rồi, mọi người không cần đuổi theo nữa, tránh để ồn tắc giao thông nhé. Cảm ơn mọi người.”

Nói xong, Thư Dao bước lên xe, người hâm mộ bên ngoài vẫn hét chói tai như cũ, nhưng không ai chen lấn, không ai xô đẩy nhau. Xe chạy đi, người hâm mộ điên cuồng vỗ tay, đồng thanh hô to: “Chúng em yêu chị!” “Thư Dao cố lên!” “Vĩnh viễn ủng hộ chị”.

Sau khi lên xe, Thư Dao cũng không đeo kính vào.

Hiểu Hiểu quay ra sau nhìn một cái nói: “Thật nhiều người nha.”

Thư Dao ừ một tiếng, trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua. Mặc dù bây giờ cô đang nổi tiếng, nhưng tuổi tác không tính là lớn, cho nên người nhắm vào cô cũng không ít. Những năm nay, cô vất vả mệt nhọc, người hâm mộ của cô cũng chịu đựng không ít áp lực giống cô. Mỗi lần bị bôi đen, bị hắt nước bẩn, người đầu tiên chiến đấu ở tiền tuyến chính là những người hâm mộ này, có khi họ còn nhỏ tuổi hơn cả cô, bọn họ không phân biệt ngày đêm mà đi làm sáng tỏ, đi giải thích, cùng tranh chấp với anti fan.

Lúc scandal mang thai vừa mới bị lộ ra ánh sáng, fan hâm mộ của cô đều giữ vững lòng tin đó là tin vịt, chỉ đang bêu xấu cô mà thôi, các cô ấy không tin người mình một mực yêu thích sẽ bị viết lên báo giải trí như thế, chưa lập gia đình đã có thai, cuộc sống riêng tư hỗn loạn. Sau đó Thư Dao và Khương Tri Ngật công khai tình cảm, thừa nhận mình mang thai, lại như đang tát thẳng vào mặt fan hâm mộ, khiến cho họ bị anti fan nhạo báng, bị những fan của nữ diễn viên khác chế giễu.

Lúc quyết định giữ lại đứa bé, Thư Dao đã dự đoán ra nhiều kết quả bất lợi, trong đó cũng bao gồm fan hâm mộ rời bỏ cô.

Còn khi thực sự thừa nhận mình mang thai, người hâm mộ của cô có người phản đối, có người ủng hộ, có người lại trở thành anti fan cũng có người rời khỏi nhóm fan hâm mộ.

Hôm nay là lần đầu cô xuất hiện trước công chúng sau khi công khai tình cảm. Buổi họp báo có rất ít người hâm mộ, không ngờ còn nhiều người như vậy không giành được vé, lại luôn đứng chờ ngoài khách sạn.

Bọn họ đều là những người luôn ủng hộ cô như cũ sau scandal mang thai.

Trong lòng Thư Dao rất cảm động.

...

Lắc lư ngồi trên máy bay hơn một tiếng, lúc xuống máy bay, Thư Dao lập tức về nhà. Cô nằm tê liệt trên sofa cả nửa tiếng mới chậm rãi trở lại bình thường.

Buổi tối Trần Băng có đến một chuyến, anh ta nói với cô về những công việc đã được sắp xếp, Trần Băng hỏi chút về tình hình thân thể của cô, Thư Dao cảm giác khá ổn, nên không nói cho anh ta biết hai ngày nay thân thể có hơi khó chịu.

Trần Băng nói: “Ngày kia sẽ tới bệnh viện kiểm tra, để Hiểu Hiểu đi với em.”

Thư Dao đột nhiên nhớ tới cuộc điện thoại vào buổi trưa, sững sốt một lúc mới lấy lại tinh thần, nói: “...Vâng.”

Trần Băng nhìn sắc mặt cô, phát hiện ra tinh thần cô vẫn bình thường mới yên lòng nói: “Phải chú ý, nếu thân thể không thoải mái phải nói ngay với anh, công việc nào em không thể nhận thì đừng miễn cưỡng, cũng phải nói cho anh biết nốt. Anh sẽ tới sắp xếp.”

Thư Dao tỉnh hồn nói: “Vâng vâng.”

Trần Băng: “Vậy cứ như thế đi, anh về trước. Có vấn đề gì có thể gọi ngay cho anh, chờ khi có được kết quả kiểm tra, anh còn phải căn cứ vào tình trạng thân thể của em để điều chỉnh kế hoạch cho tốt.”

Thư Dao: “Vâng.”

Trần Băng không nói nhiều nữa, nói xong liền đi. Thư Dao ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, mỗi ngày đều ngủ sớm dậy sớm, cũng không cưỡng ép bản thân sau khi ăn xong nhất định phải đi tản bộ trong vườn hoa, lúc ăn uống lại chú trọng đến dinh dưỡng, không chế calo, mệt mỏi sẽ ngủ, lúc tinh thần tốt thì xem phim, đọc sách. Còn tìm tài liệu chỉ dạy nấu những món ăn dinh dưỡng, hai ngày kế tiếp trôi qua vô cùng thong thả thoải mái, việc nhức mỏi eo cũng dần dần biến mất.

...

Hiểu Hiểu gọi điện thoại trước một đêm cho Thư Dao, cô ấy nói: “Chị Thư Dao, ngày mai 8h em đến đón chị nha, không được ăn sáng cũng không được uống nước nha.”

Thư Dao vùng vẫy mấy giây mới nói: “Chuyện là ....Hiểu Hiểu.”

Hiểu Hiểu: “Sao hả chị Thư Dao?”

Thư Dao nói: “Ngày mai em cứ nghỉ ngơi đi, không cần đến bệnh viện với chị đâu.”

Hiểu Hiểu kinh ngạc: “Hả? Như vậy không được đâu, chị không thể đi một mình.”

Thư Dao suy nghĩ mấy giây, bất đắc dĩ nói: “Có thầy Khương đi cùng.”

Hiểu Hiểu trầm mặc mấy giây, nói: “Vâng, em hiểu rồi.”

Hai người trò chuyện đôi câu rồi cúp máy. Hiểu Hiểu cảm động trong tay, về mặt thất thần: Thầy Khương đi khám thai với chị Thư Dao à? Ồ, có hơi vi diệu nha.

...

Trước mỗi lần có việc vào hôm sau, Thư Dao đều sẽ dùng đến mấy tiếng để dưỡng da, nhưng mà bây giờ đang mang thai, cô đã hỏi ý kiến bác sĩ rồi, đã đổi tất cả mỹ phẩm dưỡng da thành loại chuyên dùng cho phụ nữ có thai.

Mặc dù ngày mai không có hoạt động gì, chỉ là đi kiểm tra thai kỳ mà thôi, nhưng mà...cô cũng phải để mình thật xinh đẹp khi xuất hiện trước mặt Khương Tri Ngật mới được!

À, không phải, là xuất hiện trong bệnh viện.

Tắm, xoa bóp da thịt, đắp mặt nạ, gội đầu, cuối cùng là bôi nhiều loại dưỡng da đặc tiền lên người, vui vẻ đeo chụp mắt vào, nằm vào chăn ấm áp, cài điện thoại về chế độ yên lặng, bật đèn ngủ đầu giường, tắt đèn lớn trong phòng đi, một đêm mộng đẹp.

Sự thật chứng minh, tâm tình vui vẻ, tinh thần thoải mái, đều có ích với thân thể và tâm trạng. Thư Dao đã có một giấc ngủ vô cùng chất lượng, dường như không mộng mị gì, buổi sáng thức dậy, thân thể nhẹ nhàng, tinh thần sảng khoái.

...

Khương Tri Ngật gọi đến lúc 7h30, Thư Dao đã thay váy xong rồi, cô mặc một cái áo khoác lông cừu dài màu tím, vừa giữ ấm lại vừa đẹp.

Thư Dao đeo túi xách, chạy chậm ra cửa, trên tai có đeo khuyên tai bằng kim cương, khi mặt trời chiếu đến khiến nó phát ra những tia sáng như ẩn như hiện bên trong mái tóc đen dài, giống như những vì sao phát sáng trong bầu trời đêm bao la.

Khương Tri Ngật tựa vào trước cửa xe, nhìn Thư Dao xinh đẹp đang đi tới.

Mái tóc của người phụ nữ dài lại đen như mực, làn da trắng như tuyết, đôi mắt to đen láy như hai quả nho, bên trong như chứa đựng ánh sáng đang không ngừng lóe lên, cô hơi mỉm cười, mi mắt cong lên, giống như một con tiểu hồ ly xinh đẹp.

Thư Dao đi tới trước mặt Khương Tri Ngật, nhỏ nhẹ nói: “Chào buổi sáng thầy Khương.”

Khương Tri Ngật nhìn cô, nói: “Chào buổi sáng.”

Khương Tri Ngật thu hồi lại ánh mắt trên người cô, kéo cửa bên ghế phụ ra, một tay khác vẫn nắm ở nóc xe như cũ.

Thư Dao quan sát đôi tay của anh lần nữa, hoàn mỹ giống như những đánh giá về tay của Khương Tri Ngật trên mạng.

“Cảm ơn” Thư Dao nói.

Khương Tri Ngật khẽ gật đầu, không nói gì.

Chiếc xe này không phải là chiếc lần trước đưa cô về nhà, nhãn hiệu này Thư Dao biết, gầm xe khá thấp, thích hợp cho phụ nữ ngồi.

Thư Dao bị những hành động tí mĩ nhỏ nhắn này của Khương Tri Ngật làm kinh ngạc, cô ngồi kế bên ghé lái, cài dây an toàn lại. Khương Tri Ngật cảm vô lăng, không nhìn cô, nhưng chờ cô ngồi vững, cài dây xong, đem túi sách bỏ ra sau anh mới chậm rãi khởi động xe.

Thư Dao đã từng xem Khương Tri Ngật lái xe trên phim, nhưng đó chỉ là nhân vật mà anh đóng, không chân thực. Còn bây giờ, cô len lén liếc mắt nhìn Khương Tri Ngật, lúc này mới phát hiện những lời ca ngợi dành cho Khương Tri Ngật đúng là không nói quá.

Người đàn ông này ngay cả lái xe cũng đẹp trai xuất chúng như vậy, nói chuyện nghiêm túc, độ cong gò má lạnh lùng lại lưu loát, sống mũi rất cao, ngay cả mái tóc cũng rất đẹp.

Hôm nay Khương Tri Ngật mặc một cái áo len cao cổ màu xanh đen, bên ngoài khoác một cái áo khoác ngắn, bên dưới mặc một cái quần âu đen, lộ ra mắt cá chân, vừa rồi lúc ngoài xe cô có vội liếc trộm một cái, đôi chân kia đúng là dài vô cùng.

Thư Dao âm thầm quan sát Khương Tri Ngật, nhưng Khương Tri Ngật vẫn lẳng lẳng lái xe. Khả năng lái xe của anh không nhìn ra được tốt xấu, vì tốc độ lúc đi luôn không nhanh không chậm, cứ đều đều như thế, không biết có phải anh đang quan tâm đến Thư Dao hay không. Gặp xe muốn vượt lên sẽ lái chậm lại, đến chỗ dành cho người đi bộ thì dừng xe, vô cùng lễ phép, không giống như một người nổi tiếng cao ngạo.

Đi xe một đường đến bệnh viện không có trở ngại gì, không có bất kỳ chó săn nào đuổi theo.

Khương Tri Ngật dừng xe lại, cùng Thư Dao xuống xe. Trước cửa bệnh viện đã có bác sĩ chuyên khoa sản đứng đợi.

Hai người vừa xuống xe, bác sĩ gặp được người nổi tiếng mặc dù rất mới lạ nhưng thái độ rất chuyên nghiệp, không lộ ra vẻ khác thường gì.

Bác sĩ lịch sự nói: “Cô Thư, anh Khương.”

Thư Dao nói: “Bác sĩ Lâm, chào chị.”

Bác sĩ Lâm gật đầu, dẫn Thư Dao và Khương Tri Ngật vào một phòng tiếp khách. Hồ sơ của Thư Dao đã sớm làm xong ở bệnh viện này, hôm nay chỉ cần đến kiểm tra là được.

Bác sĩ Lâm cầm hồ sơ của Thư Dao trong tay, vừa giải thích với bọn họ về những hạng mục kiểm tra hôm nay.

Thư Dao liên tục gật đầu, Khương Tri Ngật tuy không nói chuyện nhưng vẻ mặt nghiêm túc lắng nghe.

Trước tiên là đo cân nặng và huyết áp, do ngồi xe tới nên huyết áp khá ổn định.

Đi tới cửa, Khương Tri Ngật dừng bước lại. Thư Dao không hiểu gì cũng dừng bước theo. Cô nhìn Khương Tri Ngật đầy nghi hoặc.

Khương Tri Ngật nói: “Ăn sáng chưa?”

Thư Dao khẽ giật mình, nói: “Chưa.”

Khương Tri Ngật nói: “Hôm nay phải thử máu nên phải để bụng rỗng. Nếu như đói thì cố chịu đựng một chút, chờ kiểm tra xong thì đi ăn.”

Thư Dao kinh ngạc mấy giây, sau đó lộ ra nụ cười tươi nói: “Vâng.”

Bác sĩ nghe đoạn đối thoại của hai người họ, trên mặt vẫn giữ bình tĩnh không sóng gió gì, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ: Tôi cũng được ăn thức ăn cho chó của đại minh tinh này.

Đo cân nặng buộc Thư Dao phải cởi áo khoác dài ra, y tá đứng bên cạnh định bước lên nhận lấy nhưng đã bị Khương Tri Ngật làm trước một bước, sắc mặt Thư Dao không thay đổi gì, cúi đầu nhìn cân nặng của mình trên cân.

Bác sĩ Lâm tiến lên ghi chép cân nặng của cô, sau đó Thư Dao mang giày vào rồi ngồi xuống bàn bên cạnh.

Khương Tri Ngật đứng ở một bên, lộ ra vẻ anh tuấn cao lớn, chẳng qua là mặt mũi có hơi lạnh lùng, các y tá ở đây cũng là nhân viên chuyên nghiệp, bệnh viện này đã đón tiếp không ít người có bối cảnh, nhưng quả thực Khương Tri Ngật rất nổi tiếng, cùng với việc nhân khí của anh quá cao, các y tá cho dù không phải là fan hâm mộ của anh nhưng cũng tò mò về con người Khương Tri Ngật, không khác mấy những fan hâm mộ ngoài kia.

Hôm nay vừa gặp, quả nhiên là đẹp trai kinh thiên động địa, hơn nữa, nhìn hai người này dường như có tình cảm rất tốt đó nha.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Dao* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 22

Edit: Mộc Tử Đằng

Thư Dao cuộn tay áo lên, bác sĩ Lâm đo huyết áp cho cô, mười mấy giây sau thì đo xong, bà ấy ghi chép lại số liệu vào hồ sơ.

Bên trong phòng chỉ có bác sĩ Lâm, Thư Dao, Khương Tri Ngật và một cô y tá.

Khương Tri Ngật ngồi xuống cạnh Thư Dao, khoảng cách hai người ngồi kế nhau không tính là gần, nhưng cũng không quá xa, về mặt bác sĩ Lâm ôn hòa, thái độ rất chuyên nghiệp, Thư Dao và Khương Tri Ngật ngồi đối diện thật sự giống như một đôi vợ chồng đến khám thai.

Mặc dù tuổi của bác sĩ Lâm đã hơn 40 tuổi, nhưng cũng là người thường xuyên cùng người nhà đi xem phim để ủng hộ sản phẩm điện ảnh trong nước, bà ấy không xa lạ gì với Khương Tri Ngật, thậm chí còn có cảm tình rất tốt với anh.

Bác sĩ Lâm nhìn vào mắt Thư Dao, sau đó nhẹ giọng nói: “Cô Thư gần đây cảm thấy thân thể thế nào? Có xuất hiện tình huống gì khác thường không?”

Thư Dao suy nghĩ một lúc rồi nói: “Khá ổn.”

Bác sĩ Lâm: “Dạ dày có thoải mái không? Có muốn nôn hay không?”

Thư Dao nhớ đến hai ngày trước khi tham gia họp báo ra mắt sản phẩm mới thì thân thể mình có khó chịu, cô khẽ liếc nhìn Khương Tri Ngật một cái, bình tĩnh nói: “Có...thình thoảng bị mấy lần, cũng không quá thường xuyên.”

Giọng nói bác sĩ Lâm nhã nhặn: “Dạ dày không thoải mái trong trường hợp nào? Trước khi ăn hay là sau khi ăn? Hoặc là vào buổi sáng hay buổi tối?”

Thư Dao im lặng hai giây mới nói: “Là...là khi bận rộn làm việc, không ăn sáng hoặc ăn ít, khi đó trong dạ dày không thoải mái lắm, bị trào ngược dạ dày.”

Sắc mặt Khương Tri Ngật vẫn bình tĩnh, không nói gì.

Bác sĩ Lâm gật đầu nói: “Thường xuyên không ăn sáng sao?”

Thư Dao lập tức nói: “Không có! Chỉ là...là tình huống đặc biệt thôi.”

Bác sĩ Lâm cúi đầu ghi chép, tiếp tục nói: “Còn phương diện ăn uống thì sao? Khẩu vị thế nào?”

Giọng nói Thư Dao có hơi nhỏ, nói: “Khẩu vị khá tốt.”

Bác sĩ Lâm: “Một ngày có ăn ba bữa bình thường không?”

Thư Dao: “Hầu như là bình thường.”

Bác sĩ Lâm lại hỏi: “Có đau bụng hay ra huyết đỏ hồng không?”

Khám thai lại hỏi mấy vấn đề này sao? Sắc mặt Thư Dao ửng đỏ, nói: “Không có.”

Bác sĩ Lâm: “Bụng có gì khác thường không?”

Thư Dao: “Thình thoảng tôi cảm thấy bụng căng lên, sờ lên thì có hơi trướng.”

Bác sĩ Lâm nói: “Đó là tình huống bình thường, không cần lo lắng đâu.”

Mặt Thư Dao và Khương Tri Ngật đều luôn giữ vẻ bình tĩnh, chẳng qua là ai thật sự bình tĩnh, ai là giả vờ bình tĩnh chỉ có trong lòng hai người họ biết thôi.”

Bác sĩ Lâm lại hỏi một vài câu hỏi liên quan đến các vấn đề trên cơ thể, Thư Dao trả lời từng câu một, cô luôn cảm thấy lúng túng.

Sau khi tìm hiểu hết tình trạng thân thể căn bản gần đây của cô, bác sĩ Lâm cười nói: “Có thể nghe tim thai được rồi đó.”

Thân thể Thư Dao khẽ run, trên mặt Khương Tri Ngật cũng lộ ra sự kinh ngạc trong nháy mắt.

Hai người tuy đã xem qua các hạng mục cụ thể khi khám thai, nhưng dù sao cũng là lần đầu làm bố làm mẹ nên luôn bỏ sót một vài điểm.

Ví như Thư Dao chưa từng nghĩ tới đứa bé còn nhỏ như vậy đã có nhịp tim rồi.

Thư Dao nằm xuống bàn siêu âm, Khương Tri Ngật ngồi chờ ngoài phòng khám.

Tim Thư Dao đột nhiên đập nhanh hơn, cô điều chỉnh hô hấp lại để cho bản thân mình bình tĩnh.

Cô vén áo lên để lộ ra cái bụng không mấy thay đổi. Hằng năm Thư Dao luôn tập thể thao, eo cũng luôn giữ ở con số nhỏ, sau khi phát hiện mang

thai cộng thêm việc không ăn uống quá độ nên sự thay đổi ở bụng của cô không quá rõ ràng.

Bác sĩ hiểu tình huống nghề nghiệp của Thư Dao, nên bà thấy bình thường.

Y tá mang gel đến nhẹ nhàng bôi lên bụng của cô, sau đó bác sĩ Lâm lấy đầu dò của máy nghe nhịp tim đặt lên bụng Thư Dao, từ từ di chuyển trên bụng cô.

Đột nhiên giữa màn hình vang lên một âm thanh như tiếng vó ngựa, làm Thư Dao sợ hết hồn.

Bác sĩ Lâm ôn hòa nói: “Cô Thư, đã nghe được chưa? Đây là tiếng tim đập của tiểu bảo bảo.”

Thư Dao ngơ ngẩn trong chốc lát, bên tai vẫn còn vượn lại âm thanh xa lạ kia.

Đầu dò của máy nghe tim thai vẫn còn chậm rãi di chuyển trên bụng cô, tìm một vị trí gần tim thai nhất. Tiếng tim đập như tiếng vó ngựa kia thỉnh thoảng rất rõ ràng, đôi lúc lại mơ hồ.

Bịch bịch bịch đâm vào tim Thư Dao, khiến cho cô sinh ra tình cảm mãnh liệt trong nháy mắt, hốc mắt cô đột nhiên đỏ lên, trong tim lan ra một cảm giác muốn khóc.

Thư Dao nằm ở đó, từ khi bước vào bệnh viện, đây là lần đầu cô không che giấu tâm tình của mình. Cô kinh ngạc lắng nghe tiếng tim đập vừa có lực lại vừa mạnh mẽ đó, đã không còn ngôn ngữ nào có thể biểu đạt được suy nghĩ của cô lúc này.

Bác sĩ Lâm nhìn thời gian, rồi nhìn con số trên máy đo tim thai, cười nói: “Nhịp tim của tiểu bảo bảo là 142 nhịp/phút, rất khỏe mạnh.”

Thư Dao mở to mắt nhìn con số trên máy, giọng nói có hơi khàn: “Vâng.”

Kinh nghiệm của bác sĩ Lâm rất phong phú, mặc dù phần lớn bệnh nhân của bà đều là người có tiền, hoặc là những ngôi sao lớn như Thư Dao, nhưng cho dù là người có tiền hay người nổi tiếng, khi mang thai rồi sẽ không có gì quá khác biệt so với người bình thường, đều là bố mẹ của những sinh mệnh nhỏ chưa chào đời, đều yêu thương và quan tâm đến con mình.

Phản ứng của Thư Dao như vậy trong mắt bà ấy lại rất bình thường. Nhất là thai đầu, rất nhiều người mẹ khi nghe được tim thai đều sẽ kích động đến rơi lệ. Còn Thư Dao, bác sĩ Lâm thậm chí nghĩ rằng cô cũng giống họ, nhưng Thư Dao bây giờ đã rất kiềm nén rồi.

Có lẽ vì cuộc sống và hoàn cảnh công việc khác nhau nên mới thế, bác sĩ Lâm cũng không nghĩ nhiều nữa.

Bên trong gian phòng rộng lớn, chỉ vang lên tiếng giảng giải ôn hòa của bác sĩ Lâm, cùng với tiếng tim đập của thai nhi. Khương Tri Ngật ngồi ở bên ngoài, sắc mặt anh bình tĩnh, nhưng trong mắt lại có một sự biến hóa rất nhỏ.

Anh tựa vào vách ngăn, dường như có thể nghe được tiếng tim thai và âm thanh của bác sĩ Lâm.

Anh nghe được bác sĩ Lâm ôn hòa nói: Đây là tiếng tim đập của tiểu bảo bảo. Cũng nghe được đối phương nói nhịp tim của đứa bé là 142 nhịp/phút.

Khương Tri Ngật ngồi yên không nhúc nhích, mấy con số này đã ra tới miệng anh nhưng anh lại không nói ra, cuối cùng đè chặt vào lòng, ghi nhớ thật sâu.

Thư Dao vẫn không nói gì, Khương Tri Ngật không biết cô thế nào. Bên tai anh vang lên từng tiếng tim đập của đứa bé. Loại cảm giác này anh chưa bao giờ tự cảm nhận qua, trường hợp thế này cũng chưa bao giờ trải qua lần nào.

Trong lòng Khương Tri Ngật thậm chí còn trở nên mờ mịt trong nháy mắt, ẩn dưới vẻ ngoài bình tĩnh là nội tâm đang dậy sóng.

Anh hơi nắm chặt hai bàn tay lại, bên tai không tự chủ được lại tìm kiếm âm thanh tim thai xa lạ kia.

Rất xa lạ, rất đặc biệt... Chúng khiến anh vui vẻ. Nếu như nói những hành động trước đó của anh dành cho Thư Dao là chịu trách nhiệm với cô và đứa bé, chỉ có một thân phận bên ngoài là bạn trai tin đồn và bố của đứa bé.

Thì giờ khắc này, khi Khương Tri Ngật lần đầu nghe được tiếng tim thai, anh cảm thấy mờ mịt và luống cuống, trong lòng anh chậm chậm nghĩ đến một việc: Đây là con của anh, anh là bố của đứa bé.

Một sinh mệnh còn chưa ra đời, thậm chí chỉ mới là một bào thai vừa thành hình. Bàn tay nhỏ bé, đôi chân cũng nhỏ nhắn, giống như một viên bột nếp sẽ lớn lên, khi đó sẽ mềm giọng gọi anh là bố, muốn anh ôm một cái, hai người họ sẽ rất giống nhau, anh sẽ dạy kiến thức mới cho nó, dẫn nó đi ra ngoài chơi...

Trong đầu Khương Tri Ngật đột nhiên xuất hiện hình ảnh mà hơn hai mươi năm cuộc đời chưa từng nghĩ tới: Vợ chồng yêu thương, con cái quăn quýt bên chân.

Khương Tri Ngật hơi mấp máy môi, anh giơ tay lên xoa xoa mi tâm

...

Y tá lau sạch gel trên bụng Thư Dao, sau đó cô ngồi dậy, trên mặt hiếm khi lại lộ ra biểu cảm ngơ ngác.

Bác sĩ Lâm thấy cô và Khương Tri Ngật từ khi bước vào bệnh viện đều giữ được tỉnh táo, nhưng sau khi nghe được tiếng tim thai, cả người như được sống dậy.

Bác sĩ Lâm cười nói: “Có phải cảm thấy rất thần kỳ đúng không?”

Thư Dao gật đầu, cười nói: “Âm thanh đó rất kỳ lạ..”

Cô nhớ lại một chút, nói: “Nó khá giống tiếng xe lửa chạy qua... lại có chỗ giống như tiếng vó ngựa.”

Bác sĩ Lâm ôn hòa nói: “Ừ, là thế này, mỗi một thời kỳ đứa bé sẽ có tiếng tim thai khác nhau. Hiện tại ở giai đoạn này phần lớn đều tương tự như tiếng vó ngựa.”

Thư Dao lễ phép cười một tiếng, sự kích động và cảm động khi nghe được tiếng tim thai đã dần nhạt nhòa đi, cũng có thể tình cảm này đã bị cô áp chế lại trong lòng, không lộ ra bên ngoài.

...

Thư Dao mặc quần áo tử tế vào rồi xuống giường, y tá cầm áo choàng dài đưa cho cô, Thư Dao nhận lấy, nói: “Cảm ơn.”

Y tá mỉm cười: “Không có gì.”

Bề ngoài Thư Dao rất bình tĩnh nhưng nội tâm lại như một chiếc xe lửa, đang ầm ầm chạy loạn khắp nơi.

Bước chân Thư Dao nhanh nhẹn đi ra ngoài. Khương Tri Ngật đang nõi đó, sắc mặt vẫn giống như thường ngày, nhưng phản ứng có hơi chậm chạp.

Mãi cho đến khi Thư Dao đứng trước mặt anh, người đàn ông mới nhìn thấy cô. Trong mắt Khương Tri Ngật lóe lên chút phiền muộn và phức tạp, anh đứng dậy, cả người cao ráo, mi mắt hơi rũ xuống, nhìn thẳng vào đôi mắt lộ ra ý cười của người phụ nữ.

“Đo xong rồi?” Khương Tri Ngật hỏi.

Thư Dao gật đầu mấy cái, ngược đầu nhìn anh, môi hơi mấp máy, sự vui mừng như muốn tràn ra khỏi đôi con ngươi xinh đẹp kia.

Cô nhẹ nhàng nói: “Thầy Khương, anh có nghe thấy không?... Tiếng tim đập của tiểu bảo bảo.”

Yết hầu Khương Tri Ngật hơi chuyển động lên xuống, tầm mắt nhìn thẳng vào mắt cô, nói: “Có nghe.”

Đôi mắt xinh đẹp đó lập tức cong thành vầng trăng lưỡi liềm, cô vui vẻ nói: “Có phải rất mới lạ đúng không, rất thú vị?”

Khương Tri Ngật phối hợp nói: “Ừ.”

Qua hai giây, người đàn ông lại bổ sung: “Rất thú vị... rất mới lạ.”

Thư Dao cong môi cười, trong mắt như có hàng ngàn vì tinh tú đang ẩn nấp.

...Rất mê người.

Trong lòng Khương Tri Ngật chợt xuất hiện từ này.

...

Sau khi ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ, y tá dẫn họ đi kiểm tra những hạng mục khác.

Thư Dao và Khương Tri Ngật đi sau lưng y tá, vốn cách không xa nhưng nhịp chân của hai người dần dần chậm lại, y tá đi cả đoạn đường mới phát hiện hai ngôi sao lớn không đi theo cô ấy nữa, cô ấy kiểm chế tính tò mò trong lòng lại, chỉ có thể thả chậm bước chân, giữ một khoảng cách không gần không xa với hai người.

Thư Dao giơ tay lên, làm ra hình dáng xe lửa đang chạy, cười nói: “Có giống âm thanh xe lửa chạy không?”

Khương Tri Ngật bước chậm, nhớ lại một chút rồi nói: “Chính xác.”

Nụ cười trên mặt Thư Dao càng tươi hơn, nói: “Tu tu, làm tôi sợ giật cả mình. Thầy Khương, anh có bị dọa không?”

Khương Tri Ngật nói: “Không có.”

Anh chỉ nói dối thôi, lúc tiếng tim đập như âm thanh xe lửa chạy truyền ra từ trong phòng, trong lòng Khương Tri Ngật lúc đó rung động không ít hơn

Thư Dao là bao.

Nhưng anh không định nói thật, vì phải giải thích nhiều hơn.

Thư Dao cười híp mắt, trong lòng nghĩ: Thầy Khương quả nhiên là thầy Khương, nội tâm quá mạnh mẽ.

Sự hưng phấn và vui sướng trong lòng Thư Dao không cách nào chia sẻ được, nhưng lại muốn biết Khương Tri Ngật cảm nhận thế nào.

Thư Dao cong mắt nói: “Còn giống cả tiếng vó ngựa nữa, từng nhịp từng nhịp rất có lực đó.”

Khương Tri Ngật phối hợp với bước chân của Thư Dao, nói: “Ừ, rất có lực.”

Thư Dao quay đầu lại, nhìn về phía y tá đang dẫn đường phía trước, giọng nói đột nhiên hạ thấp xuống: “Hy vọng nó là một đứa trẻ khỏe mạnh.”

Âm thanh của cô rất nhỏ, gần như là lời nói mê, không ai nghe được.

Hai người tiếp tục đi sau lưng y tá, đi tới một phòng kiểm tra khác. Khương Tri Ngật dừng bước lại, xoay người nhìn cô, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng, nhưng giống như lại hàm chứa những ưu tư khác.

“Nó sẽ rất khỏe mạnh,” người đang ông nhân nhật nói, “Sẽ bình an khỏe mạnh xuất hiện trên cõi đời này.”

Thư Dao sùng sốt một chút, lúc này mới hiểu anh nói gì.

Môi Thư Dao hơi mấp máy, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng không nói gì, cô thấp giọng vang một tiếng, đi theo y tá vào phòng.

Khương Tri Ngật đứng ngoài cửa, đứng đó một lúc mới đi vào sau.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 23

Edit: Mộc Tử Đằng

Trong phòng khám, Thư Dao chấp tay sau lưng đi tới trước mặt Khương Tri Ngật, bình tĩnh nói: “Tôi đi vệ sinh một chút.”

Khương Tri Ngật hơi nhíu mi lại, đang muốn nói gì thì Thư Dao đã nhanh chóng vượt qua người anh, chạy chậm vào nhà vệ sinh. Lúc đi ngang qua người anh, cái tay sau lưng nhanh chóng dôi tới trước mặt.

Sắc mặt Khương Tri Ngật không thay đổi nhưng trong mắt hiện lên vẻ lo lắng.

Khương Tri Ngật đứng ở một nơi cách nhà vệ sinh không xa, hai tay ôm vai chờ cô.

Mấy phút sau, Thư Dao mở cửa ra, khi thấy Khương Tri Ngật vẫn đứng đó thì sợ hết hồn.

Thư Dao nhất thời cảm thấy đồ vật mà cô đang cầm trong tay rất nóng bỏng, sắc mặt lập tức đỏ lên.

Ánh mắt Khương Tri Ngật nhìn một vòng trên mặt cô, nói: “Xong chưa?”

Thư Dao cúi đầu nói: “Xong rồi.”

Khương Tri Ngật gật đầu, không hỏi nhiều, xác nhận cô không có chuyện gì lúc này mới yên tâm.

Y tá lúc này cảm thấy mình nên phá tan bầu không khí lúng túng của hai người nên bước lên lấy đi đồ vật trong tay Thư Dao, cười nói: “Cô Thư, anh Khương, chút nữa sẽ đi lấy máu để xác định là nhóm máu gì, ti lệ sắt và protein trong máu, cùng với kiểm tra chức năng gan thận và những thứ khác.”

Thư Dao gật đầu nói: “Ừ.”

Khương Tri Ngật cũng gật đầu và nói ừ một tiếng.

Thư Dao ngồi xuống ghế, Khương Tri Ngật thì đứng cạnh cô.

Cô vén tay áo lên, y tá tìm mạch máu của cô, một bên dịu dàng nói: “Lần đầu khám thai nên phải kiểm tra nhiều hạng mục, vì vậy mà lượng máu cần rút



có hơi nhiều.”

Thư Dao nhìn tám chính ống nghiệm nhỏ trên bàn, môi giật giật, không nói gì, trong lòng bàn tay đã bắt đầu ra mồ hôi lạnh.

Khương Tri Ngật đưa mắt nhìn những ống nghiệm kia, cau mày lại một cái.

Tuy lòng bàn tay của Thư Dao đã đổ đầy mồ hôi nhưng trên mặt cô vẫn không có gì khác thường.

Y tá gỡ cánh tay Thư Dao lên vỗ vỗ hai cái, rồi lại đè xuống một cái. Mạch máu trên người Thư Dao khá nhỏ, mỗi lần ghim kim, truyền nước hay lấy máu đều phải tốn công một chút, cũng may cô không sợ đau lắm, chỉ là sợ máu và sợ kim tiêm mà thôi, mỗi lần gặp phải mấy chuyện này đều không dám nhìn.

Y tá đã tìm được mạch máu, dùng cồn chà xát lên cánh tay Thư Dao, sau đó cột dây ngang bắp tay.

Thư Dao khẽ thở ra một hơi, quay đầu đi, trước mắt đột nhiên xuất hiện bóng người quen thuộc.

Thư Dao dời tầm mắt lên, thì thấy được khuôn mặt của Khương Tri Ngật.

Khương Tri Ngật nhìn vào khuôn mặt tái nhợt và hiện lên vẻ do dự của Thư Dao, nói: “Sợ sao?”

Thư Dao nhếch môi, cũng không để ý giọng mình có hơi khàn khàn, cô nói: “Không, không sợ.”

Khương Tri Ngật cau mày, nhìn cô.

Chỉ là lấy máu thông thường thôi mà, à không, hình như lấy rất nhiều máu. Y tá vừa mới lấy cục bông gòn có cotton đi, tìm Thư Dao lập tức đập nhanh hơn.

Dựa theo tiến trình, tiếp theo sẽ là ghim kim.

Thư Dao mím môi, trên mặt vẫn duy trì vẻ bình tĩnh.

Y tá cắm kim vào mạch máu, thật sự không cảm thấy quá đau đớn, nhưng Thư Dao chỉ cần nghĩ tới kim tiêm đang cắm vào da thịt cô, ngay lập tức cô không khống chế được sự sợ hãi của mình. Trước kia cũng từng lấy máu rồi, và Thư Dao cũng sợ như vậy, nhưng không lần nào sợ hãi nhiều như thế này, có lẽ do những lời mà y tá vừa nói kia, hôm nay kiểm tra lấy hơi nhiều máu.

Y tá tuân thủ đổi những ống nghiệm đựng máu một cách thành thạo, hô hấp của Thư Dao hơi chậm lại, dường như cô đang nín thở.

Ánh mắt cô không tự chủ được hơi mờ lớn, mím chặt môi. Đột nhiên tầm mắt bị một bàn tay che lại, tầm nhìn của Thư Dao chột rọi vào bóng tối.

Cô theo bản năng chớp mắt vài cái, lông mi dài và dày như một cái lược nhỏ quét qua lòng bàn tay Khương Tri Ngật.

Ánh mắt Khương Tri Ngật trong nháy mắt hơi thay đổi, sau đó lại bình tĩnh khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Tầm mắt bị che kín, những hình ảnh cô đang tưởng tượng trong đầu giống như bị nhấn nút ngừng lại, chỉ còn lại cảm giác hơi đau trên cánh tay mà thôi.

Y tá chuyển tâm lấy máu để làm kiểm tra, không chú ý tới bầu không khí bỗng dưng thay đổi giữa hai người.

Sau khi lấy đủ máu, cô ấy rút kim ra rồi lấy một miếng bông gòn cầm máu, Thư Dao lại chớp chớp mi vài cái, y tá ngẩng đầu lên: Mẹ nó! Lại là thức ăn cho chó!

Thư Dao không nhúc nhích gì, lúc y tá đang định mở miệng nói thì Khương Tri Ngật đã buông bàn tay che mắt Thư Dao ra, cúi người đè lại miếng bông trên tay cô.

Thân thể người đàn ông đến gần Thư Dao trong nháy mắt, hơi thở tựa như một cơn gió đập vào mặt Thư Dao.

Thư Dao ngơ ngẩn cả người, y tá bên cạnh cũng ngơ ngẩn theo, sau đó cô ấy nói: “Khương, anh Khương giúp cô Thư giữ chắc bông gòn nhé.”

Trời ạ! Vừa rồi cô ấy cách Khương Tri Ngật bao nhiêu thế? Gần bao nhiêu? Đột nhiên khuôn mặt đẹp trai phóng đại trước mặt cô ấy, làm cô ấy thiếu chút nữa đã mất hồn.

Khương Tri Ngật khẽ gật đầu, nói: “Ừ.”

Y tá bung mâm dụng cụ và ống nghiệm rồi đi, thân thể Khương Tri Ngật dựa vào người Thư Dao quá gần, anh đang cúi đầu tập trung giữ bông gòn cho cô, lực đạo trên tay đã được anh khống chế, cố gắng không làm cô đau. Vừa rồi lúc quay sang che mắt cho cô, anh đã nhìn rõ được số lượng máu được rút ra đựng trong ống nghiệm, một ống lại một ống, số lượng nhiều đến mức dọa người.

Khương Tri Ngật biết khám thai lần đầu tất nhiên sẽ có thử máu, nhưng không biết sẽ rút với số lượng nhiều như vậy.

Anh không biết tâm tình bây giờ của mình là gì, chẳng qua khi nhìn thấy những ống nghiệm đựng máu của Thư Dao, trong lòng anh không phải là không

sợ hãi.

Loại cảm giác đó anh không thể hình dung được, nó chọt lóe lên nhưng anh lại không nắm bắt được.

Khương Tri Ngật lẳng lặng suy nghĩ, mắt luôn nhìn chăm chú cục bông cầm máu trên tay cô, nhưng sau đó phát hiện ra Thư Dao không có động tĩnh gì.

Trái tim Khương Tri Ngật có một tia khác thường xoẹt qua cực nhanh, anh quay đầu nhìn Thư Dao.

Sắc mặt Thư Dao hơi tái nhợt, so với vẻ mặt trước khi rút máu không khác nhau là bao, không có sự thay đổi quá lớn nào khác. Sắc môi cũng hơi nhạt đi, trên trán xuất hiện mồ hôi.

Giọng nói Khương Tri Ngật bình tĩnh: “Thư Dao?”

Không gọi cô là cô Thư mà gọi thẳng tên cô.

Thư Dao đảo đảo mắt nhìn mấy giây, tầm mắt rơi vào trên mặt anh, Trong đầu dừng lại ở câu nói dễ nghe mà anh vừa mới nói...Thư Dao.

Thư Dao bĩu môi, trong mắt lộ ra tia không rõ ràng, trông rỗng và mờ mịt, cô nói: “Thầy Khương...Tôi có hơi văng đầu.”

Mặt Khương Tri Ngật hơi biến sắc, đang muốn nói gì thì Thư Dao đã chống tay lên mặt bàn đứng dậy, Khương Tri Ngật cũng đứng thẳng người lên để tránh đụng vào cô.

Thư Dao đứng thẳng thân thể, gơ tay lên xoa xoa mi tâm. Nhưng mới vừa đi được hai bước, cả người liền lung tay một cái. Động tác của Khương Tri Ngật nhanh hơn phản ứng của đại não, anh nhanh chóng tiến lên đỡ vai Thư Dao.

Thư Dao kê gần ngực anh, hai tay theo bản năng nắm lấy áo anh.

Thư Dao lẩm bẩm nói: “Rất chóng mặt...”

Sắc mặt Khương Tri Ngật tỉnh táo lại, nhưng trong con ngươi lại không hề bình tĩnh chút nào, anh đỡ vai cô, phần lớn sức nặng trên người người phụ nữ tựa vào người anh. Hình ảnh một đêm ba tháng trước trong trí nhớ đột nhiên ùa về.

Khương Tri Ngật mím chặt môi, ánh mắt lạnh như băng, anh dường như nửa ôm nửa đỡ cô.

“Thư Dao?” Khương Tri Ngật thấp giọng gọi cô.

Thư Dao nhắm hai mắt lại, lông mi hơi run rẩy, đầu tựa vào ngực anh, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu: “Vâng...”

Còn có thể nghe được tiếng anh nói, không tính là nguy hiểm lắm. Trong lòng Khương Tri Ngật thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi, ngay cả anh cũng không biết vừa rồi tim mình đập rộn lên là vì chuyện gì.

Y tá quay trở lại, thấy tư thế ôm ôm của hai người, lại thấy Thư Dao khẽ nhắm mắt tựa vào trong ngực Khương Tri Ngật, liền biết xảy ra chuyện gì.

Y tá vội nói: “Cô Thư đại khái là bị tuột đường huyết do không ăn sáng, vừa rồi lại lấy máu nhiều như vậy. Vì đây là lần đầu khám thai nên đa số những phụ nữ có thai sẽ phát sinh chuyện như thế này.”

Giọng nói của cô ấy mang theo vẻ áy náy, thật ra thì chuyện này không liên quan đến cô ấy.

Khương Tri Ngật cũng không giận cá chém thớt, anh biết chứ. Anh gạt đầu một cái, ừ một tiếng, sau đó đỡ Thư Dao đi đến sofa bên cạnh.

Thư Dao là khách hàng VIP của bệnh viện này, hôm nay tất cả các hạng mục kiểm tra đều do những nhân viên y tế có chuyên môn thực hiện, nơi kiểm tra tất nhiên cũng là phòng dành cho khách VIP.

Thư Dao ngồi xuống sofa, Khương Tri Ngật cũng ngồi xuống cạnh cô.

Khương Tri Ngật muốn quan sát tình huống của cô, để quyết định tiếp tục làm kiểm tra hay phải dừng lại.

Thư Dao tựa đầu lên sofa, nhắm chặt hai mắt, vẻ mặt có hơi khó chịu.

Khương Tri Ngật khẽ đến gần, nhìn vào mặt cô, trầm thấp nói: “Thư Dao? Nghe được tôi nói gì không?”

Thư Dao dùng một tay dè trán lại, chậm chạp mở mắt ra, ánh mắt rời rạc nhìn lên mặt anh một lúc, sau đó nói: “Thầy Khương...”

Khương Tri Ngật ừ một tiếng, nói: “Bây giờ còn văng đầu nữa không?”

Thư Dao gạt đầu, nhẹ nhàng thở ra một hơi, nói: “Còn hơi choáng.”

Sắc mặt cô tái nhợt, trên chóp mũi cũng có vài giọt mồ hôi.

Trái tim Khương Tri Ngật dường như bị ai đó nhéo một cái, không nói ra được đó là cảm giác gì.

Bàn tay của người đàn ông đặt lên trán cô, giọng nói hiếm khi mang theo một tia ấm áp, nói: “Còn khó chịu chỗ nào nữa không?”

Bàn tay của anh khô ráo, hoàn toàn không giống như con người anh, không lạnh như băng tí nào.

Thư Dao nhắm mắt lại, cảm thấy bàn tay kia xoa xoa trán mình rất thoải mái.

Thư Dao đưa tay lên đè ngực lại, giọng nói khàn khàn: “Còn có hơi buồn nôn, không thoải mái...”

Khương Tri Ngật lập tức nhíu mi lại, y tá ở bên cạnh vội nói: “Đây cũng là tình huống bình thường, thai nhi cũng đã 13 tuần rồi, phần lớn phụ nữ ở trước tuần thứ 12 sẽ có phản ứng thai nghén như vậy, do sau khi mang thai huyết áp sẽ hơi thấp, não bị thiếu máu, cộng thêm việc ăn quá ít nên thiếu chất dinh dưỡng cần thiết, do đó sẽ xuất hiện phản ứng buồn nôn và choáng váng, đây đều là phản ứng thai nghén sớm hơn bình thường, cũng có một vài người sẽ có phản ứng trễ, hoặc là xuyên suốt cả quá trình mang thai...”

Y tá dừng lại một chút, tiếp tục nói: “Tinh thần chịu áp lực quá lớn cũng sẽ khiến cho dạ dày không thoải mái. Vừa rồi lúc cô Thư lấy máu có lẽ bị căng thẳng nên dạ dày mới khó chịu.”

Khương Tri Ngật bình tĩnh lắng nghe, chờ y tá giải thích xong, mặt anh cũng không có biểu cảm gì khác, nói: “Tôi biết rồi. Cảm ơn cô.”

Y tá thở phào nhẹ nhõm nói: “Không có gì. Chờ sau khi có kết quả kiểm tra, bác sĩ sẽ căn cứ vào kết quả mà điều chỉnh lại chế độ ăn uống và những thứ khác cho cô Thư.”

Sắc mặt Khương Tri Ngật trì hoãn mấy giây mới nói: “Ừ.”

Còn ba hạng mục chưa kiểm tra, tạm thời vẫn không thể ăn uống được, Khương Tri Ngật đều biết những điều này, nhưng khi anh thấy Thư Dao tựa lên sofa, đôi mắt luôn xinh đẹp khẽ nhắm lại, ánh sáng trong mắt biến mất để lại vẻ ảm đạm bao trùm cùng với vẻ bất lực, Khương Tri Ngật nhìn thấy những cái này chỉ muốn lập tức dẫn cô rời đi, làm dịu đi sự khó chịu trong anh.

Sau khi cùng Thư Dao thỏa thuận đóng giả vợ chồng, anh đã tìm hiểu những điều cần chú ý đối với phụ nữ có thai, và một vài chuyện cần hiểu rõ. Nhưng dù sao anh cũng là đàn ông, cũng chưa từng trải qua loại chuyện thế này, rốt cuộc những gì anh biết chỉ là lý luận trên sách mà thôi, cho dù hiểu được những kiến thức kia, lúc thực sự xảy ra chuyện thì anh cảm thấy không làm được gì.

Thư Dao nghỉ ngơi một lúc, cảm giác váng đầu đã khá hơn, cô từ từ mở mắt ra, tầm mắt rõ ràng hơn rất nhiều, không còn nhìn thấy mọi thứ xoay vòng nữa.

Thư Dao nhẹ thở ra một hơi, quay đầu qua, bắt gặp chạm phải đôi con ngươi chứa đầy sự lo lắng.

Chủ nhân của đôi mắt ấy vẫn có dáng vẻ lạnh lùng hờ hững như trước, nhưng trong mắt dường như có thêm độ ấm, đang chăm chú nhìn cô.

Khương Tri Ngật không né tránh ánh mắt của cô, thấy Thư Dao mở mắt ra thì lo âu trong mắt dần dần tan biến.

Khương Tri Ngật nhìn cô, nói: “Còn khó chịu không? Còn trong người thì sao?”

Thư Dao sùng sốt một chút, cô đè ngực lại, nơi đây vẫn còn hơi khó chịu, bức bối và buồn nôn, nhưng nó nằm trong phạm vi cô chịu đựng được, so với vừa rồi đã tốt hơn rất nhiều.

Thư Dao thành thực nói: “Đã tốt hơn nhiều rồi.”

Khương Tri Ngật nói: “Không được nói dối.”

Thư Dao ngơ ngẩn, cảm giác hình như Khương Tri Ngật có chỗ nào đó không giống bình thường, nhưng sắc mặt của anh lại vô cùng bình tĩnh.

Thư Dao chậm rãi nói: “Ngực còn có hơi không thoải mái, có chút khó thở....Có lẽ do vừa rồi mới lấy máu, lúc đó lại quá khẩn trương nên kích thích đến dạ dày. Bây giờ trong dạ dày vẫn có chút không thoải mái.”

Khương Tri Ngật: “Có cảm giác thế nào?”

Thư Dao: “Có hơi buồn nôn, chất chua cứ trào lên.”

Khương Tri Ngật nặng nề nhìn cô một hồi, sau đó như thở ra một hơi, nói: “Có thể chịu đựng được không?”

Có thể chịu đựng được không?

Thư Dao có hơi không hiểu, sao anh biết mà hỏi như vậy? Người mang thai là cô, theo như những gì cô biết thì phản ứng của bản thân cũng chỉ xem là triệu chứng bình thường sau khi mang thai mà thôi.

Nhưng mà... người đàn ông nhìn chăm chăm cô bằng đôi mắt trong suốt, giọng nói nhàn nhạt hỏi cô, trong lòng Thư Dao lại sinh ra chút ảm áp.

“Ừ, có thể.” Thư Dao nhẹ giọng nói.

Sau đó lại bổ sung: “Thật ra thì chỉ là hơi căng thẳng trong lòng mà thôi, trước kia tôi chưa từng có những phản ứng thế này.”

Những lời nói này như đang giải thích, hoặc như đang trấn an người đàn ông.

Về phần tại sao lại muốn trấn an đối phương, Thư Dao không nghĩ nhiều lắm.

Khương Tri Ngật dời tầm mắt đi, không nhìn cô nữa, nói: “Ừ, nghỉ ngơi thêm một lúc nữa đi.”

Thư Dao đang muốn nói mình đã tốt hơn nhiều rồi, không cần nghỉ ngơi nữa. Nhưng thấy một bên gò má lạnh lùng của người đàn ông, những lời này cô đành nuốt xuống bụng, cô ngoan ngoãn nói: “Vâng.”

Trong công việc, cô thật sự là một người luôn nghe lời. Nhưng trong quan hệ bạn bè qua lại không cũng không phải là một người ngốc bạch ngọt\* như vậy.

*(Ngốc bạch ngọt: ý chỉ người ngây thơ, ngốc nghếch).*

Ngoại trừ Trần Băng ra, Khương Tri Ngật là người mạnh mẽ duy nhất mang lại cho cô cảm giác an toàn. Chỉ có vài lần gặp nhau ngắn ngủi, nhưng cô đã dần dần bắt đầu tính nhiệm anh, nghe lời anh.

Mà sự tín nhiệm này không giống như với Trần Băng, Thư Dao tựa vào sofa, y tá mang cho Khương Tri Ngật một ly nước ấm, rồi tạm thời rời đi.

Khương Tri Ngật không đụng tới ly nước trên bàn, anh giống như cô, từ khi vào bệnh viện cũng chưa uống giọt nước nào, cô kiểm tra thì anh đi cùng.

Thật ra Thư Dao có hơi khát, cô đưa mắt nhìn ly nước, sau đó chậm rãi dời đến trên mặt Khương Tri Ngật, người đàn ông dùng hai tay ôm vai, mắt khép hờ, trên mặt không lộ ra vẻ gì.

Anh hoàn toàn không lạnh lùng gì... trong lòng Thư Dao thầm nghĩ như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 24

Edit: Mộc Từ Đăng

Trong phòng yên tĩnh không một tiếng động, chỉ có hai người là cô và Khương Tri Ngật, không gian yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng hít thở lẫn nhau.

Thư Dao có cảm giác không được tự nhiên lắm, cô yên tĩnh nhắm mắt nghỉ ngơi trong hoàn cảnh yên tĩnh thế này, bên cạnh là Khương Tri Ngật cũng an tĩnh như vậy.

Qua khoảng mười phút, Thư Dao nhẹ giọng nói: “Thầy Khương, tôi không sao, có thể đi làm kiểm tra được rồi.”

Khương Tri Ngật mở mắt ra, quay sang nhìn cô, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng không nhìn ra được tâm tư gì, nói: “Không còn khó chịu nữa sao?”

Thư Dao gật đầu nói: “Vâng, đã tốt rồi.”

Khương Tri Ngật nhìn sắc mặt của cô, đúng là tốt hơn lúc vừa choáng váng rất nhiều, mặt đã hồng hào trở lại, môi cũng không còn trắng bệch nữa.

Ánh mắt của Khương Tri Ngật nhìn cô quá mức trực tiếp, Thư Dao biết anh đang quan tâm mình, nhưng không chịu được phải né tránh tầm mắt của anh, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Qua mấy giây sau, Khương Tri Ngật đứng dậy, nhàn nhạt nói: “Được.”

Thư Dao cũng đứng dậy, hai người đi ra tới cửa thì thấy y tá đang đứng chờ ở đó, y tá thấy bọn họ ra liền thở phào nhẹ nhõm.

Thư Dao nói: “Xin lỗi, đã gây thêm phiền phức cho mọi người rồi.”

Y tá vội nói: “Không sao đâu, cô Thư, chuyện này rất bình thường.”

Thư Dao gật đầu không nói thêm gì nữa. Tiếp theo cần phải làm kiểm tra sản lọc NT, đo chiều cao tử cung, chu vi vòng bụng và kiểm tra những phần khác của cơ thể, đây là những hạng mục bắt buộc phải làm trong lần đầu khám thai.

Y tá giải thích các hạng mục cần phải làm kiểm tra cho Thư Dao và Khương Tri Ngật nghe, Thư Dao và Khương Tri Ngật cùng đi ra, anh đứng phía bên tay phải của cô còn y tá thì đứng bên còn lại.

Y tá giải thích cặn kẽ, Thư Dao nghe hiểu thì gật đầu. Còn Khương Tri Ngật đứng bên kia lại có vẻ mặt hờ hững nhưng ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

Y tá nói: “Sản lọc NT còn gọi là kiểm tra độ mờ da gáy\*, nó loại bỏ những gen dị dạng bất thường, chuẩn đoán ban đầu có thể đo được số lượng nhiễm sắc thể hoặc tìm ra được các nguyên nhân khác khiến thai nhi bị dị dạng, để bác sĩ tiến hành chuẩn đoán.”

*(Độ mờ da gáy (Nuchal Translucency, viết tắt là NT) hay còn gọi là khoảng sáng sau gáy là sự kết tụ của chất dịch dưới da ở vùng gáy của thai nhi. Tất cả thai nhi ở tuổi thai từ 11 tuần đến 13 tuần 6 ngày đều có kết tụ chất dịch này ở vùng gáy, tuy nhiên ở các thai nhi bị hội chứng Down thì số lượng chất dịch này tăng lên đáng kể khiến chỉ số độ mờ da gáy dày lên. Vì vậy, việc đo độ mờ da gáy là một trong những cách để kiểm tra nhằm phát hiện sớm hội chứng Down.)*

Thư Dao gật đầu, có hơi khàn trương nói: “Chuyện thế này rất thường gặp sao?”

Y tá mỉm cười nói: “Cô Thư không cần quá lo lắng, theo như tình huống bình thường, hai vợ chồng không bị dị tật gì, điều kiện tiên quyết là thân thể khỏe mạnh, thì thai nhi bị dị dạng có xác suất rất thấp.”

Thư Dao thờ phào nhẹ nhõm, nói: “Ừ.”

Khương Tri Ngật đứng bên cạnh vẫn không có biểu cảm gì, không biết anh đang suy nghĩ điều gì.

.....

Khương Tri Ngật đứng chờ ngoài phòng siêu âm không đi vào, anh ngồi xuống cái ghế gần cửa.

Thư Dao đi vào được 15 phút thì Khương Tri Ngật chờ ở cửa đúng 15 phút. Y tá đã nói qua với anh về quá trình kiểm tra cũng như thời gian thực hiện, sắc mặt Khương Tri Ngật vẫn không có sự thay đổi, anh nhàn nhạt ừ một tiếng.

20 phút sau, Thư Dao đi ra ngoài. Khương Tri Ngật đang tựa vào ghế, mắt hơi rũ xuống.

Cửa phòng kiểm tra cách âm rất tốt, cả một tầng lầu không có tiếng động nào, bên tai anh chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng của mình.

Anh đột nhiên đứng lên, cùng lúc này, cửa phòng kiểm tra cũng được mở ra, Thư Dao đã mặc quần áo chỉnh tề đi ra, vẻ mặt thả lỏng.

Khương Tri Ngật quan sát biểu cảm trên mặt cô, trong lòng đã biết rõ kết quả.

Thư Dao cong môi đi tới trước mặt anh, trong mắt đầy ý cười.

Khương Tri Ngật đột nhiên muốn giơ tay lên xoa đầu cô, nhưng mà ý nghĩ này vừa mới xuất hiện vào giây thứ nhất đã bị anh khác chế lại.

Y tá còn chưa ra, cô ấy đang đợi hình ảnh siêu âm.

Thư Dao ngẩng đầu, thấp giọng cười nói: “Thầy Khương, đã kiểm tra xong rồi.”

Biểu cảm của cô quá dễ bán đứng chính suy nghĩ của mình, Khương Tri Ngật không biết làm sao cô có thể sinh tồn trong giới giải trí này nhiều năm như vậy nữa, còn cạnh tranh kịch liệt với những nữ diễn viên khác để đi thẳng đến con đường nổi tiếng, trở thành một diễn viên ăn khách.

Đôi mắt lạnh như băng của Khương Tri Ngật hơi thả lỏng, nói: “Ừ, kết quả thế nào?”

Trên mặt cô gái nở một nụ cười thật tươi, đôi mắt hoa đào xinh đẹp cong lên, giống như hai vầng trăng khuyết, bởi vì cười vui vẻ nên chớp mắt cũng hơi động đậy, nhưng sắc môi vẫn hơi nhạt, phối hợp với nụ cười trên khuôn mặt xinh đẹp của cô, lại hết sức thích hợp.

Thư Dao vui vẻ nói: “Kết quả rất tốt! Tiểu bảo bảo rất khỏe mạnh!”

Mặc dù lúc Thư Dao bước ra, từ biểu cảm trên mặt cô anh đã nhìn ra được kết quả kiểm tra, nhưng giờ phút này thấy được đối phương vui vẻ nói ra kết quả, trong lòng anh cũng xuất hiện một loại cảm xúc thoải mái và vui vẻ.

Nhưng Khương Tri Ngật không biểu hiện ra ngoài, chẳng qua giọng nói của anh ôn hòa hơn mà thôi, anh nói: “Rất tốt.”

Lời ít ý nhiều, một giọt nước cũng không lọt, rất phù hợp với con người của anh.

Thư Dao không để ý nhiều, cô thật sự rất vui vẻ. Theo như lúc phát hiện mình mang thai, quyết định sinh ra đứa bé này, tâm tình sắp được làm mẹ của cô cũng không quá mãnh liệt, chẳng qua chỉ muốn giữ lại đứa bé này, rất muốn nhìn thấy nó chào đời. Rồi theo thì gian từ từ phát triển, cô bắt đầu đi

khám thai giống những người phụ nữ mang thai khác, nghe tim thai, làm sần lọc các thứ...

Cảm nhận việc sắp làm mẹ trong lòng cô chợt mạnh hơn một ít, cô nghe được tiếng tim con mình đập, loại trừ hết những thứ dị dạng cho đứa bé, kiểm tra nhiều hạng mục khác, còn có vài kết quả cô chưa biết. Vốn chuyện mang thai sinh con không chỉ đơn giản là chỉ cần sinh con ra rồi nuôi dưỡng nó lớn lên là được....Mà vào khoảnh khắc khi phát hiện nó tồn tại trên cõi đời này, trên người liền gánh vác trách nhiệm làm cha làm mẹ.

Khỏe mạnh, bình an...trong lòng Thư Dao bây giờ chỉ có bốn chữ này, cô thậm chí còn nguyện ý vì đứa bé mà buông bỏ tất cả, chỉ cần nó khỏe mạnh không có bệnh gì là được.

Bất kể tương lai có khó khăn gì, cô có đau đớn ra sao thì cô cũng không quan tâm.

Trở thành mẹ vốn có cảm nhận như vậy.

Thư Dao cười, không nói ra ý nghĩ trong lòng của mình. Khương Tri Ngật rất tốt, cho dù sau khi sinh con, hai người họ hủy bỏ hiệp ước, Khương Tri Ngật vĩnh viễn cũng là bố ruột của đứa bé, nó sẽ kiêu ngạo vì có một người bố như vậy.

...

Thư Dao và Khương Tri Ngật chưa nói được hai câu thì y tá đã đi ra, cô ấy cầm kết quả kiểm tra trong tay.

Quay lại phòng làm việc của bác sĩ Lâm, tất cả kết quả kiểm tra đã được mang tới, bác sĩ Lâm đang xem từng kết quả một. thấy Thư Dao và Khương Tri Ngật trở lại, liền ôn hòa nói: “Chỉ còn hai hạng mục cần kiểm tra, kiểm tra những chỗ bất thường trên thân thể của cô Thư và đo vòng bụng cùng với chiều cao tử cung.”

Thư Dao gật đầu, cô đã biết.

Đi vào phòng kiểm tra, cửa phòng mở ra phân nửa, Khương Tri Ngật vẫn chờ cô ở bên ngoài như cũ.

Giọng bác sĩ Lâm ôn hòa nói: “Cô Thư, thả lỏng một chút.”

Hai tay Thư Dao nắm ga trải giường bên dưới, nhẹ thở ra một hơi, ừ một tiếng.

Bác sĩ Lâm kiểm tra các loại u bướu, xương chậu, hai tay nhẹ nhàng sờ bụng Thư Dao, kiểm tra không thấy có vật u gồ lên bất thường.

Toàn bộ quá trình hô hấp của Thư Dao rất khẩn trương, cô nhìn chăm chăm mặt của bác sĩ Lâm, rất sợ bà ấy lộ ra biểu cảm nghiêm túc. Cũng may, mấy phút sau, bác sĩ Lâm mỉm cười nói: “Tốt lắm, không có gì khác thường.”

Thư Dao lập tức thở ra một hơi. Tiếp theo là đo chiều cao tử cung và vòng bụng, bác sĩ Lâm lấy thước mềm ra, đo lường cho cô, bên cạnh đó còn ôn tồn giải thích rõ: “Dựa vào hai số liệu này có thể đoán được thai kỳ, và tình trạng phát triển của thai nhi, cùng với cân nặng của nó.”

Thư Dao gật đầu, cảm thấy rất thần kỳ.

Bác sĩ Lâm cúi đầu chuyên nghiệp đo lường, đọc ra mấy con số, y tá bên cạnh nhanh chóng ghi chép lại.

Một lát sau, bác sĩ Lâm đứng dậy, dẹp thước đi, nói: “Số liệu nằm trong phạm vi bình thường.”

Thư Dao đứng dậy, mang giày vào, bước nhanh ra bên ngoài.

Khương Tri Ngật nghe được tiếng bước chân nên đứng lên, vừa quay người đã thấy được Thư Dao.

Trên mặt Thư Dao lộ ra ý cười, nói: “Kết quả kiểm tra cũng rất bình thường!”

Khương Tri Ngật bỏ một tay vào túi, chạm rãi ừ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 25

Edit: Mộc Từ Đăng

Bác sĩ Lâm nói kết quả kiểm tra cho Thư Dao và Khương Tri Ngật nghe: “Kết quả kiểm tra tất cả các hạng mục của cô Thư là bình thường, tình trạng của đứa bé cũng vô cùng tốt.”

Hòn đá trong lòng Thư Dao lúc này mới rơi xuống, chân mày hơi nhíu lại của Khương Tri Ngật cũng được nói lỏng ra.

Bác sĩ Lâm lật xem hồ sơ của Thư Dao, nói: “Nhưng mà cân nặng của cô Thư hơi thấp, bây giờ thai nhi chưa lớn, nhu cầu dinh dưỡng cần thiết có thể tạm đáp ứng được. Nhưng mà...”

Bác sĩ Lâm dừng một chút rồi nói tiếp: “Chờ đến những tháng sau, cân nặng và lượng dinh dưỡng mà cô Thư có như hiện tại sẽ không đủ cho thai nhi hấp thụ.”

Thư Dao ngẩn người, không nói gì.

Khương Tri Ngật nói: “Mẹ và đứa trẻ cũng sẽ bị thiếu dinh dưỡng sao?”

Bác sĩ Lâm cười nói: “Ừ, là thế này. Bởi vì hiện tại là tuần thứ 13, thai nhi chỉ vừa mới thành hình, cũng bắt đầu hấp thụ dinh dưỡng từ mẹ. Nếu mẹ không cung cấp đủ dinh dưỡng thì đứa bé làm sao được đầy đủ chất đây.”

Sắc mặt Khương Tri Ngật tỉnh táo, nói: “Được, tôi biết rồi.”

Thư Dao quay đầu nhìn Khương Tri Ngật, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Bác sĩ Lâm viết vài câu lên hồ sơ, nói: “Sau 12 tuần, phản ứng thai nghén của phụ nữ sẽ từ từ dừng lại, thai nhi thành hình sẽ từ từ lớn lên, càng ngày sẽ có yêu cầu càng cao đối với cơ thể người mẹ. Tổ chức của thân thể người mẹ không tốt chẳng những ảnh hưởng tới đứa bé mà còn ảnh hưởng đến cả bản thân.”

Bác sĩ Lâm hiểu rõ tình huống công việc của Thư Dao, lần này khám thai phần lớn là kiểm tra sức khỏe, thể chất của Thư Dao coi như không tệ. Nhưng là một nữ diễn viên, thức đêm kiêng ăn là chuyện bình thường, bác sĩ Lâm biết Thư Dao đang nổi tiếng, người nổi tiếng tất nhiên cũng rất bận rộn. Thư Dao sắp xếp công việc thế nào thì bà ấy không biết, cho nên trong thời kỳ mang thai, tình huống của Thư Dao cũng không tính là tuyệt đối an toàn.

Phụ nữ mang thai sinh con giống như đi dạo một vòng ở quỹ môn quang. Mang thai gần mười tháng, tình huống tốt xấu không ai giống ai, nhưng khẳng định sẽ có khó khăn. Một người phụ nữ bình thường sau khi mang thai, sẽ có người nhà chăm sóc, chồng quan tâm, còn phải luôn chú ý tâm tư của phụ nữ có thai, để ngăn ngừa những bệnh tâm lý tiềm ẩn, còn phải đối mặt với phản ứng thai nghén nặng, sự thay đổi của dáng người, hành động bất tiện, chân sưng to... vân vân.

Nghĩ kỹ lại, trong khoảng thời gian mang thai nửa năm này, vốn phải được cẩn thận che chở và chăm sóc tốt, cho dù là bác sĩ của Thư Dao, bác sĩ Lâm cũng không có quyền can thiệp vào công việc của đối phương, chỉ có thể đưa ra lời cảnh báo và dằn dò đối với tình trạng thân thể của đối phương mà thôi.

Không biết Thư Dao có nghe hiểu lời bác sĩ Lâm nói hay không, nhưng Khương Tri Ngật lại hiểu ra được tính nghiêm trọng trong lời nói của đối phương.

Mặc dù kết quả kiểm tra của Thư Dao lúc này là bình thường, nhưng cân nặng cô hơi thấp, lại vì tính chất công việc, chờ cho thai nhi lớn hơn nữa, thì với thể chất Thư Dao như hiện tại chắc chắn cô sẽ gặp nguy hiểm, chẳng những ảnh hưởng tới đứa bé mà còn ảnh hưởng tới người mẹ.

Đều là người làm việc trong giới giải trí, Khương Tri Ngật hiển nhiên hiểu tình huống công việc của Thư Dao, anh không thể nào đánh giá được thói quen sống của cô là tốt hay xấu, cũng không biết trong tương lai nửa năm tới Thư Dao có bận rộn giống như trong quá khứ hay không.

Nhưng anh biết một điều, cứ tiếp tục như vậy là không được. Khương Tri Ngật hiểu phụ nữ mang thai sinh con bình thường có những rắc rối, khổ cực và nguy hiểm như thế nào, nếu vì sinh con mà ảnh hưởng lớn tới thân thể người mẹ, thì điều này không phải là một quyết định sáng suốt.

Vào giờ phút này, trong lòng Khương Tri Ngật lại không nghĩ tới đứa bé còn chưa ra đời, đứa bé có quan hệ máu mủ với anh.

...

Bác sĩ lâm nói cận kề những chú ý trong thời kỳ mang thai, và những nguy hiểm có thể xảy ra. Toàn bộ quá trình Thư Dao như chìm vào trong mộng, cô cứ nghĩ kết quả kiểm tra tốt sẽ không có vấn đề gì nên liền thấy an tâm chờ đứa bé ra đời. Không ngờ còn có nhiều chuyện cần chú ý như vậy, bên cạnh đó còn nhiều tình huống ngoài ý muốn nữa.

Thư Dao lắng nghe bác sĩ Lâm τι mả giải thích, lời bà ấy nói cô đều nghe rõ ràng nhưng quá trình tiếp thu lại có hơi chậm.

Cô không nói gì, còn Khương Tri Ngật thì luôn trao đổi với bác sĩ Lâm.

Bác sĩ lâm giải thích những chuyện cần chú ý, Khương Tri Ngật yên lặng lắng nghe, lại hỏi mấy câu, thỉnh thoảng lại gật đầu.

Sau đó bác sĩ Lâm kê cho cô một ít thuốc bổ, uống mấy ngày là được. Có thể Thư Dao sẽ xuất hiện phản ứng thai nghén, mặc dù hiện tại trạng thái thân thể cô rất tốt nhưng không thể xem thường được, vì dù gì cô cũng là một diễn viên lớn có công việc bận rộn, chờ cho thai nhi dần dần lớn lên... Thân thể cô chưa chắc sẽ thoải mái như hiện tại...

....

Đi ra khỏi bệnh viện, hai người cũng không ai nói với ai câu nào. Cho tới khi ngồi vào xe, Khương Tri Ngật không chạy xe đi ngay.

Thư Dao ngồi ở vị trí phó lái, đầu hơi cúi xuống.

Bầu không khí yên tĩnh này kéo dài được mấy phút, Khương Tri Ngật là người mở miệng trước: “Bây giờ vẫn còn ăn kiêng sao?”

Thư Dao kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn anh.

Trên mặt người đàn ông không có biểu cảm gì, nhưng cũng không phải là người lạnh lùng như những tin tức trên báo nói.

Thư Dao nói: “Không... không có ăn kiêng.”

Nhìn vào đôi mắt truy hỏi của Khương Tri Ngật, Thư Dao yếu ớt bổ sung: “Thực sự không có ăn kiêng mà, mỗi ngày đều dựa theo đề nghị của bác sĩ mà bổ sung đủ dinh dưỡng cho cơ thể, ngủ sớm dậy sớm, cũng không có thức khuya.”

Từ sau khi công khai mang thai, cô chỉ tham gia hai sự kiện, còn lại đều làm vào ban ngày, lượng công việc còn không nhiều, so với những công việc mà cô đã làm trước đây coi như tương đối thả lỏng.

Khương Tri Ngật nói: “Phải không?”

Thư Dao: “Đúng vậy. Trừ mấy tình huống đặc biệt.”

Về mặt Khương Tri Ngật vẫn không đổi, nói: “Tình huống đặc biệt gì?”

Thư Dao: “Thình thoảng sáng thức dậy quá sớm nên không có khẩu vị, hơn nữa còn phải ra sân bay cho kịp giờ, hay là đi công tác, đều chỉ ăn một ít thức ăn...”

Khương Tri Ngật: “Không ăn sáng hả?”

Thư Dao: “Có ăn. Chỉ là... chỉ là khẩu vị không tốt nên ăn ít.”

Khương Tri Ngật gật đầu, nói: “Gần đây khẩu vị vẫn không tốt sao?”

Thư Dao do dự mấy giây, không biết có nên nói cho anh biết sự thật hay không. Nhưng nghĩ lại một chút, cô và anh chỉ là quan hệ vợ chồng theo hiệp ước mà thôi, tình huống thân thể cô thế nào thật ra không có liên quan gì đến anh.

Trong thời gian Thư Dao do dự, ánh mắt Khương Tri Ngật khẽ nhìn cô, không thúc giục.

Trôi qua hai phút, Thư Dao nói: “Vâng, hai ngày nay có hơi không thoải mái, không thấy đói bụng. Mấy ngày trước đi máy bay đến thành phố G, ở trên máy bay tôi đã thấy không thoải mái, buổi sáng hôm đó cũng không ăn sáng, thân thể dường như cũng không được tốt lắm...”

Khương Tri Ngật cau mày: “Khó chịu chỗ nào?”

Thư Dao nhìn anh một cái, thành thật nói: “Cảm thấy mệt mỏi, vô cùng mệt, trong dạ dày cũng khó chịu, còn sợ lạnh nữa.”

Khương Tri Ngật không nói gì thêm, về mặt lạnh lùng nhưng mày thì nhíu cả lại.

Thư Dao nhỏ giọng bổ sung: “Thật ra thì trước kia cũng đã từng trải qua chuyện thế này, dậy sớm ra sân bay thì khó chịu muốn nôn, do dậy quá sớm nên không có thời gian ăn sáng.”

Khương Tri Ngật nói: “Tình huống của cô bây giờ không giống trước nữa.”

Thư Dao không nói gì, bởi vì cô cảm giác được hình như Khương Tri Ngật đang tức giận. Mặc dù về mặt anh vẫn lạnh lùng, hai người chỉ tiếp xúc ngắn ngủi vài lần, nhưng Thư Dao có thể phân biệt được anh có tức giận hay không qua vẻ mặt bình tĩnh không gợn sóng đó.

Thư Dao ngồi trên ghế, xe vẫn không chạy đi, hai người vẫn còn ở bệnh viện.

Qua mấy giây, Khương Tri Ngật nói: “Còn có cái gì khó chịu nữa không?”

Thư Dao nói: “Không có, thật sự không có. Chẳng qua chỉ thỉnh thoảng, là thỉnh thoảng mới thấy không thoải mái, phần lớn thời gian còn lại tôi cũng không cảm thấy gì.”

Khương Tri Ngật gật đầu, nhàn nhạt ừ một tiếng, sau đó cho xe chạy đi, đưa cô về nhà.

Chỗ ở của Thư Dao và Khương Tri Ngật hoàn toàn không bị chó săn tìm ra, ngay cả biển số xe riêng của Khương Tri Ngật cũng không bị họ phát hiện. Thư Dao không biết là do chó săn không tra ra được hay có nguyên nhân nào khác, cả ngày hôm nay, cô và Khương Tri Ngật đến bệnh viện kiểm tra cũng không bị chó săn phát hiện.



....

Cả đường đi cũng không ai nói chuyện, Khương Tri Ngật không mở miệng, Thư Dao cũng không biết phải nói gì nên trầm mặc ngồi đó.

Đến cửa nhà Thư Dao, hai người xuống xe. Khương Tri Ngật ngược mắt nhìn nơi ở của Thư Dao một chút.

Thư Dao xách túi, đứng trước mặt anh cười nói: “Hôm nay làm phiền anh rồi thầy Khương, cảm ơn anh đã đi khám thai với tôi.”

Khương Tri Ngật dời mắt xuống nhìn cô, nhàn nhạt nói: “Không cần khách khí.”

Nhưng mà hai người không ai có hành động gì kế tiếp. Thư Dao thấy Khương Tri Ngật không đi nên cũng đứng lại đó.

Khương Tri Ngật nói: “Một ngày ba bữa của cô là ai nấu?”

Không biết cuộc sống bình thường của Thư Dao thế nào, là giúp việc nhà cô nấu hay có đầu bếp riêng nấu.

Thư Dao sững sốt một chút, sau đó cười nói: “Là tôi tự nấu đấy thầy Khương.”

Khương Tri Ngật cũng hơi ngần người, nhìn cô hai giây sau đó mới nói: “Cô biết nấu cơm?”

Nụ cười trên mặt Thư Dao càng thêm rạng rỡ, gật đầu nói: “Vâng, tôi biết!”

Khương Tri Ngật hơi kinh ngạc, với địa vị và danh tiếng hôm nay của Thư Dao, bình thường bận rộn với công việc, lại còn tự nấu ăn. Ít nhất theo những gì Khương Tri Ngật biết, những diễn viên nổi tiếng như cô thường hiếm khi tự mình nấu ăn.

Trong lòng lại hiểu về cô thêm một chút, đối phương như một cái kẹo có vỏ sô sô bọc, chỉ cần lột bỏ từng lớp từng lớp giấy bao bọc thì xinh đẹp bên ngoài ra sẽ có thể thấy được con người thật của cô bên trong.

Khương Tri Ngật nói: “Lúc không làm việc sẽ tự mình nấu ăn?”

Thư Dao gật đầu, nói: “Vâng đúng vậy.”

Khương Tri Ngật nói: “Tài nấu ăn rất giỏi?”

Thư Dao ho nhẹ một tiếng nói: “À... tạm được thôi.”

Tầm mắt Khương Tri Ngật lại dừng lại trên mặt cô, Thư Dao đang cong môi cười.

Khương Tri Ngật nói: “Tôi biết rồi.”

Thư Dao: Biết? Biết cái gì?

Khương Tri Ngật lại nói: “Tôi đi trước đây.”

Thư Dao hoàn hồn lại, nói: “Vâng, tạm biệt.”

Khương Tri Ngật lên xe, Thư Dao đứng đó, trên người khoác cái áo lông cừu màu tím, mái tóc dài đến eo, ánh mặt trời chiếu rọi lên làn da trắng nõn mịn màng của cô, trên má có một vết ửng hồng nhạt màu.

Cho dù ở bệnh viện cả một buổi sáng, sau đó còn vì lấy máu mà suyt ngất, giờ đây vẫn đẹp rạng ngời như cũ.

Thư Dao vẫy tay, nụ cười rực rỡ trên môi, nói: “Thầy Khương đi thông thả, trên đường phải cẩn thận.”

Xe đã khởi động nhưng Khương Tri Ngật không vội đạp chân ga, anh nghiêng đầu nhìn Thư Dao qua một tầng kính xe.

Cô gái bên ngoài hơi khom người, nhìn về phía anh tươi cười.

Khương Tri Ngật chậm rãi hạ kính xe xuống, nói: “Bên ngoài gió lớn lắm, đừng đứng ở đây nữa.”

Trên mặt Thư Dao lộ ra ý cười, nói: “Chờ thầy Khương đi tôi sẽ đi vào ngay.”

Khương Tri Ngật hơi khựng lại, nhưng không nói gì, anh chỉ gật đầu với cô, sau đó đạp chân ga rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Điện Đảo* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 26

Edit: Mộc Từ Đăng

Thư Dao về nhà chưa được nửa tiếng thì chuông cửa vang lên. Cô mở cửa ra, có một chàng trai trẻ đang cầm một hộp đồ ăn đứng đó.

Chàng trai trẻ: “Là cô Thư phải không ạ?”

Thư Dao gật đầu nói: “Là tôi.”

Chàng trai trẻ đưa hộp đồ ăn cho cô rồi nói: “Đây là đồ ăn của cô.”

Thư Dao sững sờ một chút, nói: “Tôi không có gọi đồ ăn mà...”

Chàng trai trẻ: “Là anh Khương đặt, mời cô từ từ dùng bữa.”

Thư Dao cầm hộp thức ăn vào nhà sau đó đóng cửa lại. Phía trên hộp đồ ăn không có tên nhà hàng nhưng cái hộp trông khá nặng, lại có vẻ ngoài sang trọng tinh xảo.

Thư Dao vốn định nghỉ ngơi một lúc cho khỏe hơn mới đi nấu ăn, bởi vì buổi sáng rút quá nhiều máu nên bây giờ cô không cảm thấy quá đói.

Thư Dao mở hộp ra, ngay lập tức cô ngửi được hương thơm của đồ ăn tỏa ra, thanh đạm, không béo, màu sắc món ăn nhìn vô cùng đẹp mắt.

Hộp đồ ăn tổng cộng có ba tầng, gồm có rau xanh, thịt, các loại trái cây, tất cả các loại được đựng trong ba tầng. Thư Dao hít một hơi thật sâu, có chút kinh ngạc.

Nhưng nếu cẩn thận nhìn kỹ, sẽ phát hiện ra mỗi một loại thức ăn đều chứa chất dinh dưỡng cần thiết cho phụ nữ mang thai. Lượng đồ ăn không nhiều lắm, nhưng đủ loại, mùi vị lại thanh đạm, ngửi vào sẽ không có cảm giác khó chịu. Món thịt cũng được làm một cách vô cùng đặc biệt, cực kỳ ít dầu, nhìn qua cũng dùng rất ít gia vị để nêm nếm, Thư Dao dùng đũa gắp lên nếm thử, tươi ngon mà không ngấy, ăn vào dạ dày cũng không có phản ứng khác thường gì.

Rau xanh, trái cây, món thịt, toàn bộ được đựng riêng lẻ, nhưng lại phối hợp cực tốt, lượng thức không nhiều nhưng lại cân bằng dinh dưỡng.

Thư Dao vốn không quá đói, cô ăn thử từng món một, mùi vị rất ngon, hiếm có món nào vừa dinh dưỡng vừa ngon thế này, nhìn cách nấu cũng không có quá nhiều chất béo, lượng calo cũng không cao.

Thư Dao không biết hộp đồ ăn này là từ đâu tới, do ai làm.

Thư Dao ăn một lúc, rồi lấy điện thoại ra, trên màn hình hiển thị cuộc gọi gần đây là ba chữ “Khương Tri Ngật”.

Thư Dao do dự một lúc rồi quyết định bấm số gọi đi.

Trong điện thoại vang lên một lúc lâu mới có người bắt máy.

“Cô Thư”. Giọng người đàn ông trầm thấp truyền từ trong ống nghe ra lại cực kỳ rõ ràng.

Thư Dao theo bản năng hồ hấp chậm lại, nói: “Thầy Khương... tôi đã nhận được hộp đồ ăn rồi.”

Âm thanh của Khương Tri Ngật lạnh lùng nhưng cũng không lạnh như băng. Anh nói: “Mùi vị thế nào?”

Thư Dao thành thực nói: “Rất phong phú, rất ngon.”

Khương Tri Ngật nói: “Có hợp khẩu vị không?”

Thư Dao gật đầu nói: “Có.”

Hai người đột nhiên yên tĩnh lại, nhưng cũng không tắt máy. Trong căn phòng sang trọng rộng rãi chỉ có một mình Thư Dao, ngoài ra cũng không còn những âm thanh khác, bên tai chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng của hai người phát ra từ trong ống nghe.

Thư Dao đang muốn mở miệng phá vỡ sự lúng túng thì Khương Tri Ngật ở đầu dây bên kia đã mở miệng nói trước.

Khương Tri Ngật: “Mỗi loại thức ăn đều có chất dinh dưỡng mà cô cần được bổ sung trong quá trình mang thai.”

Thư Dao không hiểu anh đang nói gì: “Vâng?”

Khương Tri Ngật: “Không được kén ăn.”

Tim Thư Dao đập nhanh hai nhịp, nghiêm túc đáp: “Tôi không kén ăn.”

Giọng nói người đàn ông xuyên qua ống nghe truyền tới bên tai cô, mang theo một tia hấp dẫn chết người.

“Phải không?” Khương Tri Ngật nhàn nhạt nói.

Thư Dao: “Vâng, đúng thế.”

Khương Tri Ngật: “Vậy thì ăn nhiều một chút, lượng thức ăn của mỗi món đều rất ít, đầu bếp nấu cũng ít dầu ít muối, sẽ không tạo thành gánh nặng cho cân nặng của cô đâu.”

Nhưng bây giờ cân nặng của Thư Dao hơi thấp, bên cạnh đó cô cũng còn rất nhiều công việc và các hợp đồng đã ký, trong lúc mang thai cũng chỉ giảm được một ít công việc. Khương Tri Ngật đang nghĩ biện pháp để cân bằng cân nặng của cô và những chất dinh dưỡng cần thiết cho cơ thể, cố gắng không để tăng cân nhưng vẫn đầy đủ dinh dưỡng.

Thư Dao cười khanh khách nói: “Tôi... ăn được một nửa.”

Khương Tri Ngật trầm mặc hai giây mới nói: “Ừ.”

Thư Dao ho nhẹ một tiếng: “Vậy tôi tắt máy trước đây, thầy Khương hẹn gặp lại.”

Khương Tri Ngật: “Hẹn gặp lại.”

Sau khi tắt máy, Thư Dao nhìn một nửa đồ ăn còn lại trên bàn, có hơi do dự. Sau khi mang thai, cô đã tự mình lập ra thực đơn ăn uống cơ bản, mỗi ngày phải hấp thu đủ chất dinh dưỡng. Còn hôm nay, lượng thức ăn cô vừa ăn thật ra đã đủ rồi, mặc dù cô chỉ ăn có 7 phần no mà thôi.

Thư Dao ngồi trên sofa một hồi, cầm đũa lên ăn thêm chút nữa, sau đó dọn dẹp bàn ăn, mang hộp đồ ăn để vào bếp.

....

Đến tối, Thư Dao lại nhận được bữa tối mà Khương Tri Ngật đã đặt, vẫn phong phú nhiều món đầy dinh dưỡng như trước, thanh đạm ngon miệng, thích hợp cho phụ nữ mang thai ăn.

Thư Dao gửi cho Khương Tri Ngật một tin nhắn cảm ơn, bên kia chỉ trả lời đơn giản một chữ ừ.

Buổi sáng hôm sau, cô đi một chuyến đến công ty, Trần Băng hỏi thăm kết quả khám thai của cô, rồi hai người bàn bạc công việc. Vốn là đầu tháng tư có một bộ phim truyền hình sẽ khai máy, trước khi bắt đầu công việc này, những công việc đã sắp xếp của Thư Dao cũng không nhiều vì cô muốn có thời gian đọc kịch bản, tính toán tính cách nhân vật. Hai năm nay Thư Dao đang thử chuyển đổi loại hình, trước mắt vừa mới ngưng lại, cô vẫn nhận được nhiều lời mời đóng phim truyền hình như cũ, còn phim điện ảnh lại không có nhiều kịch bản và nhân vật thích hợp với cô. Cho dù như vậy, Thư Dao cũng phải từ từ đột phá hình tượng trên màn ảnh mà mình đã lưu lại trong lòng người xem, mặc dù cô mới 25 tuổi nhưng lại rất biết nhìn xa trông rộng, kế hoạch nghề nghiệp được hoạch định rõ ràng, cô không thể cứ mãi dựa vào khuôn mặt và tuổi trẻ của mình để diễn.

Trần Băng không hỏi đến chuyện của Khương Tri Ngật nên Thư Dao cũng không nhắc đến.

...

Sau đó mỗi ngày, Thư Dao đều nhận được đồ ăn mà Khương Tri Ngật đặt mang tới, mới đầu cô có hơi lo lắng, nhưng dần dần lại thành thói quen, mỗi lần đều sẽ gửi tin nhắn cảm ơn cho Khương Tri Ngật, mà Khương Tri Ngật cũng như bình thường gửi lại một chữ ừ.

Thư Dao phát hiện, cô đã có thể nhìn vào chữ ừ ngắn ngủn trong tin nhắn mà tưởng tượng ra được cảm xúc của đối phương.

Rất thú vị cũng rất mới lạ.

Công việc gần đây của Thư Dao không nhiều, ngoại trừ chụp ảnh cho tạp chí ra thì đơn giản chỉ đến mấy hoạt động ra mắt của một vài nhãn hiệu. Thư Dao không cảm thấy mệt mỏi, chắc vì mỗi ngày đều không nằm lì trên giường, mặc dù cơm của Khương Tri Ngật đặt mang tới rất phong phú nhiều món, nhưng Thư Dao vẫn khống chế lượng ăn mỗi ngày như cũ, hơn nữa ăn còn phải kết hợp với vận động, vóc người cô vẫn giữ được như cũ, nhưng cân nặng lại tăng lên những hai cân.

Đối với nữ diễn viên mà nói, hai cân là không nhỏ. Nhưng Thư Dao biết, khoảng thời gian này chất dinh dưỡng mà cô hấp thu vào người sẽ truyền vào trong người đứa bé.

Đứng trước gương nhìn vào đã có thể thấy được thay đổi trên bụng. Cơ bụng số 11 của cô đã hoàn toàn biết mất, bụng hơi nhô lên, mặc dù không rõ lắm nhưng so với trước kia đã có thay đổi rất lớn. Dĩ nhiên, khi mặc áo vào vẫn không nhìn ra được.

...

Lúc Thư Dao ăn cơm tối thì nhận được điện thoại của Khương Tri Ngật. Hôm nay tự cô xuống bếp, cô đã học được từ trên mạng những món ăn thích hợp cho phụ nữ mang thai, hơn nữa chính cô cũng tự sửa lại công thức, vừa không sợ mập lại có đủ dinh dưỡng, và đặc biệt là mùi vị không thay đổi.

Thư Dao bắt máy, giọng nói nhỏ nhẹ, nói: “Thầy Khương.”

Khương Tri Ngật nói: “Ăn cơm chưa?”

Thư Dao quay đầu nhìn kiệt tác của mình một chút, trong lòng đầy tự tin nói: “Sắp ăn đây.”

Khương Tri Ngật nói: “Tự nấu?”

Thư Dao cười một tiếng, nói: “Vâng, tôi mới học được mấy món.”

Khương Tri Ngật không đáp lại, qua mấy giây sau mới nói: “Mấy ngày tới có sắp xếp công việc gì không?”

Thư Dao suy nghĩ một chút nói: “Không có.”

Giọng nói Khương Tri Ngật bình tĩnh: “Ngày mai có thời gian rảnh không?”

Thư Dao nói: “Có, thầy Khương có chuyện gì vậy?”

Khương Tri Ngật: “Bố mẹ tôi muốn gặp cô.”

“Bùm” một tiếng, trong đầu Thư Dao vang lên một tiếng nổ lớn, có chút mụ mị đầu óc.

Khương Tri Ngật nói: “Thư Dao?”

Thư Dao vội nói: “Tôi nghe đây.”

Khương Tri Ngật: “Người lớn trong nhà không biết hôn nhân của chúng ta là giả, chờ sau khi sinh con xong tôi sẽ giải thích với họ sau.”

Lúc này Thư Dao mới biết Khương Tri Ngật giấu bố mẹ anh. Trong lòng cô giờ phút này không biết có cảm giác gì, cảm động, còn kèm theo một tia áy náy.

Thư Dao hạ thấp giọng nói: “Thật xin lỗi thầy Khương.”

Ở bên đầu dây bên kia, sắc mặt Khương Tri Ngật hơi ngẩn ra, rất nhanh anh đã hiểu nguyên nhân vì sao mà Thư Dao nói xin lỗi.

Khương Tri Ngật trầm mặc hai giây rồi nói: “Ngày mai tôi tới đón cô.”

Thư Dao chớp mắt nói: “Vâng...”

Khương Tri Ngật vẫn chưa tắt máy, hai người nghe được tiếng hít thở của nhau, trong đầu Thư Dao đang nghĩ tới chuyện gặp mặt với bố mẹ anh.

Bên tai đột nhiên truyền tới giọng nói trầm thấp lại mạnh mẽ của người đàn ông.

Khương Tri Ngật nói: “Đừng lo lắng, đã có tôi ở đây.”

Thư Dao sững sờ, Khương Tri Ngật: “Ngày mai gặp.”

Thư Dao ngơ ngác: “Ngày mai gặp...”

Kết thúc cuộc gọi, Thư Dao quay lại bàn ăn, vừa ăn vừa nhớ lại cuộc gọi vừa rồi, cảm thấy nó có hơi...quý giá.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 27

Edit: Mộc Tử Đằng

Hiểu Hiểu nhìn Thư Dao thử hết bộ quần áo này tới bộ quần áo khác, không nhịn được hỏi: “Chị Thư Dao, chị định đi đâu vậy?”

Thư Dao nói: “Không đi đâu cả.”

Hiểu Hiểu nhìn cô chạy vào phòng quần áo, không lâu sau lại thay một bộ khác đi ra, nói: “À...”

Thư Dao đứng trước gương tạo vài kiểu, hai tay đặt trên bụng, cong môi cười, đôi mắt đào hoa xinh đẹp hơi chớp chớp.

Hiểu Hiểu ôm tim nhìn đến nỗi say mê.

Thư Dao quay đầu, có hơi ngượng ngùng, nói: “Hiểu Hiểu, bây giờ nhìn chị có đẹp không?”

Váy dài màu xanh dương đậm có phần eo ôm sát, cũng may bây giờ Thư Dao chỉ mang thai chưa tới 4 tháng, mặc dù bụng đã có một chút thay đổi nhưng vì người khá gầy nên khi mặc một lớp quần áo dày thì tạm thời không nhìn ra được.

Tóc dài xõa ra bên eo, sáng sớm cô đã gọi cho toàn bộ stylist tới đây, để thợ làm tóc làm cho cô, lúc này mái tóc của cô dài như một tấm lụa đen vô cùng đẹp.

Hiểu Hiểu nâng cằm nói: “Rất đẹp.”

Ôi, chỉ qua loa lấy lệ!

Khoảng thời gian này Thư Dao vô cùng nhạy cảm, cô nhìn bản thân mình trong gương, sờ sờ bụng mình, lại nghiêng người sang nhìn, thấp giọng nói: “Có phải chị béo lên không?”

Hiểu Hiểu: “Chị Thư Dao à, nếu chị béo lên chắc em biến thành heo luôn rồi á.”

Thư Dao cười một tiếng, lắc đầu nói: “Là đứa bé trong bụng càng ngày càng lớn hơn.”

Hiểu Hiểu lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên và mừng rỡ, chạy đến trước mặt cô nói: “Có thật không ạ? Sao em lại không nhìn ra chứ?”

Thư Dao nói: “Thật sự không nhìn ra được hả?”

Hiểu Hiểu hơi khom người, nhìn vào eo cô một lúc lâu mới nói: “Không quá rõ ràng lắm.”

Vóc người Thư Dao cực kỳ đẹp, trước lời sau vênh, trước khi mang thai vốn cô cũng không phải là kiểu phụ nữ ốm trơ xương, sau khi mang thai... Hiểu Hiểu có cảm giác bất luận là khí chất hay là hơi thở đều trở nên dịu dàng.

Thư Dao không tin tưởng lắm, cô duỗi ngón tay ra chỉ vào một chỗ, nói: “Chính là chỗ này này, em nhìn đi...”

Thư Dao nghiêng người nhìn bụng mình, tự lẩm bẩm: “Không được, vẫn có hơi lộ, giống như kiểu ăn nhiều quá nên bị mỡ bụng.”

Hiểu Hiểu không biết nói gì, đành quay lại giường ngồi xuống.

Thư Dao: “Quá ôm người, chị không thể mặc một cái váy ôm như vậy.”

Nói xong liền đi vào phòng quần áo một lần nữa.

Hiểu Hiểu: “...”

Lần này qua mất phút Thư Dao mới ra ngoài, lại là một cái váy mới nữa.

Cái váy này có màu vàng nhạt, eo khá cao, hoàn mỹ che lại cái được gọi là “mỡ bụng”, để lộ ra đôi chân vừa trắng vừa dài.

Thư Dao mang một đôi giày sáng màu, hiển nhiên là phối với cái váy cô đang mặc.

Thư Dao nhìn Hiểu Hiểu, mặt lộ ra vẻ mong đợi, nói: “Cái này che được rồi đúng không? Nhìn có đẹp không?”

Hiểu Hiểu không dám nói cho có lệ, cô ấy quan sát kỹ lưỡng một lúc lâu mới nói: “Cũng không tệ.”

Cô ấy chỉ muốn đánh giá tí mĩ mà thôi, Thư Dao nghe thế liền xoay người cau mày quan sát mình trong gương.

“Màu sắc có quá nhạt không nhì?”, Thư Dao tự hỏi: “Có giống làm ra vẻ trẻ trung quá không? Chị cũng đã 25 tuổi rồi mà.”

Hiểu Hiểu há miệng, không nói gì: Chị Thư Dao à, chị “mới” 25 tuổi thôi đó! Không phải “cũng” 25 tuổi đâu!

Chị Thư Dao của cô có bị chứng ngại tâm lý gì không nhì? Trong đầu Hiểu Hiểu toàn dấu hỏi.

Thư Dao bắt đầu xoay qua xoay lại mấy vòng, mắt giống như máy quét tìm bom nhìn chằm chằm vào cái váy, không hiểu sao lại chỉ ra được rất nhiều khuyết điểm, ví dụ như chiều dài không thích hợp, chân lộ ra không đủ dài, cổ áo trông rất khó coi, không đủ ưu nhã...

Thư Dao lại đi thay quần áo khác, lần này là một cái váy trắng được mai rất tinh tế, ở chân váy có những đóa hoa nở rộ vô cùng đẹp, giống như những thiên sứ áo trắng trên trời.

Hiệu Hiểu tỏ ra vô cùng kinh ngạc, nói: “Thật là đẹp nha chị Thư Dao, cái váy này rất đẹp! Cực kỳ đẹp!”

Thư Dao vén vài sợi tóc dài ở phía trước ra sau tai, cau mày nói: “Cái này có được không?”

Hiệu Hiểu điên cuồng gật đầu: “Cực kỳ được luôn!” Cực kỳ xinh đẹp!

Thư Dao nói: “Không được rồi... quá long trọng mà.” Quá long trọng như thế này sẽ khiến cho sự cẩn thận mà ngay cả bản thân cô giờ phút này không có cách nào hiểu nổi lại bại lộ trước mặt Khương Tri Ngật.

Nói thật là mặc dù Hiệu Hiểu không phải là người nổi tiếng nhưng cũng đã đi theo Thư Dao được mấy năm rồi, Thư Dao không thể được xem là người đẹp nhất trong giới giải trí nhưng cũng là một trong những đàn người đẹp ở đây, theo như sự hiểu biết của Hiệu Hiểu, Thư Dao thực sự là một cái móc quần áo biết đi, bất kỳ bộ trang phục nào được mặc lên người cô đều vô cùng đẹp, lại thêm việc hôm nay cô đã phí hết tâm tư phối gần mười mấy bộ quần áo với nhau. Hiệu Hiểu sắp bị tính lựa chọn kỹ lưỡng của cô dọa sợ rồi, vì cô ấy cảm thấy bộ quần áo nào cũng đẹp cả.

Thư Dao lại đổi một cái váy có màu và kiểu dáng vô cùng quy củ, toàn thân cao thấp đều tản ra mùi vị một cô gái lễ phép, mặc dù khuôn mặt vẫn đẹp động lòng người nhưng ngược lại nhìn không giống như một diễn viên nổi tiếng trong giới giải trí này.

Thư Dao nói: “Cái này thế nào?”

Hiệu Hiểu thành thực nói: “Một vẻ đẹp khác nữa.”

Quả nhiên giây kế tiếp Thư Dao liền xoay người đi, vừa đi vào phòng để quần áo vừa nói: “Quá bình thường...”

Hiệu Hiểu: “...” Ai có thể nói cho cô biết rốt cuộc chị Thư Dao muốn thế nào? Đây là muốn tham gia biểu diễn thời trang sao?

Cuối cùng, sau khi thử qua mấy chục bộ quần áo, Thư Dao đã chọn một cái váy màu tím đậm, kiểu dáng thoải mái, vừa không quá long trọng vừa không tầm thường chút nào, màu tím làm nổi bật lên làn da trắng như tuyết của cô, trên khuôn mặt vì cứ đi đi lại lại liên tục nên ửng hồng lên, hai mắt như một dòng suối trong suốt, sắc môi không tô son nhưng lại đỏ hồng tự nhiên.

Thư Dao chọn trong hộp đồ trang sức cả buổi trời, cuối cùng không đeo bất kỳ một loại trang sức gì, chỉ đeo một cái đồng hồ dành cho nữ mà thôi, khuyên tai là hai viên kim cương vô cùng nhỏ, có hình cánh hoa, như ẩn như hiện trong mái tóc, không chú ý sẽ không nhìn ra được, nhưng khi tay giơ lên vén tóc sẽ có thể thấy được những cánh hoa lấp lánh.

Khiêm tốn ưu nhã, lại không thể hiện quá đột ngột, hết thảy đều đẹp đúng mức, khí chất dịu dàng, ngũ quan trang nhã.

Thư Dao không hổ là người đẹp được vô số nhiếp ảnh gia đánh giá là có vóc người đẹp và tướng mạo tốt, phong cách quần áo thế này đẹp hơn tất cả những cái vừa rồi.

Là cái loại đó... Hiệu Hiểu không thể hình dung được từ nào hay hơn từ đẹp. Cẩn thận quan sát thì thấy tóc người phụ nữ xõa trên vai, làn da trắng như tuyết, hai gò má ửng hồng tự nhiên, trên cổ và cổ tay không mang trang sức gì, vô cùng đơn giản lại không thể nào làm lu mờ đi vẻ đẹp.

Hiệu Hiểu suy nghĩ hồi lâu mới tìm được từ ngữ hình dung cho hành động này của Thư Dao: Tâm tư làm đẹp.

Hiệu Hiểu cảm thấy bội phục vô cùng, cô ấy thở dài một hơi, thật sự muốn xin Thư Dao chỉ dạy, lúc này Thư Dao từ từ đi về phía cô ấy, dịu dàng nói: “Hôm nay phiền em rồi Hiệu Hiểu.”

Hiệu Hiểu: “À...”

Cô ấy chớp chớp mắt, chị Thư Dao định làm gì thế?

Thư Dao nhẹ nhàng ôm cả bả vai cô ấy, Hiệu Hiểu khịt khịt mũi, ngửi thấy một mùi nước hoa rất đặc biệt trên người Thư Dao.

Rất nhạt, rất thanh cao, như có như không.

Hiệu Hiểu choáng váng quay đầu đi, hôm nay bị hành động cả buổi trưa này của Thư Dao làm cho đầu óc cô ấy mơ hồ rồi.

Hai người đi xuống phòng khách lầu một, Hiệu Hiểu cầm áo khoác và balo của mình trên sofa lên.

Thư Dao lộ ra nụ cười ôn hòa nói: “Tiền thưởng năm nay tăng gấp đôi.”

Hiệu Hiểu sửng sốt một chút, sau đó nói: “Cảm ơn chị Thư Dao!”

Nụ cười của Thư Dao vẫn không thay đổi, “Vậy chị không tiễn em nữa, trên đường phải cẩn thận nha Hiệu Hiểu.”

“Vâng ạ!” Hiểu Hiểu mặc áo khoác vào, đeo balo lên vai, đi được mấy bước liền phản ứng lại kịp: Hôm nay mình sang đây để làm gì nhỉ?

Hiểu Hiểu không nói gì, bắt một chiếc taxi, ngồi trên xe rồi hồi tưởng lại những việc làm của Thư Dao hôm nay...

Không nghĩ ra được gì, nhưng mà Thư Dao là người nổi tiếng, còn cô ấy lại là trợ lý của đối phương, cho dù quan hệ hai người rất hòa hợp nhưng không nên quân chuyện của nhau, cô ấy không thể tò mò được.

Hiểu Hiểu mang theo tâm tình bình thản rời khỏi khu biệt thự, nghĩ thầm hôm nay được tăng gấp đôi tiền thưởng, trong lòng không khỏi vui vẻ.

....

Bốn giờ Khương Tri Ngật đến đón Thư Dao, Thư Dao cúp máy rồi nhanh chóng chạy đến trước gương để kiểm tra phần trang điểm của mình có phù hợp với quần áo hay không, sau khi xác nhận mọi thứ đều hoàn mỹ mới xách túi và lễ vật ra cửa.

Khương Tri Ngật đang nghe điện thoại trong xe, khi nghe thấy tiếng động ngoài cửa liền tắt máy mở cửa ra bước xuống xe.

Thư Dao mặc một cái váy màu tím, mái tóc dài mềm mại rơi trên đầu vai, đôi mắt phượng xinh đẹp như phát ra hàng vạn tia sáng, trong con ngươi mang theo ý cười, đi về phía anh.

Ánh mắt Khương Tri Ngật hơi ngưng trệ lại mấy giây, ngay sau đó anh nhanh chóng khôi phục lại như bình thường.

Thư Dao đi tới trước mặt anh, cười dịu dàng, giọng nói hơi thấp, nói: “Thầy Khương.”

Bàn tay cầm túi xách có hơi khấn trương, ý cười trong đáy mắt cũng không che hết sự khấn trương trong lòng.

Khương Tri Ngật nhìn vào mặt cô chốc lát mới nói: “Cô Thư.”

Thư Dao vâng một tiếng sau đó hai người bước lên xe.

Thư Dao ngồi ở vị trí phó lái, xe còn chưa chạy đi, Thư Dao hít sâu một hơi, lấy hộp trang sức trong túi quà ra, nói: “Thầy Khương, tôi có đi chọn lễ vật cho bác trai bác gái nhưng tôi không biết họ thích gì...”

Âm cuối có hơi run, Khương Tri Ngật nhìn lông mi khẽ rung động của cô, trong mắt cũng không giấu tốt sự thấp thòm.

Trong nháy mắt đó, trong lòng Khương Tri Ngật không biết có cảm giác gì. Anh nhìn Thư Dao, nói: “Đừng lo lắng.”

Thư Dao sững sốt, không ngờ câu trả lời của đối phương lại là câu nói này, trong phút chốc mặt cô lộ ra vẻ mờ mịt.

Khương Tri Ngật lại cảm thấy có hơi buồn cười, trong con ngươi luôn lạnh như băng kia của anh dần dần tan đi, lộ ra một tia dịu dàng và sự rộng lượng mà anh không nhận ra được, nói: “Bố mẹ của tôi là người ôn hòa, cô tặng họ bất kỳ món lễ vật nào họ cũng đều thích cả.”

Thư Dao ngây ngẩn, sau đó hỏi: “Có thật không?”

Khương Tri Ngật nói: “Thật.”

Thư Dao bỏ cái hộp vào lại túi xách, nhỏ giọng nói: “Tôi hình như có hơi khấn trương...”

Khương Tri Ngật nói: “Không cần phải khấn trương, có tôi ở đây.”

Thư Dao:?!!

Cô đã nói lời trong lòng ra rồi sao? Thư Dao che miệng mình lại, kinh ngạc nhìn về phía Khương Tri Ngật.

Mắt Khương Tri Ngật nhìn thẳng phía trước, cho xe chạy đi, nhìn từ góc độ của cô lại không thấy được sắc mặt của anh.

Sắc mặt của anh vẫn cứ lạnh lùng như bình thường, nhưng trong mắt lại có ý cười thần nhiên.

Thư Dao nhìn Khương Tri Ngật một lúc, phát hiện đối phương không nói gì nữa nên cô quay đầu lại, lặng lẽ thở phào một hơi, trong lòng có hơi ảo não.

Xe chạy trên đường, phong cảnh ngoài cửa sổ từ từ thay đổi thành một nơi yên tĩnh tao nhã, Thư Dao dần dần buông bỏ sự buồn phiền và bất an trong lòng, cô có hơi ngạc nhiên nhìn ra ngoài.

Nhà của Khương Tri Ngật...Bây giờ cô và Khương Tri Ngật đang đi đến nhà của anh.

Xe vẫn chạy vững vàng không nhanh không chậm, giống như lúc trước, Thư Dao ngồi ở vị trí phó lái, không hề có cảm giác lắc lư gì, Khương Tri Ngật lái xe vững vàng và yên ổn.

Thư Dao không nhận được lại quay sang nhìn gò má của anh, trên mặt người đàn ông không lộ ra vẻ gì, bàn tay cầm vô lăng, đôi mắt chăm chú nhìn phía

trước.

Ngay lúc Thư Dao đang thất thần, Khương Tri Ngật nói: “Tôi đã giúp cô chuẩn bị lễ vật cho bố mẹ tôi rồi.”

Thư Dao a lên một tiếng, Khương Tri Ngật nói tiếp: “Nhưng bọn họ nhất định sẽ thích đồ cô tặng hơn.”

Biết rõ đây là ý tốt và sự quan tâm của đối phương, trong lòng Thư Dao ngọt ngào như được tắm mát.

Cô cong môi cười, nói: “Vâng.”

Ánh mắt Khương Tri Ngật vẫn nhìn đường đi phía trước, người hiểu rõ anh chắc chắn sẽ phát hiện ra tâm trạng của anh vô cùng thả lỏng.

Xe chạy chừng 40 phút rồi dừng lại trước cửa một căn nhà độc lập có sân vườn.

Thư Dao tò mò ngược mắt nhìn căn nhà có phong cách khá cổ xưa trước mặt, cô hơi ngạc nhiên, không ngờ ở trung tâm thành phố xa hoa này lại có một căn nhà như vậy.

Bên ngoài và ven lối đi nhỏ trồng đầy cây xanh và hoa cỏ, bầu trời quang đãng, gió nhẹ du dương thổi tới. Thư Dao cảm giác như mình đang bước vào chốn bồng lai tiên cảnh vô cùng yên tĩnh.

Khương Tri Ngật không xuống xe, Thư Dao vẫn đang thưởng thức phong cảnh bên ngoài, căn nhà như vậy trong trung tâm thành phố, hiển nhiên không phải có tiền là có thể mua được.

Sự khản trương và bất an trong lòng Thư Dao lại dâng lên lần nữa... xuất đạo cũng đã hơn sáu năm rồi, thế nhưng gia cảnh của Khương Tri Ngật chưa bao giờ bị đưa ra ánh sáng.

Người nhà của anh...

Thư Dao lấy tay khỏi cửa kính xe, chuyển xuống nắm chắc túi xách của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 28

Edit: Mộc Từ Đăng

Khương Tri Ngật dừng xe lại nhưng không có hành động kế tiếp. Thư Dao nhìn tòa nhà ngoài cửa sổ, trái tim trong lồng ngực giống như một con ngựa mất cương, nhanh chóng đập nhanh liên hồi.

Khương Tri Ngật lấy ra một cái hộp nhưng đó, Thư Dao sững sốt nói: “Thầy Khương...?”

Khương Tri Ngật mở hộp ra, một chiếc nhẫn kim cương được thiết kế đặc biệt lẳng lẳng nằm bên trong. Trong nháy mắt hô hấp của Thư Dao trở nên dồn dập, trong đầu như có hàng ngàn quả bom nổ ầm ầm.

Khương Tri Ngật nhìn sắc mặt cô, nói: “Không thích kiểu này à?”

Trong đầu Thư Dao vô cùng hỗn loạn, nói: “Tôi...”

Khương Tri Ngật: “Thời gian có hơi gấp gáp, nên không hỏi trước ý kiến của cô. Nếu như cô không thích, chờ khi có thời gian thì nói kiểu hoặc thương hiệu cô thích cho Triệu Trình.”

Thư Dao hoàn hồn lại, vội nói: “Không, tôi, tôi không có ý này.”

Sắc mặt Khương Tri Ngật trong treo lạnh lùng, trong mắt đầy nghi hoặc, chỉ yên lặng nhìn cô.

Thư Dao nhìn chiếc nhẫn kim cương tinh xảo trong chiếc hộp, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong xe, viên kim cương trở nên sáng lấp lánh.

Kích cỡ không nhỏ, thiết kế cũng vô cùng đẹp. Thư Dao là một diễn viên đang ăn khách, hiển nhiên cũng làm khuôn mặt đại diện cho nhãn hiệu trang sức, và tất nhiên sẽ nhìn ra được giá trị của những món trang sức như thế này.

Chiếc nhẫn này được người ta thiết kế rất độc đáo. Về mặt Thư Dao trở nên phức tạp, một lúc lâu không động đậy.



Khurong Tri Ngật rất thông minh, cũng biết quan sát lòng người. Nhưng vào giờ phút này, anh dường như không nhìn thấu suy nghĩ của Thư Dao.

Khurong Tri Ngật không thúc giục cô, qua mấy phút sau, Thư Dao lấy chiếc nhẫn ra, ngón tay khẽ run, chiếc nhẫn lạnh như băng nhưng lại tựa như mang theo hơi nóng lan từ đầu ngón tay cho đến tận tim, khiến cô hít thở không thông.

“Cảm ơn thầy Khurong.” Thư Dao nói. Anh là một người rất có tâm, rất dịu dàng. Suy nghĩ cẩn thận lại, mặc dù chính cô là người muốn giữ lại đứa bé, nhưng từ đầu đến cuối Khurong Tri Ngật lại rất tôn trọng và bao dung, cô trẻ tuổi, tất cả sự chú ý đều dồn lên sự nghiệp, lúc làm việc, cô rất thông minh, tinh táo và cơ trí, nhưng ở những khía cạnh khác, cô lại không khôn khéo như vậy.. Ví dụ như cô chỉ suy xét sau khi sinh đứa bé ra sẽ mang đến phiền phức gì cho sự nghiệp, trong quá trình mang thai cũng sẽ có những khó chịu và bất tiện cho thân thể, nhưng dù sao cô còn chưa kết hôn, cũng có mấy năm tình cảm trống rỗng, đối với tình yêu, hôn nhân khiến cô cảm thấy rất xa lạ, trong lòng dưng cảm kiên cường là thế nhưng khi gặp phải chuyện này cũng sẽ có một tia luống cuống.

Thư Dao đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út, hơi xoay xoay một vòng, chiếc nhẫn vàng nằm yên trên ngón tay của cô, chiếc nhẫn được làm ra tựa như là vì cô.

Thư Dao hơi kinh ngạc, trong lòng có một phần tình cảm mà cô không hiểu dâng lên.

Thư Dao giơ tay lên, trong mắt mang theo ý cười, nói với Khurong Tri Ngật: “Rất vừa vặn.”

Khurong Tri Ngật quan sát ngón tay của cô, thon nhỏ, trên ngón tay áp út đeo chiếc nhẫn kim cương lấp lánh, nó nằm trên ngón tay của cô như một tác phẩm nghệ thuật tuyệt đẹp.

Khurong Tri Ngật nói: “Rất đẹp.”

Thư Dao ngẩn ra, lúc này Khurong Tri Ngật đã mở cửa xuống xe, lúc tay trái duỗi ra mở cửa cô đã nhìn thấy một chiếc nhẫn trên ngón áp út của người đàn ông.

Đột nhiên vành tai Thư Dao nóng lên, còn chưa chờ cô mở cửa xuống xe thì Khurong Tri Ngật đã mở cửa cho cô, lấy dụng cụ pha trà ra, sau đó bàn tay ngẩn ở nóc xe, chính là bàn tay có đeo chiếc nhẫn ấy.

Thư Dao nhìn tay anh, mấy giây sau mới bước xuống.

Khurong Tri Ngật đóng cửa xe lại, rồi đi ra phía sau cầm lễ vật, là những món anh đã thay Thư Dao chuẩn bị cho bố mẹ mình. Mặc dù Khurong Tri Ngật đã an ủi nói bố mẹ mình rất hiền hòa, sẽ thích lễ vật của cô tặng nhưng trong lòng Thư Dao vẫn khấn nguyện. Cô và Khurong Tri Ngật kết hôn giả như vậy, lại lừa dối bố mẹ của anh, đóng giả vợ chồng trước mặt họ...

Thư Dao đứng tại chỗ hít sâu mấy hơi, bàn tay cầm túi xách hơi nắm chặt.

Khurong Tri Ngật đặt lễ vật xuống, trong sân chợt có tiếng bước chân vang lên.

Khurong Tri Ngật xoay người, khẽ nâng cánh tay lên. Thư Dao ngược đầu nhìn anh, giọng nói trong trẻo lạnh lùng của anh truyền tới bên tai, anh nói: “Đừng khấn nguyện.”

Thư Dao mở to mắt nhìn anh, Khurong Tri Ngật không biết đã nói câu này lần thứ mấy rồi, “Có tôi ở đây.”

Mỗi khi cô bất an và lo lắng thì Khurong Tri Ngật sẽ nói những lời thế này, còn trong lòng cô lại vì những lời này mà yên ổn trở lại.

Thư Dao duỗi cái tay đeo nhẫn ra hơi nắm lấy cánh tay của anh.

Lần đầu tiên hai người đi gần nhau như vậy, từ góc độ của Thư Dao ngẩng đầu lên nhìn Khurong Tri Ngật, sắc mặt anh vẫn bình tĩnh tự nhiên như cũ. Trong lòng Thư Dao không khỏi cười thầm, cũng tự nhiên đi theo sau Khurong Tri Ngật vào nhà.

Đây là một toà nhà kiểu Trung Hoa có hai tầng, trước nhà có một cái đình viện rất dài, bên ngoài viện có hàng lan can được chạm khắc hoa văn phức tạp, và những cánh cửa đa dạng hình thù.

Khắp nơi đều lộ ra hơi thở Trung Hoa, Thư Dao chỉ khi quay phim mới được nhìn thấy những căn phòng như thế này, sống trong thành phố nhộn nhịp, mọi người đã sớm quen với những tòa nhà cao tầng có thang máy hay những biệt thự kiểu châu Âu.

Nhưng ở nơi tắc tắc vàng như thành phố B này, lại có một căn nhà có diện tích lớn như vậy, Thư Dao có thể mơ hồ tưởng tượng được gia cảnh của Khurong Tri Ngật.

So với cô...khác biệt một trời một vực.

Có một người phụ nữ trung niên đi ra mở cửa, khi thấy họ thì nở một nụ cười từ ái, nói: “Tri Ngật.”

Khurong Tri Ngật gật đầu, nói: “Di Tống.”

Ánh mắt di Tống khẽ nhìn Thư Dao một vòng, nụ cười trên môi vẫn không giảm, nói: “Vị này là Thư tiểu thư đúng không?”

Thư Dao nhìn Khương Tri Ngật một cái, nói: “Xin chào, cháu là Thư Dao ạ.”

“Ừ!” Di Tổng đáp lời, rồi nhận lấy lễ vật trong tay Khương Tri Ngật, nói: “Mau vào nhà đi, thái thái và tiên sinh vẫn luôn chờ hai người đó.”

Tim Thư Dao lập tức đập nhanh đến nỗi như muốn vọt ra khỏi lồng ngực, Khương Tri Ngật cúi đầu nhìn cô, Thư Dao cố gắng kéo ra một nụ cười mỉm.

Mấy người họ vừa bước vào cửa, bên trong nhà chợt truyền tới tiếng bước chân vội vã. Ngay sau đó một người phụ nữ được chăm sóc rất tốt cùng với chồng Khương Quốc Nguyên xuất hiện.

Thư Dao nhìn mẹ của Khương Tri Ngật, không hề che giấu vẻ kinh ngạc, rất trẻ tuổi, rất ưu nhã.

Chung Cầm nhìn Thư Dao hai giây, sau đó bước lên kéo tay cô, nói: “Dao Dao tới rồi à, mau vào trong đi, bên ngoài gió lớn lắm.”

Sau đó dắt tay Thư Dao đi vào phòng, Thư Dao ngơ ngác quay đầu nhìn Khương Tri Ngật, ánh mắt mờ mịt không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Khương Tri Ngật và bố Khương Quốc Nguyên đi đến phòng khách, trên bàn đã bày đầy trái cây và bánh ngọt. Chung Cầm kéo Thư Dao ngồi xuống sofa, ôn hòa nói: “Thật xin lỗi vì giờ mới mời con đến nhà làm khách...”

Bà quay sang nhìn Khương Tri Ngật, có vẻ hơi quở trách nói: “Tri Ngật cũng không nói cho ta và bố nó biết chuyện các con đang yêu đương. Chúng ta cũng mới biết được tin tức của hai đứa từ trên báo giải trí, lúc hay tin mới biết con mang thai.”

Tim Thư Dao đập nhanh hơn nói: “Không sao đâu ạ.”

Chung Cầm nắm tay Thư Dao, cô bé này trẻ tuổi, mặt mũi lại xinh xắn, khí chất dịu dàng, trên mặt trang điểm rất nhạt, ngũ quan thanh tú, quần áo rất quy củ lại thoải mái, là một cô gái rất xinh đẹp.

Mặc dù đã nhìn thấy hình Thư Dao trên mạng, nhưng bản thân khi thấy người thật sắp trở thành con dâu của mình, bà vẫn rất vui vẻ.

Ánh mắt Chung Cầm dịu dàng, nói: “Đứa nhỏ Tri Ngật này không hiểu chuyện gì cả, để con phải chịu oan ức rồi. Tính chất công việc của hai đứa rất đặc biệt, bây giờ bụng đã lớn cũng không có cách nào tổ chức hôn lễ, nhà họ Khương chúng ta thiếu nợ con rồi. Tri Ngật đã nói với chúng ta, hai đứa lĩnh chứng trước sau đó chờ sinh con xong sẽ tổ chức hôn lễ đúng chứ?”

Thái độ và lời nói của đôi phương đều vô cùng thân thiện, Thư Dao không tự chủ được thả lỏng hơn, nói: “Vâng ạ, là con và... Tri Ngật cùng thống nhất như vậy, không tổ chức hôn lễ trước.”

Mặt Chung Cầm đầy triu mến, quay đầu hung ác lườm Khương Tri Ngật một cái, lại quay sang dịu dàng nói với Thư Dao: “Dao Dao, con yên tâm đi, ta và bố của Tri Ngật sẽ xem con như con gái ruột, đến khi đứa bé ra đời, chúng ta cũng sẽ tổ chức một hôn lễ long trọng cho con.”

Bà chớp chớp mắt nhìn cô, trong mắt là ý cười chân thành.

Thư Dao không tự chủ được cũng cười một cái, vẫn theo bản năng liếc nhìn Khương Tri Ngật. Khương Tri Ngật cũng vừa vặn nhìn cô, anh và bố Khương Quốc Nguyên đang ngồi một bên khác nói chuyện.

Không biết có phải do ảo giác hay không, Thư Dao cảm thấy dường như Khương Tri Ngật cũng đang cười, nhưng mà đến khi cô cẩn thận nhìn kỹ lại thì trên mặt đôi phương vẫn là dáng vẻ lạnh lùng kia.

Chung Cầm nhìn hai vợ chồng son đang liếc mắt đưa tình với nhau thì che miệng cười.

Di Tổng mang lễ vật mà Khương Tri Ngật mang đến đặt lên trên bàn, cười nói: “Thái thái, đây là lễ vật mà Thư tiểu thư và Tri Ngật mang đến.”

Chung Cầm và Khương Quốc Nguyên hai mắt nhìn nhau một cái, Chung Cầm liếc nhìn hộp trang sức trên bàn và dụng cụ pha trà, nói: “Ồ, ta thích nhất là cái này nha.”

Bà mở hộp trang sức ra, bên trong là một cái khay cài áo, bà chớp mắt một cái nói, “Rất đẹp.”

Sau đó trực tiếp lấy cái khay cài áo ra rồi cài lên cái áo lông cừu đắt tiền của mình, cười cong mắt nói: “Ta rất thích, cảm ơn con.”

Thư Dao hơi xấu hổ, Khương Quốc Nguyên ho nhẹ một cái, mở bộ dụng cụ pha trà ra, nhìn một chút rồi nói: “Cảm ơn con.”

Qua hai giây sau lại bổ sung: “Ta cũng rất thích.”

Thư Dao kinh ngạc, con người của Khương Quốc Nguyên trông rất nghiêm túc, hoàn toàn khác biệt với dáng vẻ ôn nhu của mẹ Khương Tri Ngật.

Khương Quốc Nguyên nói: “Mang bộ dụng cụ pha trà này vào thư phòng đi.”

Di Tổng cười nói: “Vâng, tiên sinh.”

Còn lại những món lễ vật khác là đồ Khương Tri Ngật mua, cũng không biết vì sao, Chung Cầm chỉ nhìn qua loa chúng một cái rồi để người giúp việc mang xuống, nhưng còn cái khay cái áo mà Thư Dao tặng thì bà luôn đeo trước ngực.

Thư Dao hơi hoảng hốt, nhà họ Khương trong tưởng tượng của cô và ở hiện tại không giống nhau là bao.

Từ bên ngoài căn nhà cho đến những bức danh họa cổ ở bên trong cũng đủ biết gia cảnh Khương Tri Ngật vô cùng tốt, thậm chí còn vượt qua những nhà giàu ở đây. Thư Dao thấy nhiều nữ minh tinh sau khi gả vào nhà giàu sẽ có cuộc sống hôn nhân thế nào, nhưng mà bố mẹ Khương Tri Ngật lại cho cô một ấn tượng vô cùng khác biệt.

Ôn hòa, thân thiện.

...

Người giúp việc đi lên thông báo đã đến lúc dùng cơm, Chung Cầm kéo tay Thư Dao, cười nói: “Chậm một chút, sau khi mang thai không thể có động tác quá lớn được.”

Thư Dao có hơi luống cuống trước sự nhiệt tình và thân thiết của bà, cô lập tức nói: “Cảm ơn bác gái.”

Chung Cầm hơi ngần ra, nhìn Khương Tri Ngật một cái rồi nói: “Sao lại gọi ta là bác gái chứ.”

Bà trừng mắt với con trai, Khương Tri Ngật vô cùng đau đầu, đã nhiều năm như vậy nhưng đây là lần đầu tiên anh có cảm giác bất đắc dĩ với mẹ mình.

Còn chưa chờ Khương Tri Ngật mở miệng, Chung Cầm đã dịu dàng cười nói: “Đứa bé cũng sẽ nhanh chóng ra đời, ta cũng không thể làm bác gái mãi được nha.”

Thư Dao cười cười, sao cô lại quên mất chuyện này. Cô lặng lẽ nhìn về phía Khương Tri Ngật, đưa mắt hỏi anh: Giờ phải làm sao đây? Cô phải gọi thế nào?

Khương Tri Ngật cũng quên mất chuyện này, lại không bàn bạc trước với Thư Dao. Chung Cầm bên kia đã không kịp chờ, vội vàng nói: “Gọi là bố mẹ nha, Dao Dao!”

Thư Dao nhìn Khương Quốc Nguyên ngồi nghiêm chỉnh ở phía đối diện, hơi mở miệng, hai chữ bố mẹ cứ vòng vòng quanh miệng, nhưng không có cách nào gọi ra khỏi miệng.

Cô tỏ ra rất khẩn trương và luống cuống, cô không biết phải gọi thế nào?

Chung Cầm nhìn Thư Dao đầy mong đợi, khuôn mặt bà được bảo dưỡng rất tốt nên trên khóe mắt rất ít nếp nhăn, nếu như không biết được tuổi tác của Khương Tri Ngật, có lẽ Thư Dao rất khó hình dung được người phụ nữ xinh đẹp trước mặt này chính là mẹ của Khương Tri Ngật.

Chung Cầm cười với Thư Dao, không những thế, bà còn thấy buồn cười Khương Tri Ngật và cô.

Thư Dao hơi rũ đầu, che giấu đi vẻ ửng hồng trên má, có hơi lắp bắp nói: “Mẹ...”

Chung Cầm cười híp cả mắt, “Ồ! Thật là dễ nghe!”

Sau đó lại nhìn sang Khương Quốc Nguyên, Thư Dao cố gắng duy trì vẻ bình tĩnh, mỉm cười nói: “Bố.”

Khương Quốc Nguyên ừ một tiếng, sắc mặt nghiêm túc nhưng trong mắt lại có ý cười nhạt.

Chung Cầm vui vẻ cầm tay Thư Dao đứng lên, nói: “Nào, chúng ta đi ăn thôi. Tối nay mẹ đã để người chuẩn bị nhiều món ngon cho con rồi, Tri Ngật không biết chăm sóc kỹ lưỡng cho con gì cả, quá gầy mà.”

Thư Dao theo bản năng nói: “Không đâu ạ, Tri Tri Ngật rất có tâm.”

Chung Cầm cười: “À...”

Trong lòng Thư Dao đã bị một loạt động tác của bố mẹ Khương Tri Ngật làm cho bối rối, trong đầu đã luyện tập vô số lần làm sau để trở thành một con dâu tốt trước mặt bố mẹ chồng, thế nhưng tất cả những cách thức đó đều không có tác dụng. Bởi vì thực tế so với tưởng tượng của cô có khác biệt quá lớn.

Thư Dao không biết phải làm sao, nhưng cũng không giải thích. Ở trong mắt người lớn, việc làm của cô và Khương Tri Ngật có thể khiến họ cảm thấy hai người đang yêu nhau là được rồi, như vậy mục đích hôm nay của cô và Khương Tri Ngật đã đạt được.

Nhưng chẳng hiểu sao, trong lòng Thư Dao lại có cảm giác buồn phiền mất mát. Cô biết rõ cuộc hôn nhân này chỉ là giả, thân phận con dâu của cô cũng là giả, nhưng đối mặt với sự thân thiện và quan tâm của Chung Cầm, cô lại không nhịn được xem mình là người vợ chân chính của Khương Tri Ngật.

Tâm tư lưu luyến đó một phần do sự quan tâm và ấm áp độc nhất trong gia đình của anh.

## Chương 29

Edit: Mộc Tử Đăng

Lúc ăn cơm tối, Khương Tri Ngật ngồi cạnh Thư Dao, Chung Cầm và Khương Quốc Nguyên ngồi đối diện hai người. Cho dù gương mặt Chung Cầm hiền hòa nhưng Thư Dao nhìn ra được bà không phải là một người phụ nữ xuất thân từ trong một gia đình bình thường, còn cha Khương Tri Ngật chỉ ngồi ở đó, lại có một loại áp lực không gian tự uy, nhưng mà sau khi Thư Dao bước vào nhà, mặc dù vẻ mặt của ông luôn nghiêm túc nhưng trong mắt lại rất ôn hòa.

Từ vị thế của căn nhà cho đến nội thất thiết kế bên trong, cộng thêm lời lẽ cử chỉ của bố mẹ Khương, Thư Dao nhận ra nhà bọn họ không chỉ đơn giản là nhà giàu bình thường, bên cạnh đó Thư Dao lại không cảm nhận được bầu không khí căng thẳng bên trong, cũng không có phân biệt bối phận và thứ bậc rõ ràng, khi bọn họ ngồi vào bàn ăn, cũng chỉ tùy tiện ngồi, Khương Quốc Nguyên cũng không ra vẻ gì.

Bữa ăn tối vô cùng phong phú, phong phú đến mức Thư Dao nhớ đến yến tiệc cung đình mà mình đã từng diễn, nguyên liệu nấu ăn vừa hiếm lại đắt đỏ, đồ ăn được nấu vô cùng tinh xảo và thơm ngon, kích thích khẩu vị của người khác.

Khẩu vị của Thư Dao khá tốt, nhưng dù sao đây cũng là nhà của Khương Tri Ngật, lúc ăn cô cũng không mấy thả lỏng.

Chung Cầm cười nói: “Bây giờ Dao Dao đã có thai sắp được bốn tháng rồi, ta nghe Tri Ngật nói con không có phản ứng thai nghén rõ ràng, nhưng ta vẫn dặn dò đầu bếp làm nhiều món kích thích khẩu vị hơn, Dao Dao à, con cảm thấy mùi vị thế nào?”

Thư Dao thành thật nói: “Mùi vị rất ngon ạ, bác...”

Chung Cầm nhíu mày, Thư Dao sửa lời lại ngay: “Mẹ.”

Chung Cầm hài lòng, không ngừng gấp thức ăn bỏ vào trong bát của Thư Dao, Thư Dao bất chấp kiên trì, không biết nên từ chối thế nào. Từ năm này qua năm khác cô đều ăn kiêng, và nó đã thành thói quen rồi, cho dù khẩu vị có tốt thì cô cũng chỉ ăn một lượng nhất định, huống hồ cô còn là một nữ diễn viên, cũng có thói quen ăn bầy phần no.

Cuối cùng đồ ăn trong bát cô chất thành một cái núi nhỏ, nhưng Thư Dao không ăn được nữa, cô có hơi lúng túng, Chung Cầm lại không để ý những điều này, ôn hòa nói chuyện phiếm với họ, quan hệ vô cùng hòa hợp, bầu không khí trên bàn ăn rất hài hòa.

Thư Dao nắm chặt đũa trong tay, không biết nên làm thế nào.

Đột nhiên bát đựng đầy đồ ăn của cô bị lấy đi, đổi lại là một cái bát trống không.

Thư Dao ngẩng đầu, nhìn thấy cái bát trong tay Khương Tri Ngật, trong đó đựng đầy đồ ăn mà Chung Cầm đã nhiệt tình gấp cho Thư Dao.

Dường như trong nháy mắt đó lỗ tai Thư Dao hơi đỏ lên, cô nhỏ giọng gọi: “Thầy Khương.”

Giọng cô rất thấp, vợ chồng Chung Cầm ngồi đối diện cũng không nghe được.

Khương Tri Ngật nhàn nhạt đáp lại một tiếng, mặt không đổi sắc gấp thức ăn trong bát cô bỏ vào miệng, từ từ nhai.

Thư Dao tròn mắt nhìn anh, vành tai đỏ hồng từ từ lan đến hai gò má.

Những món ăn đó mặc dù cô không ăn đến, và chúng cũng được đặt trong một cái bát khác sạch sẽ, nhưng mà...

Thư Dao dời mắt đi, Chung Cầm ngồi đối diện lại nhìn bọn họ với ánh mắt đầy trêu chọc, còn Khương Quốc Nguyên ngồi cạnh bà vẫn có vẻ mặt bình tĩnh như cũ.

Chung Cầm cười nói: “Tri Ngật, con làm gì mà đi cướp đồ ăn của Dao Dao vậy hả?”

Khương Tri Ngật ngẩng đầu nhưng không nhìn bà ấy, nói: “Sức ăn của cô ấy nhỏ, không ăn nổi chúng.”

Chung Cầm lập tức che miệng cười, hiển nhiên là vô cùng vui vẻ.

Thư Dao lúng túng cầm cái bát không, lại gấp một ít rau xanh bỏ vào miệng nhai từ từ. Khi dùng cơm ở nhà người khác, chủ nhà còn chưa đặt đũa thì bọn họ thân là khách cũng không nên đặt đũa sớm, hơn nữa Thư Dao cũng không ăn no mấy, nên từ tốn ăn rau xanh, che giấu đi sự lúng túng và xấu hổ của mình.

...

Sau khi ăn xong, Chung Cầm kéo Thư Dao ngồi xuống sofa, Khương Tri Ngật và Khương Quốc Nguyên cũng ở đây, người giúp việc đang bưng trà và trái cây lên.

Chung Cầm nhìn vào bụng Thư Dao, ôn hòa nói: “Sắp được bốn tháng rồi đúng không?”

Đối với tình huống của Thư Dao, bà chỉ có thể nghe từ miệng con trai, mà Khương Tri Ngật lại là người không thích kể nhiều chuyện với bà. Trong quy định nhà họ Khương là phải biết tôn trọng ý muốn của con cái, Khương Tri Ngật không nói tới, hai vị trưởng bối cũng sẽ không âm thầm đi điều tra.

Thư Dao gật đầu nói: “Vâng ạ, đã 15 tuần rồi.”

Về mặt Chung Cầm lộ ra nét đau lòng, bà nói: “Công việc của các con quá bận rộn, Dao Dao cũng quá gầy.”

Thư Dao không biết nên trả lời câu hỏi này thế nào, trong lòng cảm thấy ảm áp.

Chung Cầm hỏi: “Kết quả khám thai lần trước thế nào? Mẹ và con đều khỏe chứ?”

Khương Tri Ngật nghe được câu hỏi này thì nói: “Đều khỏe.”

Ánh mắt anh dừng lại trên người Thư Dao mấy giây, lại bổ sung thêm: “Chẳng qua là do liên quan đến tính chất công việc của Thư Dao nên cân nặng cô ấy hơi thấp, nhưng đứa bé vẫn khỏe mạnh. Khoảng thời gian sau này cần bổ sung nhiều dinh dưỡng hơn.”

Trên mặt Chung Cầm lộ ra vẻ lo lắng, bà nói: “Hay là các con dọn về đây ở đi, mẹ sẽ liên lạc với bác sĩ dinh dưỡng trước, họ có thể phụ trách chuyện ăn uống của Thư Dao trong lúc mang thai...”

Thư Dao kinh ngạc, Khương Tri Ngật nói: “Nghề nghiệp của con và Thư Dao rất đặc thù, ở đây sẽ không tiện.”

Chung Cầm còn muốn khuyên nhủ nữa nhưng vẫn không nói thêm gì, bà quay sang quan tâm hỏi han Thư Dao: “Gần đây thân thể của con có gì không thoải mái không? Phụ nữ mang thai rất vất vả mà.”

Thư Dao lễ phép nói: “Cảm ơn sự quan tâm của ngài, thân thể con không có gì khó chịu ạ.”

Chung Cầm gật đầu, dường như thở phào nhẹ nhõm, bà cười nói: “Vậy thì tốt. Tuy nhiên mẹ và bố con đề nghị các con nên đặt công việc qua một bên trước, chờ sau khi sinh con xong thì làm lại...”

Thư Dao lập tức trở nên khẩn trương, ngay sau đó Chung Cầm bắt đầu thở dài, nói: “Nhưng mẹ đã nghĩ rất lâu rồi, mặc dù chúng ta là trưởng bối của các con, nhưng cũng không có quyền can thiệp vào cuộc sống lẫn công việc của hai đứa.”

Trong lòng Thư Dao nổi lên sự kinh ngạc, không biết phải hình dung việc này như thế nào, cô theo bản năng nhìn về phía Khương Tri Ngật.

Sắc mặt Khương Tri Ngật vẫn không đổi khác, hiển nhiên anh đã thành thói quen với những lời này.

Bầu không khí trong gia đình anh... vô cùng tốt.

Chung Cầm nhìn Thư Dao một chút lại quay sang nhìn Khương Tri Ngật, mỉm cười nói thêm: “Cho nên mẹ và bố con tôn trọng quyết định của hai người trẻ tuổi các con. Bây giờ Dao Dao còn đang mang thai tháng nhỏ, chờ sau này bụng lớn hơn, khi làm việc chắc chắn sẽ không thoải mái. Tri Ngật à con nên chăm sóc cho con bé thật tốt.”

Chung Cầm lắc đầu, bắt đầu nói: “Mẹ lại không hiểu công việc của các con thế nào, nhưng nhất định phải lấy sức khỏe làm tiền đề, bất kỳ làm việc gì cũng không thể ảnh hưởng đến thân thể được.”

Trong lòng Thư Dao ảm áp hơn rất nhiều, cô nói: Vâng ạ.”

Nụ cười treo trên môi cô.

Chung Cầm cười, nắm lấy bàn tay Thư Dao rồi vỗ nhẹ lên, giống như là mẹ ruột của cô, dặn dò: “Chuyện trong giới giải trí, có rất nhiều chuyện thân bất do kỷ, lực bất lòng tâm...”

Nhất thời Thư Dao không phản ứng kịp, thì nghe Chung Cầm nói tiếp: “Sau này trong công việc của con có gặp vấn đề gì, nếu Tri Ngật không giải quyết được thì cứ nói với mẹ và bố, chúng ta sẽ giải quyết cho con, con đã biết chưa Dao Dao?”

Thư Dao vô cùng kinh ngạc, Chung Cầm vỗ nhẹ lên mu bàn tay của cô, ánh mắt đầy từ ái. Cô họng Thư Dao đột nhiên khô khốc, cô nói: “Vâng... Vâng ạ, cảm ơn người.”

Chung Cầm cười híp cả mắt: “Đừng khách sáo như vậy, chúng ta là người một nhà mà.”

Thư Dao cười cười nói: “Vâng... mẹ.”

Chung Cầm ôi lên một tiếng, dáng vẻ mười phần vui vẻ, bà hoạt bát nói: “Ta cực kỳ thích giọng nói của con, rất dịu dàng.”

Bà chuyển mắt sang nhìn Khương Tri Ngật, hơi chê bai nói: “Dáng vẻ này đâu như ai kia, cả ngày đều lạnh lùng với mẹ y như bố nó, giống như là chủ nợ của mẹ không bằng, ôi ôi ôi.”

Ha ha ha, Thư Dao suýt nữa đã bật cười thành tiếng, cô cố gắng nhịn cười, bất ngờ không đề phòng chạm phải ánh mắt của Khương Tri Ngật. Thư Dao lập tức rù mi mắt xuống, môi hơi cong lên.

Sắc mặt Khương Tri Ngật vẫn không có gì thay đổi, nhưng môi anh cũng hơi cong lên.

...

Trong phòng khách tràn đầy tiếng cười, mọi người ngồi trò chuyện vui vẻ bên trong căn phòng khiêm tốn lại xa hoa.

Khương Tri Ngật ngồi trên một cái ghế tựa khác, Chung Cầm thường xuyên chọc cười anh, còn kể cho Thư Dao nghe chuyện thú vị ngày bé của anh, Thư Dao che môi muốn cười lại thấy xấu hổ, cuối cùng kìm nén đến mức cả khuôn mặt đều đỏ bừng.

Còn Khương Tri Ngật lại không hổ là ngọn núi băng không thay đổi sắc mặt trong giới giải trí, đối với chuyện mẹ anh trêu chọc và kể chuyện mất mặt ngày bé thì anh vẫn yên tĩnh ngồi ở đó, hai chân bắt chéo lên nhau, tay đặt trên bụng, tư thế ngồi rất tùy ý, trên mặt cũng không lộ ra sự tức giận hay lúng túng gì.

Chung Cầm than thở với Thư Dao: “Nếu nó không phải là con trai mẹ thì mẹ đã khuyên Dao Dao đừng gả cho nó rồi.”

Sắc mặt Khương Tri Ngật hơi biến hóa, nhưng vẫn không nói chuyện. Thư Dao a một tiếng, cười hỏi: “Tại sao vậy mẹ?”

Chung Cầm chỉ chỉ Khương Tri Ngật nói: “Con nhìn dáng vẻ đó của nó đi...”

Thư Dao nghe lời nhìn sang, Khương Tri Ngật vẫn mặt lạnh nhìn chằm chằm hai người bọn họ.

Chung Cầm ôi lên một tiếng, nói: “Nhìn đi, là như thế đó! Lạnh như băng, cũng không thân thiết với mẹ, muốn nó gọi mẹ cũng khó. Hừ, khi còn bé muốn ôm hay hôn nó thì nó đều từ chối, Dao Dao con nói đi, có phải xấu xa lắm đúng không?”

Thư Dao vui vẻ nói: “Có hơi ạ.” ha ha ha.

Chung Cầm tiếp tục tố cáo: “Còn nữa, lúc đầu nó học rất tốt, rất giỏi, đột nhiên lại đi chọn thi vào trường điện ảnh, mẹ và bố con vẫn không thể cản nó lại, làm mẹ tức chết một phen.”

Nói tới đây, Thư Dao mới thật sự hiểu được nhà họ Khương là một gia đình ám áp đến nhường nào, cô thật sự rất hâm mộ Khương Tri Ngật.

Chung Cầm: “Chuyện này cũng chưa tính là gì, nó muốn diễn xuất, chúng ta đều chiều theo nó. Nhưng mà vào giới giải trí được nhiều năm như vậy, con gái đẹp cũng nhiều đúng không? Vậy mà thằng nhóc này lại không dẫn cô gái nào về nhà, mỗi ngày đều ngồi lì trong phòng đọc sách, không đi khắp nơi quay phim thì lại làm ô ở nhà, mẹ buồn muốn chết luôn...”

Thư Dao kinh ngạc.

Chung Cầm cười híp mắt, sờ bàn tay nhỏ bé của Thư Dao, vui vẻ nói: “Nhiều năm vậy rồi, thằng nhóc này cũng làm được một chuyện khiến mẹ vui vẻ.”

Thư Dao theo bản năng hỏi: “Chuyện gì ạ?”

Chung Cầm cười nói: “Tìm được cho mẹ một cô con dâu tốt đó! Song hỷ lâm môn, không tới nửa năm nữa, cháu nội của nhà họ Khương chúng ta sẽ chào đời rồi.”

Bà không hề che giấu sự thân thiết trong lời nói, hơn nữa nhìn vào liền thấy ngay sự chân thành, không mang chút giả dối nào.

Thư Dao há miệng trong lúc nhất thời lại cảm thấy áy náy tong lòng... cho đến khi đứa bé chào đời, cô và Khương Tri Ngật đã hủy bỏ hiệp ước rồi, hai vị trưởng bối này liệu có tức giận không?

Trong lòng Thư Dao như được tắm mát, lại còn mang theo chút thấp thỏm cùng áy náy.

...

Chung Cầm muốn Thư Dao và Khương Tri Ngật ở lại đó một đêm, Thư Dao bị làm khó, Khương Tri Ngật mở miệng từ chối, mặc dù Chung Cầm hơi tiếc nuối nhưng cũng vui vẻ đồng ý.

Bởi vì đây là lần đầu Khương Tri Ngật dẫn Thư Dao về nhà nên cũng không chú ý đến thời gian.

Tiếp xúc gần gũi trong nửa ngày, Thư Dao đã vô cùng quen thuộc với Chung Cầm, mặc dù trong lòng cô biết loại quan hệ này chỉ là bọt bèo, nửa năm sau có thể sẽ bị chọc thủng, nhưng cô vẫn vô cùng có cảm tình với bố mẹ Khương Tri Ngật.

Khương Quốc Nguyên có vài việc nên đi vào thư phòng gọi điện thoại, vì vậy trong phòng khách chỉ còn lại ba người Thư Dao, Khương Tri Ngật và Chung Cầm.

Chung Cầm thân thiết nói chuyện phiếm với Thư Dao, Thư Dao cũng ôn hòa đáp lại, ba người ngồi đó ngược lại Khương Tri Ngật lại giống như người ngoài.

Thật ra Khương Tri Ngật không cảm thấy khó chịu chút nào, anh ngồi đó lẳng lặng nghe hai người phụ nữ nói chuyện phiếm.

Trò chuyện một lúc, đột nhiên Chung Cầm cười nói: “Dao Dao, bố mẹ của con lúc nào có thời gian vậy, chúng ta muốn gặp mặt họ một lần.”

Lần trước Khương Tri Ngật đã từ chối đề nghị gặp mặt bố mẹ Thư Dao của vợ chồng Chung Cầm, Chung Cầm không nghĩ quá nhiều về việc đó, thằng con trai này của bà mặc dù tính cách lạnh nhạt, cũng không phải là cái áo bông tri kỷ, nhưng Chung Cầm vẫn luôn rất yên tâm về anh, cho dù tình cảm của mẹ con họ không thân mật như những bố mẹ bình thường khác, thế nhưng ở trong lòng bà, sự chín chắn của Khương Tri Ngật là có thể tin tưởng được.

Nụ cười trên môi Thư Dao chợt khựng lại, cô cố duy trì giọng điệu bình tĩnh nói: “Bố mẹ con...”

Chung Cầm vẫn không phát hiện ra điều gì khác thường, dịu dàng nói: “Mặc dù con và Khương Tri Ngật sau khi sinh con mới tổ chức hôn lễ, nhưng dù sao đi nữa lỗi sai là của Tri Ngật, đã khiến con ảm ức rồi, còn chưa kết hôn đã mang thai, cũng không có cách nào mặc áo cưới...”

Thư Dao muốn nói gì đó, nhưng Chung Cầm lại cười hiền hòa nói: “Mẹ biết đối với con gái mà nói, mặc áo cưới, tổ chức hôn lễ là một nghi thức thiêng liêng và quan trọng. Mẹ và bố của Tri Ngật vô cùng xin lỗi, đã phải khiến con chịu oan ức như vậy.”

Thư Dao khó khăn tìm được giọng nói của mình, cô khàn giọng nói: “Không...con không cảm thấy oan ức gì đâu ạ.”

Chung Cầm hơi bất ngờ, bởi vì theo như lời cô nói, cô lại không nghĩ đến việc mặc áo cưới, rạng rỡ vui mừng lấy chồng, nhận được sự chúc phúc từ người thân và bạn bè, cùng người yêu trao nhau lời hứa cả đời, rồi trao nhẫn cho nhau.

Bà có ấn tượng rất tốt với Thư Dao, chỉ mấy giờ ngắn ngủi tiếp xúc với cô, bà cũng có thể nhìn ra được cô thật sự là một cô gái tốt, ít nhất cũng không phải là một người đầy âm mưu xấu xa. Gia thế của Khương Tri Ngật chưa bao giờ bị đưa ra ánh sáng, nhưng chắc hẳn Thư Dao đến đây đã có thể mơ hồ đoán được điều kiện nhà họ Khương, bà cứ cho là...bất kỳ cô gái nào cũng đều muốn có một hôn lễ long trọng.

Thư Dao hơi ngược mắt nhìn Chung Cầm, giọng nói nhẹ nhàng nhưng lại lộ ra sự kiên định, cô nói: “Con và Khương Tri Ngật quen nhau đều là lưỡng tình tương duyệt, chuyện mang thai này cũng do hai bọn con cùng chịu trách nhiệm. Mặc dù bản thân là người trong giới giải trí, hoàn cảnh ở đây lại phức tạp, nhưng chúng con lại có chung một quyết định, sẽ chịu trách nhiệm với sinh mạng nhỏ bé này. Đứa trẻ đến là điều bất ngờ, không phải lỗi ở Tri Ngật, nên hôn lễ...”

Trong mắt Thư Dao chứa ý cười, nói: “Chỉ cần được ở bên cạnh người mình thích, thì khi nào tổ chức hôn lễ cũng không quan trọng.”

Chung Cầm ngắt ra, sau đó nói: “Được, được, vậy mẹ không nói về chuyện này nữa.”

Thư Dao nhẹ nhàng thở ra một hơi, bèn nghe Chung Cầm tiếp tục cười nói: “Không bàn đến lỗi của ai, nhưng hôn nhân là chuyện lớn, con gả cho Tri Ngật, chúng ta sẽ thành người một nhà. Bố mẹ con cực khổ dưỡng dục con, chúng ta cũng muốn gặp mặt nói lời cảm ơn đến bọn họ, cảm ơn họ đã nuôi dưỡng ra một cô gái ưu tú như vật, lại bị Tri Ngật của chúng ta gặp được...dù sao cũng phải gặp họ để nói lời cảm ơn bọn họ đã có công nuôi dưỡng con. Còn chuyện hôn lễ sau này, thêm cả lễ vật cầu hôn nữa...cũng cần phải bàn bạc một chút.”

Suy nghĩ của Chung Cầm rất bình thường, không có ai mà trước khi kết hôn, hai nhà thông gia lại không gặp nhau lần nào, cùng gặp nhau để bàn bạc hôn lễ. Còn Thư Dao và Khương Tri Ngật cũng không phải là kết hôn thật sự, thì trường bối hai bên gặp mặt sao được, huống hồ, bố mẹ cô có lẽ cũng không biết chuyện cô mang thai.

Thư Dao khó khăn nói: “Không sao ạ...”

“Không sao đâu.” Khương Tri Ngật nói theo Thư Dao, anh nói: “Con đã gặp mặt bố mẹ vợ rồi, cũng đã thương lượng với họ về chuyện kết hôn rồi ạ.”

Chung Cầm ngắt ra, sau đó nổi giận nói: “Tri Ngật! Sao con lại không hiểu chuyện như vậy!”

Thư Dao vội nói: “Tri Ngật...”

Khương Tri Ngật nhìn Thư Dao một cái, vẻ mặt vẫn không thay đổi, nhưng ánh mắt lại chứa đựng sự trấn an.

Lòng Thư Dao đang dậy sóng cũng dần dần lắng xuống, cô ngồi yên đó.

Chung Cầm có hơi tức giận, bà trừng mắt với Khương Tri Ngật.

Khương Tri Ngật chậm rãi nói: “Khoảng thời gian trước, bởi vì liên quan đến công việc nên con có ở lại thành phố bên cạnh nơi bố mẹ vợ ở, cho nên

trong ngày đó con và Thư Dao đã cùng đến thăm hỏi họ.”

Mặt Chung Cầm lộ ra vẻ khó hiểu, bà nhìn về phía Thư Dao.

Thư Dao gật đầu, miễn cưỡng nói: “Thật xin lỗi bác... mẹ.”

Chung Cầm nhẹ thở ra một hơi, nhưng vẫn bất mãn như cũ, bà nói: “Nhưng làm như vậy hoàn toàn không tôn trọng nhà Dao Dao chút nào.”

Thư Dao lập tức nói: “Không có ạ, bố mẹ con rất thích Tri Ngật. Bọn họ.. bọn họ không có bất kỳ ý kiến gì với hôn sự của con và Tri Ngật cả. Con và Tri Ngật đều là người nổi tiếng, tài sản của chúng con cũng không ít, nên bố mẹ con không đòi hỏi lễ vật cầu hôn gì, chỉ cần chúng con hạnh phúc là tốt rồi ạ.”

Những lời này nói ra rất hợp tình hợp lý, mặc dù Chung Cầm rất muốn gặp mặt bố mẹ Thư Dao để bàn bạc hôn sự, nhưng Thư Dao kiên quyết không muốn lễ vật cầu hôn cũng như sinh lễ, Khương Tri Ngật lại không có ý kiến gì, Chung Cầm cũng không nói gì nữa. Cho dù kết hôn là chuyện lớn như thế, nhưng khi người lớn và con cái trong nhà bất đồng ý kiến, Chung Cầm và Khương Tri Ngật sẽ không miễn cưỡng bọn họ.

Hôn nhân và cuộc sống sau này đều là của con cái, trưởng bối nhúng tay vào quá nhiều ngược lại sẽ có tác dụng ngược. Chung Cầm hiểu rõ điều này.

Nhưng mà, mặc dù Thư Dao kiên quyết nói nhà mình không cần lễ vật cầu hôn, nhưng trước khi đi, Chung Cầm vẫn kín đáo đưa cho Thư Dao một tập văn kiện rất dày, bà cười nói: “Không được từ chối, đây được xem như lễ vật gặp mặt của mẹ chồng cho con dâu, con vì Tri Ngật mà mang thai sinh con, lại không có hôn lễ. Trong lòng mẹ thật sự không thoải mái tí nào, đây coi như tấm lòng của trưởng bối đi, nên bồi thường cho con một chút.”

Thư Dao há miệng gọi một tiếng mẹ, không biết nên từ chối như thế nào.

Túi văn kiện bên trong chứa gì Khương Tri Ngật cũng không biết, bố mẹ không đề cập với anh về chuyện này.

Ở cửa, Chung Cầm lại lấy ra một cái hộp nhung hình vuông, ánh mắt Khương Tri Ngật hơi thay đổi. Chung Cầm đặt cái hộp vào trong tay Thư Dao, nói: “Cái vừa rồi là bố của Khương Tri Ngật cho con, còn cái này là mẹ cho con.”

Thư Dao mở hộp ra, bên trong là một bộ trang sức cổ xưa, nhưng nhìn thiết kế và chất lượng liền biết nó có giá trị không rẻ, lúc này Thư Dao đưa lại cho bà, quên phải đổi xưng hô nói: “Bác gái, con không thể nhận được ạ!”

Chung Cầm cười ôn hòa, lực trên tay vẫn không cho cô từ chối, thả lại vào trong tay cô, nói: “Đứa nhỏ này, tại sao lại gọi là bác gái chứ?”

Bà hơi quở trách, Thư Dao giống như đang cầm một vật nóng bỏng tay, cơ bản là cô không dám nhận.

Chung Cầm nắm lấy một bàn tay khác của Thư Dao, dịu dàng nói: “Nhất định phải chú ý đến thân thể, lúc nào không bận việc thì cùng Tri Ngật về nhà chơi, mẹ sẽ nấu đồ ăn ngon cho các con.”

Thư Dao bật cười, Chung Cầm lại quay sang nói với Khương Tri Ngật: “Chăm sóc Dao Dao cho kỹ đó, nếu không mẹ sẽ tức giận.”

Giữa hai hàng chân mày của Khương Tri Ngật lộ ra vẻ bất đắc dĩ, anh vâng một tiếng.

Chung Cầm hài lòng, cuối cùng nói: “Mặc dù con và Dao Dao không cử hành hôn lễ, nhưng đã là vợ chồng rồi, có thời gian thì đến gặp mặt ông ngoại con và ông nội cùng với trưởng bối hai bên một lần.”

Khương Tri Ngật nói: “Vâng.”

...

Trên đường về nhà, Khương Tri Ngật lái xe, Thư Dao nhẹ nhàng mở túi văn kiện ra, có hai chùm chìa khóa rơi từ bên trong ra, một cái là chìa khóa xe, còn một cái là chìa khóa nhà.

Đáy lòng Thư Dao run lên, mở văn kiện ra, một cái là biệt thự cạnh hồ ở một khu vực hoàng kim, không phải có tiền là có thể mua được, còn một cái là một chiếc xe rất đắt, hai tài sản này đều viết tên Thư Dao...

Thư Dao ngơ ngẩn, tiếp sau đó còn vài chuỗi cửa hàng, thậm chí cả cổ phần công ty, Thư Dao chưa đọc kỹ những cửa hàng và cổ phần công ty thì cô đã nhanh chóng bỏ chúng vào lại túi văn kiện, tim đập như trống đánh, sợ hãi bất an vô cùng.

Xe dừng lại trước cửa nhà Thư Dao, Khương Tri Ngật nghiêng đầu nhìn cô.

Sắc mặt Thư Dao rất khó xử, tâm sự nặng nề.

Mấy phút sau, Thư Dao đưa cho Khương Tri Ngật túi văn kiện cùng với hộp lễ vật đắt tiền kia, nói: “Thầy Khương, cái này... tôi không thể nhận.”

Khương Tri Ngật lẳng lặng nhìn cô, Thư Dao nói xong thì cong môi, nhìn giống như đang cười, nhưng mà cô lại không biết trong đáy lòng mình đang cất giấu tâm sự gì khiến cô không thể cười nổi.



Thư Dao không miễn cưỡng mình nữa, cô khẽ rũ mắt xuống, thật lòng nói: “Tôi rất cảm ơn bác trai bác gái đã quan tâm và chăm sóc cho tôi, cũng rất cảm kích họ đã thích tôi...”

Khương Tri Ngật không lên tiếng, cũng không đưa tay đón nhận.

Bầu không khí có hơi quái dị, Thư Dao không ngẩng đầu lên nhìn anh, trong mắt Khương Tri Ngật chỉ có đôi bàn tay trắng nõn của người đối diện.

“Tôi rất cảm động...” Thư Dao nói, “Cũng rất sợ hãi, anh cũng không thiếu nợ gì với tôi, những thứ bồi thường này tôi càng không thể nhận.”

Đội mười mấy giấy nhưng Khương Tri Ngật vẫn không lên tiếng như cũ.

Thư Dao ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt bình tĩnh của người đàn ông.

Khương Tri Ngật nhàn nhạt nói: “Bọn họ rất thích cô.”

Thư Dao thấy mình không còn mặt mũi nào nữa, Loại thích này căn bản được hình thành từ trên sự lừa gạt của cô và Khương Tri Ngật, cô không cách nào tưởng tượng được sau khi họ biết chân tướng sự thật thì sẽ hiểu cho cô và Khương Tri Ngật hay lại cảm thấy hối hận vì đã đối xử thân thiết và nhiệt tình với cô.

Khương Tri Ngật: “Cho dù tương lai bọn họ có biết được chân tướng cũng sẽ không trách cô.”

Mặt Thư Dao lộ ra vẻ ngạc nhiên, không ngờ Khương Tri Ngật có thể đoán được ý của cô.

Khương Tri Ngật quay đầu đi, mắt nhìn thẳng phía trước, nói: “Đây là tâm ý của bọn họ.”

Thư Dao: “Nhưng mà...” nhưng mà cô cũng không phải là con dâu chân chính của nhà họ Khương mà!

Khương Tri Ngật không nói nữa lời, anh mở cửa xuống xe, sau đó đi sang bên cạnh, mở cửa cho Thư Dao, nói: “Giờ không còn sớm nữa, mau về nhà nghỉ ngơi đi.”

Thư Dao ngây ngốc xuống xe, ôm theo túi văn kiện và hộp trang sức.

Khương Tri Ngật khẽ gật đầu: “Ngủ ngon.”

Thư Dao: “Khương...”

Khương Tri Ngật xoay người lên xe, khởi động rồi chạy đi, không quá hai giây đã chạy xe đi khỏi đó, chỉ để lại âm thanh ma sát của bánh xe và mặt đường.

Mặt Thư Dao đầy mờ mịt, cô mở khóa nhà, đặt đồ vật trong tay xuống bàn trà nhỏ, sau đó liếc nhìn chiếc nhẫn kim cương ở ngón áp út trên bàn tay phải, cô lại rơi vào trạng thái mờ mịt: Ôi, còn chiếc nhẫn nữa!

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 30

Edit: Mộc Từ Đăng

Thư Dao ngây người ra mấy giây, sau đó nhanh chóng cầm điện thoại lên, mới vừa tìm được dãy số của Khương Tri Ngật thì cô lại do dự, ngón tay để trên màn hình một lúc lâu nhưng vẫn không chạm xuống.

Thư Dao ngồi trên sofa, thận trọng tháo chiếc nhẫn kim cương ra, bỏ lên bàn chung một chỗ với những món “lễ vật” mà Chung Cầm đưa cho cô.

Tâm trạng Thư Dao có hơi phức tạp, một lúc lâu sau cô lại cầm chiếc nhẫn lên lần nữa, đặt trong lòng bàn tay rồi quan sát kỹ lưỡng. Không thể nghi ngờ gì, nó đúng là một chiếc nhẫn kim cương cực kỳ đẹp, thiết kế vô cùng độc đáo, cắt mài hoàn mỹ... Thư Dao là nữ minh tinh, đã từng nhìn thấy qua những món trang sức đắt tiền, cũng làm đại diện phát ngôn cho nhãn hiệu trang sức, nhưng trên chiếc nhẫn kim cương này lại không được khắc bất kỳ nhãn hiệu nào, cô cũng chưa từng thấy chiếc nhẫn giống thế này trong quảng cáo ra mắt sản phẩm mới của các hãng trang sức quốc tế, Thư Dao biết cái này là đặc biệt được thiết kế riêng.

Trong lòng Thư Dao không biết có tâm tình thế nào, cô chậm rãi nhìn ngắm chiếc nhẫn, ngón tay nhẹ vuốt ve nó, mày hơi nhướng lên, đã xuất đạo được tám năm, trước mặt công chúng cô là một nữ thần hoàn mỹ, là một diễn viên nữ đang ăn khách, có hơn mười triệu fan hâm mộ theo đuổi, trên người cô mang ánh hào quang mà những minh tinh khác phải hâm mộ, vào lúc mục tiêu đạt được một nửa, cô thành danh, có tiền, nhưng chính cô cũng biết, mỗi

khi bản thân cô quay xong một bộ phim, thì tâm trạng lại trở nên buồn phiền, hoang mang một khoảng thời gian, cô biết mình không giống như các nữ chính trong phim cuối cùng sẽ hạnh phúc ngọt ngào bên cạnh nam chính, trong thực tế cô là người không muốn yêu, đối với hôn nhân cũng không có lòng tin, còn trong chuyện tình cảm, cô lại không có một chút xú kinh nghiệm nào, cũng không dám thử.

Thật ra Chung Cầm nói rất đúng, không có người phụ nữ nào không mơ ước một hôn lễ hoàn mỹ, áo cưới trắng tinh, đội vương miện tinh xảo trên đầu, chú rể cầm hoa đứng đợi ở cuối con đường, hai người nắm tay nhau, cha xứ đứng trước mặt đọc lời tuyên thệ, đồng ý quan tâm nhau, vĩnh viễn yêu thương nhau... Thư Dao cũng mơ ước điều này, nhưng trước khi mang thai, lúc tâm tình cô không tốt thì trong đầu lại toát ra suy nghĩ này, còn vào buổi sáng, khi lý trí của cô đã quay lại, cô liền giấu hết những buồn phiền trên người mình đi, trở thành một nữ minh tinh xinh đẹp hoàn mỹ nhất.

Một đêm bất ngờ với Khương Tri Ngật đó, lại có hiệp ước đóng giả vợ chồng với Khương Tri Ngật cũng là một điều bất ngờ... Còn hôm nay, khi cô nhận được chiếc nhẫn kim cương mà đối phương đưa cho, cho dù biết đối phương đang quan tâm hết thảy, không muốn lộ tẩy trước bố mẹ Khương, nhưng tim cô vẫn hoảng sợ như cũ.

Chiếc nhẫn kim cương này tượng trưng cho điều gì, mỗi một người phụ nữ đều hiểu... Lúc này, trong tay Thư Dao đang cầm một chiếc nhẫn được điêu khắc tuyệt đẹp, lại có lúc cảm giác tự lừa mình dối người lẫn át cả sự kích động trong tâm, đối phương không nói ra cô cũng sẽ không hỏi, cũng không nói bóng nói gió. Trên ngón áp út của hai người đều đeo nhẫn, chỉ cần nửa năm thôi, nửa năm sau hiệp ước của bọn họ sẽ kết thúc, chiếc nhẫn này cũng sẽ bị tháo ra.

Trên mặt Thư Dao không có biểu cảm gì, chậm rãi đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út, trong đầu đột nhiên xuất hiện hình ảnh một bàn tay thon dài, trên ngón áp út có đeo một chiếc nhẫn cho nam.

Thư Dao hít sâu một hơi, cầm điện thoại lên, mở máy ảnh ra chụp về phía ngón tay, sau đó nhìn tấm ảnh lại không hài lòng, thế là chụp liên tục mười mấy tấm mới chọn được một tấm vừa mắt.

Sau đó Thư Dao bỏ chiếc nhẫn vào hộp nhung, đặt chung với hộp trang sức và túi văn kiện mà Chung Cầm đưa, rồi đi lên lầu tắm.

...

Sáng ngày hôm sau, Thư Dao ăn sáng xong, ngồi xếp bằng trên giường trong phòng ngủ, mở to mắt nhìn chăm chăm vào đồng hồ vật kia.

Sau đó cô cầm điện thoại lên, gọi điện cho Khương Tri Ngật. Điện thoại vang lên một lúc lâu mới có người bắt máy.

“Thầy Khương,” Thư Dao nói.

Giọng nói Khương Tri Ngật vẫn không khác trước kia là bao, anh nói: “Ừm, có chuyện gì vậy?”

Gọi đến rất sớm.

Trong lòng Thư Dao sắp xếp lại lời nói, sau đó cô nói: “Thầy Khương, có thể cho tôi biết địa chỉ nhà anh ở đâu được không, tôi gửi chiếc nhẫn qua cho anh, hoặc là nhờ Hiểu Hiểu mang qua đó.”

Khương Tri Ngật trầm mặc mấy giây mới nói: “Chúng ta là vợ chồng trên danh nghĩa.”

Thư Dao không hiểu hiểu nói: “Hả?”

Khương Tri Ngật nhàn nhạt nói: “Vợ chồng đã kết hôn, trên tay lại không đeo nhẫn thì truyền thông và phóng viên sẽ viết gì?”

Đúng là thế thật, trong giới giải trí này, phần lớn những ngôi sao sau khi công khai kết hôn thì luôn đeo nhẫn khi đi ra ngoài, chỉ có vợ chồng không công khai, để phòng mọi người biết mới không đeo chúng mà thôi.

Thư Dao chỉ nghĩ đến bộ phận ngôi sao bí mật kết hôn không đeo nhẫn, thật ra thì trong giới giải trí này, cho dù đã kết hôn mà không đeo nhẫn cũng không có ảnh hưởng quá lớn, dù sao mỗi năm bọn họ đều bận rộn quay phim.

Nhưng mà đối mặt với lời nói này của Khương Tri Ngật, Thư Dao cũng không biết nên giải thích thế nào: Cô và Khương Tri Ngật đã công khai tình yêu, đeo nhẫn sẽ nâng cao mức độ tin tưởng của mọi người với cuộc hôn nhân của họ.

Thư Dao suy nghĩ mấy giây, nói: “Vây... tôi chuyển khoản cho anh...”

Lời còn chưa nói hết thì Khương Tri Ngật đã cắt ngang lời cô nói: “Không phải cô đã nói chúng ta đều là người nổi tiếng, tài sản có không ít sao?”

Thư Dao ngơ ngác vâng một tiếng.

Giọng nói của Khương Tri Ngật vẫn bình thản: “Tôi không đến mức ngay cả một chiếc nhẫn kim cương cũng không mua nổi.”

Thư Dao: “Tôi, tôi không có ý đó.”

Khương Tri Ngật không lên tiếng, Thư Dao có hơi ảo não, có phải cô đã nói sai gì rồi không.

Yên lặng một lúc lâu, Thư Dao phát hiện mình đã có thể thông qua điện thoại mà đoán được tâm tình của Khương Tri Ngật rồi.

Qua hai phút, Thư Dao nhỏ giọng nói: “Còn những món “bù đắp” mà bác trai bác gái đã cho tôi, tôi tuyệt đối không nhận đâu.”

Khương Tri Ngật yên lặng, sau đó nói: “Chờ cho đứa bé ra đời, sau khi hủy bỏ hiệp ước thì cô trả lại cho tôi là được.”

Thư Dao vẫn không buông tha vấn đề này: “Nhưng mà, để ở chỗ tôi cũng vô dụng thôi.”

Nhà và xe đều viết tên cô, còn có sổ cổ phần với con số khiến cô phải khiếp sợ nữa, cô căn bản không dám đọc kỹ, không thể nhận cũng không dám nhận đâu!

Cô và Khương Tri Ngật cũng không ở trong căn nhà đó, cô cũng không lái chiếc xe kia... Thế thì nói gì cũng không thể nhận.

Khương Tri Ngật: “Những món đó là do bố mẹ tôi đưa cho cô...”

Trong mắt Thư Dao dấy lên tia hy vọng: “Vâng?”

Khương Tri Ngật nhàn nhạt trả lời: “Tự cô trả lại cho bọn họ đi.”

Thư Dao: “...”

Giờ phút này, Thư Dao mới cảm nhận sâu sắc những đánh giá tính cách Khương Tri Ngật của người ngoài giới.

Hai vai Thư Dao xụi lơ, nói: “Thầy Khương, sao anh lại như vậy chứ.”

Trong giọng nói của cô mang theo một tia oan ức và không biết phải làm sao, Khương Tri Ngật ở đầu dây bên kia lại chột chút kinh ngạc, nhưng mà mấy giây sau anh đã khôi phục lại như bình thường, không trả lời lại cô.

Thư Dao tiếp tục nói: “Tôi, tôi trả cho bác trai bác gái bằng cách nào hả?”

Khương Tri Ngật tựa lưng vào ghế, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng, trên khuôn mặt anh tuấn của anh lộ ra một tầng ánh sáng êm dịu, thời gian tựa như đang ngừng lại ở giây phút này, ngay cả bầu không khí cũng trở nên dịu dàng hẳn đi.

“Không biết.” Khương Tri Ngật đáp.

Thư Dao mờ to hai mắt, cô không biết nên nói thế nào nữa.

“Thầy Khương...” Thư Dao giãy giụa lần cuối.

Khương Tri Ngật vội nói lời kết thúc: “Tôi còn có việc bận, tắt máy trước đây.”

Nói xong cũng không đợi Thư Dao trả lời đã dứt khoát cúp máy.

Thư Dao nghe thấy âm thanh tút tút trong điện thoại truyền ra, không dám tin được Khương Tri Ngật lại cúp điện thoại của cô.

Mấy phút sau, Thư Dao không biết phải tiếp nhận sự thật này thế nào cho được, Khương Tri Ngật mặc kệ cô, không lấy lại chiếc nhẫn, cũng không lấy lại lễ vật bù đắp mà bố mẹ Khương đã đưa cho cô.

Thư Dao tròn mắt nhìn đồng hồ trên giường, cảm thấy tình huống của mình lại hoàn toàn khác biệt với mấy bộ phim trên tivi: Bố mẹ chồng cho đồ trang sức còn cho cả nhà, con dâu có nên vui vẻ không?

Thư Dao khóc không ra nước mắt, tự trả lời câu hỏi của mình: Nhưng mà cô không phải con dâu chân chính của nhà họ Khương mà.

Hai ngày kế tiếp, Thư Dao lại gọi cho Khương Tri Ngật mấy lần, số lần đối phương nghe máy không quá một nửa, một nửa còn lại là do trợ lý Triệu Trình của anh nghe, cho dù Khương Tri Ngật có bắt máy, cũng chỉ nói mấy lời rồi cúp.

Thư Dao không có cách nào, cô gần như muốn đến nhà họ Khương để trả lại lễ vật cho vợ chồng Chung Cẩm, nhưng cô không dám đi.

Mấy ngày kế tiếp nữa, Thư Dao đã tạm chấp nhận sự thật này, những món lễ vật này cô còn chưa trả được, nên đành bắt đắc dĩ bỏ hộp trang sức và túi văn kiện vào trong két sắt, còn chiếc nhẫn kim cương thì đặt trên bàn trang điểm, khi nào có đi ra ngoài thì đeo vào.

...

Trong khoảng thời gian trung tuần tháng 2 gần trước tết, lịch làm việc của Thư Dao vốn cũng không quá nhiều, khoảng thời gian này cô quay quảng cáo, tham gia một vài hoạt động của các nhãn hiệu, ngoài ra không còn việc gì khác. Bây giờ Thư Dao hơi có phản ứng thai nghén, lúc thức dậy dạ dày sẽ không thoải mái, lúc ăn cơm cũng dần dần khó ăn, sau khi Khương Tri Ngật biết được chuyện này liền thay đổi đồ ăn dinh dưỡng mỗi ngày, thỉnh thoảng trong điện thoại Thư Dao nói mình không muốn ăn cá thì ngày hôm sau trong hộp đồ ăn sẽ đổi thành trứng gà hoặc khi cô thèm món chua cay thì trong hộp sẽ có những món chua kết hợp với món thịt được rắc chút tiêu.

Mang thai bốn tháng, trên bụng lại có thay đổi rõ rệt, bây giờ chỉ cần mặc quần áo hơi ôm một tí sẽ thấy được cái bụng hơi nhô lên, không giống như trước đây, mặc váy ôm sẽ không thấy bụng có gì thay đổi.

Thư Dao cảm khái sinh mệnh thật thần kỳ, mỗi ngày rảnh rỗi việc vui thích của cô là quan sát bụng mình, cô nằm trên giường sẽ lấy tay sờ bụng, trong lòng lại cảm thấy thật kỳ diệu, bản thân lại không khống chế được hay nói nhiều, cũng không biết là nói cho mình nghe hay là cho đứa bé trong bụng nghe.

Thư Dao tìm vài bản nhạc cho thai nhi nghe, còn mua rất nhiều sách về thơ văn và những tác phẩm nổi tiếng trên thế giới, mỗi ngày sẽ nằm trên sofa để nghe nhạc, trên tay cầm sách, đọc từng chữ rõ ràng cho đứa bé trong bụng nghe, đọc xong hết tác phẩm văn học liền đổi sang ngâm thơ, đọc văn cổ, ngoại trừ vài phản ứng nhỏ của phụ nữ có thai ra, còn lại cũng không quá tệ.

...

Trước đêm lễ tình nhân, Trần Băng thông báo Thư Dao đến công ty một chuyến, Thư Dao vỗ trang đầy đủ, mặc áo rộng rãi thoải mái cùng với quần dài, bên ngoài mặc áo len giữ ấm.

Hiểu Hiểu tới đón cô, thấy trang phục của cô suýt nữa đã cười thành tiếng. Thư Dao không biết phải làm sao, cũng không giải thích gì thêm, trời mùa đông rất lạnh, ngoại trừ lúc làm việc ra thì bây giờ Thư Dao rất chú trọng việc giữ ấm.

Đến công ty, Thư Dao chào hỏi những đồng nghiệp đi ngang qua, mặc dù cô mặc nhiều quần áo bên ngoài nhưng gương mặt của cô vẫn xinh đẹp dịu dàng như cũ, hơn nữa bởi vì kết hợp tốt các loại dinh dưỡng khi có thai, ngoại trừ bụng cô càng ngày càng to ra, tay chân vẫn nhỏ nhắn, trên mặt có hơi nhiều thịt một tí, so với trước khi mang thai lại càng tinh xảo hơn, bây giờ da thịt trắng nõn mềm mại, giống như lòng trắng trứng mềm mịn đàn hồi, gò má đỏ hồng tự nhiên, nhìn giống như một người sung túc, thành đạt, cũng tựa như nước mật đào được nấu chín, vô cùng xinh đẹp.

Vào phòng làm việc của Trần Băng, hai người hầu như mỗi tuần đều gặp nhau hai ba lần để bàn bạc công việc.

Trần Băng cười nói: “Ngồi đi.”

Thư Dao ngồi xuống, Trần Băng lại nhìn cô không nói gì, trên mặt lộ ra ý cười.

Trợ lý mang nước ấm và cà phê vào, nước ấm cho Thư Dao còn cà phê cho Trần Băng.

Trần Băng bung tách cà phê lên uống một ngụm, thấy Thư Dao đang nhìn chằm chằm ly nước của mình thì cười nói: “Mang thai phải kiên cường, đừng nhìn nữa, em không thể uống được.”

Thư Dao cười nói: “Vâng.”

Trần Băng không lập tức nói lý do gọi cô tới đây, Thư Dao cũng không hỏi tới. Trần Băng vừa uống cà phê vừa nhìn cô, Thư Dao cầm ly nước ấm trong tay, uống từng ngụm từng ngụm. Áo khoác dày đã được cởi ra, bên trong chỉ mặc một cái áo len trắng cao cổ, kết hợp với quần dài màu đen, phong cách này làm cho cô lộ ra cảm giác đối lập lại hài hòa, mà loại phong cách này không những làm giảm đi ấn tượng mà nó còn khiến cô càng trở nên xuất sắc hơn.

Trần Băng đặt tách cà phê xuống, nói: “Sao anh lại có cảm giác em béo lên một tí nhìn càng đẹp hơn nhỉ?”

Thư Dao sờ mặt mình, bất đắc dĩ nói: “Trần ca, em không béo lên nhiều đâu há?”

Bắp chân, mông và cánh tay của cô đều không có gì thay đổi mà, chỉ có bụng lớn hơn xíu thôi.

Trần Băng lắc đầu, nói: “Không phải là cái loại béo đó...”

Thư Dao bật cười, không đáp lại.

Trần Băng không nói thêm gì nữa, một lúc sau anh ta nói: “À, nói không chừng sau khi em sinh con thì con đường sau này càng rộng rãi hơn, may mắn nhiều khi còn có người giúp em ấy.”

Thư Dao không hiểu Trần Băng đang nói gì, Trần Băng khoát khoát tay, nói: “Mấy ngày nữa là tới lễ tình nhân rồi, có nhớ không?”

Thư Dao suy nghĩ mấy giây, lắc đầu nói: “Em không để ý nữa.”

Trần Băng hơi ngả ra sau tựa vào ghế: “Từ sau khi hai người các em công khai tình cảm, em và Khương Tri Ngật chỉ xuất hiện trước mặt công chúng có một lần thôi, như vậy không được.”

Ngón tay trắng nõn của Trần Băng gõ gõ lên mặt bàn, nói: “Anh và Tần Lâm đã thương lượng với nhau rồi, vào ngày lễ tình nhân sắp tới, anh đã đặt nhà hàng trước rồi, em và Khương Tri Ngật chỉ cần công khai lộ diện ở đó là được.”

Thư Dao không kịp phản ứng, Trần Băng nhìn bộ dạng ngây ngốc của cô, cười nói thêm: “Người trẻ tuổi kết hôn chả lẽ cả ngày đều làm ỏ ở nhà ư? Huống hồ hai người còn là người nổi tiếng.”

Thư Dao đã hiểu, cô nói: “Thầy Khương... đồng ý rồi sao?”

Cô cũng không chắc chắn được Khương Tri Ngật có đồng ý hay không, cái này hoàn toàn khác với lần anh đến studio gặp cô, chuyện này có liên quan đến ngày lễ tình nhân, luôn là đề tài mà truyền thông và chó săn thích đào bới nhất, tình yêu của cô và Khương Tri Ngật luôn bị chó săn canh chờ ở cửa bất cứ khi nào cũng có bài để viết, hai người công khai đến nhà hàng, cho dù đã bao trọn nhà hàng thì chỉ cần hai người họ không ở nhà riêng, sẽ không chỗ nào tránh được bọn chó săn chụp ảnh.

Huống chi ý tưởng của Trần Băng là cố ý để cô và Khương Tri Ngật được chó săn chụp ảnh.

Chuyện này có chênh lệch rất lớn đối với tác phong làm việc cũng như con người của Khương Tri Ngật, cho dù đối phương chịu trách nhiệm với cô, giúp cô rất nhiều việc, nhưng với cái nhìn của Thư Dao, để Khương Tri Ngật phối hợp lãng xề với mình khiến cô có hơi ngượng ngùng.

Trần Băng không biết suy nghĩ trong lòng cô, anh ta nói: “Đã đồng ý.”

Trong lòng Thư Dao âm thầm kinh ngạc, tùy tiện nói: “Vâng.”

Trần Băng ho khan hai tiếng để thanh giọng, nói: “Khương Tri Ngật đồng ý rồi, chờ chút nữa anh sẽ căn dặn Hiểu Hiểu địa chỉ của nhà hàng, đến lúc đó em và Khương Tri Ngật hẹn nhau cùng xuất hiện chung là tốt. Công ty đã rộ tin với bên ngoài về địa điểm hai người dùng bữa tối lãng mạn rồi.

Lãng mạn thế nào cũng được, cái quan trọng là tin tức thật giả cùng nhau bị tung ra, địa điểm dùng con thật giả cùng được truyền ra ngoài cho giới truyền thông cũng như các tài khoản marketing, thật thật giả giả đặt chung một chỗ, tính chân thực còn chờ được xác minh, sẽ khiến cho mọi người không hoài nghi công ty của Thư Dao cố ý tiết lộ địa chỉ.

Thư Dao gật đầu đáp lại một tiếng, tỏ ý mình đã biết.

Thư Dao suy nghĩ một chút, còn nói thêm: “Còn có quà nữa, anh cũng đã nói qua với Tần Lâm rồi. Mặc dù ngày lễ tình nhân là ngày lễ của phương tây, nhưng giới trẻ ở quốc gia chúng ta lại xem trọng nó, em chọn một món quà phù hợp để tặng cho cậu ta, không cần quá đắt, chỉ cần tự mình chọn lựa. Tần Lâm ở bên kia cũng sẽ nhắn nhủ lại với Khương Tri Ngật.”

Thư Dao há miệng một lúc mới nói: “À, à, được.”

Trần Băng: “Động tác của em phải tự nhiên một chút, những ánh mắt của chó săn ngoài kia như hỏa nhãn kim tinh vậy, chỉ cần có chỗ không ổn sẽ bắt đầu quay tơ bóc kén, mượn đề tài để viết.”

Thư Dao: “Vâng.”

Trần Băng: “Cũng không cần quá khoa trương, cứ xem như là dùng quan hệ bạn thân để dùng com. Chỉ cần để cho chó săn chụp được ảnh hai người “ăn ái” là được rồi.”

Anh ta không nói thì tốt, nói ra lại khiến Thư Dao có chút dở khóc dở cười.

Thư Dao đề mi tâm lại, bất đắc dĩ nói: “Em biết rồi Trần ca.”

Trần Băng bật cười: “Tốt lắm, tìm em chỉ nói chuyện này thôi, hai ngày nay thân thể thế nào rồi?”

Trần Băng cũng thường xuyên hỏi thăm tình hình thân thể của cô, Thư Dao theo bản năng đưa tay lên sờ bụng mình, nở một nụ cười âm áp, nói: “Rất tốt.”

Trần Băng: “Gần đây lượng công việc của em không lớn, một phần hợp đồng đã ký đã bị hủy rồi, em yên tâm dưỡng thai đi, chú ý đến sức khỏe.”

Chỉ nói mấy lời, nhưng Thư Dao biết Trần Băng và công ty đã trao đổi biết bao nhiêu lần để sắp xếp lại công việc cho cô, kiên quyết hủy bỏ những hợp đồng công việc có tính chất nguy hiểm đến thân thể của cô. Mặc dù lúc trước Trần Băng đã nói Thư Dao phải chuẩn bị xong tư tưởng, trong lúc mang thai sẽ làm việc không ngừng, cô sẽ rất vất vả, nhưng trong cách sắp xếp công việc, anh ta lại kiên quyết quan tâm đến cô, lấy thân thể khỏe mạnh của cô làm chuẩn.

Hai người họ đã hợp tác với nhau nhiều năm, rất nhiều chuyện không cần nói rõ, chỉ cần ngầm hiểu lẫn nhau là tốt.

Thư Dao nói: “Cảm ơn Trần ca.”

Sắc mặt Trần Băng vẫn không có thay đổi gì, nói: “Anh không tiễn em được, trên đường nhớ cẩn thận.”

Thư Dao gật đầu một cái, vịn ghế đứng lên, vừa mới đi ra cửa Hiểu Hiểu đã ở ngoài chờ cô.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 31

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Mộc Tử Đăng

Máy tính đặt trước mặt Thư Dao, cô mặc một bộ đồ phòng tia phóng xạ dành cho phụ nữ có thai, ngón tay gõ cách cách trên bàn phím, một lúc lại ấn con chuột một cái.

*Khương Tri Ngật: Bách khoa XX*

*Nghề nghiệp: Diễn viên*

*Sinh nhật: ngày 25 tháng 12 năm 19xx*

*Thông tin cá nhân: Cao 1m87, nặng 70kg, cung Ma Kết*

*Tác phẩm tiêu biểu:...*

*Con đường nghệ thuật:...*

Thư Dao cau mày nhìn xuống phần dưới...

*Những bộ phim đã từng tham gia:...*

*Những kịch bản đã đóng:...*

*Cuộc sống cá nhân:...*

*Đại diện cho các nhãn hàng:...*

Thư Dao có hơi khổ não thở ra một hơi, tự lẩm bầm một mình: “Không có gì cả...”

Mỗi một người nổi tiếng đều có một trang bách khoa toàn thư cho mình, ghi chép lại tất cả từ cân nặng chiều cao cho đến con đường nghệ thuật đã đi, dĩ nhiên, phần lớn tin tức này của người nổi tiếng đều do công ty viết hoặc do dàn nhân viên công tác viết, thật giả khó phân biệt được.

Những nội dung trong bách khoa toàn thư của Khương Tri Ngật, Thư Dao và anh đều là người nổi tiếng, đều có fan hâm mộ, cũng đại khái biết được vài thông tin và đã từng đọc qua.

Thư Dao tắt trang web đi, gõ ba chữ Khương Tri Ngật lên thanh tìm kiếm, chọn một tiêu đề rồi ấn vào, thông tin trong đó không phải là tác phẩm điện ảnh của Khương Tri Ngật thì cũng là những lời bịa đặt của truyền thông về đời sống tình cảm của anh.

Thư Dao đưa tay lên xoa xoa huyệt thái dương, mở to mắt nhìn vào màn hình, sau đó tắt trang web đi, gõ lên thanh tìm kiếm Khương Tri Ngật thích gì? một lần nữa.

Kết quả tìm kiếm bên dưới:

*Khương Tri Ngật thích nghe nhạc Phương Tĩnh\**

*(Phương Tĩnh là nữ ca sĩ Đài Loan 1946-1999).*

*Khương Tri Ngật thích diễn xuất*

*Khương Tri Ngật thích nhãn hiệu xx*

*Hôm nay tìm hiểu nhãn hiệu quần áo xx mà anh đã mặc...*

Thư Dao vô lực đỡ trán, cảm giác mình đang gặp khó khăn. Bộ quần áo phòng tia phóng xạ dành cho phụ nữ có thai trên người hơi rộng rãi vương vãi, cô suy nghĩ một chút, hay là cởi ra nhỉ, thai nhi cũng đã bốn tháng rồi, bác sĩ đã nói tình huống này xem như đã ổn định, về phương diện tia phóng xạ này cũng không có ảnh hưởng quá lớn, là do Thư Dao tự nghĩ thần nghi quỹ rồi mua cái này mặc vào thôi.

Cởi ra bộ quần áo rườm rà kia, Thư Dao vươn vai một cái, rồi cầm máy tính đi vào phòng khách đặt nó lên bàn trà nhỏ, còn mình lại ngồi xuống tắm thảm dày.

Trên màn hình máy tính đang hiển thị tin tức: Khurong Tri Ngật xxx, Khurong Tri Ngật xx, Khurong Tri Ngật xxxx...

Thư Dao uống một hộp nước rồi tiếp tục tìm kiếm.

Khurong Tri Ngật có sở thích gì?

*Theo như một người có liên quan đã đề cập, bộ phim mới nhất của Khurong Tri Ngật là...*

*Tác phẩm của Khurong Tri Ngật <> đã được đề cử trong giải Kim Tượng với hạng mục nam diễn viên chính xuất sắc nhất...*

Thư Dao nghiêm túc đọc, đọc những lời tán dương trên mạng về Khurong Tri Ngật một lượt, trong đầu nhớ lại những hình ảnh trong bộ phim đó, rồi âm thầm gật đầu một cái, danh xứng với thực.

Lại tìm kiếm vài từ: Cuộc sống cá nhân của Khurong Tri Ngật.

Kết quả tìm kiếm là: Cuộc sống riêng tư bí mật của Khurong Tri Ngật.. Gia thế của Khurong Tri Ngật được đưa ra ánh sáng.. hay là Khurong Tri Ngật lại nói chuyện yêu đương với cô...

Không hổ là trang web tìm kiếm lớn nhất nước, Thư Dao khám phục sâu sắc, cô thở dài một hơi rồi tiếp tục tìm kiếm.

Khurong Tri Ngật thích quà gì?

Thư Dao di chuyển con chuột, nhìn vào tên tiêu đề, kết quả sau khi xem những cái đó lại không có thu hoạch gì.

Ngoại trừ tác phẩm và diễn xuất của anh ra thì tin tức cá nhân của Khurong Tri Ngật lại rất ít.

Thư Dao khép máy tính lại, dựa người vào sofa, trong ngực ôm một cái gối, trong đầu nhanh chóng vận hành: Khurong Tri Ngật sẽ thích gì đây...Đàn ông thích món gì nhỉ?

Sau đó Thư Dao chọn lại mấy chữ quan trọng, tìm kiếm món quà mà đàn ông trẻ tuổi thích, kết quả tìm kiếm hiện ra vô cùng phong phú, cô kiên nhẫn đọc từng cái, trong đầu không ngừng ghi nhớ những cái tên đó, sau đó lại ghi vào phần mềm ghi chú trên điện thoại.

Tắt máy tính đi, Thư Dao quay lại lầu hai, cô có một căn phòng quần áo rất lớn, bên trong là quần áo cô mặc, giày, đồ trang sức và nhiều thứ khác nữa.

Trong cái tủ kính trong suốt, tầng trên cùng nhất là những cái đồng hồ nổi tiếng mà cô sưu tầm, Thư Dao lấy ra một cái, kiểu dáng của mỗi cái đều không giống nhau, Thư Dao quan sát kỹ từng cái một, rồi đeo vào tay nhìn thử. Cô không giống như những cô gái khác hay mua đồng hồ cho nữ, những cái cô mua thật ra nhìn không phân biệt được là dành cho nam hay nữ.

Thư Dao đứng trước tủ kính nhìn những cái đồng hồ mà cô đã mua một lúc lâu, sau đó lại bỏ cái đồng hồ đang cầm trong tay lên, đóng cửa kính lại.

Trong lúc đi ra khỏi phòng quần áo, điện thoại cô cầm trên tay đột nhiên vang lên, là bạn ở nước ngoài gọi đến, hai người nói chuyện hơn nửa tiếng mới kết thúc cuộc gọi. Trên vẻ mặt khảnh trương của Thư Dao lại có một tia mong đợi mà chính bản thân cô cũng không phát hiện ra.

..

Ngày 14 tháng 2, là ngày lễ tình nhân của phương Tây.

Thư Dao chọn một cái váy dài màu xanh đậm, cái váy có phần eo cao, che kín cái bụng hơi nhô lên của cô, đôi chân thon dài thẳng tắp, trên chân mang một đôi giày đế bằng cùng màu.

Thư Dao ngồi trước gương, tỉ mỉ trang điểm cho mình, lúc không có ai cô hay trang điểm nhạt.

Sau khi chọn xong màu sắc để trang điểm thì cầm cọ lên, bắt đầu tán phấn trên mặt, cô gái trong gương có làn da trắng nõn, khuôn mặt hơi nhạt màu dần dần biến thành một khuôn mặt tinh xảo, đôi môi đỏ mọng, một người đẹp tỏa ra tia sáng chói mắt.

Trên mặt trang điểm vẫn giống như thường ngày nhưng màu sắc thiên về màu đỏ. Hôm nay là lễ tình nhân, cô phải đi ăn với Khurong Tri Ngật, quá thân mật, trang điểm thế này vừa bám sát vào chủ đề của ngày lễ, lại xinh đẹp động lòng người, màu son cũng là màu đỏ tươi tắn.

Sau khi mang thai, trừ khi chụp ảnh cho tạp chí hay quay quảng cáo, còn lại Thư Dao hầu như không chọn màu son nổi bật thế này.

Cô nhìn vào gương hơi bặm môi lại, sau đó cười một cái.

...

Lúc Khurong Tri Ngật đến đón Thư Dao đúng lúc mặt trời vừa lặn xuống, nắng chiều còn đọng lại ở đường chân trời một vòng sáng.

Khurong Tri Ngật mặc một bộ âu phục màu đen, tựa người vào xe. Ánh nắng còn sót lại chiếu lên khuôn mặt của anh, tựa như đẩy lùi đi hơi thở lạnh lùng thay vào đó là sự ấm áp tràn lan.

Người đàn ông hơi rù mi mắt, một tay bỏ vào túi quần, không biết đang nghĩ gì.

Cửa phát ra một âm thanh nhỏ, Khương Tri Ngật ngẩng đầu lên nhìn.

Dưới trời chiều, một người phụ nữ xinh đẹp trẻ tuổi mặc một cái váy dài màu xanh đậm, khuyen tai dang sau mai toc dai khe lac lu theo nhup buoc chan của cô, mái tóc đen dài vẫn mềm mại như bình thường, khéo léo rơi ở đầu vai, làn gió nhẹ thổi tới khiến chúng hơi lay động.

Làn da trắng nõn kết hợp với đôi môi đỏ mọng, trong mắt giống như một hồ nước trong, nơi khoe mắt có một màu đỏ nhạt, kết hợp với màu môi lại càng tăng thêm sự thu hút.

Chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay lóe lên ánh sáng chói mắt dưới ánh nắng mặt trời, con người Khương Tri Ngật hơi dừng lại mấy giây, ngón tay áp út của bàn tay trái hơi giật giật, trên đó đeo cùng một kiểu nhẫn với cái của cô.

Thư Dao đi tới trước mặt Khương Tri Ngật, nhìn anh cười: “Thầy Khương, đã để anh đợi lâu rồi.”

Khương Tri Ngật nhìn cô, nói: “Là vinh hạnh của tôi.”

Thư Dao hơi sùng sốt, ngay sau đó bật cười.

Hai người lên xe, Thư Dao cài dây an toàn vào, Khương Tri Ngật khởi động xe. Hôm nay anh lại đổi một chiếc xe khác, bất kể là hãng xe hay biển số xe đều rất bình thường, Thư Dao đoán là vì hôm nay muốn cho chó săn chụp được nên mới đổi xe thế này.

Ấn nắp dưới sự lạnh lùng của người đàn ông là sự tỉ mỉ từng chi tiết một, giống như một sợi tơ mỏng không thể nhìn thấy được, chỉ từ từ thấm vào tim Thư Dao, làm cho cô từng ngày từng ngày lại hiểu anh thêm một phần.

Trần Băng đã đặt bàn ở một nhà hàng cực kỳ nổi tiếng, chỉ dành cho hội viên tham gia, cho dù không phải hội viên nhưng Trần Băng vẫn nghĩ ra biện pháp để đặt được bàn.

Vị trí của nhà hàng không nằm trong trung tâm thành phố, bởi vì người trong thành phố quá đông đúc, nếu chọn một nhà hàng trong trung tâm thành phố lại không quá giống phong cách của hai người, sẽ khiến người khác nghi ngờ.

Cũng không cần lo lắng chó săn có nguy trang trà trộn vào nhà hàng hay không, giới truyền thông đứng đầu về bản lĩnh cao cường, không chỗ nào không có phóng viên tìm kiếm chuyện bất quải, chó săn nấp trong bóng rối lại có mạng lưới quan hệ vô cùng khổng lồ.

Quả nhiên, khi xe lái vào con đường gần nhà hàng, Thư Dao đã nhìn thấy một chiếc xe hơi màu đen hiệu Honda chạy ở phía sau, năng lực nguy trang rất mạnh, không hề bám sát theo bọn họ, cũng không tùy lúc lại vượt mặt hay hòa vào trong dòng xe cộ, nhưng đi qua mấy đoạn đèn xanh đèn đỏ, đến lúc hai người dừng xe trước cửa nhà hàng, chiếc xe Honda vẫn không nhanh không chậm dừng lại phía sau.

Khương Tri Ngật hiển nhiên cũng chú ý tới, nhưng anh không nói gì.

Hai người xuống xe, cả hai người hoàn toàn không dùng kính mát và khẩu trang để che mặt. Vị trí của nhà hàng không tính là nổi bật, nhưng xung quanh nhà hàng này có không ít các chỗ ăn chơi xa hoa, đều là những nơi cho người giàu có ra vào, hai người xuất hiện ở đây cũng không tính là đột ngột.

Tuần năm mỹ nữ đứng chung luôn vô cùng chói mắt, Thư Dao lại trang điểm xinh đẹp, váy dài màu xanh đậm, bàn tay đang nắm lấy cánh tay của Khương Tri Ngật để lộ ra chiếc nhẫn kim cương lóe lên ánh sáng lấp lánh.

Dáng người của Khương Tri Ngật rất cao, vóc người lại đẹp. Bộ âu phục trên người anh lại càng làm nổi bật thêm ngoại hình vai rộng eo hẹp, quần âu đen bao lấy đôi chân thon dài. Về mặt người đàn ông lạnh lùng, nhưng lúc nhìn Thư Dao, trong ánh mắt lại chứa đựng không ít sự dịu dàng.

Trước cửa nhà hàng có bậc thang, Thư Dao mặc áo choàng dài, trên tay cầm túi. Khương Tri Ngật thả chậm bước chân, nói: “Cẩn thận đường trơn.”

Thư Dao gật đầu, cẩn thận bước đi.

Người nhân viên đứng ở cửa hiển nhiên biết bọn họ, nhưng trong nhà hàng này mỗi năm đều đón tiếp không biết bao nhiêu người nổi tiếng và người ở giới thượng lưu, bọn họ sớm đã được huấn luyện khi nhìn thấy nhân vật lớn thì sắc mặt vẫn không đổi.

Nhưng mà, cho dù là vậy, lúc này chứng kiến hai nhân vật nổi tiếng đã làm náo động trong giới giải trí, trong lòng của người nhân viên đó đã bắt đầu nổi lên từng trận gào thét điên cuồng...

*Trời ạ, Thư Dao thật là xinh đẹp!*

*Cô ấy mang thai thật sao? Hoàn toàn không nhìn ra đó! Thật là đẹp mà!*

*Mang thai mà vóc người còn tốt như vậy, nữ thần quá xinh đẹp.*

*Thật đẹppppppppppp!*



*Khương Tri Ngật cũng vô cùng đẹp trai nha, không được rồi, tôi khó thờ quá...*

Thư Dao và Khương Tri Ngật đi đến gần, nhân viên đó khẽ khom người, nói: “Khương tiên sinh, Thư tiểu thư.”

Hai người gật đầu, nhân viên phục vụ dẫn bọn họ đi vào. Vì để thuận lợi cho bọn chó săn chụp hình, nên Trần Băng không đặt phòng riêng, mà lại đặt một vị trí bên cửa sổ ở tầng cao nhất, nơi này có thể ngắm nhìn cảnh đêm của thành phố và bầu trời đêm.

Bàn ăn ở tầng cao nhất rất đắt, lại cần phải hẹn trước rất lâu, nơi này đặt không nhiều bàn, những cái bàn ở đây cách nhau rất xa, đủ để bảo đảm sự riêng tư của thực khách.

Bên ngoài cửa sổ là cảnh đêm xinh đẹp say đắm của thành phố, mặt trăng lưỡi liềm treo trên nền trời, có những vì sao sáng tóe điểm xung quanh. Ánh đèn bên trong nhà hàng tỏa ra ánh sáng ập ập mộng ảo, âm thanh của đàn vi ô lông vang lên nhẹ nhàng bên trong.

Tối nay có ít khách, không biết có phải do Trần Băng đã sắp xếp trước rồi không.

Nhân viên phục vụ dẫn hai người đi đến chỗ ngồi, lễ phép nói: “Khương tiên sinh, bây giờ đã mang đồ ăn lên được chưa?”

Khương Tri Ngật gật đầu, nhân viên phục vụ lại nói: “Còn cần gọi thêm gì không ạ?”

Bữa ăn này đã được đặt trước, nhưng nhân viên phục vụ vẫn sẽ hỏi khẩu vị của khách hàng và cần bổ sung thêm món gì không.

Khương Tri Ngật quay sang nhìn Thư Dao nói: “Có gì đặc biệt muốn ăn không?”

Tay phải Thư Dao đặt trên bàn, đôi mày xinh đẹp hơi nhướng lên, suy nghĩ một lúc rồi cười nói: “Cảm ơn, không cần.”

Là nói với nhân viên phục vụ.

Nhân viên phục vụ dùng kinh nghiệm nhiều năm trong nghề duy trì vẻ bình tĩnh rồi rời đi, trong đầu lại không ngừng chạy qua một hàng chữ: Chiếc nhẫn kim cương thật là lớn! Giọng nói thật dịu dàng! Nụ cười thật là đẹp!

Phải lén lút chụp một tấm mới được! Khương Tri Ngật và Thư Dao lại tới nhà hàng bọn họ dùng bữa! Đúng là một tin bất quá siêu lớn!

Nhân viên phục vụ rời đi, Thư Dao và Khương Tri Ngật ngồi đối diện nhau. Ánh đèn ấm áp chiếu lên bàn của bọn họ, không gian xung quanh hơi tối lại, trong tầm mắt tựa như chỉ còn lại bóng hình của hai người.

Bầu không khí vừa mập mờ lại vừa ấm áp.

Thư Dao cầm ly rượu vang trên bàn lên nhấp một ngụm nhỏ để che giấu đi biểu cảm mất tự nhiên của cô.

Không hiểu sao Khương Tri Ngật ngồi đối diện cũng không lên tiếng. Thư Dao đặt ly rượu xuống, trong lòng tìm kiếm đề tài mà hai người có thể trò chuyện.

Nhưng không chờ Thư Dao tìm được đề tài thích hợp, Khương Tri Ngật đã không lạnh không nhạt mở miệng, trong hoàn cảnh như thế này, giọng nói của anh lại trầm thấp hơn thường ngày rất nhiều. Khương Tri Ngật nói về chuyện đứa bé, Thư Dao lập tức trò chuyện với anh. Hai người đang trò chuyện về việc cho bảo bảo nghe nhạc cũng như đọc các loại sách thơ văn, Thư Dao nói với Khương Tri Ngật rằng mỗi ngày cô đều nằm trên sofa cho bảo bảo nghe một đoạn piano, Khương Tri Ngật lại hỏi tên của khúc nhạc đó, biểu cảm của Thư Dao hơi khựng lại, trên mặt hiện ra vẻ khổ não, nói: “Tôi không nhớ...”

Dưới ánh đèn mờ mờ, Khương Tri Ngật hình như đã mỉm cười, nhưng chờ Thư Dao nhìn kỹ lại thì về mặt của anh vẫn không có gì thay đổi.

Trong đầu Thư Dao đầy dấu hỏi, nhưng cũng không thắc mắc nữa. Cô lại nói với Khương Tri Ngật rằng mình đã mua rất nhiều sách văn học nổi tiếng thế giới, còn có thơ Đường, thơ Tống vân vân, lần này không chờ Khương Tri Ngật hỏi, cô đã lưu loát đọc ra một bài thơ, còn khen ngợi lời thơ rất hay.

Khuôn mặt xinh đẹp dưới ánh đèn của người phụ nữ lại tràn đầy sự quyến rũ, trong đôi con ngươi sáng ngời tỏa ra sự vui vẻ và thỏa mãn, đôi môi đỏ mọng hơi cong lên, giọng nói dịu dàng... Đôi mắt kia còn sáng hơn cả vì sao trên trời.

Thư Dao vẫn còn đang đọc thơ, giọng nhẹ nhàng đọc lên những vầng thơ mấy trăm năm trước do cổ nhân viết ra, ca ngợi núi sông, ca ngợi phẩm đức, hoài niệm về tình yêu... Từng câu thơ tươi đẹp được chính miệng cô đọc lên, hai người giờ đây tựa như không phải đang ở trong nhà hàng, mà giống như đang quay về mấy trăm năm trước ngồi trong một cái đình nhỏ trên núi, hai người ngồi đối diện nhau, ngắm nhìn thời gian chậm rãi mà yên tĩnh trôi đi.

Thư Dao đọc liên tiếp mấy bài thơ, đôi mắt xinh đẹp chớp chớp nhìn anh.

Khương Tri Ngật không biết mình đang có tâm tư gì nữa, tim đột nhiên giống như đập nhanh hơn một nhịp. Tầm mắt của họ chạm nhau, Khương Tri Ngật chậm rãi nói: “Thơ hay.”

Thư Dao mỉm cười: “Tôi đọc có hay không?”

Khương Tri Ngật nhìn cô, đáp: “Đọc rất hay.”

Vốn là cô hỏi, Khương Tri Ngật đáp lời cũng không có gì lạ, nhưng Thư Dao lại cảm giác được, theo những lời nói đó của Khương Tri Ngật, bầu không khí lại có sự thay đổi kỳ diệu.

Thư Dao cười hai tiếng, bàn tay theo bản năng duỗi ra định cầm ly rượu, nhưng đột nhiên cô nhớ mình còn đang mang thai, không thể uống quá nhiều rượu vang.

Nên bàn tay đang giơ ra giữa chừng lại không có chỗ để, có hơi xoắn xuýt nắm lấy bàn tay kia, đôi mắt đảo đảo nhìn bốn phía xung quanh, trên mặt lộ ra biểu cảm tò mò.

Khương Tri Ngật thu hết hành động nhỏ và biểu cảm của cô vào mắt, trên mặt lộ ra một nụ cười thản nhiên.

Ở nơi bọn họ không thấy được, máy ảnh ở nơi xa phát ra những tiếng tách tách nho nhỏ, máy ảnh nhanh chóng được cất đi. Hai tên chó săn võ trang đầy đủ hoàn mỹ ngồi trong một góc bàn ăn khuất góc, toàn thân mặc đồ đen.

Một người cầm máy ảnh, một người khác phụ trách xem xét tình hình, không ngừng nhìn về bốn phía.

Chó săn cầm máy ảnh thấp giọng cười nói: “Ha ha! Đã chụp được!”

Hai người đó nhìn vào hình trong máy một cái nhanh như gió, hai người đều lộ ra nụ cười hiểu lòng, haha, hình này nếu mà đăng lên mạng, chắc chắn, tiền lương của bọn họ phải tăng lên gấp đôi đó!

Trong máy chụp ảnh là hình ảnh một đôi nam nữ trẻ tuổi đang trò chuyện say sưa, người phụ nữ mặc một cái váy dài màu xanh đậm, không nhìn ra được sự thay đổi của dáng người, còn người đàn ông mặc bộ âu phục vừa người, nhìn sơ qua không cần ước tính cũng biết được vóc dáng của anh vô cùng kinh người. Hai người đó cũng được xem như người đầy kinh nghiệm làm việc trong giới giải trí này, đã nhiều năm như vậy, không chỉ bọn họ, mà ngay cả những tờ báo, nhưng nhà truyền thông phải đi vô số phòng viên để chụp ảnh cuộc sống riêng của Khương Tri Ngật nhưng không hiểu sao lại không chụp được, từ lúc nào Khương Tri Ngật lại có vẻ mặt dịu dàng như vậy?

Phóng to hình ra, có thể thấy được ý cười thản nhiên trong mắt anh, còn Thư Dao ngồi đối diện không cần phải nói, luôn luôn mỉm cười, khí chất dịu dàng nhẹ nhàng, tính toán thời gian một chút thì hẳn giờ cô đang mang thai bốn tháng rồi, nhưng vóc người vẫn rất tốt.

Không thể tưởng tượng được là ống kính còn lưu lại hình ảnh chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út của hai người. thật là khiếp sợ! Khiếp sợ!

Kiểu dáng của chiếc nhẫn rất khác biệt, nhìn qua thì thấy cara không nhỏ, được đeo trên ngón tay trắng nõn của Thư Dao, mang đến một cái đẹp rất đặc biệt. Trên ngón áp út của Khương Tri Ngật cũng đeo một chiếc nhẫn màu bạc giống vậy. Chó săn chỉnh ống kính gần hơn, nhắm vào tay của hai người họ, dừng một lúc mới chụp một tấm, trong đầu anh ta đã xuất hiện hình ảnh tiền giấy không ngừng rơi từ trên đầu xuống.

...

Thư Dao và Khương Tri Ngật an tĩnh dùng bữa, lâu lâu lại mỉm cười trò chuyện đôi câu. Khương Tri Ngật lấy đĩa thức ăn của Thư Dao đặt trước mặt mình, cúi đầu cắt thịt bò ra thành những miếng nhỏ tinh tế, sau đó trả lại cho cô.

Hình ảnh này mà được chụp khẳng định có tính giải trí rất cao, Thư Dao không nhịn được đỏ tai.

Cô cúi đầu ăn một miếng thịt bò, nói: “Cảm ơn.”

Khương Tri Ngật lấy cái khăn màu trắng lau tay, nói: “Không cần khách khí.”

Ở trong góc, tên chó săn võ võ đồng nghiệp, hưng phấn nói: “Nhanh nhanh! Chụp được không?”

Người đồng nghiệp nhìn chằm chằm vào máy ảnh, ra dấu tay ok với anh ta.

Dưới tiêu cự xa của ống kính, mọi cử động của Thư Dao và Khương Tri Ngật đều được thu lại một cách rõ ràng, ngay cả biểu cảm trên mặt hai người cũng có thể bị máy ảnh chụp lại được.

Vì như vừa rồi Khương Tri Ngật cắt thịt bò bít tết cho Thư Dao, ánh mắt Thư Dao ở đối diện nhìn Khương Tri Ngật tràn đầy tình yêu và dịu dàng.

Ôi mùi mắt bọn họ rồi, trong lòng hai tên chó săn không hẹn mà cùng nghĩ đến một chuyện: Muốn yêu đương quá đi.

Hưng phấn thì hưng phấn nhưng vẫn không thể lơ là nhiệm vụ, hai người tiếp tục nhìn chằm chằm vào đôi “Vợ chồng” trẻ tuổi đang thưởng thức rượu ngon và mỹ vị ở cách đó không xa.

Thư Dao vẫn như bình thường ăn bầy phần no, cầm ly để cao trong tay, nhưng không uống rượu vang trong ly, mà chỉ nhẹ nhàng dùng đũa, trên khuôn mặt dịu dàng kia lại xuất hiện một tia lười biếng, màu son trên đôi môi kia không những không bị nhạt màu đi mà ngược lại còn được rượu vang làm cho chúng càng đỏ hơn.

Mắt khẽ chớp chớp, trong lúc trò chuyện ánh mắt thản nhiên sẽ nhìn về phía Khương Tri Ngật, đôi mắt vô thức chớp chớp, màu đỏ hồng nơi khóe mắt tựa như muốn rơi ra, rơi vào trong ly của anh, hòa làm một thể với ly rượu vang.

Hai người qua lại càng lâu, khi họ ở chung một chỗ cũng không còn lúng túng cản trở như vừa mới bắt đầu nữa. Dưới ánh đèn vàng ấm áp, nụ cười của Thư Dao vừa ung dung lại thân nhiên, vẻ mặt của Khương Tri Ngật cũng buông lỏng, tuy không thấy rõ nụ cười nhưng những người quen biết anh sẽ biết tâm tình lúc này của anh không tệ.

Tiếng đàn vi ô lông vẫn còn vang lên, đã đổi mấy bài nhạc rồi, bây giờ đã đổi thành một bài nhạc nhẹ mà chậm rãi, lắng lắng như một dòng nước chảy quanh quanh không gian yên tĩnh trong nhà hàng.

Tại Thư Dao vừa nghe nhạc, trong lòng chưa từng có được sự vui vẻ như thế này, môi của cô vẫn cong lên như cũ. Hai người ăn xong, Thư Dao lại nhớ đến lời dặn dò trước đó của Trần Băng, ngón tay cứ sờ sờ cái hộp, trong lòng có hơi thấp thỏm.

Khương Tri Ngật không phát hiện ra sự khác thường của cô, Thư Dao tự cổ vũ cho chính mình, hít một hơi thật sâu rồi lấy cái hộp ra đặt lên bàn ăn.

Sắc mặt Khương Tri Ngật lộ ra vẻ kinh ngạc, hoàn toàn không che giấu biểu cảm trên mặt mình.

Thư Dao biết chắc chắn bọn chó săn đã nấp ở một góc nào đó chụp lên bọn họ, cô cố gắng để cho biểu cảm của mình tự nhiên một chút.

Thư Dao cười một tiếng, biểu cảm ngượng ngùng trên mặt là cố ý diễn hay là chân thực, Khương Tri Ngật không nhìn ra được.

Thư Dao nhẹ đẩy cái hộp về phía trước, giọng nói hơi thấp, nói: “Đây là... quà lễ tình nhân.”

Khương Tri Ngật nhìn người phụ nữ ngồi đối diện đang cúi đầu, chỉ thấy lông mi thật dài của cô khẽ cử động, đôi môi đỏ mọng hơi mím lại, hình như đang lo lắng.

Khương Tri Ngật thu hồi vẻ kinh ngạc lại, khôi phục lại sự bình tĩnh như lúc đầu.

“Cảm ơn.” Anh nhẹ giọng nói.

Sau đó mở cái hộp ra, bên trong là một cái đồng hồ đeo tay, trên mặt đồng hồ là một bầu trời đầy sao, phát ra ánh sáng chói lóa, bầu trời màu xanh, chòm sao Thiên Lang và vàng trắng sáng thay nhau biến đổi, những viên kim cương được khảm nạm xung quanh mặt đồng hồ, vừa sáng chói vừa thần bí.

Hô hấp của Khương Tri Ngật hơi ngừng lại, qua mấy giây rồi nhưng anh vẫn không lên tiếng.

Thư Dao thấp thỏm bất an nhìn anh, phát hiện ra người đàn ông đang nhìn chăm chăm vào đồng hồ không lên tiếng.

---

*\*Áo chống bức xạ dành cho phụ nữ mang thai:*



Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 32

Edit: Mộc Tử Đằng

Đồng hồ đeo tay Tinh Không của nhãn hiệu P kinh điển, bởi vì thiết kế quá mức phức tạp, trên mặt đồng hồ là vũ trụ mênh mông, nó được khen ngợi là tình yêu trọng mộng, trị giá cao đến bảy con số.

Khương Tri Ngật nhìn chiếc đồng hồ Tinh Không trong hộp, không nói gì.

Thư Dao đợi qua mấy giây, quan sát về mặt anh rồi nói: “Thầy Khương. . .anh không thích sao?”

Khương Tri Ngật hoàn hồn lại, ngẩng đầu nhìn cô.

Trong mắt cô chứa đựng sự bất an và thấp thỏm không yên. . .cô đang lo lắng.

Tìm Khương Tri Ngật giống như bị vật gì đó nhẹ nhàng chạm vào một cái, khiến anh không còn duy trì vẻ mặt lạnh lùng bình tĩnh như thường ngày nữa.

Khương Tri Ngật mở miệng, giọng nói có hơi thấp, nói: “Tôi rất thích.”

Thư Dao thở phào nhẹ nhõm, rồi bật cười, đôi mắt híp lại giống như một con hồ ly vừa mới ăn no.

“Do không biết thầy Khương thích gì nên đánh liều chọn cái đồng hồ đeo tay này. . .Anh thích là tốt rồi.” Thư Dao nhẹ giọng nói.

Khương Tri Ngật lập lại lần nữa: “Tôi rất thích.”

Thư Dao rất vui vẻ, trên mặt cũng không che giấu sự vui mừng.

Tên chó săn ở phía xa xa phát ra tiếng kinh ngạc: “Bà nó! Là đồng hồ đeo tay của Bách Gia!”

Một tên hơi ló đầu ra, nói: “Để tôi nhìn một chút!”

Chó săn ở một bên tách tách chụp ảnh, một bên đưa ống nhòm cho tên kia, làm động tác tay chỉ bảy con số.

Tên đó hô lên: “Là cái đồng hồ đeo tay Tinh Không đó ư, hơn ba triệu đúng không?”

Điện thoại tên chó săn đặt trên chậu hoa, nhìn về phía Thư Dao ở xa xa, ghi lại hình ảnh Khương Tri Ngật, ống kính kéo tiêu cự gần lại, dưới ánh sáng mờ mờ này không thấy rõ hình ảnh nhưng có thể thấy rõ hành động của hai người.

“Ừ ừ.” chó săn điều chỉnh lại góc độ của điện thoại, đưa máy ảnh lên chụp ảnh, “Thư nữ thần thật sự rất yêu Khương nam thần nha! Ra tay một cái là 3 triệu đó.”

Tên kia cười cười: “Thấy chiếc nhẫn kim cương trên tay Thư Dao không?”

Chó săn: “Thấy chứ, sao hả?”

Tên kia lộ ra vẻ mặt đầy thương hại: “Căn cứ vào con mắt của tôi, giá trị của chiếc nhẫn đó cũng không thấp hơn cái đồng hồ đâu.”

Mặt tên chó săn là vẻ ‘cậu lừa tôi’, bởi vì chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út của Thư Dao, bất luận là từ kiểu dáng hay đến cách cắt mài, hoàn toàn không nhìn ra được là của nhãn hiệu nào.

Tên kia: “Không chịu bỏ sung kiến thức thời trang, phải biết nghĩ đến sự nghiệp của cậu chứ.”

Chó săn trợn mắt nhìn hình ảnh trong điện thoại lúc này, hồi lâu mới cảm khái: “Thật có tiền mà.”

Người bình thường tặng quà mấy ngàn đã dư dật rồi, người nổi tiếng tặng quà ban đầu phải là mấy triệu.

...

Khương Tri Ngật không đẩy hộp lại, ngược mắt nhìn Thư Dao, giọng nói bình thản, nhưng Thư Dao lại cảm nhận nó không giống với thường ngày lắm.

Kinh nghiệm yêu đương của cô ít đến đáng thương, tất cả tình lực và trí thông minh đều dùng cả cho sự nghiệp, đối với đàn ông lại không hiểu mấy.

Khương Tri Ngật nói: “Tôi cũng có quà cho cô.”

Thư Dao đặt tay lên bàn, đầu hơi nghiêng về phía trước, trong mắt lóe lên sự mong đợi: “Quà gì vậy?”

Ánh mắt của cô quá đẹp, giống như hình ảnh những vì sao trong chiếc đồng hồ kia, sáng ngời đến mức khiến người ta không thể dời mắt đi được.

Khương Tri Ngật lấy ra một cái hộp trang sức bằng nhung, tầm mắt Thư Dao hơi khựng lại.

Khương Tri Ngật mở hộp ra, bên trong là một sợi dây chuyền kim cương.

Viên kim cương màu lam được cắt gọt thành hình trăng khuyết, trong vàng trắng khuyết được khảm nạm vài viên kim cương thành hình một cái cây nhỏ, dưới tàng cây có một con thỏ nhỏ vô cùng sinh động.

Thư Dao ngỡ ngàng cả người, trắng khuyết, cây nhỏ, thỏ... tên fan club của cô là Dao Thỏ, lúc đó lấy tên này là vì trong tên của cô có một chữ Dao, nên truyền thông và người hâm mộ liền gọi cô là tiểu tiên nữ của cung trăng, là chú thỏ ngọc thuần khiết không nhuốm bụi trần... Hình dung cô xinh đẹp, thánh khiết, không nhiễm khói bụi nhân gian.

Thư Dao ngây ngốc nhìn sợi dây chuyền, trong tim bị vô số cảm xúc phức tạp lấp đầy. Cô ngỡ ngác ngẩng đầu nhìn người đàn ông, mở miệng muốn nói gì đó nhưng lại phát hiện mình không nói được gì cả.

Xuất đạo được 8 năm, không có bối cảnh, dùng mồ hôi và cố gắng để đứng vững trong giới giải trí này, cô cứ cho là mình không hề quan tâm đến sự cố gắng, máu và nước mắt trong quá khứ, nhưng khi nhìn thấy sợi dây chuyền này, những câu chuyện quá khứ kia xông đến suýt nữa đã khiến cô rơi lệ.

Thư Dao lấy sợi dây chuyền ra, đặt trong tay rồi nhẹ nhàng vuốt ve, giọng nói hơi khàn: "...Cảm ơn."

Ngón tay cô sờ qua vàng trắng sáng, Dao Thỏ... Trong đáy lòng có một giọng nói vang lên: Là trùng hợp thôi sao?

Thư Dao ngẩng đầu, mỉm cười nói: "Cảm ơn thầy Khương, tôi cũng rất thích món quà này."

Khương Tri Ngật hơi gật đầu, bên tay phải của anh là cái đồng hồ Tinh Không của Thư Dao tặng, còn anh lại tặng cho cô sợi dây chuyền trước mặt.

Hai món quà này không hên mà cùng liên quan đến bầu trời đêm... Thư Dao hiểu nhiên cũng bất giác nghĩ đến chuyện này, tầm mắt của cô hơi dừng lại ở cái đồng hồ gần đó, đột nhiên thấy hơi lúng túng.

Trình độ ăn ý này... sao cô lại thấy mặt mình hơi nóng nhỉ.

Thư Dao quay đầu đi, bên trong nhà hàng giờ này chỉ còn lại một bàn của bọn họ, âm thanh của đàn vi ô long vẫn còn vang lên, cũng không biết chó săn ngồi ở vị trí nào.

Thư Dao nhớ lại lời dặn dò của Trần Băng trước đó, nắm chắc sợi dây chuyền trong tay, giọng nói hơi nhỏ, nói: "...Có thể đeo dây chuyền cho tôi được không?"

Khương Tri Ngật hiển nhiên hơi kinh ngạc một chút, sau đó không nói gì, đứng lên đi tới sau lưng cô.

Chó săn ở xa xa phát ra tiếng tru hưng phấn.

Tìm Thư Dao đập như trống bỏi, trên mặt vì mất tự nhiên mà đỏ lên, may thay ánh đèn mờ tối, có lẽ Khương Tri Ngật cũng không phát hiện ra được.

Khương Tri Ngật đứng sau lưng cô, nhẹ nhàng vén mái tóc dài của cô lên, chợt có mùi hương thoang thoảng quấn quanh mũi anh, đó là mùi thơm tỏa ra từ người phụ nữ trước mặt.

Khương Tri Ngật ổn định lại tâm tình, động tác vén tóc cô lên không tính là thuần thực, rồi nhận lấy sợi dây chuyền từ trong tay Thư Dao, mười mấy giây sau mới đeo được, đang đính rồi đi thì phát hiện dây chuyền nằm trên tóc, anh đứng lại nhẹ nhàng vén tóc cô ra khỏi sợi dây.

Toàn bộ quá trình đều tĩnh táo, bình thản nhợt nhạt.

Chó săn điên cuồng chụp ảnh, điện thoại bên cạnh vẫn đang quay.

Khương Tri Ngật quay lại chỗ ngồi, Thư Dao duy trì vẻ bình tĩnh nói: "Thầy Khương, tôi cũng đeo đồng hồ lên tay cho anh nhé?"

Trên tay của Khương Tri Ngật đã đeo một cái đồng hồ, nghe vậy thì vẻ mặt anh có hơi đổi, tùy tiện nói: "Được."

Tối nay anh lại vô cùng dễ nói chuyện, trong lòng Thư Dao thầm cười trộm, cảm đồng hồ lên, Khương Tri Ngật đã tháo cái đồng hồ anh đang đeo xuống rồi.

Thư Dao nhìn cổ tay có lực của người đàn ông trên bàn, tầm mắt hơi dời đi, nhìn thấy trên ngón áp út có đeo một chiếc nhẫn cặp với cô... mặt Thư Dao càng nóng hơn.

Cô hơi cúi đầu, không để cho người đàn ông đối diện nhìn thấy mặt mình.

Thư Dao run rẩy đeo đồng hồ vào cho Khương Tri Ngật, lúc đeo suýt nữa đã làm sưng da anh vì không cài chắc, Thư Dao càng khấn trương hơn, cố gắng đeo vào cho anh.

Sau khi đeo xong, cô ngồi xuống ghế, Thư Dao khẽ thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu chống lại đôi mắt chứa ý cười của người đàn ông.

Thư Dao nghi ngờ mình nhìn nhầm rồi, cô nhìn chăm chăm Khương Tri Ngật, mấy giây sau trong mắt người đàn ông này vẫn chứa ý cười nhàn nhạt.

Thư Dao cố gắng tìm kiếm một lý do sứt mẻ để nói: "Tôi... chưa từng đeo đồng hồ cho người đàn ông nào."

Cho nên lúc đeo cho anh mới không thành thạo, động tác lại vụng về.

Đúng, chính là như vậy.

Môi Khương Tri Ngật hơi cong lên, nụ cười rất nhạt, giọng nói ôn hòa: “Ừ.”

Quá lúng túng mà...

Thức ăn cho chó thật là ngon! Hai tên chó săn nấp trong bóng tối yên lặng nói.

...

Đêm đó Thư Dao và Khương Tri Ngật cùng về nhà, không tới nửa tiếng sau, trên mạng lập tức xuất hiện hình ảnh hai người họ ăn bữa tối đêm lễ tình nhân.

Lại không tới nửa tiếng sau, tên của hai người hợp với vài tựa đề đã chiếm lĩnh hot search weibo.

Tựa đề đó theo thứ tự là:

*Thư Dao, Khương Tri Ngật lễ tình nhân.*

*Quà của Thư Dao*

*Quà của Khương Tri Ngật*

*Nhẫn kim cương trên tay Thư Dao*

*Đồng hồ Bách Gia trên tay Khương Tri Ngật.*

...

Và còn nhiều cái tựa đề khác nữa. Hình ảnh chiếc nhẫn kim cương trên tay Thư Dao được chia sẻ nhiều nhất, cư dân mạng phóng to hình ảnh đó ra hết cỡ, có thể thấy được nhiều chi tiết hơn. Tài khoản marketing cũng đoán chiếc nhẫn kim cương này là của nhãn hiệu nào. Nhưng mà, chỉ cần là người am hiểu đồ trang sức đều có thể nhìn ra nó được một người thợ nổi tiếng tự tay làm ra. Chín mười giờ tối, trên mạng vì tin tức Thư Dao và Khương Tri Ngật trải qua ngày lễ tình nhân mà vô cùng náo nhiệt.

Cư dân mạng và tài khoản marketing cùng bàn luận về quần áo trên người Thư Dao và Khương Tri Ngật, đến chiếc nhẫn, rồi đến cả quà tặng của hai người, bàn bạc mỗi món là của nhãn hiệu nào, có cư dân mạng tổng kết lại, quần áo và quà tặng của Khương Tri Ngật và Thư Dao cộng lại hơn mười triệu...

Cư dân mạng trầm mặc, sau đó nháo nhào bày tỏ: Cầu lương này quá đắt, không ăn nổi!

Trôi qua một buổi tối, vẫn không ai tìm ra được người thiết kế nhẫn cho Thư Dao, nhưng điều này lại càng gọi lên lòng hiếu kỳ của cư dân mạng, nên họ vẫn còn tiếp tục tìm kiếm.

Mấy tấm ảnh công bố trên mạng hầu như là những tấm ảnh có lực đánh vào thị giác cao nhất, ví như chiếc nhẫn của hai người, đồng hồ đeo tay, dây chuyền, Khương Tri Ngật đeo dây chuyền cho Thư Dao, Thư Dao đeo đồng hồ lên tay cho Khương Tri Ngật, hai người nhìn nhau cười, trong mắt đều tràn đầy tình yêu và ngọt ngào.

Thư Dao và Khương Tri Ngật công khai tình cảm tính đến thời điểm hiện tại đã một tháng rồi, weibo của hai người cũng không đăng tin tức cuộc sống riêng tư, weibo của Khương Tri Ngật do trợ lý phụ trách xử lý, còn weibo của Thư Dao trong khoảng thời gian này chỉ đăng hai tin quảng cáo, còn weibo của công ty quản lý hai người cũng chỉ đăng tin liên quan đến công việc.

Hai người khiêm tốn giống như lúc chưa công khai tình cảm, điều này cũng làm cho giới truyền thông và tài khoản marketing hoài nghi, nhưng mà địa chỉ nhà ở của hai người cho tới giờ không bị ai tìm ra, chó săn cũng không thể làm gì khác. Còn hành tung của Khương Tri Ngật lại không thể nào nắm bắt được.

Hôm nay hình ảnh thân mật vào ngày lễ tình nhân của hai người bị tung ra, tất cả hoài nghi và suy đoán đều bị bác bỏ. Vừa tặng quà một cái đã là mấy triệu, đặt tới con số này, ai lại nghĩ nó là giả chứ, hơn nữa... Trong hình hai người vô cùng ngọt ngào! Ngay cả fan hâm mộ của Khương Tri Ngật cũng không khỏi thừa nhận, nam thần nhà các cô ấy xuất đạo nhiều năm rồi, lại không chủ động nhắc tới tên người phụ nữ nào, ngay cả khi đóng phim với nữ chính cũng không có ánh mắt dịu dàng như vậy! Nam thần nhà các cô ấy quá dịu dàng màaaaa! Cười lên cũng rất đẹp trai! Rốt cuộc các cô ấy cũng không cần xem phim mới thấy được nụ cười của anh, mà có thể nhìn thấy anh cười dịu dàng trong hiện thực rồi!

Chó săn còn tung lên đoạn clip quay Thư Dao và Khương Tri Ngật từ lúc bước vào nhà hàng cho tới khi rời đi, mặc dù ánh sáng mờ tối, không rõ, nhưng mọi cử động và nụ cười trên mặt của hai người làm cho quần chúng ăn dưa ăn một bụng thức ăn cho chó thật no nê.

Fan hâm mộ của Khương Tri Ngật cắt hình của anh ra từ trong video anh đeo dây chuyền cho Thư Dao, rồi chia sẻ vào nhóm fan, những fan hâm mộ đó

một bên chiêm ngưỡng dung nhan của thần tượng, một bên yên lặng hâm mộ. Muốn trở thành tóc của Thư nữ thần để được nam thần nhẹ nhàng vuốt ve.

Bộ âu phục anh mặc trên người khiến anh vừa cao vừa trầm ổn, biểu cảm bình thản, trong mắt có ý cười thần nhiên, động tác đeo dây chuyền cho nữ thần không được lưu loát cho lắm... Bàn tay đó, cái eo đó, cái chân đó! Còn cả ánh mắt kia nữa!

Thật sự muốn chết mà.

Fan hâm mộ được xem là tương đối lý trí trong giới giải trí này, có câu nói fan giống chính chủ, tác phong của Khương Tri Ngật khiêm tốn, hầu như cả năm không lộ mặt. Fan hâm mộ nhà anh cũng vô cùng lý trí, cực kỳ ít tham dự vào những cuộc chiến trên các fandom, chuyện gì có thể nói lý lẽ liền nói lý lẽ, không thể nói lý lẽ được thì không thêm đề ý tới, mỗi ngày đều hỏi thăm nhau ‘hôm nay nam thần có xuất hiện không’, số lượng fan của anh là một con số khổng lồ, nhưng lại được quản lý ngay ngắn rõ ràng, chính chắn lý trí.

Giống như khi Khương Tri Ngật công khai tình cảm, thậm chí không nói tiếng nào đã có con, sắp lên làm bố. Đối với một fan hâm mộ của bất kỳ một nam diễn viên nào mà nói, lúc ấy sẽ không tiếc lời đã kích, thậm chí có những fan hâm mộ còn chuyển thành anti fan đây là chuyện rất bình thường. Nhưng mà, khoảng thời gian sau khi anh công khai tình cảm, đúng là fan có rời bỏ, cũng có một vài người tức giận mắng chửi trên weibo, mắng Khương Tri Ngật, mắng Thư Dao, bảo rằng sẽ trở thành antifan của hai người, ngôn từ nặng nề kích động... Nhưng chưa qua bao lâu, những bình luận thế này dần dần biến mất. Khương Tri Ngật hoàn toàn không để ý đến những việc này, nhưng trợ lý Triệu Trình của anh thì hiểu rõ hơn một chút, không thể không xúc động cảm khái có vài người sinh ra vốn phải trở thành người nổi tiếng nhất, đến cả những người trong giới giải trí còn gọi là nhóm fan song kiếm, lại rất ngoan ngoãn.

Những người biến thành antifan của Khương Tri Ngật, nhục mạ người hâm mộ của anh, phần lớn đều sẽ được fan trong nhà khuyên nhủ, mặc dù Khương Tri Ngật trong trời lạnh lùng cấm dục, nhưng không có nghĩa là anh sẽ không kết hôn sinh con. Nếu như không thể tiếp nhận, vậy thì cứ rời bỏ đi, ít nhất không yêu cũng không nên tổn thương đến anh.

Sự văn minh của fan trong giới giải trí nhiều năm trở lại đây được thể hiện rất tinh tế, cho nên mặc dù fan hâm mộ bất mãn với Thư Dao về chuyện này, nhưng các cô ấy đều biết đây là chuyện riêng tư, không nên công khai đã kích chuyện tình cảm và hôn nhân của Khương Tri Ngật trên weibo.

Tôn trọng thần tượng cũng chính là tôn trọng tình cảm yêu thích nhiều năm của mình.

Nhưng khi nhìn thấy hình ảnh nam thần và người yêu đi ăn tối bị tung ra, các cô ấy cũng giống như phần lớn cư dân mạng khác, lần đầu tiên thấy được một mặt khác của nam thần, sự dịu dàng và nụ cười thần nhiên của anh được che giấu dưới vẻ ngoài lạnh lùng, họ vừa kích động lại vừa cảm kích.

Vốn nam thần nói chuyện yêu đương, sắp làm bố... lại có hơi thở nóng bỏng vậy sao? Không còn là người ở trên cao không thể nào chạm tới, đuổi theo không kịp, thì ra anh cũng sẽ cười, cũng sẽ để lộ ra những biểu cảm khác.

Nếu như sau này nam thần lộ mặt nhiều hơn, cười nhiều hơn, các cô ấy... các cô ấy sẽ chấp nhận Thư Dao là chị dâu vậy.

Thư Dao và Khương Tri Ngật hiển nhiên không biết sau khi hình của mình bị đưa ra ánh sáng, trong lòng fan hâm mộ hai nhà đang rục rịch. Khương Tri Ngật lại không để ý tới điều này, hôm đó sau khi về đến nhà, anh liền đi tắm rửa nghỉ ngơi, đồng hồ đeo tay Thư Dao tặng cho anh được anh coi ra đặt ở đầu giường, còn cái đồng hồ đeo tay của anh thì bị bỏ vào ngăn kéo.

Buổi tối trước khi Thư Dao đi ngủ, cô nằm trên giường lướt một vòng weibo, nhìn các cư dân mạng động não miêu tả bữa tối của cô và Khương Tri Ngật giống như một bộ phim thần tượng, cô không nhìn được mà cười ra tiếng, suýt nữa đã like cái bài weibo đó.

Cô sợ hét hồn kiểm tra lại mấy lần, xác nhận mình không lưu lại dấu vết ở mấy tin bất quá mới thôi.

Trên cổ cô còn đeo sợi dây chuyền đó, lúc chuẩn bị đi ngủ, ngón tay cô khẽ vuốt ve mặt dây chuyền màu xanh da trời có khảm ngọc một con thỏ nhỏ, khỏe miệng cong lên, chìm vào giấc ngủ say.

...

Gần đến năm mới, trên đường bắt đầu treo đầy đèn lồng màu đỏ cùng với những bóng đèn đầy màu sắc, trong những cửa hàng phát ra những bài hát vui vẻ, khắp nơi đều tràn đầy hơi thở của ngày lễ.

Các nhà đài trên tivi cũng bắt đầu hâm nóng tin tức Xuân Vãn, những ngôi sao được chú ý nhất khi tham gia Xuân Vãn, mỗi ngày trên tivi và weibo đều đăng những tin tức phỏng vấn, hay những hình ảnh khăn trương diễn tập.

Vốn là mỗi năm Thư Dao cũng đều nhận được lời mời tham dự Xuân Vãn hoặc là lời mời đến buổi dạ tiệc tết nguyên tiêu, nhưng cô đều từ chối, không tham dự, năm nay cũng giống vậy, cho dù cô mang thai nhưng cũng có các nhà đài gửi thiệp mời tới cho cô như cũ.

Công ty đã bắt đầu bước vào kỳ nghỉ, bởi vì khoảng thời gian này công việc của Thư Dao hầu như đều là công việc cá nhân, không có nhiều việc, nên cô đã cho dân nhân viên nghỉ sớm. Trần Băng và Hiểu Hiểu vẫn chưa nghỉ, Trần Băng còn có việc chưa làm xong nên ở lại công ty, còn Hiểu Hiểu là vì muốn chăm sóc Thư Dao nên không về nhà. Thư Dao đã đặt vé máy bay cho Hiểu Hiểu rồi nhưng cô nhóc này cũng không chịu đi về trước thời hạn.

Thư Dao không còn cách nào khác chỉ biết chiều theo cô ấy.

Cách thời gian giao thừa khoảng mấy ngày, cuối cùng Thư Dao cũng đuổi Hiểu Hiểu đi được, cô không đi tiễn cô ấy, trước khi Hiểu Hiểu đi cô ấy đã đến nhà cô, kiểm tra tất cả các thiết bị điện nước và bếp gas một lần, vẫn không thôi lo lắng nói: “Chị Thư Dao, chị ở nhà một mình nhất định phải chú ý

an toàn, tôi đi ngủ nhớ đóng kỹ cửa nẻo, kiểm tra bình gas và những thứ khác thật kỹ, nhớ ngủ quên rồi có chuyện thì làm sao đây?”

Thư Dao nghe cô ấy dặn dò, gật đầu nói: “Ừ, chị biết rồi.”

Hiệu Hiểu lại kiểm tra tủ lạnh cô một lần nữa, xác nhận rau củ thịt cá đủ dùng cho mười ngày mới nói: “Tủ lạnh hết đồ thì nhớ gọi điện cho em, em sẽ bảo bạn mua tới, chị yên tâm đi, bạn đó là bạn tốt của em, sẽ không tiết lộ địa chỉ nhà chị ra đâu.”

Thư Dao không nhịn được xoa đầu cô ấy, ôn nhu nói: “Được rồi, đừng như bà cụ non lắm nhãi nữa, chị đã 25 tuổi rồi, không phải đứa trẻ 5 tuổi đâu.”

Hiệu Hiểu tròn to mắt nói: “Chị, chị thật sự không về nhà ăn tết với em sao? Phong cảnh ở quê em vô cùng đẹp, bố mẹ em cũng rất nhiệt tình, em có nhắc chị với bọn họ, bọn họ vô cùng thích chị đó...”

Thư Dao mỉm cười nghe cô ấy nói xong, lắc đầu nói: “Không được đâu.”

Cô giờ tay lên sờ bụng mình một cái, nói lý do: “Hiện tại thân thể chị không tiện, chị không muốn đến nơi khác lắm.”

Hiệu Hiểu cúi đầu nhìn cô, cô đang mặc quần áo ở nhà rộng thùng thình, đã có thể thấy được cái bụng hơi nhô lên.

Hiệu Hiểu chỉ đành buông tha, nói: “Được rồi. Chị đã nhớ số điện thoại của bác sĩ chưa?”

Thư Dao không biết làm sao: “Đã sớm nhớ kỹ rồi.” Trước kia vì vấn đề thân thể mà cô đã gọi đi mấy lần.

Hiệu Hiểu đảo đảo mắt suy nghĩ, “À đúng rồi, số điện thoại cấp cứu của bệnh viện chị có biết không?”

Thư Dao thờ dãi nói: “Biết.”

Hiệu Hiểu: “Em đã lót đệm trong phòng tắm rồi, lúc ăn tết chị hạn chế tắm đi, có bất kỳ chuyện gì phải gọi cho em đó. Dù sao em ở nhà cũng không có chuyện gì làm, còn ngày ngày bị giục cưới nữa, nhảm chán chết đi được.”

Tuy là nói như vậy, nhưng trong thành phố này hằng năm đều có vô số người trẻ tuổi từ nơi khác tới đây để theo đuổi giấc mộng, Hiệu Hiểu cũng là một trong số đó, bận rộn cả năm mới về nhà được một lần, làm sao không có chuyện gì để nói được chứ?

Thư Dao không vạch trần cô ấy, ôn nhu nói: “Ừ.”

Hiệu Hiểu vẫn không chịu đi như cũ, Thư Dao sắp xếp taxi đến đưa cô ấy đi, Hiệu Hiểu ngồi trong xe quay ra vẫy tay với cô, trên khuôn mặt trẻ tuổi mang theo sự mong đợi sắp được về nhà, nói: “Năm mới vui vẻ nha chị Thư Dao! Em chúc chị trước thời hạn đó!”

Thư Dao ngẩn người một chút rồi cười nói: “Năm mới vui vẻ.”

...

Sau khi Hiệu Hiểu rời đi, Trần Băng cũng đã đặt xong vé về nhà. Trước khi đi anh ta gọi đến cho Thư Dao, lặp lại câu nói như 7 năm trước, nói: “Đến nhà anh ăn tết đi.”

Lúc Trần Băng biết Thư Dao không về nhà ăn tết là vào năm thứ hai. Lúc cô xuất đạo năm thứ nhất, Trần Băng và Thư Dao không được xem là quá quen thuộc, mặc dù Trần Băng không phải là người đại diện nhưng trong cái giới này cũng có thể kiếm đủ cơm, về việc công ty ném cho anh một người ngoại trừ ngoại hình tốt ra thì không phải là nữ nghệ sĩ có xuất thân từ trường lớp, anh lại không quá để ý đến.

Năm thứ nhất, Trần Băng cùng với nhân viên của công ty nghi lễ về quê ăn tết. Đến năm thứ hai, anh và Thư Dao đã trở nên quen thuộc, hai người trở thành đồng nghiệp hợp tác với nhau, cùng nhau đến đoàn quay phim, cùng nhau tham gia các bữa tiệc thương mại, uống rượu với nhà sản xuất, trước kỳ nghỉ tết, Trần Băng đã thu xếp xong hành lý, đột nhiên nhớ ra mình đã bỏ quên một phần văn kiện ở nhà Thư Dao nên gọi cho cô nhưng không ai nghe máy, anh lại có chìa khóa dự bị nhà đối phương nên gửi cho cô một tin nhắn ngắn rồi chạy xe đến nhà cô. Điều ngoài dự liệu là nhà Thư Dao đèn đuốc sáng trưng, từ bên dưới nhìn lên lâu có thể thấy trên ban công nhà cô có treo hai cái đèn lồng đỏ.

Lúc đó Trần Băng rất ngạc nhiên, trong lòng lo có cướp vào nhà Thư Dao nên vội vàng vào thang máy đi lên nhà cô, lúc đi đến cửa lại nghe được tiếng tivi phát ra từ trong nhà.

Trần Băng duỗi tay ra ấn chuông cửa, mấy giây sau Thư Dao mang dép lê ra mở cửa. Hai người đứng đối mặt, Trần Băng không hề che giấu biểu cảm kinh ngạc của mình.

Sau đó Trần Băng mới biết Thư Dao không về quê ăn tết. Điều kiện gia đình nhà Thư Dao anh ta có biết, nhưng hoàn cảnh nhà cô lại không hiểu sâu, sau khi ký hợp đồng, Thư Dao có nói sơ qua tình huống nhà cô với anh ta, điều kiện gia đình không tốt, ngoại trừ bố mẹ thì còn hai người em trai, còn những chuyện khác lại không nói tiếp.

Trần Băng cũng không truy hỏi, anh chỉ cần biết trong gia đình cô không có lịch sử đen tối gì là được, cho nên sau khi Thư Dao thành danh, công ty cũng chưa từng tạo dựng cô thành một con người bạch phú mỹ, đối với gia thế luôn cố gắng tránh nhắc tới, chính vì muốn phòng ngừa tương lai bị chó săn moi ra.



Từ đó về sau, vào dịp tết mỗi năm, thậm chí là tất cả ngày lễ lớn nhỏ trong một năm, Thư Dao đều chưa từng về nhà. Mỗi một năm gần tết đến Trần Băng cũng đều mời Thư Dao đến nhà ăn tết, Trần Băng đã kết hôn mấy năm trước, cũng đã có con, vợ anh ta đối xử khá tốt với Thư Dao, cũng luôn mời cô.

Nhưng bất luận là nguyên nhân gì, Thư Dao cũng đề từ chối. Dịp năm mới là dịp mà người Trung Quốc xem trọng nhất, cũng là ngày lễ lớn. Một nhà ba đời, thậm chí cả bốn đời cùng tụ hợp chung vui, cô không muốn quấy rầy họ.

Cho nên mỗi lần năm mới Thư Dao đều một mình trải qua. Ngược lại cô cũng không có nhiều cảm xúc buồn bã, sau mấy năm thành danh, điều kiện kinh tế của cô đã khá hơn, tự mua nhà lớn cho mình, có xe sang trọng, trước tết cô cũng sẽ giống như những gia đình khác tự quét dọn nhà cửa, rồi đi mua đồ về trang trí nhà. Nhưng mà năm nay có ngoại lệ, vì cô mang thai nên mời người giúp việc theo giờ đến dọn dẹp, cũng không trang trí các loại đèn lồng.

Trần Băng khuyên Thư Dao mấy câu trong điện thoại, Thư Dao vẫn từ chối như cũ, cuối cùng Trần Băng chỉ có thể bất đắc dĩ thờ dài, anh ta và người nhà thật sự chân thành mời cô đến ăn tết chung.

Nhưng Thư Dao cô gái này, nhìn bề ngoài ôn nhu hiền lành nhưng tâm tư cũng rất sâu. Bọn họ đều biết tính tình của đối phương, Trần Băng không khuyên cô nữa, cũng giống như Hiểu Hiểu dằn dò cô nhiều điều rồi mới ra sân bay.

Thư Dao cầm điện thoại đứng trước cửa sổ sát đất nhìn ra ngoài, trong vườn hoa là những loại cây cỏ hoa lá được cô tận tâm chăm sóc, một tay đặt lên bụng, nhẹ giọng nói: “Năm nay có con ăn tết với mẹ rồi... bảo bối.”

Thư Dao hít sâu một hơi, tự lên tinh thần cho mình, rồi đi vào bếp chuẩn bị làm cơm tối, cô đã lập ra kế hoạch làm việc trong dịp năm mới rồi. Ví dụ như phải xem hết kịch bản, còn phải đọc sách, nghiên cứu công thức nấu ăn... Cô cũng rất bận rộn nhiều việc đó.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Dao* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 33

Edit: Mộc Từ Đăng

Trong nhà họ Khương, Chung Cẩm gọi điện cho Khương Tri Ngật.

“Tri Ngật, năm nay con và Dao Dao ăn tết ở bên nào vậy?” Chung Cẩm hỏi. Thăng con trai này không để bà bớt lo, bà mà không hỏi thì nó cũng không thêm nói.

Khương Tri Ngật đã bàn bạc xong lời giải thích với Thư Dao từ trước anh thân nhiên nói: “Năm nay là năm đầu tiên kết hôn, bố mẹ vợ nhớ cô ấy nên Thư Dao đã về nhà đón tết, con ở lại thành phố B.”

Chung Cẩm sững sốt một chút nói: “Như vậy sao được?”

Khương Tri Ngật không trả lời, Chung Cẩm kịp phản ứng lại, vội nói: “Nếu Dao Dao muốn về nhà con bé đón tết, thì con cứ đi theo, năm nay để mẹ và bố con một mình, vừa vận hưởng thụ thế giới hai người.”

Khương Tri Ngật nói: “Thư Dao đã về rồi.”

Chung Cẩm có chút buồn bực, thăng con trai này của bà bình thường rất thông minh, lại biết đối nhân xử thế, tại sao khi nói chuyện yêu đương rồi kết hôn thì chỉ số thông minh giống như bị hạ xuống thế này.

Chung Cẩm khuyên nhủ: “Tri Ngật, hai đứa còn trẻ, rất nhiều chuyện chưa hiểu. Nhà chúng ta lại không có mấy cái quan điểm cổ hủ kia, con dâu ăn tết ở nhà ai cũng được, chỉ cần các con vui vẻ là được. Con theo Thư Dao về nhà con bé đi.”

Qua mấy giây sau, Khương Tri Ngật bất đắc dĩ nói: “Con biết rồi ạ.”

Chung Cẩm tắt máy, Khương Tri Ngật ngồi trong thư phòng một lúc, rồi lấy điện thoại lên gọi cho Thư Dao.

Qua rất lâu ở đầu dây bên kia mới bắt máy.

Khương Tri Ngật hỏi: “Đang ở nhà sao?”

Thư Dao phản ứng hơi chậm, một lúc sau mới hiểu anh hỏi cô đang ở nhà bố mẹ mình sao, Thư Dao nói: “Đúng vậy, thầy Khương.”

Khương Tri Ngật trầm mặc mấy giây, nói: “Ngày mấy về?”

Thư Dao không suy nghĩ nhiều, mỉm cười nói: “À..còn chưa biết nữa.”

Khương Tri Ngật nghe thấy giọng nói vui vẻ của cô thì nói: “Chú ý an toàn.”

Thư Dao cười híp mắt: “Vâng, chúc thầy Khương năm mới vui vẻ sớm nha.”

Khương Tri Ngật: “Cô cũng vậy.”

Tất máy, Khương Tri Ngật đi tới trước cửa sổ, bầu trời có hơi âm u, hình như sắp có tuyết rơi.

...

Trong ngày giao thừa, Khương Tri Ngật đang chuẩn bị chạy xe về nhà bố mẹ thì điện thoại đột nhiên vang lên, một giọng nói của thanh niên trẻ tuổi truyền từ trong loa tới: “Khương tiên sinh, nhà hàng Cửu Khê Viên bảo mấy ngày này không cần giao thức ăn, ngài có muốn hủy bỏ đơn đặt hàng không ạ?”

Khương Tri Ngật đột nhiên nhớ ra, anh đã quên hủy bỏ bữa ăn dinh dưỡng do đầu bếp tư nhân nấu cho Thư Dao trong kỳ nghỉ tết, anh cảm chìa khóa xe xuống lầu, nhàn nhạt nói: “Mấy ngày này không cần giao.”

Thư Dao không có ở thành phố B mà.

Đi xuống lầu, Khương Tri Ngật hơi dừng chân lại nói: “Cô ấy nói với các cậu khi nào?”

Đối phương hơi sững sốt một chút, lúc này mới hiểu được “cô ấy” trong miệng anh chắc là nhà hàng Cửu Khê Viên rồi.

(\*Cô ấy: Trong tiếng trung dùng từ 她 là chỉ ngôi thứ ba số ít dùng cho cả người và địa điểm.)

Đối phương lễ phép đáp: “Ngày hôm qua lúc chúng tôi giao bữa tối ạ.”

Khương Tri Ngật ngây ngẩn nói: “Trong nhà có người?”

Đối phương tuy không hiểu ý của anh là gì nhưng vẫn lễ phép trả lời: “Đúng vậy, Khương tiên sinh.”

Khương Tri Ngật đột nhiên nắm chắc chìa khóa trong tay, nói: “Tôi biết rồi, đã làm phiền các cậu.”

Đối phương vội vàng nói “Không phiền không phiền”. Sau khi cúp máy, Khương Tri Ngật đứng đó một lúc lâu, trên mặt không có biểu cảm gì.

Một lúc lâu sau, anh ấn vào dãy số liên lạc cách đây mấy ngày.

“Xin chào buổi sáng thầy Khương!” Thanh âm lạnh lợi của người phụ nữ vang lên ở một đầu khác, mang theo sự năng động và vui vẻ mà anh quen thuộc.

Giọng nói Khương Tri Ngật vang lên không nghe ra được anh đang có tâm trạng gì, nói: “Cô đang ở đâu?”

Thư Dao cười nói: “Ồ nhà bố mẹ tôi, nhà chúng tôi đang có nhiều khách lắm.”

Khương Tri Ngật nói: “Được.”

Sau đó trực tiếp tắt máy, đi ra khỏi nhà lái xe đi. Mục tiêu không phải là nhà bố mẹ mà là chỗ ở của Thư Dao.

Bốn mươi phút sau, xe dừng lại trước cổng biệt thự nhà Thư Dao.

Đứng ngoài cửa lớn có thể nhìn thấy hai cái đèn lồng nhỏ ở trước cửa, bên trên cửa có treo hai câu đối, bên trong nhà mơ hồ vang lên tiếng nhạc.

Khương Tri Ngật không lập tức ấn chuông ngay, anh đứng ngoài cửa gần hai mươi phút sau mới ấn.

Rất nhanh bên trong truyền tới tiếng bước chân, cửa được mở ra, nụ cười Thư Dao cứng lại trên mặt: “Thầy Khương...”

Khương Tri Ngật nhìn cô, vẻ mặt không để lộ ra sơ hở nào, nói: “Bố mẹ tôi nói hy vọng năm nay cô có thể về nhà họ Khương đón tết.”

Thư Dao tròn to hai mắt, nói: “Nhưng mà không phải chúng ta đã bàn bạc xong rồi sao...”

Khương Tri Ngật nhàn nhạt nói: “Năm đầu kết hôn, nếu như không cùng nhau về, các trường bối có thể sẽ sinh nghi.”

Thư Dao cau mày, suy nghĩ một chút rồi nói: “Ừm..hình như đúng là vậy.” Vậy phải làm sao bây giờ?

Khương Tri Ngật nói: “Cần thu xếp hành lý gì không?”

Thư Dao không theo kịp, ngơ ngác hỏi: “Hành lý gì?”

Khương Tri Ngật: “Cũng không cần mang theo hành lý gì, ở nhà đã chuẩn bị cả rồi.”

Trong đầu Thư Dao đầy dấu hỏi, nói: “Khương... thầy Khương, anh đang nói gì vậy?”

Khương Tri Ngật dời tầm mắt đi, nhìn về phía hai cái đèn lồng nhỏ màu đỏ, nói: “Bố mẹ đang đợi ở nhà, một lúc nữa có lẽ tuyết sẽ rơi, đường đi trơn trượt.”

Thư Dao kinh ngạc, đột nhiên biết anh có ý gì, giọng nói cô cũng lắp bắp theo: “À... năm nay tình huống có hơi đặc biệt nên tôi chưa về nhà đón tết.”

Về mặt Khương Tri Ngật vẫn không có thay đổi gì, nói: “Ừ, có cần tôi giúp cô thu xếp hành lý không?”

Thư Dao khóc không ra nước mắt, nói cả nửa ngày mà sao đôi phương hoàn toàn không nhúc nhích gì vậy?

Thư Dao hít sâu một hơi, nói: “Thầy Khương, tôi cảm ơn ý tốt của bác trai bác gái, nhưng mà tôi không thể lừa dối họ trong ngày đầu năm được...” Cô sẽ bất an trong lòng mất thôi.

Khương Tri Ngật nói: “Không phải là lừa dối.”

Thư Dao: “Hả?”

Khương Tri Ngật thờ dãi nói: “Tôi chờ cô ở đây.”

Thư Dao không biết phải làm sao, ngáy ngốc nhìn anh.

Khương Tri Ngật mở miệng hoàn toàn không nghe ra được bất kỳ sự khác thường nào trong lời nói của anh: “Cô hy vọng chuyện chúng ta kết hôn giả bị người khác phát hiện hả?”

Thư Dao lập tức nói: “Dĩ nhiên không muốn!”

Khương Tri Ngật gật đầu nói: “Bên ngoài gió lớn, mau vào trong thay quần áo trước đi.”

Thư Dao đáp một tiếng, ngo ngắc vào nhà đi lên phòng, mặt cô đầy vẻ mờ mịt, sau đó quay đầu nhìn ra cửa sổ, Khương Tri Ngật đứng tựa vào trước xe, vẻ mặt trong trẻo lạnh lùng.

Thư Dao lên lầu thay quần áo, thu xếp một túi hành lý đơn giản, vừa đi đến trước cửa thì hơi lúi bước lại. Mở cửa ra, tầm mắt cô và Khương Tri Ngật chạm nhau.

Thư Dao mím môi, xách hành lý tới cửa.

Khương Tri Ngật cao sừng sững bước lên phía trước, nhận lấy hành lý trong tay cô, cái túi rất nhẹ, phần lớn bên trong là mỹ phẩm dưỡng da của cô, cùng vài bộ quần áo đơn giản.

Ngồi vào trong xe, khi xe đang chạy trên đường, Thư Dao lại thấp thòm không thôi, cô nhỏ giọng nói: “Thầy Khương... như vậy có thích hợp không? Đến nhà anh đón tết ấy...”

Thư Dao càng nghĩ càng thấy quá kích động, không hề lý trí chút nào, đây là thời khắc trong nhà vui vẻ tụ họp với nhau, còn là ngày lễ quan trọng nhất trong năm, cho dù cô và Khương Tri Ngật đóng giả vợ chồng, cô cũng không thể trong lúc nhất thời bị Khương Tri Ngật thuyết phục được, thậm chí... bởi vì ý nghĩ tham lam bị giấu dưới đáy lòng không cách nào thấy hết, cô đã đồng ý với Khương Tri Ngật, đến nhà họ Khương đón tết.

Cô đủ xấu xa... Thư Dao thầm phi nhổ chính mình.

Người phụ nữ hơi cúi đầu, hôm nay Thư Dao khiến Khương Tri Ngật không nhìn thấu được. Sau một lúc lâu tiếp xúc, cô vẫn hiền hòa và hoạt bát, lại hiếm khi thấy tức giận, trên môi luôn treo nụ cười dịu dàng và lương thiện, lúc nói chuyện thì không nhanh không chậm, thỉnh thoảng lại có vài cảm xúc hiện ra trên mặt, ví dụ như: lo lắng, thấp thòm, bất an...

Mặc dù là vậy, nhưng anh lại cảm thấy cái tên Thư Dao trong đầu mình trở nên rất sống động, không còn giống như trong miêu tả của truyền thông, phim điện ảnh hay truyền hình nữa.

Cô cười rạng rỡ, ánh mắt rất đẹp, da rất trắng, tóc dài mượt mà, tính cách hiền lành dịu dàng. Giống như em gái nhỏ của nhà hàng xóm, ngũ quan tinh xảo, trái tim đơn thuần mềm mại.

Khương Tri Ngật cứ nghĩ Thư Dao mà anh biết là một Thư Dao chân thực. Nhưng vào lúc này, anh và Thư Dao đang lái xe đến nhà họ Khương đón tết, người phụ nữ ngồi kế bên anh đang cúi đầu, tóc hơi rũ xuống che đi một nửa khuôn mặt cô, lúc dừng đèn đỏ, Khương Tri Ngật có nhìn cô qua kính chiếu hậu một cái.

Cô có hơi thấp thòm bất an, trên mặt không tươi cười gì... Đối với người nổi tiếng như họ mà nói, cũng không quá khác những người lên thành phố lớn làm việc là bao, số lần về nhà một năm cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Trong lòng anh có rất nhiều nghi vấn: Không có gì sao không về nhà? Tại sao lại nói dối anh? Còn lúc này sao lại thấp thòm bất an?

Nhưng Khương Tri Ngật vẫn giữ yên lặng, không nhìn ra điều gì bất thường trên mặt anh, anh nói: “Ở nhà đã sớm chuẩn bị đầy đủ đồ dùng cho cô rồi, cô không về nhà họ Khương đón tết, bọn họ sẽ rất thất vọng.”

Thư Dao ngẩng đầu, trong mắt có hơi nước hỏi: “Có thật không?”

Khương Tri Ngật mím môi, giọng nói hơi khàn: “Thật.”

Trên mặt Thư Dao lộ ra nụ cười mà Khương Tri Ngật quen thuộc, mi mắt cô từ từ cong lên: “Vâng!”

Đây là lần cuối cùng, chỉ một lần cuối cùng cảm nhận sự áp áp và yêu thương của bố mẹ Khương, tùy hứng một lần cuối cùng nữa thôi.

...

Lái xe khoảng hai mươi phút, Khương Tri Ngật dừng xe ở ven đường rồi xuống xe gọi điện.

Hôm nay Thư Dao không chú tâm chọn quần áo, cô chỉ mặc áo len giữ ấm cùng quần dài, gương mặt cô nhỏ nhắn, ánh mắt đen nhánh sáng ngời. Mặc dù hôm nay vội vàng ra cửa nhưng cô vẫn có thời gian để chọn váy và áo khoác, thế nhưng Thư Dao không cố tình làm như vậy.

Đón tết... là một cụm từ mang theo sự ấm áp và yêu thương từ bố mẹ trong nhà, cô cũng muốn giống như những đứa con trong những gia đình bình thường khác vậy, dễ dàng về nhà đón tết, không cần phải nguy trang cũng không cần mang theo những mục đích khác.

Mang theo bộ mặt nguyên thủy nhất của cô đi đến nhà Khương Tri Ngật đón tết, tựa như cô thật sự là một thành viên của nhà họ vậy.

...

Khương Tri Ngật gọi điện cho Chung Cầm, nói: “20 phút nữa con và Thư Dao về tới nhà.”

Chung Cầm ngạc nhiên mừng rỡ hỏi: “Dao Dao không về nhà sao?”

Mặc dù lúc trước nói không thèm để ý, muốn Khương Tri Ngật đi theo Thư Dao về nhà, nhưng trong lòng vẫn luôn hy vọng họ có thể quay về nhà họ Khương đón tết.

Khương Tri Ngật nghiêng đầu nhìn vào trong xe một cái, một bên mặt của người phụ nữ đầy xinh đẹp và ôn nhu, anh nói: “Vừa mới đổi lại kế hoạch ạ, quay về nhà chúng ta đón tết.”

“Con cái thằng nhóc này...” Chung Cầm nói với anh đôi câu, nhưng lại không che giấu được sự vui vẻ trong giọng nói, bà hưng phấn nói: “Thật may ở nhà đã sớm chuẩn bị đồ dùng và quần áo cho Dao Dao, phòng con cũng được dọn dẹp lại, mẹ lập tức thông báo cho phòng bếp chuẩn bị món ăn cho Dao Dao.”

Giọng nói của bà gấp gáp lại mang theo vui sướng, môi Khương Tri Ngật bất giác cũng cong lên: “Vâng.”

Khương Tri Ngật quay lại xe, Thư Dao quay đầu nhìn anh, quan tâm hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Khương Tri Ngật nói: “Chỉ chút chuyện vặt, không có gì đâu.”

Thư Dao vâng một tiếng, hai tay tự nhiên đặt trên bụng, áo khoác màu trắng mở rộng, bên trong mặc một cái áo len màu trắng, bụng hơi nhô lên, trong đó đang chứa đựng một đứa trẻ mang dòng máu của anh.

Tầm mắt Khương Tri Ngật hơi khựng lại, ngay sau đó cho xe chạy đi.

...

Thư Dao chưa từng đón tết ở nhà người khác, cũng không biết những người trong thành phố lớn sẽ đón tết thế nào. Mặc dù trong quá khứ cô cũng sẽ dọn dẹp trang trí nhà cửa nhưng cuối cùng căn nhà vẫn lạnh tanh, cô bật âm thanh của chương trình Xuân Vãn trên tivi đến mức lớn nhất, thậm chí có thể nghe thấy tiếng chuông vang lên.

Treo đèn lồng, dán câu đối, quét dọn vệ sinh, đổi ga giường và những đồ đã cũ, đại diện cho sự khởi đầu mới trong năm mới, bình an vui vẻ... người Trung Quốc luôn đặc biệt chú trọng đến những nghi thức này, là những lời gởi gắm đầy tâm linh, cũng là sự kỳ vọng cho tương lai tốt đẹp.

Trong lòng Thư Dao không nghĩ nhiều đến những điều này... Hình ảnh nhà cô đón tết trong trí nhớ cũng rất mơ hồ, hoặc là có thể nói tiềm thức muốn cô quên đi.

Đến mỗi lần tết đến, Thư Dao giống như cò bỏ đi lóp mặt nạ nguy trang trong giới giải trí này, quay lại là cô của thuở ban đầu... một mình sống trong thôn núi cô độc, tịch mịch, không có ai yêu thương con gái.

Thư Dao hơi hít mũi, phát hiện mình có hơi thất thố, cô vội vàng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, gờ tay lên xoa xoa mũi, che giấu đi tâm tư của mình, sau đó khôi phục lại vẻ bình tĩnh như ban đầu.

...

Chung Cầm đứng trong bếp vội vã phân phó đầu bếp làm thêm mấy món, lại cho người giúp việc đi lên phòng Khương Tri Ngật kiểm tra xem có đầy đủ hết vật phẩm chưa, chắc gỏi có hợp với sở thích của Thư Dao không, bận rộn đến nỗi chân không chạm đất ấy vậy mà còn có tâm tư kiểm tra các loại trái cây.

Người giúp việc đứng ở cửa vui vẻ nói: “Bà chủ, Tri Ngật thiếu gia và Thư tiểu thư về tới.”

Chung Cầm dừng chân lại, lập tức chuyển hướng đi ra cửa, Thư Dao và Khương Tri Ngật vừa mới xuống xe đi vào nhà.

Thư Dao đi hai bước đột nhiên nhớ tới gì đó liền kéo tay áo của Khương Tri Ngật.

Khương Tri Ngật dừng bước lại, nghiêng đầu nói: “Sao vậy?”

Thư Dao nhón chân lên, nhích lại gần lỗ tai của người đàn ông, nhỏ giọng nói: “Tôi quên chuẩn bị quà mừng rồi!”

Khương Tri Ngật sừng sốt một chút, trong mắt lộ ra ý cười, nói: “Không cần chuẩn bị gì đâu.”

Thư Dao vẫn không dời mắt đi, nhích lại gần anh hơn nữa, nói: “Không được đâu, tôi xem trong tivi thấy đêm ba mươi về nhà bố mẹ phải chuẩn bị quà mừng đó!”

Khương Tri Ngật nghiêng đầu cười, gò má suýt nữa đã sụt qua môi Thư Dao.

Hai người đều sừng sốt một chút, ngay sau đó Thư Dao đỏ mặt kéo ra khoảng cách giữa hai người.

Khương Tri Ngật ho nhẹ một tiếng, nói: “Nhà tôi đón tết không cần chuẩn bị quà mừng gì cả, cô có thể tới chính là quà mừng cho trường bối rồi.”

Thư Dao mở to mắt nhìn, mắt giãy sau Chung Cầm đã đi tới trước mặt hai người, vừa rồi bà đã thấy hai vợ chồng son ân ái rồi, trong lòng vui vẻ không thôi, bà kéo tay Thư Dao, thân mật nói: “Chờ các con thật lâu.”

Chỉ cần vừa bước vào cửa nhà họ Khương, Thư Dao tựa như biến thành một người khác vậy, trong lòng cô vô cùng âm áp và mềm mại.

Thư Dao gọi một tiếng mẹ, Chung Cầm cười gật đầu. Khương Quốc Nguyên đang ngồi đọc sách trên sofa, thấy Thư Dao đến cũng ôn hòa nói: Thư Dao đến rồi à.”

Mặc dù ông không hoạt bát như Chung Cầm, khuôn mặt cũng không quá hiền hòa nhưng lúc nói chuyện với Thư Dao, vẫn vô cùng ôn hòa.

Thư Dao nói: “Bố.”

Khương Quốc Nguyên gật đầu nói: “Có mệt không? Mẹ con đã dọn dẹp phòng của Tri Ngật lại lần nữa rồi, có thể lên lầu nghỉ ngơi một chút.”

Thư Dao vội nói: “Cảm ơn ngài, con không mệt ạ.”

Chung Cầm bị cách dùng từ của cô chọc cười, nhưng cũng không nói gì. Khương Tri Ngật xách hành lý của Thư Dao lên lầu, Thư Dao thì ngồi lại phòng khách lâu một nói chuyện với Chung Cầm.

Chung Cầm nói xấu Khương Tri Ngật cho Thư Dao nghe, nói những người đàn ông khác sau khi kết hôn thì người ta càng chín chắn hơn, còn Khương Tri Ngật thì ngược lại không hiểu chuyện gì cả. Tuy Thư Dao không biết chuyện cụ thể là gì, những cũng nghe theo Chung Cầm, liên tục gật đầu cười híp mắt.

Không bao lâu sau, người giúp việc chạy lên hỏi khẩu vị của vài món ăn, Chung Cầm rồi đi mấy phút sau đó quay lại tiếp tục nói chuyện phiếm với Thư Dao. Qua mấy phút nữa, người giúp việc lại chạy lên hỏi nhân sủi cao nên để nhân gì, Chung Cầm vốn rất sẵn lòng sắp xếp mọi việc, nhưng con dâu đã đến, bà lại càng muốn trò chuyện với Thư Dao hơn...

Cuối cùng Thư Dao đi vào phòng bếp với Chung Cầm, Chung Cầm vội nói: “Con mau ngồi xuống đi, bây giờ con không chỉ một người đâu, không thể làm việc này được.”

Thư Dao cười nói: “Không sao đâu mẹ, bác sĩ đã nói đứa bé ổn định. Hơn nữa con rất muốn giúp mẹ ạ.”

Chung Cầm không còn cách nào, nhìn thấy được sự chân thành trong mắt cô. Trong lòng bà khẽ thở dài một hơi, chẳng biết tại sao, nhưng đối với cô gái Thư Dao này, bà thực sự vô cùng thích, nhưng có lúc, bà lại cảm thấy trên người cô bé này dường như chứa đựng tâm sự...Khiến bà sinh lòng thương xót.

Chung Cầm không từ chối nữa, bà nắm tay Thư Dao dẫn vào phòng bếp, hai người ở trong bếp với người giúp việc, đầu bếp đang bận rộn nấu nướng.

Lúc ăn cơm trưa, Thư Dao cầm ly và đĩa đặt từng cái lên bàn, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, tựa như đang làm một việc gì đó rất quan trọng.

Khương Tri Ngật bỏ hai tay vào túi, đứng ở đầu cầu thang nhìn cô một hồi. Thư Dao chạy tới chạy lui mấy bận, dọn xong bát đĩa thì khẽ thở phào một hơi, lúc ngẩng đầu lên lại thấy Khương Tri Ngật.

Trên mặt cô gái lộ ra ý cười, chậm rãi đi tới trước mặt anh, nói: “Khương... Tri Ngật.”

Vốn muốn gọi thầy Khương nhưng chợt nhớ ở đây là nhà họ Khương nên đổi thành Tri Ngật, một chữ cuối cùng còn hơi run rẩy, cô rất xấu hổ.

Hai mắt cô sáng lên, nói: “Anh đã xuống rồi, cơm trưa đã chuẩn bị xong.”

Khương Tri Ngật nói: “Đừng chạy quá nhanh.”

Thư Dao gật gật đầu: “Vâng!”

Sau đó chạy chậm về phòng bếp, Khương Tri Ngật ngẩn ra, sau đó bất đắc dĩ cười một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 34

Edit: Mộc Từ Đăng

Bởi vì Khương Tri Ngật không báo trước với Chung Cầm tiếng nào đã dẫn Thư Dao về nhà vào buổi sáng, làm cho Chung Cầm chưa kịp dọn dẹp phòng bếp nấu thêm nhiều món cho đêm giao thừa, thêm nữa là những món hợp với khẩu vị của Thư Dao, và những món phù hợp với phụ nữ mang thai.

Nhưng bữa trưa Thư Dao ăn rất vui vẻ. Người một nhà cùng ngồi chung một chỗ, vừa nói chuyện vui vừa ăn cơm, nhà họ Khương không có quá nhiều yêu cầu nghiêm khắc khi dùng cơm trên bàn ăn, cũng không tuân theo văn hóa “ăn không nói”, Chung Cầm một bên gấp thức ăn cho Thư Dao, một bên chê trách Khương Tri Ngật. Mặc dù đã hơn hai mươi mấy năm, Khương Tri Ngật đã quen với việc bị mẹ chê trách, nhưng hình như từ sau khi anh dẫn Thư Dao về nhà, sở thích chê trách này của Chung Cầm càng trở nên nghiêm trọng hơn.

Nhưng Khương Tri Ngật vẫn bình tĩnh như thường, không bị lời nói của mẹ làm ảnh hưởng.

Trong lòng Thư Dao khâm phục nghĩ: Quả nhiên thầy Khương ngoài mặt bình tĩnh như vậy cũng có không ít công lao của bác gái nha.

Thật quá hạnh phúc mà.

Sau khi ăn xong, Thư Dao lập tức đứng dậy thu dọn bát đĩa, người giúp việc nào dám để cô động tay, bà vội nói: “Thư tiểu thư mau ngồi xuống đi, để chúng tôi dọn là được rồi.”

Thư Dao nhanh tay dọn bát đĩa lại với nhau, cười nói: “Không sao ạ, con giúp mọi người dọn.”

Chung Cầm đang muốn ngăn cản đột nhiên nghĩ đến điều gì, nên không lên tiếng, bà đứng lên cùng dọn dẹp với Thư Dao. Cuối cùng mới kéo Thư Dao còn đang muốn rửa bát đi ra ngoài, Thư Dao đấu tranh đến cùng: “Để con rửa bát cho bác..mẹ.”

Chung Cầm cười híp mắt: “Vâng vâng vâng, Dao Dao nhà chúng ta thông minh như vậy có thể làm tất, rửa chén sao có thể làm khó được con.”

Thư Dao bật cười, bà liền kéo cô ra khỏi phòng bếp.

Thư Dao đã sớm cởi áo khoác ra, bên trong chỉ mặc một cái áo len rộng thùng thình, bên dưới là chiếc quần dài sáng màu, chân cô đang mang đôi dép lê hình con thỏ mà Chung Cầm đã chuẩn bị.

Khương Tri Ngật nhìn hai người nói cười, đáy lòng khẽ bị chạm đến. Trong nhà anh, Khương Tri Ngật và bố anh đều có tính tình khá trầm ổn ít nói, chỉ có Chung Cầm là có tính cách hoạt bát, thường thường nói chuyện với con trai hay chồng đều khiến bà bức bối, bây giờ có Thư Dao đến... Chung Cầm nhìn vui vẻ hơn rất nhiều.

Thư Dao vén tay áo lên, trong đôi mắt to xinh đẹp tràn đầy mong đợi, nói: “Mẹ, buổi chiều có việc gì cần con giúp không ạ?”

Chung Cầm bật cười, đưa trẻ này.

Bà giờ tay lên véo cái mũi nhỏ của Thư Dao một cái, thân mật nói: “Đứa nhỏ ngốc, con tới nhà mẹ để làm việc nhà sao?”

Thư Dao xấu hổ, chỉ biết đỏ mặt không lên tiếng.

Chung Cầm kéo tay cô, cười nói: “Mẹ dẫn con lên lầu xem phòng, trưa rồi con đi nghỉ một lúc đi.”

Thư Dao đang muốn từ chối thì Chung Cầm lại làm ra biểu cảm nghiêm túc, nói: “Ở nhà chúng ta..nhất định buổi trưa phải nghỉ ngơi.”

Thư Dao á khẩu không trả lời được, nhìn vào đôi con ngươi chứa ý cười của Khương Tri Ngật.

Thư Dao cười nói: “...Vâng.”

Từ sau khi tới nhà họ Khương, Thư Dao luôn ở phòng của Khương Tri Ngật, Chung Cầm đã sớm đổi toàn bộ đồ dùng cá nhân và chăn ga trên giường, chiếu theo sở thích của Thư Dao mà bài trí.

Căn phòng vốn có màu sắc lạnh lẽo giờ đây đã trở nên ấm áp, gọn gàng sạch sẽ lại rộng rãi, nói một cách khoác lác là rất xa hoa.

Chung Cầm cười híp mắt: “Dao Dao có thích không?”

Thư Dao nhìn Khương Tri Ngật một cái, nhin cười nói: “Con rất thích ạ.”

Chung Cầm hài lòng, hoàn toàn không hỏi ý kiến của Khương Tri Ngật, dẫn Thư Dao đi tham quan một vòng, còn giải thích cặn kẽ ý nghĩa của từng đồ vật trang trí, cuối cùng dặn dò Thư Dao nghỉ ngơi cho khỏe rồi mới rời đi.

Bên trong căn phòng chỉ còn lại Thư Dao và Khương Tri Ngật, trước mặt là chiếc giường lớn có màu sắc ấm áp, ngoài cửa sổ là một vùng ánh sáng mặt trời.

Thư Dao: “Khương, Khương...”

Khương Tri Ngật nói: “Còn cần lấy thêm gì không?”

Thư Dao sững sốt một chút mới nói: “À, không cần...”

Khương Tri Ngật gật đầu, nói: “Vậy cô nghỉ ngơi trước đi, tôi xuống lầu.”

Không đợi Thư Dao đáp lại, anh đã rời đi, nhẹ nhàng khép cửa lại. Thư Dao ngây ngốc đứng một lúc, nhìn căn phòng đã được trang trí lại, cảm giác giống như nằm mơ vậy... Trong phòng cách âm cực tốt, hoặc là Chung Cầm đã dặn dò người khác phải giữ yên lặng, cô không hề nghe thấy âm thanh gì phát ra từ bên ngoài.

Cô một mình đi vòng vòng trong phòng một lúc, trên kệ sách có một khung ảnh, bên trong khung ảnh là hình ảnh hai vợ chồng và Khương Tri Ngật khoảng mười mấy tuổi.

Thư Dao khom người, nhìn thẳng vào mặt Khương Tri Ngật...Khương Tri Ngật phiên bản còn trẻ vẫn có đôi mắt lạnh lùng như thế, trên mặt không lộ ra vẻ gì.

Thư Dao nhìn một lúc, rồi cười ra tiếng: “Haha, đây là thầy Khương mười năm trước.”

Người trong hình tất nhiên không biết nói chuyện, không có ai trả lời lại cô. Thư Dao khẽ vuốt ve bụng, đi qua khắp mọi góc ngách của căn phòng, nhỏ giọng nói: “Bảo bối mau nhìn đi, đây là phòng của bố con..À, là bố ruột của con.”

Mặc dù mẹ và bố không kết hôn nhưng anh ấy cũng rất yêu con, chúng ta đều rất yêu thương con, con nhất định phải thật khỏe mạnh nha.

Đi khắp cả phòng xong, Thư Dao thỏa mãn nằm dài trên giường, nệm rất êm ái, mang theo mùi hương của nắng, cô hít một hơi thật sâu, rèm cửa được kéo một nửa, ánh nắng mặt trời chiếu đến cuối giường, trong lòng Thư Dao cảm thấy hạnh phúc như có rất nhiều bong bóng, từng cái từng cái bay ra.

Nhắm mắt lại, môi cô lại mang theo nụ cười, chiếc giường này cũng là của thầy Khương đó.

Mặc dù rất hưng phấn nhưng Thư Dao rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ, chắc có lẽ do tâm tình được buông lỏng nên chất lượng giấc ngủ cũng được nâng cao.

...

Thư Dao không có nằm mơ, chỉ ngủ chưa tới một tiếng sau đã tự nhiên tỉnh lại, sau khi tỉnh lại thì tinh thần minh bạch, dễ chịu, ngay cả sự khó chịu mà mấy ngày gần đây cô mang trong người cũng không còn nữa.

Cô đi rửa mặt sơ qua, sau đó gấp chăn lại chỉnh tề, vỗ nhẹ một cái rồi bước chân xuống lầu.

Khương Tri Ngật, Chung Cầm và Khương Quốc Nguyên đều ở bên dưới lầu.

Chung Cầm đang kiểm tra thực đơn đêm giao thừa, còn Khương Quốc Nguyên và Khương Tri Ngật ở sảnh bên viết thư pháp.

Thấy Thư Dao xuống, Chung Cầm ngạc nhiên, đau lòng nói: “Sao sớm như vậy đã dậy rồi? Con ngủ không ngon sao? Hay thân thể có gì không thoải mái hả?”

Thư Dao dịu dàng nói: “Con ngủ ngon lắm mẹ ạ.”

Chung Cầm lộ ra vẻ mặt không còn cách nào, nói: “Con đứa nhỏ này thật là...”

Thư Dao ôm lấy cánh tay của bà, nở nụ cười chân thành nói: “Mẹ đang bận gì ạ? Con có thể giúp mẹ được không?”

Chung Cầm vỗ vỗ cánh tay cô, cười nói: “Bố con và Khương Tri Ngật đang viết thư pháp ở bên kia, con qua đó xem chút đi.”

Thư Dao gật đầu, chậm rãi đi sang sảnh bên cạnh, lúc này mới phát hiện ra Khương Quốc Nguyên đang viết câu đối xuân.

Thấy Thư Dao đi đến, trên mặt Khương Quốc Nguyên lộ ra nụ cười: “Đã dậy rồi à.”

Thư Dao khẽ cười, đứng bên cạnh Khương Tri Ngật, hiếu kỳ hỏi: “Bố, bố đang viết câu đối xuân sao?”

Khương Quốc Nguyên đặt bút lông xuống, ôn hòa nói: “Con có muốn viết thử một chút không?”

Trên cái bàn vuông dài đã bày ra mấy câu đối xuân được viết xong, Thư Dao có hơi ngượng ngùng nói: “Con viết xấu lắm...”

Ánh mắt Khương Quốc Nguyên đầy bao dung, nói: “Viết chữ là vì muốn thả lỏng tâm tình, bồi dưỡng cảm xúc, không hề liên quan đến việc xấu đẹp, tới thử chút đi.”

Không hiểu sao, những lúc thế này Thư Dao luôn theo bản năng nhìn về phía Khương Tri Ngật, thấy được ánh mắt khích lệ của Khương Tri Ngật thì Thư Dao không do dự nữa.

Khương Quốc Nguyên bước sang bên cạnh, Thư Dao ngồi vào cầm bút lông lên, điều ngoài ý muốn là tư thế cầm bút lông của cô hoàn toàn chính xác, Khương Quốc Nguyên hơi kinh ngạc.

Người giúp việc đã thay mới giấy tuyên đỏ, Thư Dao yên lặng suy nghĩ mấy giây, sau đó cầm bút chấm mực rồi viết liền một mạch.

*Mưa xuân tô điểm cho vạn vật, hồng mai thêu dệt khắp núi non.*

*Hoành phi: Ý xuân ngập tràn.*

Thư Dao cơ hồ như muốn nín thở, sau khi viết xong nét cuối cùng, cô thuận thế thu bút lại, đứng dậy thở phào một hơi, sau đó lại thấy được ánh mắt kinh ngạc của Khương Quốc Nguyên và Khương Tri Ngật.

Thư Dao có hơi ngượng ngùng, đặt bút lông xuống, nói: “Trước kia con có luyện thư pháp một thời gian, nhưng mà bây giờ cũng hơi cứng tay, làm trò cười cho bố rồi...”

Khương Quốc Nguyên đi tới cạnh Thư Dao, đưa mắt nhìn chăm chăm vào câu đối xuân kia, nét chữ tuy non nớt nhưng lại nước chảy mây trôi, nét bút như mây khói, cũng hết sức xinh đẹp.

Mặt Khương Quốc Nguyên lộ ra vẻ tán thưởng, tán dương nói: “Viết rất khá.”

Thư Dao mỉm cười, mặc dù chưa chắc đó là lời thật lòng nhưng cô vẫn rất vui vẻ.

Khương Quốc Nguyên dặn dò người giúp việc: “Cầm vài tờ giấy tuyên đỏ đến đây.”

Người giúp việc đặt hai tờ giấy tuyên đỏ trước mặt Thư Dao và Khương Quốc Nguyên, Khương Quốc Nguyên nguyên nói: “Tới đây, cùng viết với bố.”

Thư Dao thụ sủng nhược kinh, không ngờ Khương Quốc Nguyên lại bao dung và ôn hòa với cô như vậy, cô nhìn về phía Khương Tri Ngật, Khương Tri Ngật khẽ gật đầu với cô.

Thư Dao biết lắng nghe cười nói: “Vâng ạ thưa bố.”

Cô và Khương Quốc Nguyên mỗi người đứng một bên, một cao một thấp, trên mặt hai người đều là vẻ nghiêm túc, hiển nhiên hai người đều mang lòng kính trọng với thư pháp.

Khương Tri Ngật chưa từng thấy qua một Thư Dao như vậy, anh cảm thấy khá mới lạ, cũng có hơi hiếu kỳ, ánh mắt anh dừng lại trên khuôn mặt của người phụ nữ, không cách nào dời đi được.

Mấy câu đối này là do Thư Dao tự học thuộc trên mạng, còn Khương Quốc Nguyên lại tự nghĩ ra được, bất luận là nét chữ hay ý cảnh đều giỏi hơn cô rất nhiều. Nhưng lúc này Thư Dao không hề thấy tự nhiên được, loại trải nghiệm này khiến cô cực kỳ thích thú.



Thư Dao viết liền mười mấy câu đối, khi đứng lên cảm thấy eo có hơi mỏi, cô gập tay lên xoa xoa sau lưng một cái, bên cạnh đột nhiên đưa tới một ly nước.

Thư Dao cứ nghĩ là người giúp việc đưa tới nên nhận lấy uống một hơi hơn nửa ly mới nói: “Cảm ơn.”

“Không có gì.”, giọng nói dễ nghe của người đàn ông vang lên bên tai.

Thư Dao suýt nữa đã làm rơi ly trong tay, cô viết quá nghiêm túc nên không phát hiện ra từ bao giờ Khương Tri Ngật đã đứng bên cạnh mình.

Khương Tri Ngật duỗi tay ra, Thư Dao trả lại cái ly cho anh.

Khương Tri Ngật khom người nhìn chữ viết của cô, thấp giọng đọc: “Gia hòa nhân hưng bách phúc chí, nhi tôn nhiều tất hoa mận đường.”

“Gia hòa vạn sự hưng.”

Đọc lên không được tự nhiên lắm, Thư Dao xấu hổ.

Khương Tri Ngật cười đứng lên, nói: “Chữ rất đẹp.”

Thư Dao a lên một tiếng: “Anh, anh đừng trêu tôi.”

Khương Tri Ngật mỉm cười nhìn cô, con ngươi trong suốt, nói: “Không trêu.”

Thư Dao nghiêng đầu nhìn Khương Quốc Nguyên đứng cách đó vài bước, nhỏ giọng hỏi: “Có thật không?”

Khương Tri Ngật gật đầu, Thư Dao cúi đầu, bàn tay nắm bên mép tờ giấy tuyên đỏ, trong lòng giống như có từng trận pháo hoa đang nổ rộ, bùng đoàng bùng lên khiến tim cô đập rộn ràng.

Mười mấy phút sau, Khương Quốc Nguyên đặt bút xuống, gọi người giúp việc tới nói: “Mang những câu đối xuân này và chữ phúc treo ở trước cửa lớn và cửa phòng.”

Mỗi dịp cuối năm, nếu như Khương Quốc Nguyên có hứng thú thì mọi câu đối xuân trong nhà đều do ông viết.

Người giúp việc đang định cầm câu đối xuân của ông viết thì Khương Quốc Nguyên lại chỉ sang bên khác: “Đằng này.”

Người giúp việc nhìn về phía Thư Dao, có hơi kinh ngạc, Khương Quốc Nguyên nói: “Lấy câu đối xuân do Thư Dao viết dán lên.”

Người giúp việc cười một cái, nói: “Vâng, ông chủ.”

Thư Dao kinh hãi, vội nói: “Vậy sao được ạ...con viết không hay đâu.”

Khương Quốc Nguyên khẽ cười, ôn hòa nói: “Thư pháp không có tốt xấu, chỉ có tâm ý.”

Ông đang nói thì người giúp việc đã mang câu đối xuân do Thư Dao viết ra ngoài dán. Hôm nay Thư Dao nhận được quá nhiều điều ngạc nhiên và vui vẻ, lúc này cô có hơi hoa mắt chóng mặt.

Khương Quốc Nguyên rời đi trước, những người giúp việc khác đi đến thu dọn bút mực, Thư Dao nhìn ra ngoài cửa lớn một chút, lúc này thời tiết khá đẹp, mặt trời rực rỡ chiếu sáng ở trên cao, bầu trời xanh biếc như biển.

Thư Dao nói: “Tôi có thể dán với họ được chứ?”

Khương Tri Ngật nói: “Được.”

Thư Dao ngẩng đầu, đáng vẻ ngây ngốc. Khương Tri Ngật kìm chế kích động muốn xoa đầu cô, nói: “Đi thôi.”

Thư Dao đi theo sau anh, Khương Tri Ngật bảo người giúp việc mang áo khoác của cô đến, rồi mặc lên cho cô, kiên nhẫn cài chặt từng cái cúc lại.

Thư Dao không nhịn được nói: “Không lạnh mà...”

Khương Tri Ngật không nghe lời cô, nói: “Bên ngoài lạnh.”

Vì muốn tự mình dán câu đối xuân nên Thư Dao nhịn.

Đi ra cửa, Khương Tri Ngật bảo người giúp việc rời đi, tự anh cầm lấy câu đối xuân và keo dán.

Thư Dao trông rất hứng thú, nếu như trên người cô có cái đuôi, có lẽ lúc này nó sẽ không ngừng vẫy qua vẫy lại.

Khương Tri Ngật kiềm chế ý cười nơi đáy mắt, nhìn cánh cửa lớn màu đỏ nói: “Dán câu đối nào?”

Thư Dao tìm trong đồng giấy tằm thường và không có nội hàm gì mà cô tự viết, chọn chọn một lần cuối cùng nói: “Cái này đi.”

Dán câu gia hòa vạn sự hưng ở trước cửa, ngụ ý rằng nhà họ Khương vĩnh viễn hạnh phúc và bình an.

Khương Tri Ngật không nói gì, anh rất cao, không cần ghé đã có thể dán câu đối xuân vào đúng vị trí.

Thư Dao hơi lui về sau, híp mắt nhìn: “Lên trên một chút, xuống dưới chút nữa..À sang phải thêm chút nha.”

Khương Tri Ngật nghe theo lời cô, không ngại phiền phức điều chỉnh tốt vị trí câu đối xuân, cuối cùng Thư Dao vỗ tay một cái, cười nói: “Được rồi! Chính là chỗ đó!”

Cô đưa keo cho Khương Tri Ngật dán câu đối xuân.

Hai người bước lui về sau mấy bước, nhìn cánh cửa, Thư Dao vui vẻ nói: “Nhìn đẹp quá.”

Khương Tri Ngật đưa mắt nhìn cô, trong lòng dâng lên tình cảm dịu dàng mà chính anh cũng không nhận ra được, nói: “Ừ.”

Hai người cùng nhau đi vào nhà, dán từng chữ phúc lên cửa các căn phòng, Thư Dao nhìn chữ viết non nớt của mình được dán lên cánh cửa có giá trị không hề rẻ của nhà họ Khương, cô cảm thấy đầy thú vị kỳ lạ.

Cô không nhịn được bật cười thành tiếng, vừa vặn Chung Cầm đi ngang qua, lập tức khen ngợi: “Chữ đẹp quá! Bút pháp mạnh mẽ! Nước chảy mây trôi! Giống như muốn ngựa rong ruổi!”

Thư Dao cười híp mắt: “Cảm ơn lời khen của mẹ ạ.”

Chung Cầm mặt không đổi sắc, vẫn cười tươi như trước: “Dao Dao của chúng ta đúng là toàn năng mà, ngay cả thư pháp cũng viết đẹp như vậy đó.”

Lời khen Thư Dao được phóng đại đến mức không thể nào tưởng tượng được.

Khương Tri Ngật đứng bên cạnh có biểu cảm thâm không nở nhìn, anh thở dài một hơi, nắm tay thành quyền để bên miệng ho khan một tiếng.

Chung Cầm rời đi, Thư Dao và Khương Tri Ngật dán hết những phòng còn lại, Thư Dao đuổi tay ra bóp bóp cánh tay, thư giãn thân thể một chút, rồi nhanh chóng nói: “Tôi đi xuống xem bác gái đang bận gì!”

Sau đó không chờ Khương Tri Ngật đáp lại cô đã đi nhanh xuống lầu.

Khương Tri Ngật há miệng muốn nói gì đó cuối cùng chỉ phát ra một tiếng cười khẽ.

Cô ấy...hình như thật sự rất vui vẻ.

....

Chung Cầm đang cùng người giúp việc gói sủi cảo, mặc dù trong nhà có rất nhiều người giúp việc, nhưng bà lại không hề tỏ ra xa cách với họ, Chung Cầm cư xử với người giúp việc cũng rất hiền hòa.

Mọi người ngồi quanh bàn ăn, Chung Cầm ôn hòa dặn dò người giúp việc làm hoa văn sủi cảo gì. Xuất thân của Chung Cầm là người giàu có, nhưng cho tới giờ cũng không hề tỏ ra bản tính đại tiểu thư nũng nịu, bà không thường xuyên xuống bếp nhưng tài nấu nướng lại không tệ, bình thường ở nhà cũng thích nghiên cứu mấy món ngon.

Thấy Thư Dao đến, Chung Cầm lập tức vẫy tay nói: “Dao Dao tới đây ngồi cạnh mẹ này.”

Thư Dao ngồi xuống bên người bà, Chung Cầm lập tức lau sạch tay, lấy khăn giấy ra lau mồ hôi trên trán cho cô, giọng nói ôn hòa: “Sao lại đổ nhiều mồ hôi như vậy, cẩn thận không thể để bị cảm lạnh được.”

Trên người Chung Cầm có mùi thơm thoang thoang, khí chất dịu dàng, bà nhẹ nhàng lau đi lớp mồ hôi mỏng trên trán cô, sau khi lau sạch thì nói: “Chơi có vui không?”

Thư Dao gật đầu, ngượng ngùng nói: “Câu đối xuân trên cửa đều do con viết...”

Chung Cầm: “Bố con thật tinh mắt.”

Thư Dao cười vui vẻ, Chung Cầm cũng vui vẻ theo cô. Những người giúp việc còn lại nhìn mẹ chồng nàng dâu, hâm mộ có, cảm khái cũng có, nhưng phần nhiều hơn là sự vui vẻ.

Chủ nhà hiền hòa, lúc vui vẻ thế này nói không chừng còn có thể tăng lương cho họ đó nha.

Trong lòng mọi người cũng có hảo cảm với Thư Dao, vị nữ chủ nhân mới này.

Người giúp việc bày ra đĩa gói sủi cảo trước mặt Thư Dao, ngoài ra còn có nhân bánh và các loại đậu phộng, Thư Dao rửa tay sạch sẽ sau đó ngồi xuống cùng Chung Cầm gói sủi cảo với các cô ấy.

Thời gia trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã trôi qua một tiếng đồng hồ, người giúp việc mang sủi cảo đã gói xong vào bếp. Thư Dao cũng không nghỉ ngơi, lại cùng với Chung Cầm cùng nhau chuẩn bị bữa cơm giao thừa, gọt trái cây.

Chung Cầm nhìn bóng người bận rộn của Thư Dao, lắc đầu một cái, trong lòng vừa phức tạp lại vừa đau lòng, rồi lại càng yêu thích cô gái này hơn nữa.

Tri Ngật nhà bọn họ... tìm đâu ra con dâu tốt vậy chứ.

...

Đến bữa tối, người giúp việc mang từng món ăn lên bàn, mỗi món ăn đều được bày trí vô cùng đặc biệt, có ý nghĩa riêng cả. Cách nấu cô đều biết nhưng tại sao lại phải bày trí thành hình dạng như vậy thì Thư Dao không mấy hiểu.

Nhưng cô lại ngại hỏi, chuyện này chắc rất bình thường, không ai không biết nhỉ.

Không biết Chung Cầm có phải nhìn thấu suy nghĩ của cô hay không, lúc người giúp việc mang món ăn lên, bà liền đứng một bên giảng giải cho cô nghe: “Cái này là may mắn mọi mặt...”

Đến bát canh cá mè đậu hũ.

Chung Cầm lại nói: “Cái này là đại cát đại lợi, tiền vào như nước... hạnh phúc cả năm tới cửa.”

Chung Cầm chỉ từng món rồi nói cho cô nghe, Thư Dao nghe mà ngạc nhiên vô cùng, gật đầu liên tục.

Trước mặt Thư Dao và Chung Cầm là nước ép trái cây, còn Khương Tri Ngật và Khương Quốc Nguyên lại là ly rượu trắng. Mặc dù thành phố đã cấm đốt pháo, nhưng từ cửa sổ sát đất nhìn ra ngoài lại thấy được trên nền trời u tối là từng chùm pháo xinh đẹp đang nổ tung, âm thanh pháo nổ thay nhau vang lên... Người giúp việc đang dùng cơm trong một căn phòng khác, món ăn cũng phong phú y như bữa ăn của họ.

Lúc này, trong phòng ăn của nhà họ Khương chỉ có Thư Dao và người nhà Khương Tri Ngật, tiếng cười nói vang lên, vui vẻ hòa thuận, Thư Dao hoàn toàn thả lỏng cả người.

Chung Cầm nâng ly lên, cười nói: “Năm nay là một năm tốt lành, nhà chúng ta đã nghênh đón hai thành viên mới.”

Thư Dao sững sờ một chút, lúc này mới hiểu là bà đang nói tới mình.

Mọi người chạm ly, Chung Cầm lại nói mấy câu nữa, Thư Dao cầm ly lắng nghe, trong lòng giống như có một nhân vật nhỏ đang nhảy múa, hận không thể bày ra sự vui vẻ với toàn thể giới.

Bữa cơm giao thừa của nhà họ Khương cũng sẽ ăn một mâm sủi cảo, sau đó đến lúc không giờ, thời điểm bước sang năm mới, lại ăn một mâm sủi cảo nữa.

Người giúp việc thu dọn bát đĩa của từng người, sau đó mang sủi cảo lên. Những cái sủi cảo này có một nửa là Chung Cầm gói, còn vài chục cái còn lại là do Thư Dao gói.

Năm trước khi ăn sủi cảo, Thư Dao đều trực tiếp đến siêu thị mua, về nhà nấu lại là được, mặc dù cô cũng sẽ gói sủi cảo nhưng chưa bao giờ được gói sủi cảo cho bữa cơm giao thừa.

Chung Cầm nói: “Mau nắm thử tay nghề của mẹ và Dao Dao đi! Còn ai có thể ăn được món sủi cảo đặc biệt này chứ!”

Khương Quốc Nguyên và Khương Tri Ngật gấp sủi cảo bỏ vào bát, từ từ ăn, Chung Cầm cười híp mắt: “Mùi vị thế nào hả?”

Khương Quốc Nguyên mở miệng nịnh vợ trước tiên: “Rất ngon. Tay nghề của em và Dao Dao rất tốt.”

Hôm nay Thư Dao không biết mình đã được khen bao nhiêu lần, nhưng khi nghe người khác khen ngợi mình, cô vẫn cảm thấy rất sung sướng.

Thư Dao cười nói: “Cảm ơn bố.”

Khương Quốc Nguyên gật đầu với cô, trên mặt là vẻ yêu mến không che giấu gì.

Thư Dao cúi đầu ăn sủi cảo, cái đầu tiên lại ăn được nhân táo đỏ làm cô ngẩn ngơ cả người, Chung Cầm lập tức nói: “Ôi, là sớm sinh quý tử!”

Thư Dao mơ màng, Chung Cầm và Khương Quốc Nguyên đều bật cười, chỉ có Khương Tri Ngật trông khá bình tĩnh, đôi mắt với Thư Dao đang mờ mịt.

Chung Cầm nhin cười, nói: “Xem ra là tổ tiên trên trời biết Dao Dao nhà chúng ta mang thai nên đặc biệt gửi lời chúc phúc đến.”

Thì ra là ý này... Trong lòng Thư Dao có chút ngọt ngào, bỏ táo đỏ vào miệng, từ từ nhai.

Đến cái sủi cảo thứ hai, lại ăn được nhân đậu phộng và hạt dẻ, Chung Cầm lại lần nữa hô lên: “Ôi! Dao Dao lại ăn vào ‘cát tường như ý’!”

Thư Dao cười vui vẻ ăn hết ‘cát tường như ý’.

Đến cái thứ ba, vẫn là một cái nhân bánh không hề tầm thường chút nào, Chung Cầm cười híp mắt nói: “Vui mừng đoàn viên...”

“Cái này là lời chúc cả nhà chúng ta hòa thuận, đoàn viên an khang.”

Thư Dao gật đầu, cười lặp lại: “Vâng ạ! Vui mừng đoàn viên.”

Trong bát còn lại mấy cái sủi cảo, trong đó đều là nhân táo đỏ và đậu phộng, Thư Dao từ từ ăn hết chúng, trong mắt hơi chua xót, cái này sao lại đúng lúc thế này, trong bát sủi cảo của cô đều có nhân táo đỏ đậu phộng.

Cô không quan tâm đến vóc người nữa, không biết đã bao lâu rồi mới ăn no đến thế này, cô ăn hết sủi cảo, rồi cười nói: “Ăn ngon lắm ạ.”

Chung Cầm biết các nữ minh tinh như cô phải giữ vóc dáng, cho dù trong thời kỳ mang thai cũng không thể ăn thỏa thích như những người bình thường khác, cho nên không khuyên Thư Dao ăn nhiều.

...

Sau khi ăn xong bữa cơm giao thừa, đã đến lúc xem Xuân Vãn, nhà họ Khương cũng không ngoại lệ. Chung Cầm và Thư Dao lúc này đang ngồi trên sofa, Khương Quốc Nguyên ngồi ở phía đối diện. Khương Tri Ngật cũng vậy.

Chung Cầm và Thư Dao ngồi cạnh nhau, trên bàn trà bày một đĩa trái cây nhỏ, quả hạch và kẹo. Thư Dao lột một viên kẹo hương táo ra bỏ vào trong miệng, vị ngọt lan tràn từ đầu lưỡi cho đến tận tim.

Chung Cầm và Thư Dao cùng xem những tiết mục ngắn, đây cũng tính là lần đầu Thư Dao nghiêm túc xem Xuân Vãn từ sau khi cô bước vào giới giải trí đến giờ.... Mỗi năm sau khi qua tết, cô cũng đọc được những tin tức liên quan đến các tiết mục ngắn của chương trình Xuân Vãn này, vì cô chưa từng xem kỹ Xuân Vãn nên cũng không hiểu mấy tiết mục ngắn thế này.

Còn bây giờ, rốt cuộc Thư Dao đã hiểu rõ... Vốn Xuân Vãn không hấp dẫn mấy.

Lúc mười giờ, Chung Cầm và Khương Quốc Nguyên không còn trụ được nữa, nên đưa bao lì xì cho những người giúp việc, lại đưa cho Thư Dao và Khương Tri Ngật hai bao lì xì thật dày.

Thư Dao theo bản năng từ chối, Chung Cầm nắm tay cô, nhét bao lì xì vào trong tay của cô, cười nói: “Đứa nhỏ ngốc, đây là lời chúc phúc của mẹ và bố, lì xì vào năm mới không thể từ chối được.”

Thư Dao luống cuống nhưng Khương Tri Ngật không nói gì. Thư Dao đành nói: “Con cảm ơn... bố và mẹ ạ.”

Chung Cầm vui vẻ nên cho cô thêm một bao lì xì nữa, Thư Dao muốn khóc đến nơi rồi, nói thế nào cũng không chịu nhận.

Chung Cầm cười híp mắt, nhẹ nhàng sờ cái bụng hơi nhô lên của cô, giọng nói dịu dàng: “Đây là của bà nội cho cháu nội đó, bảo bảo nhà chúng ta phải bình an ra đời nha, phải ngoan ngoãn không nên khiến mẹ khổ cực nha.”

Mắt Thư Dao đỏ lên, Chung Cầm tiếp tục nói: “Bà nội ông nội, còn có bố mẹ con đều chờ con ra đời, nhất định phải thật khỏe mạnh nhé.”

Thư Dao sụt sịt mũi, nhận lấy bao lì xì. Chung Cầm sờ sờ đầu cô, dịu dàng nói: “Đứa bé ngoan.”

Thư Dao hít mũi, nắm thật chặt bao lì xì trong tay, áy náy, cảm động và những loại cảm xúc khác không ngừng dâng lên trong lòng... Nếu như có thể, cô thật sự muốn làm con gái của Chung Cầm. Nếu như mọi chuyện không phải là giả...

Thư Dao hít sâu một hơi, bình phục lại tâm tình của mình.

10 giờ, Chung Cầm và Khương Quốc Nguyên không thức nữa nên lên lầu nghỉ ngơi trước, người giúp việc cũng đi nghỉ ngơi, hoặc là ngồi trong một căn phòng khác xem Xuân Vãn. Trong phòng khách rộng lớn ở lầu một, chỉ còn lại hai người Thư Dao và Khương Tri Ngật.

---

*Lời của editor: Tui đang có dự định không set pass truyện này vì tui lười nghĩ pass quá mấy chế à. Cơ mà để xem mức độ bị mang đi thế nào đã. =)))) Hãy để cho tui lười đi!!!!*

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 35

Edit: Mộc Tử Đằng

Thư Dao ôm gối dựa, nhìn chăm chăm vào tivi không chớp mắt, lâu lâu lại cười ra tiếng, hoặc nghiêng đầu nói chuyện với Khương Tri Ngật.

Tư thế ngồi của Khương Tri Ngật rất thả lỏng, một tay chống lên tay vịn, thỉnh thoảng cũng phụ họa đôi câu.

Bầu không khí yên tĩnh và ấm áp mà trước giờ chưa từng có, ngoài cửa sổ từng tiếng pháo thay nhau vang lên, kim chỉ giờ dần dần điểm đến số 12, đã là không giờ của ngày mới.

Người dẫn chương trình trên tivi vui vẻ nói: “Các vị khán giả thân mến, tiếng chuông năm mới sắp vang lên, một mùa xuân mới nữa lại đến...”

Những lời này vừa được nói xong, bên ngoài cửa sổ lóe lên những đốm pháo hoa sáng xinh đẹp, Thư Dao đứng lên, nhìn ra ngoài cửa sổ, hưng phấn nói: “Thầy Khương, chúng ta cùng nhau đếm ngược đi!”

Khương Tri Ngật đứng dậy, Thư Dao thấy anh không động đậy gì nên có hơi gấp gấp kéo lấy ống tay áo của anh nói: “Qua bên này!”

Hai người đi tới trước cửa sổ sát đất, pháo hoa từng đóa từng đóa nở rộ, tựa như những vì tinh tú trên trời đang rơi xuống. Trong tivi truyền đến tiếng nói lãnh lớt của người dẫn chương trình Xuân Vãn: “Nào chúng ta cùng nhau đếm ngược...”

Thư Dao khoanh hai tay trước ngực, thấp giọng đếm: “10, 9, 8, 7, 6...”

Khương Tri Ngật nghiêng đầu nhìn cô, trong lòng có một giọng nói cùng đếm chung với cô.

“5 4 3 2 1!”

“Đoàng! Pháo hoa từng chùm từng chùm thấp sáng cả bầu trời đêm, tiếng pháo nổ lán át luôn cả tiếng âm nhạc phát ra từ chương trình Xuân Vãn.

Thư Dao quay đầu lại, hai tay đặt trước miệng làm thành hình cái loa, lớn tiếng nói: “Thầy Khương! Năm mới vui vẻ!”

Khương Tri Ngật không nghe rõ cô nói gì nhưng có thể nhìn hiểu được khẩu hình miệng của cô.

Ánh sáng trong mắt người phụ nữ khiến Khương Tri Ngật lộ ra vẻ xúc động, trên mặt là một nụ cười chân thành khiến đáy lòng anh tràn đầy kinh ngạc.

Thật sự vui vẻ như vậy sao?

Mười mấy giây sau, tiếng pháo hoa dần giảm xuống, Khương Tri Ngật mở miệng, nhìn chăm chăm Thư Dao nói: “..Năm mới vui vẻ.”

Thư Dao hí hóp mắt, miệng như muốn cong đến vành tai, vui vẻ nói: “Cảm ơn!”

Khương Tri Ngật hơi cong môi, lộ ra một nụ cười nhạt.

Thư Dao sững sốt một chút, nhìn chăm chăm vào nụ cười của anh.

Khương Tri Ngật không làm phiền cô, nụ cười trên mặt cũng không biến mất.

Hồi lâu sau, Thư Dao dời mắt đi, đưa tay lên sờ sờ lỗ tai một cái để che giấu tâm tình của mình.

Hai người cứ đứng trước cửa sổ như vậy, âm thanh pháo hoa, tiếng pháo nổ, tiếng nhạc trong Xuân Vãn... tựa như cũng dần biến mất, nơi đây chỉ còn lại hai người bọn họ.

Trong lòng Thư Dao tràn ngập các loại tâm tình khác nhau, kích động, hưng phấn, vui vẻ, và không nở.

Không biết đã trôi qua bao lâu, hai người bọn họ đứng đó đã lâu cũng không ai nói gì.

Thư Dao quay đầu nhìn Khương Tri Ngật, giọng nói nhẹ nhàng, ánh mắt chân thành: “Chúc thầy Khương có một năm... vạn sự như ý, gia đình hạnh phúc.”

Khương Tri Ngật nhìn vào mắt Thư Dao, mấy giây sau mới nói: “Mang may mắn và lời chúc phúc của tôi chuyển sang cho cô và đứa bé, hy vọng cô có thể bình an sinh ra đứa bé này.”

Thư Dao ngây ngẩn cả người, không nói nên lời.

Nghe nói rằng lời chúc phúc và lời cầu nguyện lúc không giờ là linh thiêng nhất, Thư Dao rất cảm kích Khương Tri Ngật, cảm động vì nhà họ Khương đối xử với cô rất tốt..cô nguyện ý mang tất cả những lời chúc mừng tốt đẹp nhất dành cho bọn họ.

Còn Khương Tri Ngật...

Khương Tri Ngật vẫn còn đang nhìn cô, giọng nói không khác ngày thường là mấy, nhưng lại khiến Thư Dao xúc động.

“Mỗi một người mẹ đều vĩ đại.” Tầm mắt Khương Tri Ngật rơi vào trên người cô, nói: “Cô cũng rất vĩ đại, đứa bé sẽ tự hào vì có một người mẹ như vậy...Thư Dao.”

Hai chữ cuối cùng được anh nói với giọng nói rất nhẹ, tựa như một tiếng nỉ non của những người yêu nhau. Trong một khắc đó, phòng tuyến mà cô dựng lên cả ngày suốt nửa đã sụp đổ, trong mắt cô tràn đầy nước mắt, môi hơi mấp máy nhưng không nói thành lời.

Dáng dấp của cô rất đẹp, cho dù không trang điểm vẫn đẹp, da trắng mịn màng, con ngươi đen nhánh, ánh mắt sáng ngời...Nước mắt bắt đầu chảy dọc theo gò má, từng giọt từng giọt chảy ra.

Khương Tri Ngật ngăn người trong giây lát, trong tim như bị ai đó bóp chặt lại.

Nước mắt của người phụ nữ như đang rơi vào trong tim anh, khiến anh có hơi luống cuống.

Khương Tri Ngật mở miệng, giọng nói trầm thấp: “Đừng khóc...”

Thư Dao khóc như lê hoa đáy vũ, hai mắt ngấn lệ cố gắng che giấu tâm tình nói: “Tôi, tôi hông sao đâu, tôi chỉ thấy rất vui thôi. Hu hu...”

Khương Tri Ngật khẽ thở dài, có chút bất đắc dĩ lắc đầu một cái, xoay người đi lấy khăn giấy.

Thư Dao vẫn còn khóc, Khương Tri Ngật không biết tại sao cô lại khóc dữ dội như vậy, thật sự là vì quá vui à?

Trong giây phút ấy Khương Tri Ngật mới phát hiện, lòng phụ nữ thật quá khó đoán. Cho dù là đứng trước mặt anh, nhưng mọi tâm tình của cô cũng không gạt được anh.

Khăn giấy ở giữa không trung cả nửa ngày cũng không ai lấy.

Thư Dao lau nước mắt, dáng vẻ đó hết sức tủi thân.

Khương Tri Ngật thở dài một hơi, cầm khăn giấy lau nước mắt cho cô.

Thư Dao nói đứt quãng: “Cảm, cảm ơn, hu hu hu, cảm ơn...”

Khương Tri Ngật bật cười, không hiểu sao một giây trước cô còn cười thê nhưng giây sau lại khóc như mưa thế này.

Thư Dao khóc chừng năm sáu phút, mặc dù cô không ngừng giải thích là mình vui mới khóc, nhưng chắc Khương Tri Ngật hẳn không nghĩ đến nguyên nhân này. Anh lặng lẽ đứng bên cạnh cô, không nói gì, chờ cô khóc xong thì lau khô nước mắt trên mặt cô, một đôi mắt đỏ giống như mắt con thỏ, vừa vô tội lại xấu hổ.

Thư Dao cúi đầu, dường như muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Khương Tri Ngật nhìn đỉnh đầu xù xù của cô, giọng nói mang theo ý cười: “Có muốn ăn sủi cào không?”

Sủi cào? Ôi đúng rồi, không giờ phải ăn sủi cào.

Thư Dao ngẩng đầu, đỏ mặt nói: “Muốn!”

Khương Tri Ngật khẽ cười rồi xoay người đi vào bếp.

Thư Dao tròn to hai mắt..Ồ!

Cô đi theo sau Khương Tri Ngật, nhìn người đàn ông vén tay áo lên, lộ ra một đoạn cánh tay mạnh mẽ có lực, anh đang ung dung thong thả đun nước nấu sủi cào.

Dáng người anh rất cao, đứng trong bếp lại hài hòa vô cùng! Trên khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng kia bị hơi nóng bốc lên làm lộ ra một tia dịu dàng và hấp dẫn.

Người đàn ông đang cầm cái muôi, tay còn lại bỏ vào trong túi quần, lẳng lặng khuấy nồi sủi cào.

Thư Dao đứng ở cửa, nhìn đến ngây người...thần tiên cũng biết nấu ăn nữa sao? Dáng vẻ thầy Khương xuống bếp thật là đẹp trai nha..

Không biết quý thần xui khiến thế nào, Thư Dao lấy điện thoại ra, tắt âm đi rồi giờ lên chụp Khương Tri Ngật, sau đó nhét điện thoại lại vào túi.

Buổi tối không nên ăn nhiều, Khương Tri Ngật không nấu nhiều sủi cảo. Sau khi nấu xong anh múc ra bát, lấy nước chấm, anh hỏi: “Muốn ăn vị gì?”

Rõ ràng bữa tối đã ăn rất no nhưng giờ phút này Thư Dao lại vẫn thấy thèm ăn như cũ.

“Chua!” Thư Dao đáp.

Sắc đẹp thay com mà.

Khương Tri Ngật cười nhẹ một tiếng, múc thêm dấm cho cô, cuối cùng bung sủi cảo và nước chấm lên bàn ăn.

Hai người ngồi đối diện nhau, ngẩng đầu lên liền thấy ngay khuôn mặt của đối phương. Sủi cảo mới nấu mang theo hơi nóng, làm cho tâm tình nhạy cảm kích động của Thư Dao trở nên dịu lại, cô gấp một cái sủi cảo, chấm vào nước chấm rồi bỏ vào trong miệng, mấy giây sau cô nói: “Ngon quá.”

Khương Tri Ngật ngồi ở đối diện hỏi cô: “Có giống với bữa tối không?”

Thư Dao lại gấp một cái nữa bỏ vào trong miệng, cười híp mắt nói: “Không giống nhau.”

Khương Tri Ngật ồ lên một tiếng, ánh mắt hoài nghi hỏi: “Không giống nhau chỗ nào?”

Thư Dao ăn đến cái sủi cảo thứ ba mới nói: “Bát sủi cảo này là do thầy Khương tự mình xuống bếp nấu.”

Không ngờ lại là nguyên nhân này, trong nháy mắt ấy Khương Tri Ngật có chút cảm giác dờ khóc dờ cười nhưng vẻ mặt của cô lại không giống như đang nói đùa.

Khương Tri Ngật khẽ thở ra một hơi, dè dặt các loại tâm tình đang muốn dâng lên trong lòng.

Hai người lặng lẽ ăn xong sủi cảo, Thư Dao vẫn còn chưa thỏa mãn lắm: Thật kỳ quái, hình như bắt đầu từ bữa cơm giao thừa hôm nay, cô đã không cố gắng khống chế lượng thức ăn nữa, khẩu vị cũng càng ngày càng tốt lên nha...

Khương Tri Ngật hiểu được suy nghĩ trong mắt cô, dọn dẹp bát đĩa nói: “Lúc này không thể ăn nhiều được, sẽ bị khó tiêu.”

Thư Dao sờ bụng nói: “...Được rồi.”

Ngồi như vậy nên sự thay đổi ở bụng không thể nào che giấu được. Trên mặt cô đầy thỏa mãn và mong đợi, cái dáng vẻ sờ bụng hết như một con gấu mèo mập mạp.

Khương Tri Ngật mở vòi nước ra, từ từ rửa bát. Thư Dao nghe được tiếng nước chảy nên đứng dậy đi vào phòng bếp... Ngay cả dáng vẻ rửa bát cũng rất đẹp trai, giống như một bức họa vậy.

Thư Dao cảm thấy mình hết thuốc chữa rồi, nhưng lại không nhịn được thưởng thức hình ảnh đối phương trong bếp.

Có phải cô là người duy nhất tận mắt chứng kiến Khương Tri Ngật xuống bếp không nhỉ?

Chẳng hiểu sao khi nghĩ đến đây, tim Thư Dao như một con nai con nhanh chóng chạy loạn.

Cô che ngực lại, trêm mặt mang theo một nụ cười đáng ngờ.

...

Quay về nhà họ Khương, dĩ nhiên là hai người phải ở chung một phòng rồi. Khương Tri Ngật cất bát đĩa vào trong tủ, sau đó lau khô hai tay, lúc quay đầu thì thấy được biếm cảm có hơi say mê của Thư Dao.

Bên ngoài vẫn còn tiếng pháo, Thư Dao hoàn hồn lại đã thấy đối phương rửa bát xong, hai tay đút vào túi quần, đứng ngay ngắn nhàn nhã trước mặt cô, biểu cảm như cười như không.

Thư Dao xoay người đi ra khỏi phòng bếp, ngẩng đầu nhìn đồng hồ nói: “...Nên đi nghỉ ngơi rồi.”

Khương Tri Ngật đáp lại: “Ừ, đã trễ lắm rồi.”

Hai người quay về phòng, lần nữa lại đối mặt với một vấn đề lúng túng. Hai người là vợ chồng dĩ nhiên phải ngủ chung trên một chiếc giường, nhưng mà...

Thư Dao đứng trước cửa sổ, đầu óc nhanh chóng vận hành.

Khương Tri Ngật nói: “Tôi ngủ sofa.”

Sofa á? Thư Dao xoay người nhìn cái ghế sofa đặt sát tường trong phòng... Dáng người Khương Tri Ngật cao như vậy, ngủ như thế có thoải mái không

hả?

Thư Dao cau mày nói: “Tôi ngủ sofa cho...thầy Khurong, vóc người tôi nhỏ.”

Khurong Tri Ngật nói: “Không cần, nghỉ ngơi sớm đi.”

Khurong Tri Ngật sang phòng khách bên cạnh rửa mặt, Thư Dao đi vào phòng tắm thay quần áo ngủ, rồi chui vào chăn. Mười mấy phút sau Khurong Tri Ngật quay lại.

Thư Dao đắp chăn đến cằm, chừa lại đôi mắt to tròn nhìn anh.

Khurong Tri Ngật nằm xuống sofa, bên trong phòng có đầy đủ lò sưởi, anh chỉ đắp một cái thảm nhung mỏng.

Tắt hết đèn, Thư Dao nói trong bóng tối: “Thầy Khurong ngủ ngon.”

Mấy giây sau mới vang lên giọng nói của người đàn ông: “Ngủ ngon.”

Cô nam quả nữ ở chung một phòng, nhưng Thư Dao lại không thấy mất tự nhiên chút nào, sau khi chậm rãi tiếp xúc nhau, phòng tuyến của cô dành cho Khurong Tri Ngật đã bị tan rã, sự tin nhiệm và lệ thuộc ngày càng tăng lên. Thật giống như chỉ cần đọc lên cái tên này nó sẽ ngay lập tức đại diện cho sức mạnh vô hạn và cảm giác an toàn.

Thư Dao nhắm mắt lại, chỉ cần nghĩ tới Khurong Tri Ngật đang nằm trên sofa gần đấy, tâm tình cô liền trở nên ngọt ngào và an tâm.

...

7 giờ sáng, Thư Dao tỉnh dậy, Khurong Tri Ngật lúc này đã không còn trên sofa nữa. Điện thoại di động bên gối đối diện không ngừng hiển thị tin nhắn chúc tết được gửi đến.

Cô ngồi dậy, dề ngực lại, lúc này cảm giác buồn nôn mà cô quen thuộc dâng lên, cô che miệng lại, mang dép lê vào rồi vội vàng đi vào phòng vệ sinh.

Khurong Tri Ngật vừa vào cửa đã nhìn thấy hành động này của cô, sắc mặt hơi thay đổi.

Thư Dao vội vào phòng vệ sinh, hai tay chống lên bồn rửa tay, nôn ọe không ngừng, mặc dù tối qua ăn đủ no, nhưng vào buổi sáng thì thức ăn đã bị tiêu hóa hết rồi, dạ dày hoàn toàn trống không, cảm giác buồn nôn rất khó chịu.

Thư Dao khom người, vừa nôn vừa ho khan, mấy giây sau, trên mặt cô đã không còn sắc hồng, trán toát đầy mồ hôi.

Khurong Tri Ngật nghe được âm thanh nôn mửa của cô thì nhanh chóng đi đến nhà vệ sinh mở cửa ra.

Thư Dao nghe được động tĩnh liền giơ tay lên lắc lắc tỏ ý mình không sao, nhưng cơn buồn nôn lại tấn công tới, cô lại nôn ra.

Mặt Khurong Tri Ngật hơi biến sắc, anh đỡ lấy thân thể đang tựa vào gạch sứ lạnh như băng của cô, một tay vỗ nhẹ sau lưng cô.

Thư Dao nói đứt quãng: “Tôi...tôi không sao...khụ ọe...”

“Đừng nói chuyện.” Khurong Tri Ngật trầm giọng nói: “Không cần khăn trương, từ từ điều chỉnh hô hấp.”

Thư Dao lại ho khan hai tiếng, che ngực nôn mấy lần, chỉ nôn ra được nước chua. Về mặt Khurong Tri Ngật vẫn không có chút nào gọi là khác thường, mắt luôn chăm chú nhìn mặt cô...anh cũng biết đây là phản ứng nôn nghén bình thường, mang thai trước 3 tháng lúc thức dậy buổi sáng sẽ có cảm giác buồn nôn.

Nhưng Thư Dao lại không giống những phụ nữ mang thai khác, thai nhi đã được 4 tháng rồi, phần lớn phản ứng nôn nghén sẽ dần dần dừng lại ở khoảng thời gian này. Nhưng mà lúc trước khám thai bác sĩ Lâm đã nói qua, mỗi một phụ nữ khi mang thai đều có tình huống khác nhau, cho nên nếu lúc này thân thể Thư Dao không khó chịu ở những chỗ khác, vậy thì tình huống này hẳn là bình thường.

Khurong Tri Ngật nhíu mày, tim hơi thất lại. Sắc mặt người phụ nữ nhợt nhạt, ánh mắt cũng đỏ bừng lên vì nôn.

“Từ từ thôi, không nên vội.” Giọng nói Khurong Tri Ngật nhẹ nhàng ổn định, từ từ dẫn dắt Thư Dao, khiến cho tâm tình cô bình tĩnh lại.

Thư Dao gật đầu, lại nôn mấy lần, cảm giác cuộn cuộn trong dạ dày lúc này mới dần ngưng lại. Cô đứng dậy, trên trán đã đầy mồ hôi.

Khurong Tri Ngật lấy khăn lông lau qua trán cô, thấp giọng hỏi: “Đã khá hơn tí nào chưa?”

Thư Dao đỏ mắt gật đầu, giọng nói khàn khàn: “Khá hơn chút rồi.”

Khurong Tri Ngật: “Còn khó chịu nữa không?”

Thư Dao từ từ điều chỉnh lại hô hấp, ngẩng đầu lên để lộ ra nụ cười, nói: “Không khó chịu nữa, không có chuyện gì đâu thầy Khurong.”



Tay Khương Tri Ngật vẫn ôm vai cô như cũ, nói: “Chuyện này có thường xuyên xảy ra không?”

Nhìn mặt anh, không hiểu sao Thư Dao lại muốn nói dối, bởi vì cô không muốn anh lo lắng.

Thư Dao hắng hắng giọng, cố gắng để cho giọng nói của mình nghe bình thường hơn: “Cũng không thường xuyên lắm. . . Chỉ là thỉnh thoảng dậy sớm sẽ bị như vậy.”

Khương Tri Ngật nhìn cô một lúc nói: “Tôi đi lấy nước ấm.”

Thư Dao thờ phào nhẹ nhõm nói: “Cảm ơn.”

Sau khi Khương Tri Ngật rời đi, Thư Dao khom người súc miệng, dùng nước lạnh rửa mặt, lúc này mới tỉnh táo hơn nhiều.

Khương Tri Ngật nhanh chóng đi lên, trong tay bưng theo ly nước ấm, quan sát sắc mặt cô. Lúc này sắc mặt của cô đã tốt hơn nhiều.

Thư Dao nhận lấy ly nước, uống hai ngụm rồi đặt xuống, dạ dày đang khó chịu nên uống nước ấm vào cũng muốn nôn. Nhưng cô không biểu hiện ra, đặt ly lên bàn rồi hỏi: “Bác trai bác gái đã dậy chưa?”

Khương Tri Ngật thấy cô không có gì khác thường mới yên lòng, nói: “Đã dậy rồi, chuẩn bị ăn điểm tâm.”

Thư Dao gật đầu nói: “Tôi đi rửa mặt ngay đây.”

Nói xong liền bước nhanh vào nhà vệ sinh, trong phòng nhanh chóng vang lên âm thanh đánh răng rửa mặt.

Khương Tri Ngật sừng sốt một chút, ngay sau đó để lộ ra một nụ cười.

Thư Dao rửa mặt rất nhanh, rồi vội lấy điện thoại lên nhìn, đọc vài tin nhắn, chọn mấy người quan trọng trả lời lại rồi đi xuống lầu.

Trong sự hiểu biết của Thư Dao, ở nhà người khác làm khách thì không thể dậy quá muộn, cho dù cô là con dâu trên danh nghĩa của nhà họ Khương cũng không nên xuống muộn.

Người giúp việc dưới lầu đã bày bữa sáng, thấy Thư Dao, trên mặt Chung Cẩm lập tức lộ ra nụ cười. Thư Dao tiến lên vui vẻ nói: “Năm mới vui về nhà mẹ!”

Chung Cẩm ngậy ra một chút, ngay sau đó cười nói: “Năm mới vui về nhà Dao Dao.”

Thư Dao thân mật nói chuyện với bà một lúc, thấy Khương Quốc Nguyên đang ngồi trên sofa đọc báo thì Thư Dao bước đến, giọng nói nhẹ nhàng, mỉm cười chúc tết như vừa rồi: “Bố, năm mới vui về ạ.”

Khương Quốc Nguyên tháo kính xuống, thấy cô thì ánh mắt trở nên ôn hòa hơn, nói: “Năm mới vui về.”

Thân thể vừa rồi còn khó chịu lúc này đã dần khỏe lại, Thư Dao khôi phục lại sức sống, chúc tết tất cả mọi người trong nhà họ Khương, thấy người giúp việc cũng chúc tết, người giúp việc cũng sẽ cười và chúc lại cô.

Mới sáng sớm, bầu không khí ở nhà họ Khương vừa ấm áp lại tràn đầy sức sống.

---

*Lời của editor: Cầu lương này mới chỉ sương sương thôi, về sau còn béo ngậy thơm ngon hơn nữa nha QWQ*

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Điện Đảo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 36

Edit: Mộc Tử Đằng

Thư Dao ngậy ngó ở nhà họ Khương đến ngày mừng hai thì rời đi. Chung Cẩm còn muốn giữ cô ở lại mấy ngày nữa, tốt nhất có thể ở đến mười lăm tháng giêng luôn cũng được, Thư Dao vô cùng động tâm nhưng vẫn khéo léo từ chối. Cô không thể quá tham lam được, sợ rằng mình sẽ càng lún càng sâu, dù sao quan hệ của cô và Khương Tri Ngật cũng không phải là vợ chồng thật sự.

Khương Tri Ngật dừng xe trước cửa, Chung Cẩm nắm tay Thư Dao tỉ mỉ dặn dò, bảo cô bây giờ tháng cũng lớn rồi, nhất định phải chú ý đến thân thể, công việc tạm thời có thể gác qua một bên. Thư Dao ngoan ngoãn nghe bà nói, lâu lâu lại gật đầu đáp: “Con biết rồi thưa mẹ.”

Cô quá nghe lời, làm cho Chung Cầm càng không bỏ được, nếu như Thư Dao không phải con dâu nhà họ Khương thì Chung Cầm ngược lại còn muốn nhận cô làm con gái nuôi. Bà thật lòng thích cô gái hiền lành đơn thuần thế này.

Sau khi nghe dặn dò xong, Thư Dao khoác áo khoác dài che bụng ngồi vào trong xe, Khương Tri Ngật cho xe chạy đi, Thư Dao xoay ra ngoài cửa sổ vẫy vẫy tay với Chung Cầm và Khương Quốc Nguyên.

Chung Cầm chỉ biết thờ dài nhìn xe biến mất.

...

Tâm tình Thư Dao rất tốt, trải qua ba ngày tết ở chung, cô cảm thấy quan hệ của mình và Khương Tri Ngật lại gần hơn một chút.

Khi cô thấy Khương Tri Ngật sẽ mỉm cười với anh, sau đó lại nhớ tới dáng vẻ anh đứng trong bếp.

Đường đi rất thông thuận, trên đường chỉ có vài chiếc xe qua lại. Thư Dao mở điện thoại lên vào weibo, cô tùy tiện lướt một vòng, thấy được nhiều lời bình luận về tiết mục ngắn trong Xuân Vãn, lúc này cô xem đã có thể hiểu, nên vừa cười vừa đọc cho Khương Tri Ngật nghe.

Khương Tri Ngật thuận miệng đáp mấy tiếng, mặc dù không cười vui vẻ như cô, lời nói cũng không nhiều, nhưng mỗi lần cô nói, đối phương sẽ tiếp nối một câu: Sau đó thì sao? Cho nên?

Loại cảm giác này khiến cô rất an tâm.

Đến nhà Thư Dao, Khương Tri Ngật dừng xe rồi đưa cô đi đến trước cửa, nói: “Có phải sắp đến lần khám thai thứ hai rồi phải không?”

Thư Dao không thấy kinh ngạc, trong lòng cô cảm thấy đối phương bây giờ giống như một vị thần, không gì là không thể, mạnh mẽ dịu dàng.

Thư Dao cười nói: “Vâng, hẹn vào đầu tuần của tháng sau.”

Khương Tri Ngật gật đầu nói: “Tôi biết rồi.”

Người đàn ông bước lên xe, Thư Dao vẫn đứng trước xe không đi. Khương Tri Ngật đặt tay lên tay lái, trầm ngâm mấy giây mới hạ kính xe xuống, ngẩng đầu đối mắt với người phụ nữ.

Thư Dao ngần ngừ, vẫy vẫy tay nói: “Thầy Khương đi thông thả, trên đường phải cẩn thận.”

Khương Tri Ngật nói: “Cô vào nhà trước đi.”

Thư Dao gật đầu, mở cửa ra đi vào, sau đó lại hơi thò đầu ra ngoài nói: “Tôi vào nhà rồi.”

Khương Tri Ngật bật cười, không nói thêm gì nữa, nâng kính xe lên rồi cho xe rời đi.

Thấy chiếc xe đã biến mất trong tầm mắt, Thư Dao mới đóng cửa lại đi vào nhà, trong lòng dâng lên từng trận ngọt ngào.

Ở lại nhà họ Khương ba ngày, Thư Dao bóp bóp mặt mình, hình như béo lên không ít. Quả thực cô ăn rất nhiều, không không chế bữa ăn nữa, đã thích ứng với việc ăn no, cô cảm giác tinh thần của mình tốt hơn nhiều.

Lấy quần áo trong túi ra sắp xếp lại, sau đó đi vào phòng tắm, vừa mới bước vào thì điện thoại vang lên.

Là Trần Băng gọi đến.

Bất máy, Thư Dao cười nói: “Năm mới vui vẻ Trần ca.”

Giọng nói của Trần Băng cũng vô cùng vui vẻ, nói: “Năm mới vui vẻ, hai ngày nay sao rồi? Nguyên liệu nấu ăn và trái cây trong nhà còn đủ không?”

Thư Dao nhớ ra, trong tủ lạnh của cô còn chất đầy trái cây rau củ. Thư Dao ho nhẹ một tiếng, nói: “Đủ dùng Trần ca, anh không cần lo lắng.”

Trần Băng cười một tiếng: “Đầu tuần anh sẽ quay lại. Khoảng thời gian này công ty nhận được rất nhiều kịch bản mới, anh sẽ chọn vài cái chất lượng, chờ sau khi quay về sẽ cho em xem.”

Thư Dao nói: “Được.”

Trần Băng nghe thấy có tiếng nhạc truyền ra từ đầu dây bên kia nên nhún nhún mày hỏi: “Em bật nhạc hả?”

Thư Dao sững sốt một chút: “À...Đúng vậy.”

Trần Băng yên lặng nghe mấy giây, kinh ngạc nói: “Hình như tâm trạng của em rất tốt?”

Thư Dao sợ hết hồn, suýt nữa đã cho là Trần Băng lắp camera theo dõi ở nhà cô ấy chứ.

“Không có gì,” Thư Dao hỏi: “Còn anh thì sao Trần ca?”

Trần Băng cười một tiếng, nói: “Không có gì mới, ở một mình phải chú ý chút, anh cúp máy trước đây.”

“Vâng,” Thư Dao đáp lại rồi cũng cúp máy, sau đó thờ phào một hơi.

Trần Băng... không phải lắp camera theo dõi ở nhà cô thật đó chứ? Sao chỉ qua mấy câu nói đã nghe ra được tâm tình cô tốt thế nhỉ?

Thư Dao vỗ nhẹ ngực mình một cái, nhỏ giọng lầm bầm: Đồ cáo già.

Trần Băng đang ở một thành phố khác cách đây khá xa hắt hơi một một cái, xoa xoa mũi.

...

Sau khi Trần Băng quay lại thành phố B, anh ta đã mang đến vài quyển kịch bản cho Thư Dao, có phim truyền hình cũng có phim điện ảnh, để Thư Dao ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày có thể xem sơ qua, xem xem có hứng thú với cái nào không. Sau khi công khai tình cảm với Khương Tri Ngật được hai tháng, nhân khí của Thư Dao không giảm mà ngược lại còn tăng lên, khiến cho những nhà đầu tư phim truyền hình và điện ảnh bắt đầu có chủ ý muốn đầu tư, dần dần mang những kịch bản tốt gửi tới công ty Thư Dao. Dĩ nhiên đây được xem như là đầu tư mạo hiểm, sau khi sinh con, nếu như độ nóng của Thư Dao càng nổi hơn nữa thì khi bọn họ ký hợp đồng với cô lúc này sẽ trực tiếp thu lợi. Còn nếu sau khi sinh con, nhân khí của Thư Dao hạ xuống... vậy thì phần tiền đầu tư sẽ như nước đổ bể, dù sao tiền trả cho Thư Dao cũng không thấp.

Thư Dao ở nhà lật xem kịch bản, cũng không thấy cái nào khiến cô thực sự thích, nhưng vẫn kiên nhẫn đọc hết, có vài kịch bản nhìn sơ qua cảm thấy nó khá phổ biến, nhưng lúc đọc sâu hơn sẽ phát hiện nó rất hấp dẫn người xem.

...

Đầu tháng 3, thời gian khám thai lần hai đã đến. Khương Tri Ngật tới đón cô, Thư Dao đã không còn kinh ngạc như lần đầu đi khám thai nữa rồi, điều này giống như một thói quen, mỗi giây phút quan trọng liên quan đến đứa bé thì anh sẽ luôn ở bên cạnh cô.

Từ sau khi quay về từ nhà họ Khương, Thư Dao và Khương Tri Ngật chỉ liên lạc với nhau qua điện thoại, trên căn bản thì mỗi ngày Khương Tri Ngật đều sẽ gọi đến một cuộc hỏi tình trạng của cô, xác nhận cô không có việc gì mới tất máy.

Khoảng 10 ngày không gặp, Khương Tri Ngật lại phát hiện Thư Dao có thay đổi rất lớn. Đứa bé đã 20 tuần, dù là quần hay áo đều rất rộng nhưng vẫn có thể thấy cái bụng nhô lên.

Thư Dao từ từ đi ra, Khương Tri Ngật bước lên đỡ cô, Thư Dao cười nói: “Cảm ơn.”

Lên xe, Khương Tri Ngật lấy bữa sáng đã chuẩn bị xong đưa cho cô, một bên quay vô lăng một bên nói: “Ăn sáng chưa?”

Lần này khám thai không cần lấy máu, cũng không cần nhịn ăn. Nhưng bây giờ mỗi lần thức dậy vào buổi sáng Thư Dao sẽ có một lúc muốn nôn, hôm nay phải đi khám thai nên không chờ cô bình thường lại, buổi sáng chỉ ăn một ít cháo.

Thư Dao ôm hộp giữ nhiệt, nói: “Ăn... một chút rồi.”

Cô vừa nói như vậy trong lòng Khương Tri Ngật đã biết, nhưng lại không vạch trần cô, chỉ nói: “Bên trong có sữa nóng, nếu cảm thấy nhạt miệng có thể uống một ít.”

Thư Dao vâng vâng hai tiếng, miễn cưỡng uống sữa bò, sau đó đặt xuống. Khương Tri Ngật nhìn cô qua kính chiếu hậu, mảy mai cau lại nhưng không nói gì... phụ nữ có thai sẽ có lúc không muốn ăn, thế nhưng cũng không nên quá mức cưỡng ép, sẽ tạo thành áp lực trong lòng cho đối phương, như thế lại tăng thêm phản ứng không thoải mái.

Trong đầu Khương Tri Ngật lúc này đang suy nghĩ xem món ăn nào có thể vừa khơi gợi sự thèm ăn lại có dinh dưỡng... Bốn mươi phút sau, xe dừng lại trước cửa bệnh viện.

Vì đã tới đây một lần cho nên lần này hai người đến cũng không tính là xa lạ. Y tá vẫn cười chào hỏi bọn họ, tâm tình hôm nay của Thư Dao so với lần đi khám thai đầu tiên có thay đổi rất nhiều.

Lần trước đi khám thai, cô và Khương Tri Ngật ngoài mặt là vợ chồng, nhưng quan hệ của hai người vừa khẩn trương lại vừa xa lạ. Còn lần này, cảm giác khẩn trương đã mất đi không ít, sự ăn ý của hai người cũng tăng lên rất nhiều.

Hôm nay hạng mục kiểm tra không nhiều, chủ yếu là kiểm tra tình hình phát triển của thai nhi, nhìn xem có gì khác thường không. Y tá dẫn họ đến phòng làm việc của bác sĩ Lâm, trò chuyện ngắn gọn về tình hình thân thể gần đây của Thư Dao, sau đó bắt đầu làm kiểm tra.

Bác sĩ Lâm dẫn Thư Dao đến phòng siêu âm, Khương Tri Ngật vẫn như lần trước ngồi bên ngoài chờ. Bác sĩ Lâm nhìn Thư Dao một chút rồi cười nói: “Khương tiên sinh, anh cũng có thể vào trong ngồi chờ, nhìn đứa bé một chút, xem nó đã thành hình, bàn tay và bàn chân nhỏ nhắn đã có thể động đậy.”

Trên mặt Khương Tri Ngật lộ ra vẻ ngạc nhiên, Thư Dao cũng ngẩn ra, cô nằm trên giường đột nhiên trở nên khẩn trương hơn, nhưng không mở miệng.

ngăn lại.

Khương Tri Ngật đưa mắt nhìn Thư Dao, con người Thư Dao đảo qua đảo lại, né tránh tầm mắt của anh, ngón tay xoắn vào nhau nắm lấy ga giường.

Khương Tri Ngật thấy được động tác nhỏ này của cô thì ôn hòa nói: “Làm phiền bác sĩ Lâm rồi.”

Bác sĩ Lâm cười một tiếng, Khương Tri Ngật cũng đi vào phòng siêu âm.

Tư thế Thư Dao đang nằm trên giường càng làm cho bụng cô lộ rõ hơn, vòng eo mảnh khảnh trên người cô đã hơi mất cân đối.

Nhưng vẫn đẹp như cũ.

Bất luận là trước khi mang thai hay là sau khi mang thai, cho dù là bụng Thư Dao có ngày một lớn lên thì trong mắt Khương Tri Ngật cũng không có gì thay đổi.

Bụng nhô lên giống như một quả dưa hấu nhỏ, tầm mắt Khương Tri Ngật dừng lại trên người cô một lúc lâu cũng không có cách nào rời đi.

Nhiệt độ trên mặt Thư Dao dần dần tăng lên, trong lòng xoắn xuýt không thôi: Ôi, thầy Khương đã thấy cái bụng xấu xí của mình rồi sao?? Có phải sẽ bị hủy hình tượng không?

Sau tết, Thư Dao nghe theo lời dặn dò của bác sĩ, mỗi ngày luôn vận động vừa phải, cho nên mặc dù cân nặng có tăng lên nhưng những bộ phận khác trên cơ thể vẫn duy trì đáng về vốn có, không có béo lên.

Trong tâm trạng xoắn xuýt vẫn còn chút ngượng ngùng.

Thư Dao hít thở sâu một hơi, để cho tâm trạng của mình bình ổn lại.

Bác sĩ Lâm cười nói: “Chúng ta bắt đầu thôi.”

Thư Dao gật đầu, Khương Tri Ngật thì ngồi bên cạnh, không có phát hiện ra bàn tay mình đang nắm chặt lại thành một nắm đấm.

Bác sĩ Lâm vén áo Thư Dao lên, để lộ ra cái bụng tròn trịa nho nhỏ, Thư Dao muốn che mặt lại nhưng bác sĩ Lâm đang ở đây nên cô không thể làm vậy được.

Tầm mắt của người phụ nữ đang nhìn khắp nơi, đột nhiên lại chạm phải ánh mắt của Khương Tri Ngật. Mối Khương Tri Ngật cong lên, hình như cười một tiếng.

Thư Dao giả vờ bình tĩnh.

Da Thư Dao rất trắng, mỗi ngày trước khi đi ngủ cũng đều thoa kem dưỡng dành cho phụ nữ có thai, nhất là phần bụng, cô là người nổi tiếng, lại yêu cái đẹp, thường xuyên lo lắng mình bị rạn da, cho nên sớm đã đề phòng, giết chết cái rạn da từ khi còn trong trứng nước.

Cũng không biết lúc này chưa tới thời điểm rạn da hay là do việc đề phòng của Thư Dao có hiệu quả. Lúc này cái bụng hơi nhô lên giống như một trái vải đã được lột vỏ, không thấy chút rạn hay nếp nhăn nào, trắng trẻo mềm mịn, còn có hơi hồng hào nữa.

Khương Tri Ngật nhìn bụng của cô, sự háo hức trong lòng còn mãnh liệt hơn cả lần khám thai trước, cái loại cảm giác trách nhiệm sắp làm bố đó, khi nhìn thấy cái bụng nhô lên dưới áo của người phụ nữ, tất cả tâm tư mà anh cố gắng áp chế đều lau ra khỏi lòng ngực.

Khương Tri Ngật có hơi thất thố, Thư Dao thấy biểu cảm đó của anh thì khóc không ra nước mắt, lặng lẽ nghĩ: Nhất định là quá xấu.

Bác sĩ Lâm bôi gel lên bụng cô, cái bụng trắng trắng hơi động đậy, thân thể Thư Dao cũng giật giật theo.

Khương Tri Ngật theo bản năng muốn chăm sóc cô, đột nhiên giật mình phản ứng lại lúc này đang làm kiểm tra.

Sau khi bôi gel xong, bác sĩ Lâm cầm máy dò di chuyển trên bụng, rất nhanh trên màn hình đã lộ ra hình ảnh thai nhi.

Cổ họng Khương Tri Ngật căng thẳng, bàn tay càng nắm chặt hơn nữa.

Thư Dao cũng nhìn chăm chăm vào màn hình, quên mất cái bụng to trắng nõn của mình xấu xí thế nào.

Hai bố mẹ trẻ tuổi này đều không lên tiếng, ánh mắt luôn nhìn chăm chăm vào hình ảnh đứa bé trên màn hình.

Bác sĩ Lâm bật cười, trên mặt Khương Tri Ngật vẫn còn duy trì một tia lý trí, còn Thư Dao lại hoàn toàn ngây dại.

Bác sĩ Lâm ho nhẹ hai tiếng, từ từ di chuyển máy dò, giải thích: “Hai người nhìn đi, đã có thể thấy được ngũ quan của đứa bé, miệng, mũi này...”

Hình ảnh thai nhi trên màn hình cũng không được xem là quá rõ, mặc dù tay chân như con người nhưng nhìn vẫn giống như đứa bé ngoài hành tinh.

Nhưng mà Khương Tri Ngật và Thư Dao lại không nghĩ vậy.

Trong lòng Khương Tri Ngật chỉ có một câu nói: Đây là con của anh...

Trong lòng Thư Dao thì nước mắt đã chảy thành sông: Ôi ôi ôi, con của mẹ.

Thai nhi bị nước ối bao quanh, giống như đang ở trong đại dương mênh mông ấm áp, bàn tay đặt ở miệng mút mút, Thư Dao lẩm bẩm nói: “Thật là đáng yêu mà...”

Khương Tri Ngật nhìn bảo bối nhà mình trong màn hình càng cảm thấy yêu mến sâu đậm hơn, đồng ý nói: “Rất đáng yêu.”

Bác sĩ Lâm không nhịn được cười thành tiếng: Đại minh tinh trở thành bố mẹ cũng không khác những vợ chồng bình thường khác là bao ha ha.

Thai nhi nhỏ bé hơi động động, nhắm chặt hai mắt, cái chân nhỏ rảnh rỗi lại động động hai cái.

Thư Dao hưng phấn nói: “Nó cử động kìa, nó cử động kìa!”

Khương Tri Ngật hơi nghiêng về phía trước, đối mắt với Thư Dao, trong mắt là một mảnh dịu dàng, nói: “Là một đứa bé hoạt bát.”

Trên mặt Thư Dao ửng hồng, ánh mắt lấp lánh: “Đúng vậy!”

Bác sĩ Lâm kiểm tra các chỉ số của thai nhi, máy dò di chuyển khắp bụng Thư Dao, nhìn thai nhi ở mọi góc độ, lâu lâu Thư Dao lại phát ra tiếng hô nhỏ nhỏ, sau đó quay sang nói cho Khương Tri Ngật nghe cái nhìn của mình, hưng phấn so sánh, Khương Tri Ngật nhìn trông trầm ổn hơn nhiều.

Nhưng cho dù nhìn anh tinh táo cỡ nào thì ánh mắt lúc này cũng tiết lộ được tâm tình của anh có bao nhiêu kích động.

Sau khi kiểm tra các chỉ số của thai nhi xong, bác sĩ Lâm nói: “Giác quan của thai nhi đã bắt đầu phát triển, có thể nghe được âm thanh từ bên ngoài rồi.”

Thư Dao ngạc nhiên nói: “Thật vậy không?”

Bác sĩ Lâm cười nói: “Ừ, cho nên lúc ở nhà, bố mẹ có thể trò chuyện với đứa bé.”

Thư Dao gật đầu, cô cảm thấy quá kỳ diệu.

Sau khi kiểm tra xong, bác sĩ Lâm nhìn vào kết quả kiểm tra, cười nói: “Thư tiểu thư, Khương tiên sinh, hai người có muốn biết giới tính của thai nhi không?”

Thư Dao và Khương Tri Ngật đều sửng sốt, bác sĩ Lâm là người phụ trách kiểm tra thân thể Thư Dao trong lúc mang thai, Thư Dao lại là khách hàng VIP của bệnh viện này, bệnh viện cũng không bảo mật giới tính của thai nhi, muốn báo hay không chỉ cần hỏi ý kiến của bố mẹ.

Dĩ nhiên, phần lớn bố mẹ đều muốn biết trước giới tính của thai nhi, chưa tính đến việc có những tính toán khác, chỉ tính việc biết được giới tính của đứa bé sẽ dễ dàng mua quần áo hơn.

Thư Dao trầm mặc hai giây nói: “Không cần.”

Lúc cô mở miệng cũng có một giọng nói trong trẻo lạnh lùng đồng thời vang lên: “Không cần.”

Thư Dao ngáy ngẩn, cô và Khương Tri Ngật nhìn nhau. Mấy giây sau cô lộ ra một nụ cười tươi.

Bác sĩ Lâm ngược lại không ngờ hai người từ chối nhanh như vậy, nhưng bệnh viện tôn trọng ý muốn của khách hàng, cho nên bác sĩ Lâm không nói ra giới tính của thai nhi.

Y tá dùng khăn giấy lau sạch gel trên bụng của Thư Dao, rồi sửa sang lại quần áo cho cô, sau khi xong hết mọi việc, Thư Dao ngồi dậy, sờ bụng mình một cái, trong lòng cực kỳ ấm áp.

Khương Tri Ngật nhìn động tác này của cô, trong lòng cũng mềm mại hơn nhiều.

Bác sĩ Lâm đi lấy hình ảnh siêu âm, còn y tá thì đi ra ngoài.

Thư Dao chống tay trên giường, một tay sờ bụng, tò mò hỏi: “Thầy Khương, anh không muốn biết giới tính của đứa bé trước sao?”

Khương Tri Ngật dời tầm mắt ra khỏi bụng của cô, giọng nói vẫn bình tĩnh như thường lệ, nói: “Đối với tôi chuyện đó không có gì khác biệt.”

Trên mặt Thư Dao lộ ra vẻ không hiểu, nói: “Hà?”

Khương Tri Ngật chậm rãi bổ sung: “Bất kể là đứa bé này là con trai hay con gái thì đều là con của tôi.”

Thư Dao kinh ngạc mấy giây, ngay sau đó bật cười thành tiếng: “Tôi cũng vậy! Bất luận là nam hay nữ tôi cũng đều thương yêu nó.”

Nụ cười của người phụ nữ quá rực rỡ, giống như ánh mặt trời tháng 4, mang theo làn gió nhẹ thoảng qua cuốn theo sự mềm mại.

Bàn tay Thư Dao khẽ xoa xoa cái bụng, dịu dàng nói: “Hon nữa, không biết trước giới tính của đứa bé, sau này sẽ còn nhiều điều ngạc nhiên hơn!”

Khương Tri Ngật ngược lại không nghĩ nhiều như cô, nhưng vẫn phối hợp nói: “Ừ, sẽ rất ngạc nhiên.”

Thư Dao phát hiện ra mình thật sự rất thích cái dáng vẻ anh kiên nhẫn nghe cô nói, cho dù nội dung có nhạt nhẽo đến mấy thì Khương Tri Ngật vẫn nghiêm túc đáp lời.

Thư Dao hí hóp mắt, càng mong đợi đứa bé ra đời.

...

Bác sĩ Lâm đi lấy hình ảnh siêu âm xong thì đưa cho Thư Dao và Khương Tri Ngật.

So với lần khám thai trước, lần này tình trạng thai nhi và Thư Dao đã khá hơn rất nhiều, dinh dưỡng cũng đã đủ.

Bác sĩ Lâm giải thích cặn kẽ các chỉ số kết quả, chu vi vòng đầu của thai nhi, các loại đo đặc khác, Thư Dao và Khương Tri Ngật nghe rất nghiêm túc, nghe được bác sĩ Lâm nói đứa bé rất khỏe mạnh, hai người đồng loạt đều thở phào nhẹ nhõm.

Bác sĩ Lâm nói: “Tình huống của thai nhi đã ổn định, khoảng thời gian này cô Thư phải chú ý bổ sung các loại dinh dưỡng cần thiết, tối đi ngủ có thể sẽ xuất hiện tình trạng chuột rút, bây giờ đã bắt đầu xuất hiện tình trạng nôn nghén rồi phải không?”

Thư Dao nói tình trạng thân thể hiện giờ của mình cho bác sĩ Lâm nghe.

Thư Dao nhìn Khương Tri Ngật một cái rồi nói: “Vâng, nhưng mà không mấy nghiêm trọng. Sáng sớm thức dậy sẽ buồn nôn, ăn không ngon, nhưng qua khoảng nửa tiếng hoặc một tiếng thì tốt hơn nhiều.”

Bác sĩ Lâm cúi đầu ghi chép nói: “Nếu thật sự không thèm ăn cũng không nên cưỡng ép mình, nhưng cũng không được không ăn gì, trong dạ dày không có thức ăn, lúc nôn sẽ khó chịu hơn nhiều.”

Bà ấy suy nghĩ hai giây rồi tiếp tục nói: “Bình thường cũng nên đặt các loại quả hay bánh ở trong phòng, chỉ cần thấy thèm ăn thì có thể ăn một tí. Cũng không cần ăn quá nhiều, dinh dưỡng làm chủ là được, để tránh tình trạng thai nhi phát triển quá lớn, sau này khi sinh nở sẽ khó khăn.”

Mọi người chỉ biết khi mang thai phần lớn thời gian đều nghỉ ngơi nhiều và ăn nhiều. Thật ra thì không phải như vậy, phụ nữ có thai khi ăn uống nên biết cân bằng, thậm chí không cần ăn quá nhiều, chỉ cần cung cấp đầy đủ dinh dưỡng cho cơ thể trong lúc mang thai là được rồi. Còn tình huống đứa bé trong bụng Thư Dao lúc này lại rất tốt, cân nặng hoàn toàn phù hợp với chỉ số bình thường, hơn nữa lúc mang thai cũng cần phải vận động, như vậy đến khi Thư Dao sinh con sẽ không gặp nhiều khó khăn.

Thư Dao gật đầu: “Được, tôi đã biết rồi.”

Bác sĩ Lâm lại nói: “Còn nữa, phải chú ý vệ sinh răng miệng. Bởi vì khi nôn thường dịch chua trong dạ dày sẽ bám lại trong miệng, phải thường xuyên đánh răng, giữ cho răng chắc khỏe.”

Thư Dao tiếp tục gật đầu.

Bác sĩ Lâm: “Mấy ngày gần đây vẫn luôn vận động nhẹ chứ?”

Thư Dao nói: “Vâng, lúc thân thể không khó chịu sẽ đi bộ, hoặc tập một vài động tác yoga cho phụ nữ mang thai.”

Đối với tình trạng của Thư Dao và thai nhi, bác sĩ Lâm rất hài lòng. Bất kỳ bác sĩ nào cũng luôn hy vọng bệnh nhân của mình có tình huống tốt.

Cuối cùng bác sĩ Lâm nói: “Khoảng thời gian này có thể cảm giác được thai động. Sau khi cô Thư về nhà nếu có thời gian rảnh thì mỗi ngày chia làm ba lần sáng trưa tối, cố định mỗi thời gian ghi chép lại số lần đứa bé đạp nhé.”

Thư Dao kinh ngạc nói: “Có thể cảm nhận được thai động sao?”

Bác sĩ Lâm cười nói: “Được chứ.”

Thư Dao vô cùng vui vẻ nói: “Vâng!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

# Chương 37

Edit: Mộc Từ Đăng

Đi ra khỏi bệnh viện, sau khi lên xe thì Thư Dao nhỏ giọng nói: “Bảo bảo động một cái đi, mau cử động đi!”

Khương Tri Ngật không khỏi buồn cười, trên mặt không có thay đổi gì nhưng trong lòng cũng mười phần mong đợi thấy thai động.

Có Thư Dao ngồi trên xe nên tốc độ lái xe của Khương Tri Ngật vẫn luôn rất chậm, chưa bao giờ qua mặt xe khác, cũng không hấp tấp chạy vượt đèn đỏ, tránh né hết thấy mọi tai họa ngầm có thể phát sinh khi tham gia giao thông.

Ánh mắt người đàn ông nhìn thẳng về phía trước, lái xe vững vàng.

Thư Dao hơi cúi đầu, nhìn cái bụng nhô lên của mình nhắc mãi: “Cử động đi, mau cử động...”

Khương Tri Ngật lắc đầu không biết nên nói gì. Thư Dao vẫn tiếp tục nói lầm bầm với tiểu bảo bảo trong bụng: “Bảo bảo hoạt động chút nào, đừng ngủ nữa! Có nghe mẹ nói gì không hả!”

Cả đường cô luôn lái nhai không ngừng, mãi cho đến khi về đến cửa nhà thì bảo bảo cũng không có động tĩnh gì.

Hai người bước xuống từ trên xe, Thư Dao vẫy vẫy tay với Khương Tri Ngật, lúc cô định đi vào nhà thì bị Khương Tri Ngật gọi giật lại.

Thư Dao dừng bước, khôi phục lại tinh thần, trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu.

Khương Tri Ngật đi tới trước mặt cô, nói: “Bây giờ cô vẫn luôn ở một mình sao?”

Thư Dao không hiểu anh đang hỏi gì, thành thật đáp: “Đúng vậy.”

Khương Tri Ngật hơi cau mày, nói: “Tôi sẽ sắp xếp cho cô vài người giúp việc có nhiều kinh nghiệm, cô có yêu cầu gì đặc biệt không? Ví dụ như tuổi tác hoặc tính cách.”

Thư Dao sùng sốt một chút, vội nói: “Không cần đâu thầy Khương, nhà tôi không cần người giúp việc đâu.”

Khương Tri Ngật nhìn cô nói: “Cô ở một mình không an toàn.”

Hóa ra là đang quan tâm đến cô, trong lòng Thư Dao bỗng chảy qua một dòng nước ấm, nhẹ giọng nói: “Sẽ không có...”

Cô hơi giơ chân lên hai cái, cười nói: Bây giờ bảo bảo vẫn chưa được 20 tuần, bụng tôi cũng không quá lớn, hành động căn bản không gặp khó khăn gì.”

Đúng là khi so sánh với những người phụ nữ có thai khác, bất luận là về vóc người hay bụng đều nhỏ vô cùng. Hơn nữa, trải qua gần hai tháng điều chỉnh việc ăn uống, thêm vào đó cô luôn vận động nên nhìn vào vóc người cô sẽ không cảm thấy nặng nề như thế.

Khương Tri Ngật không lên tiếng, cho dù vậy thì cô cũng đã mang thai 5 tháng, Khương Tri Ngật không hề yên tâm về điều này.

Thư Dao nhìn chân mày hơi nhíu lại của anh, rất muốn giơ tay lên thay anh nhẹ vuốt lên nó, cô không thích dáng vẻ cau mày này của Khương Tri Ngật.

Giọng nói Thư Dao dịu dàng, nhẹ giọng giải thích: “Thật sự không có chuyện gì đâu mà thầy Khương. Hiểu Hiểu cũng thường xuyên đến chăm sóc cho tôi, hơn nữa bác sĩ Lâm cũng đã nói, tình huống của tôi và bảo bảo bây giờ vô cùng tốt, cũng khen ngợi thể chất của tôi... Và lại tôi cũng sẽ cẩn thận hơn, chú ý nhiều hơn nữa, lúc Trần ca rảnh rỗi cũng sẽ đến...”

Thư Dao cố gắng tìm lý do để cho Khương Tri Ngật yên tâm. Cô cũng không phải là không muốn thuê người giúp việc, mà là cô không có thói quen khi có bất kỳ người lạ nào khác trừ cô ở nhà, cô không quen cũng không thích.

Thư Dao nhìn biểu cảm của anh, tiếp tục nói: “Trong mỗi một phòng vệ sinh hay trong phòng cũng có lót thảm mềm, trên cầu thang kẻ cả sàn nhà cũng đã được lắp đặt thảm chống trơn, trong điện thoại của tôi cũng có số của bệnh viện, điện thoại của Hiểu Hiểu và Trần ca cũng sẽ không tắt máy vào buổi tối...”

Nói rất nhiều lý do và mục đích cuối cùng là muốn Khương Tri Ngật yên tâm. Bản thân Thư Dao cũng không hiểu nổi, tại sao cô phải khấn trương đến như vậy, cố gắng nghĩ ra nhiều lý do, sợ Khương Tri Ngật sẽ lo lắng.

Thư Dao nhìn chăm chăm Khương Tri Ngật, người đàn ông yên lặng hai giây, biểu hiện trên mặt rất bình thản, anh nói: “Ừ.”

Thư Dao thở phào nhẹ nhõm, mở to mắt nhìn anh, trong giọng nói mang theo một tia lấy lòng mà chính cô cũng không phát hiện ra được, nói: “Thật sự không có chuyện gì đâu, không cần lo lắng...”

Khương Tri Ngật hiển nhiên cũng nhìn ra được sự thận trọng và khẩn cầu trên mặt cô, anh sùng sốt một chút... ánh mắt người phụ nữ ẩm ướt, còn mang theo một tia đáng thương và vô tội.

Khương Tri Ngật im lặng thờ dài nói: “Một mình ở nhà phải cẩn thận.”

Mặt mày Thư Dao trở nên vui vẻ, cô bảo đảm nói: “Vâng, tôi biết rồi!”

Cô nhẹ nhẹ vuốt ve cái bụng, con người đầy hào hứng, nói: “Tôi sẽ bảo vệ tốt bảo bảo, anh yên tâm đi!”

Trong mắt Khương Tri Ngật xoẹt qua một tia cảm xúc không rõ ràng, nói: “Đứa trẻ còn chưa ra đời, không thể quan trọng hơn mẹ nó được.”

Nụ cười Thư Dao cứng đờ lại, suy nghĩ hai giây mới hiểu được ý của anh.

Cô mở miệng muốn nói gì đó nhưng Khương Tri Ngật đã cắt đứt lời cô định nói: “Chăm sóc kỹ bản thân.”

Sau đó lập tức xoay người đi.

Thư Dao chớp mắt, nói: “Lái xe cẩn thận...”

Khương Tri Ngật ngồi trong xe gạt đầu một cái rồi cho xe chạy đi.

Thư Dao đứng tại chỗ, sờ bụng mình, trong lòng vừa chua xót vừa ngọt ngào... Không biết trong lòng Khương Tri Ngật, cô có quan trọng hơn đứa bé không?

Ý của anh là thế này sao?

Cho tới giờ Thư Dao không phải là một người đầy kinh nghiệm trong chuyện tình cảm nam nữ, cô nghi ngờ mình hiểu sai ý anh, lại không nhận được lập đi lập lại câu nói kia của anh trong đầu.

Đứa bé còn chưa ra đời, không thể quan trọng hơn mẹ nó được.

Vào nhà, Thư Dao hít sâu một hơi rồi cởi áo khoác ra, đi tới sofa ngồi xuống, bắt đầu tiến hành trao đổi với đứa bé: Bảo bảo à, không nên nghe mấy lời đó của bố con, anh ấy chỉ nói đùa thôi. Ở trong lòng anh ấy, con cũng rất quan trọng đó nha.

Nói mấy câu này xong, lại không yên tâm bổ sung thêm: Tuyệt đối không được thù dai đó, bố con chỉ nói đùa thôi haha.

Ha ha, ngồi nói một hồi, Thư Dao lại tự chọc cười chính mình. Rõ ràng đang dặn dò đứa bé không nên tin lời Khương Tri Ngật, nhưng trong lòng cô lại dâng lên từng trận ngọt ngào.

Dù là người đàn ông không có ý đó, nhưng cô vẫn cứ nghĩ theo ý đó đấy.

...

Hiệu Hiệu đặt bát đĩa vào tủ, lúc quay lại phòng khách thì chứng kiến được cảnh tượng Thư Dao đang ôm bụng mình tiến hành một trận “công kích tinh thần”.

Hiệu Hiệu ngồi xuống cạnh cô, cúi đầu nhìn cái bụng nhô lên của Thư Dao, thờ dài nói: “Bảo bảo à, con mà không chịu động đậy mẹ con sẽ phát điên mất thôi.”

Thư Dao cười vài tiếng rồi đặt mấy cái gối lót sau lưng, sau đó nằm dài ra, theo như lời đề nghị của bác sĩ, cô nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình.

Hiệu Hiệu hiếu kỳ hỏi: “Chị Thư Dao, gần đây bảo bảo biết cử động rồi sao ạ?”

Mặt Thư Dao đầy hiền hòa nói: “Ừ, biết rồi.”

Hiệu Hiệu bị biểu cảm tình thương bao la của mẹ trên mặt cô chọc cho mù mắt, nhưng không hiểu sao lại cảm thấy đáng vẻ của đối phương trông rất giống một người vô cùng hạnh phúc, Hiệu Hiệu không hiểu, còn chưa kết hôn đã mang thai sinh con, hơn nữa bố đứa bé còn là một người xa lạ, hoặc chỉ có quan hệ bạn bè bình thường, thật sự cảm thấy hạnh phúc như vậy sao?

Dĩ nhiên tại sao Thư Dao lại cảm thấy hạnh phúc như vậy thì Hiệu Hiệu không thể nào biết được.

Hiệu Hiệu cúi đầu xuống, nói: “Đề em nghe một chút, em nghe một chút!!!”

Thư Dao lấy tay ra, Hiệu Hiệu dán tai lên bụng cô, qua mười mấy giây sau lại đổi sang bên tai khác, nhưng vẫn không có động tĩnh gì như cũ.

Hiệu Hiệu đành ngồi dậy, nói: “Không nghe được gì...”

Thư Dao cười cong mắt, nói: “Chị cũng không nghe được.”

Hai người nhìn nhau một cái rồi cùng bật cười. Hiệu Hiệu ngây ngô ở nhà Thư Dao đến hết bữa tối mới quay về, vốn cô ấy muốn ở lại nhưng lại biết thói



quen của Thư Dao, vì thế chỉ hỏi thăm đôi câu, Thư Dao vẫn từ chối như thường ngày, bảo cô ấy không cần lo lắng, cứ về nhà nghỉ ngơi đi.

Sau khi Hiểu Hiểu rời đi, Thư Dao nằm dài một mình trên giường, tựa người vào đầu giường, trên tay đang cầm một quyển truyện cổ tích, cô nhẹ giọng đọc, trong điện thoại chợt vang lên tiếng tin nhắn, là của Khương Tri Ngật gửi tới, anh hỏi tình trạng thân thể hôm nay của cô như thế nào, Thư Dao gửi lại cho anh một cái icon vui vẻ, bảo mình không có khó chịu gì.

Khương Tri Ngật chỉ gửi tới một chữ ừ.

Thư Dao đặt sách xuống, bổ sung thêm: *Hôm nay bảo bảo vẫn không cử động...[icon mặt buồn]*

Khương Tri Ngật nhìn cái hình icon nhỏ bé trong dòng tin nhắn đó, dường như có thể tưởng tượng được biểu cảm của đối phương, cô hơi cúi đầu, ánh mắt lộ ra vẻ vô tội lại đáng thương, thất vọng buồn bã.

Trong lòng Khương Tri Ngật lập tức mềm nhũn, anh nhắn lại: *Nó còn nhỏ, còn chưa có nhiều sức để cử động.*

Lý do này...Thư Dao lộ ra một nụ cười: *Thai nhi 18 tuần của những bà mẹ khác đã có thể động đậy rồi!*

Khương Tri Ngật: *Cô và người khác không giống nhau.*

Ha ha ha Thư Dao bật cười thành tiếng.

Thư Dao: *Thật vậy không? [icon chớp chớp mắt].*

Khương Tri Ngật mặt không đổi sắc trả lời lại: *Mấy đứa bé thông minh bình thường đều biết động đậy rồi.*

Thư Dao ngừng cười, nghiêng đầu suy nghĩ một chút: *Là vậy à?*

Điện thoại lại hiện ra một tin nhắn khác, là của Khương Tri Ngật: *Đừng nghĩ nhiều, nghỉ ngơi sớm đi. Có lẽ ngày mai sẽ cảm giác được nó động đậy đó.*

Thư Dao trả lời: *[icon vui vẻ] [icon vui vẻ] Vâng! Ngủ ngon nha thầy Khương!*

Khương Tri Ngật: *Ngủ ngon.*

Đặt điện thoại lên tủ đầu giường, Thư Dao nhẹ giọng nói: “Bảo bảo, con không được xấu hổ nữa nha, nếu không mẹ sẽ lo lắng đó.”

Vẫn không có động tĩnh gì như cũ, cô thở dài tắt đèn phòng ngủ đi, nằm dài trên giường, nghe lời Khương Tri Ngật, đi nghỉ ngơi sớm.

...

Thời tiết dần ấm áp hơn, trời đã vào xuân nên những nhánh cây xơ xác bên đường cũng đã bắt đầu lú ra những mầm non xanh mướt. Bây giờ Thư Dao khom người đã có hơi bất tiện, những hoa cỏ trong vườn đều do Hiểu Hiểu tới giúp cô cắt tỉa, ngày thường cô chỉ tưới nước và tỉa lá một chút.

Sau khi kiểm tra một lượt các chậu hoa và cây cảnh, xác định không có cây nào chết hay có bệnh gì. Thư Dao đứng dậy xoa eo rồi đi vào nhà.

Hôm nay cô không để Hiểu Hiểu tới, ở công ty có vài việc nên cô để cho cô ấy tới đó giúp đỡ.

Thư Dao tựa vào sofa, trong tivi sớm đã chiếu chương trình hướng dẫn về phụ nữ có thai, người hướng dẫn đang nhẹ giọng tỉ mỉ giảng giải trong thời kỳ mang thai làm thế nào để giảm bớt gánh nặng của thân thể, và làm sao để dễ sinh...

Thư Dao nghe câu được câu không, dần dần cảm thấy hơi mệt, nên đắp chăn lên, bàn tay đặt ở bụng nhẹ nhàng vuốt ve.

Đột nhiên bên dưới hình như bị đá một cái.

Thư Dao chợt bừng tỉnh, chống sofa từ từ ngồi dậy, đưa bàn tay lên nhìn một chút, mở to mắt nhìn chăm chăm một lúc. Sau đó lại đặt tay lên bụng, mỗi một chỗ đều dừng lại mười mấy giây, nhưng vẫn không có động tĩnh.

Thư Dao thất vọng, chẳng lẽ vừa rồi là ảo giác thai động của cô sao? Là vì cả ngày có chút nhớ đêm mong nên sinh ra ảo giác à?

Thư Dao không cam lòng, kiên nhẫn cảm thụ lại lần nữa. Cô tựa vào sofa, nhắm hai mắt lại, đặt tay ở bên trái của bụng, mấy giây sau lại dời đi...

Không biết qua bao lâu, dưới bàn tay lại cảm nhận được thai động, lực đạo rất nhỏ, nhưng thật sự là bảo bảo đang đá cô!

Thư Dao kinh ngạc và mừng rỡ, bàn tay hơi run rẩy, dịu dàng nói: “Mẹ ở đây, bảo bảo con đá một cái nữa đi.”

Lời nói vừa dứt, trong bụng dường như có một bàn tay nhỏ bé đang cách một cái bụng nhẹ nhàng vỗ vào bàn tay cô, dĩ nhiên đây là cảm nhận của mình Thư Dao.

Hốc mắt cô nhanh chóng đỏ lên, cưỡng ép cho mình bình tĩnh lại, sau đó cầm điện thoại lên nhìn thời gian, tính toán số lần thai động trong đầu.

Đã đến thời gian rồi, số lần thai động nằm trong phạm vi bình thường của bác sĩ, cô cảm động muốn khóc, tìm lại lần nữa đập nhanh hơn.

Vui vẻ và hưng phấn chiếm giữ đầu óc cô, đồng thời lúc này lại xuất hiện hình ảnh vóc dáng cao lớn của một người khác.

Thư Dao không suy nghĩ gì đã cầm điện thoại lên, nhanh chóng gọi cho Khương Tri Ngật, mấy giây sau tiếng nói của người đàn ông vang lên từ trong điện thoại.

“Thư Dao?” Trong giọng nói của Khương Tri Ngật lại mang theo một tia khẩn trương không dễ nhận ra. Vào thời điểm này, chẳng lẽ thân thể cô có chuyện gì sao?

Thư Dao vừa khóc vừa cười nói: “Thầy Khương!”

Khương Tri Ngật lập tức đứng bật dậy làm nhân viên công tác ở đó phải há hốc mồm tròn to mắt nhìn, anh ra dấu tay với Tần Lâm một cái rồi đi ra ngoài cửa, trầm giọng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Thư Dao hít sâu một hơi, lau sạch nước mắt trên mặt: “Bảo bảo mới vừa cử động! Tôi cảm giác được thai động rồi!”

Khương Tri Ngật sùng sốt một chút lại không nói gì.

Thư Dao hỏi bằng giọng mũi: “Thầy Khương, anh có nghe không?”

Khương Tri Ngật tỉnh hồn lại, giọng nói trong lúc nhất thời có chút khàn khàn: “Tôi có nghe.”

Thư Dao đột nhiên nhận ra có phải mình quá kích động rồi hay không, cô ngưng ngừng nói: “Thật xin lỗi anh, tôi, tôi quá hưng phấn nên...”

“Tôi cũng vậy.” Khương Tri Ngật thờ dãi một hơi.

Thư Dao ngơ ngác hỏi: “Hả?”

Khương Tri Ngật: “Bây giờ cô đang ở đâu?”

Thư Dao đáp: “Ở nhà...”

Khương Tri Ngật ừ một tiếng, nói: “Chờ tôi.”

Thư Dao theo bản năng đáp: “Vâng.”

Sau đó điện thoại bị cúp, lúc này cô mới phản ứng được người đàn ông vừa mới nói cái gì... Khương Tri Ngật muốn qua đây sao? Thầy Khương sắp đến rồi à?

Thư Dao ngây ngẩn, cảm giác vui vẻ và kích động càng mãnh liệt hơn nữa.

“Bố con sắp đến rồi.” Thư Dao cúi đầu dụi dụi nói.

...

Khương Tri Ngật quay lại phòng họp, nói: “Xin lỗi, tôi có chuyện phải đi trước đây.”

Nhân viên công tác lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nhưng không nói gì. Tần Lâm nhìn sắc mặt anh một cái rồi nói: “Được rồi.”

Khương Tri Ngật khẽ gật đầu rồi rời đi ngay. Anh vừa mới bước ra khỏi phòng họp, bên trong lập tức vang lên tiếng bàn tán, mặc dù vừa rồi lúc Khương Tri Ngật gọi một cái tên qua điện thoại rất nhỏ nhưng những nhân viên ngồi gần anh đều nghe được.

Hình như là Thư Dao gọi đến?

Ôi, mọi người vô cùng kích động, thầy Khương của bọn họ thật sự bị Thư nữ thần nắm trong lòng bàn tay rồi sao?

Ôi, đàn ông rơi vào bể tình rồi không còn giống như lúc trước nữa mà, ngày trước có khi nào Khương Tri Ngật lại vì chuyện riêng mà bỏ dở công việc không? Không hề có, hoàn toàn không có nha!

Mọi người bàn luận sôi nổi, Thư nữ thần giờ đang mang thai, tính toán một chút thì mang thai cũng được năm tháng rồi, không biết đã xảy ra chuyện gì nữa? Nhưng nhìn về mặt Khương Tri Ngật vừa rồi lại không giống như có chuyện gì xảy ra?

Haiz, thật tốt nha! Thư nữ thần ở bên kia có chuyện gì lại có thể khiến cho Khương Tri Ngật luôn luôn lạnh nhạt lại phải đối sắc mặt còn vội vã rồi đi thế này?

...

Khương Tri Ngật dùng một tay cầm vô lăng, dùng tốc độ cao nhất mà thành phố cho phép để chạy, phong cách lái xe này so với khi chở Thư Dao là hoàn toàn khác biệt.

Chờ khi xe dừng trước cửa nhà Thư Dao, anh mới đột nhiên hồi hồn lại, nhớ ra vừa rồi mình đã làm gì. Trong đầu chỉ toàn câu nói của cô trong cuộc gọi vừa rồi, giọng nói của cô, cảm xúc của cô... Khiến cho Khương Tri Ngật sau khi cúp máy thì trong lòng hoàn toàn trở nên kích động chỉ muốn lập tức được nhìn thấy cô.

Kích động...

Sắc mặt Khương Tri Ngật vẫn không đổi, anh đóng cửa xe lại, sau đó ấn chuông cửa.

Dường như cũng cùng lúc đó trong nhà truyền tới tiếng bước chân vội vã, Khương Tri Ngật lập tức cau mày lại.

Thư Dao nhanh chóng mở cửa ra, ôm bụng đứng bên trong, khóe mắt vẫn còn đỏ, còn cả dấu vết vừa mới khóc xong nữa.

Những lời "trách cứ" của Khương Tri Ngật chỉ dừng lại trong miệng mà không nói ra thành lời.

Thư Dao kéo kéo tay áo anh vui vẻ nói: "Thầy Khương, mau vào nhà đi."

Ánh mắt Khương Tri Ngật dừng lại trên bàn tay của cô, thuận theo cô đi vào nhà.

Nhà cửa rất ngăn nắp, Khương Tri Ngật nhìn xung quanh một vòng, hòn đá treo trong lòng lúc này mới bỏ xuống được.

Thư Dao vỗ vỗ sofa nói: "Thầy Khương ngồi ở đây đi."

Khương Tri Ngật ngồi xuống, Thư Dao ngồi xuống cạnh anh, nhìn vào mắt anh nghiêm túc nói: "Vừa rồi bảo bảo thật sự đã cử động!"

Cô cầm lấy quyển sổ đặt trên sofa lên, chỉ vào những con chữ thanh tú nói: "Vừa rồi tôi có đếm thử, một tiếng 4 lần! Tôi đã hỏi qua bác sĩ Lâm rồi, con số này là bình thường, chờ khi thai kỳ bước vào tuần thứ 24, thai động sẽ càng rõ ràng hơn!"

Khương Tri Ngật lắng nghe giọng nói đầy vui vẻ của cô, chờ cô nói xong thì đáp: "Ừ."

Sự phản kích của Thư Dao vẫn không giảm, cô giơ tay phải lên: "Tôi có cảm giác như nó đang vỗ vào tay tôi, giống như, giống như là..."

Thư Dao vắt hết óc suy nghĩ, không biết tìm từ nào để hình dung. Khương Tri Ngật thấy cô bức bối thì nhẹ giọng trấn an: "Không nên gấp gáp, từ từ nói."

Thư Dao nhẹ thổi phồng một cái, xấu hổ nói: "Xin lỗi thầy Khương, có phải tôi quá kích động rồi không..."

Khương Tri Ngật lắc đầu nói: "Không có, chuyện này rất bình thường."

Bởi vì tôi cũng kích động, những lời này anh lại không nói ra.

Thư Dao uống một ngụm nước, nói: "Thầy Khương, anh có muốn cảm nhận không?"

Khương Tri Ngật sững sốt, ánh mắt Thư Dao sáng ngời, biểu cảm trên mặt cô rất chân thành, còn bổ sung thêm: "Anh cũng cảm nhận một ít cử động của bảo bảo đi."

Khương Tri Ngật bật cười thành tiếng, nhưng cũng không tìm được lý do từ chối.

Thư Dao hơi dựa vào sofa, dưới eo lót một cái gối tựa, để bụng lộ ra càng rõ hơn. Cô nhắm mắt, nhẹ giọng nói: "Tôi phải kết nối với bảo bảo."

Cô nói xong, Khương Tri Ngật cũng có chút mong đợi.

Bàn tay trắng nõn tinh tế khẽ vuốt ve quanh bụng, giọng nói nhỏ nhẹ như con gió mát trong đêm tối.

"Bảo bảo, bố con tới rồi, mau cử động đi, để cho bố nhìn nào."

"Bảo bảo ngoan nào, nghe lời mẹ đi, cử động đi mà."

"Con có nghe được mẹ nói không? Con cử động đi, chờ con ra đời rồi mẹ sẽ mua nhiều đồ ăn ngon cho con nha."

Trên bụng vẫn không có động tĩnh gì, Thư Dao vẫn không từ bỏ, cô khích lệ Khương Tri Ngật: "Thầy Khương, anh mau nói chuyện với nó đi!"

Trên mặt Khương Tri Ngật lộ ra vẻ mặt tự nhiên, đây là lần đầu anh gặp phải loại chuyện thế này.

Anh ho khan một cái, hơi cúi đầu, giọng nói khàn khàn: “Bố là bố con.”

Thư Dao chớp chớp mắt: “Thầy Khương nói thêm vài câu nữa đi!”

Khương Tri Ngật không biết phải làm sao, hình như anh đã cười một cái, thờ dãi nói: “Mẹ con nói con vừa mới cử động, có phải là cô ấy đã gạt bố rồi không?”

Thư Dao ôi lên một tiếng, nói chen vào: “Tôi, tôi không có gạt anh mà!”

Trong mắt Khương Tri Ngật lộ ra ý cười: “Nếu mẹ con nói con không gạt thì mau cử động một cái đi.”

Còn nhiều lời nữa nhưng Khương Tri Ngật không nói ra được. Thư Dao nhắm hai mắt tiếp tục tìm cảm giác, bàn tay vuốt ve khắp bụng nhưng không thu hoạch được gì.

Thư Dao mở to hai mắt, vẫn chưa muốn từ bỏ: “Có phải bị tôi nói mãi nên phiền rồi không? Thầy Khương anh thử chút đi!”

Khương Tri Ngật: “Tôi?”

Thư Dao gật đầu nói: “Đặt tay anh lên đây, nói không chừng bảo bảo biết đó là anh thì sẽ cử động đó.”

Khương Tri Ngật yên lặng hai giây, nhẹ nhàng đặt tay mình lên cái bụng nhô lên của người phụ nữ. Thư Dao mặc quần áo ở nhà rộng thùng thình, bàn tay Khương Tri Ngật đặt lên áo cô, nhưng trong nháy mắt đó Thư Dao như bị điện giật vậy, thân thể khẽ run lên, đột nhiên kịp phản ứng lại bấy giờ mình đang làm gì.

Trời ôi! Cô, cô, cô điên rồi sao?

Thư Dao khóc không ra nước mắt, người ta nói phụ nữ sinh con ngốc ba năm, cô còn chưa sinh con đã bắt đầu ngốc rồi! Cô, cô lại để cho Khương Tri Ngật sờ bụng mình để cảm thụ thai động.

Lỗi tại Thư Dao đỏ lên, cô quay đầu sang hướng khác, không dám đối mặt với Khương Tri Ngật.

Trong lòng Khương Tri Ngật lúc này lại không chứa bất kỳ tạp niệm gì, anh thật sự muốn cảm nhận được thai động.

Đây là lần đầu tiên trong ba mươi năm cuộc đời Khương Tri Ngật ở gần một người phụ nữ như vậy, cũng là lần đầu tiên được nếm trải quá trình nhìn một sinh mạng nhỏ lớn lên từng ngày.

Bụng của Thư Dao không quá lớn, chỉ là cô đang nằm ở tư thế giống như lần trước đi khám thai vậy, khiến bụng cô lúc này nhìn lớn hơn bình thường một chút mà thôi.

Nó được áo trên người cô che đậy, nhìn cơ thể nhỏ nhắn của cô giống như cô đang giấu một quả bóng rổ bên trong áo vậy.

Hồn nhiên... lại đáng yêu.

Khương Tri Ngật cố gắng áp chế tâm tình của mình, anh học theo động tác vừa rồi của Thư Dao, kiên nhẫn vuốt ve khắp bụng cô...

Mấy phút sau, Thư Dao dè dặt hỏi: “Còn chưa động nữa hả?”

Khương Tri Ngật nghiêm túc nói: “Ừ, chưa.”

Thư Dao thất vọng: “Ôi, tại sao lại như vậy chứ.”

Gương mặt cô ỉu xiu như đưa đám, trong đầu Khương Tri Ngật đang cố tìm kiếm lý do để giải thích cho tình huống lúc này nhưng không đợi anh kịp nghĩ gì thì Thư Dao đã phẫn chấn tinh thần một lần nữa nói: “Nhất định là do tư thế nằm không đúng! Bác sĩ Lâm đã từng nói muốn thai động phải nằm nghiêng!”

Cô từ từ đứng dậy, nói: “Thầy Khương, chúng ta lên giường nằm đi!”

Khương Tri Ngật: “...”

Thư Dao đi được hai bước, lại quay đầu nói: “Thầy Khương?”

Khương Tri Ngật đưa tay lên xoa xoa mi tâm, nhẹ giọng nói: “Cô đi chậm thôi.”

Thư Dao gật đầu, thả chậm tốc độ lại. Hai người cùng đi lên lầu, Khương Tri Ngật đi sau lưng cô, cả người anh luôn trong tư thế bảo vệ cô.

Phòng ngủ của Thư Dao cũng giống như phần lớn những nữ minh tinh khác, thiết kế ấm áp, khiêm tốn xa hoa.

Người phụ nữ ngồi lên giường, vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh nói: “Thầy Khương ngồi đây đi!”

Khương Tri Ngật chỉ biết dờ khóc dờ cười, trong lòng đã không biết nghĩ bao nhiêu lần: Cô đơn thuần như vậy, không hề có tính cách phòng bị gì, như thế nào có thể có được địa vị như ngày hôm nay nhỉ?

Dĩ nhiên anh không biết, Thư Dao chỉ không phòng bị với một mình anh mà thôi.

Thư Dao nằm nghiêng xuống giường, mặt nghiêng sang trái, gối đầu lên gối, nói: “Tư thế này dễ dàng cảm nhận được thai động nhất!”

Bây giờ thai nhi đã 20 tuần, thai động sẽ không rõ lắm, có lẽ khi thai động nhiều khi họ lại không cảm nhận được gì.

Mặc dù Khương Tri Ngật không biết phải làm sao, nhưng không muốn phá hỏng đi sự hào hứng của cô.

Thư Dao thúc giục: “Thầy Khương nhanh lên đi! Nói không chừng bảo bảo động ngay đó!”

Khương Tri Ngật ngồi xuống mép giường, người phụ nữ nằm trên giường, mái tóc đen dài xõa tung trên tấm ga giường màu trắng, đôi mắt lấp lánh, da thịt trắng nõn, cả người tỏa ra khí chất dịu dàng.

“Được.”

Khương Tri Ngật giờ tay lên, tâm tình đã không còn khẩn trương như lúc dưới lầu nữa, động tác của anh vô cùng nhẹ nhàng, khẽ sờ sờ bụng cô, vẻ mặt rất nghiêm túc.

“Sao vẫn chưa động nữa.” Thư Dao vô cùng thất vọng, cô thật sự rất muốn chia sẻ niềm vui này với Khương Tri Ngật mà.

Khương Tri Ngật lấy tay ra, an ủi nói: “Không phải bác sĩ Lâm đã nói rồi sao, qua một tháng nữa, thai động mới có thể rõ ràng hơn.”

Thư Dao nằm đó, mắt nhìn thẳng vào mắt anh, trong mắt tràn đầy thất vọng, cô nói: “Nhưng mà... tôi muốn anh cảm nhận được.”

Khương Tri Ngật ngẩn ra, nói: “Tôi?”

Thư Dao gật đầu, vẻ mặt không có chút khác thường nào, nghiêm túc nói: “Buổi chiều bảo bảo thực sự có cử động, tôi cũng muốn anh cảm nhận được bảo bảo động cơ.”

Khương Tri Ngật im lặng, biểu cảm người phụ nữ nghiêm túc như vậy, không có bất kỳ sự thận trọng thừa thãi nào... Tim anh nhẹ nhàng bị chạm đến.

“Tôi...” Khương Tri Ngật nói.

“A! Có rồi!” Thư Dao đột nhiên nghĩ tới điều gì, lập tức ngồi thẳng dậy.

Do động tác của cô hơi nhanh, tay chống lên giường hơi trượt đi, người nghiêng qua một chút.

Mặt Khương Tri Ngật hơi biến sắc, nhanh chóng ôm lấy eo cô.

Tim Thư Dao đột nhiên đập nhanh hơn, sắc mặt trắng bệch, cô dựa vào ngực anh, hai bàn tay sờ sờ bụng, vừa kinh ngạc lại vừa nghi ngờ.

Biểu cảm của Khương Tri Ngật trở nên tức giận, anh đang muốn cúi đầu khiển trách cô lại nhìn thấy ánh mắt kinh hoàng của Thư Dao, tất cả lửa nóng trong nháy mắt bị dập tắt đi.

Thư Dao tựa vào ngực anh, theo bản năng nói xin lỗi: “A, thật sự xin lỗi...”

Khương Tri Ngật cực lực nhắm mắt lại, trầm giọng nói: “Tôi đã với cô bao nhiêu lần rồi, tình huống bây giờ của cô rất đặc biệt, lúc ngồi dậy sao lại nhanh như vậy hả?!”

Còn mang theo một chút tức giận.

Thư Dao kinh ngạc nhìn chằm chằm anh, hốc mắt lập tức đỏ lên.

Khương Tri Ngật sừng sốt, nhìn vào đôi mắt ngân ngấn nước của cô, trong lòng đột nhiên trở nên rối loạn.

“Tôi...” Vừa mới nói được một chữ anh lại không dám nói tiếp nữa, rất sợ mình sẽ nói lời sai.

Thư Dao rời khỏi ngực anh, dè dặt ngồi qua một bên, trong ngực giống như đang ôm một trái dưa hấu nhỏ, vừa đáng thương lại ảm ức nói: “Thật xin lỗi, không phải tôi cố ý đâu.”

Khương Tri Ngật thấp giọng nói: “Khóc cái gì...”

Anh là muốn hỏi vì sao cô khóc, nhưng lời nói ra hình như có hơi lạnh lẽo và cứng rắn một chút? Anh có hơi ảo não.

Thư Dao ôm bụng ngồi đó như một con thú nhỏ: “Chẳng qua tôi quá kích động thôi... Tôi, tôi muốn cho anh thấy thai động.”

Lần đầu tiên trong đời Khương Tri Ngật có loại cảm giác luống cuống thế này, anh nhìn cô một lúc, sau đó lấy mấy tờ khăn giấy. Thư Dao duỗi tay ra nhận, nhưng Khương Tri Ngật lại không đưa cho cô, tự cầm khăn giấy lên thay cô lau nước mắt, giọng nói không biết làm sao lại rất dịu dàng: “Không phải tôi trách cô...”

Nước mắt Thư Dao rơi lã chã.

Khương Tri Ngật khẽ thở dài một hơi: “Nhìn dáng vẻ này của cô đi, làm sao khiến tôi yên tâm được?” Bất luận là kích động hay hưng phấn, với tình trạng thân thể của Thư Dao bây giờ căn bản không cho phép cô có những loại cảm xúc thế này.

Trong mắt chứa nước mắt lại càng ướt át hơn, làm tỏa ra khí chất đậm đặc đáng yêu.

“Lần sau tôi sẽ không thế nữa...” Người phụ nữ nhỏ giọng chắc chắn nói.

Nhưng Khương Tri Ngật lại không tùy tiện tin tưởng cô, anh chỉ lau sạch nước mắt trên mặt cô, nói: “Ừ.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 38

Edit: Mộc Từ Đăng

Khương Tri Ngật bỏ khăn giấy vào thùng rác, từ tốn nói: “Vừa rồi cô định làm gì vậy?”

Thư Dao giơ tay lên nói: “Tôi muốn ghi chép lại...”

Khương Tri Ngật kinh ngạc, nói: “Ghi chép gì?”

Thư Dao suy nghĩ mấy giây rồi quyết định nói đúng sự thật: “Những việc cần chú ý khi mang thai và một vài ghi chép về bảo bảo.”

Tim Khương Tri Ngật đập nhanh hơn, nhớ vừa rồi mình đã dùng giọng “nghiêm nghị” với cô thì không khỏi cảm thấy hối hận và đau lòng.

Người đàn ông dịu giọng nói: “Cô ngồi yên đây, số ghi chép để ở đâu tôi đi lấy cho.”

Mắt Thư Dao còn hơi đỏ, nói: “Ồ trên bàn bên kia.”

Khương Tri Ngật xoay người lại, nhìn thấy một cuốn sổ màu xanh lá cây đang nằm trên bàn. Anh vói tay cầm lấy, cũng không mở ra xem mà trực tiếp đưa cho Thư Dao.

“Cảm ơn.” Thư Dao nhỏ giọng nói rồi cúi đầu mở ra.

Cô cúi đầu như vậy nên không thấy được biểu cảm của cô, chỉ thấy được hai hàng lông mi như cánh quạt khẽ run run. Khương Tri Ngật ngẩng đầu xoa xoa mi tâm, cho tới giờ anh cũng không ngờ chỉ trong mấy phút ngắn ngủi mà bản thân lại xuất hiện cảm xúc tức giận, đau lòng, hối hận còn cả một vài tâm tình chờ mong.

Anh ngồi xuống một cái ghế gần đó, tầm mắt rơi vào khuôn mặt trắng nõn của cô, nói: “Vừa rồi là tôi quá kích động, lại dùng từ không hợp lý, còn tức giận nữa không?”

Thư Dao sùng sốt một chút, ngẩng đầu nói: “Không... tôi không tức giận đâu.”

Khương Tri Ngật nhìn cô, giọng nói vừa bình tĩnh lại chứa đựng những cảm xúc khác, nói: “Phụ nữ mang thai mười tháng, trong đó có biết bao nhiêu khổ cực và khó chịu tôi biết... cho dù tôi có tìm hiểu đi chăng nữa cũng không cách nào tự trải nghiệm được.”

Thư Dao không nói gì.

Khương Tri Ngật khẽ thở dài: “Khi mang thai đứa trẻ này cô là người bỏ ra nhiều nhất, tôi không nên độc đoán trách mắng cô.”

Khương Tri Ngật không biết trong những gia đình khác, các ông bố bà mẹ làm sao có thể giữ cân bằng trong mối quan hệ giữa họ và con cái được, nhưng đối với anh, cho dù thân thể Thư Dao tốt hơn nữa, thể chất cô mạnh hơn nữa thì cuối cùng lúc mang thai so với không mang thai là không giống nhau, sự khổ cực và khó chịu của cô là cái làm anh không có biện pháp nào chia sẻ, cho nên sao có thể vì một chuyện nhỏ lại nổi nóng nghiêm nghị trách cô được? Dù mục đích của anh xuất phát từ sự lo lắng. Cho dù Thư Dao sai, anh cũng nên đặt mình vào hoàn cảnh của cô, hoặc là lựa chọn lời nói ôn

hòa hơn, dùng phương pháp logic để nói cho cô hiểu.

Khương Tri Ngật hiểu sau khi phụ nữ mang thai thì tâm tình dễ dàng bị ảnh hưởng, cũng vô cùng nhạy cảm

Nhất là khi vừa rồi nhìn thấy cô khóc, ngay lập tức cảm giác hối hận và tự trách chiếm lấy hết toàn bộ trái tim anh.

Anh hoàn toàn không yên tâm khi Thư Dao ở nhà một mình, không tin cô có thể tự chăm sóc tốt cho bản thân. Vốn là do anh còn chưa hiểu hết về cô...

Tầm mắt Khương Tri Ngật lại rơi vào trang giấy ghi chi chít đầy chữ, nói: “Tôi xin lỗi.”

Vừa rồi đúng là Thư Dao có chút ảm ức, nhưng khi nghe những lời này của anh, còn chân thành xin lỗi cô thế kia thì mọi ảm ức và khổ sở trong lòng lập tức biến mất hết.

“Vâng...” Ngón tay Thư Dao khẽ nắm góc giấy, nói: “Không sao đâu.”

Ánh mắt Khương Tri Ngật trở nên ôn hòa, Thư Dao mỉm môi, dịu giọng nói: “Tôi biết là thầy Khương đang quan tâm đến tôi.”

Khương Tri Ngật không nói nữa, bầu không khí yên tĩnh và ấm áp.

Thư Dao lật vài trang rồi cuộc cũng tìm được chỗ ghi chép, sau đó từ từ nghiêng người qua, cười nói: “Thầy Khương anh nhìn đi, tôi đã tìm kiếm tư liệu, bảo bảo cũng có thời gian nghỉ ngơi nữa nè, bình thường thai động nhỏ vào buổi sáng, buổi chiều cũng vậy, còn buổi tối là lúc thai động nhiều nhất! Đợi đến tối chúng ta xem thêm nữa nha!”

Khương Tri Ngật nói: “...Được.”

Mặt trời vẫn còn chưa lặn, Thư Dao buông quyển sổ xuống, đứng lên nói: “Thầy khương muốn uống gì tôi đi...”

“Không cần đâu.” Người đàn ông nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô.

Thư Dao mở to mắt nhìn, Khương Tri Ngật nói: “Không cần phải để ý đến tôi.”

Thư Dao quay về giường ngồi, bàn tay phủ trên bụng, ngờ ngác hỏi: “Vậy chúng ta làm gì bây giờ...”

Vẫn chưa tới bốn giờ nữa.

Khương Tri Ngật hỏi: “Cô muốn uống gì?”

Này, sao lại hỏi ngược lại vậy?

Khương Tri Ngật: “Vừa rồi nói nhiều như vậy không khát nước hả?”

Dĩ nhiên, còn khóc một lúc nữa, cũng đã tiêu hao khá nhiều nước rồi, thêm vào đó, phụ nữ mang thai cần được bổ sung lượng nước nhất định, nhưng mà những điều này Khương Tri Ngật không nói ra.

Thư Dao suy nghĩ một lúc rồi nói: “À...nước ấm là được.”

Khương Tri Ngật đứng lên nói: “Thích trái cây gì?”

Đề tài thay đổi thật nhanh nha, nhưng mà vấn đề này không khó để trả lời, Thư Dao không chút nghĩ ngợi đáp: “Dâu tây!”

Khương Tri Ngật suy nghĩ mấy giây rồi nói: “Ừ, dâu tây pha với cần tây.”

Thư Dao ngẩn ra, nói: “Tôi còn chưa nói mình thích cần tây đó...”

Khương Tri Ngật cúi đầu nhìn cô, trong mắt tựa như mang theo ý cười: “Cần tây có nhiều vitamin B11, kết hợp với dâu tây sẽ mang lại dinh dưỡng gấp đôi, còn có thể khống chế thai nghén.”

Thư Dao thấy anh nói rõ ràng mạch lạc, thì đứng lên đi theo sau lưng anh, nói: “Sao thầy Khương lại biết nhiều như vậy?”

Khương Tri Ngật nghe được tiếng bước chân, quay đầu lại thì thấy cô đang đi sau lưng mình, anh nói: “Đi chậm thôi.”

Thư Dao ồ một tiếng, Khương Tri Ngật thả chậm bước chân nói: “Tôi đã tìm hiểu tài liệu.”

Thư Dao chợt dừng bước chân, trong lòng chảy qua một dòng nước ấm, sau đó bước chân không tự chủ được đuổi theo anh, cười nói: “Vâng.”

...

Dạo này Thư Dao rất ít nấu nướng trong phòng bếp, chỉ thỉnh thoảng khi cô nổi lên hứng thú mới tự nấu ăn thôi, đúng như suy nghĩ của Khương Tri

Ngất, cho dù thể chất cô có khá hơn thì sau khi mang thai trạng thái thân thể cũng không thể đánh đồng với lúc trước được.

Bụng càng ngày càng lớn hơn, các phần khác trên cơ thể không cảm thấy gì nhưng lại hay mệt mỏi, lúc cô đi bộ nhiều sẽ muốn về phòng nằm nghỉ.

Khương Tri Ngất vốn định gọi điện cho người mang dâu tây tới, nhưng vừa mở tủ lạnh ra liền thấy bên trong có rất nhiều trái cây cùng với nguyên liệu nấu ăn phong phú, không khỏi cảm thấy lời bảo đảm lúc trước của Thư Dao “có thể tự chăm sóc tốt cho mình” có thể tin tưởng một phần nào đó.

Trái cây và nguyên liệu nấu ăn đều vô cùng tươi mới, có thể nhìn ra được là thường xuyên được đổi mới. Khương Tri Ngất lấy dâu tây và cần tây ra, xoắn tay áo lên rồi mang đi rửa.

Đây là lần thứ hai Thư Dao nhìn người đàn ông này đứng trong bếp, cô cảm thấy mình giống như nằm mơ vậy.

Khương Tri Ngất hiển nhiên không biết trong lòng Thư Dao đang nghĩ gì, chỉ cảm thấy đối phương như một cái đuôi nhỏ luôn đi theo anh, trong lòng lại phần nào kinh ngạc và mới lạ.

Những cảm xúc này không khiến anh chán ghét mà ngược lại có chút thú vị.

Anh tách cần tây ra, sau đó rửa chung với dâu tây. Cắt bỏ cuống quả dâu đi, mỗi trái đều cắt đôi ra, con dao sắc bén phát ra âm thanh rất nhẹ trên thớt, bàn tay của người đàn ông có khớp xương rõ ràng, mạnh mẽ có lực, cho dù đang cắt dâu, hình ảnh đó cũng đẹp đến không thể tưởng tượng được.

Khương Tri Ngất nhanh nhẹn cắt hết dâu tây, sau đó cho dâu tây và cần tây đã thái xong vào trong máy ép nước trái cây, rồi cúi đầu quan sát, sau đó ấn nút, âm thanh máy ép vang lên, Thư Dao đứng một bên cũng hơi khom người nhìn.

Khương Tri Ngất lắc đầu một cái, cũng không đuổi cái đuôi này đi, cho dù anh biết trong phòng bếp có nước, đối phương có thể bị trượt chân.

Trải qua khúc nhạc đệm vừa rồi, Khương Tri Ngất ngẫm lại thấy mình quá mức nghiêm khắc. Dù là mang thai cũng không thể vì những mối nguy hiểm nhỏ có thể xảy ra mà hạn chế đối phương được. Dĩ nhiên bất kỳ mối nguy nào cũng cần phải tiêu trừ trước khi nó xảy ra, nhưng không nên có suy nghĩ hạn chế hoạt động của phụ nữ có thai, mà nên ở bên cạnh tỉ mỉ trông chừng.

Khương Tri Ngất vắt nước chanh, một bên luôn chú ý dưới chân Thư Dao, sau đó lại phát hiện có lẽ mình thật sự quá xem thường cô, Thư Dao đúng là rất cẩn thận.

Máy ép nước vang lên tiếng “đỉnh”, Thư Dao lập tức nói: “Được rồi!”

Khương Tri Ngất ừ một tiếng, rót nước trái cây vào ly thủy tinh, rồi bỏ thêm một thìa mật ong và một ít nước chanh vắt, cuối cùng đưa ly nước cho Thư Dao.

Thư Dao tựa lưng vào bàn đá lưu ly, cầm ly lên nếm thử một ngụm, ánh mắt cong lại thành hình trăng lưỡi liềm: “Ngon lắm.”

Khương Tri Ngất bật cười: “Vậy thì uống nhiều một chút.”

Thư Dao nhìn phần nước trái cây còn thừa lại, chợt thấy run tay, cô nói: “Tôi, tôi không uống hết được đâu.”

Nhìn vào đôi mắt chứa ý cười của người đàn ông, lúc này cô mới phát hiện ra đối phương dường như đang cười cô à?

Sau khi nhận ra điều này, Thư Dao im lặng cười thầm, rồi bày ra vẻ mặt vô hại đơn thuần nói: “Thầy Khương cũng uống với tôi đi, không nên lãng phí đâu.”

Cô nhẹ nhàng vuốt vuốt bụng mình, cười híp mắt: “Bảo bảo nói nó uống một ly là đủ rồi, uống nhiều hơn nữa sẽ không chịu nổi.”

Khương Tri Ngất làm sao không nhìn ra được vẻ trêu chọc trong mắt cô. Người đàn ông bình thân lấy một cái ly khác rót phần nước trái cây còn lại vào, rồi uống một ngụm, chân mày khẽ nhướng lên: “Mùi vị không tệ.”

Thư Dao gật đầu, cố nhịn cười.

Cho dù bỏ thêm mật ong nhưng nước trái cây này vốn thiên về vị chua, đối với phụ nữ có thai như cô mà nói thì vừa uống, nhưng đối với người khác thì..haha.

Hai người đi tới bàn ăn, trên bàn còn có một đĩa đựng bánh quy, kẹo ngọt và một ít hoa quả.

Khương Tri Ngất ngồi xuống đối diện cô, Thư Dao uống một ngụm nước trái cây, lại ăn một miếng bánh quy, thấy Khương Tri Ngất không uống tiếp nên nhắc nhở: “Thầy Khương anh uống đi chứ.”

Khương Tri Ngất im lặng thờ dài, mặt không biểu cảm gì cùng cô uống hết cả ly nước trái cây.

..

Thời gian bọn họ ở chung tựa như trôi qua rất nhanh, mặt trời ngoài cửa sổ đã dần khuất bóng, chỉ chừa lại một vài ánh tà dương lẻ loi.



Thư Dao ôm gối tựa vào sofa xem phim, trong phút chốc con buồn ngủ tấn công đến, cô theo thói quen lấy tấm thảm ở bên phía sofa kia đắp lên người, rồi tựa vào sofa mơ màng ngủ. Tình trạng của cô gần đây rất hay mệt mỏi, nhưng bình thường thì ngủ không lâu sẽ tỉnh, những lúc này cũng không cần phải đi vào phòng ngủ trên lầu để ngủ.

Khương Tri Ngật đứng ngoài sân gọi điện thoại, mắt nhìn ngắm hoa hoa cỏ cỏ trong sân, không biết trước kia đã đọc được một câu nói trong quyển sách nào, người thích trồng hoa cỏ thường rất hiền lành, lại năng động rạng rỡ như ánh mặt trời.

Cảnh lá được cắt tỉa gọn gàng, độ ẩm của đất rất vừa phải, cây trong chậu tràn đầy sức sống. Khương Tri Ngật đưa mắt nhìn toàn bộ mọi góc ngách trong sân một lần, tựa như có thể mượn việc này để hiểu Thư Dao thêm một chút nữa.

Hình tượng nữ thần che đậy trên người cô dần dần bị tách ra, để lộ ra một mặt mà cô không muốn người khác nhìn thấy sau ống kính.

Ngoài suy đoán của anh là cô rất đơn thuần, hiền lành và... đáng yêu.

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Khương Tri Ngật cất điện thoại đi, nhìn xuyên qua cửa sổ thấy Thư Dao đang tựa vào sofa ngủ ngon lành.

Bước vào phòng khách, trên tivi vẫn còn đang chiếu phim. Dưới người cô có lót một cái gối, mảy giã ra, trông không giống như khó chịu lắm.

Khương Tri Ngật cúi người kéo tấm thảm mỏng trên người cô lên cao, lúc vừa định đứng dậy thì Thư Dao đã tỉnh.

Cô mơ màng mở mắt ra, giọng nói mang theo chút khăn khăn của người vừa mới tỉnh ngủ: “Ôi, thầy Khương...”

Khương Tri Ngật dịu giọng nói: “Là tôi đây, ngủ thêm chút nữa đi.”

Thư Dao không đáp lại, cô xoa xoa mắt ngồi dậy, nhìn chăm chăm vào anh mấy giây.

Khương Tri Ngật nói: “Có muốn lên lầu ngủ không?”

Thư Dao đặt hai tay lên bụng, nhớ ra mục đích hôm nay Khương Tri Ngật đến đây, cô mờ mịt nói: “Đã một buổi chiều rồi mà bảo bảo vẫn chưa cử động.”

Khương Tri Ngật nói: “Không sao cả, có lẽ nó cũng đang ngủ.”

Thư Dao gật đầu, trên mặt có chút u mê.

Khương Tri Ngật nhìn thấy biểu cảm lúc này của cô thì rất muốn vuốt ve mái tóc dài đó.

“Còn muốn ngủ thêm nữa không?” Người đàn ông hỏi.

Thư Dao mở to hai mắt, thở dài một hơi nói: “Không muốn ngủ nữa.”

Khương Tri Ngật không ép buộc cô nữa, nói: “Tối nay muốn ăn gì?”

Thư Dao: “Gì tôi cũng ăn được, tôi không kén ăn...”

Để nuôi như vậy sao?

Trong lòng Khương Tri Ngật âm thầm vang lên câu hỏi này.

“Ừ.” Khương Tri Ngật đáp một tiếng rồi đi vào bếp lần nữa.

Thư Dao hồi phục lại tinh thần, bất giác nhận ra được Khương Tri Ngật muốn tự mình nấu cơm cho cô sao?... Ôi! Tự nấu!

Cái này hoàn toàn khác với việc nấu sủi cảo cho cô lúc tết, cũng hoàn toàn khác với việc làm nước trái cây cho cô uống lúc này, là thật sự vào bếp đó!

Thư Dao nhớ tới lời dạy dỗ của anh hôm nay, dè dặt đứng lên, sau đó đi theo sau lưng Khương Tri Ngật.

“Thầy Khương, anh biết nấu ăn hả?” Thư Dao hỏi.

Cô cứ cho rằng nấu sủi cảo, làm nước trái cây đã là cực hạn trong việc nấu nướng của đàn ông rồi chứ.

Khương Tri Ngật lựa chọn nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh, suy nghĩ trong đầu cách phối hợp chúng với nhau, một bên đáp: “Biết chút chút.”

Thư Dao há to mồm: “Hả?”

Khương Tri Ngật quay đầu lại nhìn cô, trong mắt ngậm ý cười: “Mới vừa học được.”

Thư Dao:??

Khương Tri Ngật nhướn mày, không nói gì nữa, anh rửa rau, thái thức ăn, đun dầu, xào rau. . . Một loạt các động tác thuần thục lại quả quyết, có chút trình độ nào gọi là ‘biết chút chút’ hả.

Thư Dao tròn mắt há hốc mồm.

Buổi tối không nên ăn quá nhiều thịt, nên Khương Tri Ngật phối hợp xào rau xanh với chút thịt, thịt cắt thành sợi, vừa ngon miệng lại không ngấy. Còn gia vị nấu nướng cũng căn cứ theo khẩu vị của phụ nữ có thai để nêm nếm.

Thư Dao sờ bụng nhìn anh giống như có phép thuật, chỉ chưa tới nửa tiếng đã nấu xong hai món ăn, món được chưng cách thủy trong nồi cũng đã chín rồi.

Khương Tri Ngật bung thức ăn lên bàn ăn, Thư Dao lúc này còn đang bận ngây người trong phòng bếp.

Mấy giây sau mới kịp phản ứng lại, cô bận rộn mang bát đĩa bày ra bàn ăn.

Khương Tri Ngật xới com cho cô, nói: “Vốn còn định hầm canh nhưng nguyên liệu nấu ăn không đủ dùng, hôm nay miễn cưỡng ăn những món này trước đi.”

Mặc dù chỉ có hai món nhưng đã đủ để Thư Dao kinh ngạc rồi.

Cô bung bát ngồi đối diện Khương Tri Ngật, nói: “Thầy Khương, có phải anh đang gạt tôi không?”

Khương Tri Ngật ngồi xuống, hỏi: “Hả? Gạt gì?”

Thư Dao cắn cắn đĩa, hoài nghi nói: “Thật ra tài nấu ăn của anh rất tốt có đúng không?” Hai món ăn này mặc dù dùng nguyên liệu bình thường để nấu, nhưng cho dù là màu sắc hay mùi vị cũng ngửi ra được nó không tẻ, căn bản không giống như mới biết nấu nhà.

Khương Tri Ngật nhủ mày, nhạt nhẽo nói: “Đúng là mới vừa học được.”

Thư Dao mở lớn hai mắt, phát ra tiếng thán phục.

Có vài người, chẳng những diễn xuất tốt mà ngay cả tài nấu ăn cũng có thiên phú cao như vậy à?

Thư Dao bày ra vẻ mặt sùng bái, ăn hai đĩa com lại nhìn Khương Tri Ngật một lần. Khương Tri Ngật không biết phải làm sao, anh dừng đĩa lại hỏi: “Còn muốn hỏi gì nữa sao?”

Thư Dao: “Thầy Khương, anh đã học được bí kíp nấu ăn gì vậy?”

Mặc dù cô cũng biết nấu ăn, nhưng nhớ lại khoảng thời gian học nấu, trong lòng không khỏi chua xót khóc thầm, không biết qua bao lâu mới luyện đến được trình độ có thể ăn được.

Thư Dao chớp chớp đôi mắt to xinh đẹp, lộ ra dáng vẻ khiêm tốn xin chỉ bảo.

Khương Tri Ngật đặt một tay lên bàn, thông thả từ từ nói: “Bí kíp là...”

Thư Dao gật đầu.

Khương Tri Ngật nhìn chăm chăm vào cô, nói: “Bí kíp chính là nhìn một lần sẽ biết được.”

Mặt Thư Dao đầy mờ mịt, Khương Tri Ngật nhìn thế thì bật cười.

“Trong một nhà, cũng không nhất thiết mỗi một người đều biết nấu ăn ngon.” Khương Tri Ngật nói.

Thư Dao: “Hả?”

Khương Tri Ngật ung dung từ tốn nói tiếp: “Chỉ cần một người biết nấu ăn giỏi là được rồi.”

Thư Dao: “À...”

...

Sau khi ăn xong, hai người đi ra ngoài tản bộ một lúc, lúc quay lại, Thư Dao liền ngồi xuống sofa, hai tay đặt trên bụng, dáng vẻ vô cùng nghiêm túc.

Khương Tri Ngật ngồi xuống sofa ở bên cạnh, trên tivi vẫn đang ở kênh chiếu phim điện ảnh.

Trong căn phòng lớn như vậy, chỉ có âm thanh phát ra từ tivi, và lời nói không ngừng của Thư Dao. Ngược lại Khương Tri Ngật không khó chịu chút

nào, người phụ nữ bên cạnh mặc một bộ đồ ở nhà màu trắng, tóc được cột lại gọn gàng, có vài sợi tóc rơi xuống má.

Khương Tri Ngật nhìn vào màn hình tivi, nhưng sự chú ý lại không tự chủ được bị người phụ nữ bên cạnh hấp dẫn.

Thư Dao nói một lần nghỉ một lúc, cùng xem phim với anh, thỉnh thoảng lại bình luận đôi câu, hai người dễ dàng bàn luận về diễn xuất mà.

Thư Dao ngồi thẳng người, hai tay vẫn khoác lên bụng như cũ, bị bộ phim hấp dẫn.

Đột nhiên cô kêu lên một tiếng.

Tìm Khương Tri Ngật cơ hồ muốn ngừng đập, anh lập tức nói: “Sao vậy?”

Thư Dao ngẩng đầu, cả người cô có chút cứng ngắc, trên mặt mang theo nét vui mừng: “Thầy Khương, đứa bé cử động rồi!”

Khương Tri Ngật kìm chế sự vui vẻ, nói: “Thật không?”

Thư Dao nhanh chóng gạt đầu, một tay vuốt ve phần bụng, nhanh giọng nói: “Chỗ này! Nó mới vừa đá ở đây!”

Khương Tri Ngật nhích đến gần, duỗi tay chạm vào chỗ cô vừa chỉ. Thư Dao không dám rời tay đi, rất sợ rời đi đứa trẻ sẽ không cử động nữa.

“Thầy Khương nhanh lên nha!” Thư Dao thấp giọng thúc giục, rất sợ anh lại bỏ lỡ thai động.

Khương Tri Ngật đặt tay xuống cạnh bàn tay cô, hai bàn tay khẽ chạm vào nhau, Thư Dao sùng sốt dời tay đi một chút, nhỏ giọng nói: “Chỗ này, sang phải chút nữa.”

“Ừ.” Khương Tri Ngật đáp một tiếng rồi dời đi theo ý cô.

Đột nhiên anh cảm giác được thật sự như có một cái gì đó chạm vào lòng bàn tay mình, biểu cảm trong nháy mắt trở nên trống rỗng.

Thư Dao vẫn chưa phát hiện ra, hỏi: “Thầy Khương, anh cảm thấy sao rồi?”

Khương Tri Ngật không trả lời, bàn tay lại không tự chủ xê dịch đi theo động tác nhỏ đó, Thư Dao nhìn thấy biểu cảm này của anh thì chắc chắn biết bảo bảo đang cử động.

Cô hơi hít vào một hơi, bên tai chỉ còn lại âm thanh của tivi.

Người đàn ông hơi cúi đầu, biểu cảm trên mặt có chút nghiêm túc. Lòng bàn tay bị đụng phải cảm giác như có một chú mèo con nhẹ nhàng cọ cọ ở bên chân, rõ ràng người còn nhỏ như vậy mà, nội tâm của anh kích động đến không thể nào hình dung được.

Cảm xúc trong lòng ngổn ngang, nhưng sắc mặt vẫn duy trì được vẻ bình tĩnh.

Khương Tri Ngật chậm rãi di chuyển bàn tay, động tác của thai nhi trong bụng thể nhưng lại dần dần biến mất. Khương Tri Ngật khẽ cau mày, bàn tay hơi dịch về chỗ cũ, dừng lại một lúc, cứ lặp đi lặp lại như vậy mấy lần, Thư Dao nhìn thấy động tác này của anh thì biết ngay bảo bảo lại ‘ngủ’.

Khương Tri Ngật ngẩng đầu lên hỏi: “Sao nó không động nữa rồi?”

Thư Dao không khỏi buồn cười, cô nói: “Một tiếng thai động chỉ khoản bốn đến năm lần, có thể bảo bảo đang nghỉ ngơi rồi.”

Khương Tri Ngật ừ một tiếng, đáng vẻ có sóng gió gì cũng vẫn không kinh động đến anh được, anh thu tay về, lại vẫn có cảm giác không ổn như cũ. Ở nơi mà Thư Dao không nhìn thấy được, bàn tay của anh vừa mới sờ được thai động trên bụng Thư Dao hơi nắm chắc lại, sắc mặt Khương Tri Ngật bình tĩnh, nhưng trong lòng lại đang ngẫm nghĩ về xúc cảm đó.

Vừa rồi anh mới chạm vào tay đứa bé sao?

Mày Khương Tri Ngật hơi nhíu lại, trầm ngâm: Đó là tay của nó, hay là chân? Hoặc có thể là cái đầu nhỏ bé?

Anh tưởng tượng ra hình ảnh của đứa bé sau khi được sinh ra, tay chân nhỏ nhắn mềm mại, khuôn mặt nhỏ bé mũm mĩm. . .

Thư Dao: “Thầy Khương?”

Hình ảnh tay nhỏ chân nhỏ trong đầu liền biến mất, thay vào đó là khuôn mặt dịu dàng hiền lành của người phụ nữ.

“Thầy Khương?” Thư Dao lộ ra vẻ khó hiểu, nói: “Anh đang nghĩ gì vậy?”

Gọi anh hai tiếng nhưng anh hoàn toàn không đáp lại, đáng vẻ cau mày nghiêm túc.

Một tay Khương Tri Ngật nắm thành quyền, đặt bên mép ho khan một tiếng, nói: “Mấy giờ tối cô đi ngủ?”

À..

Thư Dao thành thật đáp: “Mười giờ.”

Khương Tri Ngật ngẩng đầu nhìn đồng hồ, nói: “Muốn tắm chưa?”

Thư Dao mở to hai mắt, lắp bắp nói: “Muốn, muốn ạ.”

Khương Tri Ngật bình tĩnh nói: “Bây giờ đi tắm đi.”

Thư Dao: “??”

Khương Tri Ngật: “Tôi ở đây chờ cô.”

Thư Dao vẫn chưa chịu đi, Khương Tri Ngật khẽ thở dài một hơi, anh có cảm giác như từ sau khi gặp được cô, mọi cảm xúc của anh dường như khó có thể kiềm chế được.

Anh nói: “Tôi hy vọng lúc mình rời đi thì cô hoàn toàn an toàn không có nguy hiểm gì.”

Sự lo lắng này hình như rất dư thừa, lúc hai người không gặp nhau, Khương Tri Ngật đã tự nói với mình, Thư Dao có thể chăm sóc kỹ bản thân, thân thể cô cũng rất khỏe mạnh, sẽ không xảy ra bất kỳ chuyện gì.

Nhưng từ sau khi gặp cô, mọi lo lắng và khấn nguyện đều chiếm lấy đầu óc anh mọi lúc mọi nơi, khiến anh không tự chủ được muốn loại bỏ hết bất kỳ chuyện gì nguy hiểm có thể xảy ra với cô.

Biểu cảm Thư Dao không có thay đổi gì, cô nhẹ giọng nói: “Vâng.”

Cô đi lên lầu, Khương Tri Ngật giờ tay lên đề lại mi tâm của mình, rồi thở dài một hơi.

Hai mươi phút sau, Thư Dao đi xuống lầu, mái tóc dài được khăn tắm quấn lại, cả người đang mặc một bộ quần áo ngủ màu tím.

Có thể do cô vừa mới tắm xong đi xuống nên trên mặt vẫn còn vệt ửng đỏ, ánh mắt long lanh như mặt hồ mùa thu.

Thư Dao vịn lan can của cầu thang, nói: “Thầy Khương tôi tắm xong rồi.”

Khương Tri Ngật mở mắt ra, rồi đứng lên nói: “Không được quên sấy tóc.”

Thư Dao gật đầu: “Vâng.”

Khương Tri Ngật giờ tay lên nhìn đồng hồ, nói: “Vậy tôi đi trước, sấy tóc xong nhớ đi nghỉ sớm.”

Thư Dao tiễn anh tới cửa, Khương Tri Ngật đứng ở chỗ huyền quan ngăn cô lại, nói: “Tóc vẫn còn ướt.”

Thư Dao vẫn không nói gì thêm, chỉ gật đầu như cũ, ngoan ngoãn giống như Khương Tri Ngật là anh trai còn cô là em gái bốn tuổi.

Khương Tri Ngật bật cười, nhẹ lắc đầu một cái.

Thư Dao đứng bên trong cửa, nghiêm túc ngăn không cho gió thổi vào người mình.

“Thầy Khương?” Thư Dao khẽ gọi anh.

Khương Tri Ngật nói: “Đóng cửa lại đi, tôi đi đây.”

“Vâng.” Thư Dao đáp lại, nghe lời anh, không hề do dự đóng cửa lại.

Khương Tri Ngật xoay người đi ra cẩn thận đóng chắc cửa lớn lại, lại lần nữa kiểm tra xem cửa có khóa chắc chưa.

Đèn xe chớp hai cái, lúc anh đang định bước lên xe chợt ngẩng đầu lên nhìn thấy có một thân ảnh đang đứng bên cửa sổ sát đất trong phòng.

Thư Dao nắm chắc rèm cửa sổ, theo bản năng muốn trốn đi. Lại suy nghĩ hai giây, cảm thấy mình có gì phải trốn chứ?

Cho nên cô lập tức thoái mái đứng trước cửa sổ, vẫy vẫy tay với anh.

Khương Tri Ngật khẽ gật đầu, ngồi vào trong xe cho xe chạy đi.

Trong phòng lập tức yên tĩnh trở lại, mặc dù bộ phim trong tivi vẫn còn đang chiếu, nhưng cô lại có cảm giác căn phòng yên tĩnh đến đáng sợ.

Thư Dao ngồi xuống sofa, ôm một cái gối vào người, vẫn có cảm giác trái tim trống rỗng, cô lại cầm một cái gối khác ôm vào ngực, lần này trong ngực

đã được lấp đầy.

Nhưng mà...sao cô lại vẫn còn cảm thấy cô đơn thế này.

Thư Dao thở dài một hơi, một lần nữa đứng trước cửa sổ sát đất, ngoài cửa vô cùng trống trải, không có bất kỳ chiếc xe nào đậu ven đường.

...

Cô không phải đã sớm có thói quen ở một mình rồi sao? Hết việc thì về nhà, ăn cơm một mình, ngủ một mình, một mình ngồi trên sofa xem phim.

Cô không cần người giúp việc, thậm chí sau khi mang thai cần người chăm sóc, cô vẫn từ chối yêu cầu mời người giúp việc và đầu bếp của Trần Bằng như cũ, từ chối Hiếu Hiếu dọn đến để tiện chăm sóc cho cô.

Cô luôn có thói quen trong nhà này chỉ có một mình cô, không quen có thêm một ai khác nữa, cho dù là bạn bè thân thiết đi chăng nữa cũng không được thâm nhập vào vùng riêng tư của cô.

Đã nhiều năm như vậy, loại thói quen này đã sớm cắm rễ vào trong xương tủy của cô. Nhưng trong hai tháng gần gũi quen biết anh, nó lại từ từ bị tan rã đi.

Sau khi người đàn ông rời đi, hình ảnh anh đứng trong bếp thái thức ăn, khi anh đặt tay lên bụng cô cảm nhận thai động... Lại cứ xuất hiện trong đầu Thư Dao, có đuổi cũng không đi, không cách nào biến mất được.

Loại cảm giác này rất xa lạ, cũng khiến cô thấy mờ mịt. Nhưng cô vẫn nhớ lời nói của Khương Tri Ngật, sấy khô tóc, sau đó ngoan ngoãn nằm lên giường, lấy sách nuôi dạy con cái ra đọc, mang theo tâm tình hơi mất mát...

Mười phút sau, điện thoại truyền đến âm thanh tin nhắn mới.

Thư Dao lập tức đặt sách xuống cầm điện thoại lên.

Khương Tri Ngật: Tôi về tới nhà rồi.

Thư Dao lộ ra vẻ mặt tươi cười nhắn lại: Vâng, anh cũng đi nghỉ sớm nha.

Khương Tri Ngật: Được.

Thư Dao: Ngủ ngon.

Khương Tri Ngật: Ngủ ngon.

Trái tim luôn nóng nảy mất mát giờ phút này đã bình tĩnh trở lại, cô lại cầm sách lên lần nữa, chăm chú đọc.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 39

Edit: Mộc Từ Đăng

Khương Tri Ngật để điện thoại bên tai, khép quyển kịch bản lại, nói: “Xin lỗi Tần tỷ, bộ phim này tôi không diễn.”

Tần Lâm kiên nhẫn hỏi: “Vì sao? Cho tôi một lý do hợp lý.”

Khương Tri Ngật yên lặng mấy giây: “Lý do cá nhân.”

Tần Lâm: “Là vì Thư Dao?”

Mặc dù công ty dành cho Khương Tri Ngật một không gian cá nhân vô cùng lớn, chưa bao giờ hạn chế cuộc sống riêng tư cũng như công việc quay phim của anh, nhưng điều đó không có nghĩa Tần Lâm không biết trong khoảng thời gian này anh đã làm gì. Sỡ dĩ cô ta không ngăn cản là vì bất luận là cô ta hay cấp cao của công ty đều hết sức yên tâm với Khương Tri Ngật.

Nhưng mà chỉ gần gũi hai tháng, Tần Lâm lại phát hiện có lẽ mình đã nghĩ sai rồi.

Khương Tri Ngật không phủ nhận, bình tĩnh nói: “Ừ.”

Tần Lâm dường như có chút tức giận: “Tri Ngật, có phải cậu nhập vai quá sâu rồi không hả?”

Khương Tri Ngật không nói gì. Tần Lâm chất vấn anh: “Cậu và Thư Dao chẳng qua chỉ là hiệp ước vợ chồng, có con cũng chỉ là một sự bất ngờ mà thôi. Cậu muốn chịu trách nhiệm với cô ta, vì hình tượng bản thân và sự nghiệp diễn xuất của cô ta mà làm ảnh hưởng tới con đường tương lai của mình, Tri Ngật, cậu đang nghĩ gì vậy?”

Tần Lâm đã sớm muốn hỏi, cho dù không phải trong giới giải trí, bất kỳ một ngành nghề nào khác, trai gái say rượu phát sinh quan hệ, anh tình nguyện, không có ép buộc thì cũng không cần ai phải chịu trách nhiệm!

Nhân phẩm của Khương Tri Ngật, cô ta hiểu, phẩm chất đặc biệt và quy tắc làm người của anh khiến cho những diễn viên mới cùng lứa tuổi không thể nào so sánh với độ cao của anh được, những điều này Tần Lâm đều hiểu, cho nên khi anh báo với cô ta rằng anh và Thư Dao đã phát sinh quan hệ, đứa bé trong bụng cô là con của anh, cô ta hoàn toàn không hề kinh ngạc gì, cũng không tức giận.

Thậm chí lúc Khương Tri Ngật đề nghị kết hôn với Thư Dao, cô ta cũng yên tâm, hoàn toàn tin tưởng Khương Tri Ngật có thể xử lý êm đẹp chuyện này.

Nhưng ngoài dự liệu của cô ta là Thư Dao từ chối đề nghị kết hôn. Còn chưa chờ Tần Lâm thở phào một hơi thì Khương Tri Ngật lại đề nghị hai người đóng giả vợ chồng, và đề nghị này được cô ta cùng với người quản lý của Thư Dao nhất trí tán đồng, cuối cùng hai công ty bàn bạc với nhau, quyết định đưa ra phương án công khai...

Hết thấy mọi việc được tiến hành rất thuận lợi, chỉ chờ khi Thư Dao sinh con xong, cô và Khương Tri Ngật sẽ giải trừ quan hệ ‘vợ chồng’, chỉ thế này thì Tần Lâm có biện pháp để khôi phục lại hình tượng cho Khương Tri Ngật như lúc trước khi ‘kết hôn’, sẽ làm cho khoảng thời gian ‘hôn nhân’ này không ảnh hưởng chút nào tới Khương Tri Ngật.

Nhưng khi cô ta mặc kệ thì kết quả nhận lại chính là... Khương Tri Ngật càng ngày tiến lại càng gần Thư Dao, đến studio đón người, đi khám thai cùng, bây giờ vì cái quan hệ chồng trên danh nghĩa mà từ chối đóng phim mới?

Sự bất mãn và lửa giận tích tụ từng ngày dần dần đi tới giới hạn, trong nháy mắt đầu óc cô ta như bị ngọn lửa thiêu đốt.

Khương Tri Ngật giơ tay lên xoa mi tâm, nói: “Tần tỷ, chuyện này không có liên quan gì với Thư Dao.”

Tần Lâm: “Sao mà không có liên quan hả? Tri Ngật, sao cậu lại ngu ngốc như vậy? Cho dù đứa bé và cậu cùng chảy một dòng máu, nó là con ruột của cậu, nhưng cậu và Thư Dao vốn vạ chỉ là quan hệ hiệp ước mà thôi, chờ đến khi đứa bé ra đời, hai người sẽ không còn quan hệ gì nữa, chẳng lẽ cậu không hiểu điều này ư?”

Cô ta không tin Khương Tri Ngật không hiểu, nhưng cô ta lại không hiểu vì sao cho dù đôi phương biết cũng vẫn làm những chuyện vô vị như vậy. Cái này không hề giống như tác phong của Khương Tri Ngật.

Khương Tri Ngật lẳng lặng nghe cô ta nói xong, mới bình tĩnh đáp: “Tôi biết rõ.”

Tần Lâm nắm chặt bút trong tay, thấp giọng nói: “Nếu biết vì sao lại còn ở gần Thư Dao như vậy?”

Vào hai tháng trước, Tần Lâm và Trần Băng đã cùng bàn bạc xong mọi chuyện về Thư Dao, còn cả phương án khoe ân ái, hâm nóng tình cảm của hai người họ, đây vốn không cần hai đại minh tinh như họ tự tiện hành động!

Khương Tri Ngật nói: “Vi chăm sóc cô ấy.”

Tần Lâm sững sốt, không ngờ Khương Tri Ngật lại thẳng thắn như vậy, một lúc lâu cô ta cũng không biết phải nói gì.

Khương Tri Ngật thở dài một hơi, giọng nói bình thản không gọn sóng: “Đứa bé này đến không phải chỉ là trách nhiệm của một mình Thư Dao, tôi cũng không thể đứng đây trách nhiệm. Đêm hôm đó cả hai người chúng tôi đều được cái mình muốn, nhưng xảy ra chuyện bất ngờ, cho dù truy cứu trách nhiệm cũng không làm nên chuyện. Thư Dao muốn giữ lại đứa bé thì tôi không có quyền ngăn cản cô ấy, tôi là bố ruột của đứa bé. Thư Dao vì chuyện mang thai mà bị dư luận công kích, sự nghiệp bị ảnh hưởng... Đối với những điều này tôi không thể nào mặc kệ ngồi nhìn được.”

Tần Lâm hiển nhiên cũng biết những điều này, cô ta nói: “Cậu chịu trách nhiệm với cô ta, một nam diễn viên đang ăn khách đột nhiên công khai tình yêu, còn sắp làm bố, chẳng lẽ người bị tổn thất chỉ có mình cô ta thôi sao? Chuyện hôn nhân và đứa bé này chẳng lẽ còn không ảnh hưởng tới sự nghiệp và hình tượng của cậu?”

Khương Tri Ngật: “..Chuyện này không giống nhau.”

Tần Lâm hỏi: “Không giống nhau chỗ nào?”

Khương Tri Ngật chậm rãi nói: “Tuổi thọ trong nghề của nam diễn viên sẽ dài hơn nữ, một hai năm sự nghiệp xuống thấp đối với tôi cũng không tạo được tổn thất gì lớn.”

Tần Lâm lạnh lùng nói: “Tri Ngật!”

Khương Tri Ngật nhắm hai mắt lại nói: “Nữ diễn viên lại khác, có thai trước khi kết hôn, chưa lập gia đình đã phải sinh con... Scandal như vậy một khi

thành sự thực thì sẽ là một đả kích trí mạng với sự nghiệp của cô ấy, và không có cách nào cứu vãn được.”

Tần Lâm: “Cho nên cậu hy sinh sự nghiệp của mình để bảo vệ danh tiếng của Thư Dao ư?”

Khương Tri Ngật hơi ngần ngừ, nhớ lại tâm tình của mình khi biết được Thư Dao mang thai vào hai tháng trước... Khi đó suy nghĩ của anh rất đơn giản, thật sự là muốn chịu trách nhiệm với Thư Dao và đứa bé, nói lên yêu cầu kết hôn cũng là thật, nhưng bên cạnh đó cũng là từ thái độ muốn chịu trách nhiệm. Cho tới khi Thư Dao từ chối, hai người làm hiệp ước kết hôn giả.. thì suy nghĩ của Khương Tri Ngật vẫn không thay đổi.

Mặc dù là người nổi tiếng, nhưng anh cũng không phải quá chú tâm đến tên tuổi và lợi ích, anh bước vào giới giải trí vì thích diễn. thành danh và nổi tiếng cũng nằm trong dự liệu của anh, đồng thời chúng chưa từng khiến anh thấy cực khổ.

Cho dù vì giúp Thư Dao mà ảnh hưởng tới sự nghiệp và hình tượng của anh, anh cũng không thêm để ý tới. Không phải vì có tình cảm nào đặc biệt với Thư Dao, mà vì bản thân anh không quan tâm.

Loại suy nghĩ này không biết từ khi nào đã dần thay đổi.. Khương Tri Ngật không đáp lại, chỉ lẳng lặng trầm tư.

Biết được Thư Dao ở một mình sao? Một mình nấu cơm? Hay là biết rõ con đường phía trước của cô rất nguy hiểm, nhưng vẫn lạc quan hoạt bát và có suy nghĩ tích cực?

Trên màn ảnh, Thư Dao là một nữ thần hoàn mỹ, cuộc sống riêng rất đơn giản, tính tình hiền lành, thanh thuần xinh đẹp, truyền thông và fan hâm mộ gọi cô là tiên nữ trên cung trăng. Kỹ thuật diễn tốt, chuyên nghiệp... Trên người được dán lên vô số sự ưu tú, kết hợp lại thành một hình tượng nữ thần không có khuyết điểm trước mặt công chúng.

Không biết là do vô tình hay hữu ý mà từ khi hai người tiếp xúc với nhau, mặt nạ trên người đối phương dần dần được cởi bỏ, hiện ra trước mặt anh là một người dịu dàng, hiền lành, lạc quan, thậm chí còn là một cô gái nhỏ đơn thuần. Cô thật sự rất đẹp, giọng nói dịu dàng nhỏ nhẹ mỗi khi gọi anh là thầy Khương, lông mi giống như lông chim nhẹ nhàng chớp chớp, trong đôi mắt xinh đẹp chứa ý cười..

Bất kỳ một biểu cảm nhỏ nào, hay động tác gì cũng được phóng to cực hạn trong đầu Khương Tri Ngật, làm cho tình cảm và lý trí lúc đầu của anh hoàn toàn tan rã, từ từ biến thành đau lòng và lo lắng.

Rõ ràng rất sợ nhưng không bao giờ nói ra. Rõ ràng rất khó chịu cũng không chịu mở miệng. Luôn luôn mỉm cười, giọng nói ôn hòa...

Khương Tri Ngật không muốn cô khóc, không muốn cô lộ ra biểu cảm khổ sở... Anh hy vọng trên khuôn mặt cô vĩnh viễn chỉ có nụ cười lạc quan ngây thơ.

Cho nên... đây được xem là giải thích cho những hành động gần đây của anh đi.

Khương Tri Ngật nói: “Tôi cũng không hy sinh sự nghiệp của mình.”

Tần Lâm: “Biên kịch Hồng Đan, đạo diễn Đàm Hoa Phong, nhân vật chính dường như tạo ra vì cậu, kịch bản chắc chắn rất mới mẻ, cậu có biết có bao nhiêu người đổ mắt nhìn tài nguyên này không?”

Khương Tri Ngật đáp: “Tôi biết.”

Tần Lâm hạ thấp giọng nói: “Hồng Đan và đạo diễn Đàm đã chỉ đích danh muốn cậu diễn rồi, có thể vì cậu mà điều chỉnh thời gian khai máy. Bây giờ địa vị của cậu trong giới giải trí này chỉ còn thiếu mỗi chiếc cúp! Bộ phim này chắc chắn sẽ mang giải thưởng về cho cậu!”

Khương Tri Ngật nhắm hai mắt lại, lúc mở ra trong mắt vẫn là vẻ trấn tĩnh như cũ: “Tôi biết chứ Tần tỷ.”

Anh làm sao lại không biết? Kịch bản đã gửi đến cho anh từ tháng trước, chiếu theo địa vị hôm nay trong giới điện ảnh của Khương Tri Ngật, anh muốn diễn một nhân vật nào hầu như phải xem cả bộ phim ra sao, biên kịch Hồng Đan đưa một cuốn kịch bản nguyên vẹn đến cho Tần Lâm, Tần Lâm nhìn sơ qua một lần rồi gửi lại cho Khương Tri Ngật.

Trong một tháng này, Khương Tri Ngật lật xem quyển kịch bản này rất nhiều lần, từ tính cách nhân vật cho đến tính hợp lý của bộ phim, nói chính xác thì nó là một bộ phim hay. Nhưng anh vẫn không thể nhận như cũ.

Thật ra tính cách của Tần Lâm và Khương Tri Ngật rất giống nhau, hai người đều bình tĩnh lý trí, nhưng hôm nay Tần Lâm không có cách nào duy trì lý trí của mình được nữa.

“Tri Ngật.” Tần Lâm gọi tên anh, nói: “Rốt cuộc cậu đang suy nghĩ gì vậy?!”

“Xin lỗi Tần tỷ.” Khương Tri Ngật vẫn không thay đổi quyết định.

Tần Lâm hỏi phục lại hơi thở, lúc mở miệng lần nữa đã không còn vẻ tức giận: “Nghĩ kỹ rồi?”

Khương Tri Ngật: “Ừ.”

Tần Lâm: “Được thôi.”

Sau khi tắt máy, Tần Lâm ngồi thật lâu trong phòng làm việc nhưng vẫn không có cách nào bình tĩnh nổi, nhưng có ép Khương Tri Ngật cũng không được gì, cuối cùng chỉ đành từ chối bộ phim này mà thôi.

..

Khương Tri Ngật đặt quyền kịch bản vào ngăn kéo, rồi cầm chìa khóa xe rời đi. Bốn mươi phút sau, xe dừng lại trước nhà riêng của Thư Dao.

Thư Dao đi ra mở cửa, ngay lập tức trên mặt thoáng hiện qua tia ngạc nhiên và vui mừng.

“Thầy Khương.” Thư Dao vui vẻ nói: “Sao anh lại tới đây?”

Thời gian này, trừ khi đi khám thai, hai người dường như không gặp mặt nhau.

Khương Tri Ngật nói: “Ăn sáng chưa?”

Thư Dao gật đầu nói: “Ăn rồi.”

“Ừ.” Khương Tri Ngật đáp một tiếng.

Thư Dao cẩn thận cất giấu tâm tình trong lòng, nói: “Thầy Khương... anh có chuyện gì à?”

Khương Tri Ngật nhìn cô: “Tôi tới xem cô chút thôi.”

Thư Dao ngẩn ra, ngây ngốc né người đi để Khương Tri Ngật vào nhà, sau đó cô lại đi theo sau lưng anh.

Khương Tri Ngật nhìn lướt qua bàn ăn, rất sạch sẽ. Thư Dao rót một ly nước rồi đặt xuống bàn trà nhỏ.

Khương Tri Ngật nói: “Cảm ơn.”

Thư Dao đột nhiên có chút mất tự nhiên, giữa sự vui mừng lại còn kèm theo một chút mờ mịt. Trước đó là do cảm nhận được thai động nên cô mới kích động mà gọi cho anh, khi anh chạy tới cũng đã chiều, không bao lâu sao thì đến tối, Thư Dao và anh ở chung với nhau rất dễ dàng, còn bây giờ, đang là buổi sáng, hai người lại ở cùng dưới một mái nhà... Loại cảm giác này rất xa lạ với Thư Dao nhưng cô cũng không bài xích nó.

Cô ngồi xuống cạnh Khương Tri Ngật, rồi đưa mắt nhìn anh.

Sắc mặt Thư Dao hôm nay nhìn rất tốt, hôm nay cô mặc quần áo ở nhà màu tím nhạt, bụng nhô lên, bàn tay khoác lên bụng, chớp chớp mắt nhìn anh.

Khương Tri Ngật nói: “Tối qua ngủ ngon không?”

Thư Dao đáp: “Vâng rất ngon.”

Khương Tri Ngật: “Lúc ngủ thân thể có gì khó chịu không?”

Thư Dao cẩn thận suy nghĩ một chút rồi nói: “Không có...”

Qua vài giây sau cô lại bổ sung thêm: “Có một lúc hơi khó chịu nhưng mà tôi có thể chịu được.”

Khương Tri Ngật hơi nhíu mày, nói: “Khó chịu chỗ nào?”

Thư Dao không nghĩ rằng sẽ giấu anh, cô thành thực nói: “Có lẽ do bụng lớn nên lúc ngủ eo có hơi không thoải mái... nhưng nó cũng không khác mấy cảm giác khó chịu trong những lúc nhiều việc bận rộn, ngủ một giấc sẽ ổn thôi.”

Nghe có vẻ không nghiêm trọng lắm, Khương Tri Ngật khá yên tâm, anh lại hỏi thêm: “Lúc thức dậy buổi sáng dạ dày còn khó chịu nữa không?”

Thư Dao do dự hai giây rồi nói: “À... bác sĩ Lâm nói nó là chuyện bình thường.”

Chưa từng nghĩ sẽ giấu anh nhưng lại không muốn anh phải lo lắng, loại cảm giác này vừa mâu thuẫn vừa kỳ lạ.

Khương Tri Ngật cau mày không nói gì, Thư Dao vẫn đang nhìn chằm chằm anh.

Sau đó Khương Tri Ngật lại hỏi cô một vài chuyện về sức khỏe, Thư Dao đều ngoan ngoãn trả lời. Gần tới trưa, Khương Tri Ngật đứng lên nói: “Hôm nay muốn ăn món gì?”

Thư Dao ngờ ngác nói: “Thầy Khương không lẽ anh định xuống bếp à?”

Khương Tri Ngật gật đầu, Thư Dao cảm thấy đầu óc mình lúc này rối tinh rối mù, cô muốn hỏi tại sao Khương Tri Ngật lại muốn nấu cho cô ăn, nhưng lại cảm thấy câu hỏi này rất ngốc, hơn nữa... trong lòng cô còn vui vẻ.



Thư Dao sờ bụng nói: “Tôi muốn ăn dưa muối, và rau trộn nữa!”

Món ăn rất đặc biệt nhưng không khó làm. Khương Tri Ngật nói: “Canh cải chua thì sao?”

Thư Dao tưởng tượng một chút, không tự chủ được nuốt nước bọt một cái, nói: “Được ạ.”

Khương Tri Ngật gật đầu rồi đi vào bếp.

Đây là lần thứ ba anh xuống bếp vì cô... Thư Dao đếm thầm trong lòng.

Bầu trời ngoài cửa sổ xanh trong, vạt dậm không thấy một gợn mây, những nhành hoa trong sân đứng đưa theo gió, khẽ khàng lắc lư.

Thư Dao tìm được hai cái tạp dề, một cái màu xanh đậm cái còn lại là màu hồng, mấy ngày trước lúc Hiểu Hiểu mua nguyên liệu nấu ăn đến cho cô đã mang tới, nói là mua hàng được người ta tặng.

Thư Dao đi tới cửa phòng bếp rồi ló đầu vào, hỏi: “Thầy Khương, anh còn muốn đeo cái này không?”

Cô giờ giờ cái tạp dề trong tay, lời đề nghị rất chân thành.

Thư Dao còn bổ sung thêm: “Tôi sợ quần áo anh bị bẩn.”

Khương Tri Ngật nói: “Được.”

Cô đi tới trước mặt anh thì chợt phát hiện cả hai tay anh đều đang ướt nước vì rửa rau. Thư Dao ngập ngừng một giây, đột nhiên Khương Tri Ngật hơi nâng tay lên, mặt Thư Dao lập tức trở nên nóng bỏng, cô hơi nghiêng người vòng hai tay qua eo anh, rồi cột dây lại.

“Cảm ơn.” Người đàn ông nói.

“Không, không có gì.” Thư Dao bình tĩnh nói.

Sau đó cô quay lại phòng khách, ngồi một lúc lại nghĩ ngợi: Hôm nay thầy Khương tới làm gì nhỉ...

Mấy phút sau cô đứng lên rồi mặc cái tạp dề màu hồng vào, vừa dỡ eo vừa đi vào phòng bếp, cô ngo đầu vào trong nói: “Có chuyện gì mà tôi có thể giúp được không?”

Khương Tri Ngật theo bản năng định từ chối nhưng khi nhìn vào mắt cô lời nói ra lại thay đổi: “Có thể rửa rau.”

“Vâng!” Thư Dao vui vẻ đồng ý, đi tới cạnh bồn rửa, vui vẻ rửa rau.

Cạch cạch cạch... âm thanh thái rau vang lên, Khương Tri Ngật chuyên tâm thái thức ăn, đao pháp vô cùng đẹp mắt.

Thư Dao nhìn anh cắt vài cái, rau củ trong tay anh lập tức biến thành tác phẩm nghệ thuật, cô càng xem càng thấy thích. Tiếng nước chảy và tiếng thái thức ăn vang lên cùng nhau, bầu không khí hài hòa lại ấm áp.

Mỗi một lá rau, mỗi một phần gốc đều được Thư Dao tỉ mỉ rửa sạch, rửa qua mấy lần rồi đặt vào rổ cho ráo nước, sau đó xoay người lại hỏi: “Còn có việc gì nữa không?”

Khương Tri Ngật nói: “Lột tỏi thái hành đi.”

“Vâng, vâng.” Thư Dao đồng ý, lấy tỏi ra bóc vỏ, cô đi tới cạnh người Khương Tri Ngật, phòng bếp nhà cô rất lớn, thớt cũng có một vị trí dành riêng cho nó.

Thư Dao cầm dao thái thức ăn lên, nghiêng đầu hỏi: “Thái sợi hay giã nhuyễn ạ?”

Khương Tri Ngật nhìn sơ qua rồi nói: “Một nửa thái sợi, một nửa giã nhuyễn.”

Thư Dao cười cong mắt: “Không thành vấn đề!”

Cô cầm dao lên mài vài cái, sau đó híp mắt thái tỏi, hình ảnh đồ ăn được thái ra mặc dù không tính là tinh xảo nhưng cũng nhìn ra được là hay lắm.

Khương Tri Ngật có hơi buồn cười, môi cong lên.

Thư Dao phân hai loại tỏi sau khi thái ra vào trong đĩa nhỏ, Khương Tri Ngật khuấy khuấy nồi canh nói: “Hành.”

Thư Dao lập tức mang hành đã được thái xong tới, Khương Tri Ngật nhận lấy, bỏ vào trong nồi canh, rồi chỉnh lửa cho nhỏ lại.

Thư Dao lại xoay người rửa củ cải, sau khi rửa xong thì mang đến cho Khương Tri Ngật, kể đó anh cắt ra rồi phối với cách loại nguyên liệu khác.

Thư Dao cầm bát đứng cạnh anh, động tác của Khương Tri Ngật vô cùng chuẩn xác, bỏ gia vị vào bát nói: “Khuấy đều lên.”

“Vâng!” Thư Dao xoay người cầm đũa nhẹ nhàng khuấy lên, cô chợt hít mũi một cái, có hơi thêm chảy cả nước bọt.

Cô liếm liếm môi, đổ gia vị vào phần cải chua đã làm xong, sau đó trộn lên, nhìn vừa thơm lại vừa giòn.

Thư Dao lấy một đôi đũa khác gấp một miếng cho vào trong miệng, nhai vài cái, đầu lưỡi bị kích thích, gia vị được phối hợp rất hài hòa, trong chua có cay, Thư Dao thỏa mãn híp mắt lại, nói: “Ngon quá.”

Khương Tri Ngật nghe được âm thanh thì quay đầu lại nói: “Mùi vị đã được chưa?”

Thư Dao gật đầu, trên môi còn dính chút nước, cô lại gấp một miếng khác đưa đến bên miệng Khương Tri Ngật, cười nói: “Thầy Khương, anh ném thử một miếng đi.”

Một giây sau cô lại hoảng hốt vội nói: “Xin lỗi để tôi đổi đũa khác.”

Nhưng không đợi cô thu tay về thì người đàn ông đã cúi đầu ăn miếng dưa leo, mấy giây sau anh nói: “Có đủ chưa chưa?”

Thư Dao khi mang thai lại thêm chua, thỉnh thoảng lại thêm cay, nhưng cũng không để cô ăn quá nhiều tiêu hay ớt, mọi gia vị và đồ chua được dùng đều là loại mà phụ nữ có thai có thể ăn được.

Thư Dao gật đầu: “Đủ rồi...”

Khương Tri Ngật ừ một tiếng nói: “Canh chín rồi, dọn bát đũa đi.”

Thư Dao nghiêm chỉnh đi lấy bát đũa ra bày lên bàn ăn, Khương Tri Ngật bung nôi canh ra, Thư Dao vào bếp bung những món ăn còn lại ra.

Quay lại bàn ăn, Thư Dao chợt nhận ra mình đã quên lấy thìa nên vội hô với vào trong: “Thầy Khương, chờ chút để tôi lấy hai cái thìa đây!”

Khương Tri Ngật đứng trong bếp đáp một tiếng, rồi cầm thìa đi ra nói: “Còn thiếu gì nữa?”

Thư Dao chống tay lên bàn, nhìn kỹ một lượt nói: “Hết rồi ạ!”

Khương Tri Ngật đi ra, đặt một cái thìa vào bát cô, một cái khác thì đặt trong bát của mình.

Trên bàn là ba món mặn một món chay, phần ăn không tính là lớn như vừa vặn cho hai người ăn.

Khương Tri Ngật múc canh rồi đưa cho Thư Dao, cô nhận lấy và nói: “Cảm ơn.”

Khương Tri Ngật: “Không cần khách sáo.”

Thư Dao cúi đầu, canh có hơi nóng, bên trong có cải trắng và thịt gà, mùi vị thơm ngon. Thư Dao khẽ khuấy canh, trong mắt đầy ý cười.

...

Ăn cơm xong, Khương Tri Ngật đứng dậy dọn dẹp bàn ăn, Thư Dao mang cái mâm lớn tới, Khương Tri Ngật liền nói: “Cô đi nghỉ ngơi đi, để tôi làm là được rồi.”

Thư Dao cười nói: “Để tôi giúp anh.”

Khương Tri Ngật bèn không nói gì nữa, hai người một trước một sau đi vào bếp, đặt bát đũa vào máy rửa bát.

...

Ngồi trên sofa một lúc, hai người lại đi tản bộ trong sân. Bước chân của Khương Tri Ngật rất chậm, anh đang phối hợp với bước chân của Thư Dao.

Những đóa hoa đông đưa theo gió, Thư Dao giới thiệu với Khương Tri Ngật về từng loại hoa, Khương Tri Ngật rất kiên nhẫn lắng nghe, thỉnh thoảng còn nói một chút cách chăm sóc, đưa ra một vài đề nghị, Thư Dao thờ dãi nói: “Thầy Khương, anh còn hiểu về hoa cỏ nữa sao?”

Khương Tri Ngật nói: “Có hiểu chút ít.”

Thư Dao: “Hiểu chút ít ư?” Đây là vô cùng am hiểu đó!

Thật là lợi hại mà...

Hôm nay trời có gió nhẹ, thời tiết thế nhưng đã dần ấm lên, cho nên không khí không còn quá lạnh nữa, Thư Dao chỉ khoác lên người một chiếc áo len mỏng, hai tay đặt trên bụng, từ từ đi tản bộ trong sân.

Mười lăm phút sau hai người quay về nhà, trên mặt Thư Dao mang theo vẻ mệt mỏi, cô dụi dụi mắt.

Khương Tri Ngật nói: “Đi lên lầu nghỉ ngơi chút đi.”

Thư Dao đúng là mệt mỏi thật sự, hơn nữa chỉ mới đi một chút thôi nhưng eo cô đã hơi mỏi rồi, bây giờ cô rất muốn nằm xuống giường.

“Còn anh thì sao?” Thư Dao chịu đựng con buồn ngủ hỏi.

Khương Tri Ngật nhìn vào mắt cô nói: “Tôi ở dưới lầu.”

Thư Dao tỉnh táo hơn chút, nói: “Anh không về sao?”

Khương Tri Ngật nói: “Không về.”

Có được câu trả lời khẳng định, trên mặt Thư Dao lập tức vui vẻ hơn: “Vậy tôi đi ngủ một lúc, giờ thật là mệt mà.”

Khương Tri Ngật gật đầu, Thư Dao lại nói: “Anh đến phòng cạnh phòng tôi. ....”

Khương Tri Ngật: “Hửm?”

Thư Dao ho nhẹ một tiếng, nói: “Sát... sát bên phòng tôi có một phòng dành cho khách, đồ dùng trên giường đều là đồ mới.”

Người phụ nữ dờ mắt nhìn đi nơi khác, không dám nhìn vào mắt anh nữa.

“Thầy Khương nếu anh thấy mệt có thể... nghỉ ngơi ở trong phòng đó.”

Sau khi nói xong cô ngẩng đầu lên nhìn Khương Tri Ngật.

Về mặt người đàn ông vẫn bình tĩnh, anh nói: “Được.”

Con buồn ngủ hình như đã tiêu tán hơn một nửa, nhưng eo rất mỏi, Thư Dao cười nói: “Vậy tôi lên trước nha.”

“Đi đi”, Khương Tri Ngật đáp, “Cẩn thận dưới chân.”

“Vâng.” Thư Dao nói, cô ở trước mặt anh vừa cẩn thận lại có chút tâm tư, lúc đi lên cầu thang luôn vịn lan can và đi từng bước nhỏ.

Khương Tri Ngật ngược mắt nhìn cô đi lên lầu hai, nghe được âm thanh đóng cửa từ trên đó truyền đến mới quay lại ngồi xuống sofa, sau đó cầm máy tính bảng của mình ra xem thư điện tử.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 40

Edit: Mộc Từ Đăng

Thư Dao nằm trên giường, chỉ cần nhớ tới việc Khương Tri Ngật đang ở dưới lầu, con buồn ngủ liền tiêu biến chút ít.

Cô lót vài cái gối dưới eo, nghiêng người nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình, trong đầu suy nghĩ vài chuyện ngónh ngang.

Khương Tri Ngật vẫn không đi, lúc này anh đang ngồi dưới lầu... Buổi trưa thì nấu cơm cho cô ăn, sau khi ăn xong hai người còn cùng nhau đi tản bộ.

Hình ảnh sống chung này khiến cô thấy xa lạ mà lại rất thích. Không giống như dịp tết đến nhà họ Khương, khi đó, cho dù bố mẹ Khương có đối tốt với cô thì trong lòng của cô từ đầu tới cuối vẫn còn một sợi tơ mỏng ngăn cách, hai vị trưởng bối dành cho cô sự ấm áp của gia đình, khiến cô thụ sủng nhược kinh đồng thời cũng thấy bất an, bởi vì sự ấm áp đó được hình thành từ trên sự lừa dối của cô.

Còn hôm nay, đây là nhà cô. Nhiều năm cố gắng và phấn đấu cô mới mua được căn nhà này, trong nhà mỗi một đồ vật trang trí đều được cô bày trí tinh tế. Bất luận là cô có đến thành phố nào làm việc, ở bên ngoài bao lâu thì nơi này vĩnh viễn là nhà của cô, là căn nhà duy nhất trên thế giới này.

Trong nhà này bình thường ngoại trừ cô ra chỉ còn lại nhân viên công tác ra vào, ngay cả bạn cũng ít đến. Nơi này là nơi chứa đựng nhiều sự riêng tư nhất của cô, tất cả mọi cảm xúc được che giấu dưới ống kính, mọi buồn vui giận hờn chỉ có thể biểu lộ ra ở nhà không kiêng kỵ gì, nơi này sẽ không ai thấy cũng không ai biết.

Dù nhà rất lớn, công việc của cô vừa nhiều lại cực nhọc, nhưng chưa bao giờ cô thuê người giúp việc. Căn nhà này có ý nghĩa rất đặc biệt với cô... Cô chưa bao giờ nghĩ trừ cô ra sẽ có một người khác vào bếp nấu ăn cho cô, còn cùng cô đi tản bộ... Lúc cô lên lầu nghỉ ngơi sẽ ở dưới lầu ngồi chờ cô...

Loại cảm giác này quá xa lạ, khiến cô sinh lòng tham luyến không thôi.

Thư Dao không hỏi mục đích Khương Tri Ngật tới đây, Khương Tri Ngật cũng không nói. Hai người tựa như đã hiểu hết lòng nhau, không ai nói về đề tài này.

Lúc đi tản bộ trong sân về, cô theo thói quen lên lầu nghỉ ngơi nhưng đột nhiên nhớ tới Khương Tri Ngật cũng ở đây nên không suy nghĩ nhiều đã nói ra câu đó... Cô đang lo lắng Khương Tri Ngật sẽ rời đi, khi có được câu trả lời chắc chắn của đối phương thì cô mới yên tâm lên lầu.

Tại sao cô phải lo lắng chứ? Thư Dao nằm nghiêng trên giường, nhẹ nhàng vuốt ve bụng, nói: “Minh không muốn anh ấy đi sao...”

Câu trả lời là đúng thế.

Đứa bé này đến rất bất ngờ, lúc đầu suy nghĩ của Thư Dao là tự mình lãnh lấy hậu quả... Cho đến khi chuyện dần dần thoát khỏi bàn tay cô, cuối cùng lại đồng ý đóng giả vợ chồng với Khương Tri Ngật. Và cứ nghĩ mang thai nửa năm quan hệ hai người cũng sẽ như trước, nhưng qua từng lần bất ngờ một, hai người qua lại ngày càng nhiều hơn.

Mà tất cả hình ảnh khi ở cùng Khương Tri Ngật, bây giờ nhớ lại nó đều hiện lên một cách rõ ràng trong đầu Thư Dao. Thậm chí cả tâm tình khi ở cùng với anh, lời nói của anh, cô đều nhớ rất rõ ràng.

Trước năm 20 tuổi, Thư Dao chưa từng hưởng thụ được cái gì gọi là sự ảm áp của gia đình, từ sau khi tiến vào giới giải trí, nhân viên làm việc bên cạnh cô tuy tốt tính nhưng từ trước giờ cô đều mang theo một lớp mặt nạ, không dám để bất kỳ người nào tiến vào lòng cô.

Cô cứ nghĩ mình đã tập thành thói quen, hơn nữa cũng đã lên tư tưởng sống độc thân cả đời này.

Khương Tri Ngật xuất hiện tựa như đang mở ra cho cô một giấc mộng vừa đẹp vừa ngọt ngào, cô đắm chìm trong đó, dần dần quen với việc có anh bên cạnh, tin tưởng anh, lệ thuộc vào anh... Nhưng cuối cùng nó cũng chỉ là giấc mộng, có lúc cô lại tự kiểm nén không đắm chìm trong giấc mộng này nữa.

Sự phòng bị và trái tim của cô đã bị mờ ra một khe hở nhỏ, thỉnh thoảng Thư Dao sẽ thấy bất an, nhưng vẫn tham lam sự ảm áp và ngọt ngào mà Khương Tri Ngật mang đến.

...

Thư Dao lắc lắc đầu, che hai tai lại, nhắm mắt đuổi toàn bộ hình ảnh trong đầu đi.

“Như hiện tại là tốt rồi...” Cô nhỏ giọng tự nhủ với mình, “Minh không có lòng tham, không hy vọng xa vời hơn... như vậy đã tốt lắm rồi.”

Cô nghe nói hoàn cảnh sinh hoạt của người mẹ khi mang thai thường sẽ giúp ích cho sự phát triển của đứa bé.

“Bố mẹ luôn ở cạnh con, luôn hy vọng con khỏe mạnh.” Thư Dao hơi co hai chân lại, ôm bụng thấp giọng nói.

...

Bốn giờ chiều, Thư Dao đột nhiên tỉnh dậy, cô nằm trên giường ngơ ngác một lúc mới xuống giường đi ra khỏi phòng, vừa mới đi tới đầu cầu thang thì ngửi được mùi thức ăn thoang thoảng.

Bước chân cô dừng lại, đứng yên đó không nhúc nhích.

Khương Tri Ngật nghe được bên trên có tiếng động thì đi ra khỏi phòng bếp, vừa ngẩng đầu đã thấy cô đứng trước cầu thang.

“Dậy rồi hả?” Người đàn ông nhẹ giọng hỏi.

Thư Dao cúi đầu nhìn xuống, từ góc độ này nhìn Khương Tri Ngật khiến tim cô khó hiểu đập một cái thật mạnh.

“Vâng.” cô đáp lại, hai tay nắm lan can, nhẹ giọng hỏi: “Anh đang nấu cơm hả?”

Khương Tri Ngật đáp: “Nấu cháo.”

Thư Dao mỉm cười nói: “Tôi thích ăn cháo.”

Khương Tri Ngật cong môi khẽ cười, nói: “Vậy cô có món nào không thích ăn không?”

Thư Dao nghiêm túc suy nghĩ hai giây mới trả lời: “Mướp đắng!”

Trong mắt Khương Tri Ngật lộ ra ý cười: “Mướp đắng giải nhiệt, nhiều chất dinh dưỡng.”

Thư Dao: “Ăn không ngon đâu..”

Khương Tri Ngật: “Không thể kén ăn được.”

Thư Dao: “...À.”

Khương Tri Ngật: “Chờ chút nữa tôi sẽ gọi cô xuống ăn.”

Thư Dao cúi đầu nhìn anh: “Tôi thay quần áo xong sẽ xuống ngay thôi!”

Khương Tri Ngật vẫn dạn dò như bình thường: “Đi chậm thôi.”

“Vâng.” Người phụ nữ đã đỡ bụng đi, chỉ có thanh âm của cô truyền từ xa tới.

Khương Tri Ngật cười khẽ một tiếng rồi quay vào phòng bếp.

...

Thư Dao đứng trước gương thử vài bộ quần áo, cuối cùng chọn mặc một bộ quần áo ở nhà rộng rãi. Nếu ở nhà mà ăn mặc quá long trọng có phải lại tỏ ra mình là người chảnh chọe không nhỉ?

Cô thay quần áo, cột tóc lên, đeo băng đô màu vàng lên đầu để lộ ra vầng trán đầy đặn bóng loáng, kết hợp với đôi mắt xinh đẹp của cô càng phát ra ánh sáng chói lóa.

Cách thời gian dùng bữa còn một khoảng thời gian nữa, Khương Tri Ngật thỉnh thoảng sẽ vào bếp nhìn nồi cháo, thời gian còn lại thì hai người cùng xem tivi và tán gẫu.

...

Ăn tối xong, Khương Tri Ngật cùng đi tản bộ với Thư Dao, bây giờ còn khá sớm nên hai người từ từ đi dạo quanh rừng cây bên ngoài.

Sau khi đi dạo xong thì về nhà. Hai người vẫn tùy ý trò chuyện như cũ, nhưng mà phần lớn thời gian là Thư Dao nói còn Khương Tri Ngật lắng nghe.

Cho dù là vậy Thư Dao vẫn cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Trời dần tối đi, Thư Dao cũng trở nên sốt sắng hơn, có nhiều lần cô mở miệng gọi thầy Khương, lúc Khương Tri Ngật nhìn vào mắt cô thì những lời muốn nói ra đành nuốt ngược vào bụng.

Thư Dao có chút khinh bỉ chính mình, tâm tình ngày càng tệ, nụ cười trên mặt cũng dần ít đi, còn thường xuyên ngẩn người. Khương Tri Ngật hiểu nhiên cũng phát hiện ra được điều này, nhưng anh không biết nguyên nhân rốt cuộc là thế nào.

Sau khi phụ nữ mang thai thì tâm tình ngày càng nhạy cảm hơn, Khương Tri Ngật âm thầm suy nghĩ xem vì sao đối phương lại không vui.

Đến lúc cô phải đi tắm, Thư Dao đứng dậy khỏi sofa, cúi đầu nói: “Thầy Khương, tôi đi tắm đây.”

Khương Tri Ngật ngẩn ra đáp lại: “Được.”

Thư Dao ngược đầu nhìn anh một cái, ánh mắt đầy phức tạp, nhưng không đợi Khương Tri Ngật có hành động kế tiếp thì cô đã rời đi.

Khương Tri Ngật hơi cau mày lại, xoa xoa mi tâm.

...

Sau khi tắm xong, Thư Dao dùng một cái khăn bọc tóc ướt lại rồi đi xuống lầu, ừ ừ nói: “Tôi tắm xong rồi.”

Khương Tri Ngật đứng dậy nhìn cô nói: “Máy sấy tóc ở đâu?”

Trong lòng Thư Dao đang nghĩ đến chuyện khác nên không để ý lắm trả lời: “Máy sấy ở dưới tủ tivi...”

Khương Tri Ngật gật đầu đi lấy, sau đó bước tới trước mặt cô.

Tóc ướt còn đang nhỏ giọt, Khương Tri Ngật khẽ thở dài một hơi, đặt máy sấy tóc xuống rồi giơ tay lên tháo khăn lông trên đầu cô ra, nhẹ nhàng lau tóc giúp cô. Thư Dao hơi ngẩn đầu nói: “Thầy Khương...”

Khương Tri Ngật: “Để tóc ướt như vậy sẽ bị cảm mất.”

Thư Dao giải thích: “Tôi mới vừa gội xong thì đi ra ngay...”

Khương Tri Ngật ừ một tiếng nhưng động tác trên tay vẫn không ngừng lại, động tác nhẹ nhàng: “Vội cái gì?”

Thư Dao ngơ ngác, đúng vậy, cô vội cái gì chứ? Muốn tắm nhanh xuống xem anh còn ở đó không à? Hay chỉ muốn báo cho anh biết mình đã tắm xong?

Thư Dao cảm thấy bản thân mình hôm nay có hơi xoắn xuýt và nhạy cảm, cô thờ dãi nói dối: “...Tôi không vội.”

Khương Tri Ngật không truy hỏi nữa, Thư Dao đứng yên đó, tóc vẫn còn ướt, cô nhắm hai mắt lại, hơi ngẩng đầu lên để mặc anh lau tóc cho mình.

Thật sự rất biết điều... làn da cô trắng nõn, gò má mang theo nét ửng hồng tự nhiên sau khi tắm xong, thỉnh thoảng khăn lông chạm vào mặt cô, hàng lông mi sẽ hơi run rẩy một chút.

Động tác trên tay Khương Tri Ngật đột nhiên ngừng lại, cổ họng anh căng chặt.

Thư Dao mở mắt ra nghi hoặc hỏi: “Thầy Khương?”

Khương Tri Ngật lấy khăn lông đi, nói: “Không có gì.”

Thư Dao mở to mắt nhìn anh, nhưng không hỏi nhiều.

...

Sau khi sấy khô tóc, trên người Thư Dao mang theo mùi sữa tắm thoang thoang, cô ngồi đó ‘vô tội’ nhìn chăm chăm Khương Tri Ngật.

Khương Tri Ngật nhìn xung quanh một vòng mới nói: “Còn có chuyện gì cần làm không?”

Thư Dao không phản ứng kịp nói: “Chuyện gì?”

Khương Tri Ngật nhìn cô: “Trước khi đi ngủ có chuyện gì cần làm nữa không?”

Thư Dao hiểu ra, lắc đầu đáp lại: “Không có.”

Sau khi tắm xong vào buổi rồi, cô chỉ dưỡng da khắp người rồi chuẩn bị đi ngủ mà thôi.

Khương Tri Ngật đứng dậy đi lên lầu nói: “Đi thôi.”

“Hả?” Thư Dao ngơ ngác theo anh lên lầu, trong lòng lại dâng lên một niềm hy vọng nhỏ nhoi.

Cô nằm ngay ngắn trên giường, đắp kín chăn lại, hai tay Thư Dao nắm mép chăn, nhìn Khương Tri Ngật.

Không khí yên tĩnh mấy giây, tim Thư Dao đột nhiên đập nhanh như trống đánh.

Khương Tri Ngật thấp giọng lên tiếng: “Buổi tối muốn đi đâu phải mở đèn, nhớ cẩn thận dưới chân. Thân thể có gì khó chịu phải gọi ngay cho tôi.”

Thư Dao: “Vâng.”

Khương Tri Ngật nhìn cô mấy giây rồi nói: “Tôi về đây.”

Trái tim đang xao động cùng bất an bình tĩnh trở lại, Thư Dao mơ hồ thở phào nhẹ nhõm. Cô ngồi dậy dịu dàng nói: “Thầy Khương đi thông thả.”

Khương Tri Ngật gạt đầu rồi mở cửa rời đi. Mười mấy giây sau bên dưới truyền đến âm thanh động cơ xe.

Thư Dao vẫn không nhận được chân trần bước xuống giường, đi tới trước cửa sổ, rèm cửa được kéo kín, cô đứng cạnh cửa sổ, chỉ kéo rèm ra một khe hở nhỏ, rồi lén lút nhìn xuống dưới.

Chiếc xe hơi màu đen lẳng lặng đậu trước cửa, đèn xe mở sáng trưng nhưng xe lại không chạy đi.

Thư Dao đứng ở vị trí đó nên không thấy được người bên trong xe, hơn nữa cả người đều nấp sau rèm cửa sổ, chỉ chừa lại một đôi mắt lặng lẽ nhìn chiếc xe.

Không biết qua bao lâu sao xe mới chậm rãi rời đi. Thư Dao nhìn chiếc xe biến mất khỏi tầm mắt, lúc này mới quay lại giường, cầm điện thoại lên nhìn giờ, Khương Tri Ngật vừa dừng lại dưới lầu gần mười lăm phút đồng hồ mới rời đi.

Thư Dao tựa vào đầu giường mơ hồ nghĩ: Thầy Khương đang làm gì nhỉ?

Không tìm ra được đáp án, càng nghĩ chỉ càng nhức đầu thêm. Tối nay cô không có tâm trạng đọc sách nên tắt đèn chui vào chăn nằm.

...

Thư Dao ngủ rất ngon, bảy giờ sáng hôm sau đã rửa mặt chỉnh tề ngồi trước bàn ăn sáng, sau khi ăn xong lâu lâu cô lại nhìn đồng hồ, ngồi được một lúc thì đi đến cửa sổ nhìn chăm chăm ra ngoài.

Lập đi lập lại mấy lần như vậy, chính cô cũng thấy buồn cười mình, cô nhẹ thở ra một hơi, không nhịn được tự hỏi bản thân mình: Cô làm sao vậy chứ? Đang mong đợi bóng người Khương Tri Ngật xuất hiện ở cửa sao...có phải đôi phương đối xử với cô quá tốt nên chính mình thật sự có chút lòng tham rồi không.

Thư Dao lắc lắc đầu, sau đó đứng dậy mở chương trình dành cho phụ nữ có thai ra, trải đệm yoga trên đất, cô đang định tập vài động tác yoga đơn giản theo người dẫn chương trình.

Đột nhiên tai cô giật giật, thân thể lập tức dừng lại mọi động tác, tập trung lắng nghe hai giây, sau đó đi đến trước cửa sổ...

Xe Khương Tri Ngật đã đậu ở chỗ cũ!

Trong nháy mắt đó, Thư Dao không cách nào hiểu nổi tâm tình của mình, nhưng cô đã nhanh chóng mở cửa ra, hơi nhanh chân bước đi tới cửa chính.

Vừa mới dừng chân lại thì chuông cửa cũng đồng thời vang lên.

Môi Thư Dao cong lên, cô mở cửa ra, nhìn vào đôi mắt mang theo vẻ kinh ngạc của Khương Tri Ngật.

Nụ cười của cô gái trước mặt rực rỡ như ánh mặt trời, cô cười nói: “Chào buổi sáng!”

Tìm Khương Tri Ngật đập nhanh hai nhịp, nói: “Chào buổi sáng!”

Thư Dao né người đi, âm thanh hoạt bát của cô còn mang theo một tia vui vẻ không cách nào kìm chế được, cô nói: “Thầy Khương, mời vào.”

Khương Tri Ngật không nhịn được nhìn cô mấy lần, Thư Dao cười híp mắt, môi cong lên, nụ cười vô cùng đẹp đẽ.

Khương Tri Ngật dời mắt đi, Thư Dao đi phía trước anh. Cũng tựa như hôm qua, không khí giữa hai người rất thoải mái, tự nhiên trò chuyện với nhau. Thư Dao vẫn không hỏi anh đến làm gì như cũ, Khương Tri Ngật cũng chưa từng nói, việc này giống như là một điều rất tự nhiên. Cô đang đợi anh, còn anh cũng tự nhiên đi vào nhà.

Cái này giống như hai người họ là người một nhà.

Thư Dao lặng lẽ giấu kín suy nghĩ này trong lòng mình, cố gắng duy trì nụ cười tự nhiên nhất, để tránh Khương Tri Ngật nhìn ra được.

Nhưng mà tiền đồ của cô quá thấp, đôi mắt to tròn xinh đẹp mang theo ánh sáng dịu dàng, vui vẻ làm cách nào cũng không giấu đi được.

Khương Tri Ngật vốn trong lòng không suy nghĩ gì nhiều, chỉ thấy đáng vẻ vui vẻ của Thư Dao, điều này lại không tự chủ được lây lan sang anh, trong mắt anh cũng mang theo ý cười.

Thư Dao chủ động hỏi: “Thầy Khương ăn sáng chưa?”

Hôm nay trái ngược lại mọi ngày, thường ngày đều là Khương Tri Ngật hỏi điều này.

Khương Tri Ngật ôn hòa đáp: “Ăn rồi.”

Thư Dao cười híp mắt: “Tôi cũng ăn rồi.”

Khương Tri Ngật nhìn nụ cười trên mặt cô, chậm rãi nói: “Rất ngoan.”

Nụ cười trên mặt Thư Dao cứng đờ, sau đó gò má nhanh chóng đỏ lên.

Về mặt Khương Tri Ngật ngược lại không có thay đổi gì, Thư Dao đi vào bếp định nấu nước pha trà cho anh, mấy giây sau lại đi ra nhỏ giọng hỏi: “Anh uống cà phê hả? Nhưng cà phê không tốt cho dạ dày, không nên uống đâu.”

Khương Tri Ngật còn chưa kịp nói gì thì Thư Dao lại nói: “Uống trà Phổ Nhĩ được không?”

Khương Tri Ngật nói: “...Được.”

Thư Dao lại quay vào bếp, nấu nước, mở túi đựng trà ra rồi lấy một ít trà cho vào ấm. Tiếp đó lại rửa trái cây, cô đứng trước cửa tủ lạnh lựa chọn cả buổi, mang trái cây đi rửa sạch, còn tí mĩ bầy ra đĩa trông vô cùng đẹp mắt.

Khương Tri Ngật nghe được âm thanh trong phòng bếp, trong lòng có hơi kinh ngạc nhưng cũng có chút thú vị.

Thư Dao bung đĩa trái cây ra, bên trên có cắm hai cái nữa.

“Thầy Khương mời ăn trái cây.” Thư Dao nói.

“Được.” Khương Tri Ngật đáp, sau đó dưới cái nhìn chăm chăm của Thư Dao, cắn một miếng táo cho vào trong miệng.

Thư Dao hài lòng gật đầu, lại đi vào bếp bưng trà ra.

Khương Tri Ngật cảm thấy Thư Dao hôm nay có chút lạ, nhưng anh lại không thể nói lạ chỗ nào.

Cẩn thận đặt ấm trà xuống bàn, Thư Dao thuận thể vịn cạnh bàn từ từ ngồi xuống, bên dưới bàn trà có lót một tấm thảm rất dày.

Khương Tri Ngật nhìn một chút cũng không ngăn cô lại.

Chậm rãi rót trà ra tách, ngón tay trắng tinh tẽ của cô nhẹ nhàng cầm tách trà lên, đưa đến trước mặt Khương Tri Ngật, nhỏ nhẹ nói: “Thầy Khương mời dùng trà.”

Khương Tri Ngật nhận lấy tách trà, cúi đầu nhìn vài giây mới nhấp một ngụm.

Hai tay Thư Dao đặt lên bàn, chống cằm chờ mong hỏi: “Sao hả? Mùi vị thế nào?”

Khương Tri Ngật đáp: “Rất ngon, thoang thoảng mùi cam.”

Nụ cười trên mặt Thư Dao càng tươi hơn, cô đắc ý nói: “Trà này tôi giữ rất lâu rồi đó.”

Khương Tri Ngật lại uống thêm một ngụm nữa, lúc này mới đặt tách xuống cười nói: “Phải không?”

Thư Dao kịp phản ứng lại, đỏ mặt nói: “Không, không phải, là lúc trước Hiểu Hiểu đưa cho tôi, tôi không có giữ lâu đâu, còn dư lại rất nhiều!”

Khương Tri Ngật thưởng thức trà, chậm rãi nói: “À.”

Trong lòng Thư Dao đang có một người không ngừng hét lên: Thầy Khương anh phải nghe tôi nói... không phải như anh nghĩ đâu! Tôi thật sự không có cố tình lấy trà tốt nhất ra pha cho anh uống! Tuyệt đối không có!

Nhưng mà trên mặt cô lại không dám biểu lộ gì, chỉ có thể giả vờ như không thấy ánh mắt trêu chọc của anh, bình tĩnh ăn trái cây.

...

Cơm trưa vẫn do Khương Tri Ngật nấu, Thư Dao đứng cạnh giúp anh, hai người cùng nấu ăn trong bếp, tựa như nơi đây là một không gian nhỏ tách biệt trong căn nhà này.

Thư Dao vui vẻ đi tới đi lui, mang gia vị cho Khương Tri Ngật, bưng bát...

..

Bên ngoài cửa lớn, Hiểu Hiểu xách theo túi lớn túi nhỏ gọi Thư Dao nhưng không ai trả lời.

Lúc cô nàng đi tới cửa nhà thì thoáng nghe được bên trong hình như có tiếng người nói.

Hiểu Hiểu nghi hoặc lăm băm hai tiếng rồi thuận thực mở khóa mật mã ra, vừa mới bước vào nhà liền hô lên: “Chị Thư Dao ơi?”

Sau đó cô nàng đối mặt với Khương Tri Ngật vừa mới từ trong bếp đi ra.

Mấy cái túi trong tay Hiểu Hiểu rơi bộp xuống đất, cô nàng trợn to mắt há hốc mồm, biểu cảm khiếp sợ.

Thư Dao đi theo sau Khương Tri Ngật bước ra, vừa thấy Hiểu Hiểu suýt nữa đã hoàn hồn, sau đó cô quay đầu lại nhìn Khương Tri Ngật.

Về mặt Khương Tri Ngật vẫn bình tĩnh, gật đầu với Hiểu Hiểu rồi quay vào bếp.

Hiểu Hiểu dờ dẫm đứng đó, chờ cho Khương Tri Ngật đi vào bếp mới lắp bắp nói: “Khương Khương Khương Khương Khương...”

“Khương Tri Ngật.” Thư Dao tốt bụng nói giúp cô ấy.

Ánh mắt Hiểu Hiểu mở to như chuông đồng, có hơi không tiêu hóa được: “Khương Tri Ngật!”

Thư Dao nhéo nhéo mặt cô ấy, cười nói: “Ừ, là Khương Tri Ngật.”

“Ồi...” cuối cùng cô nàng cũng đã tiêu hóa được, mặt Hiểu Hiểu đầy vẻ kinh sợ nói: “Chị Thư Dao, sao thầy Khương lại ở nhà chị?”

Cô ấy thật sự sắp bị dọa đến nổi hồn xiêu phách tán luôn rồi!



Thư Dao tự nhiên đáp: “Bọn chị cần nói vài việc về đứa bé.”

Hiếu Hiếu nghi ngờ hỏi: “Đứa bé?”

Thư Dao gật đầu đáp: “Ừ.”

Hiếu Hiếu vỗ vỗ ngực nói: “Hù chết em mà.”

Thư Dao kéo cô ấy đến ngồi xuống sofa, cười hỏi: “Thấy Khương Tri Ngật kinh ngạc đến vậy sao?”

Hiếu Hiếu gật đầu nói: “Cực kỳ kinh ngạc ý!”

Khương Tri Ngật lại đang ở trong nhà Thư Dao, nói một cách đơn giản thì mức độ khiếp sợ cỡ như sao hỏa đâm vào trái đất vậy!

Thư Dao bật cười không nói gì nữa.

Bữa trưa đã chuẩn bị xong, Thư Dao muốn giữ Hiếu Hiếu lại ăn trưa nhưng cô ấy lập tức từ chối: “Không được đâu, trong công ty còn rất nhiều việc...”

Cô ấy chỉ chỉ hai túi đồ ăn lớn trên sofa nói: “Đây là nguyên liệu nấu ăn và trái cây mà em vừa mới mua, vậy... em đi trước nha.”

Mặc dù vừa rồi lời giải thích của Thư Dao rất hợp lý nhưng Hiếu Hiếu vẫn cảm thấy kỳ lạ, theo như kinh nghiệm sống trong giới giải trí mấy năm của cô ấy mà nói thì... chỗ này không thích hợp ở lại quá lâu, chuẩn trước mới là thượng sách đó nha!

Hiếu Hiếu đứng lên vô cùng lễ phép nói với Khương Tri Ngật: “Thầy Khương em đi trước đây, tạm biệt ạ.”

Khương Tri Ngật đứng nơi đó một tay bỏ vào túi quần, khẽ gật đầu nói: “Đi thông thả.”

Hiếu Hiếu cong môi cười cố gắng để cho biểu cảm của mình trông tự nhiên nhất.

Thư Dao tiễn cô ấy tới cửa, Hiếu Hiếu nói: “Không cần tiễn em đâu chị Thư Dao, em đi trước nha.”

Thư Dao nhin cười, không hiểu sao Hiếu Hiếu lại sợ đến như vậy.

Hiếu Hiếu mang balo lên, nhanh chóng chạy đi...

Lúc ngồi trên xe buýt, Hiếu Hiếu thần thờ nhớ lại tình cảnh lúc ở nhà Thư Dao... Nhìn bề ngoài đúng là không có gì thật, đứa bé trong bụng chị Thư Dao là con của Khương nam thần, cho nên hai người họ có gặp nhau cũng là chuyện bình thường. Trần Băng còn từng dặn dò cô, bảo chị Thư Dao và Khương nam thần bây giờ chỉ đóng giả vợ chồng, hai người họ âm thầm qua lại thì sẽ có lợi cho Thư Dao...

Hiếu Hiếu lắc lắc đầu, tự lẩm bầm rằng mình đã nghĩ quá nhiều... Tự mình thôi miên cả buổi, xe lão đảo lắc lư chạy đến trạm dừng, Hiếu Hiếu mê mẩn xuống xe, trong đầu chợt có một tia sáng lóe qua, cô ấy rút cuộc cũng biết cái cảm giác là lạ trong lòng vừa rồi là gì rồi...

Vừa rồi ở nhà Thư Dao, chị ấy và Khương Tri Ngật nhìn rất giống một cặp vợ chồng nha!

Vợ chồng thật sự! Chính là cái loại vợ chồng trong một gia đình bình thường!

Hiếu Hiếu bị suy nghĩ này của mình dọa cho hết hồn, cô ấy nắm chắc balo đứng tại trạm xe buýt ngơ ngác nhớ lại...

Bụng của Thư Dao đã lộ ra rất rõ ràng, chị ấy mặc bộ đồ ở nhà màu xanh lam, sắc mặt hồng hào, ánh mắt dịu dàng.

Còn Khương Tri Ngật lại mặc quần tây và áo sơ mi trắng đơn giản, đứng đó tỏa ra hơi thở cấm dục, mặt mày đẹp trai lạnh lùng. Tay áo sơ mi được vén lên, chuẩn bị com trưa trong bếp... Giống như, rất giống như thần tiên trên trời hạ phàm, đi nấu com trong bếp làm cô ấy cảm thấy khiếp sợ.

Biểu cảm trên mặt Khương Tri Ngật vẫn luôn bình tĩnh, một giọt nước cũng không lọt, Hiếu Hiếu nhớ lại, hình như không nhìn thấu được suy nghĩ của anh ấy, bởi vì bề ngoài của Khương Tri Ngật so với bình thường cũng không khác nhau gì mấy. Còn Thư Dao vẫn như trước, ngoại trừ sắc mặt càng ngày càng tốt hơn thì cả người nhìn vô cùng dịu dàng... Những thứ khác cũng không có sự thay đổi quá lớn.

Thế nhưng mà... Hiếu Hiếu vắt óc suy nghĩ, tròng to hai mắt: Tại sao cô lại cảm thấy lạ chứ?

Ở trong căn nhà đó, dường như có một loại khí chất mà bản thân cô không thể nào dung nạp được, khiến cô đứng ở đó cứ như một người thứ ba...

Hiếu Hiếu run rẩy, rút vai lại đi đến công ty.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 41

Edit: Mộc Từ Đăng

Hôm nay Thư Dao ngủ không quá một tiếng đã thức dậy, Khương Tri Ngật đang ngồi đọc sách ở phòng khách lâu một, đó là quyển sách mà cô đã đặt trên bàn trước đó. Mặc dù trình độ học vấn của Thư Dao không cao nhưng sau khi nổi tiếng, biết mình có khuyết điểm ở chỗ nào, lại nghe theo đề nghị của Trần Băng, mỗi tháng đều đặn Hiếu Hiếu mua một vài quyển sách thuộc các lĩnh vực khác nhau mang tới, để tự mình bổ sung kiến thức.

Quyển sách mà Khương Tri Ngật đang cầm trên tay là một quyển sách nói về Phật giáo, nói thật là tốc độ đọc sách của Thư Dao không nhanh lắm, bởi vì công việc của cô quá bận rộn, quyển sách về Phật giáo đó chỉ là một quyển sách cô bỏ đi, tiện tay nên đặt trên bàn trà mà thôi.

Thư Dao hơi đỏ mặt, cảm giác như mình đang ra vẻ. Cô thờ dãi một hơi chậm rãi đi qua đó.

Khương Tri Ngật nghe được tiếng động thì đặt sách xuống, nhìn cô đi về phía mình. Ánh mắt Thư Dao nhìn đến quyển sách, hơi dừng chân lại.

Khương Tri Ngật nâng quyển sách lên, ôn hòa hỏi: "Cô Thư cũng thích sách về Phật giáo sao?"

Thư Dao à một tiếng, thành thực nói: "Tôi đọc không hiểu lắm..."

Khương Tri Ngật ngó ra rồi bật cười một tiếng, sau đó không nói gì thêm.

"Hôm nay sao lại đi xuống sớm như vậy? Ngủ không ngon hả?" Khương Tri Ngật hỏi.

Thư Dao lắc đầu, tâm tư nhỏ nhoi đó sao có thể cho anh biết được.

"Ngủ nhiều cũng không thoải mái lắm, dễ bị đau đầu." cô giải thích, "Bác sĩ Lâm có nói một ngày chỉ nên ngủ trưa 2 tiếng thôi."

Khương Tri Ngật nói: "Ừ."

Phòng khách trong nhà Thư Dao rất lớn, cô mở tivi lên, trên đất trải một tấm thảm yoga, quay đầu lại nói: "Thầy Khương, tôi muốn tập yoga..."

Tìm Khương Tri Ngật chợt đập nhanh hơn, nói: "Bây giờ cô có thể tập yoga được sao?"

Thư Dao gật đầu: "Vâng, có thể chứ. Bác sĩ Lâm có đề cử chương trình giảng dạy cho tôi, độ khó cực kỳ nhỏ, hoàn toàn có lợi cho việc sinh con sau này."

Khương Tri Ngật hơi nhú mày, vẫn không yên lòng như cũ, nói: "Sẽ không có nguy hiểm gì chứ?"

Dĩ nhiên anh không hiểu môn yoga này như những người phụ nữ rồi, nhưng mà cũng nhìn thấy không ít lần, thế nhưng vẫn không biết phụ nữ có thai có thể tập yoga được không.

Thư Dao thấy anh cau mày bèn tí mỉa giải thích: "Là những động tác yoga đặc biệt được tạo ra cho phụ nữ có thai, thật sự vô cùng an toàn, sẽ không có nguy hiểm gì đâu."

Khương Tri Ngật không nói gì, Thư Dao đặt điều khiển tivi xuống, đi tới trước mặt anh, hơi cúi người nhỏ giọng nói: "Không sao đâu, thầy Khương không cần lo lắng."

Mùi hương nhàn nhạt trên cơ thể người phụ nữ ập đến, vì động tác khom người nên vài sợi tóc từ trên đầu vai rơi xuống, mang theo mùi hương bay vào trong mũi Khương Tri Ngật.

Khương Tri Ngật ngẩng đầu, khuôn mặt xinh đẹp rạng rỡ của cô cách anh quá gần, da thịt trắng nõn như sữa tươi, đôi mắt long lanh chớp chớp, và cả đôi môi hồng nhật...

Thư Dao mở to mắt nhìn, không hiểu anh thế nào.

Khương Tri Ngật không nói gì, mấy giây sau Thư Dao nhanh chóng đứng dậy lui về sau hai bước, trên mặt mang theo một vệt ửng hồng, tim đập nhanh liên hồi.

Trời ạ, vừa rồi cô đang làm cái gì vậy chứ! Tại sao lại đến gần anh như vậy!

Thư Dao khóc không ra nước mắt, cảm thấy bây giờ thân thể của mình đã không còn nghe não mình chỉ huy nữa rồi.

Bình tĩnh hơi thở lại, cô nói: "Bác, bác sĩ Lâm đề nghị tập, tập một vài động tác yoga..."

Khương Tri Ngật bình tĩnh nhìn cô hai giây, cuối cùng cũng không biết phải làm sao, nói: “Ừ, cô tập đi.”

Thư Dao vẫn đứng yên không nhúc nhích, Khương Tri Ngật thật sự không hiểu.

Thư Dao nhỏ giọng nói: “Sẽ làm phiền đến anh...”

Khương Tri Ngật hiểu ra, nói: “Không phiền gì cả.”

Sau đó ngồi xuống sofa không làm gì nữa.

Thư Dao sờ sờ vành tai mình, cũng không nói thêm gì.

...

Trong tivi đang chiếu hình ảnh tập yoga, Thư Dao ngồi xếp bằng trên tấm thảm, làm theo lời của người hướng dẫn, nhắm hai mắt lại điều chỉnh hô hấp...

Khương Tri Ngật dựa vào sofa, quyển sách cầm trên tay mở ra một nửa, nhưng tầm mắt của anh lại luôn dõi theo Thư Dao.

Hơn năm tháng rồi nên bụng đã lộ rõ ràng, cô đang ngồi nơi đó, sau lưng không có bất kỳ vật chống đỡ gì, tim Khương Tri Ngật cũng treo ngược cả lên.

Tuy nhiên anh không đi lên ngăn cản, trong khoảng thời gian ở chung này, mặc dù tính tình của đôi phương rất dịu dàng hiền lành, nhưng ngoài dự đoán của anh là cô còn rất cẩn thận và kiên cường. Anh đã từng nghĩ Thư Dao quá mức hiền lành và có tính cách yếu đuối như vậy thì làm sao có thể nổi tiếng trong giới giải trí hỗn loạn cho đến bây giờ được... Sau khi tiếp xúc với cô, anh mới dần dần nhận ra, Thư Dao thành danh và nổi tiếng không phải là chuyện bất ngờ gì, trên người cô có quá nhiều thứ mà những người phụ nữ khác không có.

Đúng vậy, trong suy nghĩ của anh cô là người đơn thuần và hiền lành, điều này chứng minh cô sẽ không ra tay hại người hay phá hỏng sự nghiệp của người khác trong giới giải trí hỗn loạn này. Tính cách kiên cường, xuất đạo nhiều năm nhưng chưa bao giờ nhắc đến người nhà, năm tháng trước lúc hai người tạm biệt ở khách sạn, cô chưa bao giờ chủ động liên lạc với anh, mãi tới khi scandal mang thai nổi lên, cũng là anh chủ động liên lạc với cô...

Có thai trước khi lập gia đình, các loại scandal trái chiều ừn ừn kéo tới, nhưng từ đầu tới cuối Thư Dao đều không ngó lơ ‘câu cứu’ với Khương Tri Ngật, kết hôn rồi giả làm vợ chồng, tất cả những thứ này đều là chủ ý của Khương Tri Ngật.

Sau đó Khương Tri Ngật có từng nghĩ qua, nếu như anh không đi tìm Thư Dao, có phải cô sẽ tự mình chống chọi với những scandal mang thai kia không?

Dĩ nhiên Khương Tri Ngật không bao giờ giả thuyết mấy chuyện này, những suy nghĩ này chỉ xuất hiện trong đầu anh một lần và bị anh ném xa.

Cho tới tận giờ anh chưa từng nghĩ quá nhiều và phân tích sâu về những chuyện xảy ra trong quá khứ.

Ở trước mặt anh, Thư Dao là một người thích cười, tính cách rất tốt... Cô nói có thể chăm sóc tốt cho bản thân và đứa bé, cô nói nhà không cần người giúp việc. Khương Tri Ngật mới đầu cũng không tin, từng mạnh mẽ muốn thay đổi suy nghĩ của cô, nhưng theo thời gian tiếp xúc lâu dần, anh mới hiểu được mình nghĩ sai rồi... Cô trông dịu dàng hiền lành thế thôi nhưng cũng rất trưởng thành chừng mực, rất biết chừng mực, lại hiểu rõ thiệt hơn. Cái gì cô cũng hiểu, chẳng qua không nói ra mà thôi, trên mặt luôn luôn là nụ cười dịu dàng.

Khương Tri Ngật hơi siết chặt ngón tay lại, đã không còn lòng dạ nào đọc sách nữa, chăm chú dõi theo mỗi động tác của Thư Dao.

Mặc dù anh tin tưởng Thư Dao nói không có chuyện gì, nhưng lo lắng và bất an trong lòng vẫn không tan biến được.

Tiếng nói của người hướng dẫn trên tivi rất êm tai, âm nhạc phát ra cũng chậm rãi nhẹ nhàng thư thái, giống như một dòng nước chậm rãi len lỏi trong phòng khách rộng lớn.

Thư Dao từ từ điều chỉnh lại hơi thở của mình, hít vào thở ra... Hai tay làm theo động tác của người hướng dẫn, trên mặt dần dần xuất hiện một tầng mồ hôi, nhưng sắc mặt rất tốt, không có vẻ gì là khó chịu.

Khương Tri Ngật nhìn một lúc mới từ từ yên tâm, sau đó cầm sách lên lần nữa để đọc, thỉnh thoảng sẽ ngược nhìn Thư Dao.

Thời gian cả buổi chiều trôi qua trong âm thanh tập yoga phát ra từ trong tivi, cô gái vừa mới tập xong nên trên mặt có một tầng mồ hôi mỏng, đôi môi đỏ hồng ướt át, hơi thở hơi rối loạn, trước ngực cũng bị mồ hôi thấm ướt một chút.

Khương Tri Ngật cầm khăn lông đến đưa cho cô, nhìn biểu cảm trên mặt cô cười nói: “Rất vui hả?”

Thư Dao lau mồ hôi trên mặt đi, nghiêm túc nói: “Vận động khiến tâm tình con người trở nên vui vẻ hơn!”

Khương Tri Ngật đồng ý với điều này, nhưng vẫn dặn dò: “Phải chú ý an toàn.”

Những động tác vừa rồi của Thư Dao so với tập yoga bình thường thì có độ khó ít hơn rất nhiều lần, nhưng hiện giờ cô đang mang thai, cho dù chỉ là một động tác nhắc chân đơn giản cũng đủ khiến Khương Tri Ngật lo sợ, cho dù lặp đi lặp lại nhiều lần rằng việc này rất an toàn nhưng hoàn toàn vô dụng.

Thư Dao gật đầu, vô cùng vâng lời đáp: “Vâng!”

Cô thật thà gật đầu... Khương Tri Ngật thường xuyên có ảo giác như cô là con gái của mình.

...

Lúc Thư Dao tắm xong thì Khương Tri Ngật cũng đã làm xong bữa tối, cô thấy mình càng ngày càng ngưỡng mộ Khương Tri Ngật nhiều hơn nữa, bây giờ trong lòng cô, Khương Tri Ngật đã trở thành người không gì là không thể làm được!

Sau bữa tối, Thư Dao bắt đầu ghi chép thai động, rồi so sánh với lúc trước, mấy ngày nay bảo bảo đã cô rõ ràng hơn rất nhiều, cô đã không cần phải tập trung cảm nhận nữa, bây giờ phải đợi hơn hai tiếng nữa mới có thể thấy được thai động.

Thư Dao tựa lên sofa, một tay đặt trên bụng, một tay cầm viết, đặt quyển sổ ghi chép lên trên cái bụng tròn tròn của mình.

“Bảo bảo chúng ta bắt đầu làm việc nha.” Thư Dao cười nói, nhẹ nhàng thờ ra.

“Ừ, chỗ này.” Bàn tay cô di chuyển qua phần bụng bên trái rốn, cười nói: “Con ở chỗ này sao, mẹ bắt được con rồi, ha ha!”

Cô hơi nâng người lên, lấy bụng làm bàn, cầm bút ghi chép vào sổ.

“Chúng ta tiếp tục nào,” Cô lại nằm xuống, nhẹ giọng nói: “Này, sao con lại không động đây nữa hả? Mẹ đến tìm con mà...”

Cô ngồi lăm bằm một mình, trông đáng vẻ còn rất vui vẻ nữa.

Chợt thai nhi trong bụng lại động đây một chút, mặc dù mỗi ngày cô đều cảm nhận được thai động vậy mà mỗi lần đều thấy cảm động và vui vẻ như lúc đầu.

“À! Nơi này nha!” Thư Dao cười khanh khách, định cầm bút lên.

Đột nhiên có một bàn tay thon dài lấy đi sổ ghi chép và bút trên bụng cô.

Thư Dao ngơ ngác ngẩng đầu, Khương Tri Ngật ngồi xuống cạnh cô, nói: “Cô cứ nói, tôi ghi cho.”

Thư Dao: “...À, à, được.”

Cô cong môi cười, híp mắt lại, tiếp tục việc làm của mình: “Nào nào, tiếp tục chơi trốn tìm thôi...”

Bàn tay cô di chuyển lên trên: “Không phải ở đây sao.”

Bàn tay lại dời sang phải: “Ôi, không phải ở đây nữa! Để mẹ xem bảo bảo trốn đi đâu rồi...”

Cô nói chuyện vui vẻ, tâm tình Khương Tri Ngật cũng vui vẻ theo.

“Bắt được con rồi!” Thư Dao hưng phấn nói, bàn tay dừng lại ở phần dưới của bụng, cảm nhận mấy giây mới nói: “Đây là tay hay chân nhỉ?”

Khương Tri Ngật ghi vào sổ, Thư Dao hỏi: “Thầy Khương, anh nói xem đó là tay hay chân của bảo bảo đây?”

Khương Tri Ngật ngẩng đầu, nhìn vị trí bàn tay cô đang đặt trên bụng, lát sau mới đáp: “Là tay.”

Thư Dao mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào anh, hỏi: “Sao anh biết vậy?”

Khương Tri Ngật khẽ dời mắt đi, trong mắt mang theo vô vàn ý cười, nói: “Đoán thôi.”

Thư Dao ngẩn người, kẻ đó bật cười thành tiếng. Cô khẽ hừ hừ mấy tiếng, cúi đầu sờ bụng nói: “Bảo bảo con có nghe được không, bố con vừa mới lừa mẹ kìa.”

Tiếng hừ vô cùng nhẹ, lại mang theo một tia hờn dỗi, giống như một cái lông chim nhẹ nhàng quét qua ngực Khương Tri Ngật, khiến tâm tình của anh trở nên dao động.

Thư Dao gật gù đắc ý: “Không tìm được rồi, tay nhỏ chân nhỏ ở chỗ nào vậy?”

Hai ngón tay trắng nõn chậm rãi di chuyển trên cái bụng nhô lên của cô, tầm mắt Khương Tri Ngật liền nhìn theo bàn tay đó.

“À!” Thư Dao hô nhỏ một tiếng: “Tìm được rồi!”

Cô nghiêng đầu lém lỉnh nói: “Thầy Khương đoán một lần nữa xem nó là gì nào?”

Khương Tri Ngật cúi đầu suy ngẫm, sau đó trầm ổn nói: “Chân?”

Thư Dao phụt cười, “Vâng! Là chân nhỏ, bây giờ nhớ kỹ một chút, chờ bảo bảo ra đời sẽ kiểm tra lại lần nữa.”

Khương Tri Ngật im lặng cười một tiếng, rõ ràng chỉ là lời đùa giỡn nhưng anh không hề có cảm giác việc này ấu trĩ thế nào, hơn thế là cảm thấy vui thích.

“Đoán sai phải trừng phạt nha.” Thư Dao vui vẻ đáp.

Khương Tri Ngật cúi đầu viết vài dòng chữ, sau đó đóng bút lại, nói: “Trừng phạt thế nào?”

Thư Dao suy nghĩ mấy giây rồi nói: “Ừm... không nghĩ ra được, nợ trước đi.”

Ánh mắt Khương Tri Ngật trở nên dịu dàng, anh nói: “Được.”

Thư Dao cảm thấy vô cùng vui vẻ, cô không nhịn được bèn phì một tiếng bật cười, thấy Khương vậy mà cũng biết phối hợp với trò đùa của cô, cô cảm thấy quá thần kỳ, cũng có chút đau xót trong lòng.

Một tiếng đồng hồ nhanh chóng trôi qua, Thư Dao mượn đứa bé để nói nhiều chuyện đùa giỡn, nghiêm túc nói chuyện phiếm. Khương Tri Ngật lại không vạch trần cô, ngược lại còn hết mức phối hợp.

Ví dụ như Thư Dao nói: “Thầy Khương, anh đoán xem bảo bảo là con trai hay con gái?”

Khương Tri Ngật nói: “Là con trai.”

Không có căn cứ khoa học nào nói chưa nam cay nữ, Thư Dao đang mang thai lại có khuynh hướng thích ăn đồ chua.

Thư Dao vui vẻ đáp: “Tôi lại cảm thấy nó là con gái cơ.”

Khương Tri Ngật hơi nhướn mày hỏi: “Tại sao?”

Thư Dao cười cong cả mắt: “Bởi vì tôi thích ăn cay!”

Khương Tri Ngật nhìn cười gật đầu đáp: “Ừ.”

Lại ví dụ như Thư Dao hỏi: “Thầy Khương, anh đoán xem bây giờ bảo bảo đang làm gì?”

Khương Tri Ngật nhìn bụng cô mấy giây, nói: “...Đang ngủ à?”

Thư Dao ha ha cười to: “Sai rồi nha, đang nghe tôi nói chuyện đó!”

Khương Tri Ngật khẽ lắc đầu một cái, trong mắt anh lại tỏa ra sự ảm áp mà chính anh cũng không phát hiện được.

....

Tối gần mười giờ, anh vẫn chờ Thư Dao vào phòng đi ngủ rồi mới rời đi. Thư Dao nằm trên giường, nghe thấy âm thanh xe hơi đậu bên ngoài vang lên, nhỏ giọng nói: “Bố đi rồi.”

Bất ngờ bụng cô bị đập một cái, bàn tay đang đặt trên bụng của cô nhẹ nhàng bị chạm qua.

“Haizz” cô thở dài, “Con có nhớ anh ấy không?”

Bảo bảo lại không động đậy nữa, Thư Dao nói lầm bầm: “Hình như mẹ có chút nhớ anh ấy rồi.”

...

Khoảng thời gian kế tiếp, dường như mỗi ngày Khương Tri Ngật đều đến nhà Thư Dao, chăm sóc cô một ngày ba bữa, mỗi tối chờ đến khi Thư Dao đi ngủ mới rời đi.

Thư Dao dần dần hình thành thói quen có bóng dáng anh trong căn nhà này, cô lặng lẽ đặt trên mạng một đôi dép đi trong nhà cho nam, dọn hết đồng dép dành cho khách vào tủ giày, sau đó chuyên chú chọn giày nam đặt ở chỗ huyền quang.

Bát trong phòng bếp cũng được mua nhiều loại mới xinh đẹp hơn, họ cùng nhau ăn cơm cùng nhau nấu ăn, hai người cùng bận rộn trong bếp. Cô đều biết lúc Khương Tri Ngật nấu ăn sẽ thích để gia vị nào, biết anh muốn dùng mấy múi tỏi, bao nhiêu muối... Chỉ cần anh đưa tay ra mà không cần quay đầu lại, Thư Dao cũng biết anh cần gì, khi đó sẽ đúng lúc đưa gia vị anh cần vào tay.

Vô hình chung, bọn họ tựa như đã hình thành một sự ăn ý đầy kinh ngạc. Lúc trước mặc dù căn nhà này sang trọng rộng rãi, nhưng Thư Dao lúc nào cũng cảm thấy lạnh lẽo cô quạnh, giống như việc uống nước, ấm lạnh tự biết, cô tự hưởng thụ cuộc sống một mình cô đơn.

Còn bây giờ, trong nhà lại nhiều thêm một người, trong lúc vô tình đối phương đã chậm rãi xâm nhập vào cuộc sống của cô, từ chút từng chút một, từ từ

tiến vào trái tim vốn đã được cô dựng lên một bức tường thành chắc chắn... Đây hết những hình ảnh mà trước kia cô từng cho là những chuyện hạnh phúc nhất ra khỏi thế giới của cô, thay vào đó là hình ảnh khi cô và anh ở cùng nhau, chúng chiếm cứ đầu óc cô, mỗi một buổi tối đều xuất hiện trong giấc mơ của cô...

Giấc mơ của Thư Dao bắt đầu mang theo hương vị ngọt ngào, có cả hình ảnh người một nhà. Đứa trẻ ra đời, cánh tay nhỏ nhắn trắng trẻo, đôi chân mập mạp như ngó sen, làm nũng gọi bố mẹ... Trong mơ Thư Dao đã tìm kiếm khắp nơi, chợt từ xa xa có một người đàn ông đang chậm rãi bước tới, khuôn mặt của anh được che đi bằng một lớp sương mù khiến cô không nhìn rõ là ai, nhưng lại cho cô một cảm giác rất quen thuộc.

Đứa bé lập tức vùng dậy khỏi cái ôm của cô, chạy về phía người đàn ông...

Toàn bộ ảo tưởng về một gia đình hạnh phúc lúc còn bé của cô đều xuất hiện trong giấc mơ, vợ chồng yêu thương nhau, con gái hoạt bát ngoan ngoãn.

Mỗi một góc trong căn nhà dường như đều chứa đựng hơi thở của Khương Tri Ngật. Cho đến khi anh bận việc không đến được, Thư Dao một mình ở trong nhà, lúc này nhìn cái bát, nhìn sofa sẽ lại nhớ dáng vẻ anh đứng trong bếp, anh ngồi trên sofa ghi chép thai động cho cô...

Nỗi nhớ càng ngày càng nhiều, khoảng trống trong đầu dần dần bị chiếm hết, chờ cho đến khi một lần khác Khương Tri Ngật lại bận việc không đến được, Thư Dao vì việc này mà làm gì cũng không có tinh thần, lúc này cô mới chợt phát hiện ra, không biết bắt đầu từ khi nào cô đã có thói quen trong nhà nhiều hơn một người rồi?

Thư Dao có chút khổ não, nhưng tâm tình lại không lừa ai được. Một mặt cô nhận ra thói quen Khương Tri Ngật từ từ dung nhập và cuộc sống của mình là một chuyện rất nguy hiểm, rất không lý trí, nhưng một mặt khác, cô lại không nỡ bỏ được sự ấm áp và vui vẻ mà anh mang đến cho mình...

Thư Dao cho tới giờ cũng không hiểu, hai người ở cạnh nhau còn có thể vui vẻ hơn một người, cuộc sống với dầu gạo mắm muối cũng sẽ tràn đầy hạnh phúc.

Cô thở dài một hơi, trong điện thoại là tin nhắn mà Khương Tri Ngật đã gửi tới từ hai tiếng trước, bảo hôm nay anh bận việc, dặn dò cô nhớ ăn uống và chú ý an toàn.

Đến vừa rồi Thư Dao mới nhận lại, cô vốn muốn định thử dời hình ảnh của anh ra khỏi cuộc sống của mình, nhưng lại phát hiện mình làm không được...

Sau khi nhận lại, cô đặt điện thoại xuống rồi đi ra vườn hoa tưới nước.

..

Mang thai được 24 tuần, Thư Dao và Khương Tri Ngật đi khám thai lần ba, lần này là xét nghiệm tiểu đường thai kỳ.

Bởi vì đã trải nghiệm qua một lần lấy máu lúc khám thai lần đầu, nên giờ mặc dù Thư Dao có chút choáng váng nhưng trong lòng đã có sự chuẩn bị từ trước, ngược lại vẫn còn khá bình tĩnh.

Nhưng mà khi y tá lau cồn lên cánh tay của cô, Khương Tri Ngật đã đứng bên cạnh cô, chặn lại một nửa tầm mắt của cô, sau đó giơ tay lên che mắt cô lại.

Lông mi Thư Dao run rẩy, khẽ chớp động trong lòng bàn tay của anh.

“Rất nhanh sẽ xong thôi.” Người đàn ông nhẹ giọng nói, “So với trước kia rút ít hơn rất nhiều.”

Trái tim vốn đập nhanh của Thư Dao từ từ bình tĩnh lại, cô giơ tay lên nắm lấy áo anh, đầu hơi tựa vào người anh.

“Vâng.” Thư Dao đáp.

Khương Tri Ngật thoáng cứng đờ người, sau đó chậm rãi lấy tay ra khỏi mắt cô, rồi giơ bàn tay khác lên đặt trên đỉnh đầu của cô.

Tựa như chim bay về tổ, khoảng thời gian này mọi sự do dự và xoắn xuýt trong mắt Thư Dao đã lặng lẽ tan biến, đầu cô khẽ tựa lên người anh, bàn tay Khương Tri Ngật nhẹ vỗ về sau lưng cô, giống như đang dỗ dành một đứa trẻ, lực đạo vừa êm ái vừa có quy luật.

Y tá đã đổi thành người khác, không phải là người trước kia, Thấy hai vị đại minh tinh này ngay cả lấy máu cũng rải thức ăn cho chó, không thể không xúc động cảm thấy miêu tả tình cảm của Thư Dao và Khương Tri Ngật trên mạng thua xa so với hai người ở thực tế.

Nếu để cho những phóng viên và người hâm mộ nhìn cái trình độ hai người ân ái chắc chắn sẽ là một trận bão động lớn!

Sau khi lấy máu xong, sắc mặt Thư Dao trở nên trắng bệch, nhưng so với lần trước thì tốt hơn nhiều, không cảm thấy choáng đầu cũng không thấy buồn nôn.

Thư Dao tự dè miếng bông cầm máu trên tay mình, môi hơi run run, nhìn Khương Tri Ngật cười một cái.

Khương Tri Ngật biết cô không muốn mình lo lắng, nhưng không hiểu sao khi thấy Thư Dao cười anh lại càng không yên tâm hơn.

Sau khi kiểm tra đường còn phải lấy máu thêm lần nữa. Y tá mang tới 50ml nước đường, Thư Dao ngửi một cái rồi cau mày uống, trong nháy mắt vừa

mới uống xong liền muốn nôn.

Khương Tri Ngật lúc nào cũng quan sát tình trạng của cô, Thư Dao che ngực nhìn một lúc thì cảm giác muốn nôn mới chậm rãi tan đi, cô bắt đầu đi thở dài một hơi, nói đùa với anh: “Không ngờ cũng sẽ bị nước đường hạ gục.”

Khương Tri Ngật lơ việc cô đang cố tỏ ra thả lỏng, nói: “Bây giờ cảm thấy thế nào rồi?”

Thư Dao đặt tay xuống nói: “Tối hơn nhiều rồi, không còn muốn nôn nữa.”

Khương Tri Ngật gạt đầu, cũng bình tĩnh thở phào nhẹ nhõm. Một tiếng sau, y tá lại đến lấy máu, hai người lập lại động tác vừa rồi, Thư Dao tựa đầu vào trong ngực Khương Tri Ngật, còn Khương Tri Ngật nửa ôm cô vào người.

Y tá đang lấy máu: Ôi! Nhìn muốn mù mắt luôn rồi!

....

Sau khi khám thai về, tinh thần Thư Dao có vẻ không được tốt, ăn trưa cũng không ăn được bao nhiêu cơm đã lên lầu nghỉ ngơi. Về mặt Khương Tri Ngật có hơi nghiêm túc lạnh lùng, với cái bụng càng ngày càng lớn của cô, hiểu nhiên trên người Thư Dao cũng sẽ có những phản ứng không tốt lúc mang thai, nhưng mà với đề nghị thuê người giúp việc luôn bị Thư Dao từ chối, nói nhiều lần cô liền trầm mặc ngồi đó không nói lời nào, trừ bụng ra còn những chỗ khác trên người đều gầy nhỏ. Khương Tri Ngật nhìn về mặt cô, trong lòng lập tức mềm nhũn, không nói ra những lời nghiêm khắc.

Chỉ biết mỗi đêm chờ cô ngủ rồi mới rời đi. Thai nhi ngày càng lớn dần, bắt đầu chèn ép bộ phận bên trong cơ thể người mẹ, hơn nữa thai động cũng xảy ra nhiều hơn, không biết là do thân thể nặng nề hay do trong lòng khó chịu, Thư Dao dần có cảm giác mệt mỏi, ăn ít, nằm trên sofa đến eo cũng không thấy thoải mái, cô bắt đầu cảm nhận được gánh nặng khi mang thai.

Khương Tri Ngật hỏi ý kiến của chuyên gia dinh dưỡng, dựa theo khẩu vị của Thư Dao mà chuẩn bị đồ ăn cho cô, nhưng cô vẫn ăn ít như cũ, cũng không mở miệng nói, lại cưỡng ép chính mình ăn nhiều một ít. Khương Tri Ngật liền chuẩn bị rất nhiều trái cây phong phú đầy dinh dưỡng, đặt rất nhiều trên đầu giường của cô, những phòng khác cũng bày không ít, chỉ cần Thư Dao có chút thèm ăn là có thể ăn được.

Không đủ dinh dưỡng, không chỉ đơn thuần là ảnh hưởng đến sự phát triển của thai nhi mà còn tạo thành ảnh hưởng đến sức khỏe của bản thân Thư Dao.

Giữa đứa bé còn chưa ra đời và Thư Dao, người mà Khương Tri Ngật quan tâm đầu tiên vẫn là Thư Dao.

Loại tình trạng này kéo dài chừng nửa tháng, ngoài mặt Khương Tri Ngật vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng không ngừng nghĩ ra biện pháp.

Một buổi sáng nào đó, Thư Dao xụi lơ ngồi trên sofa, mang theo tinh thần ủ rũ xem tivi. Khương Tri Ngật đi tới, hơi nghiêng người hỏi: “Có muốn ra ngoài xem phim không?”

Thư Dao ngậy người mất hai giây, sau đó ánh mắt lập tức sáng lên hỏi lại: “Thật sao ạ?”

Trong đôi mắt luôn âm ỉ mấy ngày nay đột nhiên sáng bừng lên khiến Khương Tri Ngật ngẩn ra, dịu giọng nói: “Tất nhiên.”

Thư Dao chống tay lên sofa từ từ đứng lên, trên mặt mang theo sự kích động không thể nào che giấu được, bắt lấy tay áo anh, hoạt bát hỏi: “Có được không có được không? Anh dẫn tôi đi xem đúng không?”

Khương Tri Ngật bừng hiểu ra, rốt cuộc biết mình đã quên cái gì rồi...từ khi mang thai, phần lớn thời gian Thư Dao đều ở nhà, cô mang thai, lại là nhân vật của công chúng, cộng thêm việc kết hôn của cô và anh chỉ là giả, trừ thời gian làm việc ra, những lúc còn lại ra ngoài sẽ có rất nhiều phiền toái. Để đảm bảo đứa bé thuận lợi ra đời, ngoại trừ không có việc gì hệ trọng, Thư Dao ở nhà đúng là lựa chọn tốt nhất.

Khương Tri Ngật khẽ thở dài, nhẹ giọng nói: “Tôi dẫn cô đi.”

Thư Dao vui mừng một lúc chợt ánh sáng trong mắt tối sầm lại, ngồi xuống sofa, chán nản nói: “Nhưng Trần ca chắc chắn sẽ không cho tôi đi xem phim đâu.”

Trần Băng cũng là vì nghĩ cho cô mà thôi, cô cố tình muốn sinh ra đứa bé này, đã là một chuyện ích kỷ rồi. Đang lúc công tác, Trần Băng là người chịu hầu hết các áp lực, ở trong công ty cũng tranh thủ lợi ích cho cô...So sánh giữa áp lực mà Trần Băng phải gánh và sự nghiệp của cô, thì mọi khổ cực và khó chịu mà cô phải chịu đựng trong lúc mang thai cũng không là gì cả.

Không sao, chỉ còn mấy tháng nữa là đứa bé đã ra đời, cô có thể kiên nhẫn thêm chút nữa.

Thư Dao âm thầm tự nhủ với lòng mình, cô ngồi trên sofa, hai tay vuốt ve bụng, sắc mặt hui quạnh.

Khương Tri Ngật yên tĩnh mấy giây rồi nói: “Không sao cả.”

Thư Dao ngẩng đầu mờ mịt nhìn anh.

Sắc mặt Khương Tri Ngật vẫn bình tĩnh như cũ, anh nói: “Tôi sẽ sắp xếp hết.”

Thư Dao kinh ngạc nhìn anh mấy giây, sau đó nói: “Sẽ không mang phiền phức gì đến cho anh đó chứ?”

Khương Tri Ngật khẽ thờ dài nói: “Không biết nữa.”

Ngay sau đó lại bổ sung: “Cô vĩnh viễn cũng không mang đến phiền phức gì cho tôi cả.”

Còn không chờ Thư Dao hiểu hết lời nói của anh, Khương Tri Ngật đã nói: “Có muốn đi xem bộ phim điện ảnh Chuộc Tội không?”

Thư Dao lập tức quên hết mọi băn khoăn của mình, kích động hỏi: “Là bộ phim Chuộc Tội mà Ôn Chiêu Tùng đóng đúng không?!”

Khương Tri Ngật nhìn đôi mắt cong thành trăng lưỡi liềm đã lâu rồi không thấy của cô, giọng nói ôn hòa: “Đúng vậy.”

Thư Dao lại đứng lên, rồi lao đến trước mặt Khương Tri Ngật, do không khống chế lực đạo nên suýt nữa đã nhào vào lòng anh, Khương Tri Ngật đỡ lấy vai cô.

Thư Dao không nhận ra điều này, cô nắm lấy hai cánh tay anh, ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng lấp lánh như sao, đẹp đến tuyệt trần: “Thầy Khương có vé của buổi công chiếu sao?”

Hai người đứng quá gần, thậm chí cái bụng đang nhô lên cũng dán sát lên người anh

Cánh tay Khương Tri Ngật đang đặt trên vai cô hơi nắm chặt lại, sau đó nhanh chóng buông ra.

“Ừ,” người đàn ông chậm rãi nói: “Tôi có vé.”

Thư Dao vui vẻ hoan hô một tiếng, đôi mắt cong cong: “Tôi nhất định phải đi!”

Khương Tri Ngật cong môi nói: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 42

Edit: Mộc Từ Đăng

“Cảm ơn Khương...” Lòng mi Thư Dao run rẩy, nắm lấy tay áo anh rồi nhẹ nhàng đứng đưa.

Khương Tri Ngật khẽ ừ một tiếng, trong mắt lộ ra ý cười.

Thư Dao cúi đầu nhìn tay mình, và bàn tay anh đang đặt trên vai của cô.

Gò má nhanh chóng nóng lên, cô lúng túng buông tay ra, hơi lui về sau hai bước, sau đó bổ sung hoàn chỉnh lời nói vừa rồi: “Cảm ơn thầy Khương.”

Cô dùng mấy giây ngắn ngủi điều chỉnh xong cảm xúc trên mặt mình, lúc ngẩng đầu lần nữa thì sắc mặt đã khôi phục lại sắc thái trắng nõn, trong mắt mang theo ánh sáng lấp lánh.

....

Mấy ngày sau bộ phim điện ảnh Chuộc Tội được công chiếu ở thành phố B, Khương Tri Ngật sắp xếp xong tất cả mọi chuyện rồi chạy đến đón Thư Dao.

Thư Dao đứng trước gương, chứng gặp khó khăn khi lựa chọn lại nổi lên, trên giường đặt vài bộ quần áo đã được phối với nhau, cô xoắn xuýt một lúc lâu, cuối cùng cần răng chọn một bộ quần áo len màu xanh, thời tiết đã ấm dần, trời cũng đã vào xuân, bộ quần áo này vừa vặn phù hợp với khí hậu lúc này.

Thay quần áo xong, cô đeo đồ trang sức vào, rồi đứng trước gương kiểm tra phần trang điểm trên mặt mình lần cuối, sau cùng cô xách túi đi xuống lầu.

Khương Tri Ngật đang ngồi trên sofa, nghe được tiếng động thì đứng dậy xoay người lại.

Thư Dao mặc một cái váy dài màu xanh nhạt, phần eo của váy rất rộng, ở phần trên có hình ảnh hoa cỏ phù hợp với bộ váy, khuôn mặt trắng trẻo mềm mại, cô đang đứng đó, mang theo hơi thở mùa xuân ập đến người anh.



Khương Tri Ngật không biết phải nói gì, Thư Dao đi tới trước mặt anh, mắt cười cong như mắt hồ ly, dịu giọng nói: “Thầy Khương, tôi đã chuẩn bị xong rồi ạ.”

Khương Tri Ngật tỉnh hồn lại nói: “Ừ, đi thôi.”

...

Bởi vì là buổi công chiếu nên trong rạp không có quá nhiều người xem, nhân viên còn lại cũng bình thường. Thư Dao khoác một cái áo choàng dài màu trắng mỏng, trên mặt đeo một cái khẩu trang che gần hơn nửa khuôn mặt, Khương Tri Ngật cũng giống như vậy.

Đang lúc định đi vào cửa VIP, tay áo Khương Tri Ngật bị kéo lại.

Anh quay đầu, khẩu trang che cao chỉ chừa lại đôi mắt đang chớp chớp, Thư Dao nhỏ giọng nói: “Thầy Khương, tôi muốn ăn cái đó...”

Khương Tri Ngật quay đầu nhìn, là khu đồ ăn vặt.

Sau khi bụng dần lớn, Thư Dao đã hoàn toàn buông tha các loại giày cao gót, hôm nay lúc đi ra ngoài cô cũng chọn giày đế bằng để mang, lúc này lùn hơn Khương Tri Ngật cả một cái đầu, ở góc nhìn của anh thì trông cô khá nhỏ bé, giống như một cô gái nhỏ mười bảy mười tám tuổi.

Tay áo bị kéo lần nữa, Thư Dao sợ hành động của hai người bị bại lộ, nên không dám nói quá lớn tiếng. Cô hơi nhón chân lên, tiến đến gần sát khuôn mặt Khương Tri Ngật, nhẹ giọng lặp lại: “Tôi muốn ăn cái đó.”

Giọng nói mềm nhũn, mang theo vẻ thành khẩn và nũng nịu.

Hai người chỉ chừa lại đôi mắt, khuôn mặt lúc nào cũng lạnh lùng của Khương Tri Ngật bị che đi, chỉ để lộ ra một đôi mắt khiến Thư Dao không cách nào suy đoán được tâm tư của anh.

Thư Dao nhỏ giọng nói: “Thầy Khương...”

Ánh mắt người đàn ông có sự biến hóa rất vi diệu, anh khẽ thở dài nói: “Chỉ được ăn một ít thôi.”

Ánh mắt Thư Dao phát sáng ngay lập tức: “Vâng!”

Sau đó lại bổ sung: “Còn muốn ăn kem nữa cơ!”

Khương Tri Ngật nhìn cô mấy giây, Thư Dao bình tĩnh lại, cố gắng để lộ ra đôi mắt trông vừa ngoan ngoãn lại vô hại.

Cô thực sự muốn ăn kem đó nha!

Khương Tri Ngật mở miệng, giọng nói truyền ra từ sau lớp khẩu trang, âm thanh này còn trầm thấp hơn so với thường ngày rất nhiều: “Không được ăn nhiều, sẽ ảnh hưởng đến dạ dày.”

Thư Dao mở miệng đồng ý ngay: “Vâng vâng vâng!”

Mua xong, Thư Dao ôm bắp rang trong ngực, một tay khác thì cầm một ly kem nhỏ, lượng kem không nhiều lắm, đối với một người phụ nữ có thai như cô mà nói thì lượng kem này là vừa đủ.

Ánh đèn trong rạp chiếu phim mờ tối, hai người ngồi ở hàng giữa vừa có vị trí xem phim tốt vừa không gây chú ý lắm.

Phim vẫn còn chưa bắt đầu, Thư Dao hơi kéo khẩu trang lên để lộ miệng ra, sau đó từ từ ăn kem, còn bắp rang bơ được Khương Tri Ngật cầm giúp.

Cô nhanh chóng ăn xong ly kem, trên tay Thư Dao có dính chút kem, cô đang nghĩ hình như mình đã quên mang khăn giấy thì phải. Chợt bên cạnh chìa ra một bàn tay, trên bàn tay ấy còn kẹp theo một cái khăn ướt.

Phim điện ảnh đã bắt đầu chiếu những đoạn phim đầu tiên, dưới ánh đèn mờ tối, vẻ mặt Khương Tri Ngật có chút mơ hồ, anh cúi đầu, cầm khăn ướt tinh tế lau tay cho Thư Dao, cuối cùng lấy khăn bản đi.

Thư Dao há miệng, tim đập nhanh hơn.

Khi bộ phim được chiếu, toàn bộ đèn đều bị tắt đi, chỉ còn lại ánh sáng phát ra từ màn ảnh.

Thư Dao nhớ tới lời nói của Khương Tri Ngật, vô cùng nghe lời chỉ ăn một phần ba lượng bắp rang, sau đó thực sự không ăn nữa.

Bộ phim này là một bộ phim nghệ thuật, trọng tâm của phim vừa u ám vừa kiềm nén, cả quá trình Thư Dao và Khương Tri Ngật xem phim đều không trao đổi gì, chỉ chuyên tâm xem phim. Đắm chìm trong bộ phim này, tâm tình vốn còn ung dung vui vẻ của cô dần bị lấy lan, ngực nặng nề giống như có một tảng đá đè lên, khiến cô hít thở không thông, vô cùng kiềm nén.

Khi bộ phim kết thúc, hai người cùng đi ra khỏi rạp chiếu phim, trên khuôn mặt luôn tươi cười của Thư Dao lộ ra chút thương cảm.

Trong bãi đậu xe, cô tháo khẩu trang xuống, thở dài một hơi, cảm khái nói: “Cuộc sống của chúng ta quá hạnh phúc mà.”

Khương Tri Ngật cũng tháo khẩu trang đi, lộ ra một khuôn mặt đẹp trai ngời ngời, nói: “Ừ, đúng vậy.”

Thư Dao đi chậm chậm, Khương Tri Ngật cũng phối hợp với bước chân của cô, hai người chậm rãi đi trong bãi đỗ xe.

Một tay Thư Dao đặt trên bụng nhẹ nhàng vuốt ve, giọng nói hạ thấp xuống: “Nếu như trên thế giới này không có tội phạm thì tốt biết mấy.”

Bước chân Khương Tri Ngật hơi dừng lại, anh nhàn nhạt nói: “Chỗ có người sẽ có tội phạm.”

Thư Dao dừng bước, ngẩng đầu hỏi: “Thầy Khương, anh nói xem vì sao con người phải phạm tội chứ?” Tuy cô là người trong giới giải trí, trong công việc cũng khôn ngoan và thông minh, nhưng từ sâu trong lòng cô thật sự là một người hiền lành.

Khương Tri Ngật yên lặng hai giây mới nói: “Dục vọng và sự tham lam.”

Thư Dao: “Mỗi người đều có dục vọng và tham lam sao?”

Khương Tri Ngật đáp: “Ừ.”

Thư Dao thấy buồn ngủ, về mặt Khương Tri Ngật vừa lạnh lùng lại lý trí, anh nói: “Dục vọng và tham lam cùng tồn tại song song trong lòng mỗi con người, phạm tội hay không phạm tội chỉ khác nhau ở ý chí mà thôi.”

Thư Dao gật đầu, đồng ý với quan điểm của anh, nhưng vẫn không cách nào đẩy đi được sự thương cảm và kiềm chế của cô từ sau khi xem phim xong, cô thấp giọng nói: “Tôi không phải quá thích...”

Khương Tri Ngật không nghe rõ nên hỏi lại: “Cô vừa nói gì?”

Thư Dao khẽ thở dài một hơi, nhẹ giọng đáp: “Tôi không thích tội phạm, không thích thấy người khác bị thương... Tôi ghét tất cả tội phạm.”

Khương Tri Ngật không đáp lại, Thư Dao hít sâu một hơi, cười nói: “Có phải tôi có hơi lý tưởng hóa quá không? Ừm, tôi biết loại suy nghĩ này rất ngu xuẩn mà, hơn nữa cũng không thiết thực gì.”

Khương Tri Ngật nói: “Cô bị phim ảnh hù dọa thôi.”

Thư Dao cất bước đi về phía trước, nhún nhún vai nói: “Đúng vậy, tôi là một diễn viên ấy vậy mà lại bị một bộ phim làm rối loạn tâm tình... thật là...”  
Thất bại mà.

Khương Tri Ngật đi bên cạnh cô, bình tĩnh nói: “Tội phạm đúng là có mặt khắp mọi nơi, nhưng sẽ không xảy ra với cô... và cả đứa bé nữa.”

Thư Dao ngoảnh ngẩn không đi tiếp.

Khương Tri Ngật quay đầu nhìn cô, ánh mắt vẫn lạnh lùng như thường song còn mang theo chút hơi ấm nhàn nhạt: “Tôi sẽ bảo vệ cô và đứa bé.”

Thư Dao hoàn hồn lại, có chút ngượng ngùng nói: “Thật xin lỗi, tôi chỉ là... chỉ là tâm tư vẫn còn đặt trong bộ phim chưa dứt ra được mà thôi.”

Khương Tri Ngật từ chối cho ý kiến, không biết là anh tin hay không tin nữa.

Nhưng lúc đi tới trước xe hơi, nụ cười trên mặt Thư Dao dần phai nhạt, cô cười khổ nói: “Tôi luôn cảm thấy từ sau khi mang thai mình đã biến thành một người khác...”

Cô ngẩng đầu nhìn Khương Tri Ngật: “Trước kia tôi không sợ chuyện gì cả, nhưng còn bây giờ... tôi sợ rất nhiều thứ.”

“Tôi sợ bảo bảo không khỏe, tôi sợ sau khi nó ra đời sẽ bị người khác tổn thương, tôi sợ nó...”

“Sẽ không đâu.” Thư Dao chỉ mới nói được nửa câu đã bị câu nói này của Khương Tri Ngật cắt đứt.

Trên mặt cô lộ ra vẻ mờ mịt, Khương Tri Ngật trầm giọng nói: “Đứa trẻ vĩnh viễn sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Mấy giây sau anh lại bổ sung: “Còn cả cô nữa.”

Sự căng thẳng kéo dài suốt hai tiếng cũng vì những lời nói này của anh mà được thả lỏng, bộ phim mang đến cho cô sự kim nén và sợ hãi, những đã bị vài ba lời nói bình tĩnh và đầy mạnh mẽ của người đàn ông đẩy lùi đi.

Những chuyện nguy hiểm đó sẽ không xảy ra... Bởi vì anh sẽ bảo vệ đứa bé và cô.

Bất luận là thật hay giả, lần này Thư Dao lựa chọn tin tưởng.

Lên xe, tâm tình của Thư Dao rốt cuộc cũng đã được buông lỏng, có thể trò chuyện với Khương Tri Ngật về diễn biến bộ phim, về biểu cảm hay cảm xúc của diễn viên. Cô cũng đánh giá khá cao diễn viên chính, nhất là nam chính Ôn Chiêu Tùng.

...

Ngày đó sau khi đi xem phim về, Thư Dao nơm nớp lo sợ hình cô mang thai bụng to bị tung lên mạng, còn cả hình cô và Khương Tri Ngật đến rạp chiếu phim nữa. Mặc dù cô tin mình che giấu rất kín, và lại người vào phòng chiếu phim cũng sẽ không nhận ra cô và Khương Tri Ngật, nhưng cho tới giờ cô cũng không dám đánh giá thấp đôi mắt sắc bén của quần chúng cũng như năng lực đánh hơi của bọn chó săn.

Trong ngày xem phim ấy, trong ấn tượng của Thư Dao về những người xung quanh thì hẳn không ai nhận ra được cô và Khương Tri Ngật, nhưng cô không dám ôm quá nhiều may mắn. Buổi tối nằm ngủ trên giường còn bị mất ngủ, một lúc lại cầm điện thoại lên lướt weibo, lúc khác lại cầm điện thoại lên nhìn chăm chăm vào màn hình rất sợ một giây kế tiếp Trần Bằng sẽ gọi tới mắng cô...

Thận trọng như vậy qua vài ngày, Thư Dao mới dám tin trên mạng thực sự không hề có tấm hình nào chụp được cô và Khương Tri Ngật đi xem phim vào ngày đó! Cô không yên tâm search vài lần... kết quả là không có!

Không bị chụp lén, vậy là Trần Bằng cũng không biết... Thư Dao cảm thấy yên lòng, sau đó vui vẻ lên mạng xem lời bình về bộ phim điện ảnh Chuộc Tội.

Ngày hôm đó khi xem phim xong, tâm tình của Thư Dao được khôi phục lại không ít, mặc dù đang lúc mang thai nên thân thể xuất hiện nhiều việc khó chịu, thế nhưng tâm tình của cô rất thả lỏng, ngược lại cũng không được tính là chịu đựng quá nhiều vất vả.

Qua mấy ngày, Khương Tri Ngật đột nhiên nói: “Tối nay ra ngoài ăn tối.”

Thư Dao cầm máy tính bảng trong tay, đang đọc sự thật đằng sau bộ phim Chuộc Tội, ngạc nhiên và vui mừng đến quá đột ngột, một lúc lâu cô vẫn còn mờ mờ: “Hả, chuyện gì cơ?”

Khương Tri Ngật cười nói: “Đi ra ngoài ăn.”

Hồ hấp của Thư Dao trở nên dồn dập, vui vẻ nói: “Tối nay chúng ta đi ra ngoài ăn sao?”

Khương Tri Ngật gật đầu, Thư Dao lập tức đứng dậy, trên mặt mang theo nét chờ mong: “Chúng ta đi ăn món gì vậy ạ?”

Lẩu? Đồ nướng? Hay bữa tối theo kiểu Tây?

A a... nghĩ thôi đã chảy cả nước bọt rồi.

Khương Tri Ngật nói: “Cô muốn ăn món gì?”

Thư Dao liệt kê ra vài món ăn, vừa nói vừa đếm trên đầu ngón tay, Khương Tri Ngật gật đầu nói: “Đều được cả.”

Thư Dao vui vẻ, ánh mắt cũng lấp lánh đầy ánh sáng.

Một lát sau Khương Tri Ngật nói: “Còn có một người bạn của tôi nữa.”

Thư Dao sững sờ một chút, hỏi: “Bạn anh?”

Khương Tri Ngật gật đầu, ngay sau đó Thư Dao tươi cười đáp: “Vâng.”

Bạn của thầy Khương? Trong lòng Thư Dao vui vẻ gấp bội, mười phần mong đợi.

...

Buổi tối nhiệt độ lạnh dần, cô không có dáng người đẹp nữa nên mặc một bộ quần áo thoải mái màu kem, áo hơi rộng rãi, quần dài bao bọc lấy đôi chân, thiết kế đơn giản nhưng có thể che kín khuyết điểm trên người. Nhưng mà dáng người Thư Dao rất đẹp, không có gì gọi là khuyết điểm cả, bây giờ bụng hơi lớn nhưng tay nhỏ chân nhỏ. Cạp quần rất cao, vừa vặn khoe ra được đôi chân thon dài thẳng tắp của cô.

Thư Dao chuẩn bị tí mĩ cả buổi, sau cùng chọn một đôi giày đế bằng màu cà phê, sau khi mang vào lại ngắm một lúc, phối hợp hoàn mỹ, phong cách rất ấm áp.

Không trang điểm và chỉ thoa chút son đỏ lên môi.

Trải qua sự kiện xem phim lần trước, Thư Dao dường như buông bỏ tất cả sự phòng bị đối với Khương Tri Ngật, cô vui vẻ nói: “Tôi muốn ăn lẩu, muốn nhúng thịt bò vào, còn cả bao tử, muốn ăn lẩu cay nữa cơ.”

Khương Tri Ngật vừa lái xe vừa nói: “Chờ hết tháng ở cử rồi ăn.”

Ôi, thật là xa vời.

Thư Dao không muốn yếu thế: “Còn cả đồ nướng nữa! Rải tiêu lên, rồi quét lên một lớp gia vị...”

Thư Dao muốn chảy cả nước bọt ra ngoài luôn rồi, Khương Tri Ngật vẫn bất động như một ngọn núi, nói: “Sau khi sinh con xong rồi ăn.”

Ừ, cũng không tính là xa lắm! Tính toán thời gian một chút thì tầm ba tháng nữa là có thể bóc hàng rồi! Cố gắng lên thôi!

Thật sự Thư Dao rất thích ăn những món đó, nhưng vì phải giữ vóc dáng mới lập ra phương án ăn kiêng như địa ngục, xuất đạo được nhiều năm, cho dù là cô ăn thịt cũng không thêm gia vị gì nữa, chỉ nhúng vào nước bình thường. Còn những món ăn vặt có nhiều lượng calo như kem chẳng hạn, cô cũng không biết mình đã nhịn bao nhiêu năm rồi, bản thân là nữ minh tinh, cũng không cần Trần Băng dặn dò, chính cô đã tự tuân thủ yêu cầu giảm cân nghiêm ngặt, cũng chưa bao giờ thêm ăn.

Sau khi mang thai, cô không biết đã phá bỏ bao nhiêu quy định mà mình đã lập ra trước kia nữa, nhưng bây giờ nhớ lại, cuộc sống mang thai dường như không hề khô khan, mặc dù theo sự lớn dần của thai nhi, thân thể cô sẽ có nhiều gánh nặng hơn nữa, nhưng trong ký ức của Thư Dao, mỗi ngày dường như đều rất hạnh phúc.

Cô tựa vào ghế ngồi, đai an toàn trên người được nói lỏng, trên mặt lộ ra một nụ cười lúc có lúc không, không biết cô đang nghĩ đến điều gì.

Khương Tri Ngật không chế tốc độ xe, dùng hơn 40 phút mới chạy tới mục tiêu.

Khương Tri Ngật không nói đến chuyện chó săn, Thư Dao cũng không nguy trang bản thân làm gì, thoải mái đi vào nhà hàng với Khương Tri Ngật.

Nhân viên trong nhà hàng đón hai người rồi đó dẫn lên một căn phòng tao nhã. Trong phòng ăn rất sang trọng và xa hoa.

Cửa phòng bao bị đẩy ra, một người đàn ông ngồi bên trong lập tức đứng lên, tầm mắt dừng lên người Khương Tri Ngật mấy giây sau đó mới nhìn Thư Dao, nụ cười ôn hòa thân thiện nói: “Tri Ngật, cô Thư.”

Thư Dao kinh ngạc, là nam chính Ôn Chiêu Tùng trong phim Chuộc Tội!

Trên mặt cô lộ ra vẻ kinh ngạc, ngay sau đó mỉm cười nói: “Thầy Ôn.”

Ôn Chiêu Tùng cười một tiếng, ba người cùng ngồi xuống bàn, Thư Dao cảm động không thôi: Bạn của Khương Tri Ngật lại là Ôn Chiêu Tùng đó!

Ôn Chiêu Tùng cười nói: “Luôn muốn được gặp cô Thư, nhưng từ sau khi kết hôn, Tri Ngật cứ giấu kín cô, nói thế nào cũng không chịu cho chúng tôi gặp.”

Tìm Thư Dao đập nhanh một lúc, sau đó bật cười tìm một lý do nào đó: “Khoảng thời gian trước thân thể tôi có chút không khỏe nên vẫn không ra khỏi nhà.”

Ôn Chiêu Tùng gật đầu, không có chút đáng vẻ hoài nghi, anh ta ân cần hỏi: “Hiện thân thể đã khỏe lên chưa?”

Tầm mắt anh ta rơi vào bụng Thư Dao, dừng lại đó vài giây.

Thư Dao mỉm cười: “Đã khỏe hơn nhiều rồi, tình huống căn bản đã ổn định lại.”

Ôn Chiêu Tùng lộ ra dáng vẻ thờ phào nhẹ nhõm, thực sự là bộ dạng quan tâm, chắc hẳn anh ta và Khương Tri Ngật có quan hệ không tệ.

Ôn Chiêu Tùng trêu ghẹo nói: “Tri Ngật, có phải do cô Thư quá xinh đẹp nên cậu sợ bọn tớ cướp đi không?”

Khương Tri Ngật nhấp một ngụm trà, nhìn anh ta rồi nhàn nhạt nói: “Đúng vậy đó.”

Ôn Chiêu Tùng hiển nhiên bị ghen một chút, quay đầu lại nói với Thư Dao: “Cô Thư vừa ý tên này ở điểm nào vậy? Người thì khó hiểu, miệng lại độc, luôn luôn làm tổn thương người khác.”

Trong lòng Thư Dao cố nhịn cười, không ngờ trước mặt bạn bè Khương Tri Ngật lại có dáng vẻ này, thật là đáng yêu quá đi thôi.

Thư Dao dịu dàng nói: “Vâng, chỗ nào của anh ấy tôi cũng đều thích.”

Ôn Chiêu Tùng sùng sốt một chút, ngay sau đó cười rộ lên: “Ha ha, hai người thật là!” Không hổ danh là vợ chồng.

Phục vụ mang thực đơn lên, Khương Tri Ngật cầm lấy thực đơn rồi trực tiếp gọi mấy món Thư Dao thích ăn, tất cả đều là thức ăn rất tốt cho phụ nữ mang thai.

Thư Dao nghiêng đầu nhìn thực đơn, Khương Tri Ngật nói: “Còn muốn ăn gì nữa không?”

Thư Dao nghiêm túc nhìn mấy giây, lại gọi thêm hai món nữa, Khương Tri Ngật bèn nói: “Món này không được, quá cay, không tốt cho thân thể đâu.”

Thư Dao cũng không tranh luận với anh, lại chọn hai món khác, Khương Tri Ngật lại nói: “Chọn món này đi, rất tốt cho sự phát triển của đứa bé.”

Thư Dao vâng một tiếng, dáng vẻ vô cùng dịu dàng.

Sau khi gọi món xong thì trả thực đơn lại cho người phục vụ, Ôn Chiêu Tùng lúc này bắt đầu đi lên tiếng: “Này này này, chỗ này còn có một người đang sống sờ sờ nữa đây nhá.”

Thư Dao ôi lên một tiếng, lập tức nói: “Xin lỗi, xin lỗi...”

Cô đang muốn gọi nhân viên phục vụ lại thì Khương Tri Ngật đã nói: “Không có chuyện gì đâu.”

Thư Dao: “Hả?”

Khương Tri Ngật: “Cậu ấy không kén ăn.”

Phục vụ đã đi ra ngoài, Thư Dao nhìn Ôn Chiêu Tùng, Ôn Chiêu Tùng dờ khóc dờ cười thở dài nói: “Đúng vậy, tôi không kén ăn đâu. Hơn nữa tôi còn phải giữ dáng, bữa tối không thể ăn quá nhiều được.”

Thư Dao hiểu rõ sâu sắc, trên mặt lộ ra vẻ đồng cảm.

Ôn Chiêu Tùng thật sự bị hai người một người xướng một họa làm cho tức cười đến chết, anh ta nói đùa: “Hơn nữa ấy, tôi ăn thức ăn cho chó cũng đủ no rồi, có một vài người ấy mà, hoàn toàn không để ý tới thân phận chó độc thân của tôi đâu, haiz.”

Lúc nói câu này, tầm mắt của anh ta lại nhìn sang Khương Tri Ngật, trong mắt chứa ý trêu chọc.

Nhưng mà Khương Tri Ngật cơ bản không tiếp chiêu lại, chỉ ung dung đổi tách trà trước mặt Thư Dao thành một ly nước nóng, chờ cho nước không quá nóng mới đặt xuống trước mặt cô.

Thư Dao cười cười với anh, sau đó bùng lên uống một ngụm. Cô còi áo khoác ra, sắc mặt đỏ thắm, ánh mắt ướt át, vẻ mặt so với trước khi mang thai còn tăng thêm một phần dịu dàng và mềm mại, lúc nói không nhanh không chậm, gương mặt vô cùng hiền dịu, còn mê hoặc hơn cả lúc xuất hiện trên màn ảnh.

Ôn Chiêu Tùng có ấn tượng rất tốt đối với Thư Dao.

Ôn Chiêu Tùng vẫn là nam diễn viên mà Thư Dao rất tán thưởng, cộng thêm độ hot gần đây từ bộ phim Chuộc Tội, đề tài trò chuyện cũng được mở rộng hơn rất nhiều.

Ôn Chiêu Tùng cười nói: “Chúng ta đều gọi nhau là thầy/cô, cứ gọi tên tôi giống như Tri Ngật gọi là được rồi.”

Thư Dao ngẩn ra, rất biết nghe lời nói: “Được.”

Món ăn được bùng lên, Thư Dao vẫn còn đang trò chuyện với Ôn Chiêu Tùng về tình huống lúc quay phim Chuộc Tội, Thư Dao lắng nghe rất nghiêm túc, sắc mặt Khương Tri Ngật vẫn bình thản, anh ngồi một bên lột vỏ tôm, gỡ xương cá, sau đó đặt vào bát Thư Dao.

Thư Dao cúi đầu gấp một miếng cá bỏ vào miệng, rồi dịu dàng cười với Khương Tri Ngật: “Cảm ơn ạ.”

Khương Tri Ngật: “Cần thận kéo hóc xương.”

Thư Dao nhai nhai hai cái, trong mắt đầy ý cười, nói: “Không sợ đâu.”

Khương Tri Ngật cười khẽ một tiếng, không nói gì nữa. Thư Dao cúi đầu ăn, dường như mỗi một món ăn đều được Khương Tri Ngật gấp cho, Thư Dao chỉ cần tập trung ăn, cánh tay cũng không cần duỗi thẳng.

Ôn Chiêu Tùng cảm thấy mình xem đủ rồi, cũng không biết nói gì nữa. Bên ngoài hai người họ không hề có chút hành động mập mờ nào, nhưng ánh mắt đó, động tác kia... sự quen thuộc và thói quen của hai người, không chỗ nào là không thể hiện khí chất ‘chúng tôi rất ân ái, chúng tôi rất ngọt ngào, chúng tôi rất hạnh phúc nha’.

Trực tiếp đâm xuyên qua người con chó độc thân Ôn Chiêu Tùng này mấy nhát.

Thật là tức giận mà...

Thư Dao thấy Khương Tri Ngật không động đũa nữa, liền nhỏ giọng hỏi: “Không đói bụng hả? Sao anh lại ăn ít như vậy?”

Khương Tri Ngật đáp: “Không đói lắm, không sao đâu.”

Thư Dao nhìn anh hai giây mới nói: “Bữa trưa ăn khá sớm, sao lại không thấy đói được...”

Khương Tri Ngật không nói gì, Thư Dao cau mày nói: “Có phải do mấy món ăn lúc trưa tôi làm hỏng...”

Hôm nay bữa trưa là do Thư Dao làm, cô vừa mới học được một món ăn mới trên mạng, còn đặc biệt nấu cho Khương Tri Ngật ăn, bởi vì bỏ hơi nhiều muốn nên cô cũng chưa ăn..”

Khương Tri Ngật nói: “Không có, ăn rất ngon.”

Thư Dao còn muốn nói gì nữa, Ôn Chiêu Tùng đã không còn cách nào che giấu lại: “Hai người. . .muốn chọc tức chết con chó độc thân là tôi đây sao hả?”

Trời ơi! Thư Dao lúng túng vô cùng, tại sao lại như vậy, cô, cô sao lại không tự chủ được chú ý đến Khương Tri Ngật thế này, quên mất cả Ôn Chiêu Tùng vẫn còn ở đây.

Thư Dao đẩy bát canh mà mình chưa động đến bên cạnh sang cho Khương Tri Ngật, nói: “Uống chút canh đi.”

Sau đó nhìn về phía Ôn Chiêu Tùng, áy náy nói: “Xin lỗi, Chiêu Tùng, chuyện đó...”

“Không cần giải thích,” Trên mặt Ôn Chiêu Tùng lộ ra chút u oán, nói: “Tôi hiểu mà.”

Chó độc thân không có quyền lên tiếng.

Thư Dao: “Hả?”

Ôn Chiêu Tùng cười to, vừa rồi chỉ là nói đùa mà thôi. Lúc này Thư Dao mới hiểu được, bật cười thành tiếng, bầu không khí vừa thoải mái vừa sống động.

Ôn Chiêu Tùng kể cho Thư Dao nghe những chuyện khi Khương Tri Ngật đi quay phim, bảo có nữ diễn viên nào đó mặc áo choàng tắm đến gõ cửa phòng Khương Tri Ngật, kết quả Khương Tri Ngật nhìn thấy liền đóng sầm cửa lại, nữ diễn viên đó không dám tin, đợi cả mười mấy phút mà cửa không hề mở ra lần nào nữa...

Loại chuyện này xảy ra không ít lần khi Khương Tri Ngật ở trong đoàn làm phim, Ôn Chiêu Tùng tùy tiện chọn vài chuyện kể cho Thư Dao nghe.

Thư Dao cười híp mắt: “Tri Ngật có duyên rất tốt với phụ nữ đó nha.”

Ôn Chiêu Tùng cười nói: “Đúng đó, phụ nữ ôm mộng với cậu ấy rất nhiều.”

Khương Tri Ngật lạnh nhạt nhìn anh ta một cái, Ôn Chiêu Tùng đột nhiên hiểu ra, bối rối cười nói: “Nhưng mà mấy chuyện đó cũng đã qua rồi.”

Thư Dao gật đầu, trên mặt không có vẻ gì khác thường, trong lòng lúc này lại bốc lên oán khí sục sôi: Mặc áo choàng tắm đến gõ cửa phòng diễn viên nam ư? Ôi, đúng là không biết xấu hổ! Sao không chịu cởi hết quần áo rồi thả rông mà đi ngoài đường luôn đi, hừ!

Đề tài này không được tiếp tục nữa, hai người chỉ trò chuyện về mấy việc khi đi quay phim. Thật ra trước đây Ôn Chiêu Tùng cũng có ấn tượng rất tốt với Thư Dao, lúc Thư Dao mới vừa nổi tiếng mấy năm trước, chất lượng kịch bản không cao lắm nhưng lại nhìn ra được cô rất nghiêm túc với nhân vật mình đóng, Ôn Chiêu Tùng cũng giống như Khương Tri Ngật, đã sống trong giới này lâu năm, cũng không vì tiền hay danh tiếng mà tùy tiện chọn đại một kịch bản để đóng, nhưng anh ta cũng biết rõ một điều rằng không phải ai cũng không thiếu cái gì như anh ta hay Khương Tri Ngật, hay chỉ diễn vì yêu thích.

Mà hai năm gần đây, sau khi Thư Dao nổi tiếng, chất lượng kịch bản ngày càng lên cao, cô cũng quay vài bộ phim, mặc dù tiếng vang bình thường nhưng nhân vật mà cô đóng rất khá.

Đối với những nữ minh tinh tầm tuổi cô, thì cô cũng được coi là một nữ minh tinh nghiêm túc diễn phim.

Ôn Chiêu Tùng từ đó đến này chưa từng nghĩ rằng Khương Tri Ngật và Thư Dao sẽ ở cạnh nhau, tình cảm còn được bảo vệ kín như vậy, ngay cả bạn thân cũng không chịu tiết lộ.

Dĩ nhiên Ôn Chiêu Tùng nhìn được hai người rất xứng đôi, anh ta cũng thật sự vui vẻ cho Khương Tri Ngật.

Bữa ăn này diễn ra rất vui vẻ, Ôn Chiêu Tùng có vẻ ngoài anh tuấn, khí chất ôn hòa, lời nói khiêm tốn lễ độ, ở cạnh anh ta rất tốt.

Thư Dao và anh ta trò chuyện với nhau thật vui, hoàn toàn không cảm thấy mệt mỏi gì. Cuối cùng vẫn là Khương Tri Ngật nhắc nhở đã trễ rồi, muốn đưa Thư Dao về.

Thư Dao và Ôn Chiêu Tùng trao đổi số điện thoại cho nhau, Ôn Chiêu Tùng vẫn còn trêu chọc nói: “Bình thường ở nhà có phải Tri Ngật quản cô rất nghiêm không?”

Thư Dao sùng sốt một chút, ngẩng đầu nhìn Khương Tri Ngật, sắc mặt của anh vẫn lạnh lùng, trong mắt thế nhưng lại có sự ấm áp mà cô quen thuộc.

“Không có,” Thư Dao cười nói, giọng nói nhỏ nhẹ êm ái: “Tôi thích bị quản nghiêm cơ.”

Nói xong còn ngượng ngùng cười một tiếng.

Ôn Chiêu Tùng trợn mắt há hốc mồm, thật sự là bị tình yêu không hề tầm thường của hai người đối diện chọc cho mù mắt rồi. ...cô gái tốt thế này sao lại bị Khương Tri Ngật hốt chứ? Xong rồi xong rồi.

Ôn Chiêu Tùng cố ý lộ ra vẻ mặt đầy tiếc nuối, kết quả hai người đó vốn không thêm để ý tới anh ta.

Vành tai Thụ Dao ửng đỏ, câu nói vừa rồi nửa thật nửa giả, cô không biết Khương Tri Ngật có nhận ra được hay không, nhưng biểu cảm ngượng ngùng trên mặt không phải là giả vờ tạo ra, là phản ứng chân thật của cô.

Ôn Chiêu Tùng khụ một tiếng, bất đắc dĩ nói: “Tôi đi trước đây.”

Khương Tri Ngật gật đầu, Ôn Chiêu Tùng nhìn Thụ Dao, mỉm cười: “Có rảnh thì cùng nhau ăn bữa cơm.”

Lỗ tai Thụ Dao hồng hồng đáp: “Được.”

...

Thụ Dao che tai lại rồi bước lên xe, nhưng làm sao cũng không hạ nhiệt được, lỗ tai vẫn còn nóng hổi, trên mặt cũng có chút ửng đỏ như bị thiêu cháy.

Cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, dùng một tay ra sức quạt quạt, tim đập nhanh thình thịch nhưng tâm tình lại rất vui vẻ.

Khương Tri Ngật cầm vô lăng bằng một tay, nhìn qua kính chiếu hậu thấy được gò má của cô, anh cất lời, trong giọng nói còn mang theo vẻ trêu chọc: “Vui vẻ lắm sao?”

Thụ Dao suy nghĩ đôi chút mới hiểu được anh hỏi gì, cô thành thật đáp: “Vâng! Rất vui ạ!”

Khương Tri Ngật đáp ga, thông thả cho xe chạy, nói: “Lần sau sẽ dẫn cô đi nữa.”

Thụ Dao lập tức quên đi sự nóng bỏng trên mặt cũng như trên vành tai, cô nói: “Lần sau nữa ư?”

Cô đã mang thai 26 tuần rồi, còn không quá ba tháng nữa là phải sinh con, dựa theo những gia đình bình thường mà nói, nhất định luôn hạn chế hành động của phụ nữ mang thai.

Thụ Dao dĩ nhiên không muốn bị ‘giám giữ’ trong nhà nữa, lần trước Khương Tri Ngật dẫn cô đi xem phim, trên mạng không hề xuất hiện hình ảnh nào liên quan đến hai người họ, Thụ Dao không biết chuyện này là trùng hợp chó săn không phát hiện hay còn những chuyện khác nữa, cô nghĩ người trong giới giải trí này cũng được bảy tám năm rồi, không thể nào không biết những việc này, chẳng qua là cô không hỏi Khương Tri Ngật mà thôi.

Khương Tri Ngật rất có trách nhiệm với cô và đứa bé, lúc mang thai luôn tỉ mỉ chăm sóc... Trong mắt Thụ Dao, anh đã thực hiện xong hết trách nhiệm của mình rồi, thậm chí có thể nói, Khương Tri Ngật vốn không cần chịu trách nhiệm với cô.

Còn chưa đầy ba tháng đứa bé sẽ ra đời, trong ba tháng này, cô nghiêm túc ở nhà dưỡng thai, đợi đến khi vào bệnh viện sinh con... Hiệp nghị của bọn họ sẽ chấm dứt tại đây, không còn quan hệ gì nữa, chỉ chờ thời gian hợp lý lập tức ly hôn là được.

Nhưng vậy...không phải rất tốt sao? Bụng cô lớn, không tiện đi lại nhiều, còn dễ dàng bị chó săn phát hiện, cô cảm thấy việc mình đi ra ngoài kiểu nào cũng rất phiền phức...

Đến đèn đỏ, Khương Tri Ngật dừng xe lại, nghiêng đầu nhìn cô nói: “Không muốn ra ngoài hả?”

Thụ Dao lập tức lắc đầu: “Muốn chứ!”

Khương Tri Ngật bật cười nói: “Sau khi về nhà thì suy nghĩ xem còn muốn ăn món gì nữa, muốn xem phim gì, tôi sẽ đặt chỗ ăn và vé xem phim.”

Thụ Dao bị sự ngạc nhiên vui mừng này ập tới quá bất ngờ mà mụ mị cả đầu óc, cô choáng váng nói: “Tôi, tôi...”

Khương Tri Ngật không khỏi thấy buồn cười, thở dài một tiếng. Đèn xanh bật lên, anh cho xe chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 43

Edit: Mộc Tử Đằng

Khoảng thời gian kế tiếp, mỗi tuần hầu như Khương Tri Ngật sẽ dẫn Thư Dao ra ngoài từ một đến hai lần, chỉ cần sức khỏe Thư Dao tốt, Khương Tri Ngật có thời gian rảnh rỗi sẽ dẫn cô đi xem phim, ăn com, nhưng thân phận của hai người có hạn chế nên chỉ chọn chỗ ăn bí mật, không náo nhiệt nhiều người, rạp chiếu phim cũng gần như chọn phòng VIP... Nhưng như vậy cũng đủ khiến Thư Dao thỏa mãn rồi, cô giống như một cô bé học sinh mỗi ngày đề trông ngóng đến cuối tuần để được bố mẹ dẫn đi chơi, mua quần áo mới... Dĩ nhiên tuổi thơ thế này Thư Dao chưa từng được trải qua, chẳng qua là bạn bè bên cạnh cô đều được trải qua như thế.

Mỗi ngày Thư Dao đều cố gắng ăn, buổi tối đi nghỉ ngơi thật sớm, trông vô cùng tự giác, vô cùng ngoan ngoãn, cô không nói gì nhưng lại thường xuyên dùng ánh mắt thiết tha mong chờ nhìn Khương Tri Ngật. Khoảng giữa tháng hai người lại đến bệnh viện khám thai một lần nữa, các số liệu biểu hiện vô cùng tốt, lúc có kết quả kiểm tra, Thư Dao cong môi cười, ngẩng đầu nhìn Khương Tri Ngật, trong mắt lóe ra những tia sáng nhỏ vun, môi cong lên giống như một chú mèo con vừa mới làm được chuyện tốt, đang không ngừng ngoe nguẩy cái đuôi chờ khen ngợi.

Khương Tri Ngật thật sự rất muốn vuốt ve tóc cô như vuốt ve một chú mèo, nhưng cuối cùng vẫn là lý trí giành phần thắng, sau khi khám thai xong, anh lập tức dẫn cô đến một phòng ăn mà cô vẫn luôn tâm niệm muốn đến, dĩ nhiên thức ăn vẫn do anh nghiêm khắc khống chế, ăn món gì ngược lại Thư Dao cảm thấy không quan trọng, chủ yếu là cô được ra ngoài hít thở không khí trong lành, dù cho trong phòng ăn không có ai, chỉ cần cô được ngắm nhìn đường phố, nhìn những tòa nhà cao tầng cũng đủ rồi.

Mang thai mấy tháng nay, cô đã bị bức bách đến hông người luôn rồi.

Mang thai bước vào tháng thứ 7, bụng của Thư Dao đã gần như giống với quả dưa hấu chín, dáng người vẫn mảnh khảnh, khiến cô trông không mấy cân đối, nhiều khi lại hoài nghi có khi cô đi bộ thôi cũng sẽ bị ngã, nhưng may thay căn cơ của thân thể cô tốt, mỗi ngày có thể miễn cưỡng tập được bài yoga cho phụ nữ có thai, nhưng thai nhi đã lớn, các loại khó chịu sẽ không thể tránh được.

Đối với tình trạng của Thư Dao ở hiện tại, vốn mỗi ngày Hiểu Hiểu sẽ đến trông chừng cô, nhưng còn đến gần 3 tháng nữa mới sinh, chưa tới thời khắc cuối cùng thì Thư Dao nhất định không chấp nhận trong nhà có thêm người chăm sóc, kể cả khi Hiểu Hiểu muốn ngủ lại vì muốn chăm sóc cho cô. Về việc lần này, Trần Băng cũng không có cách nào khác, trong sự nghiệp Thư Dao vừa khôn khéo lại nghe lời, có lúc cũng rất cố chấp, mặc dù họ vẫn không hiểu nguyên nhân vì sao Thư Dao không chịu cho người khác ở lại nhà mình, nhưng rốt cuộc vẫn tôn trọng ý kiến của cô, mỗi ngày Hiểu Hiểu sẽ đến, tối lại rời đi.

...

Theo như kế hoạch mỗi ngày đến chăm sóc cho Thư Dao, dường như rất nhiều lần cô ấy gặp được Khương Tri Ngật. Hai đại minh tinh có nét mặt tự nhiên, một trợ lý nhỏ bé như cô ấy ngược lại sắc mặt vô cùng bối rối, làm gì cũng thấy mất tự nhiên. Thư Dao mang bụng lớn cùng nấu ăn với Khương Tri Ngật trong bếp, Hiểu Hiểu một thân một mình ngồi trên sofa chờ, cô ấy mờ mịt nghĩ ngợi: Không phải mình đến đây chăm sóc cho chị Thư Dao à? Vì sao giống đi làm khách thế này? Hai vị nam nữ chủ nhân đang nấu ăn trong bếp để chiêu đãi cô ấy..

Cái cảm giác này quá kỳ lạ, mỗi ngày Hiểu Hiểu đều xoắn xuýt, mờ mịt nhưng không tìm ra được nguyên nhân, bởi vì Khương nam thân và chị Thư Dao nhìn vô cùng ngang thẳng! Và rất bình thường đó!

Hiểu Hiểu muốn điên lên, không biết do mình nghĩ quá nhiều hay giữa Khương Tri Ngật và Thư Dao thực sự có chỗ mờ ám... Ngay người ở nhà Thư Dao bốn năm ngày, cuối cùng cô ấy ôm tim nuốt nước mắt chạy xa.

Thư Dao kinh ngạc, không hiểu Hiểu Hiểu làm sao, nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Qua hai ngày sau, Trần Băng cũng đến, đi lòng vòng trong phòng một lúc mới cười nói: “Thầy Khương luôn ở đây hả?”

Thư Dao và Khương Tri Ngật ở chung có nhiều chuyện cô không nói hết cho Trần Băng nghe, chỉ nói vài điểm chính với anh ta mà thôi, nên cũng không biết ý của Trần Băng là gì.

Dù gì những chuyện đang xảy ra với cô và Khương Tri Ngật lúc này ngay cả bản thân cô cũng không nghĩ thông suốt được, cho nên cũng không quá để ý đến câu hỏi của Trần Băng.

“Vâng.” Thư Dao giải thích, “Bởi vì em không thích trong nhà có người ngoài, thầy Khương vì lo lắng... lo lắng cho đứa bé nên mới đến chăm sóc cho em thôi.”

Lý do này tương đối hợp lý, kết hợp với đề nghị kết hôn với Thư Dao lúc trước ở công ty của Khương Tri Ngật, chịu trách nhiệm với cô và đứa bé. Trần Băng lại không hiểu nhiều về Khương Tri Ngật, hoặc có thể nói là trong giới giải trí này, người hiểu được Khương Tri Ngật cũng không có mấy người, cho nên Trần Băng rất xem thường những lời như có trách nhiệm với Thư Dao, mà tự động chuyển cái trách nhiệm đó của Khương Tri Ngật lên người đứa bé. Anh đề nghị kết hôn giữa cũng chỉ vì đứa bé... Sau đó Trần Băng lại nghĩ, Khương Tri Ngật đúng là rất có trách nhiệm đối với việc Thư Dao mang thai, nhưng anh ta vẫn cứ đinh ninh là vì muốn chịu trách nhiệm với đứa bé.

Cho nên với chuyện mấy tháng này anh âm thầm đến nhà Thư Dao, Trần Băng cũng không nhắc nhở Thư Dao chú ý lời nói, bởi vì trong mắt công chúng bọn họ hiện tại đang là vợ chồng, cứ cho rằng mục đích của Khương Tri Ngật là vì đứa bé nhưng trong mắt công chúng lại không giống thế, cái họ nhìn thấy dĩ nhiên là hành động ân ái ngọt ngào giả tạo... Trần Băng là người quản lý của Thư Dao tất nhiên sẽ cân nhắc tất cả vì cô. Hành động của Khương Tri Ngật không thể nghi ngờ là nó mang lại một sự trợ giúp rất lớn cho hình tượng và sự nghiệp của cô.

Mười mấy giây sau, trong lòng Trần Băng xuất hiện rất nhiều suy nghĩ, anh ta bình tĩnh nói: “Khương Tri Ngật là bố của đứa bé, chăm sóc em cũng sẽ dễ hơn một chút.”



Thư Dao khẽ cau mày, cảm thấy lời nói này có chút là lạ.

Lúc này Trần Băng lại bật cười: “Có thầy Khương trông chừng em anh yên tâm rồi. Còn ba tháng nữa là sinh, còn cả việc khôi phục lại vóc dáng sau khi sinh...”

Anh ta quan sát Thư Dao từ trên xuống dưới một lượt, cười nói: “Chờ sau khi ở cữ xong, vóc người em đoán chừng cũng sẽ khôi phục lại như lúc đầu thôi.”

Thư Dao theo bản năng sờ cái bụng đã vô cùng nổi bật của mình: “À.. đúng vậy.”

Trần Băng nói: “Fan hâm mộ của em cũng như ánh sáng máy ảnh đang chờ em quay lại màn ảnh, em có thấy kích động không?”

Trên mặt Trần Băng là sự vui vẻ thực sự từ trong lòng, scandal mang thai bị đưa ra ánh sáng dường như chỉ mới xảy ra cách đây không lâu, bận rộn cả một trận, lúc bình tĩnh lại thì Thư Dao đã mang thai 7 tháng rồi, rất nhanh thôi đứa bé sẽ ra đời...

Trần Băng có hơi xúc động, cũng có hơi kích động... anh ta cực kỳ chờ mong Thư Dao quay lại màn ảnh, trở về đúng vị trí nữ minh tinh đang ăn khách.

Thư Dao ngẩn ra, nói: “Kích động chứ...”

Nhưng sau khi nói xong lời này lại có một thoáng tiếc nuối nhàn nhạt. Trên mặt Thư Dao hiện lên vẻ mờ mịt nhưng chỉ thoáng qua trong một cái chớp mắt, trong lòng cô tự hỏi: Mình đang tiếc nuối điều gì? Đứa bé sẽ nhanh ra đời... Sự nghiệp của mình cũng không bị ảnh hưởng lớn, mình có người nhà lẫn sự nghiệp, lại có tiền, nhưng tại sao tâm tình lại không kích động và vui vẻ như trong tưởng tượng chứ?

Trần Băng thấy vẻ mặt cô không đúng lắm hỏi: “Sao vậy, không thoải mái hả?”

Thư Dao thở dài một hơi, cười nói: “Em rất chờ mong đứa bé này ra đời.”

Trần Băng cười nói: “Anh cũng mong chờ nó.”

Anh ta nói xong thì đứng lên, “Anh đi đây, khoảng thời gian này ở công ty anh đã tìm được cho em khá nhiều tài nguyên tốt, chỉ chờ cho đứa bé ra đời và em khôi phục lại sức khỏe thì anh sẽ sắp xếp lại công việc kỹ càng hơn...”

Ánh mắt Trần Băng trở nên mạnh mẽ hơn: “Phải để cho một vài người nhìn xem sau khi em sinh con thì sự nghiệp không những không bị tụt dốc mà còn bay cao bay xa hơn nữa.”

Thư Dao chợt sùng sốt rồi phá lên cười: “Vâng!”

Sau khi Trần Băng rời đi, Thư Dao chậm rãi ngồi xuống sofa, cô hiểu những lời nói đó của Trần Băng, nhưng dường như bản thân lại không thể kích động được.

...

Từ sau khi Hiểu Hiểu phát hiện hầu như mỗi ngày Khương Tri Ngật đều đến nhà Thư Dao thì cô ấy không đi qua đó nữa, thỉnh thoảng mới mang nguyên liệu nấu ăn mới mua đến, hoặc mang đến các loại tài liệu và kịch bản, mỗi lần Thư Dao mời cô ấy ở lại dùng cơm đều bị cô ấy từ chối quyết liệt, làm thế nào cũng không chịu ở lại.

Thư Dao dờ khóc dờ cười nhưng cũng không quản cô ấy. Từ sau khi thai kỳ tiến vào tháng thứ bảy, dường như mọi cảm giác khó chịu đã tích tụ lại từ mấy tháng trước cùng xuất hiện trên người cô, cho dù mỗi ngày đều đúng giờ đi tản bộ, tập yoga, nhưng không tránh được bụng trở nên lớn hơn bình thường, gánh nặng cho thân thể của cô, ở lần khám thai trước, bác sĩ Lâm đã nói đứa bé đã bắt đầu chèn ép những bộ phận khác của người mẹ, khẩu vị Thư Dao trở nên không tốt, thường xuyên cảm thấy như có thứ gì chèn ép dạ dày, cô biết rõ là do đứa bé trong bụng đang chạm vào.

Nhưng cô luôn không thể hiện ra những sự khó chịu này, vì sức khỏe của đứa bé nên mỗi ngày đều ép mình ăn. Eo cũng không mấy thoải mái, lúc ngồi trên giường, trên sofa làm một động tác gì đó thôi cũng đã thấy đau thắt lưng rồi, đổi sang tư thế khác cũng hao tổn không ít khí lực.

Cả người cứ mệt mỏi, lại có hơi lười biếng, mỗi ngày chỉ muốn nằm ì ra trên giường, ngủ cả ngày luôn. Thư Dao có hơi sợ sệt với tình huống của mình hiện tại, mặc dù đã hỏi qua bác sĩ Lâm, đối phương cũng đã trả lời rằng đây là tình huống bình thường, chờ đến tháng cuối cùng, thai nhi sẽ không ngừng di chuyển xuống bên trong cơ thể người mẹ, lúc đó sẽ càng khó chịu hơn.

Mặc dù bên ngoài Thư Dao rất bình tĩnh và tự nhiên, nhưng trong lòng bắt đầu khẩn trương và lo lắng, đến tối sẽ bị mất ngủ... Lăn qua lộn lại làm thế nào cũng không ngủ được, cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, rõ ràng có Khương Tri Ngật tỉ mỉ chăm sóc bên cạnh, Trần Băng cũng đã sắp xếp xong bệnh viện và những y bác sĩ cho lần sinh của cô xong cả rồi... Nhưng cô vẫn hay khẩn trương. Một lúc thì mơ thấy mình sinh non, lúc khác lại mơ thấy mình bị khó sinh, nằm trên bàn mổ chảy rất nhiều máu.

Liên tiếp mấy buổi tối Thư Dao bị ác mộng làm tỉnh lại, sau khi tỉnh lại thì không cách nào ngủ lại được nữa, bảy tháng là thời gian thai động diễn ra thường xuyên nhất, vào buổi tối, lúc cô gặp ác mộng tỉnh lại thì đứa bé ngược lại lại nháo loạn liên tục trong bụng cô, tay chân dẫm đạp, khiến Thư Dao trở nên mệt mỏi, ngơ ngác tựa vào đầu giường, một bên trấn an đứa bé đang náo loạn trong bụng, một bên mệt mỏi thiếp đi...

Hiển nhiên là Khương Tri Ngật cũng nhận ra tâm tình cô thay đổi, nhưng mấy lần khám thai đều có kết quả tốt, bác sĩ Lâm nói chỉ là do Thư Dao lần đầu

mang thai, tinh thần trở nên khẩn trương hơn là việc không thể tránh khỏi.

Khương Tri Ngật đẩy hết mọi công việc đã sắp xếp xong qua một bên, không có chuyện gì đặc biệt quan trọng thì mỗi ngày đều đến nhà Thụ Dao.

..

Một tháng sau, mỗi ngày trôi qua nhanh chóng, nhìn thời gian một lúc chợt phát hiện mới đó đã qua một tháng rồi, cách ngày bảo bảo chào đời chỉ còn hai tháng nữa thôi.

Thật là khó chịu.

Gần đây cả nửa tháng cô đều không đi ra khỏi cửa nhà, thể lực của cô cũng không còn tốt như lúc trước nữa.

Thụ Dao ngủ trưa thường đến tận 5 giờ chiều mới dậy, ngủ một giấc thức dậy, tinh thần không những không tốt lên mà càng thấy uể oải hơn. Cô xoa xoa đầu, khó khăn ngồi dậy, có hơi buồn phiền thở ra một hơi. Đột nhiên, bắp chân như bị điện giật, truyền đến những cơn đau râm ran mà dày đặc. Cô hét nhỏ một tiếng ngay sau đó hung hăng cắn chặt môi dưới giữ im lặng, thân thể tựa và đầu giường, hai tay gắt gao nắm lấy ga trải giường, trên trán nổi lên từng tảng từng tảng mồ hôi hạt.

Đau quá...vô cùng đau!

Cô dường như muốn khóc thét, mang thai tám tháng, chân cô chưa từng bị chuột rút bao giờ! Bác sĩ Lâm đã từng nói thể chất cô rất tốt, cơ thể cũng được bổ sung đầy đủ chất dinh dưỡng.

Những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu chảy dài xuống gò má, đầu ngón chân vì đau đớn mà cong lại, Thụ Dao không dám cử động dù chỉ là một chút, cô không nhìn được thấp giọng rên rỉ, hơi thở trở nên dồn dập.

Cửa phòng đột nhiên bị ai đó gõ hai tiếng, Thụ Dao mới vừa cử động một cái thì đau đớn trên đùi càng nhiều hơn, cô khàn giọng nói: “Thầy Khương...”

Thanh âm phát ra nhỏ như tiếng mũi kêu, gương mặt không còn chút huyết sắc gì.

Khương Tri Ngật lại gõ thêm hai cái nữa, giọng nói trầm thấp: “Thụ Dao?”

Trong phòng truyền ra tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ, mặt Khương Tri Ngật lập tức biến sắc, anh nhanh chóng vịn tay nắm cửa, cửa vừa mở ra anh liền thấy Thụ Dao đang tựa vào đầu giường, trên trán đầy mồ hôi, đùi phải đang duỗi thẳng có chút cứng đờ.

Hồ hập Khương Tri Ngật trở nên đình trệ, anh bước nhanh vào phòng, thuận thực cầm bắp chân cô, thấp giọng hỏi: “Chuột rút hả?”

Thụ Dao thở mạnh một hơi, khó khăn gật đầu đáp: “Vâng...”

Khương Tri Ngật trầm mặc ngồi xuống mép giường, duỗi tay ra nhẹ nhàng xoa bóp bắp chân đang bị chuột rút của cô, bắp chân luôn mảnh khảnh của cô lúc này không ngừng thắt chặt lại, giống như những sợi gân bên trong cùng nhau rút lại.

Tay Khương Tri Ngật vừa mới đặt lên bắp chân cô thì Thụ Dao khẽ rên lên một tiếng ngay sau đó im lặng đi, sắc mặt trắng nhợt.

Trong lòng Khương Tri Ngật không biết đang cảm thấy thế nào, anh vừa nhẹ nhàng vừa chậm rãi xoa bóp, nói: “Kiên nhẫn một chút.”

Thụ Dao gật đầu, hai tay lại thả xuống nắm chặt ga trải giường, mảnh áo trước ngực đã bị mồ hôi thấm ướt.

Khương Tri Ngật cường chế mình không được nhìn khuôn mặt nhợt nhạt đầy mồ hôi của cô, anh đặt hết mọi sự chú ý lên bắp chân của cô.

Anh không nói một lời, ngón tay cực kỳ dịu dàng xoa bóp cho cô, từ từ làm cho bắp thịt căng cứng dần thả lỏng ra. tiếng hít thở của Thụ Dao nhỏ dần, sắc mặt cũng không còn trắng bệch nữa, cuối cùng thì đau đớn trên đùi cũng biến mất hoàn toàn, trán cô đã ướt đầm mồ hôi, tóc bết lại hai bên gò má, người hơi run rẩy.

Thụ Dao nhận ra được Khương Tri Ngật vẫn còn ở đây, cô chống giường từ từ ngồi dậy. Khương Tri Ngật thấy được động tác này của cô thì đứng dậy đỡ lấy bà vai cô, nói: “Muốn làm gì hả?”

Mới Thụ Dao tái nhợt, đáp: “Tôi...muốn ngồi dậy.”

Khương Tri Ngật không đáp lời, anh dùng một tay đỡ lấy vai cô, một tay khác thì nhẹ nhàng ôm lấy eo, đỡ lấy người để cô ngồi dậy, vì lúc trước bị chuột rút nên mới ngã ra giường.

Thụ Dao nhìn anh, trong lòng hỗn loạn đủ loại tâm tư, cô thấp giọng nói: “...Cảm ơn.”

Tâm tình có hơi không tốt lắm.

Tâm tình của Khương Tri Ngật cũng không tốt theo, nhưng anh biết lúc này không thể lộ ra vẻ tức giận được.

Anh ngồi xuống giường lần nữa, nói: “Chân đã từng bị chuột rút lần nào chưa?”

Khương Tri Ngật hiểu phụ nữ mang thai bị chuột rút là chuyện bình thường, nhất là ở những tháng cuối của thai kỳ.

Thư Dao tựa người vào đầu giường, nắm hai tay lại, không khỏi thấy xoắn xuýt vắn vắn hai tay, nhỏ giọng nói: “Chưa từng.”

Khương Tri Ngật cau mày: “Thật sự chưa từng sao?”

Thư Dao ngẩng đầu đáp: “Thật sự đó, đây là lần đầu tiên...”

Cho nên mới dọa sợ cô thế này, thật ra thì từ nhỏ đến lớn, cho dù tuổi thơ có điều kiện sống không tốt đi chăng nữa thì thân thể của cô luôn khỏe mạnh, sau khi trưởng thành rồi tiến vào giới giải trí cũng chưa từng xuất hiện tình trạng bị chuột rút như thế này.

Thật sự là rất đau.

Thư Dao có hơi bối rối, cô bị sợ mà toát mồ hôi lạnh khắp người. Bây giờ cô mang thai cũng được tám tháng rồi, lúc trước các chỉ số của cơ thể cô rất ổn định, chỉ là mãi đến tháng gần cuối mới gặp phải chuyện thế này. Bây giờ với tình trạng của cô kể cả khom người cũng thấy khó, lúc bị chuột rút, tay cô căn bản không thể nào chạm tới bắp chân được.

Tóc ướt mồ hôi đang bết lại trên má cô, làm lộ ra vẻ mặt cực kỳ kém, tái nhợt tiêu tụy.

Khương Tri Ngật dời mắt đi, hít sâu một hơi rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Trong lòng Thư Dao lập tức trở nên căng thẳng, cô mờ mịt tự hỏi trong lòng: Anh giận rồi sao?

Qua hai phút sau, Khương Tri Ngật lại quay về, trong tay đang cầm một cái khăn lông khô, và một bộ quần áo ở nhà sạch sẽ.

Thư Dao cúi đầu, thấy áo mình đã ướt một mảnh nhỏ.

Không nhìn ra được vui buồn gì trên mặt Khương Tri Ngật, anh nói: “Thay quần áo trước đi, nhớ cẩn thận coi chừng bị cảm.”

Thư Dao nghe lời gật đầu một cái, Khương Tri Ngật xoay người mở cửa đi ra ngoài, anh cũng không đi đâu xa, chỉ đứng tựa vào tường sát bên cửa, khẽ nhắm mắt lại.

Thư Dao ngồi trên giường thay quần áo ướt mồ hôi ra.

Chợt cửa bị gõ hai tiếng, Khương Tri Ngật hỏi: “Đã thay xong chưa?”

Thư Dao vội đáp: “Đã xong rồi ạ!”

Khương Tri Ngật mở cửa vào trong, Thư Dao đang ngồi trên mép giường, hai chân khép lại, tay đặt trên bụng.

Cô ngồi y như một học sinh tiểu học ngoan ngoãn, từ trước đến giờ vóc người luôn nhỏ nhắn, nhìn phía trước giống như cô đang giấu quả bóng rổ bên trong. Tất cả lửa giận của Khương Tri Ngật tự động bị dập tắt.

Cô ấy tất nhiên sẽ càng khó chịu và sợ hãi hơn mình.

Khương Tri Ngật điều chỉnh lại tâm trạng, kéo cái ghế đến ngồi xuống trước mặt cô.

Thư Dao mở to mắt chớp chớp nhìn anh, ngón tay hơi động đập nói: “Thầy Khương...”

Giọng nói mềm nhũn, tựa như đang lấy lòng.

Khương Tri Ngật ngược mắt nhìn cô, hỏi: “Gần cả tháng nay, thân thể có những chỗ nào không thoải mái không?”

“Không...” Thư Dao chỉ nói được một chữ chợt chạm phải ánh mắt lạnh lùng của Khương Tri Ngật, lời còn sót lại liền nuốt vào trong bụng.

Cô yên lặng mười mấy giây mới đành đầu hàng nói thật: “Gần đây tôi cảm thấy trong lòng rất buồn bực khó chịu, dạ dày cũng khó chịu, hình như đứa bé đang chèn ép dạ dày của tôi...”

Khương Tri Ngật ừ một tiếng, trên mặt không có biểu cảm gì.

Thư Dao nhìn anh một cái, tiếp tục nói: “Eo cũng không thoải mái nữa..Trước kia chỉ thỉnh thoảng mới thấy mỏi còn giờ nằm một tư thế lâu trên giường sẽ khó chịu ngay.”

Mày Khương Tri Ngật hơi nhíu lại, anh hỏi: “Còn gì nữa không?”

Thư Dao hít sâu một hơi rồi nói tiếp: “Hình như tôi có hơi khản trương, buổi tối thường gặp ác mộng, cả mấy đêm liền cũng không ngủ ngon được...”

Khương Tri Ngật hỏi: “Ác mộng gì?”

Thư Dao mở miệng, thật sự không muốn nói tới.

Khương Tri Ngật cũng không nói gì, chỉ đang lạnh lùng nhìn cô.

Thư Dao phát hiện cô dường như không thích nhìn thấy biểu cảm này của Khương Tri Ngật, giống ý như lúc trước khi anh bị chó săn chụp phải: Lạnh lùng, hờ hững, cách xa người ngoài cả ngàn dặm.

Thư Dao nản lòng nói: “Mơ thấy bảo bảo biến mất, tôi bị khó sinh...”

Ánh mắt cô hơi ươn ướt, âm thanh nhỏ như tiếng muỗi kêu: “Thật sự rất đau đớn, khắp nơi đều là máu...”

Khương Tri Ngật kiểm lại sự chấn động trong lòng, sắc mặt dần thay đổi.

Thư Dao cúi đầu, cảm thấy mình quá ra vẻ, quá yếu đuối, thân thể cô dù sao cũng khỏe hơn những người phụ nữ có thai bình thường khác, ở mấy tháng trước tình trạng thai nghén hầu như không có, còn hai tháng nữa thì sinh, chỉ là ăn không ngon, đau eo, thân thể mệt mỏi, cô làm gì lại khản trương và sợ đến như vậy chứ?

Thư Dao thờ dãi một hồi, giờ tay lên xoa xoa mi tâm, muốn làm cho bản thân tỉnh táo lại đôi chút.

Lúc ngẩng đầu lại nhìn thấy vẻ mặt vô cùng khó coi của Khương Tri Ngật.

Thư Dao ngẩn ra, nói: “Thầy Khương?”

Khương Tri Ngật không nói gì, anh trầm mặc mấy phút mới nhìn cô lạnh nhạt nói: “Ngày mai sẽ thuê bảo mẫu đến, mai hãy gửi cho tôi sở thích của cô.”

Thư Dao ngẩn ra, vẫn nói y như lúc trước: “Tôi không cần bảo mẫu...”

Sắc mặt Khương Tri Ngật vẫn không đổi, nói: “Cần.”

Thư Dao cau mày đáp: “Tôi không thích có người ngoài trong nhà.”

Khương Tri Ngật: “Với tình huống của cô bây giờ cần phải có người ở cạnh hai mươi bốn giờ.”

Thư Dao há miệng một lúc mới nói được: “Tháng sau Hiếu Hiếu sẽ dọn đến ở.”

Tháng sau? Đó là trước sinh một tháng còn gì?

Khương Tri Ngật nhàn nhạt nói: “Không được.”

Thư Dao khó khăn giải thích: “...Lần này chỉ là bất ngờ thôi, tôi, thân thể của tôi rất khỏe.”

Lời vừa nói xong, nay cả chính cô cũng thấy không có khí thế nữa, vừa rồi bị chuột rút đã không còn sức lực lại sợ hãi thế nào, bây giờ cô nhớ tới thời cũng thấy sợ. Cô không sợ đau, chỉ sợ ảnh hưởng tới đứa bé mà thôi.

Thư Dao cảm thấy mọi thứ loạn cả lên, kế hoạch đã bị đảo lộn hoàn toàn, bây giờ nên làm gì đây? Ở nhà nhiều thêm một người ngoài, cô chỉ tưởng tượng thôi đã không thể chấp nhận nổi, cô tình nguyện ở nhà một thân một mình chịu đựng sự khó chịu của thân thể.

Không gian yên tĩnh lại, bầu không khí có hơi căng thẳng.

Thư Dao không lên tiếng, Khương Tri Ngật cũng không mở miệng. Cô vốn không dám ngẩng đầu lên nhìn sắc mặt của đối phương.

Thầy Khương tức giận rồi sao? Nhất định là cảm thấy cô quá buông thả, không quá chính chắn...

Haiz. Thư Dao thờ dãi một hồi.

“Tôi dọn đến.”

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của người đàn ông vang lên trên đỉnh đầu Thư Dao, cô kinh ngạc ngẩng đầu.

Ánh mắt Khương Tri Ngật vô cùng bình tĩnh, anh nói: “Tôi dọn đến, cho đến khi đứa bé ra đời.”

Thư Dao lập tức trở nên luống cuống, cô lắp bắp nói: “Khương, Khương, thầy Khương...”

Giọng nói Khương Tri Ngật vẫn bình thản: “Được không?”

Rõ là giọng điệu hỏi ý kiến nhưng sao cô lại cảm thấy cô có trả lời hay không cũng không quan trọng lắm nhỉ?

Trên mặt Khương Tri Ngật không giận cũng không vui, rất bình tĩnh, giống như lúc còn chưa quen biết nhau.

Tim cô đập rộn lên, lại có hơi mờ mịt, nhưng trong lòng không có những cảm xúc bài xích và ghét bỏ là sao?

Cô yên lặng ngẫm nghĩ: Lúc nghe được Khương Tri Ngật nói muốn dọn đến, phản ứng đầu tiên của cô vì sao không phải là bài xích mà lại là kinh sợ?

Thế này là thế nào... Cô không bài xích Khương Tri Ngật dọn đến sao?

Thư Dao mờ mịt nhìn Khương Tri Ngật, còn sắc mặt của anh không thay đổi chút gì.

Qua một lúc lâu sau, cô tránh né tầm mắt của đối phương, nhỏ giọng nói một chữ.

Khương Tri Ngật không nghe rõ cô nói gì nên hỏi lại: “Cô nói gì?”

Trong lòng Thư Dao đã lộn thành một mớ bòng bong, lý trí và tình cảm đang không ngừng đánh nhau um xùm trong đầu, đến mức đầu cô choáng váng muốn phình to ra.

“...Được ạ.” Qua mười mấy giây sau, thanh âm của người phụ nữ lại vang lên lần nữa, giọng nói nhẹ nhàng như một sợ lông đang bay trong không trung, không lưu lại chút tiếng động nào.

Khương Tri Ngật ngẩn ra, trong lòng cũng xuất hiện một chút cảm xúc phức tạp, anh đứng dậy, hỏi: “Tôi nay muốn ăn gì?”

Thư Dao ồ một tiếng, theo bản năng đáp: “Món gì tôi cũng ăn được.”

Khương Tri Ngật gật đầu một cái, nói: “Cô nghỉ ngơi chút đi, điện thoại cũng đặt ở bên cạnh, có chuyện gì thì gọi ngay cho tôi.”

Thư Dao ngây ngốc gật đầu, Khương Tri Ngật thấy thế thì rời đi.

Thư Dao ngồi trên giường, eo mỗi lưng đau, bất tri bất giác nhớ ra vừa rồi mình đã nói gì, lại thở dài một hơi, vỗ vỗ gò má có chút nóng bỏng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 44

Edit: Mộc Tử Đằng

Buổi sáng hôm sau, Triệu Trình mang hành lý của Khương Tri Ngật đến, thấy cô liền chào hỏi: “Chị Thư Dao, buổi sáng tốt lành ạ.”

Thư Dao ôm bụng đứng cạnh cửa, vẫn còn chưa tỉnh táo lắm: “Chào buổi sáng...”

Triệu Trình ổn định lại tâm tình, nhìn thẳng về phía trước mang hành lý vào nhà, Thư Dao nhanh chóng dẫn anh ta đến phòng ở cách vách.

Lúc đi ngang qua phòng của Thư Dao, Triệu Trình không kiềm được liếc mắt nhìn một cái, cố nhịn cười.

“Là căn phòng này ă?” Triệu Trình hỏi.

Không hiểu sao Thư Dao có hơi không được tự nhiên lắm, cô ho nhẹ một tiếng, đáp: “Ừ, là căn phòng này.”

Ôi, hai căn phòng chỉ cách nhau một bức tường thôi nha.

Triệu Trình cất xong hành lý thì cười nói: “Hôm nay Ngật ca tới trễ tí, anh ấy đã dặn em nói lại với chị, ở nhà phải chú ý an toàn, bữa trưa để anh ấy về làm.”

Thư Dao: “À, ă được.”

Triệu Trình: ” Vậy em đi trước nha chị Thư Dao.”

Thư Dao tiễn anh ta tới cửa, cuối cùng cũng khôi phục lại dáng vẻ nữ thần sau mấy ngày, nói: “Ừ, đi thông thả.”

Triệu Trình lái xe rời đi, vui vẻ ngẫm nghĩ: Tin tức kinh thiên động địa nha! Ông chủ nhà mình lại ở chung với Thư nữ thần sao? Đây là tình huống gì đây?

Hai người đã phát triển đến mức nào rồi nhỉ? Đóng giả thành thật luôn ư?

Triệu Trinh vô cùng tò mò nhưng không dám dò hỏi Khương Tri Ngật, đành mang một bụng đầy nghi vấn quay về.

..

Thư Dao cầm ly nước lên uống, uống được nửa ngày cũng không hết nửa ly. Đột nhiên cô đặt ly nước xuống, dè dặt đi lên lầu, xoắn xuýt một lúc mới vào phòng dành cho khách mà Khương Tri Ngật ở.

Hành lý của Khương Tri Ngật không quá nhiều, phần lớn là quần áo để thay, sách và một cái máy tính xách tay.

Thư Dao sờ qua chăn gối mà cô đã chuyên tâm lựa chọn cho anh, màu sắc đều chọn theo sở thích của Khương Tri Ngật, khiêm tốn mà thanh nhã, thời gian đã bước vào tháng sáu, thời tiết dần nóng lên, bên bệ cửa sổ có đặt hai chậu cây xanh mướt, gió từ ngoài cửa sổ thổi vào mang theo mùi hương cây xanh thoang thoảng.

Trong phòng tắm có đủ mọi thứ từ dầu gội cho đến dao cạo râu. Mặt Thư Dao có hơi đỏ, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve những món đồ dùng cá nhân mà cô đã chọn, trên mặt không nhìn được nóng lên.

Cô vỗ vỗ mặt mình, đi ra khỏi phòng tắm. Cô đặt máy vi tính và sách lên bàn, sau đó sắp xếp lại quần áo một lần nữa, phân loại từng cái rồi treo vào tủ, sau khi làm xong cô nhẹ nhàng vuốt vuốt ga trải giường cho thẳng thớm.

Hết thấy mọi việc đã được hoàn tất, cũng không quá một tiếng đồng hồ, cô đứng trong phòng, quan sát tỉ mỉ mọi thứ xung quanh rồi mới rời đi.

...

Gần 11 giờ trưa Khương Tri Ngật mới đến, hôm nay nhiệt độ bên ngoài không cao lắm, trong nhà cũng không mở điều hòa, chỉ mở cửa sổ thông gió.

Thư Dao mặc áo mỏng tay ngắn và quần dài, nằm trên sofa, trên người còn đắp một cái chăn mỏng.

Khương Tri Ngật không tự chủ được bước nhẹ hơn, đi tới trước mặt cô. Nhiệt độ cơ thể của phụ nữ có thai thường cao hơn so với người bình thường, khoảng thời gian này Thư Dao rất hay ngủ, thường xuyên nằm ngủ trên sofa.

Lông mi của cô thật dài, da thịt trắng nõn, bởi vì nhiệt độ hơi nóng nên trên mặt có chút phấm hồng. Đôi môi đỏ mọng của cô khẽ mở ra, phát ra tiếng hít thở nhẹ nhàng.

Khương Tri Ngật nhìn một lúc, khom người kéo tấm thảm trên người cô xuống thấp vì anh thấy trên mũi cô có vài giọt mồ hôi.

Dường như trong lúc đấy Thư Dao cũng tỉnh. Cô mở mắt ra, vẫn còn chưa có tiêu cự, nhìn vừa mờ mịt vừa vô tội.

“Thầy Khương...” Giọng nói của người phụ nữ êm ái mềm mại, còn mang theo chút khàn khàn khi vừa mới ngủ dậy.

“Là tôi,” Khương Tri Ngật hỏi: “Tỉnh chưa?”

Thư Dao ngồi dậy, nhìn anh, không biết đã tỉnh táo lại chưa, cô nói: “Anh về rồi sao?”

Khương Tri Ngật kiên nhẫn trả lời: “Ừ, tôi về rồi.”

Thư Dao thờ dãi một hồi, xoa xoa mặt, lúc này mới tỉnh hơn một chút.

Ồ...bắt đầu từ hôm nay cô và Khương Tri Ngật ở chung một nhà rồi..

Thư Dao ho nhẹ một tiếng, không nói gì.

Khương Tri Ngật hiển nhiên không biết được cô đang có trăm ngàn suy nghĩ ngổn ngang trong lòng, anh dịu giọng hỏi: “Ăn cơm chưa?”

Thư Dao lắc đầu: “Chưa..đang đợi anh mà.”

Qua mấy giây sau cô lại nhỏ giọng hỏi: “Anh ăn cơm chưa?”

Trong mắt Khương Tri Ngật mang theo chút ý cười, nói: “Tôi cũng chưa.”

“À...” Thư Dao đáp lại, cong môi cười.

Gần đây khẩu vị Thư Dao có hơi kỳ lạ, một ngày ba bữa cô không ăn nhiều lắm, Khương Tri Ngật cũng chỉ đành chọn vài loại nguyên liệu nấu ăn nhiều dinh dưỡng và dễ hấp thụ nhất, mặc dù khẩu vị Thư Dao không tốt nhưng chưa bao giờ buông thả mình, mỗi bữa ăn đều bổ sung đủ số lượng dinh dưỡng cần thiết cho con theo lời bác sĩ dặn.

Tính cách của mỗi người được kết hợp từ bẩm sinh đã có và trong quá trình trưởng thành, tính cách của Thư Dao hiền lành, đối xử với người ngoài rất ôn

hòa, nhưng từ lâu anh đã cảm giác được trên người cô luôn tồn tại sự bất an và thiếu cảm giác an toàn.

Mặc dù nhìn cô rất bình thường, nhưng thường trong lúc lơ đãng lại để Khương Tri Ngật nhìn ra được vẻ yếu ớt và sự kiên cường của cô bên dưới vẻ ngoài bình tĩnh.

Cô cực ít nổi giận, hầu như là chưa bao giờ nổi giận, bất cứ lúc nào cũng chỉ luôn đối xử tốt với đứa bé, cô phải mạnh mẽ và nhẫn nại đến mức nào mới hạn chế được việc biểu lộ mặt yếu ớt của mình ra.

Cô quá hiểu chuyện... Nhưng điều đó lại không khiến Khương Tri Ngật thấy vui vẻ, mà ngược lại làm anh không nhận được muốn tìm hiểu sâu hơn nguyên nhân vì sao cô hiểu chuyện như vậy.

...

Sau giờ cơm trưa, Thư Dao vẫn như thường lệ lên lầu nghỉ ngơi, nhưng mới đi được nửa đường đột nhiên nhớ ra Khương Tri Ngật ở ngay sát phòng mình.

Cô dừng chân lại, Khương Tri Ngật đi bên cạnh cô có vẻ mặt không đổi, hỏi: “Sao vậy?”

Thư Dao quay đầu nhìn anh một cái, ngón tay hơi bấu chặt tay vịn, đáp: “Không, không sao cả.”

Khương Tri Ngật quan sát nét mặt của cô, Thư Dao ho nhẹ một tiếng, hơi bước nhanh lên lầu.

Đi tới cửa phòng, Thư Dao quay đầu nhỏ giọng nói: “...Tôi vào phòng đây.”

Khương Tri Ngật nhìn đỉnh đầu đen nhánh của cô đáp: “Ừ.”

Thư Dao đi vào phòng, trước khi đóng cửa lại không nhận được lên nhìn Khương Tri Ngật một cái, kết quả là anh còn chưa đi, tầm mắt của hai người vừa vặn chạm nhau.

Tim Thư Dao đập nhanh lên, cô lập tức “Rầm” một tiếng đóng cửa phòng lại.

Thư Dao: “...”

Khương Tri Ngật: “...”

Thư Dao khóc không ra nước mắt, ủ rũ đi đến cạnh giường, nghe được tiếng bước chân bên ngoài càng ngày càng nhỏ, cô ngồi xuống mép giường, hơi nghiêng người dán tai lên vách tường.

Ngoại trừ tiếng đóng cửa vô cùng nhẹ ra thì âm thanh gì cũng không nghe được.

Cô tựa đầu vào đầu giường, lót hai cái gối dưới eo, nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình, nhỏ giọng thì thầm: “Anh ấy có thích ga trải giường mình chọn không nhỉ?”

Ở giai đoạn này thai động diễn ra rất thường xuyên.

Đứa trẻ trong bụng cô hơi động đây.

Thư Dao vỗ nhẹ lên vị trí bụng bị đập phải, nói: “Trước kia mẹ Khương có nói phòng của anh chỉ bày trí toàn màu tối... Minh cảm thấy màu đen trắng quá u tối nên mới chọn màu xanh đậm cho anh ấy, liệu anh ấy có thích không nhỉ?”

Thư Dao đưa tay lên ôm mặt, “Còn cả căn phòng được mình bày trí lại có nghiêng theo phong cách phái nữ quá không?”

Đứa bé trong bụng lại duỗi tay duỗi chân, Thư Dao cúi đầu hỏi: “Bảo bảo, con nói có đúng không?”

Và hiển nhiên là không ai trả lời lại. Thư Dao khổ não nói: “Nhưng mà không còn kịp nữa rồi... Không cách nào đổi lại được nữa.”

“Thầy Khương có thích không đây?”

“Minh đã chọn kem đánh răng vị bạc hà, còn cả dầu gội nữa... Ồi dầu gội là cùng một loại với mình đó.”

“Còn sữa tắm...”

Thư Dao ôi ôi hai tiếng, lấy gối dựa ra nằm xuống giường, cô nhẹ nhàng thờ hồn hể hai hơi. Mang thai được 8 tháng nhưng đứa bé trong bụng lại cực kỳ năng động, Thư Dao trấn an thật lâu nhưng đứa bé trong bụng vẫn thỉnh thoảng đạp vài cái.

Cô nhắm mắt lại, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

...

Khương Tri Ngật vào phòng, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc. Hành lý của anh đã được sắp xếp xong, quần áo được phân loại ngay ngắn treo trong tủ, sách và máy tính cũng được đặt lên bàn, trên bề cửa sổ còn được trang trí bằng hai chậu cây xanh mướt.

Anh ngồi xuống mép giường, nhất thời trong lòng dâng lên một loại cảm xúc không tên, khiến cho tâm tình luôn bình tĩnh của anh xảy ra chút thay đổi nhỏ.

....

Tuy nhiên đến buổi tối Thư Dao liền ngốc ra.

Khương Tri Ngật đứng cạnh sofa, Thư Dao lắp bắp nói: “Khương, Khương, Khương..thầy Khương, không không không cần đâu..”

Về mặt Khương Tri Ngật dừng dừng, nói: “Tôi ngủ sofa.”

Sao cô có thể để Khương Tri Ngật ngủ sofa được chứ! Còn hai tháng nữa mới sinh cơ, thân hình Khương Tri Ngật cao như vậy, ngủ trên sofa làm sao thấy thoải mái cho được...

Khương Tri Ngật nói: “Buổi tối không ai ở cạnh cô cả.”

Thư Dao cố gắng giải thích: “Tôi có chuyện gì sẽ gọi cho anh ngay.”

Khương Tri Ngật bình tĩnh phản bác lại: “Nhưng tôi không nhất định sẽ đến kịp lúc.”

Thư Dao rù mi mắt xuống, nói: “Nhưng mà...ngủ trên sofa không thoải mái...”

Thì ra là nguyên nhân này à? Khương Tri Ngật hơi rung động trong lòng, anh nói tiếp: “Không sao cả.”

Ánh mắt Thư Dao mờ mịt.

Khương Tri Ngật nói: “Sẽ không khó chịu đâu.”

Thư Dao xoắn xuýt mãi: “Không được đâu...”

Đối phương đã giúp cô nhiều như vậy, làm sao cô có thể để Khương Tri Ngật ngủ sofa được, trong lòng rất áy náy, lại còn có những tâm tình khác không nói ra rõ được.

Nét ửng đỏ trên mặt Thư Dao dần dần tản đi, bắt đầu lộ ra vẻ mặt mặc và ủ rũ.

Khương Tri Ngật nhìn ánh mắt chứa đựng sự bất an của cô, giọng nói dịu lại: “Buổi tối ăn ít, bây giờ có đói không?”

Anh rất giỏi lái sang chuyện khác, ẩn bên dưới là sự mạnh mẽ và áp lực, nhưng sẽ không để Thư Dao cảm giác được.

Thế là, nhiều lần suy nghĩ của Thư Dao cũng không tự chủ được bị anh dắt đi.

“Tôi không đói.” Cô trừng mắt nhìn anh, thành thực đáp lời.

Trên mặt Khương Tri Ngật thoáng vụt qua một nụ cười ngắn ngủi, anh nói: “Vậy thì ngủ sớm chút đi.”

Những lúc ở cạnh Khương Tri Ngật, Thư Dao phát hiện ra hầu như Khương Tri Ngật đều đối xử ôn hòa nhã nhặn với cô, nhưng có lúc cũng hết sức bá đạo và mạnh mẽ.

Tất nhiên mỗi lần như vậy đều thể hiện ở việc an toàn và vấn đề sức khỏe của cô, thái độ kiên định của người đàn ông này không cho phép ai nghi ngờ.

Thư Dao tiếp nhận thực tế, cô nhìn sofa nói: “Tôi đi lấy chăn gối cho anh.”

Khương Tri Ngật còn chưa kịp cản lại cô đã bước nhanh ra khỏi phòng. Không lâu sau liền ôm chăn gối quay lại.

Cô yên lặng sắp xếp lại sofa, sau đó chột chột tay xuống, mày hơi nhíu lại, sắc mặt không tốt lắm.

Khương Tri Ngật nhìn thấy động tác này của cô thì lập tức kéo cánh tay cô lại khi cô đang muốn đi ra ngoài lấy gì đó.

Thư Dao đứng lại, trên mặt lộ ra vẻ nghi ngờ.

Khương Tri Ngật bình tĩnh nói: “Được rồi, không cần phải để ý nhiều như vậy, nhiều đây đã đủ rồi.”

Thư Dao quay đầu lại nói: “Nó còn cứng quá.”

Khương Tri Ngật bật cười, sofa nhà cô phần lớn đều là kiểu châu Âu, làm sao lại cứng cho được?



Khương Tri Ngật không tranh luận với cô chỉ nói: “Không cần làm nữa, nghỉ ngơi đi.”

Thư Dao đã tắm xong, cô mở to mắt nhìn Khương Tri Ngật một lúc, cuối cùng đành thua trận nói: “...Được rồi.”

Khương Tri Ngật khẽ cười, Thư Dao quay lại nằm xuống giường, thở dài một hơi.

Chờ Khương Tri Ngật tắm xong quay lại, Thư Dao vẫn còn chưa ngủ, cô mở to mắt nhìn chăm chăm lên trần nhà, không biết đang nghĩ gì.

Thời gian thật ra còn khá sớm, nhưng vì phối hợp với thói quen nghỉ ngơi của Thư Dao nên Khương Tri Ngật cũng đi nghỉ sớm.

Đèn trong phòng được tắt đi, chỉ còn chừa lại một ngọn đèn bên sofa.

Thư Dao ôm bụng lật qua lật lại vài lần, lại liếc nhìn Khương Tri Ngật, trên mặt cô có chút ngáy ngồ.

Dưới ánh đèn, Khương Tri Ngật đang lẳng lặng đọc sách, nếu như không phải cô đang nhìn anh thì cô còn cho rằng trong phòng này chỉ còn lại một mình mình.

Khương Tri Ngật ở bên kia không hề phát ra tiếng động gì, ngay cả âm thanh lật sách cũng không có.

Người đàn ông mặc đồ ngủ màu đen, ánh đèn nhu hòa chiếu lên người anh, làm cho đôi mắt luôn lạnh lùng của anh nhuốm chút dịu dàng.

Ngủ quan của anh vô cùng đẹp, nét mặt bình tĩnh, ngón tay thon dài đặt trên trang sách, mấy phút lại lật sang một trang khác.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, Thư Dao cũng theo bản năng thở nhẹ nhàng, tay đặt trên bụng, theo thói quen trấn an đứa bé đang đạp loạn bên trong.

Cô nằm trên giường giống như đang ngủ say, không phát ra âm thanh gì, ánh mắt lại luôn nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang ngồi trên sofa, không hề chớp mắt lấy một lần.

Cô cũng không biết chính mình đang nhìn gì, chỉ là cảm thấy rất thần kỳ..Cô sao có thể ở chung một phòng với Khương Tri Ngật được chứ?

Cô nhìn thấy Khương Tri Ngật mặc đồ ngủ, được nhìn thấy khí chất dịu dàng của anh trước khi đi ngủ..

Thư Dao không tự chủ được cười thành tiếng, sau đó Khương Tri Ngật nhìn qua, Thư Dao lập tức ngẩn ngơ, sau đó khó khăn trở mình, không thể nào kìm lại được trái tim đang đập nhanh liên hồi.

Cô đỏ mặt ảo não, nhẹ nhàng thở ra một hơi, không quên vênh tai lắng nghe tiếng động sau lưng.

Không có động tĩnh gì, cô thấy yên lòng hơn, nhưng không nhìn thấy được Khương Tri Ngật đang mỉm cười trên sofa.

Vì đề phòng bị thất thố lần nữa nên Thư Dao không quay người lại, chỉ duy trì mỗi tư thế nằm nghiêng sang trái, dưới hoàn cảnh như vậy cô dần buồn ngủ, nhưng mà mười phút sau cô lại mở mắt ra, xoay người sang bên phải, rồi nhắm mắt lần nữa.

Khương Tri Ngật nhìn cô, biểu cảm của Thư Dao rất tự nhiên, không giống như đang khó chịu.

Trong chăn, tay Thư Dao nhẹ xoa chỗ dạ dày hai cái, có chút phiền não.

Dần dần cơn buồn ngủ hoàn toàn biến mất, Thư Dao không biết trở mình bao nhiêu cái trên giường, có hơi ừ ừ.

Thật ra thì trước kia cũng đã từng xảy ra chuyện thế này, vì ban ngày cô ăn ít nên tối thỉnh thoảng thấy đói, đặc biệt là thèm ăn một loại thức ăn nào đó, nhưng trong nhà có mình cô nên chỉ ăn chút bánh quy đơn giản.

Đang lúc Thư Dao do dự có nên thức dậy ăn chút gì hay không thì đã có một giọng nói vang lên từ sofa cách đó không xa.

“Không ngủ được hả?”

Thư Dao ló đầu ra từ trong chăn, cô nhìn anh, biểu cảm có hơi rối rắm.

Khương Tri Ngật đặt sách xuống, dưới ánh đèn buổi đêm, cho dù trên mặt anh không cười nhưng nhìn vô cùng dịu dàng.

“Hay thấy khó chịu chỗ nào?” Khương Tri Ngật lại hỏi tiếp.

Biểu cảm Thư Dao trở nên phức tạp, không nói gì.

Khương Tri Ngật cau mày: “Bị chuột rút hả?”

Thư Dao vội lắc đầu, Khương Tri Ngật vẫn nhìn chăm chăm vào cô, không có khả năng cô dám gạt anh.

Thư Dao ngồi dậy, ngượng ngùng nói: “Tôi hơi đói.”

Khương Tri Ngật ngó ra, Thư Dao lại vội bổ sung: “Tôi có chuẩn bị sẵn quà vặt và bánh quy trong phòng, tôi ăn chúng là được rồi.”

Khương Tri Ngật hỏi: “Quà vặt?”

Thư Dao gật đầu: “Đều là loại không đường, cũng đã hỏi qua ý kiến của bác sĩ dinh dưỡng, là Hiểu Hiểu mua cho tôi.”

Khương Tri Ngật đứng dậy, tìm được một giỏ quà vặt trên bàn, bên trong có không ít trái cây, lúc này sắc mặt anh mới tốt lên.

Anh cầm một túi bánh quy không đường và vài hạt óc chó, nhưng không đưa cho Thư Dao ngay.

Anh ngồi xuống mép giường, bóc vỏ từng hạt óc chó ra, Thư Dao nhìn chăm chăm vào bàn tay của anh.

Hai phút sau, anh đưa hạt óc chó đã được bóc vỏ đến, Thư Dao lấy một hạt cho vào miệng, ngay sau đó liền ăn hết phần còn lại.

Trông đáng vẻ ăn rất ngon.

Khương Tri Ngật hỏi: “Cô thường xuyên đói vào buổi tối thế này à?”

Chuyện thế này Thư Dao không nói thì Khương Tri Ngật cũng không thể biết được.

Vào buổi tối, suy nghĩ của con người thường chậm hơn một chút.

Thư Dao nhai đồ ăn trong miệng, đáp: “À...thình thoảng mới đói.”

Khương Tri Ngật: “Mỗi lần đói đều ăn mấy thứ này sao?”

Cho dù là bánh quy do bác sĩ dinh dưỡng đề cử, nhưng tóm lại cũng không tốt mấy.

Thư Dao nhìn sắc mặt của anh, cân nhắc một lúc lâu mới trả lời: “Cũng không nhất thiết...”

Nhìn ra được cô đang nói dối, nhưng Khương Tri Ngật lại không nổi giận, chẳng qua chỉ thấy không mấy dễ chịu trong lòng.

Anh không tiếp tục đề tài này nữa, anh hỏi sang chuyện khác: “Bây giờ còn muốn ăn gì nữa không?”

Thư Dao đang định cầm bánh quy không đường lên ăn, nghe anh nói vậy thì dừng tay lại, bụng vang lên mấy tiếng ùng ục, trong đầu hiện lên hình ảnh vài loại đồ ăn.

Cô nhìn bánh quy trong hộp, chợt thấy chúng quá nhạt nhẽo.

Khương Tri Ngật kiên nhẫn chờ, Thư Dao cười nói: “À...tôi ăn cái này được rồi, thật ra đói vậy thôi chứ không ăn được bao nhiêu đâu.”

Vào khoảng thời gian cuối của thai kỳ thường sẽ thấy đói bụng, nhưng không nhất định là ăn nhiều, đây là sự thật.

Khương Tri Ngật không để ý, vẫn hỏi tiếp: “Muốn ăn gì?”

Không được, cái bụng trống không của Thư Dao đang kháng nghị, cô liếm môi một cái, nhỏ giọng đáp: “Tôi muốn ăn khoai lang nướng và sủi cảo nhân tôm...”

Khương Tri Ngật ngắt ra: Khoai lang nướng?

Thư Dao vội nói: “Chỉ chỉ là tôi hơi thèm ăn thôi, thật ra thì cũng không nhất định phải ăn cho bằng được.”

Khương Tri Ngật trầm tư mấy giây, đứng lên hỏi: “Cô ở nhà một mình được không?”

Thư Dao hỏi: “Hả?”

Khương Tri Ngật giơ tay lên nhìn đồng hồ, nói: “Nhiều nhất là một tiếng nữa tôi sẽ về, điện thoại di động luôn mang theo bên người, có chuyện gì có thể gọi đến cho tôi.”

Thư Dao ngẩng ngẩng cả người: “Thầy, thầy Khương?”

Trong đầu Khương Tri Ngật lúc này đang nghĩ xem quán ăn nào còn bán chỗ nào sẽ làm đồ ăn ngon, nên không nghe được Thư Dao đang gọi mình.

Đi được hai bước, lại xoay người hỏi lần nữa: “Ở nhà một mình được không?”

Thư Dao ngơ ngác gật đầu: “Được được.”

Khương Tri Ngật ừ một tiếng rồi quay về phòng cách vách thay quần áo, sau đó đi sang phòng Thư Dao dặn dò: “Không được xuống giường, phải luôn mở điện thoại.”

Nói xong liền cầm chìa khóa trong tay rồi đi.

Thư Dao phục hồi lại tinh thần, vội vàng mang dép lê vào đuổi theo anh.

Khương Tri Ngật nghe được tiếng bước chân thì lập tức dừng chân lại, quay đầu nhìn Thư Dao đang đi tới, khẽ thở dài một hơi.

Thư Dao đuổi kịp đứng trước mặt anh, hô hấp có hơi gấp gáp, nói: “Đã trễ thế này rồi, không cần đi ra ngoài đâu.”

Cô hơi gấp: “Tôi không ăn, tôi không đói bụng! Tôi thật sự không đói bụng..”

Giờ đã 11 giờ đêm rồi, mùa này biết đi chỗ nào mới mua được khoai lang nướng cơ chứ? Mà giờ lại quá muộn, Thư Dao cũng không yên tâm để anh ra ngoài.

Trông cô vô cùng gấp gáp, mặc dù Khương Tri Ngật không biết nguyên nhân khiến cô kích động như vậy nhưng vẫn kiên nhẫn nói: “Mặc dù đã là mùa hè nhưng phải chú ý không để gió thổi vào người được.”

Thật may là cô còn nhớ mang dép lê vào, nếu không Khương Tri Ngật sẽ nổi giận một trận.

Thư Dao điều chỉnh hô hấp, khiến mình trông tự nhiên hơn, nói: “Thầy Khương, tôi thật sự không thèm ăn, anh không cần đi ra ngoài mua đâu.”

Cô vuốt ve cái bụng, cười nói: “Bảo bảo cũng nói nó không đói, ôi, chỉ cần ăn chút bánh quy là được rồi.”

Khương Tri Ngật cúi đầu nhìn bụng cô, mỗi lần nhìn lòng anh tựa như bị véo một cái, từ khi mang thai đến nay, cân nặng của Thư Dao đúng là có tăng lên, nhưng nhìn cô vẫn gầy như cũ, hơn nữa khẩu vị gần đây không được tốt, ăn ít, bụng càng lớn càng làm cô trông gầy yếu hơn nữa.

Khương Tri Ngật đưa tay lên sờ lại mi tâm, nói: “Ở nhà chờ tôi, tôi sẽ nhanh chóng quay về.”

Biểu cảm bình tĩnh của Thư Dao tan vỡ: “Thầy Khương..”

Khương Tri Ngật nhìn cô vài giây, chậm rãi nói: “Nghe lời.”

Thư Dao ngơ ngác, Khương Tri Ngật tiếp tục nói: “Sắp làm mẹ rồi..phải nghe lời.”

Lỗi tai Thư Dao từ từ đỏ lên, mặt cũng dần đỏ theo.

Khương Tri Ngật nói: “Quay về phòng chờ tôi.”

Thư Dao há miệng, sắc mặt của Khương Tri Ngật vẫn không đổi, Thư Dao biết điều nói: “Được rồi.”

Khương Tri Ngật kiểm chế không phát ra tiếng cười, Thư Dao đi được hai bước thì quay đầu lại, nghiêm túc nói: “Nếu không mua được cũng không sao, tôi không kén ăn đâu.”

Đúng vậy, là không kén ăn, nên trên phương diện ăn uống, anh làm cái gì cô ăn cái đó, cho tới giờ đều luôn khen ngợi mỗi một món ăn anh làm. Phụ nữ mang thai bình thường một ngày ăn bốn năm bữa, khẩu vị trở nên kén chọn, người nhà cũng phải chiều theo.

Còn Thư Dao thì sao? Cho tới giờ cũng chưa mở miệng yêu cầu điều gì.

Khương Tri Ngật đứng yên nhìn cô quay về phòng, sau đó mới xoay người đi xuống lầu, trong đầu tiếp tục tính toán đường đi nhanh nhất.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 45

Edit: Mộc Từ Đăng

Mặc dù Khương Tri Ngật bảo Thư Dao về phòng chờ nhưng cô ngồi trên giường được một lúc lại không còn nhẫn nại nữa.

Sự khó chịu và tự trách ngập tràn trong tâm trí.

Thư Dao tựa vào đầu giường, ánh mắt nhìn chăm chăm vào chiếc sofa còn hơi nhẵn, chỉ mới mấy phút trước Khương Tri Ngật vẫn còn nằm trên kia.

Cô thở dài một hơi, buồn rầu trầm nghĩ: Tại sao cô lại nói ra ý muốn đó chứ? Tại sao lại nói cho anh nghe suy nghĩ thật mình của mình? Rõ ràng cô và Khương Tri Ngật..thật sự giữa hai người không có bất kỳ trách nhiệm gì mà.

Thư Dao cách một lúc lại nhìn đồng hồ, nửa tiếng nhanh chóng trôi qua. Chỗ ở của cô cách trung tâm thành phố khá xa, cô chọn chỗ xa thế này là vì bảo đảm bọn chó săn sẽ không phát hiện ra được.

Thư Dao tính toán thời gian, từ đây chạy đến trung tâm thành phố, rồi còn tìm quán ăn, cộng cả thời gian quay về..

Cô sốt ruột nhìn đồng hồ treo trên tường, đã là 11h30 rồi. Mặc dù Khương Tri Ngật là một người đàn ông trưởng thành, nhưng bên cạnh đó cũng là một ngôi sao nam có danh tiếng rất lớn, thế mà lại một thân một mình chạy xe ở bên ngoài..

Trong lòng Thư Dao không thể yên tâm được, đã mấy lần muốn gọi điện bảo anh về đi, nhưng ngón tay mới đặt lên dây số trên màn hình cũng không gọi đi.

Nhờ anh đang lái xe thì sao? Hoặc là đang gặp phải phiền phức gì thì thế nào?

Sau khi cẩn thận mặc áo khoác vào, Thư Dao đi xuống phòng khách ngồi chờ. Đợi mấy phút lại không nhìn được đi đến đứng trước cửa sổ sát đất kéo rèm ra, nhìn cửa lớn trống rỗng.

Không biết đã là lần lần thứ mấy cô ngược nhìn đồng hồ, kim chỉ giờ sắp chạm đến số 12 rồi, cô đi tới đi lui trước khung cửa sổ, điện thoại cầm trong tay, trong lòng rất muốn gọi cho anh, chợt ngoài cửa truyền đến tiếng xe hơi rất nhỏ.

Thư Dao lập tức đặt điện thoại qua một bên, cúi đầu nhìn áo khoác trên người một lượt rồi bước nhanh đến cửa chính.

Lúc cô vừa mới bước đến thì cửa nhà cũng vừa vặn được mở ra. Khương Tri Ngật cầm túi đồ ăn có in logo của quán ăn trong tay, thấy Thư Dao thì hơi giật mình.

Thư Dao tiến lên phía trước, trong mắt mang theo sự vui vẻ, nói: “Thầy Khương, anh đã về rồi!”

Trên mặt Khương Tri Ngật vốn đang có một nụ cười nhạt, đột nhiên mày nhíu lại, hỏi: “Sao lại đi ra đây?”

Anh ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ lầu hai.

Thư Dao thờ phào nhẹ nhõm đáp: “Tôi nghe được tiếng xe của anh!”

Hai người đi vào trong, Khương Tri Ngật hỏi: “Sao cô biết đó là tôi?”

Thư Dao nhìn anh một cái, đôi mắt đào hoa xinh đẹp hơi nheo lại, đáp: “Tôi nghe thấy được!”

Không chỉ là tiếng xe đậu, mà còn cả tiếng bước chân, cô đều nghe được hết.

Khương Tri Ngật hơi dừng bước chân, nhưng không nói thêm gì, chỉ ừ một tiếng mà thôi.

...

Khương Tri Ngật đặt đồ ăn xuống bàn, Thư Dao ngồi ở đối diện anh, ánh mắt nhìn chăm chăm vào túi đồ ăn, không ngẩng đầu lên chỉ hỏi: “Tôi ăn được rồi chứ ạ?”

Nửa đêm 12 giờ, Khương Tri Ngật thế nhưng không buồn ngủ chút nào. Cô gái trước mặt có một khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, không trang điểm, da trắng trẻo mịn màng.

Khương Tri Ngật nắm chặt hai tay đặt lên đầu gối, giọng điệu không tự chủ được dịu xuống: “Ăn đi.”

Thư Dao hí hóp cười với anh, sau đó mở gói khoai lang nướng ra, vừa mới ngửi được mùi thơm, nước bọt của cô đã muốn tràn ra ngoài cả rồi.

Nhưng mà khoai lang mới ra lò còn quá nóng, Thư Dao không biết Khương Tri Ngật làm thế nào mới có thể mua được.

Khoai lang tỏa ra hương thơm ngọt ngào, còn mang theo cả hơi nóng, làm cả lòng bàn tay cô đỏ lên thế nhưng vẫn bất chấp cầm nó trong tay.

Muốn ăn nhưng lại sợ nóng, khoai lang cứ lẩn lẩn trong tay cô, trong miệng không ngừng phát ra âm thanh “ui ư”.

Thư Dao có hơi vội, nhưng từ đầu tới cuối cũng không muốn thả khoai ra, ngón tay cũng bị nóng đỏ ửng đỏ.

Đột nhiên độ nóng trên tay mất đi, cô ngẩng đầu chợt thấy Khương Tri Ngật đang cầm khoai lang, anh bình tĩnh lột vỏ ra.

Thư Dao vội nói: “Thầy Khương ơi để tôi làm là được rồi ạ.”

Bóc vỏ khoai lang sẽ làm tay bị dính rất khó chịu.

Khương Tri Ngật vẫn không nhìn cô, từ tốn lột vỏ khoai, sau đó cẩn thận tách ra, hơi nóng liền tản nhanh đi trong không khí, cuối cùng anh đưa nửa củ khoai cho Thư Dao.

Thư Dao nhận lấy, cắn một miếng, lập tức nói: “Ngon quá!”

Trong mắt Khương Tri Ngật thoáng hiện qua ý cười, lại bóc một củ khoai khác cho cô, đồng thời cũng mở hộp sủi cảo nhân tôm ra, đũa cũng được đặt ngay ngắn bên cạnh.

Thư Dao ăn xong một củ khoai bèn quay sang ăn hai cái sủi cảo nhân tôm, hai má phồng lên, ánh mắt theo thói quen nheo lại, nhìn đáng vẻ vô cùng thỏa mãn.

Nuốt sủi cảo xuống, Khương Tri Ngật lại đứng lúc đưa củ khoai đã bóc vỏ tới, Thư Dao nói: “Cảm ơn thầy Khương ạ.”

Khương Tri Ngật: “Không cần phải cảm ơn.”

Thư Dao cười rất vui vẻ, nhìn ra được cô thật sự đang đói. Nhưng vì thời gian quá muộn nên cũng không cho cô ăn quá nhiều.

Thư Dao ăn bảy phần no thì tự giác buông đũa.

Thân thể thả lỏng dựa vào ghế, vui vẻ nói: “Cảm ơn thầy Khương, tôi thật sự rất vui.”

Cô là vui thật, mặc dù cô là loại người không thích gây phiền phức cho người khác, nhưng sau khi mang thai tính cách tựa như nhạy cảm hơn rất nhiều, lúc Khương Tri Ngật ở đây, cô luôn giấu đi sự khó chịu trong người, buổi tối ở nhà một mình cũng chỉ biết cố chịu đựng.

Cho dù thân thể cô có khỏe hơn đi chăng nữa thì cũng đang mang thai gần 9 tháng rồi, không thể nào không có phiền phức hay khó chịu gì.

Đã biết bao đêm cô đột nhiên đói bụng, cực kỳ thèm ăn một món nào đó, nhưng rốt cuộc cũng không làm phiền đến ai, cho dù Trần Băng đã nói có chuyện gì bao gồm cả việc tự dung thấy đói cũng có thể gọi cho anh ta hoặc Hiểu Hiểu.

Phụ nữ có thai là lớn nhất, Thư Dao từ chối việc có thêm một người nữa ở trong nhà, nhưng Trần Băng và Hiểu Hiểu cũng dùng hết khả năng để chăm sóc cho cô.

Thư Dao nhìn người đàn ông mặt mày như tranh vẽ, đẹp trai ngất trời đang ngồi đối diện mình, cô dịu dàng nói: “Bảo bảo nói nó cũng rất vui, cảm ơn anh.”

“Không cần khách sáo.” Khương Tri Ngật dời tầm mắt từ khuôn mặt cô xuống cái bụng đang nhô lên, nói: “Thay tôi nói lại với nó nhé.”

Thư Dao sững sờ một chút, Khương Tri Ngật cũng sẽ nói đùa với cô à?

Thật quá vui vẻ nha.

Thư Dao cười đáp: “Vâng ạ, nhất định sẽ nói lại giúp anh.”

Giữa hai hàng chân mày của Khương Tri Ngật mang theo ý cười, anh đứng lên nói: “Lên lầu nghỉ ngơi đi.”

Thư Dao gật đầu, chờ Khương Tri Ngật dọn dẹp bàn ăn xong thì cùng lên lầu.

Chờ đến khi về phòng, Thư Dao rửa mặt sơ qua, cũng đã hơn 12h30 rồi.

Tắt đèn phòng ngủ đi, căn phòng lập tức rơi vào bóng tối, rèm cửa được kéo phân nửa, ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào trong.

Thư Dao chớp chớp mắt thích ứng một lúc, sau đó lặng lẽ quay đầu nhìn về phía sofa trong bóng tối.

Trên sofa không có động tĩnh gì, hơi thở của Khương Tri Ngật ổn định, anh nằm rất ngay ngắn.

Cô nhìn một lúc, lại nhẹ nhàng xoay người, đưa lưng về phía anh, chui đầu vào chăn, trên môi mang theo nụ cười, thấp giọng nói: “Bố con bảo mẹ chuyển lời lại với con, không cần khách sáo nha bảo bảo.”

Trong bụng không có động tĩnh gì, thời gian này chắc đang nghỉ ngơi rồi. Thư Dao thỏa mãn nhắm mắt, không lâu sau liền ngủ.

...

Bởi vì hôm qua ngủ muộn nên hôm nay Thư Dao dậy trễ hơn so với bình thường. Cô ngồi dậy, đầu óc có hơi choáng váng, cô tựa vào đầu giường nhớ lại chuyện tối hôm qua, sau đó mở to hai mắt nhìn sofa.

Trên ghế được sắp xếp gọn gàng, trong đầu Thư Dao lập tức chạy qua một dòng chữ: Hôm qua cô và Khương Tri Ngật ngủ cùng một phòng.

Không biết là do hôm qua được ăn món mình thèm hay là do tâm tình, sáng hôm nay lúc Thư Dao thức dậy thì bất ngờ dạ dày không thấy khó chịu gì, cô ngậm bàn chải đánh răng, nhìn bản thân mình trong gương, lẩm bầm nói: Cô và thầy Khương làm thế nào tới mức phát triển thành ở chung một phòng vậy nhỉ?

Cô hoàn toàn rỗi rảnh, đánh răng xong thì dùng nước lạnh rửa mặt, lúc này mới tỉnh táo đôi phần. Làm các bước dưỡng da, đứng trước gương chải đầu thật lâu, sắc mặt cô cũng còn tốt.

Chải tóc xong thì quấn lại thành một búi nhỏ trên đầu, để lộ ra cần cổ thon dài và khuôn mặt thanh lệ sạch sẽ.

Mới vừa mở cửa phòng ra thì chạm mặt ngay với Khương Tri Ngật.

Hai người cùng giật mình, Thư Dao theo bản năng nhìn ra ngoài cửa sổ một chút. Mặc dù hôm nay cô dậy trễ nhưng lúc này cũng không tính là muộn lắm.

Thư Dao dời mắt đi, ho nhẹ một tiếng, cười nói: “Buổi sáng tốt lành nha thầy Khương.”

Khương Tri Ngật nhìn cô một lúc lâu, nói: “Buổi sáng tốt lành.”

Hai người một trước một sau xuống lầu, Khương Tri Ngật đi ở phía trước, anh luôn tỉ mỉ như vậy. Lúc lên lầu thì đi phía sau, lúc xuống lầu lại đi phía trước.

Bước xuống lầu một bỗng ngửi thấy mùi thơm của đồ ăn.

Hai người ngồi xuống bàn ăn, bữa sáng có quá khiêu khác biệt so với trước kia, phần lớn là đồ ăn dinh dưỡng dành cho phụ nữ có thai.

Hai người ngồi đối diện nhau, yên tĩnh dùng bữa.

Thư Dao uống một ngụm cháo, ăn thêm một cái trứng gà và một tí rau củ, thức ăn đầy tinh bột. So với nửa tháng trước đây được tính là ăn không ít rồi.

...

Sau khi dùng bữa sáng xong, Khương Tri Ngật ngồi đọc sách, bên dưới quyển sách còn vài quyển kịch bản. Thư Dao nhìn lướt qua nhưng không tò mò hỏi chuyện.

Từ khi mang thai cô luôn kiên trì tập yoga, cho dù cơ thể mệt mỏi thế nào cũng phải tập ít nhất một hai động tác một ngày.

Khương Tri Ngật tựa vào sofa đọc kịch bản, còn Thư Dao lại tập luyện theo video dạy yoga.

Hai con người ở cùng nhau cũng không có khác biệt quá lớn, rất bình thường, nhưng lại mang đến cảm giác tĩnh tâm an nhàn cho cô.

...

Buổi tối sau khi tắm xong, Thư Dao sớm nằm trên giường. Hôm nay hình như Khương Tri Ngật hơi bận rộn, luôn nói chuyện điện thoại, gần mười một giờ mới quay về phòng.

Thư Dao đã có hơi mệt mỏi, nhưng không hiểu sao vẫn không muốn ngủ, cô cầm quyển sách về thai kỳ trong tay, tựa đầu vào đầu giường ngủ gà ngủ gật.

Tiếng mở cửa của Khương Tri Ngật rất nhỏ, nhưng cô lập tức tỉnh ngủ.

Cô mở to mắt nhìn Khương Tri Ngật một lúc, ý thức của Thư Dao vẫn còn hỗn loạn, cô lẩm bầm nói: “Anh đã về rồi...”

Khương Tri Ngật nhìn biểu cảm mờ mịt của cô, còn cả đôi mắt đang muốn díp cả lại kia, trong lòng không tự chủ được lập tức mềm nhũn, nói: “Ừm, ngủ đi.”

“Vâng.” Có được câu trả lời của anh, Thư Dao chậm rãi nằm xuống, mơ mơ màng màng nói: “Ngủ ngon.”

Khương Tri Ngật đứng ở đầu giường nhìn cô, nói: “Ngủ ngon.”

Cô nhắm hai mắt lại, môi hơi cong lên, nắm chặt trở mình, trong chốc lát hô hấp đều đều.

Khương Tri Ngật ngồi trên sofa một lúc rồi xoa xoa mi tâm, tắt đèn đi ngủ.

...

Sau khi ở cùng Khương Tri Ngật, dường như Thư Dao không có quá nhiều thay đổi, nhưng thật giống như cũng có điểm thay đổi. Cụ thể Thư Dao không thể nói khác biệt ở đâu, rồi dần dần những thói quen của cô không thể lừa ai được.

Mới đầu cô có thói quen được Khương Tri Ngật giúp đỡ, có thói quen anh ở cạnh bên, đến giờ, lại từ từ có thói quen ở cùng anh trong một căn phòng.

Một ngày 24 tiếng, ở trong nhà với một người khác.

So với trước đây, Thư Dao không dám tưởng tượng, còn bây giờ, chỉ ngần ngừ nửa năm, bên cạnh cô đã có một người khác nữa, từng chút từng chút xâm nhập vào cuộc sống của cô.

Thư Dao không biết điều này là tốt hay xấu, trong 25 năm cuộc đời của cô, cô vẫn luôn có thói quen một thân một mình, đột nhiên nhận được sự ấm áp, cô lại không biết phải làm sao, còn có cả không nở và bất an.

Bởi vì thai nhi dần lớn lên và chèn ép dạ dày, ban ngày khẩu vị của Thư Dao lúc tốt lúc xấu, nhưng hầu như mỗi buổi tối Khương Tri Ngật đều sẽ hỏi cô muốn ăn gì.

Lúc đầu Thư Dao không chịu nói, nhưng sau hai lần đói bụng, âm thanh phát ra có hơi lớn, đến cả Khương Tri Ngật cũng nghe được.

Thư Dao đành đỏ mặt nói món ăn mà mình thèm ăn, nếu như có thể chế biến được ở nhà thì Khương Tri Ngật sẽ xuống bếp chuẩn bị, còn nếu cần phải ra ngoài mua thì anh dặn dò cô đôi câu rồi lái xe đi mua.

Thư Dao tự nói với lòng mình: Một lần cuối cùng nữa thôi, sau này nhất quyết không làm phiền đến anh nữa.

Nhưng mà, mỗi lần đều bị suy nghĩ của đối phương dắt đi, không tự chủ được rơi vào cái bẫy mà anh đã bày trí xong, mỗi ngày đều được ăn thật no, khiến cô không còn cảm thấy quá khẩn trương khi sắp đến ngày sinh con.

...

Chớp mắt đã qua nửa tháng, những loại phản ứng khi gần sinh của Thư Dao ngày càng tăng thêm. Bắp chân mảnh khảnh của cô bắt đầu sưng phù, ấn một cái vào bắp chân liền biến thành một cái lỗ nhỏ, lúc khám thai đã hỏi qua bác sĩ Lâm, bà ấy đã giải thích cho hai người họ hiểu những triệu chứng có thể xuất hiện vào một hai tháng cuối của thai kỳ.

Chân bị sưng phù nên đi đứng có hơi bất tiện, khiến sắc mặt Thư Dao có vẻ không được tốt, ngồi không thoải mái, đứng lâu cũng không thoải mái, vô cùng khó chịu.

Thế nào đi chăng nữa thì đây cũng là triệu chứng bình thường vào tháng cuối của thai kỳ, mỗi ngày chỉ biết nằm trên giường, nâng cao chân lên để giảm bớt đi chút mỏi và sưng phù, ngoài ra cũng không còn biện pháp nào khác.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Thư Dao luôn kiên trì mạnh mẽ giảng dạy cho bảo bảo.

Khương Tri Ngật vào phòng hỏi vài câu về tình trạng thân thể của cô, Thư Dao theo lẽ thường không kể khổ ra, câu trả lời của cô vẫn như những ngày thường.

Khương Tri Ngật cũng không nói gì, đi vào phòng tắm, một lúc sau tiếng nước chảy vang lên.

Thư Dao sừng sốt nhìn về phía phòng tắm.

Mấy phút sau người đàn ông bụng một chậu nước gỗ đi ra, đặt xuống cạnh mép giường của cô.

Thư Dao ngơ ngẩn cả người nói: “Thầy Khương...”

Khương Tri Ngật nói: “Làm dịu phù chân.”

Thư Dao vất vả ngồi dậy, nói: “...Cảm ơn.”

Khương Tri Ngật gật đầu, Thư Dao vẫn không có thói quen ngâm chân trước khi ngủ, cho dù sau khi mang thai cũng không có, bởi vì cô cảm thấy cách này không có mấy tác dụng làm dịu khó chịu trong người mình.

Nước ấm vừa phải, không nóng không lạnh, cô đặt chân vào chậu nước liền cảm thấy nửa phần dưới của thân thể như được nước nóng nhẹ nhàng xoa bóp, vô cùng thoải mái.

Cô không nhận được cảm thán một tiếng, trên mặt lộ ra ý cười.

Thật thoải mái.

Khương Tri Ngật hỏi: “Nước ấm vừa phải chưa?”

Thư Dao mở mắt ra đáp: “Rất vừa! Rất thoải mái ạ!”

Khương Tri Ngật ừ một tiếng, chột ngồi xổm xuống, không đợi Thư Dao nhận ra anh định làm gì thì anh đã nắm lấy cổ chân trắng nõn của cô.

Hai tay Thư Dao chột nắm chặt ga trải giường, sừng sốt theo bản năng muốn lấy chân ra khỏi tay anh.

Nhưng mà không động đậy được. Bởi vì đã bị Khương Tri Ngật nắm chặt lại.

Thư Dao bối rối lắp bắp nói: “Thầy, thầy Khương.”

Ngón tay của người đàn ông thon dài, vì đang nửa ngồi xổm nên tầm mắt thấp hơn Thư Dao rất nhiều. Tóc anh cực kỳ mềm mại, tóc mái đen nhánh rũ xuống, dưới ánh đèn buổi đêm cả căn phòng như được nhuộm thêm một tầng ánh sáng vàng nhạt ấm áp.

Mi mắt hơi rũ, lông mi dày.. Thư Dao nhìn anh đến xuất thần.

Ngón tay của anh nhẹ nhàng xoa xoa bàn chân của cô, lực đạo vừa phải, nhẹ nhàng xoa bóp, hơi thở của Thư Dao hơi rối loạn, cô nói: “Thầy Khương, đề tự tôi làm là được rồi!”

Khương Tri Ngật không để ý tới lời nói của cô, nước ấm lướt qua bắp chân hơi sưng của cô, đau nhứt tiêu tán đi hơn phân nửa, Thư Dao vừa sợ lại vừa gấp gáp, cô bất an nói: “Thầy Khương...”

Khương Tri Ngật hỏi: “Có thoải mái hơn chút nào không?”

Thư Dao ngơ ngẩn đáp: “Rất thoải mái.”

Bàn tay Khương Tri Ngật dời đi, nhẹ nhàng xoa bóp bắp chân đau nhứt của cô, thật sự là rất thoải mái nhưng trong lòng cô không khỏi thấy phức tạp và bất an, cô chỉ thấy được anh rũ mi mắt, lại không thấy được biểu cảm của anh. Cô thế nhưng cũng không biết nên nói gì.

Từ bàn chân đến bắp chân, Khương Tri Ngật đều nhẹ tay xoa bóp qua một lần. Tư thế ngồi của anh vẫn không thay đổi, Thư Dao ngây ngẩn nhìn anh chăm chăm, quên mất cả sự khó chịu trong người, trong mắt cô đột nhiên có chút ướt át.

Hai người không ai nói gì, chỉ có âm thanh phát nước nhẹ nhàng vang lên.

Hai mươi phút sau, Khương Tri Ngật đứng dậy, Thư Dao nhìn theo bóng lưng của anh.

Sau đó anh cầm khăn lông đến, lau khô nước trên chân cô, rồi mang chậu nước vào phòng tắm.

Thư Dao cúi đầu, bàn chân vừa mới ngâm nước ấm xong nên còn hơi ửng đỏ, hơi nóng dần tản ra, sự ấm áp lan từ lòng bàn chân đến các nơi khác trên thân thể, khiến cho mọi sự mệt mỏi mà cô không kể được vào mấy ngày gần đây tan biến đi một ít.

Khương Tri Ngật nhanh chóng quay lại, cúi đầu nhìn bắp chân của cô, cau mày hỏi: “Bây giờ cảm giác thế nào?”

Thư Dao ngẩng đầu nhìn anh, giọng nói hơi khàn: “Rất tốt..”

Khương Tri Ngật quan sát một lúc mới hỏi: “Đi lại còn mệt mỏi nữa không? Có khá hơn chút nào chưa?”

Thư Dao hít hít mũi, cố gắng để giọng nói của mình bình tĩnh lại: “Tốt hơn nhiều rồi, không còn mệt mỏi như lúc trước nữa.”

Đây cũng là lời thật lòng.

Hai mươi mấy năm trước đây, người bên cạnh dạy cho cô những thứ nhỏ nhặt trong cuộc sống này cũng không có mấy ai, ngay cả bản thân cô cũng không thêm để ý, cứ y vào thân thể khỏe mạnh, không hề quan tâm đến những thứ bệnh vặt vãnh.

Mang thai hơn nửa năm, cô lại biết thêm được rất nhiều chuyện mà trước kia không biết.

“Cảm ơn.” Thư Dao không biết đã nói cảm ơn với Khương Tri Ngật bao nhiêu lần rồi.

Vì vừa rồi mới ngâm chân nên sắc mặt của cô cũng có chút hồng hào.

Khương Tri Ngật ừ một tiếng nói: “Nghỉ ngơi đi.”

Thư Dao gật đầu, đúng lúc này điện thoại anh vang lên nên anh đi ra ngoài nghe điện thoại.

Thư Dao nằm trên giường nhìn theo bóng lưng của anh, hai chân đặt trong chăn hơi động đậy, có hơi ấm áp, cảm giác ê ẩm cũng không còn xuất hiện nữa.

Cô không được tự nhiên lắm trở người, nhớ đến hình ảnh mấy phút trước người đàn ông ngồi xổm trước mặt cô.

Cho đến giờ Thư Dao cũng chưa nhìn Khương Tri Ngật từ góc độ này..Người đàn ông cao lớn ngồi xổm, bờ vai rộng, cánh tay có lực...mái tóc mềm



mặt đen nhánh.

Hơn nửa năm nay, Khương Tri Ngật luôn như thế, bọn họ đều tương kính như tân\*, nhưng trong lúc vô tình cứ chậm rãi đến gần nhau hơn. Cô lùi một bước anh liền tiến lên một bước, cô không bao giờ mở miệng nói ra ý muốn của mình, nhưng anh vẫn nắm rõ cô trong lòng bàn tay, luôn dành cho cô sự ấm áp và giúp đỡ lúc cô khó chịu hay yếu ớt mà không có cách nào chống đối được...

*\*Tương kính như tân: Tôn trọng nhau như lúc đầu. Đối xử với nhau với sự tôn trọng như đối với khách.*

Hai mươi lăm năm qua chỉ có Trần Băng và Hiểu Hiểu đợi cô ở mép giường, thế nhưng giữa cô và họ luôn có một bức tường thành trong suốt ngần cách, Thư Dao không muốn rộng mở cánh cửa trái tim, cũng chưa bao giờ tâm sự với họ.

Mà cho tới giờ cô cũng không biết, hóa ra cảm giác hạnh phúc này một khi đã nếm qua liền không muốn buông tay nữa.

Thư Dao nhắm mắt lại, dường như vẫn còn cảm thấy bàn tay của người đàn ông nhẹ nhàng xoa bóp chân cho cô.

Mang theo chút ngửa ngáy, một chút đau xót và một chút ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 46

Edit: Mộc Từ Đăng

Tối hôm qua được ngâm chân nên hôm sau khi Thư Dao đi lại thì cảm thấy chân bị sưng phù của mình đã đỡ hơn rất nhiều, cảm giác căng trướng khó chịu cũng giảm đi đáng kể. Mỗi đêm trước khi đi ngủ Khương Tri Ngật luôn chuẩn bị sẵn một chậu nước ấm, sau đó ngồi xõm trước mặt xoa bóp chân cho cô. Hơi nước nóng nhàn nhạt bốc lên trước mặt anh, làm Thư Dao không thấy rõ được mặt anh, trong lòng cô như có một dòng nước ấm chảy qua, khiến bản thân thấy dễ chịu và ấm áp.

Thai kỳ bước vào tháng thứ chín, trên mặt Thư Dao mუმ mუმ hơn trước kia rất rõ ràng, nhưng cũng chỉ tập trung trên mặt mà thôi, chân và cánh tay thì không có quá nhiều thay đổi lớn.

Mang thai được 9 tháng, ngực cô giống như một quả dưa hấu lớn. Lúc gần đến ngày sinh, tinh thần cũng như trong lòng cô cực kỳ căng thẳng, bữa ăn thêm mỗi tối cũng không ăn nữa, bởi vì khẩu vị của cô lại không tốt. Mang thai tháng cuối nên đứa bé sẽ từ từ tuột xuống dưới, khiến cho người mẹ vừa khó chịu vừa thấy nặng nề. Hiển nhiên Thư Dao rất khẩn trương vì chuyện này.

Trong tháng này, mỗi tuần đều đến bệnh viện kiểm tra một lần, mặc dù Thư Dao khẩn trương thế nhưng thân thể và tình trạng của đứa bé trong suốt quá trình mang thai vẫn được duy trì ở mức tốt, thậm chí vượt qua cả những sản phụ khác. Bác sĩ Lâm không khỏi tán thưởng người chồng trên danh nghĩa là Khương Tri Ngật này.

...

Ngày dự sinh của Thư Dao là ngày 28 tháng 7, nhưng cũng không loại trừ khả năng sinh sớm, nên cô vô cùng cẩn thận.

Vào tháng cuối cùng, Trần Băng dựa vào những gì đã trao đổi với Thư Dao trước kia, chọn hai bảo mẫu có kinh nghiệm phong phú cùng với Hiểu Hiểu đến nhà chăm sóc cho cô.

Đây là điều kiện mà Trần Băng đã thương lượng với Thư Dao vào nửa năm trước khi cô quyết định giữ lại đứa bé. Đã hợp tác với Thư Dao nhiều năm, Trần Băng dĩ nhiên biết bề ngoài của cô nhìn dịu dàng hiền lành thế thôi nhưng một khi đã quyết định làm gì sẽ không tùy tiện thay đổi, tất nhiên anh vẫn luôn an tâm về Thư Dao. Mặc dù tuổi của Thư Dao không lớn, nhưng đã sớm bước ra xã hội, dốc sức sống trong giới giải trí này, tính tình của cô so với những người cùng trang lứa thậm chí là phần lớn nữ minh tinh còn trầm ổn hơn rất nhiều. Đối với việc Thư Dao không cần người bên cạnh chăm sóc lúc mang thai thế này, anh ta không có tranh cãi nhiều, nhưng ở tháng cuối khi gần sinh, trong nhà cô nhất định phải có người, về việc này thì ngay từ đầu Thư Dao cũng đồng ý. Cô vẫn luôn tin tưởng mình có đủ năng lực để chăm sóc cho đứa bé cũng như sẽ không mạo hiểm trong thời gian này.

Trần Băng chọn vài tên bảo mẫu rồi gửi tới cho Thư Dao chọn, Hiểu Hiểu cũng đã thu xếp xong hành lý, chỉ cần Trần Băng bàn bạc xong với Thư Dao thì cô ấy sẽ chuyển vào ngay.

Nhưng khi Thư Dao nhìn đến tài liệu của mấy người bảo mẫu đó thì cô mới chợt nhớ ra chuyện này. Gần đây cô rất hay dễ mệt mỏi, từ phần eo trở xuống có cảm giác như nó không phải của cô nữa.

Lúc nửa nằm trên giường, kê cái gối dưới eo, lúc này cô phải ngưng thở vài giây.

Thư Dao khẽ ngẩng đầu, hít một hơi thật sâu, lúc này mới cảm thấy trong ngực thoải mái đôi chút.

Trần Băng gọi điện đến hỏi cô chọn ai.

Giọng nói của Thư Dao hơi khàn, còn mang theo chút uể oải, cô nói: “Trần ca, xin lỗi đã làm phiền anh rồi, bên này em không cần bảo mẫu đâu.”

Trần Băng sững sốt rồi cau mày nói: “Em nói gì hả?”

Anh ta đang nghĩ Thư Dao tùy hứng nên từ chối yêu cầu sắp xếp của anh ta.

Thư Dao duỗi tay lên đề lại huyết thái dương, giọng nói rất nhẹ: “Thầy Khương đang ở nhà em...”

Trần Băng nhú mi, hỏi: “Khương Tri Ngật?”

Thư Dao khẽ ừ, không nghe ra sự khác thường gì trong giọng nói.

Trong lòng Trần Băng lập tức có cảm giác kỳ lạ, nhưng lại thấy mình đã suy nghĩ nhiều rồi, Thư Dao và Khương Tri Ngật lui tới đoán chừng là vì đứa bé còn chưa ra đời. Mà lúc trước khi Khương Tri Ngật đề nghị kết hôn, biểu cảm của hai người cũng không có thay đổi gì lớn, điều này chứng minh giữa hai người không tồn tại những loại tình cảm dư thừa khác...

Trần Băng suy ngẫm, nói: “Một tháng cuối rất quan trọng, thật sự không cần để Hiểu Hiểu và bảo mẫu qua đó sao?”

Thư Dao không chút do dự đáp: “Không cần đâu ạ.”

Cô trả lời nhanh như thế khiến cho mối nghi ngờ trong lòng Trần Băng nhiều thêm một chút. Nhưng anh ta quá tin nhiệm Thư Dao và nhân phẩm của Khương Tri Ngật.

Bất luận là nhìn từ phía nào cũng thấy hai người không giống như sẽ phát sinh tình cảm. Hoặc cũng có thể nói, dáng vẻ Khương Tri Ngật từ trước tới giờ không giống loại người sẽ động tâm với ai, đây là ấn tượng mà anh để lại cho mọi người.

Trần Băng không nói gì, thân thể Thư Dao lúc này không thoải mái, suy nghĩ hỗn loạn, cô miễn cưỡng giải thích: “Mình thầy Khương ở đây là được rồi, nhà có nhiều người quá em không quen.”

Lý do này không khác những lời cô nói trước đây, mối nghi ngờ trong lòng Trần Băng vui đi phân nửa, anh ta nói: “Ừ anh biết rồi, vậy em phải tự chú ý đến mình nhiều hơn, không nên tạo áp lực quá lớn cho bản thân. Trước ngày dự sinh một tuần anh sẽ sắp xếp cho em vào viện ở.”

Thư Dao yên lặng gật đầu: “Vâng.”

Trần Băng thấy giọng điệu của cô không được tốt lắm, hai ngày trước anh ta có qua thăm cô nhưng không biết Khương Tri Ngật đang ở đó.

Phụ nữ khi mang thai có bao nhiêu cực khổ anh ta hiển nhiên biết. Cho dù thân thể có tốt cỡ nào, nhưng vào tháng cuối thai kỳ chắc chắn gánh nặng phải chịu rất lớn.

Trong lúc sự nghiệp sáng ngời như mặt trời ban trưa lại buông tha thời gian bảy tám tháng quý báu để sinh con, trong lòng và cơ thể chịu áp lực tất nhiên không nhỏ.

Trần Băng còn muốn nói thêm gì nữa nhưng ngừng lại cuối cùng ôn hòa nói: “Anh rất chờ mong đứa bé sau này sẽ gọi anh là chú.”

Thư Dao ngẩn ra, cô hiểu ra Trần Băng đang khích lệ mình kiên trì trong tháng cuối này.

Thư Dao đáp: “Vâng, em cũng mong chờ.”

Sau khi tắt máy, do nằm một tư thế quá lâu dẫn đến mệt mỏi nên cô đỡ gối dựa, nhẹ nhàng trở mình, rồi thở dài một hơi, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

...

Mấy ngày gần đây Chung Cẩm luôn liên lạc với Khương Tri Ngật, bà muốn anh mang Thư Dao về nhà cho đến lúc đi sinh, Khương Tri Ngật cũng đã sớm nghĩ kỹ lý do từ chối. Chung Cẩm không biết phải làm sao, đôi lại nói muốn tới thăm Thư Dao, bà biết có lẽ công việc của cô khá bề bộn, cho nên khoảng thời gian này rất ít khi chủ động liên lạc với họ, hy vọng mình sẽ không tạo áp lực cho hai người. Nhưng mà còn một tháng nữa là sinh rồi, Chung Cẩm thật sự không yên lòng.

Khương Tri Ngật không lập tức từ chối ngay, xét về tình về lý, nếu anh từ chối không cho bố mẹ tới thăm lúc này sẽ khiến họ nghi ngờ, rất không hợp lý.

Khương Tri Ngật có hơi do dự, mới vừa bước vào cửa phòng ngủ Thư Dao liền mở mắt ra, cô cũng không ngủ nên hiển nhiên biết Khương Tri Ngật đang gọi điện thoại.

Cô nhìn biểu cảm của anh, chậm rãi ngồi dậy, giọng nói khàn khàn hỏi: “Có chuyện gì không ạ?”

Khương Tri Ngật nhìn cô, dời mắt từ trên mặt xuống bụng cô, sau đó lại nhìn lên, anh nói: “..Là bố mẹ của tôi.”

Thư Dao bất ngờ, lúc này mới nhớ hình như đã lâu rồi cô chưa gặp bố mẹ Khương, và cũng không nghe Khương Tri Ngật nhắc tới. Cô không biết anh đã giải thích với bố mẹ Khương thế nào, nhưng từ khi bụng cô càng ngày càng lớn, trí nhớ cũng không còn tốt nữa, ngay cả suy nghĩ cũng trở nên chậm chạp.

“Bác trai bác gái...,” Thư Dao do dự hai giây mới nói: “Tìm anh có chuyện gì à?”

Mặc dù tình trạng của cô lúc này không được tốt, nhưng vẫn luôn tôn kính và yêu thích vợ chồng Chung Cầm.

Khương Tri Ngật yên lặng chốc lát mới nói: “Bọn họ nói muốn đến thăm cô.”

Thư Dao chậm rãi tiếp thu tin tức này, sau đó nở một nụ cười: “Tôi cũng đã lâu rồi không gặp hai người họ, cũng rất nhớ họ...”

Cô nhẹ giọng nói, lại suy tư một lúc, “Có cần phải dọn một phòng dành cho khách không? Phòng ở phía bắc là nơi có ánh sáng tốt nhất, nhưng mà nó có nhỏ quá không nhỉ?”

Cô đang nghĩ xem nên chuẩn bị gì khi bố mẹ Khương đến.

Khương Tri Ngật không nói gì, Thư Dao lại nói tiếp: “Tôi nhớ bác gái rất thích ăn tôm, vừa hay tôi mới học được một món chế biến tôm mới, à.. còn bác trai thích ăn gì vậy?”

Cô nhìn Khương Tri Ngật, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc: “Thầy Khương?”

Khương Tri Ngật giờ tay lên xoa xoa mi tâm, nói: “Tôi đã từ chối bọn họ rồi.”

Thư Dao ngẩn ra: “À..như vậy có được không?”

Về mặt Khương Tri Ngật đã khôi phục lại như thường lệ, anh bình tĩnh nói: “Tôi đã nói với họ rồi, cô không cần bận tâm.”

“À?” Thư Dao mờ mịt, cô có cảm giác dường như tâm tình Khương Tri Ngật không được tốt lắm.

Quay lại lâu dưới, Khương Tri Ngật gọi điện về cho nhà, từ chối bố mẹ đến thăm, dùng lý do đổ hết mọi trách nhiệm lên người mình, Chung Cầm có hơi tức giận, đã nhiều năm rồi dường như rất ít lần bà phải nổi giận với anh, nhưng lần này là thật sự bất mãn, dĩ nhiên là bức bối với Khương Tri Ngật.

Khương Tri Ngật tìm mọi lý do nhưng vẫn không cách nào khiến Chung Cầm hài lòng.

Cuối cùng Chung Cầm vẫn lựa chọn tôn trọng anh, dù gì trong gia giáo nhà họ, tôn trọng là điều quan trọng nhất, bất kể lý do mà Khương Tri Ngật đưa ra không hợp lý thế nào thì bà cũng không phản bác lại.

Chỉ có thể cho qua.

Thư Dao hiển nhiên không biết Khương Tri Ngật đã nói thế nào với vợ chồng Chung Cầm, cô lo lắng thấp thòm chờ đợi vài ngày, mang theo thân thể nặng nề đến căn phòng ở phía bắc để thu dọn, có thời gian lại lên mạng tra xem các món ăn nào thích hợp dùng để chiêu đãi trưởng bối.

Mới đầu Khương Tri Ngật không biết cô đang âm thầm chuẩn bị những thứ này, sau đó có lần bắt gặp cô đang thay ga giường mới trong phòng dành cho khách, anh đứng đó một lúc rồi bước lên giúp cô thay ga, lại đổi một loạt chăn gối, lúc này mới xoay người lại nói: “Bố mẹ tôi sẽ không tới đâu.”

Thư Dao chậm chạp mở to mắt nhìn, hỏi: “Không tới sao?”

Trong giọng điệu Khương Tri Ngật mang theo chút bất đắc dĩ và những tâm tình khác không nói được: “Ừ, không tới.”

“Không cần lo lắng những chuyện này.” Cuối cùng người đàn ông cũng nói ra những lời này.

Thư Dao lúc này mới hiểu được, hóa ra mọi sự cản trở của cô cũng không chạy khỏi tầm mắt của anh.

Tâm tình có hơi kỳ lạ, lại có chút vui vẻ.

Cô đỡ eo tựa vào tủ quần áo, khẽ cười nói: “Vâng.”

...

Trước ngày dự sinh một tuần, Thư Dao đến bệnh viện ở. Phòng bệnh đã được sắp xếp xong trước đó, là phòng VIP ở tầng cao nhất.

Bởi vì độ ảnh hưởng của chuyện tình cảm giữa Thư Dao và Khương Tri Ngật đến giờ vẫn chưa tan trong giới giải trí, nên không tiết lộ cho truyền thông biết tháng thai kỳ và ngày dự sinh. Ngày đến nhập viện, Trần Băng không thông báo cho bất kỳ ai, chỉ đi cùng Hiểu Hiểu đưa Thư Dao đến bệnh viện.

Tình trạng của Thư Dao giống như những người phụ nữ có thai khác, dọc đường đi, Khương Tri Ngật và Thư Dao trao đổi không nhiều, nói lúc có lúc không, đều là những chuyện liên quan đến đứa bé. Sau khi Trần Băng biết Khương Tri Ngật đang ở nhà Thư Dao, trong lòng hay nghĩ đến việc này.

Trên đường đến bệnh viện, mấy người bạn họ không đi cùng một chiếc xe.

Vào nửa năm trước Trần Băng đã sớm thương lượng xong với bệnh viện, cũng đã ký kết hợp đồng giữ bí mật, cho nên mối quan hệ thật sự của Thư Dao và Khương Tri Ngật thực ra cũng có người biết, vì bệnh viện có mức bảo mật cao nên Trần Băng mới chọn, chi phí đắt đỏ, về phía bệnh viện cũng không bao giờ tra hỏi sự riêng tư của bệnh nhân.

Sau khi nhập viện, Trần Băng lúc có lúc không quan sát Thư Dao và Khương Tri Ngật khi ở chung, dĩ nhiên kết quả là vẫn bình thường.

Trong phòng bệnh, Thư Dao không thoải mái dựa vào đầu giường, y tá đang đo huyết áp cho cô.

Sau khi đo xong thì rời đi. Thư Dao nằm trên giường nói: “Trần ca, anh và Hiểu Hiểu về đi, hai người không cần ở lại đây chăm em đâu.”

Trần Băng sừng sốt nói: “Như vậy sao được chứ?”

Thư Dao nằm xuống giường, nhìn dáng vẻ quả thật rất mệt mỏi, giọng nói không mấy khí lực: “Thầy Khương ở đây là được rồi. Không sao đâu, hai người cứ về đi.”

Về mặt Trần Băng mờ mịt, cái cảm giác kỳ lạ trong lòng lại xuất hiện, nhưng dựa và những gì anh ta đã quan sát thì không có chỗ nào khác thường cả.

Vốn Khương Tri Ngật là bố của đứa bé, anh nguyện ý chăm sóc Thư Dao dĩ nhiên sẽ để tâm hơn những người được gọi là ‘người ngoài’ như họ.

Trần Băng rất yên tâm với Khương Tri Ngật, anh ta biết thân thể Thư Dao mấy ngày nay không được thoải mái, nên đành chiều theo ý cô: “Ừ, vậy ngày mai anh sẽ đến thăm em.”

Thư Dao nhắm mắt nói: “Vâng.”

Trần Băng có hơi khó xử xoa xoa mi tâm, sau đó ra ngoài với Hiểu Hiểu.

Ra khỏi bệnh viện, hai người cùng ngồi vào xe, Trần Băng định đưa Hiểu Hiểu về chỗ của cô ấy trước.

Ngồi lên xe nhưng không cho xe chạy ngay. Trần Băng cảm vô lăng, nhíu mày hỏi Hiểu Hiểu: “Em có cảm thấy Thư Dao quá ỷ lại Khương Tri Ngật không?”

Hiểu Hiểu ồ một tiếng hỏi lại: “Có không nhỉ?”

Trần Băng cẩn thận nhớ lại những tin tức mà anh biết có liên quan đến Thư Dao trong mấy tháng qua, lại trầm tư chốc lát: “Có lẽ anh nghĩ nhiều thôi.”

Hiểu Hiểu nói: “Thầy Khương là người tốt, mấy tháng nay luôn chăm sóc chị Thư Dao, có lẽ chị Thư Dao cũng đã quen có anh ấy ở cạnh.”

Nói vậy cũng có lý, dù sao với tình trạng của Thư Dao bây giờ thì không thể dùng lý trí suy đoán ra hành động được, Khương Tri Ngật chịu trách nhiệm với Thư Dao và đứa bé, lúc mang thai luôn luôn chăm sóc cho cô, những chuyện này Trần Băng có biết. Bây giờ đang ở tháng cuối, Thư Dao lệ thuộc vào Khương Tri Ngật cũng là bình thường thôi.

Trần Băng đổi sắc mặt, không suy nghĩ nhiều nữa.

Hy vọng không phải như anh ta nghĩ.

Chờ khi đứa bé được sinh ra, kế hoạch quay lại công việc vẫn chưa được điều chỉnh xong, nếu hai người đó làm giả thành thật..thì chắc chắn sẽ xuất hiện nhiều chuyện phiền toái hơn nữa, có lẽ sẽ khác với những phiền toái trước đây.

Trần Băng dè mi tâm lại, cho xe chạy đi. Mặc dù đã nói là bản thân suy nghĩ nhiều những trong đầu vẫn tính toán những khả năng có thể xảy ra.

Thế nhưng lại không tự chủ được nghĩ đến việc Thư Dao và Khương Tri Ngật làm giả thành thật, sau đó nghĩ xa hơn nữa...Đến đèn đỏ, anh ta cho xe dừng lại, cuối cùng nghĩ đến việc..nếu Thư Dao và Khương Tri Ngật phát triển thành tình cảm thật sự...hình như mọi chuyện cũng không đến nỗi hồngбет nhỉ?

Trần Băng thở dài, dưới ánh mắt nghi ngờ của Hiểu Hiểu, anh ta cho xe chạy đi.

...

Khương Tri Ngật đi ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ, lúc quay về phòng bệnh, Thư Dao đang cau mày nằm trên giường, bên cạnh là máy theo dõi nhịp tim.

Bệnh viện đã đưa ra phương án sinh không đau (*để không đau*), mặc dù biết là thế nhưng Thư Dao vẫn luôn khấn nguyện. Cô hiểu sinh không đau sẽ giảm bớt được nhiều cơn đau hơn so với sinh thường, nhưng lần đầu sinh con, sự nghi ngờ và bất an vẫn không cách nào tiêu tán được.

Cô nghe được tiếng bước chân của Khương Tri Ngật, lúc anh vào cửa cô liền tỉnh lại.

“Thầy Khurong...” Cô gọi anh, trong giọng nói xen lẫn sự yếu ớt và vô lực, còn thêm một chút bất an.

Trước khi vào phòng Khurong Tri Ngật đã điều chỉnh xong biểu cảm của mình, anh ngồi xuống mép giường, vẻ mặt vẫn như ngày thường, lẳng lặng hỏi: “Cô thấy sao rồi?”

Thư Dao nằm trên giường, nhìn anh hỏi: “..Anh đã đi đâu vậy?”

Giọng nói Khurong Tri Ngật ôn hòa đáp: “Đi sang phòng làm việc của bác sĩ để hỏi tình trạng của cô cùng đứa bé.”

Thư Dao hỏi: “Bác sĩ nói thế nào?”

Khurong Tri Ngật: “Tình trạng của cô rất tốt, khi sinh sẽ rất thuận lợi.”

Thư Dao chậm rãi vâng một tiếng: “...Tôi biết rồi.”

Trên mặt vẫn còn nhợt nhạt, vừa yếu ớt vừa không có sức lực.

Khurong Tri Ngật biết thời khắc này trạng thái tâm lý của Thư Dao nhất định là không ổn chút nào, nhưng ngoài trừ tỏ ra bình tĩnh thì anh không thể lộ ra bất kỳ tâm trạng nào khác được.

Anh cần bình tĩnh hơn, phải giữ được bình tĩnh để Thư Dao an tâm.

Bụng khó chịu, eo đau nhức, chân cũng không thoải mái. Thư Dao nhắm mắt, hơi thở nặng nề.

Khurong Tri Ngật không rời đi, luôn canh giữ bên giường bệnh.

Hai người không nói gì với nhau, thế nhưng bầu không khí dần yên ổn.

Nửa năm đã qua, Thư Dao không chỉ nghe ra được tiếng bước chân của Khurong Tri Ngật mà còn ngửi được mùi hương thoang thoảng độc nhất của anh, đó là mùi hương sữa tắm và bột giặt mà cô đã chuẩn bị cho anh.

Ngửi được mùi này, trái tim đang xao động bất an của cô dần bình tĩnh lại. Thật ra thì không gặp khó khăn gì, chỉ thấy mệt mỏi, khó chịu, mỗi ngày trừ việc kiên trì tập yoga ra thì phần lớn thời gian cô đều muốn nằm trên giường.

Cô thỉnh thoảng nhìn vô định trong không trung, Khurong Tri Ngật vẫn ngồi bên mép giường như cũ, không rời đi.

Không biết qua bao nhiêu lâu, tầm mắt hai người chạm nhau, thanh âm của anh rất ôn hòa, mang theo chút lành lạnh khiến cô cực kỳ an tâm: “Không cần lo lắng..tôi luôn ở đây.”

Thư Dao kinh ngạc sau đó gật đầu.

“Đi sinh sẽ diễn ra nhanh thôi, phải tin tưởng bác sĩ và y tá, không có việc gì đâu.”

“Cô và đứa bé sẽ bình an.” Khurong Tri Ngật nói.

Hô hấp của Thư Dao có hơi gấp, mấy giây sau lại bình thường trở lại, cô sờ bụng mình nói: “Vâng.”

Em tin tưởng anh, cô thầm nói trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 47

Edit: Mộc Tử Đăng

Nằm viện được mấy ngày, mỗi ngày ngoại trừ Trần Băng và Hiểu Hiểu đến thì không còn ai khác nữa. Hình như Khurong Tri Ngật không nói cho bố mẹ Khurong biết ngày dự sinh và bệnh viện nơi cô nằm, cho nên đến giờ Chung Cầm cũng không biết cô đang nằm viện chờ sinh.

Chờ đến khi đứa bé được sinh ra, Khurong Tri Ngật sẽ giải thích với họ sau, ôm hết mọi trách nhiệm lên người mình. Mấy ngày nay thân thể Thư Dao vẫn không dễ chịu hơn, Khurong Tri Ngật ngoại trừ việc tiếp thêm sức mạnh tinh thần cho Thư Dao thì còn loại bỏ hết những nhân tố bất lợi có thể quấy rầy đến cô.

Vào lúc này, ý chí của Thư Dao là yếu nhất, tinh thần lại không tốt, nếu bố mẹ Khương ở đây, trong lúc thân thể đang khó chịu còn phải tùy lúc ứng phó với họ để duy trì mối quan hệ vợ chồng với anh, như vậy thì áp lực trong lòng kể cả bên ngoài cũng sẽ lớn hơn.

Cho nên Khương Tri Ngật không nói cho bố mẹ mình biết.

...

Ở bệnh viện sẽ có nhân viên y tế chuyên môn nghiệp vụ cao chăm sóc cho Thư Dao, mỗi ngày từ tối đến sáng cũng sẽ có y tá cách mỗi tiếng đến phòng kiểm tra một lần. Nhưng Thư Dao vẫn không ngủ được, càng đến gần ngày dự sinh càng bị mất ngủ nghiêm trọng nên Khương Tri Ngật luôn ở trong phòng.

Phòng bệnh rất lớn, phải nói là giống như phòng trong khách sạn sang trọng, nhưng chỉ có một chiếc giường. Người có tiền đến bệnh viện sinh con, được sắp xếp ở trong một căn phòng sang thế mà không cho thêm một cái giường, có lẽ do mỗi bệnh nhân có đến ba bốn y tá chăm sóc mọi lúc nên không cần người nhà bên cạnh. Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà bệnh viện tư nhân được thành lập.

Buổi tối Khương Tri Ngật chờ cho Thư Dao ngủ xong mới lên sofa ngủ, ngày hôm sau liền dậy từ sớm.

Bác sĩ và y tá chăm sóc cho cô không biết giữa cô và Khương Tri Ngật chỉ là vợ chồng giả nên thường hay cảm khái tình cảm hai người rất tốt, hoàn toàn không giống như những minh tinh hay người có tiền mà họ đã gặp qua.

Bệnh viện có chuẩn bị phòng riêng cho người nhà nhưng Khương Tri Ngật không ở đó. Vài buổi tối trở lại đây, Thư Dao hay tỉnh nhiều lần, thấy Khương Tri Ngật vẫn còn ở cạnh mình thì tâm tình mới bình tĩnh lại và tiếp tục ngủ.

Trước ngày dự sinh hai ngày, thai nhi đã di chuyển xuống dưới, toàn bộ phần eo cực kỳ khó chịu, Thư Dao đi vào giấc ngủ càng ngày càng khó khăn, còn thường xuyên gặp ác mộng.

Trừ những lúc xuống giường đi lại thì thời gian còn lại cô luôn nằm trên giường.

11 giờ tối, Thư Dao nằm trên giường, Khương Tri Ngật ngồi ở bên cạnh, trong tay cầm một quyển sách.

Thư Dao nhắm mắt lại, nhưng mi mắt luôn cử động, hô hấp nặng nề, hiển nhiên là thân thể đang khó chịu, không ngủ được.

Khương Tri Ngật đặt sách xuống, giọng nói trầm thấp: “Cô không ngủ được hả?”

Thư Dao mở mắt ra, trong con ngươi luôn lóe lên ánh sáng lại mang theo sắc thái ảm đạm.

“Vâng...” Cô thấp giọng đáp, lại nhắm mắt.

Thời gian chậm rãi trôi qua, mi mắt nặng nề, cảm giác khó chịu trên bụng luôn khiến cô không cách nào nghỉ ngơi thoải mái được, hơi thở trở nên nhanh hơn.

Cũng không biết đã qua bao lâu, lúc mở mắt lần nữa thì thấy Khương Tri Ngật vẫn còn ngồi trên ghế như cũ.

Do mấy ngày nay không được nghỉ ngơi tốt nên dưới vành mắt Thư Dao có một quầng thâm nhàn nhạt, tinh thần rất kém, lúc nhìn Khương Tri Ngật trong mắt lại thấy hoảng hốt.

Khương Tri Ngật chú ý tới ánh mắt của cô nên cúi người hỏi: “Cô sao vậy? Thấy chỗ nào không khỏe ư?”

Bởi vì gần đến ngày dự sinh nên tâm tình đôi lúc thấy xúc động.

Thư Dao bĩu môi, giọng nói vang lên có chút khàn khàn: “Anh đi nghỉ ngơi đi thầy Khương.”

Khương Tri Ngật đáp: “Không sao đâu, tôi không mệt.”

Cô nhú mày, bàn tay đặt trong chăn phủ lên bụng, qua vài giây mới chậm rãi thở ra, giọng nói vẫn khàn như cũ: “Có y tá ở đây là được rồi.”

Khương Tri Ngật không tranh cãi vấn đề này với cô, chỉ lấy một quyển truyện cổ tích trên đầu giường, lật ra vài trang rồi hỏi cô: “Thích nghe truyện nào?”

Thư Dao kinh ngạc quay sang nhìn, là những quyển sách cô thường hay đọc cho đứa nhỏ nghe khi ở nhà.

Khương Tri Ngật thấy cô không đáp lời nên nói tiếp: “Đọc truyện Sơn Vương và chú chim nhỏ nhé?”

Bởi vì quá kinh ngạc nên dần dần Thư Dao quên đi sự khó chịu trong bụng.

Cô chậm rãi gật đầu, giọng nói Khương Tri Ngật vang lên vừa trầm thấp vừa nhẹ nhàng: “Sơn Vương là một con quái vật thích ăn những động vật nhỏ...”

“Mùa đông đến, Sơn Vương vác cung đi săn bắt, nhưng không bắt được con nào, lúc này thấy đàn cá nhỏ trong hồ, những chú cá lớn đã bị ông ta ăn sạch hết rồi...Đúng lúc này ông ta nhìn thấy một chú chim nhỏ trong rừng cây.”

” ‘Thôi bỏ đi, nó quá nhỏ mình không thể ăn được’, Sơn Vương về đến nhà bèn lấy nửa cái bánh mỳ còn lại trong túi ra, ông ta khóc lên, ‘Mình thật đáng thương, vừa đói vừa lạnh lại cô đơn biết bao’.”

“Chú chim nhỏ từ bên ngoài cửa sổ bay vào, cũng khóc theo: ‘Tôi cũng lạnh cũng đói, cũng cô đơn’, Sơn Vương nghe thế thì nói: ‘Đừng khóc, bánh mỳ này đều cho cậu hết, mau ăn đi’.”

“Chú chim nhỏ ngậm bánh mỳ bay ra ngoài.”

Khương Tri Ngật cúi đầu, ánh mắt Thụ Dao nửa khép nửa mở, giọng nói mơ hồ: “Sau đó thì thế nào?”

Khương Tri Ngật nhìn lại trang sách, nói: ” Sơn Vương cảm thấy rất kỳ lạ nên chạy theo chú chim nhỏ, hóa ra chú chim nhỏ đang rắc bánh mỳ vào trong hồ nước cho cá nhỏ ăn, Sơn Vương lập tức về nhà tìm một cái bát thật lớn rồi bỏ cá nhỏ vào trong đó, ông ta nói với chúng: ‘Sau này chúng ta cùng nhau trải qua mùa đông được không?’”

“Cá nhỏ và chim nhỏ đều đồng ý, Sơn Vương bắt đầu nướng bánh mỳ, hơn nữa về sau cũng không ăn thịt động vật nhỏ nữa, vì thế cũng không còn thấy cô đơn tịch mịch.”

Thật ra trong giọng nói của Khương Tri Ngật có chút lạnh lùng, nhưng trong một buổi tối như thế này dường như cũng mang theo chút hấp dẫn, anh dùng giọng nói trầm thấp để đọc truyện cổ tích, Thụ Dao cảm thấy rất kinh ngạc, đồng thời cũng không tự chủ được đắm chìm vào trong câu chuyện đó...Dần dần đau nhức trên người biến mất đi, mắt cô nửa khép hờ, tâm mắt mờ mịt nhìn Khương Tri Ngật.

“Ngủ đi.” Giọng nói Khương Tri Ngật ôn hòa, “Tiếp theo là câu chuyện ba chiếc lông chim.”

Thụ Dao khẽ ừ một tiếng rồi nhắm mắt lại, bên tai là âm thanh dịu dàng của anh: “Ngày xưa ngày xưa ở một quốc vương nọ, vị vua có ba người con trai...”

Đôi mày đang nhíu chặt của Thụ Dao thả lỏng, hô hấp dần bình ổn, trên trán xuất hiện một ít mồ hôi.

Khương Tri Ngật đặt sách xuống, nhìn cô một lúc rồi nhẹ nhàng đứng dậy, cầm khăn lông thấm mồ hôi trên trán cô.

Thụ Dao vẫn ngủ yên không bị giật mình, huyết sắc trên mặt rất nhạt, nhìn vô cùng yếu ớt.

Bỏ khăn lông vào nhà vệ sinh nhưng anh không quay lại sofa ngay mà ngồi xuống ghế cạnh giường cô lần nữa, lúc này kim giờ đã qua số 12. Anh chăm chú nhìn Thụ Dao đang ngủ say, mấy phút sau lấy tay chống cằm nhắm mắt lại.

...

Vào ngày dự sinh, khoảng 1 giờ chiều Thụ Dao bắt đầu đau bụng, thời gian cũng giống như trong dự tính.

Bác sĩ và y tá đi vào kiểm tra, xác định là cô có dấu hiệu sinh nhưng tử cung vẫn còn chưa mở đủ phân, cần phải chờ đến khi mở được bốn phân mới có thể tiêm thuốc tê và bắt đầu sinh.

Thụ Dao nằm trên giường, lúc đầu còn có thể chịu đựng những cơn đau ập đến, nhưng về sau và cho đến cuối những trận đau kéo tới ngày càng dày đặc, tinh thần cũng không còn minh mẫn, mồ hôi lạnh thấm đẫm, chỉ một chút đã thấm ướt hết cả người.

Khương Tri Ngật vẫn luôn canh bên giường, anh thấp giọng nói chuyện với cô để dời đi lực chú ý. Phải chờ khi tử cung mở đủ mới có thể sinh, mà mỗi sản phụ lại có tình trạng khác nhau, bác sĩ không thể bảo đảm được Thụ Dao còn phải chịu đau bao lâu mới có thể mở đủ phân.

Cho nên khi đau bụng cô không thông báo cho Trần Băng và Hiểu Hiểu biết, bên cạnh giường chỉ có một mình Khương Tri Ngật.

Sắc mặt Khương Tri Ngật thủy chung vẫn bình tĩnh lạnh lùng, vào lúc Thụ Dao ngỡ mình không kiên trì nổi thì anh lại chống đỡ cho cô. Thụ Dao nhìn vào đôi mắt bình tĩnh của anh, lập tức những dự cảm bất an lộn xộn trong lòng tan biến đi hết.

Khương Tri Ngật luôn nói chuyện với cô, lau mồ hôi cho cô, đút nước cho cô, cho cô ăn nhẹ một ít.

Được một lúc thì cô đứng lên đi lại vài vòng, sắc mặt lúc này tái nhợt dọa người. Về mặt Khương Tri Ngật trầm ổn, thế nhưng môi lại mím chặt, không để lộ ra chút tâm tư thừa thãi nào. Anh bình tĩnh làm theo hướng dẫn của y tá, đỡ Thụ Dao đi đi lại lại trong phòng bệnh.

Sắc trời ngoài cửa dần tối đi, mặt trời cũng sắp lặn, đã hơn bốn tiếng trời qua, nhưng tử cung vẫn còn chưa mở đủ.

Sắc mặt Thụ Dao tái nhợt, trán đầy mồ hôi, cô dựa trên giường, lại một trận đau đốn ập đến khiến cô run rẩy cả người.

Khương Tri Ngật khó khăn kiềm chế sợ hãi và khẩn trương đang không ngừng dâng lên trong lòng, anh ngồi xuống mép giường, trấn an Thụ Dao: “Thụ Dao, nhìn tôi này..”

Bởi vì đau đớn mà ánh mắt của cô ướt át, Thư Dao mở mắt ra, hô hấp dồn dập.

Khương Tri Ngật nói: “Không nên thở gấp, hãy làm theo lời dạy của bác sĩ Lâm, từ từ hít thở sâu..không được khẩn trương, đứa bé sẽ nhanh chóng ra đời thôi.”

“Cô hy vọng nó là con trai hay con gái?”

Môi Thư Dao trắng bệch, cả người run rẩy, cô nói đứt quãng: “Tôi...tôi thích con gái.”

Khương Tri Ngật dẫn dắt để phân tán đi sự căng thẳng của cô, anh nhẹ giọng hỏi: “Vì sao lại thích con gái?”

Lông mi của Thư Dao cũng bị thấm ướt, cô hơi mờ mắt, giọng nói khàn khàn: “Tôi muốn..muốn mang toàn bộ sự yêu thương mà mình không được nhận cho nó.”

Khương Tri Ngật hơi ngẩn ra, Thư Dao cắn môi thở dài một hơi.

Khương Tri Ngật nói: “Tôi thích con trai hơn.”

Thư Dao bị con đau làm mất tập trung, cô lẩm bẩm hỏi: “Tại sao ạ?”

Khương Tri Ngật lau mồ hôi trên trán cô, nói: “Con trai mới có thể bảo vệ được cô.”

Thư Dao mở to mắt, lộ ra một nụ cười yếu ớt: “Vâng.”

...

Trận đau này kéo dài đến tận bây giờ tới, hết thấy đã trôi qua sáu tiếng, tử cung cũng mở đủ phân, đã có thể tiêm thuốc tê, chuẩn bị sinh con.

Vì gây tê tùy sống nên kim rất dài và to, Thư Dao nằm trên giường, chỉ nhìn thấy đầu kim một lần đã khiến sắc mặt cô trắng bệch.

Khương Tri Ngật không nói được mình cảm thấy thế nào trong giây phút đó, anh chỉ thấy sắc mặt cô tái nhợt, vì đau đớn mà thân thể run rẩy, cả người toát ra mồ hôi lạnh, nhìn vô cùng đau lòng, anh thậm chí còn nghĩ giá như mình có thể thay cô chịu đựng đau đớn và thống khổ.

Nhưng dù nghĩ thế anh vẫn duy trì vẻ bình tĩnh trên mặt.

Bác sĩ và y tá trong ca sinh hôm nay đã được sắp xếp đầu vào đây, trong phòng tập hợp các khoa khác nhau còn có cả trưởng khoa. Y tá nhẹ giọng giải thích cho Thư Dao nghe lúc gây tê tùy sống sẽ có hơi đau, Thư Dao gật đầu, cô đã không phân biệt được đâu là đau vì bị tiêm đâu là đau đẻ nữa rồi.

Khương Tri Ngật nửa ngồi ở mép giường, anh nhìn thẳng vào mắt Thư Dao.

Môi Thư Dao mấp máy, nói: “Thầy Khương...”

Tìm Khương Tri Ngật trong nháy mắt đó bị thất chặt, suýt nữa đã khiến anh không thể duy trì được vẻ mặt tĩnh táo của mình.

Anh nhắm mắt lại hít sâu một hơi.

“Có tôi ở đây.” Khương Tri Ngật nói tiếp, “Tôi luôn ở chỗ này.”

Lời nói quá cứng nhắc, lúc Khương Tri Ngật nói những lời này, tim anh vô cùng đau đớn.

Thư Dao nhỏ giọng nói: “Tôi hơi sợ...”

Dừng lại chốc lát cô mới nói tiếp, giọng nói nghẹn ngào: “Đau quá.”

Bác sĩ và y tá vây quanh giường bệnh, tay và bụng Thư Dao bị dây quấn lại giữ cố định.

Khương Tri Ngật mấy giây sau mới đáp lời, giọng nói của anh có vẻ không yên tâm: “Đừng sợ.”

Anh giơ tay lên che mắt cô lại giống như những lần lấy máu trước đây.

“Tôi luôn ở đây.” Anh lặp lại lần nữa, không biết đang an ủi Thư Dao hay là an ủi chính mình.

Thư Dao giơ tay lên, ngón tay hơi sưng to nắm lấy tay anh, con đau vẫn tiếp diễn, đến cả ngón tay cô vẫn còn run rẩy.

Bác sĩ đã chuẩn bị thuốc xong, bắt đầu gây tê tùy sống cho Thư Dao. Vì thân thể cô được y tá giữ lại nên không thấy rõ những cơn run rẩy, nhưng Khương Tri Ngật lại phát hiện ra được điều này.

Cô rất đau, cô rất sợ.



Trong đầu Khương Tri Ngật cứ nghĩ đến hai điều này, tay anh che mắt Thụ Dao, thấp giọng nói: “Sẽ nhanh tốt thôi, sẽ nhanh thôi.”

Thụ Dao cắn môi, không chịu được rên lên một tiếng, thanh âm phát ra cực kỳ nhỏ, lúc vang đến bên tai Khương Tri Ngật lại như tiếng sấm rền.

Hơi thở anh nặng nề, môi mím chặt.

Mười mấy giây sau việc gây tê đã xong, tay Thụ Dao rơi xuống, cả người mệt là vô lực.

Qua nửa tiếng sau thuốc tê mới có tác dụng, cơn đau dần dần giảm bớt, trên mặt Thụ Dao khôi phục lại chút huyết sắc.

Hai tiếng sau, từ cung đã mở đủ phân, Thụ Dao được đẩy vào phòng sinh.

Cho đến khi cửa phòng sinh đóng lại, Khương Tri Ngật mới thở dài một hơi, lúc này anh mới phát hiện lòng bàn tay và sau lưng mình đã ướt đầm mồ hôi.

Anh nhắm mắt tựa và vách tường lạnh như băng, mấy phút sau mới khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

Cứ cách mười phút y tá sẽ đi ra thông báo tình huống bên trong một lần, Khương Tri Ngật bình tĩnh nghe, y tá có hơi kinh ngạc nhưng không suy nghĩ quá nhiều.

Vào lúc 11 giờ tối, cách thời gian Thụ Dao vào phòng sinh chỉ mới nửa tiếng, thế nhưng Khương Tri Ngật thấy thời gian trôi qua quá chậm chạp.

Nửa tiếng thôi mà anh đã thấy đau lòng như thế này thì người bên trong còn trải qua sự đau đớn đến thế nào? Khương Tri Ngật không tài nào nghĩ nhiều hơn được, chỉ cần suy nghĩ chút thôi thì tim đã đập rộn lên, không thể nào thờ nổi.

Phương pháp sinh không đau mặc dù tương đối tiên bộ nhưng cũng không tuyệt đối hết đau, tùy vào cơ địa của mỗi sản phụ mà độ miễn cảm với thuốc tê sẽ khác nhau.

Khương Tri Ngật cũng không thể nào yên tâm rằng Thụ Dao sẽ không gặp khó khăn gì trong đó.

Mấy ngày nay Thụ Dao không ngủ ngon, anh cũng thế, lúc này bên ngoài phòng sinh chỉ có mình anh, nên trên mặt mới để lộ ra vẻ mệt mỏi.

Anh gơ tay lên xoa xoa mi tâm, hy vọng làm thế này có thể cho mình tỉnh táo lại đôi chút.

Nôn nóng, bất an, lo lắng, gấp gáp...các loại cảm xúc cùng xuất hiện trong đầu anh, cả người như một sợi dây đàn bị kéo căng, không thể nào buông lỏng được.

Anh ngẩng đầu lặng lẽ nhìn thời gian.

Đã qua mười lăm phút, y tá đi ra thông báo tình huống của Thụ Dao lúc này rất thuận lợi.

Khương Tri Ngật thấp giọng đáp lại...đã mười lăm phút rồi.

Vì sao lại lâu như thế chứ?

Trên mặt anh không có quá nhiều biểu cảm, môi mím chặt, nhìn có vẻ lạnh lùng.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, sắc mặt Khương Tri Ngật lạnh lẽo như băng, kèm theo cả sự mệt mỏi, đột nhiên của phòng phẫu thuật được đẩy ra, y tá nhanh chóng đi ra, vui vẻ nói: “Chúc mừng ngài Khương, vợ anh đã sinh rồi! Là một bé trai!”

Khương Tri Ngật đột nhiên mở to mắt, vẻ mặt đầy ngỡ ngàng. Y tá nói: “Chờ chút nữa cô Thụ và đứa bé sẽ ra ngoài ngay ạ.”

Nói xong liền quay vào phòng sinh.

Khương Tri Ngật rất kinh ngạc, anh cúi đầu nhìn mới phát hiện ra tay mình đang run rẩy.

Mấy phút sau Thụ Dao và đứa bé được đẩy ra ngoài. Cô đã tỉnh táo hơn, chẳng qua tóc mái trước trán bị thấm ướt mồ hôi, sắc mặt nhợt nhạt thế nhưng ánh mắt đã sáng ngời như ngày thường, giống như vô số lần Khương Tri Ngật nhìn thấy, như có hàng ngàn vì tinh tú đang ở bên trong đôi mắt kia, phát ra ánh sáng rực rỡ động lòng người.

Bên cạnh cô là đứa bé được quấn lại bằng khăn lông. Trẻ con mới sinh nên da còn đỏ và nhăn nheo, bé con đang nhắm nghiền hai mắt, bàn tay nhỏ bé nắm lại đặt bên miệng.

Đứa bé rất nhỏ, tựa như chỉ bằng một nửa cánh tay của anh.

Tất cả mọi sự tỉnh táo và lý trí cùng tan thành mây khói, Khương Tri Ngật đi tới trước mặt Thụ Dao, cô thấy anh đến thì nở một nụ cười.

Khương Tri Ngật hơi khom người, gơ tay ra vén những sợi tóc ướt mồ hôi của cô đi, từng chút từng chút, nhẹ nhàng vuốt ve.

Giọng nói của Thư Dao khàn khàn, cô nhìn anh nói: “Thầy Khương.”

Những cảm xúc trong lòng cuộn cuộn như sóng trào, Khương Tri Ngật không thể nào kìm chế nỗi trái tim đang đập điên cuồng trong lồng ngực, khàn giọng nói: “Thư Dao... cô vất vả rồi.”

Trong mắt Thư Dao chứa hơi nước, cô nhẹ giọng đáp: “Không sao cả...”

Khương Tri Ngật nhắm mắt lại, thờ dài một hơi: “Cô rất dũng cảm, là một người mẹ vĩ đại.”

Mọi sự sợ hãi và khản trương từ khi vào phòng sinh hoàn toàn biến mất, mặc dù đã làm gãy tê tùy sống nhưng cũng không hoàn toàn hết đau. Nguyên nhân khiến cô đau phần nhiều là do lần đầu sinh nên khản trương và sợ hãi... Cô sợ những cơn ác mộng mình gặp được sẽ thành sự thật, cô sợ đứa bé không thể bình an ra đời, càng sợ hơn là không thể gặp lại người đàn ông đứng chờ bên ngoài phòng sinh.

Trước khi vào phòng sinh đáng lẽ ra Khương Tri Ngật có thể vào cùng. Nhưng hai người không phải vợ chồng thật sự, cho dù Thư Dao có sợ thế nào cũng không muốn anh bầu bạn cạnh mình lúc đó.

Vào lúc khó khăn nhất cô cứ ngỡ mình sắp chết...

Thật may, thật may tất cả chỉ là do cô quá khản trương nên nghĩ lung tung, từ khi cô được đưa vào phòng sinh đến khi đi ra chỉ mất ba tiếng mà thôi.

Khoảng thời gian này không tính là ngắn cũng không quá dài, mọi chuyện đều rất may mắn.

Hàng mi Thư Dao run rẩy, bên trên còn đọng lại nước mắt.

Khương Tri Ngật đuổi tay ra lau nước mắt cô đi, giọng nói khàn khàn: “..Đừng khóc.”

Thư Dao hít hít mũi, nghiêng đầu qua một bên, lúc ngẩng đầu nhìn anh lần nữa trong mắt đỏ hoe, ngậm đầy nước, nhưng lại lóe lên những tia sáng hy vọng.

Cô cười nói: “Thầy Khương, anh nhìn đi, là một bé trai đó.”

Lúc này Khương Tri Ngật mới quay sang nhìn đứa bé sơ sinh lần nữa, mấy giây sau anh đáp: “Ừm, là con trai.”

Thư Dao vừa muốn khóc vừa muốn cười, cái cảm giác lần đầu làm mẹ thật cảm động, thật hạnh phúc... nó tràn ngập trong đầu cô, khiến cô không thể không chế cảm xúc của mình được.

Bàn tay Khương Tri Ngật vẫn đặt trên trán cô, chậm rãi nói: “Con trai là tốt rồi, như vậy mới có thể bảo vệ mẹ được.”

Cùng anh bảo vệ em.

Thư Dao bật cười, vui vẻ đáp: “Vâng!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 48

Edit: Mộc Từ Đăng

Khoảng một giờ sáng, Thư Dao và đứa bé được đẩy về phòng bệnh, y tá treo bình truyền dịch lên, vì sinh gãy tê nên quá trình rất thuận lợi, cũng không ảnh hưởng đến quá trình hồi phục của thân thể sau này.

Lúc trong phòng sinh đã cho đứa bé bú sữa mẹ rồi, y tá cũng hướng dẫn hai vị bố mẹ mới này cách cho bé bú sữa và cách ôm bé. Do thời gian quá muộn, buổi chiều cùng ngày Thư Dao đã bắt đầu đau, cho đến tận mười giờ tối mới có dấu hiệu sinh, bất luận là tinh thần hay thể xác cũng đã mệt rệu rã, và lại ở đây có bác sĩ và y tá trực hai bốn giờ và có cả hộ lý chăm sóc trẻ sơ sinh.

Y tá điều chỉnh tốc độ của bình truyền dịch rồi chừa lại không gian cho hai vị đại minh tinh.

Đứa bé đang nằm trong nôi đặt cạnh giường Thư Dao, chỉ cần cô nghiêng đầu qua là có thể thấy được.

Y tá nhẹ nhàng khép cửa lại, vì trong phòng có trẻ sơ sinh nên chỉ mở hai ngọn đèn vàng ấm áp.

Bụng Thư Dao đã nhỏ hơn rất nhiều, lúc mang thai cô được bổ sung đầy đủ chất dinh dưỡng, lại kiên trì vận động nên sau khi sinh con xong, nằm trên giường lại thấy vóc người cô đã khôi phục lại khá nhiều.

Cũng bởi vậy, trông cô nằm đó cả người quá mức gầy gò. Mất đi cái bụng to, trải qua tận tám tiếng chịu đau mới gây tê, lại ở trong phòng sinh bị dày vò gần ba tiếng mới sinh con, tính từ lúc bắt đầu đau cho đến khi sinh con ra cũng đã gần mười hai tiếng đồng hồ.

Chỉ cần nghĩ đến con số này, trái tim đau âm ỉ của Khương Tri Ngật lại đau cang mãnh liệt hơn nữa.

Khương Tri Ngật không thể sinh con, anh cũng không biết gây tê có giảm bớt được cơn đau của người phụ nữ hay không. Trôi qua cả ngày bị dày vò, lúc trước trên mặt Thư Dao vừa được bồi dưỡng có thêm chút thịt, dường như trải qua một ngày một đêm này muốn biến mất hết rồi.

Sắc mặt cô tái nhợt, đôi mắt đen nhánh sáng ngời, môi không còn chút màu sắc nào, tóc mai vẫn còn bết mồ hôi.

Khương Tri Ngật không nhìn đứa bé bên cạnh, tầm mắt của anh luôn dõi theo Thư Dao.

Thư Dao nhìn đứa bé đang nằm trông nôi không chớp mắt, lúc quay đầu thì chạm phải ánh mắt của Khương Tri Ngật.

Cô nở một nụ cười, nhìn giống như lúc trước.

Khương Tri Ngật nhìn tốc độ chảy của bình nước truyền dịch, sau đó ngồi xuống mép giường.

Thư Dao mở mắt nhìn anh, vì quá mệt mỏi nên giọng nói vẫn khàn như cũ, nhưng nụ cười trên môi vô cùng tươi và vui vẻ.

“Thầy Khương.” Cô cố gắng tỏ ra thoải mái, để anh nhìn thấy cô lúc này rất ổn.

Khương Tri Ngật dời tầm mắt từ khuôn mặt tái nhợt của cô đến mu bàn tay đang cầm kim truyền dịch, hô hấp hơi chậm lại.

Qua hai giây anh mới cất giọng khàn khàn: “Có đau không?”

Thư Dao ngẩn ra, sau đó cong môi cười, khẽ lắc đầu đáp: “Không đau đâu ạ.”

Khương Tri Ngật không nói nữa, Thư Dao cảm nhận được cảm xúc của anh không được tốt lắm, nhưng cô vừa mới sinh xong, lại đang nếm trải cảm giác vui vẻ khi đứa bé ra đời nên không phát hiện được tâm tư của anh có gì đó khác thường.

Thư Dao cong mắt, cố gắng để giọng nói của mình phát ra bình thường nhất, cô nhẹ giọng nói: “Thật sự không đau mà.”

Khương Tri Ngật vẫn không nói gì, cũng không nhìn ra vẻ khác thường gì trên mặt anh.

Thư Dao cười nói: “Sau khi gây tê xong thì đứa bé ra đời nhanh lắm. Tôi, tôi không cảm thấy đau bao nhiêu cả.”

Thư Dao cố mở mắt, để bản thân trông giống như người chẳng chịu bao nhiêu đau đớn.

Khương Tri Ngật im lặng thờ dãi đáp: “Ừm.”

Dung túng để cô che giấu, bao dung tất cả mọi sự cẩn thận của cô.

Thư Dao khẽ thở phào nhẹ nhõm, cứ ngỡ mình đã gạt được anh.

Sao lại không đau chứ? Từ cung phải mở đến một mức nhất định mới có thể gây tê được, sau khi thuốc tê phát huy tác dụng, tử cung co rút vẫn khiến cô thấy đau dù đã giảm đi không ít, nhưng đến lúc sinh con vẫn rất đau.

Chẳng qua là sinh gây tê tốt hơn so với sinh thường nhiều. Cô thấy đau phần nhiều là do sự sợ hãi trong lòng.

Nhưng cô không muốn nói ra. Vì cô không muốn thấy Khương Tri Ngật cau mày, không muốn để anh biết những chuyện này.

Về phần tại sao lại thế thì lúc này cô không nghĩ ra được.

Hai người thấp giọng trò chuyện, đứa bé vẫn ngoan ngoãn nằm ngủ trong nôi, nó rất biết điều, mới sinh ra tiếng khóc vô cùng vang dội, là một cậu nhóc khỏe mạnh.

Sau khi bú sữa mẹ xong, cái miệng nhỏ bẹp bẹp vùi cái rồi ngừng khóc. Lúc này trẻ sơ sinh có thể mơ mắt nhưng tầm nhìn không quá rõ ràng.

Thư Dao thấy Khương Tri Ngật vẫn luôn đặt sự chú ý lên người mình thì không khỏi cười nói: “Thầy Khương, anh nhìn con chút đi.”

Tim Khương Tri Ngật chợt đập nhanh hơn, Thư Dao quay đầu đi, thân thể của cô vẫn còn rất yếu ớt nhưng lúc cười vẫn cực kỳ động lòng người.

Đó là một loại vẻ đẹp.. khiến cho Khương Tri Ngật xao động tâm hồn.

Ở nơi không ai thấy, bàn tay của anh nắm chặt lại sau đó buông ra, chỉ có người quen biết anh mới biết lúc này anh đang khản trương.

Khương Tri Ngật xoay người, anh nhìn thấy đứa bé đang ngủ say sưa.

Em bé vừa mới sinh nên nhìn không được đẹp lắm, da đỏ hồng, còn nhắm nhúm, nhưng tóc đen mun và rất nhiều, có lẽ do Thụ Dao trong lúc mang thai ăn nhiều quả óc chó và những loại trái cây khác.

Lúc em bé nhắm mắt ngủ, do quá nhỏ nên không thể đoán được nhìn giống ai, nhưng Khương Tri Ngật lại cảm thấy rất dễ nhìn, cho dù nó nhắm nhúm như một chú khỉ nhỏ.

Không tự chủ được lòng thấy mềm nhũn. Chỉ cần đụng một cái là có thể tan chảy.

Biểu cảm trên mặt anh trở nên dịu dàng hơn.

Thụ Dao duỗi tay ra nhẹ chạm vào mặt đứa bé, đứa bé không nhúc nhích, miệng hơi chép chép, ngủ càng say hơn.

Thụ Dao khẽ cười thành tiếng, cô nói: “Thật đáng yêu quá đi.”

Trong mắt Khương Tri Ngật mang theo ý cười: “Ừ, rất đáng yêu.”

Thụ Dao nghiêng người dịu dàng nhìn đứa bé, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu nhỏ của nó, cảm giác mềm mại khiến cô không kiềm được sự kích động trong lòng.

Cô ngẩng đầu lên nhỏ giọng nói: “Thật là mềm mại..tóc của con mềm quá.”

Khương Tri Ngật dời mắt nhìn đầu tóc của đứa bé và bàn tay trắng nõn của cô.

Thụ Dao: “Thầy Khương, anh sờ thử đi.”

Thân thể Khương Tri Ngật chợt cứng đờ, anh bình tĩnh che giấu vẻ mặt tự nhiên của mình, học theo Thụ Dao, giơ tay ra sờ tóc đứa bé...

Rất mềm mại.

Thụ Dao cười hỏi: “Có phải rất mềm không?”

Khương Tri Ngật duy trì vẻ bình tĩnh đáp: “Ừm, đúng vậy.”

Thụ Dao nhin cười, nằm bên mép giường nói: “Anh nói xem khi bảo bảo lớn lên sẽ thành một anh chàng đẹp trai đúng chứ?”

Khương Tri Ngật đáp: “Sẽ như thế.”

Thụ Dao chớp chớp mắt dịu dàng hỏi: “Tại sao lại nghĩ thế?”

Khương Tri Ngật nhìn cô đáp: “Bởi vì gen tốt.”

Thụ Dao mở to mắt, Khương Tri Ngật còn bổ sung: “Con trai giống mẹ.”

Bất tri bất giác trên khuôn mặt tái nhợt của Thụ Dao có một vệt đỏ hồng, cô khẽ ừm một tiếng.

Đứa bé rất nhỏ, nằm trên giường nhìn thật nhỏ nhắn... hơi động đậy tay chân, cái đầu thậm chí chỉ lớn hơn nắm tay một chút mà thôi.

Thụ Dao nhìn không chớp mắt, nói: “Nó thật nhỏ bé..”

Khương Tri Ngật nhỏ giọng nói: “Cân nặng của nó trong phạm vi bình thường, rất khỏe mạnh.”

Thụ Dao quay đầu nhìn anh, mỉm cười gật đầu.

“...Nó sẽ thích tôi chứ?” Thụ Dao nhẹ nhàng vuốt ve gò má đứa bé, giọng nói bình tĩnh là thế nhưng còn mang theo những cảm xúc khác nữa.

Khương Tri Ngật nói: “Sẽ thích.”

Thụ Dao nhìn anh, Khương Tri Ngật nhỏ giọng nói: “Nó sẽ thích cô, cô sẽ là một người mẹ tốt.”

Thụ Dao hơi ngượng ngùng, cầm tay cậu nhóc không lên tiếng.

Qua mười mấy giây sau, Thụ Dao thấp giọng nói: “Anh cũng sẽ là người bố tốt.”

Khương Tri Ngật ngẩn ra, Thụ Dao lại cúi đầu sờ tay chân của đứa bé, tựa như câu nói vừa rồi không phải do cô nói.

Tim Khương Tri Ngật đập nhanh hơn, anh thấp giọng cười.

Thư Dao nghe được tiếng cười của anh thì mặt nóng vô cùng, nhưng lại giả vờ không nghe thấy.

“Hy vọng sau này lớn lên nó sẽ không quá nghịch ngợm” Thư Dao nói sang chuyện khác, giọng nói êm ái.

Khương Tri Ngật: “Sẽ không nghịch ngợm đâu.”

Thư Dao cười nhìn anh.

Về mặt Khương Tri Ngật bình thường: “Nghịch ngợm thì phạt.”

Thư Dao cười một tiếng, hỏi: “Thầy Khương sẽ phạt sao?”

Khương Tri Ngật: “Ừm.”

Thư Dao cười cong mắt: “Phạt như thế nào hả?”

Khương Tri Ngật nhìn đứa bé sơ sinh đang nằm trong nôi, nói: “Tét mông.”

Thư Dao suýt nữa đã bật cười thành tiếng, cô che miệng cười một lúc lâu, lại chột chột khuôn mặt trẻ sơ sinh, nhỏ giọng nói: “Nghe thấy không con, không ngoan sẽ tét mông đó.”

Cậu nhóc chép chép miệng, hoàn toàn không biết bố mẹ mình đang nói cái gì.

Thư Dao: “Sao nó lại thích ngủ vậy chứ?”

Khương Tri Ngật: “Trẻ con mới sinh ra đều như vậy cả.”

Thư Dao nhỏ giọng đáp: “Vừa rồi tôi không nhìn rõ mắt nó to hay nhỏ nữa.”

Khương Tri Ngật cong môi, giọng nói hơi thấp: “Là to.”

Thư Dao: “Sao anh biết?”

Khương Tri Ngật: “Di truyền.”

Thư Dao: “À...à.”

...

Sự hưng phấn của Thư Dao vẫn không giảm, cô nằm ở mép giường nhìn chăm chăm đứa bé, nhìn thế nào cũng không thấy đủ. Giọng nói của cô khàn khàn, tinh thần cũng chưa hoàn toàn khôi phục lại, tất cả nhờ có sự hưng phấn đang chống đỡ.

Cô mở to mắt nhìn, ngón tay bị cậu nhóc nắm vô cùng chắc.

Trong lòng Thư Dao mềm mại, thật sự thì cô rất mệt, từ khi nhập viện cô chưa từng nghỉ ngơi thoải mái được, lại vừa mới sinh con xong, lúc này trời vẫn còn tối, nhưng cô không nỡ đi ngủ, cũng không muốn ngủ. Cô muốn nhìn hình hài đứa bé đã ở trong bụng mình suốt hơn chín tháng qua... Mắt, mũi, tay chân nhỏ nhắn của nó, mỗi một chỗ nhìn thế nào cũng không đủ, nhìn đến mức không dờn mắt đi được, không thể chờ kịp đến khi nó thức giấc, khi nó nhìn cô, gọi cô là mẹ... Mọi sự khản trương lúc sinh đã biến mất, thay vào đó là kích động và hưng phấn. Mới đầu chỉ như một mầm đậu, rồi dần dần lớn lên trong bụng cô, cuối cùng bước ra thế giới này.

Thư Dao nhìn đứa bé trong nôi, vừa vui vẻ vừa xúc động muốn khóc, khiến tâm tình cô cứ lên xuống thất thường, lúc thấy cực kỳ mệt mỏi cũng không muốn nghỉ ngơi.

Chỉ muốn nhìn nó như vậy, chăm sóc cho nó.

Khương Tri Ngật nhỏ giọng nói: “Thư Dao đi nghỉ ngơi chút đi.”

Ánh mắt Thư Dao vẫn không dờn đi nơi khác, cô lẩm bẩm nói: “Tôi không mệt mà..”

Khương Tri Ngật: “Cô cần phải nghỉ ngơi.”

Thư Dao ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt chứa đựng tia hứng thú, nhỏ giọng nói: “Thầy Khương, bây giờ tôi rất vui đó.”

Khương Tri Ngật: “Tôi cũng vậy.”

Thư Dao cười lên, rồi thở dài một hơi, ngáp vài cái, ánh mắt cũng đỏ bừng theo.

Giọng nói Khương Tri Ngật vừa trầm thấp vừa dịu dàng: “Tôi sẽ chăm sóc cho hai mẹ con, cô ngủ đi thôi.”

Mí mắt Thư Dao đang đánh nhau, cô nhớ trước khi sinh hai ngày bụng mình khó chịu đến mức không thể ngủ được, chính Khương Tri Ngật đã dùng giọng nói này để đọc truyện cổ tích cho cô nghe.

Thư Dao mắt nhắm mắt mở hỏi: “Anh luôn ở đây phải không?”

Khương Tri Ngật nói chắc chắn: “Tôi luôn ở đây.”

Thư Dao nhỏ giọng đáp một tiếng, nói một câu gì đấy, thật sự là mệt muốn chết rồi, dường như Khương Tri Ngật vừa mới nói xong là cô đã mơ màng ngủ.

Không tới nửa tiếng Thư Dao đã ngủ say, tóc cũng đã khô, sắc mặt vẫn còn nhợt nhạt, môi cũng khô..trông nhếch nhác và tiêu tụy.

Không trang điểm tinh xảo, không chú tâm tạo kiểu tóc, không mang theo đồ trang sức hoa lệ..cô chỉ mặc quần áo bệnh nhân rộng thùng thình, sắc mặt tái nhợt, tóc dài tán loạn trên gối, có hơi xốc xếch.

Bỏ đi vẻ ngoài gọn gàng xinh đẹp của nữ minh tinh, lúc này trông cô giống như một người phụ nữ bình thường vừa mới sinh xong, trẻ trung yếu đuối, khiến người ta phải yêu thương không thôi.

Nhưng bất luận là cô gọn gàng xinh đẹp, ánh hào quang chói lóa hay nằm trên giường bệnh chật vật yếu ớt...trong lòng Khương Tri Ngật cô đều xinh đẹp cả.

Là người đẹp nhất.

..

Hai tháng trước đây, lúc ngủ Thư Dao luôn nhú mào, thân thể khó chịu, áp lực trong lòng, cho dù bây giờ cô vẫn không chịu nói nhưng Khương Tri Ngật vẫn nhận ra được.

Còn lúc này, mào cô giãn ra, vẻ mặt an tĩnh điềm đạm, môi tựa như còn cong lên, giống như đang cười.

Trải qua nhiều đau đớn như vậy, rốt cuộc cô cũng có thể dễ dàng chìm vào giấc ngủ.

Bình nước truyền dịch đã voi đi phần nửa, Khương Tri Ngật đứng dậy nhìn tốc độ chảy, sau đó cầm tấm bông thấm nước, nhẹ nhàng thấm lên đôi môi khô nứt của Thư Dao.

Thư Dao ngủ sâu không cảm nhận được gì. Một lớn một nhỏ ngoan ngoãn giống hệt nhau.

Hai giờ tối nhưng Khương Tri Ngật vẫn không buồn ngủ. Sau khi thấm nước lên môi Thư Dao xong, anh lại cầm khăn lông lau gò má và trán cô.

Cả quá trình Thư Dao không chút phản ứng nào.

Sau khi làm xong mọi việc, Khương Tri Ngật quay lại ghế, bên cạnh có hai giường, một lớn một nhỏ. Một bên là người vì anh mang thai sinh con, một bên là người có cùng huyết thống với anh.

Khương Tri Ngật lẳng lặng nhìn một lớn một nhỏ, hồi lâu vẫn không động đậy.

Bàn tay đang truyền dịch của Thư Dao lộ ra ngoài, Khương Tri Ngật sờ bàn tay cô thì thấy lạnh.

Thư Dao ngủ không hay biết gì cả, không biết đang mơ thấy gì mà môi cong lên một nụ cười nhẹ.

Khương Tri Ngật nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay cầm kim truyền dịch của cô, lạnh quá. Anh thở dài, một hồi lâu vẫn không lấy tay ra, mãi cho đến khi bàn tay của cô ấm lên mới rời đi.

Anh vén chăn lên bỏ tay cô vào trong.

Thư Dao hơi động đậy nhưng không tỉnh.

Ba giờ sáng, Khương Tri Ngật ngồi bên cạnh giường bệnh đã lâu, thân thể cũng vô cùng mệt mỏi nhưng vẫn không muốn ngủ như cũ.

Y tá đi vào rút kim, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Khương Tri Ngật ngồi bên cạnh giường nhỏ, nhìn đứa bé sơ sinh đang ngủ say. Tay của nó thật nhỏ, chân cũng nhỏ nhắn, lúc này bàn tay đang nắm thành hai quả đấm nhỏ, một cái đặt trước ngực còn một cái đặt bên người.

Khương Tri Ngật nhìn một hồi thì chậm rãi đưa tay qua nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn đang đặt trước ngực, lập tức đứa bé đang ngủ theo phản xạ có điều kiện bất lấy ngón tay của anh, hai bàn chân đạp đạp vài cái.

Hồ hập Khương Tri Ngật hơi chậm lại, anh không dám nhúc nhích.

Qua mười mấy giây sau, đứa bé vẫn ngủ nhưng bàn tay nắm chặt ngón tay của anh thì không buông ra.

Khương Tri Ngật khẽ cười, dùng một bàn tay khác sờ khuôn mặt mũm mĩm nhỏ bé..mặc dù da hơi nhẵn nhưng sờ cũng bóng mịn.

Mềm mại giống như trứng gà.

Thư Dao phát ra tiếng ngáy khe khẽ, cô quá mệt mỏi..còn đứa bé trong nôi thì lâu lâu lại đá chân vài cái.

Từ đầu đến cuối Khương Tri Ngật vẫn chưa thể tin được đây là con của anh, là đứa bé có quan hệ huyết thống với anh.

Tầm mắt lại dời sang cô gái đang ngủ say bên cạnh..cô vì anh mà sinh một đứa bé.

Kim giờ đang từ từ di chuyển, Khương Tri Ngật nhìn một lớn một nhỏ trên giường, cảm giác không chân thực trong lòng dần dần biến mất, thay vào đó và sự chắc chắn và chân thực hơn..anh lại vuốt ve trán Thư Dao, giọng nói thấp mà mềm mại: “Cảm ơn em, vất vả rồi..em là một cô gái dũng cảm”

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 49

Edit: Mộc Từ Đăng

Lúc y tá vào phòng lần nữa, Khương Tri Ngật đã ngủ được một chút, nhưng khi anh mở mắt ra, trong mắt đã khôi phục lại sự bình tĩnh như trước, sắc mặt hơi mệt mỏi, nhưng so với vẻ mặt chờ đợi trước phòng sinh tối hôm qua đã đỡ hơn nhiều.

Sắc trời dần hừng sáng, những chú chim ngoài cửa sổ kêu vang. Mặt trời vẫn còn chưa mọc, bầu trời xanh biếc.

Mọi chuyện vô cùng tươi đẹp.

Y tá nhỏ giọng nói với Khương Tri Ngật vài câu, anh nhú mi nhưng không nói gì.

Thư Dao và đứa bé đang ngủ rất say, y tá cúi người nhẹ nhàng đánh thức Thư Dao, cô mở mắt, việc đầu tiên cô làm là tìm kiếm Khương Tri Ngật, anh đang đứng cạnh nôi em bé, vẻ mặt ôn hòa.

Y tá thuận thực ôm đứa bé lên đặt vào trong lòng Thư Dao, tựa như có bản tính của người mẹ, mặc dù đầu óc Thư Dao còn chưa tỉnh táo nhưng đã ôm em bé ngay, cậu nhóc nhắm mắt rồi cất tiếng khóc, đáng vẻ cực kỳ oan ức.

Quá mệt mỏi, vẫn còn chưa ngủ đủ.

Thư Dao cúi đầu hôn đứa bé, rồi mắt nhắm chặt chèn cho đứa bé bú sữa mẹ, người tựa vào đầu giường, ý thức mơ hồ.

Y tá luôn đứng cạnh hướng dẫn, Thư Dao gật đầu, đột nhiên nhớ ra gì đó, cô mở to mắt nhìn, Khương Tri Ngật đứng cách đó không xa đang tránh đi, đưa lưng về phía họ.

Mặt Thư Dao nhanh chóng ửng hồng, cảm giác đứa bé mà cô đang ôm trong ngực vô cùng nóng bỏng. Thật may y tá chỉ chú ý cô và đứa bé, cũng không phát hiện ra sự khác thường giữa Thư Dao và Khương Tri Ngật.

Khương Tri Ngật khẽ ho một tiếng, sắc mặt không được tự nhiên, lỗ tai ửng đỏ.

Mặt Thư Dao đã đỏ như ớt khi, con buồn ngủ hay mệt mỏi gì đều đã biến mất, trong đầu lúc này chỉ có cảnh tượng cô đang cho bé bú sữa và bóng lưng của Khương Tri Ngật.

Thật sự muốn khóc mà.

Đứa bé vẫn đang bú sữa say mê, Thư Dao khóc không ra nước mắt.

Hai mươi phút sau, Thư Dao đỏ mặt kéo áo xuống, tiếng hướng dẫn của y tá cũng dừng lại. Khương Tri Ngật bình tĩnh xoay người, y tá ôm bé thả vào nôi, thật kỳ lạ, đứa bé này vô cùng ngoan ngoãn, trừ khi mới sinh có gào khóc, còn từ khi da kề da với Thư Dao cũng không còn nháo nữa, lúc này uống

no sữa thì ngủ.

Y tá ngắm nghĩ không lẽ do gen tốt của hai người này à? Minh tinh sinh con, về phương diện này cũng cao hơn người bình thường nữa sao?

Y tá vừa hâm mộ vừa tọng một họng thức ăn cho chó, ôm trái tim bị tổn thương rời đi.

Trên miệng đứa bé còn dính chút sữa, Thư Dao nằm trên giường, kéo chăn qua đầu giả vờ ngủ.

Khương Tri Ngật ho một tiếng, dùng khăn lông mềm mại lau sạch sữa trên miệng đứa bé, sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, sau đó ngồi xuống mép giường, trong giọng nói mang theo ý cười: “Còn ngủ nữa sao?”

Giọng nói Thư Dao khá cứng nhắc: “Tôi, tôi còn muốn ngủ cơ.”

Khương Tri Ngật cười: “Không cảm thấy ngạt hả?”

Thư Dao: “Ồ không đâu, rất thoải mái.”

Một tay Khương Tri Ngật nắm thành quyền, đặt bên môi bật cười.

Thư Dao nghe được tiếng cười của anh thì càng thấy thẹn thùng hơn.

Khương Tri Ngật: “Con khóc kia.”

Thư Dao lập tức vén chăn ra, khi thấy đứa bé nhỏ nhắn đang ngoan ngoãn ngủ trong nôi thì không khỏi trừng mắt nhìn.

Khương Tri Ngật..vậy mà cũng lừa được cô nữa?

Thư Dao ngờ ngác, Khương Tri Ngật đắp chăn lại cho cô, nói: “Mấy tiếng nữa đứa bé sẽ đói tiếp thôi, cô nghỉ ngơi thêm chút nữa đi.”

Thư Dao trở mình, kéo chăn che mặt, nhưng đúng là vẫn còn mệt nên không lâu sau lại ngủ.

...

Trẻ sơ sinh uống sữa no thì ngủ, không khóc không quấy. Trời đã sáng hẳn, Thư Dao và đứa trẻ vẫn chưa tỉnh.

Khương Tri Ngật đi ra ngoài cửa, gọi điện cho Trần Băng và Tần Lâm, nói sơ lược tình huống. Trần Băng rất kinh ngạc, không ngờ chỉ một ngày không gặp mà đứa bé đã ra đời rồi.

Hai ngày trước khi sinh, trạng thái Thư Dao không tốt lắm, tâm trạng luôn khẩn trương nên không cho Trần Băng và Hiểu Hiểu đến bệnh viện, chỉ bảo khi nào sinh sẽ thông báo họ đến.

Kết quả là chờ đến lúc nhận được thông báo thì đứa bé cũng đã ra đời rồi.

Ra đời vào rạng sáng một giờ rưỡi ngày 28, là một cậu nhóc Cự Giải. Mặc dù Trần Băng không quá thích đứa bé này nhưng lúc nghe được tin nó đã ra đời cũng thấy kích động.

Anh ta vội hoãn lại công việc trong tay, nhanh chóng đi đến bệnh viện.

Bởi vì có quan hệ vợ chồng giả với Thư Dao, việc Khương Tri Ngật và cô lui tới Tần Lâm có biết chút ít. Khi nghe được Khương Tri Ngật báo đứa bé đã ra đời, cô ta cũng không mấy kinh ngạc, đối với chuyện này vẫn cư xử như bình thường, bình tĩnh chúc mừng Thư Dao, sau đó bàn bạc xem có muốn công khai việc này lên weibo không, bên đây cô ta còn việc bận, chờ giải quyết xong sẽ đến bệnh viện thăm Thư Dao và đứa bé, sau đó sẽ bàn bạc lại với Trần Băng.

Sau khi gọi xong, Khương Tri Ngật nhìn một lớn một nhỏ trong phòng, lúc này mới đóng cửa rồi gọi về nhà.

Khương Tri Ngật có hơi áy náy với bố mẹ mình, nhưng tóm lại vẫn lấy sức khỏe và cảm xúc của Thư Dao làm chủ, tạm thời che giấu họ.

Chung Cẩm hiện không có ở thành phố B, Khương Quốc Nguyên cũng không ở nhà, sau khi nhận được điện thoại, Chung Cẩm cũng không có thời gian dạy dỗ lại con trai, vội vàng bảo trợ lý đặt vé máy bay về thành phố B gấp, Khương Quốc Nguyên cũng nhanh chóng kết thúc công việc để đến bệnh viện.

...

Thư Dao ngủ đến hơn tám giờ sáng liền tỉnh, còn chưa kịp tỉnh táo thì đứa bé trong nôi đã vung tay vung chân khóc oa oa, tiếng khóc này không giống như tiếng ê a khe khẽ như tiếng muỗi kêu vào mấy tiếng trước, lần này tiếng khóc rất vang dội.

Thư Dao nhanh chóng ôm đứa bé lên tự mình cho bé bú sữa mà không cần chờ y tá đi vào, Khương Tri Ngật lúc này cũng tránh mặt.



Đã có kinh nghiệm từ lần trước, lần này Thư Dao cũng không còn lúng túng nữa nhưng vẫn ngượng ngùng.

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, chỉ có âm thanh bú sữa của đứa bé vang lên mà thôi. Cái miệng nhỏ không ngừng mút, trông uống sữa rất ngon.

Lúc này Thư Dao còn buồn ngủ nên không chú ý gì. Lúc này trong phòng chỉ có cô, Khương Tri Ngật và đứa bé, tiếng mút sữa của nó vang lên rất rõ ràng...

Trời ơi..

Thư Dao ôm cơ thể mềm mại nhỏ bé của con trai, trong lòng thầm hỏi: Bảo bối à, con đang hó mẹ sao?

Tên nhóc này hiển nhiên không biết được suy nghĩ trong lòng của mẹ mình và phản ứng của hai người, nó chỉ say sưa uống sữa, bàn tay nhỏ bé đang nắm lấy áo Thư Dao, nhìn vừa khỏe mạnh lại có lực.

Một chút thẹn thùng còn sót lại của Thư Dao cũng biến mất, nhìn cậu nhóc mũm mĩm, cô mềm lòng vô cùng, trên mặt đầy dịu dàng.

Đứa bé uống no, Thư Dao đồ mặt cái áo lại, nhỏ giọng nói: “Xong rồi ạ.”

Người đàn ông không nhúc nhích.

Thư Dao ôm con trai, hắng giọng lấp bắp nói: “Thầy Khương, xong xong rồi ạ.”

Khương Tri Ngật bình tĩnh, hơi ngậy ra, lúc này mới xoay người lại.

Thư Dao cúi đầu buồn cười, Khương Tri Ngật duy trì vẻ mặt bình tĩnh, mặc kệ trái tim đang đập điên cuồng của mình.

Y tá không thèm để ý tới căn phòng đầy bong bóng màu hồng này, cảm giác như bản thân cô ấy sắp chết chìm trong thức ăn cho chó của một nhà ba người này rồi.

Tuần nam mỹ nữ, bố đẹp trai, mẹ xinh gái, sinh con ra cũng đáng yêu, nhiều đây đã đủ giành chiến thắng trong đời này rồi, thật là hâm mộ.

Y tá nhanh chóng lau chùi sạch sẽ và thay tã cho đứa bé. Khương Tri Ngật luôn đứng bên cạnh nhìn, y tá vừa thay vừa giải thích rõ ràng, về mặt Khương Tri Ngật bình tĩnh, thái độ lắng nghe rất nghiêm túc.

Y tá vốn nghĩ hai người nổi tiếng như họ cho dù có yêu thương đến thế nào thì khi sinh con xong cũng do bảo mẫu chăm sóc, mấy việc như thay tã này chắc chắn sẽ không quan tâm đến, chủ yếu chỉ dành thời gian ôm và chơi đùa với đứa trẻ.

Y tá nói sơ qua một lần Khương Tri Ngật đã hiểu, anh lại hỏi vài vấn đề, y tá kiên nhẫn giải đáp từng câu một, sau đó Khương Tri Ngật hiểu rõ gật đầu.

Bởi vì bản tính của người mẹ, Thư Dao rất dễ dàng bế bé, nhưng Khương Tri Ngật thì vẫn còn mất tự nhiên.

Thư Dao đã ăn sáng xong, đang tựa vào giường cười xem y tá dạy Khương Tri Ngật bế bé.

Dáng người Khương Tri Ngật vô cùng đẹp trai, lại còn cao, lúc không cười cả khuôn mặt trở nên lạnh lùng và hờ hững, đồng thời cũng mang đến áp lực cho người đối diện.

Anh đứng đó nghiêm túc nhìn đứa bé đang ngủ say sưa trong tay y tá.

Y tá nhỏ giọng nói: “Anh Khương, thế này...”

Cô ấy hơi nâng tay lên, đứa bé đang ngủ say chỉ động đậy một chút.

Sắc mặt Khương Tri Ngật bình tĩnh nhưng cổ họng đang căng chặt.

Y tá: “Dùng một tay ôm lấy hông, một tay khác thì nâng đầu em bé.”

“Vì là trẻ sơ sinh nên cổ còn rất yếu, vẫn chưa cứng cáp, tư thế bế nhất định phải đúng cách, nếu không sẽ gây thương tổn đến em bé.”

Khương Tri Ngật yên lặng gật đầu, Thư Dao cười cong mắt theo dõi.

Y tá cười nói: “Anh Khương, anh thử xem nào.”

Biểu cảm Khương Tri Ngật trong nháy mắt cứng đờ, lộ ra vẻ bối rối và mất tự nhiên.

Thư Dao che môi cười nhưng không dám phát ra tiếng.

Khương Tri Ngật vốn có tố chất tâm lý tốt, về mất tự nhiên đó chỉ xuất hiện trên mặt anh một giây rồi biến mất. Anh tựa như rất tự nhiên nhận lấy đứa bé trong tay y tá, cánh tay rõ ràng rất cứng ngắc, nhưng tay phải nâng đầu và cổ của đứa bé rất chính xác.

Y tá cười nói: “Anh Khương, hãy thả lỏng chút ạ, cánh tay này không cần nâng cao như thế đâu.”

Khương Tri Ngật ừ một tiếng, lặng lẽ hạ cánh tay xuống, nhìn tự nhiên hơn rất nhiều.

Y tá điều chỉnh tư thế của anh nói: “Đúng rồi, bé như vậy là được. Anh Khương đã học được chưa ạ?”

Người đàn ông cao to mặt bình tĩnh đáp: “Học được rồi.”

Nhưng nếu tỉ mỉ nhìn kỹ sẽ phát hiện, cánh tay đang nâng lên của anh sau khi được y tá điều chỉnh cũng không nhúc nhích nữa.

Ha ha ha..Thư Dao sắp không nhịn cười được nữa rồi.

Y tá cũng cười híp mắt, được ngắm nam thần đẹp trai lạnh lùng học bé em bé, trái tim thiếu nữ của cô ấy cũng xuất hiện đầy bong bóng màu hồng luôn rồi.

Quá hâm mộ mà.

...

Y tá rời đi thế nhưng Khương Tri Ngật vẫn ôm đứa bé đứng tại chỗ, anh cúi đầu nhìn gương mặt hồng hồng đang còn ngủ say của đứa bé.

Cũng không biết nhìn bao lâu, khi anh ngước đầu lên thì thấy Thư Dao cười híp mắt.

Anh hơi ngẩn ra sau đó bình tĩnh đi tới mép giường.

Sắc mặt Thư Dao đã tốt hơn nhiều rồi, cô cười nói: “Thầy Khương, anh mời tay chưa ạ?”

Khương Tri Ngật thờ ơ đáp: “Không mời.”

Thư Dao: “Ồi bảo bối thức rồi kia!”

Khương Tri Ngật lập tức cúi đầu nhìn, đứa bé vẫn còn ngủ say sưa.

Anh yên lặng ngẩng đầu, Thư Dao cười đến nổi mắt cong lại như vầng trăng lưỡi liềm.

Khương Tri Ngật cũng bật cười, sự căng thẳng đã biến mất không ít.

Anh học theo động tác của y tá, bàn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ mông bé, nhưng do mặt mày anh quá mức đẹp trai, còn trông lạnh lùng, nên hình ảnh ôm đứa bé không chút hài hòa.

Nhưng Thư Dao biết người đàn ông này có bao nhiêu dịu dàng.

Khương Tri Ngật ôm một lúc mới thả đứa bé vào trong nôi, tên nhóc thế mà vẫn ngủ ngon được.

Thật là một cậu nhóc dễ dàng thỏa mãn, lại ngoan ngoãn nghe lời.

Khương Tri Ngật cúi người, không tự chủ giờ tay ra sờ mái tóc mềm mại của nó, ánh mắt đầy dịu dàng.

Thư Dao vẫn luôn quan sát họ, chỉ cảm thấy bản thân mình lúc này bị hạnh phúc bao bọc thật chặt, khiến tất cả mọi sự vất vả và áp lực lúc mang thai đã tan thành mây khói cả rồi.

Cô có đứa con dễ thương nhất thế giới này, còn cả người đàn ông tốt nhất.

Mặc dù không biết bao lâu nữa cô và Khương Tri Ngật sẽ xóa bỏ quan hệ nhưng lúc này cô là người phụ nữ hạnh phúc nhất.

Cô cũng giống như con mình, đều dễ dàng thỏa mãn.

...

Một tiếng sau, Thư Dao cho bé bú sữa lần nữa, lúc này cô và Khương Tri Ngật tự nhiên hơn rất nhiều, ít nhất ngoài mặt hai người đều bình tĩnh, chỉ là trong lòng bình ổn hay thẹn thùng thì chỉ bản thân hai người mới biết được.

Trần Băng và Hiểu Hiểu đến bệnh viện, cả buổi sáng cậu nhóc đều ngủ, Hiểu Hiểu nhào người bên nôi em bé, ánh mắt phát sáng như sao, không ngừng lẩm bẩm: “Đáng yêu quá ðĩĩĩĩ...”

Trần Băng thì bình tĩnh hơn nhiều, nhưng mà sau khi hỏi chuyện Thư Dao lúc sinh xong cũng chạy đến trước nôi em bé.

Khương Tri Ngật nhìn hai người họ, đột nhiên ngừng lại hành động của bản thân mình từ tối qua đến sáng hôm nay..Có phải cũng trông ngốc nghếch như vậy không?

Anh yên lặng tĩnh tâm lại, thầm hy vọng không bị Thư Dao nhìn thấy.

Hiểu Hiểu nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của em bé, vui vẻ nói: “Đứa bé mới sinh nhỏ như vậy sao? Nhưng mà quá đáng yêu!”

Ừm, trẻ em mới vừa ra đời một ngày cũng không đáng yêu như vậy. Cặp mắt kính của Hiểu Hiểu dày lắm rồi, nhưng Thư Dao và Khương Tri Ngật nghe thấy rất thỏa mãn.

Trần Băng ho nhẹ một tiếng, cúi đầu chột chột khuôn mặt của đứa bé, rồi khẽ cười, trông đáng vẻ thực sự rất vui vẻ.

Hai người họ trêu chọc cả buổi mà tên nhóc này vẫn ngủ ngon cho được, không hề bị quấy rầy đến tỉnh ngủ.

Nửa tiếng sau, Tần Lâm cũng đến, cô ta thấy Thư Dao lúc này so với lúc mình gặp vào nửa năm trước không có quá nhiều sự thay đổi, sắc mặt bình tĩnh, nhưng trong mắt mang theo ý cười, cô ta lịch sự quan tâm hỏi tình hình sức khỏe của Thư Dao, ngắm đứa bé một lúc rồi nói đến chủ đề chính.

Từ khi Thư Dao mang thai tầm nửa năm, vào hai ba tháng cuối dường như không lộ mặt với bên ngoài, Khương Tri Ngật cũng giống vậy. Bây giờ công chúng và giới truyền thông chỉ biết Thư Dao đang mang thai tháng cuối sắp sinh, còn thời gian cụ thể thì không biết được.

Trần Băng và Tần Lâm đang bàn bạc xem có nên công khai chuyện đứa bé ra đời không, bởi vì Thư Dao vừa mới sinh xong, thái độ của người ngoại giới đối với cô cũng chưa được rõ ràng, lúc trước đã thương lượng đến khi đứa bé ra đời, chọn lấy một ngày thích hợp rồi xóa bỏ quan hệ vợ chồng giả của hai người, nhưng mà ngày này là ngày nào vẫn chưa thể chắc chắn.

Cuối cùng hai người quyết định: Hai người họ sẽ công bố tin này lên weibo. Cũng giống như những cặp vợ chồng minh tinh khác, sau khi sinh con thì đăng một tấm hình kèm theo vài câu nói là được.

Không cần quá mức long trọng, chỉ đơn giản rõ ràng là được.

Khoảng thời gian này weibo Thư Dao vẫn do đội ngũ phụ trách, Trần Băng cũng biết mật khẩu weibo của cô. Trần Băng và Tần Lâm trao đổi cụ thể nên đăng nội dung gì, về phía Thư Dao sẽ do Trần Băng thay cô đăng lên weibo, còn Khương Tri Ngật chỉ cần chia sẻ lại là được, không cần nói quá nhiều lời.

Trần Băng chụp vài tấm ảnh, ba người ở lại khoảng nửa tiếng rồi rời đi.

...

Lúc Thư Dao ngủ trưa Khương Tri Ngật cũng nằm lên sofa nghỉ, trong lúc đó đứa bé có đói mà khóc một lần, cũng không đợi y tá vào, Khương Tri Ngật đã cúi người ôm nó lên, nhẹ nhàng đặt vào trong lòng Thư Dao, sau đó xoay người chờ đứa bé uống no.

Sau khi bú sữa xong, Khương Tri Ngật lại ôm nó dỗ một lúc mới đặt vào nôi.

Một loạt động tác rất tự nhiên và hài hòa. Hai người cũng không nói gì nhiều nhưng rất ăn ý. Chỉ cần đứa bé cất tiếng khóc, Thư Dao cũng tỉnh lại ngay, cô ngồi dậy chờ Khương Tri Ngật ôm bé tới.

...

Hai giờ chiều, Chung Cầm và Khương Quốc Nguyên đến. Chung Cầm không có thời gian tính sổ với Khương Tri Ngật, vào phòng bệnh chỉ nhìn cháu trai một cái rồi lập tức quay sang quan tâm hỏi han Thư Dao.

Khương Quốc Nguyên không phải là người nói nhiều, ông chỉ đứng một bên nhìn cháu trai. Tên nhóc còn quá nhỏ không nhìn ra được lớn lên sẽ có ngũ quan ra sao, nhưng bất luận là đáng vẻ tốt hay xấu thì trong lòng ông cũng đều đẹp.

Chung Cầm ngồi ở mép giường, tỉ mỉ hỏi chuyện lúc cô sinh, sự yêu thương trong mắt không giấu đi đâu được, bà nói một lúc lại tức giận trừng mắt với Khương Tri Ngật, Thư Dao thấy thế thì biết ngay Khương Tri Ngật đã ôm mọi trách nhiệm lên người mình.

Chung Cầm vẫn luôn quan tâm tới tình trạng thân thể Thư Dao, bà đau lòng nắm tay cô nói rất nhiều chuyện trong tháng ở cữ, rất giống một người mẹ đang truyền thụ lại kinh nghiệm cho con gái.

Tâm tình Thư Dao lúc này rất nhạy cảm, suýt nữa cô đã cảm động đến đỏ mắt luôn rồi.

Khi chắc chắn thân thể Thư Dao không có vấn đề gì, lúc sinh con cũng thuận lợi thì Chung Cầm mới yên tâm, tiếp đó gọi điện dặn dò đầu bếp ở nhà nấu đồ ăn ở cữ cho cô rồi mang đến bệnh viện.

Sau đó bà đi sang nhìn cháu nội, thằng bé vẫn đang ngủ say, bà ôm cháu trai mà trong lòng vô cùng vui mừng, không ngừng nói với Khương Quốc Nguyên: “Nhìn đôi mắt của cháu trai nhà chúng ta này, thật là đẹp!”

Khương Quốc Nguyên liếc mắt nhìn, ồ, đang nhắm mắt.

Chung Cầm lại quay sang nói với Khương Tri Ngật: “Đôi mắt này lớn lên nhất định giống Dao Dao, vừa to vừa sáng ngời.”

Khương Tri Ngật gật đầu còn Thư Dao mỉm cười.

Chung Cầm vui vẻ không thôi: “Cái mũi nhìn giống mẹ! Còn môi thì giống Tri Ngật và Quốc Nguyên.”

Thư Dao cũng quan sát, cô phát hiện đúng là môi con mình giống y như Khương Tri Ngật, trong lòng lập tức thấy ấm áp.

Chung Cầm vẫn luôn ôm đứa bé không rời tay, Khương Quốc Nguyên đứng một bên nhìn mà ngửa ngáy trong lòng, nhưng tính cách của ông và Khương Tri Ngật giống nhau, không hay mở miệng nói. Cuối cùng Chung Cầm vẫn tốt bụng đặt đứa bé vào trong lòng ông, khuôn mặt luôn nghiêm túc của Khương Quốc Nguyên lúc này lại lộ ra ý cười, ông nhìn đứa bé ngủ say trong lòng, mở miệng khen ngợi: “Là một thằng bé đẹp trai.”

Ha ha ha.

Chung Cầm và Khương Quốc Nguyên ở đến tối mới rời đi, còn không quên chụp hình và quay video cậu nhóc.

Thư Dao ăn tối xong, thân thể cô cũng đã khôi phục lại nhiều rồi, lúc mang thai đã được chăm sóc tốt nên lúc sinh khá thuận lợi, không có vết thương gì, đã có thể xuống giường đi lại.

...

Chín giờ tối, weibo của Thư Dao đăng lên một tấm ảnh, trong hình là bàn tay của hai người lớn đang nắm lấy bàn tay của đứa bé sơ sinh.

Bên dưới còn kèm theo một câu: Cảm ơn mọi người đã quan tâm, sáng sớm hôm nay cậu nhóc này đã ra đời, cảm ơn mọi người rất nhiều. <3<3

Một câu nói rất đơn giản, cũng không khác mấy tin công khai của những cặp vợ chồng mình tình khác, nhưng mà cho dù là vậy, bình luận dưới weibo của Thư Dao cũng nhanh chóng bị fan hâm mộ và cư dân mạng chiếm lĩnh, những lời khen ngợi và lượt thích không ngừng tăng cao.

Hai phút sau, trên weibo của Khương Tri Ngật: Từ nay về sau đã có thêm một thân phận mới. Hy vọng con mau chóng lớn lên, cùng nhau bảo vệ mẹ.

Phía dưới kèm theo hai tấm ảnh, một tấm giống bên weibo của Thư Dao-một nhà ba người cùng nắm tay. Còn một tấm khác là bàn tay người phụ nữ đang nắm lấy chân nhỏ của đứa bé.

Những cư dân mạng ấn tượng lập tức bay vèo qua weibo Khương Tri Ngật, sau khi nhìn đi nhìn lại ‘n’ lần cuối cùng họ nhận ra đây chính là Khương Tri Ngật! Là Khương Tri Ngật đăng bài lên weibo!!!

Tấm hình thứ hai à, đó chính là tay Thư Dao và chân của đứa bé nha a a a a a!!

Từ nay về sau đã có thêm một thân phận mới??? Hy vọng con mau chóng lớn lên, cùng nhau bảo vệ mẹ???

Trời ơi!

Fan của Khương Tri Ngật từ mờ mịt chuyển sang khiếp sợ, rồi lại xúc động, cuối cùng gào khóc dưới khu bình luận của bài đăng này như những cư dân mạng khác.

Từ khi lập tài khoản weibo này tới nay thì số lần Khương Tri Ngật đăng bài có thể nói là đếm trên đầu ngón tay, weibo của anh đã hoang tàn mọc đầy cỏ dại, hơn nữa nội dung lúc trước nhìn một cái đã biết ngay là người đại diện hoặc nhân viên công tác đăng rồi, fan hâm mộ còn hoài nghi có khi Khương Tri Ngật cũng không biết mật khẩu weibo là gì!

Đây là lần đầu tiên! Anh thế mà đăng bài weibo!! Hơn nữa còn là hình riêng của Thư nữ thần và đứa bé! Fan hâm mộ và cư dân mạng vừa nhớ lại tấm ảnh đó thì máu mũi đã chảy đầy bát.

Nam thần được tán tụng cao cao tại thượng... đã làm bố thật rồi! Hơn nữa lần đầu tiên đăng tin weibo là vì vợ và con.

Cảm động trời đất, khóc lóc nước mắt nước mũi đầm đìa, tâm tình của fan hâm mộ vô cùng phức tạp.

Còn Thư Dao bên này cũng mờ mịt đầu óc, mặc dù Trần Băng thay cô đăng bài lên weibo cơ mà cô cũng cảm điện thoại lướt xem, hiển nhiên cũng thấy được bài đăng đó.

Cô nhìn kỹ tấm hình cô nắm chân đứa bé..Hoàn toàn sững sờ, đầu óc trống rỗng.

Anh chụp khi nào thế? Cô...sao không có ấn tượng gì nhỉ.

Thư Dao có hơi mờ mịt, cô nhìn Khương Tri Ngật, muốn hỏi gì đó nhưng sắc mặt của anh quá mức tự nhiên, anh đang ngồi ở mép giường, nhẹ nhàng vuốt vuốt ngực bảo bảo để tránh nó nôn sữa ra. Về mặt trầm ổn tự nhiên, tựa như không hề biết trên mạng đang xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà những tấm hình đó còn cả mấy câu kèm theo nữa, nhất định là do Khương Tri Ngật đăng đó.

Đầu óc Thư Dao có hơi choáng váng, Khương Tri Ngật có ý gì đây? Thận phận mới? Làm bố ư? Cùng nhau bảo vệ mẹ?

Cùng nhau bảo vệ?

Thư Dao phát ngốc đến nơi, ai cùng ai cơ chứ? Cùng với Khương Tri Ngật sao?

Cậu nhóc đáng ghét, Khương Tri Ngật lấy bàn tay của nó ra, bàn tay nhỏ bé nhanh chóng nắm lấy ngón tay anh, cả ngày hôm nay dường như Khương Tri Ngật rất thích hành động này.

Thư Dao dời mắt đi, cô cảm thấy mình đã phát hiện ra điều gì đó, nhưng mà... lại mờ mờ không chắc chắn. Xoắn xuýt cả nửa ngày, đành trơ mắt nhìn weibo của cô và Khương Tri Ngật bị thất thủ, con số chia sẻ không ngừng tăng cao.

Trong đầu cô giờ phút này chỉ có hai chữ: Mờ mờ.

Người mờ mờ không chỉ mình cô mà còn cả Trần Băng đang ngồi trong phòng họp, vẻ mặt cũng đầy khiếp sợ.

Đồng nghiệp bên cạnh nói: “Trần ca, độ hot quá cao, bài weibo đó của Khương Tri Ngật..”

Trần Băng khoát khoát tay, nặng nề thở ra một hơi: “Không sao cả.”

Chưa đến một tiếng đồng hồ, tin Thư Dao cùng Khương Tri Ngật và đứa bé mới ra đời đã chiếm lĩnh cả ba hạng đầu của hot search. Một nhà ba người cùng nắm tay, còn cả tấm ảnh Thư Dao nắm lấy bàn chân nhỏ của đứa hoàn toàn làm điên đảo mạng xã hội.

Trải qua sự khiếp sợ và đau lòng lúc đầu, fan hai nhà dần lấy lại tinh thần, rồi rít bình luận cầu hình chính diện của cậu nhóc, cậu nhóc chính là nơi tập hợp những điểm ưu tú của nữ thần và nam thần, không biết sẽ đẹp đến mức nào!

*“Bây giờ đình ước từ bé vẫn còn kịp không? Hay là chúng ta chờ đứa bé lớn lên đi..hi hi hi.”*

Cục diện không cách nào khống chế được, nhưng hình như... dư luận đang đi theo hướng tích cực thì phải? Tất cả hầu như chỉ có hâm mộ và khen ngợi, còn cả những fan không theo đuổi được nữ thần nam thần liền quay sang theo đuổi con trai của hai người... chờ cậu nhóc lớn lên.

Trần Băng ngơ ngác nhìn những lời vui vẻ đùa giỡn trên mạng, chỉ thầm hỏi trong lòng: Bài weibo đó thật sự do Khương Tri Ngật đăng ư? Cậu ta...

Trần Băng nhủ thầm, đáy lòng cảm thấy không đúng lắm... thật ra thì nội dung bài đăng của Khương Tri Ngật không có vấn đề gì lớn, nhưng nó đặc biệt ở chỗ là nhiều năm rồi anh cũng chưa hề đăng hình tự chụp lên weibo.

Hơn nữa Trần Băng biết Thư Dao và Khương Tri Ngật chỉ là vợ chồng già, bọn họ đã bàn bạc xong với Tần Lâm, chỉ cần Thư Dao đăng bài, Khương Tri Ngật chia sẻ là tốt, cố gắng đơn giản hóa, không cần gây chú ý quá lớn.

Nhưng mà... Trần Băng nhìn hình trên weibo, đáy mắt lộ ra vẻ nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 50

Edit: Mộc Tử Đằng

Ba ngày sau Thư Dao xuất viện, tính luôn cả khoảng thời gian cô nhập viện chờ sinh thì cũng gần nửa tháng. Cô không thích không khí trong bệnh viện, nhìn khuôn mặt đứa bé dần trở nên trắng nõn cô chỉ muốn về nhà thôi, hưởng thụ thật tốt thời gian được ở cùng con.

Nhưng mà, vào ngày xuất viện, Trần Băng còn chưa đến thì dưới cổng bệnh viện đã đậu vài chiếc xe sang trọng. Khương Tri Ngật cúi đầu nhìn đứa bé được quấn khăn, lại mặc áo khoác và cho Thư Dao rồi nói: “Đi thôi.”

Thư Dao ngơ ngác đứng lên, ôm đứa bé hỏi: “Trần ca còn chưa tới mà...”

Khương Tri Ngật ừm một tiếng, cẩn thận cài từng cúc áo lại, đáp: “Về nhà thôi.”

Thư Dao vô cùng bối rối: “Hả? Không, không cần đâu ạ, Trần Băng đã mời bảo mẫu cho tôi rồi, phòng của em bé cũng đã chuẩn bị đâu vào đấy...”

“Tôi cũng chuẩn bị xong cả rồi.” Giọng nói Khương Tri Ngật nhẹ nhàng, vẻ mặt không có gì khác thường.

Thư Dao không thể biết được rốt cuộc anh có ý gì, chỉ một phút thất thần đã bị Khương Tri Ngật dẫn ra ngoài, thang máy VIP đi thẳng đến tầng một, lúc gần đến, Khương Tri Ngật lấy khẩu trang mang lên cho cô, ngón tay vuốt qua gò má của cô, Thư Dao đã tỉnh táo lại đôi chút nhưng vẫn còn ngơ ngẩn.

Cửa thang máy mở ra, đầu cô cũng được đội mũ áo khoác lên.

Xe dừng trước cửa bệnh viện, khoảng cách có thể nói là chỉ có vài tia nắng lọt qua và một chút xiu gió nhẹ thổi đến.

Đầu và mặt Thư Dao được che đầy kín đáo, chỉ chừa ra đôi mắt to đang chớp chớp.

Khương Tri Ngật hơi che người Thư Dao, che chở hai mẹ con bước lên xe, bên cạnh còn có vệ sĩ mặc đồ đen.

Thư Dao chưa từng thấy Khương Tri Ngật đi ra ngoài với trần thế lớn thế này, đã lâu rồi dường như cô cũng quên luôn đối phương là một đại minh tinh có danh tiếng thậm chí còn cao hơn cả cô.

Sau khi lên xe, Thư Dao tháo khẩu trang và mũ áo khoác xuống, lúc này mới nhận biết được, cô vội nói: “Thầy Khương, đưa về nhà tôi là được rồi ạ.”

Khương Tri Ngật không lên tiếng, tài xế yên lặng lái xe, ở giữa có một tấm màn ngăn cách vị trí phía trước và phía sau.

Đứa bé vẫn còn đang ngủ, Thư Dao có hơi khần trương với hành động này của Khương Tri Ngật.

Cô dịu giọng nói: “Tôi rất cảm ơn thầy Khương đã chăm sóc cho tôi và đứa bé trong thời gian này, tôi không biết làm gì để cảm ơn anh..”

Cô dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Thầy Khương không cần phải có trách nhiệm với tôi và đứa bé đâu, tôi và nó..thật sự rất cảm kích anh đã chăm sóc, thật sự cảm ơn anh.”

“Bây giờ đứa bé đã ra đời rồi, qua một khoảng thời gian ngắn nữa Trần ca sẽ bàn bạc với Tần tỷ khi nào chúng ta hủy bỏ quan hệ này. Chúng tôi không thể làm phiền anh được nữa.”

Nói xong lời cuối cùng, rõ ràng đây là một chuyện vô cùng đơn giản và vui vẻ, đứa bé ra đời, cô sẽ quay lại công việc nhanh thôi, Khương Tri Ngật cũng không cần vướng víu hai mẹ con cô nữa, sẽ khôi phục lại hình tượng nam thần độc thân, không phải đây là chuyện anh nên vui mừng sao?

Nhưng sao cô lại không thấy vui chứ?

Thư Dao có hơi mù mờ.

Khương Tri Ngật yên lặng vài giây, nhàn nhạt đáp lời: “Không phiền phức.”

Thư Dao ngẩng đầu không hiểu câu nói của anh.

Khương Tri Ngật nhìn cô, bình tĩnh nói: “Cô và đứa bé không phải là phiền phức đối với tôi.”

Thư Dao trừng mắt nhìn, rất bối rối.

Khương Tri Ngật không nhiều lời, anh chỉ cúi đầu nhìn mặt con trai rồi nói: “Nó đói rồi.”

Tâm trạng khần trương và mờ mịt của Thư Dao biến mất, chỉ còn đọng lại sự then thừng, cô bèn không nói đến những chuyện này nữa.

...

Nhà Khương Tri Ngật cũng ở một khu biệt thự, diện tích căn nhà không khác nhà Thư Dao là mấy, nhưng được bày trí rất khiêm tốn lại xa hoa, nhìn khá bình thường nhưng vô cùng quý giá.

Trong phòng đã có người chờ, là vài bảo mẫu ở nhà họ Khương và đầu bếp do Chung Cẩm dẫn tới.

Phòng của Thư Dao ở cạnh phòng Khương Tri Ngật, lúc đẩy cửa vào không khác phòng ở nhà cô lắm, bên cạnh giường lớn có đặt một cái giường em bé xinh xắn.

Thư Dao hơi kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Khương Tri Ngật.

Sắc mặt Khương Tri Ngật vẫn không đổi, dẫn cô đến phòng trẻ em bên cạnh, căn phòng được sửa sang lại rất hài hòa, tường sơn màu xanh, còn dán những con thú hoạt hình, trên giường trẻ em có bày vài món đồ chơi, trên đất cũng có nhiều xe hơi đồ chơi.

Trong tủ quần áo đều là quần áo của đứa bé được xếp ngay ngắn.

Bất an và khần trương trong lòng Thư Dao chậm rãi bình ổn lại, cô nhìn xung quanh phòng một vòng, hít một hơi thật sâu rồi cười nói: “Đẹp quá.”

Khương Tri Ngật cũng cười, anh nhìn đứa bé trong lòng cô bằng ánh mắt dịu dàng.

Cậu nhóc đã có bảo mẫu chuyên môn chăm sóc, còn một ngày ba bữa của Thư Dao thì do đầu bếp đặc biệt nấu những món trong tháng ở cũ, vừa bổ sung dinh dưỡng vừa không sợ béo ra, ngược lại còn có thể giảm bớt cân nặng.

Mặc dù có bảo mẫu chăm sóc nhưng gần như ban ngày Thư Dao và Khương Tri Ngật sẽ chăm con. Thân thể Thư Dao khôi phục khá tốt, lúc xuất viện cũng không thấy nhiều đau đớn, các động tác giờ tay nhắc chân cũng rất tự nhiên.

Cứ cách một hai tiếng em bé sẽ uống sữa một lần, bây giờ nó đã có thể mở mắt, da cũng tốt hơn nhiều, sờ lên mềm mại, tóc đen mun, kết hợp với khuôn mặt đỏ vô cùng đáng yêu.

Thư Dao biết lúc này bé sẽ không thấy rõ mọi vật xung quanh nhưng vẫn không biết lấy đồ chơi mà Khương Tri Ngật mua để đùa với nó.

“Bảo bối nhìn này.” Thư Dao cầm cái trống trong tay, nhẹ giọng nói.

Mắt đứa bé nhìn xung quanh, đầu hơi nghiêng qua nhìn đúng hướng cái trống lắc.

Thư Dao vui vẻ chọn một món đồ chơi khác, kiên nhẫn đùa với nhóc. Cậu nhóc thỉnh thoảng sẽ đập đập chân nhỏ vài cái, hai tay đưa lên, trong miệng phát ra vài tiếng ê a.

Tìm Thư Dao không biết tan chảy thành hình gì rồi nữa, cô chỉ cảm thấy mình có thể từ bỏ tất cả vì đứa bé này. Tất cả những khổ sở, đau thương hoặc cô độc trong quá khứ, cô cũng mặc chúng.

Từ nay về sau, bên cạnh cô đã có một đứa bé có máu mủ với mình.

Con trai của cô, hoàng tử nhỏ của cô. Cô phải dành tất cả tình yêu cho nó, biến nó thành anh bạn nhỏ hạnh phúc nhất thế giới này.

Tình thương của mẹ trong lòng Thư Dao đầy tràn, ăn cơm cũng muốn ăn trong phòng em bé. Bảo mẫu có hơi khó xử, lúc này đứa bé sẽ còn lớn lên nữa, giác quan cũng sẽ từ từ trở nên nhạy cảm, cũng không còn nghe lời như ở bệnh viện nữa.

Cuối cùng Khương Tri Ngật đành ôm đứa bé ngồi bên cạnh cô.

Lúc này thị lực của nó vẫn chưa tốt nhưng vẫn ngửi được mùi. Sau khi ra đời người mà nhóc tiếp xúc nhiều nhất ngoài Thư Dao ra thì còn có Khương Tri Ngật, cũng rất quen thuộc với mùi của anh.

Khi Thư Dao ăn cơm, cậu nhóc sẽ ngoan ngoãn nằm trong lòng Khương Tri Ngật, thỉnh thoảng thức dậy sẽ mở to đôi mắt xinh đẹp nhìn xung quanh, cũng không biết có nhìn rõ không.

Thư Dao vừa ăn vừa cười cậu nhóc, dạy nó gọi mẹ, tất nhiên nó chưa gọi được, được một lúc sẽ oa oa khóc lên.

Thư Dao ngơ ngắc, lập tức dừng đùa ôm đứa bé quay lưng lại cho nó uống sữa.

Thực ra trong lòng Khương Tri Ngật không bình tĩnh như vẻ ngoài của anh, đứa bé ra đời được vài ngày rồi nhưng mỗi lần khóc nấc lên đòi uống sữa thì trong lòng Khương Tri Ngật sẽ chậm rãi dâng lên một cảm giác kỳ lạ.

Sắc mặt anh bình tĩnh thế nhưng tâm trạng có hơi hỗn loạn, còn cả... nóng nảy.

Bú sữa xong, Khương Tri Ngật ôm đứa bé vào lòng, mùi sữa thoang thoảng bay tới.

Khương Tri Ngật cúi đầu nhìn cái miệng nhỏ của cậu nhóc, khẽ cười rồi cầm khăn giấy lên lau miệng cho nó.

...

Mặc dù thân thể khôi phục khá tốt nhưng gần sinh hai tháng Thư Dao không ngủ được, nên bị ảnh hưởng đến sức lực. Trong tháng cũ cô chỉ muốn được nghỉ ngơi nhiều hơn.

Thỉnh thoảng Thư Dao sẽ đặt con bên cạnh để ngủ với mình, có lúc thì để nó trong phòng em bé.

Lúc Thư Dao nghỉ ngơi thì Khương Tri Ngật sẽ chăm con, động tác ôm con của anh rất thuần thục, hai tay cùng nâng cái đầu và cái mông nhỏ, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng, vẻ mặt vẫn bình tĩnh nhưng ánh mắt chứa đầy dịu dàng.

Lúc trẻ sơ sinh ngủ sẽ tự tìm chỗ ấm áp, nó tựa vào trong lòng Khương Tri Ngật, đầu nhỏ không ngừng cọ cho đến khi dựa sát vào ngực anh.

Khương Tri Ngật nhìn đứa trẻ bé bỏng, cảm giác làm bố đã tự nhiên cảm nhận sâu vào lòng anh, lâu lâu anh lại nghĩ đến những việc nên dạy con khi nó lớn lên.

...

Từ khi Thư Dao xuất viện đến nay, những tin tức liên quan đến cô, Khương Tri Ngật và đứa bé vẫn chưa giảm nhiệt, nhất là hình ảnh hai người nắm tay bảo bảo được chia sẻ nhiều nhất.

Tất cả những diễn viên đã từng hợp tác với hai người, cũng có những người chưa từng hợp tác, còn cả đạo diễn, biên kịch, những nhà làm phim rít rít đăng lời chúc phúc lên weibo, đây là nguyên nhân trực tiếp khiến tin tức này vẫn giữ được độ nóng. Thư Dao cũng nhận được tin nhắn wechat từ đồng nghiệp công tác, các diễn viên khác, nhưng sợ quấy rầy con ngủ nên điện thoại của cô và Khương Tri Ngật đều để ở chế độ im lặng, màn hình điện thoại cứ cách vài phút lại sáng lên, những lời chúc mừng nhiều không kể xiết.

Thư Dao đã hồi phục lại nhiều, cô cảm thấy sinh con xong cuộc sống của mình hình như đã thay đổi.

Ví dụ như cô không quá mong đợi quay lại làm việc..chỉ muốn ở nhà chăm con.

...Còn cả Khương Tri Ngật nữa.

Dĩ nhiên, những suy nghĩ này cô nào dám để lộ ra, chỉ giấu nhem trong lòng.

...

Bố mẹ Khương cũng đến rất thường xuyên, trước khi xuất viện Chung Cầm có đề xuất ý kiến để Thư Dao và bảo bảo về nhà họ Khương ở trong tháng cũ, nhưng vẫn bị Khương Tri Ngật khéo léo từ chối, tất cả những chuyện này Thư Dao không hề biết, đến khi Thư Dao xuất viện, Chung Cầm liền nhanh chóng dẫn bảo mẫu và đầu bếp sang, còn bà cũng thường xuyên đến nhà Khương Tri Ngật thăm Thư Dao và cháu trai.

Có lẽ thật sự tồn tại máu mủ tình thâm, thời gian càng dài, tên nhóc này không còn an tĩnh như trước nữa, có khi bảo mẫu bế nó nó sẽ khóc thét lên, còn khi Chung Cầm và Khương Quốc Nguyên bế thì cả người nhỏ bé mũm mĩm sẽ vui trong lòng hai ông bà, ngoan đến không chịu được, làm cho Chung Cầm và Khương Quốc Nguyên vui vẻ ngất trời, cực kỳ yêu thương đứa cháu nội bé bỏng này.

Tên ở nhà và tên của cậu nhóc vẫn chưa nghĩ ra, Thư Dao và Khương Tri Ngật lại không vội, còn Chung Cầm và Khương Quốc Nguyên chưa nghĩ ra được cái tên nào thích hợp.

...

Đào mất một cái, Thư Dao đã ở lại nhà Khương Tri Ngật được mười ngày, mỗi ngày ăn đồ ăn trong tháng cũ do đầu bếp nấu, cân nặng bắt đầu giảm xuống. Trong tháng cũ cô cũng không ăn kiêng gì, trước tiên phải đảm bảo đủ sữa cho con uống, tận lực ăn uống hợp lý.

Sắc mặt của cô và bảo bảo càng ngày càng tốt, khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu nhóc cũng dần phát triển, da trắng nõn mềm mịn, mắt vừa to vừa sáng, sống mũi rất cao, sau này lớn lên sẽ là một cậu nhóc đẹp trai.

Trong những ngày này, Thư Dao và Khương Tri Ngật đều không nhắc tới công việc hay những chuyện khác, khi Trần Băng biết Thư Dao được Khương Tri Ngật đón về nhà chăm sóc cũng không nói gì nhiều, chỉ dặn dò đôi câu rồi cúp máy.

Mỗi ngày hai người cùng chăm con, mặc dù bề ngoài Khương Tri Ngật rất bình tĩnh nhưng chăm sóc đứa bé cực kỳ cẩn thận không kém Thư Dao là bao. Thay tã, dỗ con ngủ, người đàn ông cao to này làm rất tự nhiên và rành rẽ.

Mùa hè trôi qua một nửa, lúc đầu cô còn thấy xa lạ trong căn phòng này, dần dần lại cảm thấy quen thuộc.

Trước kia lúc còn phải theo đuổi ước mơ, cô cũng không để ý nhiều thế này.

...

Chung Cầm và Khương Quốc Nguyên tới thăm vào ban ngày, Thư Dao ôm đứa bé chơi với họ cả ngày, đến tối ăn xong bữa cơm mới quay về. Mặc dù cả ngày Thư Dao không được nghỉ ngơi nhưng không thấy mệt mỏi, ngược lại vô cùng vui vẻ và hạnh phúc.

Vào ban đêm, có lúc sẽ cho cậu nhóc ngủ trong phòng em bé, có lúc sẽ ngủ cùng với Thư Dao.

Tối nay Thư Dao ôm nó ngủ với mình, cô rửa mặt thật sớm rồi lên giường nghỉ ngơi, trong phòng thường mở đèn ngủ màu cam nhưng cũng bị Thư Dao tắt đi.

Buổi tối Thư Dao cho bé bú sữa một lần, nhưng vừa ngủ không bao lâu thì đứa bé lại khóc lên, Thư Dao buồn ngủ ngồi bật dậy, nhưng chưa làm gì thì cửa phòng đã bị mở ra.

Do cả ngày không được nghỉ ngơi nên phản ứng của Thư Dao có hơi chậm chạp.

Khương Tri Ngật bước nhanh tới mép giường bế đứa bé lên, quen đường quen lối vỗ vỗ lưng nó một cách có quy luật.

Thư Dao đang ngồi, định mở đèn nhưng dưới ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào phòng, cô thấy Khương Tri Ngật lắc đầu một cái.

Cô liền thở nhẹ nhàng không dám phát ra tiếng động gì quá lớn, tiếng khóc của đứa bé dần nhỏ đi, nhưng vẫn còn ọ ọ, nghe rất đáng thương, trong lòng Thư Dao như bị ai đó tóm chặt.

Khương Tri Ngật nhẹ giọng nói: “Đã cho nó bú sữa chưa?”



Trong bóng tối, Thư Dao còn chưa kịp đồ mặt đã vội đáp: “Cho rồi.”

Khương Tri Ngật ừ một tiếng, hai người không nói gì nữa, chỉ có tiếng oe oe như tiếng muỗi kêu của cậu nhóc mũm mĩm.

Thư Dao bước chân trên sàn nhà, lo lắng nhón chân nhìn cậu nhóc.

Ánh trăng tối nay khá sáng, có thể thấy được nét mặt của nó, mặc dù còn khóc vài tiếng nhưng vẫn khá ổn, hai bàn tay nhỏ mập mập nắm áo Khương Tri Ngật, đầu đặt lên vai anh.

Dần dần dưới sự vỗ về của Khương Tri Ngật, đứa nhỏ dừng khóc, chẹp chẹp cái miệng nhỏ ngủ say sưa.

Khương Tri Ngật không đặt cậu nhóc xuống ngay mà ôm một lúc, Thư Dao vẫn đứng bên cạnh anh, cô hơi lo lắng.

Chờ cho đứa bé dừng khóc hẳn, hòn đá trong lòng cô cuối cùng cũng được đặt xuống, cả người toát ra mồ hôi.

Cô chậm rãi thở ra, giơ tay lên lau mồ hôi trên trán.

Khương Tri Ngật đặt đứa bé vào nôi, cúi đầu nhìn bàn chân trần của Thư Dao. Trong bóng tối này anh hơi cau lại, nói: “Sao không mang dép hả?”

Thư Dao sùng sốt, cúi đầu nhìn chân: Đúng là không mang dép thật này.

Cô bối rối đi tìm dép lê, nhưng lại không thấy đâu, ánh trăng không chiếu tới sàn nhà, cô đi chân trần vòng vòng vài lần, vẫn không tìm thấy, không biết có bị đá xuống gầm giường hay chỗ nào nữa.

Trong bóng tối, giọng nói Khương Tri Ngật thấp và khàn hơn bình thường rất nhiều, anh nói: “Ngồi xuống giường đi.”

Thư Dao lập tức nghe lời ngồi xuống giường, Khương Tri Ngật tìm một vòng rớt cuộc cũng tìm được dép lê.

Thư Dao định nói cảm ơn, không biết có phải do sinh con hay không mà thị lực của cô giảm nhiều vào buổi tối.

Khương Tri Ngật cúi người ngồi xuống trước mặt cô, dưới ánh trăng nhàn nhạt, khuôn mặt anh bình tĩnh và đẹp trai.

Do đang trong tháng ờ cũ nên dép lê của Thư Dao là loại dùng cho mùa đông. Nhưng xúc cảm dưới bàn chân không phải là dép mà là bàn tay khô ráo ấm áp.

Một lúc sau, bàn chân lạnh như băng của cô được sưởi ấm.

Giọng nói Khương Tri Ngật khàn khàn: “Cô đang trong tháng cũ, không thể bị lạnh, cô quên rồi ư?”

Thư Dao muốn lấy chân ra nhưng phát hiện mình không nhúc nhích được.

Ánh trăng dịu dàng phủ lên người họ, giọng nói Thư Dao cũng không tự chủ được mềm mại hẳn đi, cô nhỏ giọng nói: “Xin lỗi anh. . .vừa rồi tôi không để ý.”

Bàn tay Khương Tri Ngật vẫn không rời đi, bàn chân cô vô cùng thanh tú, thon dài trắng nõn, ngón chân thẳng thớm đáng yêu.

Trái tim đang bình tĩnh đột nhiên dậy sóng, hơi thở Khương Tri Ngật chậm lại, anh nói: “Cô không cần phải nói xin lỗi với tôi.”

Thư Dao kinh ngạc, ngoan ngoãn dịu dàng đáp: “À, vâng.”

Âm thanh đồng hồ tích tắc như bị phóng đại đến cực hạn, bay vào trong tai cô.

Cảm giác lạnh lẽo trên chân đã hoàn toàn biến mất, tay của anh bao bọc lấy bàn chân cô, hơi ấm từ từ xuyên qua lòng bàn chân truyền đến tim cô. Giống như một mặt hồ yên ả không gợn sóng chợt có một hòn đá rơi vào, mang theo từng cơn sóng vỗ.

Tìm Thư Dao đập rộn lên, hơi thở dồn dập.

Hai người không ai động dậy, tựa như bàn chân cô vẫn còn lạnh.

Không biết qua bao lâu, bàn tay ấm áp rời đi, Thư Dao hơi hoảng hốt, Khương Tri Ngật đã thả lỏng bàn tay.

Chân đã ấm nhưng cô không nở.

Ngón tay nắm chặt ga giường, hai chân được anh ủ ấm mất tự nhiên đưa đưa hai cái chạm tới mặt đất.

Khương Tri Ngật đã đứng lên, hiển nhiên thấy được bàn chân cô đang đưa sau đó chạm lên sàn nhà.

Thư Dao đỏ mặt, cô nhích người vào trong, hai chân cũng đặt lên giường, lúc ngẩng đầu lên lại nhìn thẳng vào Khương Tri Ngật.

Cô đang nghĩ gì? Cô muốn làm cái gì?

Đáp án là không biết, Thư Dao không biết bản thân mình muốn làm gì. Cũng có thể do bóng tối trong phòng cho cô dừng khí, khiến những hy vọng và tình cảm không nói rõ của mình liệu lỉnh xông ra.

Dưới ánh trăng, khuôn mặt cô như một bông hoa mềm mại, vẻ mặt dịu dàng, đôi mắt trong trẻo ngập nước, mỗi một biểu cảm làm tim Khương Tri Ngật đập mạnh hơn.

Anh không rời đi mà khẽ cúi người chống hai tay lên giường.

Thư Dao trong nháy mắt thấy kinh ngạc, nhưng không mở miệng, thân thể cũng không tránh ra sau.

Khoảng cách giữa hai người nhanh chóng gần hơn, hơi thở ấm áp của anh phả ra bên tai cô, trong mũi là mùi sữa tắm quen thuộc, giống như ở nhà Thư Dao, ở đây hai người cũng tắm cùng một loại sữa tắm.

Tiếng hít thở của người đàn ông ngày càng gần, tim Thư Dao điên cuồng đập thình thịch.

“Anh có thể hôn em không?” Giọng nói Khương Tri Ngật mang theo chút khàn khàn, nhưng vô cùng gọi cảm và cuốn hút.

Hơi thở Thư Dao trở nên dồn dập, cô hỏi: “Vì sao?”

Tầm mắt hai người ngang nhau, cách chưa tới mười centimet.

Khương Tri Ngật nhìn vào mắt cô đáp: “Bởi vì...anh phát hiện ra mình đã yêu em”

Ngón tay Thư Dao bắt giác nắm chặt ga trải giường hơn.

Cô mở lớn hai mắt, vẻ bình tĩnh mà bản thân vốn nguy trang liền biến mất để lộ ra vẻ lúng túng.

Bên tai truyền tới giọng cười khe khẽ của anh, vì cách quá gần nên tai cô nhanh chóng đỏ lên, nóng bỏng vô cùng.

Khương Tri Ngật hỏi: “Có thể không?”

Thư Dao điều chỉnh hô hấp, cô gắng áp chế trái tim đang đập loạn lên, nhẹ giọng đáp: “Có thể.”

Khương Tri Ngật nghiêng người tới, Thư Dao duỗi tay ra, hai người dường như cùng một lúc hôn lên môi nhau.

Thư Dao vòng tay ôm cổ anh, còn Khương Tri Ngật dùng một tay chống giường, một tay khác ôm lấy eo cô. Thân thể hai người nhanh chóng kề sát lại với nhau, nghe được tiếng tim đập rộn ràng của nhau.

Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch...giống như tiếng trống vang, Thư Dao đầu vầng mắt hoa, trong tai là tiếng tim đập dồn dập của hai người, trước mắt là đôi mắt đẹp động lòng người của anh.

Thanh âm môi hôn vang lên dứt quãng, đầy kiềm chế. Đứa bé đang ngủ say bên cạnh, ngay cả hô hấp mà hai người cũng khắc chế, nhưng lại tràn đầy kích thích cấm kỵ.

Thư Dao từ từ ngã ra giường, Khương Tri Ngật chòm người áp lên người cô, hai người dán sát chặt chẽ, tầm mắt giao nhau, hô hấp dồn dập.

...

Thư Dao ôm chặt eo Khương Tri Ngật, bên tai chỉ có tiếng hít thở nặng nề của hai người. Mọi sự mờ mịt và không chắc chắn trong đầu đều biến mất, rốt cuộc cô cũng hiểu hơn nửa năm nay, sự tin nhiệm Khương Tri Ngật vô điều kiện và luôn lệ thuộc vào anh đại diện cho điều gì, cô thích anh, yêu anh, những đau khổ và tình cảm quấn quýt lấy nhau, nên khi cô đối diện với Khương Tri Ngật, suy nghĩ thường xuyên thay đổi, lo được lo mất.

Hóa ra...cô cũng yêu anh.

Đã có được đáp án, Thư Dao cuối cùng cũng thông suốt.

...

Nụ hôn này kéo dài đến khi Thư Dao không thể nào thờ nổi nữa, ngực phập phồng lên xuống, từ từ mới bình ổn lại.

Trong mắt anh có ánh sáng, có ý cười, giọng nói còn khàn và trầm thấp hơn ngày thường rất nhiều.

Môi có hơi đau và sưng, nhưng Thư Dao đang cong mắt cười, môi hơi mím.

Khương Tri Ngật tiến gần đến bên tai cô, hôn vài cái lên má, thấp giọng hỏi: “Tại sao lại chấp nhận nụ hôn này của anh?”

Thư Dao nắm áo trước ngực anh, ồm ồm nói: “Nguyên nhân cũng giống như anh vậy.”

Ánh mắt Khương Tri Ngật sáng rực, giọng nói mang theo ý cười: “Nguyên nhân gì hả?”

Thư Dao ôm cổ anh, nhẹ giọng đáp: “Em yêu anh.”

Khương Tri Ngật kích động, Thư Dao hơi nhòm người dậy hôn môi anh, nói: “Em cũng yêu anh, em yêu anh, em thích anh, Khương...”

Khương Tri Ngật cười hỏi: “Khương cái gì?”

Thầy Khương?

Thư Dao đỏ mặt, nụ hôn vừa rồi cứ xuất hiện mãi trong đầu cô.

“Khương, Khương...” Về bình tĩnh và ung dung vừa mới nguyệt trang đã biến mất, Thư Dao bắt đầu lộ nguyên hình trước mặt Khương Tri Ngật, cô lắp bắp nói chẳng thành lời.

Những nụ hôn vụn vặt không ngừng rơi vào má, mũi, trán, giọng nói Khương Tri Ngật thấp thấp mà dụ hoặc: “Khương gì hửm?”

Nụ hôn rơi lên xương quay xanh khiến Thư Dao bị nhột, cô khẽ cười, nâng mặt anh lên nói: “Anh hy vọng em gọi gì hả?”

Khương Tri Ngật: “Gọi tên anh.”

Trong mắt Thư Dao đầy dịu dàng, giọng nói mềm mại cố ý kéo dài giọng: “Tri Ngật..Ngật ca.”

Hô hấp Khương Tri Ngật như muốn ngưng lại, suýt nữa đã mất khống chế. Anh chống người, hồi lâu sau cười khẽ một tiếng.

Cậu nhóc nhỏ vẫn còn ngủ say sưa trong nôi, hoàn toàn không biết những chuyện xảy ra giữa bố và mẹ mình.

Khương Tri Ngật giơ tay lên lau đi màn nước đọng bên môi cô, nói: “Đừng dụ dỗ anh, thân thể của em còn chưa khôi phục lại đâu.”

Thư Dao mặt đỏ như mông khi, âm mưu trêu chọc anh đã bị phát hiện.

Nhưng..nhưng cũng không hoàn toàn là cố ý trêu chọc đâu.

Thư Dao đỏ mặt, cả người hơi nóng, giống như một con tôm nhỏ bị luộc chín.

Khương Tri Ngật ôm cô vào lòng, Thư Dao chỉ ngạc nhiên một giây, tư thế này dường như cô đã ảo tưởng trong lòng không biết bao nhiêu lần.

Hai người nằm trên giường, Thư Dao tựa vào ngực anh, nghe tiếng tim đập nói: “Đập nhanh quá.”

Khương Tri Ngật đáp: “Ừ, rất nhanh.”

Thư Dao ngửa đầu nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của anh, hỏi: “Tại sao vậy ạ?”

Khương Tri Ngật không hề che giấu, dịu giọng nói: “Bởi vì nó rất kích động...cũng rất vui vẻ.”

À, hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Thư Dao then thùng mấy giây, quyết định thẳng thắn đỏ mặt nói: “Tim em cũng đập rất nhanh.”

Khương Tri Ngật chơi đùa cùng cô, đáp “Ồ? Tại sao lại như thế?”

Thư Dao ngọt ngào nói: “Bởi vì em cũng rất kích động và vui vẻ.”

Khương Tri Ngật bật cười, Thư Dao tựa vào ngực anh, anh đặt cằm lên đỉnh đầu cô, cảm giác hạnh phúc to lớn bao bọc lấy khiến cô cảm thấy hôm nay có chết cũng không hối tiếc.

Mối quan hệ bị đột phá chỉ trong vài giây ngắn ngủi, nhưng không hề lúng túng. Khương Tri Ngật cũng nghĩ tới vấn đề này, trên người cô mang theo mùi sữa nhân nhật và thoang thoang mùi sữa tắm, mọi nhất cử nhất động của cô, mỗi một giọt nước mắt hay một nụ cười đều xuất hiện trong đầu anh vào những đêm nằm mộng tỉnh dậy.

Muốn chăm sóc cô, muốn xua tan mọi sự phiền lòng của cô, muốn thấy được nụ cười rực rỡ, muốn lau sạch những giọt nước mắt trên mặt cô...Muốn hình bóng mình in sâu vào trong đôi mắt sáng ngời của cô.

Loại ham muốn này bắt đầu từ khi nào? Khương Tri Ngật ôm Thư Dao, ngẫm nghĩ lại..không nhớ rõ, một tháng trước hay hai tháng trước?

Hoặc là mười tháng trước, từ khoảnh khắc cô ngã vào lòng anh trong quán bar đó.

Anh thấy được bầu trời đầy sao từ trong mắt cô, sáng chói đến thế..khiến anh phải động tâm

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 51

Edit: Mộc Từ Đăng

Bởi vì thường cho bé bú sữa nên Thư Dao có thói quen dậy sớm vào buổi sáng, lúc này cả người cô được ôm vào trong một lồng ngực, cánh tay ôm cô rắn chắc có lực, hơi thở ấm áp phả ra trên tóc cô.

Thư Dao mơ màng mở mắt ra nhìn thẳng vào đôi con ngươi sâu thẳm chứa ý cười.

“Chào buổi sáng.” Khương Tri Ngật nói.

Thư Dao sững sờ một giây sau đó nhanh chóng nhớ lại chuyện xảy ra đêm qua. Lúc này cô và Khương Tri Ngật cùng nằm trên giường, cô tựa vào trong ngực anh, còn tay..tay thì ôm cái eo đầy rắn chắc của anh.

Vào buổi tối con người thường dễ bị mất không chế, thường sẽ làm những chuyện mà bình thường bản thân không dám làm.

Trong đầu Thư Dao nhanh chóng hiện lên cuộc nói chuyện của hai người vào tối qua, còn cả nụ hôn sâu kéo dài rất lâu nữa.

Nhiệt độ từ lỗ tai lan dài xuống gò má, cô duỗi tay ra ôm lấy eo anh, ngẩng đầu đỏ mặt nói: “Chào buổi sáng thầy...”

Lời nói lại kẹt trong cổ họng, cô theo thói quen định gọi thầy Khương. Mặc dù tối qua cô rất thẳng thắn, không hề ngượng ngùng trực tiếp biểu đạt tình cảm của mình, thế nhưng mọi sự bình tĩnh đều là ngẫu trang, thật ra thì cô rất khân trương hồi hộp.

Bây giờ cũng giống thế, vô cùng khân trương.

“Tri Ngật,” Thư Dao nói tiếp lời còn dang dở, trong mắt mang theo ý cười, “Ngật ca.”

Về mặt Khương Tri Ngật ôn hòa, anh cúi đầu hôn lên môi cô, Thư Dao ưm một tiếng rồi chủ động nghênh đón nụ hôn của anh.

Không giống như tối hôm qua, lúc này hai người rõ ràng thấy được hình bóng của mình trong mắt nhau, trên mặt là nụ cười còn cả sự khân trương mà bản thân cố giấu đi.

Rõ ràng rất khân trương nhưng vô cùng tự nhiên, không ngượng ngùng cũng không do dự.

Khương Tri Ngật hôn cô thật sâu, bàn tay giữ chặt lấy eo cô, tựa như muốn khám nạm cô vào trong người mình.

Thân thể hai người dán sát vào nhau, tiếng nỉ non khi có khi không truyền đến, ngực Thư Dao phập phồng lên xuống, gương mặt cực kỳ xinh đẹp, vừa xấu hổ vừa yêu kiều. Chìm đắm trong nụ hôn này nhưng sức lực lại không theo kịp.

Khương Tri Ngật giữ gáy cô, hô hấp bình ổn, công thành đoạt đất trên môi cô, mang đến cho cô sự vui sướng cực hạn.

Chuyện này khiến Thư Dao nhớ tới cái đêm vào 10 tháng trước, Khương Tri Ngật cũng hôn cô như thế này.

Dịu dàng mà kiên nhẫn, mạnh mẽ lại bá đạo.

Vừa hôn vừa thưởng thức, ánh mắt Thư Dao đầy ánh nước, đôi môi đỏ thắm, ngực lên xuống liên tục.

Khương Tri Ngật dịu giọng nói: “Đây là nụ hôn chào buổi sáng.”

Thư Dao đỏ mặt nằm trong lòng anh, nhỏ giọng nói: “Còn chưa rửa mặt gì cả..”

Giọng nói Khương Tri Ngật đầy dịu dàng: “Không sao hết.”

Thư Dao nhìn anh, ngây ngất ngẫm nghĩ: Thật là dịu dàng nha.

Khương Tri Ngật cúi đầu hôn một cái lên môi cô, Thư Dao bình tĩnh lại, Khương Tri Ngật cười nói: “Nên dậy rồi.”

Thư Dao đỏ mặt ngồi dậy khỏi người anh, nhưng còn chưa bước xuống giường đã bị Khương Tri Ngật kéo lại, anh áp vào ngực cô, không biết anh đã hôn bao nhiêu lần rồi.

Thư Dao quỳ xuống giường, nâng mặt anh lên, hai người tiếp tục nụ hôn sâu.

Sau vài lần, hô hấp Khương Tri Ngật cũng trở nên không ổn, nhưng tình trạng vẫn còn tốt hơn Thư Dao nhiều.

Bây giờ đang trong tháng ở cũ, sự thân mật của hai người chỉ dừng lại ở những nụ hôn, tìm đập rất nhanh, còn nhanh hơn cả hôm qua, thỉnh thoảng thỉnh thoảng làm rung cả màn nhĩ của cô, khiến cô đầu văng mắt hoa, thân thể như muốn nhũn ra.

Không biết quần lấy nhau bao lâu, Khương Tri Ngật là người vào phòng tắm trước tiên, Thư Dao đỏ mặt, ngơ ngác ngồi trên giường, môi đã sưng hết cả lên.

Trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy, cô nhớ vừa rồi lúc thân thể hai người kề gần bên nhau, cô cảm nhận được chỗ nào đó của anh có phản ứng. Nghĩ rồi đây cô không dám nghĩ tiếp nữa, mặt đỏ không còn gì để nói.

Khương Tri Ngật tắm xong thì Thư Dao cũng đã cho bé bú sữa xong, lúc này cô đang chơi đùa với cậu bé, do mới uống sữa no nên cậu nhóc đang mở to mắt tò mò nhìn xung quanh.

Mùi dầu gội và mùi sữa tắm thoang thoảng bay vào mũi cô, cô quay đầu, hai người tự nhiên trao nhau một nụ hôn ngắn, Khương Tri Ngật nói: “Để anh bế cho.”

Thư Dao vội đưa cho anh rồi đi vào phòng tắm.

Người phụ nữ trong gương không dính chút son phấn, hai mắt lấp lánh, gò má hồng hào, đôi môi đỏ tươi căng mọng.

Cô cúi đầu dùng nước ấm rửa mặt, sau đó ngẩng đầu lên, dùng hai tay vỗ vỗ gò má, rốt cuộc không nhịn được nữa bật cười.

Trong đôi mắt xinh đẹp ấy đều ngập tràn hạnh phúc và vui vẻ.

Á, vui quá đi. Thư Dao thầm nói trong lòng.

Đánh răng rửa mặt, khi làm những việc đơn giản này cô cũng ngửi được hương vị hạnh phúc.

...

Hai người xuống lầu ăn sáng, Thư Dao ôm đứa bé, Khương Tri Ngật thì ôm eo cô.

Dưới lầu một cũng có nô em bé, người giúp việc nhìn hai người đi xuống, về ngoài thì không có gì lạ nhưng mà vẫn cảm thấy có gì đó hơi thay đổi.

Người giúp việc đến từ nhà họ Khương, coi như quen thuộc với Khương Tri Ngật, nhưng họ cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ mỉm cười mang thức ăn lên cho hai người.

Cậu nhóc nằm trong nôi, Khương Tri Ngật và Thư Dao ngồi đối diện nhau, phần ăn của hai người không giống nhau, bữa ăn của Thư Dao là dành cho người trong tháng cũ, phải chú trọng đủ dinh dưỡng nên xét về mùi vị sẽ không giống lúc trước.

Người giúp việc ôn hòa giải thích thành phần dinh dưỡng trong bữa ăn, Thư Dao gật đầu đã hiểu, lúc ngẩng đầu liền đối mắt với Khương Tri Ngật.

Bên môi Khương Tri Ngật lộ ra nụ cười, Thư Dao nắm chặt cái thìa trong tay, bên tai là âm thanh giằng giằng của người giúp việc, trước mắt là con người đầy ý cười của anh.

Cô cong môi, đôi mắt cong lại như ánh trăng lưỡi liềm. Khương Tri Ngật cũng không nói gì, nhưng hai người cứ một lúc lại nhìn nhau, sau khi trải qua nụ hôn nóng bỏng kéo dài lúc sáng sớm thì da mặt cô đã không còn hồng như vậy nữa.

Người giúp việc nói một lúc thì phát hiện có gì đó không đúng, cô ấy vừa mới nghiêng đầu nhìn thì thấy hai vợ chồng trẻ đang liếc mắt đưa tình với nhau.

Cô ấy che môi cười khê, nói: “Vậy tôi không quấy rầy Thư tiểu thư và Khương tiên sinh dùng bữa nữa.”

Thư Dao “ôi” một tiếng, ngẩng đầu lên nói: “Việc này...”

Người giúp việc đứng cạnh bàn ăn đã lui xuống hết, trước khi đi còn lén lút cười.

Thư Dao bối rối một lúc mới hiểu được các cô ấy đang cười gì, càng thấy lúng túng hơn.

Cô không dám ngẩng đầu lên nhìn Khương Tri Ngật nữa, chỉ cúi đầu ăn sáng. Lúc ăn môi vẫn luôn cong lên.

Cầm cúi ăn một lúc cũng không thấy phía đối diện có động tĩnh gì, chỉ có tiếng ê a của cậu nhóc trong nôi.

Cô cúi đầu ăn chậm rãi. Lại chờ một lúc vẫn không thấy âm thanh dùng bữa của Khương Tri Ngật.

Cô lặng lẽ ngẩng đầu lập tức thấy khuôn mặt phóng đại đẹp trai của anh ở ngay trước mắt.

Khương Tri Ngật đứng ở cạnh bàn, chống một tay lên bàn, cúi đầu hôn lên môi cô: “Đồ ăn dính trên mặt này.”

Thư Dao a a hai tiếng, lối ăn của cô đã không còn đẹp nữa rồi sao? Đến mức dính cả lên mặt ư?

Trong lòng Thư Dao thầm kêu rên, cô đột nhiên phát hiện vị trí hôn không đúng nha.

Khương Tri Ngật đứng thẳng người dậy, trong mắt có vài tia sáng vụn vặt, nhẹ giọng nói: “Đã sạch rồi.”

Thư Dao che mặt nói: “Cảm, cảm ơn.”

Khương Tri Ngật mỉm cười: “Không cần khách sáo.”

Sau đó bế đứa bé lên, kiểm tra tã của nó.

Khương Tri Ngật vừa rời đi, mọi sự bình tĩnh của Thư Dao lập tức biến mất, trong miệng đang nhai thức ăn, nghi hoặc ngẫm nghĩ: Hai người đều đột phá quan hệ từ tối qua, nhưng tại sao, tại sao tiền đồ của cô lại thấp hơn Khương Tri Ngật nhiều như thế?

Hôn môi thì không thờ nổi, anh treu một chút đã đỏ mặt.

Thư Dao nuốt thức ăn xuống, lặng lẽ nghĩ: Không được, cô cũng muốn nắm quyền chủ động cơ! Muốn nhìn thấy một người ung dung bình tĩnh như Khương Tri Ngật khi đỏ mặt sẽ thế nào nha!

..

Buổi chiều bố mẹ Khương đến, thật ra thì mỗi ngày Chung Cầm đều muốn tới, nhưng cân nhắc đến không gian riêng tư của hai người trẻ tuổi nên không đến mỗi ngày.

Ngũ quan của đứa bé từ từ phát triển, hai mắt to tròn, sống mũi cao đẹp, giấc ngủ cũng không còn nhiều như lúc mới sinh nữa. Lúc thức dậy sẽ mở đôi mắt to xinh đẹp nhìn khắp nơi, Chung Cầm biết bây giờ đứa bé chỉ có thể nhìn thấy bóng người mơ hồ, nhưng mỗi lần bế sẽ dạy nó nhận biết bà nội.

Vợ chồng Chung Cầm tới cũng không nói chuyện nhiều với Thư Dao và Khương Tri Ngật, hai ông bà thay phiên nhau ôm cháu nội, cả buổi ở đây cùng chơi với đứa nhỏ.

Thư Dao lên lầu nghỉ ngơi một lúc còn Khương Tri Ngật thì vào thư phòng, cho đến khi Thư Dao ngủ trưa dậy nhưng anh vẫn chưa đi ra khỏi đó.

Thấy Thư Dao xuống lầu, Chung Cầm hào phóng nhường cậu nhóc cho Khương Quốc Nguyên, Khương Quốc Nguyên bình tĩnh không vạch trần tính toán nhỏ nhặt này của vợ.

Thực ra ở nhà họ Khương mà nói, Khương Quốc Nguyên cũng không phải là một người bố nghiêm khắc, do tính cách ông thế vốn vậy thôi, nhìn bề ngoài cũng không thấy thân thiết gì với Khương Tri Ngật. Tuổi thơ của Khương Tri Ngật thật ra cũng được Chung Cầm và Khương Quốc Nguyên chăm sóc rất tốt, nhưng anh lại di truyền tính lạnh lùng của ông, tuổi còn nhỏ mà đã trầm tĩnh ít nói, Khương Quốc Nguyên cũng không quen nói mấy lời thân thiết, quan hệ giữa hai người nhìn giống như bạn bè xã giao hơn.

Nhưng khi ông năm mươi tuổi, đột nhiên xuất hiện một cậu cháu trai mũm mĩm, da cậu nhóc trắng tinh, không khóc không nháo, là một người bạn nhỏ cực kỳ đáng yêu.

Khi Khương Quốc Nguyên nhìn nó, vẻ ngoài uy nghiêm và nghiêm túc cũng dần bị hòa tan đi. Ông bế đứa nhỏ, cúi đầu chọc cười nó, tâm tình vô cùng tốt.

Chung Cầm kéo Thư Dao ngồi xuống sofa, cười hỏi: “Đứa bé cũng sắp đầy tháng rồi, Dao Dao, con và Khương Tri Ngật có kế hoạch gì cho hôn lễ chưa?”

Hôn lễ? Thư Dao ngẩn ra, trong đầu cô nhanh chóng xuất hiện hình ảnh cô và Khương Tri Ngật mặc lễ phục, cô mặc áo cưới trắng tinh còn anh mặc âu phục đen... dưới tiếng nói cười của bạn bè người thân, anh cúi đầu hôn cô.

Thư Dao khóc không ra nước mắt, suy nghĩ của cô sao lại bay xa thế này.

Nhưng ngọt ngào và hạnh phúc trong mắt không che giấu được, Thư Dao nhỏ giọng cười nói: “Bọn con..bọn con còn chưa nghĩ xong ạ.”

Chung Cầm nhìn đứa bé trong lòng Khương Quốc Nguyên một cái, cười nói: “Cậu nhóc này cũng nhanh chóng lớn lên thôi, lỡ như sau này các con càng bận rộn hơn, em trai em gái của thằng bé cũng ra đời thì hôn lễ không còn thời gian để tổ chức nữa đâu.”

Em trai em gái?

Thư Dao bật cười: “Mẹ..”

Chung Cầm mỉm cười: “Đừng ngại ngần gì cả, các con còn trẻ, nếu muốn mang thai đứa thứ hai cũng không cần để ý đến những thứ khác, mẹ và bố con có rất nhiều thời gian, có thể giúp chăm sóc hai đứa nhóc cũng được.”

Nói xong bà bật cười vui vẻ: “ Dĩ nhiên, thêm mấy đứa nữa cũng không thành vấn đề.”

Thư Dao thực sự không biết phải nói gì: “Mẹ nghĩ quá xa rồi ạ.”

Chung Cầm cười hai tiếng nói: “Chúng ta làm trưởng bối nên sẽ không can thiệp vào quyết định của văn bối. Con và Khương Tri Ngật cứ nghĩ cẩn thận nha.”

Thư Dao hiểu được ý tốt của bà, dịu dàng đáp: “Vâng ạ.”

Chung Cầm lại nói sau khi cô hết tháng cứ sẽ dẫn cô đi mua đồ, mua thêm quần áo và trang sức, Thư Dao không lập tức từ chối ngay, mà cùng Chung Cầm trò chuyện về nhãn hiệu các hãng thời trang và trang sức nổi tiếng, mặc dù trước kia cô lừa gạt bố mẹ Khương, mỗi lần đối mặt với họ Thư Dao đều thấy áy náy và bất an, nhưng khi nói đến những chủ đề này, cô dần dần thả lỏng hơn, Thư Dao và Chung Cầm có cùng sở thích nên nói chuyện rất hợp.

Tuy tuổi tác của Chung Cầm đã hơn năm mươi nhưng tư tưởng rất phong phú, thích nhiều loại phong cách quần áo, thậm chí sở thích còn đặc biệt hơn cả Thư Dao. Hai người cảm thấy chỉ phối hợp quần áo và trang sức trong đó lại với nhau, mỗi người nói ra ý kiến của mình, sau đó lấy máy tính bảng ra, tìm hình ảnh các loại trang sức, bàn luận sôi nổi. Ngay cả khi Khương Tri Ngật đi xuống cũng không hay biết gì.

Thư phòng Khương Tri Ngật ở cạnh phòng Thư Dao, cô không ở đây nên anh đi xuống lầu.

Đứa nhỏ ngủ trong nôi, Khương Quốc Nguyên ở bên cạnh trông coi. Còn Thư Dao và Chung Cầm ngồi bên sofa đang thảo luận sục sôi, Khương Quốc Nguyên lắng nghe một lúc, hai người vẫn không phát hiện ra anh, anh bèn đến cạnh nôi em bé.

Kiểm tra tã lót, sờ cái bụng nhỏ xem nó có đói không.

Nhắc tới chủ đề trang sức, Thư Dao dần dần quên luôn thân phận mẹ chồng của Chung Cầm, vô cùng thoải mái chia sẻ nhận xét của mình với một vài mẫu thiết kế.

Hai người thảo luận kéo dài đến bữa tối, lúc này Thư Dao và Khương Tri Ngật mới nhìn nhau lần đầu trong cả buổi chiều, có bố mẹ ở đây nên hai người không làm ra nhiều hành động, mặt Thư Dao đỏ hồng, trùng mắt với Khương Tri Ngật một cái.

Khương Tri Ngật khẽ cười. Sau khi ăn tối xong, hứng thú của Chung Cầm vẫn không giảm, bà kéo Thư Dao bàn luận về thiết kế mẫu áo cưới và trang sức trong hôn lễ, Thư Dao ngồi hàn huyên với bà tới tận tám giờ tối, đến khi tã lót của đứa nhỏ không đủ dùng nên Thư Dao đành lên lầu lấy.

Mới vừa vào phòng em bé, còn chưa kịp mở đèn lên cửa đã đóng sầm lại, đồng thời cổ tay cô bị kéo lấy, người hơi lao đảo rồi ngã vào một vòng tay ấm áp mạnh mẽ của người đàn ông.

Thư Dao kêu lên một tiếng, khi ngửi được mùi hương quen thuộc thì cười khẽ.

Khương Tri Ngật ôm eo cô, đề cô lên tường, trong bóng tối, hai người không nhìn rõ nhau, chỉ nghe thấy tiếng hít thở của nhau.

Thư Dao dịu dàng gọi: “Tri Ngật.”

Hơi thở ấm áp phả ra bên tai Thư Dao, giọng nói của người đàn ông vừa thấp vừa dụ hoặc: “..Đã bảy tiếng anh không được gặp em rồi.”

Thư Dao sững sờ rồi dịu dàng nói: “Buổi chiều có gặp mà.”

Hơi thở càng ngày càng gần, môi của anh khẽ lướt qua vành tai cô: “Không phải là loại gặp gỡ này.”

Thư Dao còn chưa hiểu đã bị Khương Tri Ngật hôn, cô ngậy người hai giây sau đó nhón chân lên, nghênh hóp với nụ hôn của anh, vòng tay ôm cổ anh.

Bàn tay ôm eo cô không ngừng siết chặt hơn, Thư Dao không nhịn được thấp giọng rên lên một tiếng, âm thanh phát ra rất nhỏ, lúc truyền vào tai Khương Tri Ngật lại như một loại thuốc kích thích, khiến hô hấp anh trở nên dồn dập hơn.

Không giống như nụ hôn dịu dàng tối hôm qua và buổi sáng này, nụ hôn này mạnh mẽ bá đạo, mang theo một chút xa lạ và mới mẻ, thế nhưng còn có chút cảm giác kích thích quý dị.

Thư Dao không ngừng điều chỉnh hơi thở, ngắt đầu tập trung tinh thần.

Đột nhiên Khương Tri Ngật nâng tay, thân thể Thư Dao bỗng nhẹ bẫng, cô theo bản năng ôm chặt lấy cổ anh.

Lúc thân thể cô đứng vững lại thì chân của cô đang đạp lên đôi dép lê của anh, tầm mắt thấp đi.

...Hôn môi cũng không cần phí sức như vậy đâu mà.

Ôi

Trong lòng Thư Dao thầm kêu lên một tiếng, mặt cô đỏ lên: Khương Tri Ngật vẫn còn nghĩ được chuyện này đấy.

Một tay anh ôm eo cô, tay kia đặt sau lưng, còn Thư Dao dùng một tay khoác lên vai anh, tay kia nâng mặt anh, tim đập loạn cả lên, thân thể như nhũn ra.

“Đã bấy tiếng rồi anh không được hôn em.” Anh thấp giọng nói, giọng điệu mang theo ý cười và dụ hoặc.

Nghe tới nỗi lỗ tai cũng muốn mang thai.

Nụ hôn rơi xuống cổ và xương quai xanh của cô, Thư Dao ngẩng đầu, khó khăn thở dốc, dùng một phần lý trí còn sót lại nói: “Bố...và mẹ còn đang ở đây đó...”

Khương Tri Ngật ừm một tiếng, nhưng nụ hôn càng dày đặc và kịch liệt hơn, cả người cô tuột xuống liền được Khương Tri Ngật nâng lên, dồn hết sức nặng lên người anh.

“...Em có nhớ anh không?” Khương Tri Ngật nhỏ giọng hỏi.

Thư Dao thở gấp, bàn tay nắm chặt áo anh, nói đứt quãng: “Nhớ, nhớ...”

“Ngoan lắm.” Khương Tri Ngật dịu dàng nói.

Anh hôn lên môi cô, giọng nói trầm thấp: “Đây là phần thưởng.”

Thư Dao: Anh...hoàn toàn không đánh lại anh ấy.

Cô mềm như vũng nước, vô lực tựa vào người Khương Tri Ngật, hơi thở vừa gấp vừa loạn.

Khương Tri Ngật giơ tay lên lau môi cô, rõ ràng động tác rất bình thường nhưng trong đầu Thư Dao đã nổ ầm ầm, mặt đỏ tới mang tai.

...

“Cốc cốc cốc!” Đột nhiên cửa bị gõ, thân thể Thư Dao run lên một cái.

“Dao Dao?” Chung Cầm ở bên ngoài gọi cô, “Dao Dao, con có ở bên trong đó không? Đã tìm được tã cho thằng nhóc chưa?”

Tã lót? Thư Dao muốn khóc tới nơi, cô kéo kéo áo Khương Tri Ngật, ánh mắt nhìn anh tố cáo.

“Cạch” một tiếng, đèn được mở lên, Khương Tri Ngật buông tay, Thư Dao lập tức lui ra, mặt cô đỏ như máu, không dám nhìn thẳng Khương Tri Ngật.

Sửa soạn quần áo cho ngay ngắn, Thư Dao cúi đầu tìm tã lót, nhưng mà tay vẫn còn run rẩy, đột nhiên có một cánh tay thon dài duỗi ra mở ngăn tủ, bên trong là tã lót được xếp ngay ngắn chỉnh tề.

Thư Dao nhanh chóng cầm lấy, oan ức trừng mắt với Khương Tri Ngật.

Chung Cầm đứng ngoài cửa, trên mặt đầy nghi ngờ: Không lẽ không ở trong đó à?

Bà định gõ lần nữa thì cửa được mở ra, Thư Dao đỏ mặt đi ra. Chung Cầm cười nói: “Con đứa nhỏ này...”

Còn chưa nói hết câu thì thấy con trai nhà mình cũng đi theo sau.

Thư Dao giơ tay lên, nói lấp bắp: “Mẹ, con lấy tã...tã lót rồi ạ.”

Chung Cầm ngây người, Thư Dao bối rối, bà nhìn kỹ cô hơn.

Mặt đỏ, môi cũng đỏ.

Chung Cầm lập tức hiểu ra, bà ôi lên một tiếng, rồi cầm lấy tã lót đi xuống lầu, “Xin lỗi đã quấy rầy các con rồi ha.”

Chung Cầm cười cười đi xuống, vui tươi hơn hờ thay tã cho cháu trai.

Thư Dao xoay người lại, oan ức nói: “Thật là mắt mặt mà.”



Khương Tri Ngật nắm tay cô, hỏi: “Sao lại mất mặt chứ?”

Thư Dao nắm lấy ngón tay anh, nhỏ giọng đáp: “Thì trường bối phát hiện được chúng ta, chúng ta...”

Khương Tri Ngật hỏi tiếp: “Chúng ta làm gì?”

Thư Dao ngẩng đầu: Tại sao lúc trước không phát hiện ra Khương Tri Ngật cũng rất gian xảo nhỉ.

Thư Dao: “Phát hiện ra chúng ta hôn nhau đây mãnh liệt ấy.”

Khương Tri Ngật nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, giọng nói ôn tồn: “Ôm hôn nhau là chuyện bình thường mỗi ngày... Em vĩnh viễn luôn có sức hấp dẫn với anh. Khiến anh không nhìn thấy được em dù chỉ một giây phút thôi...”

Thư Dao ngẩng đầu, trên mặt mang theo ý cười, hiếu kỳ hỏi: “Sẽ như thế nào hả anh?”

Khương Tri Ngật kéo cô vào trong ngực, chậm rãi nói: “Sẽ như cách ba thu, nhớ gấp bội phần.”

Thư Dao đã chịu thua, tựa vào ngực anh, cười vui vẻ.

Lúc lâu sau, cô nhón chân hôn lên môi anh một cái, cười nói: “Em cũng vậy..”

“Đều muốn mỗi giây mỗi phút đều được ở cạnh anh, chỉ tách ra một giây thôi cũng thành bệnh tương tư rồi.”

Khương Tri Ngật khẽ cười, nụ cười của Thư Dao đầy rực rỡ, tuy mang theo chút thẹn thùng nhưng rất dũng cảm và tự nhiên.

Cô gái của anh...thật là giỏi.

Khương Tri Ngật đời này chỉ động lòng một lần đã muốn ở cạnh nhau mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 52

Edit: Mộc Từ Đăng

Hai người thân mật thêm một lúc, lúc đang định đi xuống thì Thư Dao buông tay Khương Tri Ngật ra, lui về sau hai bước, nhỏ giọng nói: “Chuyện là... hay là em không xuống nhỉ.”

Nói xong liền lộ ra một nụ cười ngọt ngào.

Khương Tri Ngật khựng lại, nắm lấy tay cô. Thư Dao cố gắng vùng vẫy, nói: “Em, em không xuống đâu...”

Khương Tri Ngật cười khê: “Sao không xuống hửm?”

Hai người đan chặt tay nhau, Thư Dao cúi đầu nhìn, trong lòng tràn đầy ngọt ngào, nhưng vẫn nhỏ giọng nói: “Em thấy hơi lúng túng ý.”

Khương Tri Ngật kiên nhẫn hỏi: “Sao lại thế?”

Thư Dao trừng mắt nhìn anh, “Vừa rồi đó...”

Sắc mặt Khương Tri Ngật bình tĩnh, trong mắt lộ ra ý cười.

Thư Dao lắc lắc cánh tay của anh, nhón chân lên nói: “Vừa rồi bị bác gái bắt gặp được rồi!”

“À...” Khương Tri Ngật nói: “Thì ra vì chuyện này à.”

Thư Dao cười, ôm eo anh nói: “Lát nữa hai bác sẽ đi, em ở lại đây đi, hôm khác sẽ nhận lỗi với bác gái sau.”

Khương Tri Ngật cúi đầu nhìn cô, cười không nói gì.

Thư Dao chớp chớp mắt: “Có được không hả Ngật ca..”

Môi Khương Tri Ngật cong lên, nhưng vẫn không nhúc nhích.

Thư Dao vội vàng ôm anh nài nỉ: “Ngật ca Ngật ca..”

Rốt cuộc Khương Tri Ngật cũng bật cười, anh bắt lấy cánh tay của cô, ôn tồn nói: “Trong mắt trường bối chúng ta là vợ chồng hợp pháp, làm những chuyện này cũng bình thường thôi đúng không?”

Thư Dao: “Nhưng mà... chúng ta không phải vợ chồng thật mà.”

Giọng nói Khương Tri Ngật dịu dàng: “Vậy em muốn trở thành vợ chồng thật không?”

Thư Dao cảm giác như mình tự đào hố chôn mình: “Gì chứ?”

Khương Tri Ngật xoa đầu cô, nói: “Chúng ta có thể trở thành vợ chồng thật sự.”

Thư Dao trừng to hai mắt.

Khương Tri Ngật vén mái tóc dài của cô ra sau tai, để lộ ra khuôn mặt xinh đẹp sạch sẽ: “Là vợ chồng hợp pháp.”

Thư Dao đỏ mặt biện luận: “Em, em không có ý đó...”

Khương Tri Ngật đầy cung chiều: “Ừ, nhưng anh nói là ý đó.”

Thư Dao ngây người, Khương Tri Ngật nắm tay cô, nói: “Đi thôi, không cần phải lúng túng đâu em”

Thư Dao ngây ngốc bị anh dắt xuống lầu.

Ở dưới lầu, Chung Cầm đã thay quần áo và tả lót cho cậu nhóc xong, cậu nhóc mập mạp đã tỉnh lại, mở to đôi mắt nhìn xung quanh, đang cố nhìn cái chân nhỏ của mình.

Chung Cầm thấy hai người đi xuống thì mỉm cười, nhìn qua cũng không thấy gì khác thường.

Thư Dao đứng sau lưng Khương Tri Ngật, lấy anh làm lá chắn che mình, anh chỉ biết bật cười, bắt đầu dĩ thờ dài một hơi.

Chung Cầm cười tươi nhìn họ, Thư Dao lúng túng cười đáp lại, cố tỏ ra bình tĩnh chào: “Mẹ.”

Chung Cầm hỏi: “Xuống rồi đó à?”

Thư Dao gật đầu, độ nóng trên mặt vẫn chưa tiêu tán.

Chung Cầm quay đầu lại cười nói: “Chân thẳng nhóc này rất khỏe đó, mới lớn đã có thể đạp lâu như vậy rồi.”

Thư Dao đi sang ngồi xuống, đồng ý nói: “Vâng đúng ạ.”

Chung Cầm: “Còn cả quả đấm hồ này nữa..”

Bà nắm tay cậu nhóc, nó rất thích nắm thành quyền, Chung Cầm hỏi: “Quả đấm nhỏ này nhìn cũng lợi hại lắm, sau này lớn lên nhất định là một cậu nhóc khỏe mạnh.”

Thư Dao đồng ý đáp: “Vâng, nhất định sẽ thế ạ.”

Chung Cầm cười khen cậu nhóc hết lời, sau khi đến giờ vẫn không nỡ buông cậu nhóc ra để đi về với Khương Quốc Nguyên.

Thư Dao đưa hai người đến chỗ huyền quang, Chung Cầm cười nói: “Không được ra ngoài, cẩn thận bị lạnh ấy.”

Thư Dao không miễn cưỡng mình, cô dịu dàng nói: “Chờ khi bé đầy tháng, con và Tri Ngật sẽ chở nó về nhà chơi với bố mẹ ạ.”

Chung Cầm vui không nói nên lời: “Được nha.”

Sau đó nói tiếp: “Tri Ngật con đưa chúng ta ra xe, Dao Dao con vào nhà trước đi, tối nay có gió lớn bên ngoài.”

Thư Dao gật đầu, Khương Tri Ngật đưa bố mẹ ra cửa cổng, còn Thư Dao quay lại ngồi xuống sofa chơi đùa với con.

Bên ngoài, tài xế đã chờ trên xe, Khương Quốc Nguyên ngồi vào trong trước.

Chung Cầm xoay người lại nhìn Khương Tri Ngật vài giây.

Mặc dù Khương Tri Ngật rất nhạy bén nhưng lúc này anh cũng không biết mẹ mình đang nghĩ gì.

Chung Cầm hơi nghiêm túc nói: “Tri Ngật, thân thể Dao Dao còn chưa hoàn toàn khôi phục lại, con đã biết chưa?”

Khương Tri Ngật sững sốt đáp: “Con biết chứ.”

Chung Cầm nhìn vào trong nhà rồi lại quay sang dạy dỗ con trai: “Phải khống chế hành động của mình, không được tổn thương đến Dao Dao.”

Khương Tri Ngật càng nghe càng khó hiểu, đây là lần đầu anh bật cười trước mặt bố mẹ, anh hỏi: “Mẹ, mẹ muốn nói gì vậy ạ?”

Chung Cầm có hơi khó xử, theo lý thuyết thì bà nhúng tay và chuyện của văn bối đã làm trái với gia giáo nhà họ Khương.”

Chung Cầm ho khê rồi nói: “Mẹ biết hai đứa còn trẻ tính lực dồi dào, ừm, chính là khó kiềm chế được..”

Khương Tri Ngật đã hiểu ra, anh dờ khóc dờ cười nói: “Mẹ nghĩ xa lắm rồi.”

Chung Cầm: “Gi?”

Khương Tri Ngật bật cười: “Mẹ đã nghĩ nhiều rồi, bọn con không làm gì cả.”

Nhiều năm rồi đây là lần đầu bà can thiệp vào cuộc sống riêng tư của con trai, đúng là có hơi khó xử, nhưng vẫn cố duy trì mặt mũi cho mình.

Chung Cầm bình tĩnh nói” À, vậy thì tốt. Mẹ chỉ muốn nhắc nhở con chút thôi.”

Khương Tri Ngật cười nói: “Con biết rồi, mẹ không cần phải lo đâu.”

Chung Cầm: “Khụ, mẹ về đây.”

Chờ cho xe rời đi Khương Tri Ngật mới quay vào nhà, anh nhớ những lời Chung Cầm vừa nói không nhận được bật cười không thôi.

...

Vài ngày sau, bố mẹ Khương đều sang thăm cháu trai mỗi ngày, ở trước mặt hai người lớn, Thư Dao cố gắng giữ khoảng cách an toàn với Khương Tri Ngật, luôn tận lực ngồi chơi với vợ chồng Chung Cầm và con, Khương Tri Ngật đi tới cô cũng cố giữ cho mình bình tĩnh, không thêm liếc nhìn anh.

Thật sự là cô không có biện pháp nào, người đàn ông này ấy à..

Thư Dao khổ não lại thấy ngọt ngào...bây giờ Khương Tri Ngật có sức hấp dẫn trí mạng với cô. Dù chỉ là một động tác cong môi thôi cũng khiến cô muốn sả vào lòng anh, thom lên mặt anh, chiếm lấy môi của anh.

Ôi trời ơi!

Thư Dao che mặt, hạnh phúc cũng khổ thân quá.

Chung Cầm bế đứa bé, hỏi: “Dao Dao con sao vậy?”

Thư Dao lập tức buông tay xuống cười đáp: “Không sao cả mẹ, con, con chỉ thấy vừa rồi hơi nóng thôi ạ.”

Chung Cầm ồ một tiếng rồi cười.

Thư Dao ho nhẹ hai tiếng, bình tĩnh gấp quần áo cho cậu nhóc.

Mấy ngày tiếp theo, cuối cùng vào một đêm Thư Dao về phòng nghỉ ngơi cũng bị Khương Tri Ngật bắt lại, mấy ngày nay anh hơi bận, ngoại trừ thời gian chơi đùa với con thì những lúc còn lại luôn trong thư phòng. Ban ngày có bố mẹ anh ở đây, anh cố dành ra một ít thời gian xuống lầu nhưng bị cô né tránh, không dám nhìn anh.

Khương Tri Ngật chỉ cần nghĩ sơ qua đã hiểu cô ngay. Đợi bố mẹ anh về, lúc anh làm xong mọi việc quay lại phòng thì Thư Dao đã ngủ mất. Thỉnh thoảng làm quá muộn thì anh sẽ ngủ ở phòng của mình.

Hôm nay lúc anh đi ra khỏi thư phòng vẫn còn sớm, Thư Dao chỉ mới vừa tắm xong, còn chưa đi ngủ, cậu nhóc thì ngủ bên phòng em bé, ở đó cũng có bảo mẫu chăm sóc.

Thư Dao sấy khô tóc, lúc đang định lên giường nằm chợt sau lưng truyền đến tiếng đóng cửa, cô chưa kịp quay đầu thì mùi hương quen thuộc bay vào mũi.

Thư Dao hô lên một tiếng, eo bị anh ôm, cô ngã vào một vòng tay rắn chắc, chân chạm phải mép giường, hai người cùng ngã xuống giường.

Khương Tri Ngật đỡ một tay sau gáy cô, một tay khác vòng qua eo, trong đôi mắt xinh đẹp đều là ý cười.

Hơi thở nóng rực phả ra đầu vai cô.

Khương Tri Ngật cười khê: “Sao lại né tránh anh?”

Thư Dao đỏ mặt, mắt nhìn khắp nơi.

Khương Tri Ngật cúi đầu cắn lên vành tai cô, giọng nói trầm thấp: “Hửm?”

Thư Dao tỏ ra vô tội: “Em đâu có đâu.”

Khương Tri Ngật cười hỏi: “Không có?”

Thư Dao bình tĩnh đáp: “Không, không có.”

“Ồ, vậy anh kiểm tra một chút.” Khương Tri Ngật chậm rãi nói.

Tim Thư Dao đập loạn lên: “Kiểm, kiểm tra gì chứ?”

Khương Tri Ngật cúi người, giọng nói đầy dịu dàng: “Kiểm tra em có nói dối hay không.”

Thư Dao: “!!!!!!”

Ngay sau đó môi bị chặn lại, thân thể cô bị vây trong lòng anh, người đàn ông hôn vừa mạnh vừa vội vàng, hoàn toàn khác biệt với hình thường lạnh lùng cấm dục vào ban ngày.

Thư Dao nhanh chóng không thở nổi, nhưng hết lần này tới lần khác lại đắm chìm trong đây.

Cô luồn tay vào tóc anh, thở hổn hển nói: “Tri, Tri Ngật...”

“Anh nghe.” Khương Tri Ngật khê đáp, hơi thở cũng rối loạn.

Ngực Thư Dao lên xuống phập phồng dữ dội, mặt và cổ đều đỏ.

“Ngật ca..Ngật ca!” Thư Dao gọi anh dồn dập, đã không cách nào thở nổi nữa rồi.

Cuối cùng Khương Tri Ngật hưng hăng cắn môi cô, sau đó nhồm người dậy. Khóe mắt Thư Dao đỏ hoe, ánh mắt như chìm trong nước, đôi môi đỏ mọng hơi sưng.

Cô vội vàng hít thở vài hơi, che miệng, dáng vẻ này vô cùng đáng thương.

Khương Tri Ngật kiểm chế biến hóa trong cơ thể, dịu giọng nói: “Đây là trừng phạt.”

Thư Dao che miệng không chịu buông ra, ánh mắt nhìn anh với vẻ tổ cáo.

Vô cùng đáng thương..

Khương Tri Ngật bật cười, xoa tóc cô.

Thư Dao bỏ tay xuống, nói nhanh: “Tại sao lại phạt em chứ!”

Khương Tri Ngật đáp: “Hửm...”

Thư Dao lập tức che miệng lần nữa: “%¥##... ¥% “

Khương Tri Ngật bật cười, nắm lấy tay cô, hôn lên má cô, nói: “Sau này không được làm vậy nữa, không được trốn anh, cũng không cần sợ sẽ bị bố mẹ anh nhìn thấy.”

“Bọn họ là người thân của anh, cũng là người thân của em. Hôn nữa..quan hệ của chúng ta sẽ nhanh biến thành hợp pháp thôi.”

Thư Dao mò mịt: “Hợp pháp?”

Khương Tri Ngật mỉm cười: “Không phải em muốn thế à.”

Thư Dao ngây ra như phỗng, mặc dù cô có nghĩ thế nhưng mà,nhưng mà...

“Em chưa từng nghĩ tới chuyện này nha!” Thư Dao yếu thế tranh cãi.

Khương Tri Ngật rất biết lắng nghe: “Ừ, là anh muốn thế.”

Thư Dao miễn cưỡng chấp nhận: “Ừm, tạm chấp nhận.”

Khương Tri Ngật bật cười, Thư Dao tựa vào ngực anh, cười vài tiếng. Hơi thở Khương Tri Ngật hình như có hơi loạn, cô ngẩng đầu hỏi: “Sao vậy anh?”

Khương Tri Ngật nhắm mắt lại, bàn tay siết chặt, lẳng lặng ôm cô một lúc rồi đứng lên nói: “Em ngủ trước đi, anh sang phòng bên cạnh ngủ.”

Thư Dao hoàn toàn mờ mịt đầu óc, cô ngồi dậy kéo lấy tay anh, nói: “À... ngủ ở đây cũng giống vậy thôi mà anh.”

Khương Tri Ngật quay đầu lại, Thư Dao do dự đảo đảo mắt.

Khương Tri Ngật khẽ thở dài nói: “Anh đi tắm trước.”

Thư Dao: “Ồ...”

Khương Tri Ngật hôn lên trán cô rồi nhanh chóng rời khỏi phòng.

Thư Dao nằm trên giường chờ anh quay lại, càng nghĩ cô càng hiểu thêm chút chút, cô che mặt: Trời ạ, Thư Dao à, mày thật biến thái mà.

Vài giây sau, cô buông tay ra, nhìn trần trần lên trần nhà: Nhưng mà đều là người trưởng thành cả... có suy nghĩ này cũng rất bình thường thôi. Cô và Khương Tri Ngật đều là người độc thân, còn chưa lập gia đình, hơn nữa cũng đều thích đối phương...

Thư Dao tự hỏi tự trả lời, dần dần cũng mệt mỏi, chờ Khương Tri Ngật quay lại cô đã ngủ rồi.

Khương Tri Ngật ngẫm nghĩ lại, hay là về phòng bên ngủ nhỉ.

Chung Cầm nói đúng lắm: Người trẻ tuổi tình lực dồi dào mà.

Thư Dao giống như một đóa hoa tỏa ra mùi thơm ngào ngạt, hấp dẫn trí mạng. Có được nhiều lần này lòng tham muốn chiếm cô làm của riêng, cái suy nghĩ này luôn quanh quẩn trong đầu anh mọi lúc.

Khiến anh dần không cách nào nắm bắt được.

Dưới tình huống này ở chung một phòng đúng là nguy hiểm.

Khương Tri Ngật quyết tâm quay lại phòng mình ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 53

Edit: Mộc Tử Đằng

Hai ngày nay bố mẹ Khương không đến chơi, Khương Quốc Nguyên có công vụ còn Chung Cầm thì có việc bận phải bay ra nước ngoài. Thế là Thư Dao ở nhà cùng hưởng thụ thế giới hai người với Khương Tri Ngật, à không là ba người mới đúng.

Bình thường không có bố mẹ Khương ở đây, hai người chăm sóc cậu nhóc cũng vô cùng tận tâm, hai người đều là những người không thích khoe khoang trong giới giải trí này, thích tự mình làm chứ không tỏ ra kiêu ngạo, ngoại trừ trang trí nhà cửa xa hoa ra thì nhìn hai người tựa như những cặp vợ chồng bình thường khác.

Cậu nhóc đã được hai mươi mấy ngày, mỗi ngày thời gian thức cũng khá lâu. Mỗi sáng khi tỉnh lại, Thư Dao và Khương Tri Ngật sẽ trao nhau một nụ hôn chào buổi sáng, sau đó bắt đầu chăm sóc cho cậu nhóc.

Cho bú sữa, thay tã lót, quần áo... mọi chuyện dường như đều do hai người làm. Khoảng thời gian này Khương Tri Ngật đang bận đọc kịch bản, lúc anh làm việc sẽ không nói chuyện, về mặt lạnh lạnh. Khi Thư Dao bận rộn, Khương Tri Ngật sẽ cầm kịch bản ngồi bên giường em bé, đặt một tay lên người cậu nhóc, cậu nhóc ra sức giẫm đôi chân nhỏ mập mạp, lại bắt lấy ngón tay anh bắt đầu gặm.

Cho nên mỗi lần trước khi chơi với cậu nhóc, Khương Tri Ngật sẽ cẩn thận rửa tay sạch sẽ, tay cầm kịch bản cũng không đổi sang tay khác.

Cậu nhóc nắm tay bố chơi đùa không biết mệt mỏi. Lúc Khương Tri Ngật đọc kịch bản còn có thể để tâm tìm đồ chơi cho cậu nhóc, tất cả đồ chơi đặt trên giường em bé đều được khử trùng sạch sẽ, cậu nhóc phát ra tiếng ê a, Khương Tri Ngật ngồi một bên vỗ nhẹ lên cái bụng nhỏ của cậu, một bên đọc kịch bản.

Ngay cả Khương Tri Ngật cũng không ngờ mình lại có ngày chuyên tâm làm hai việc cùng lúc. Dù bị làm phiền nhưng cảm giác này không tệ chút nào, anh nhìn đứa bé ngày ngày lớn lên, khiến tâm tình anh cũng thay đổi theo.

...

Cái gọi là phụ nữ sinh con ngốc ba năm chính là chỉ Thư Dao, sau khi xuất viện thì bận rộn khôi phục sức khỏe và chăm sóc đứa nhỏ, mặc dù trong nhà có nhiều bảo mẫu nhưng cô là mẹ đứa bé, nên không thể ung dung được.

Sau cái đêm hai người đột nhiên tiến triển thành người yêu, đột phá mối quan hệ lúc trước, tốc độ phát triển này suýt nữa đã khiến Thư Dao không theo kịp, lúc cô nhận ra được tình cảm của mình cũng là lúc cô thấy hạnh phúc và vui vẻ nhất, cũng quên mất chuyện phải báo cáo với Trần Băng rằng mình và Khương Tri Ngật đã bên nhau.

Còn Trần Băng vì tin tưởng cô nên trong tháng ở cử này cũng không gọi đến, cho dù anh ta biết cô đang ở nhà Khương Tri Ngật.

Bọn họ làm việc với nhau nhiều năm rồi, Trần Băng tin Thư Dao biết chừng mực.

Nhưng mà...

Cậu nhóc vừa bú sữa xong, bảo mẫu đã bế đi.

Thư Dao cầm điện thoại, mặt mày buồn hiu.

Khương Tri Ngật nhìn cậu nhóc xong lại đi tới trước mặt cô: “Em sao thế?”

Thư Dao được anh ôm vào trong ngực, bàn tay còn nắm chặt điện thoại, đáng vẻ rất khẩn trương.

Khương Tri Ngật hơi kinh ngạc.

Cô nuốt nước bọt, nói: “Tri Ngật...anh, anh đã nói với Tần tỷ về chuyện của chúng ta chưa?”

Khương Tri Ngật nhủ mảy, hóa ra là chuyện này.

“Ừ, anh đã nói rồi.” Khương Tri Ngật dịu giọng nói.

Thư Dao tròn to hai mắt, anh nói rồi à? Đơn giản như vậy sao? Còn nói bằng giọng qua loa vậy á???

Thư Dao không dám tin được ngẩng đầu hỏi: “Anh nói thật rồi à?”

Khương Tri Ngật cúi đầu hôn cô, “Ừ.”

Thư Dao ngây như phỗng: “Anh nói lúc nào vậy?” Sao cô không biết gì hết.

Khương Tri Ngật mỉm cười: “Vào sáng sớm ngày hôm đó.”

Thư Dao nhớ lại...sáng sớm ngày hôm đó??

Nhanh thế à!

Mặt Thư Dao hơi nóng, cô trầm ngâm nói: “Chị ấy nói sao hả anh?”

Khương Tri Ngật sững sốt, đáp: “Không nói gì cả.”

Thư Dao kinh ngạc: “Không nói gì?”

Khương Tri Ngật gật đầu. Thư Dao như có điều suy nghĩ, Khương Tri Ngật xoa đầu cô, giọng nói dịu dàng: “Đây là chuyện của riêng anh và em, mặc dù Tần Lâm là người đại diện của anh nhưng cũng chỉ vờn vện trong quan hệ công việc mà thôi. Cô ấy sẽ không can thiệp vào quá nhiều vào cuộc sống riêng tư của anh.”

Thư Dao gật đầu.

Khương Tri Ngật bật cười nói: “Trong giới giải trí này, cuộc sống và chuyện tình cảm cá nhân của nhiều minh tinh cũng dùng để kinh doanh, làm việc giả tạo, nhưng chúng ta không cần làm thế.”

Anh giống như có ma lực, luôn dễ dàng đẩy lui lo lắng trong cô, để cô tin tưởng anh, lệ thuộc vào anh.

“Chuyện tình cảm cá nhân của chúng ta không có trong phạm vi kinh doanh, nên ai ở cạnh ai đều là tự do. Công khai hay giữ kín đều nghe theo em cả.” Khương Tri Ngật nói.

Thư Dao cười đáp: “Vâng ạ.”

Khương Tri Ngật xoa tóc cô rồi đứng dậy rời đi.

Thư Dao ngồi trên mép giường, mặc dù những lời nói vừa rồi của Khương Tri Ngật cho cô một dũng khí lớn, nhưng tình huống giữa anh và cô vẫn có sự khác biệt, tiếp xúc với nhau hơn nửa năm, cô tiến sâu vào đời sống riêng tư của anh, biết được gia cảnh của anh, cho dù anh không làm trong giới giải trí thì anh cũng sẽ tỏa sáng trong những lĩnh vực khác.

Hoàn cảnh và sự giáo dục trong gia đình từ nhỏ, đã định sẵn anh là người không tầm thường. cũng vĩnh viễn không trải qua chuyện mà cô đã từng trải.

Còn về Thư Dao, mặc dù bây giờ cô đang nổi tiếng, tài nguyên rất nhiều. Nhưng so ra cô không có bối cảnh, công ty cũng là công ty bình thường, chỉ đứng đủ cao mới không phải lo lắng vật trong tay mình bị cướp đi.

Khương Tri Ngật và Tần Lâm chỉ có quan hệ công việc bình thường, nhưng còn cô và Trần Băng. thì không hoàn toàn thế.

Thư Dao thở dài, chuẩn bị tâm lý và nhiều lời muốn nói, tìm nhiều lý do, nhưng điện thoại vừa được kết nối, cô chỉ nói một câu khô khan: “Trần ca, em và Khương Tri Ngật đã ở bên nhau.”

Đầu dây bên kia yên lặng.

Thư Dao nín thở dự đoán xem bên kia có tức giận mất cô không. Cô đợi một lúc, nhỏ giọng hỏi: “Trần ca?”

Trần Băng hỏi: “Em nói cái gì?”

Giọng nói rất bình tĩnh, không nghe ra có gì lạ.

Thư Dao cúi đầu, nhớ lại những lời Khương Tri Ngật đã nói, nhẹ giọng đáp: “Trần ca, em và Khương Tri Ngật đã ở bên nhau, em xin lỗi...”

Trần Băng nói: “Chuyện này bao lâu rồi hả?”

Thư Dao đáp: “..Mới đây thôi.”

Trần Băng không nói tiếp, Thư Dao thấy thấp thỏm, không phải cô đang lo Trần Băng không đồng ý mà chỉ thấy mình đã phụ sự kỳ vọng và tin tưởng của Trần Băng. Mặc dù Trần Băng không can thiệp vào chuyện tình cảm của cô nhưng cô và Khương Tri Ngật...

Bên đầu dây bên kia, Trần Băng thở dài nói: “Em không đùa hả? Thật sự ở bên nhau rồi sao?”

Thư Dao đáp: “Vâng ạ.”

Trần Băng: “Được rồi, anh đã biết.”

Thư Dao kinh ngạc: “Trần ca?”

Trần Băng: “Thư Dao, em hiểu mà, chúng ta đã hợp tác với nhau nhiều năm, chỉ cần em đã nghĩ kỹ thì anh không có ý kiến gì.”

Hơn nữa... tình cảm Khương Tri Ngật dành cho Thư Dao không phải không có manh mối gì, từ khi đứa bé ra đời, khi Khương Tri Ngật tự tiện đăng tin làm náo động weibo thì Trần Băng đã không thấy thoải mái rồi, lại nhớ đến khoảng thời gian trước đó nữa, trong giới giải trí Khương Tri Ngật nổi tiếng là người lạnh lùng, tác phong khiêm tốn, vậy mà năm lần bảy lượt bị Thư Dao từ chối vẫn có ngoại lệ, cho dù anh là bố ruột của đứa bé, có trách nhiệm với hai mẹ con Thư Dao nhưng làm tới mức này thì ngẫm lại mọi sự nghi ngờ đều có câu trả lời.

Khương Tri Ngật đối với Thư Dao tới giờ không chỉ đơn thuần là chịu trách nhiệm.

Trước khi đứa bé được sinh ra, thỉnh thoảng Trần Băng sẽ nghĩ về mối quan hệ giữa Thư Dao và Khương Tri Ngật. Hai người là vợ chồng trên danh nghĩa, sau này khi hai người ‘ly hôn’ thì chuyện này chính là một tai họa ngầm đối với Thư Dao.

Còn bây giờ khi đứa bé đã ra đời, mọi chuyện đã định. Trần Băng không can thiệp đến tình cảm cá nhân của Thư Dao, nhưng nếu nhìn từ góc độ công việc mà nói, Thư Dao và Khương Tri Ngật làm giả thành thật, thật sự ở bên nhau, như vậy tai họa ngầm cũng không còn tồn tại nữa. Hơn nữa ảnh hưởng của Khương Tri Ngật trong giới giải trí này sẽ mang lại nhiều mặt có lợi cho sự nghiệp của Thư Dao.

Trần Băng theo thói quen phân tích những mặt lợi hại trong đầu, Thư Dao gọi cho anh ta và không nói lời thừa thãi, thẳng thắn thừa nhận mối quan hệ giữa mình và Khương Tri Ngật ở hiện tại, điều này đã nói rõ quyết tâm của cô.

Bất luận là nói từ phương diện nào thì Trần Băng có phản đối cũng vô ích. Dĩ nhiên sau khi cân nhắc đủ mọi khía cạnh, anh ta cũng không phản đối chuyện tình cảm này.

Thư Dao nói: “Vâng, được ạ..”

Trần Băng nói: “Nếu hai người đã ở bên nhau vậy thì tạm thời hủy bỏ hiệp ước kia, còn bên Tần Lâm đã biết chưa?”

Thư Dao đáp: “Đã biết rồi ạ.”

Nghe thấy giọng điệu cô đã biết ngay Tần Lâm không phản đối chuyện này, nên trong lòng anh ta yên tâm hơn.

“Được rồi, chờ thân thể em khôi phục lại anh sẽ sắp xếp thời gian comeback cho em.” Trần Băng nói.

Thư Dao đáp: “Vâng.”

Tất máy, Thư Dao vẫn còn chưa hoàn hồn lại, thế là xong rồi ư? Trần Băng không hề tức giận, cũng không mắng cô hả?

Thư Dao vô cùng vui vẻ, đi ra ngoài nói với Khương Tri Ngật.

...

Từ sau khi bảo bảo ra đời, thời gian dường như trôi qua rất nhanh, Thư Dao có cảm giác như mình chỉ mới sinh đứa bé không được bao lâu, chớp mắt một cái cậu nhóc đã đầy tháng rồi, cuối cùng cô cũng đã hết tháng cử. Trong tháng ở cử phải kiêng rất nhiều thứ, vào ngày hết tháng ở cử đó, cô ở trong phòng tắm rất lâu, làm nhiều bước dưỡng da cho mình.

Trôi qua một tháng chuyên tâm chăm sóc, da cô đã trắng và mềm mịn lại, hoàn toàn không giống như mẹ bím sữa vừa sinh con được một tháng, cân nặng dường như cũng khôi phục lại ở mức trước khi mang thai, nhưng eo vẫn còn nhìn ra được dáng vẻ vừa sinh con, bây giờ không thể vận động mạnh nên mỗi ngày sau khi ăn xong Thư Dao chỉ có thể đi vài vòng. Trừ bụng ra thì những bộ phận khác đã quay về như cũ, ít nhất nhìn bên ngoài là thế, khí chất của cô nhìn trưởng thành và nội hàm hơn lúc trước khi mang thai, bên cạnh đó nụ cười rục rịch và đôi mắt to long lanh vẫn như thế.

Đẹp vô cùng.

Đã gần hết mùa hè, năm ngoái cô quen biết Khương Tri Ngật là vào mùa đông, cũng chính vào mùa đông họ phát sinh quan hệ rồi quyết định lập ra hiệp ước giả làm vợ chồng...Xuân hạ thu đông, cô và Khương Tri Ngật đã quen biết nhau cả năm rồi.

Trời đã vào thu nhưng trong không khí vẫn còn lưu giữ lại hơi thở của mùa hè.

Thư Dao không trang điểm, mặc một cái váy dài màu vàng nhạt.

Khương Tri Ngật giao cậu nhóc cho bảo mẫu, Thư Dao chạy tới, anh nghe được tiếng bước chân liền quay đầu, Thư Dao nhào vào lòng anh, cười hỏi: “Tri Ngật, em có đẹp không?”

Khương Tri Ngật vòng tay ôm eo cô, cúi đầu quan sát, khen ngợi: “Đẹp lắm.”

Thư Dao cong môi cười, bây giờ cậu nhóc đã có thể nghe được một ít âm thanh, nó rất quen với tiếng nói của Thư Dao và Khương Tri Ngật, nghe được tiếng của hai người thì không ngừng ề a trong lòng bảo mẫu.

Bảo mẫu nhìn vợ chồng hai người rồi cười bế cậu nhóc đi ra sân, ngồi dưới cái chòi phơi nắng.

Thư Dao nắm váy vòng vo một lúc, chớp chớp mắt hỏi: “Có phải em vẫn còn mập đúng không?”

Khương Tri Ngật nghiêm túc nhìn cô, đáp: “Không có.”

Thư Dao bây giờ giống như một đóa hoa mang theo những giọt sương sớm mai, cô dịu dàng nói: “Là em đẹp...hay là quần áo em đẹp hả?”

Khương Tri Ngật không suy nghĩ gì nhiều đáp lại ngay: “Là em đẹp.”

Thư Dao ôm anh, Khương Tri Ngật còn bổ sung thêm: “Giống như tiểu tiên nữ.”

Vừa mới hết tháng ở cử, Thư Dao giống như một chú chim được thả ra khỏi lồng, vừa hưng phấn vừa vui vẻ không thôi.

“Vậy còn anh là gì?” Nụ cười của cô vô cùng chói mắt.

Nụ cười trên môi Khương Tri Ngật vẫn không đổi: “Anh là cái gối bên cạnh tiểu tiên nữ.”

Thư Dao véo nhẹ anh, bật cười lên, nhìn dáng vẻ vừa thả lỏng vừa vui mừng.

Phát hiện mình mang thai là đầu năm, bây giờ đứa bé đã đầy tháng rồi, cũng đã hơn chín tháng, gần một năm, Thư Dao đúng là chịu khổ rất nhiều.

Khương Tri Ngật không lộ ra nhiều tâm tư, anh biểu đạt tình yêu thương cưng chiều cô bằng cách hôn cô, hôn cô, dịu dàng và tỉ mỉ.

Mang theo vẻ thâm tình và tình yêu nồng nhiệt.



Trong phòng không có ai, hai bảo mẫu thì ở ngoài vườn hoa, những người khác thì quét dọn nhà cửa. Thư Dao nhón chân lên ôm lấy cổ Khương Tri Ngật, hai người hôn nhau triền miên.

Mấy phút sau, mặt Thư Dao ửng hồng, đôi mắt đầy nước, hơi thở dồn dập. Thể chất của Khương Tri Ngật quá tốt, hơi thở không hề loạn. Bàn tay đặt phía sau lưng Thư Dao đang nhẹ vỗ về.

Váy màu vàng tôn lên làn da của cô, bả vai nhỏ nhắn, cổ thon đào, bên dưới là xương quai xanh đầy mê hoặc.

Giống như tiên nữ hạ phàm, xinh đẹp động lòng người.

Hai người ôm ấp trong phòng khách một lúc, cuối cùng vẫn nhớ ra cậu nhóc ở ngoài sân. Thư Dao bỏ Khương Tri Ngật ở lại, đi ra ngoài, lần vẩy tung bay như một con bướm vàng.

Thư Dao ôm cậu nhóc vào nhà, lúc này nó đã có thể thấy rõ được hình dáng, nên rất tò mò. Đôi mắt to giống y hệt Thư Dao, vô cùng sinh động và sạch sẽ, lúc không khóc thì nhìn khắp nơi.

Nằm trong lòng mẹ, ngửi được mùi hương quen thuộc, cậu nhóc vô cùng ngoan ngoãn, cọ cọ đầu vào ngực Thư Dao, bàn tay bé nhỏ nắm lấy áo cô.

Thư Dao bật cười cúi đầu nói: “Mẹ mẹ, mẹ là mẹ, mẹ...”

Cậu nhóc mở miệng phát ra một tiếng rất nhỏ, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Thư Dao, không ngừng khua tay múa chân.

Thư Dao dịu dàng nói: “Bảo bối, ta là mẹ con, phải nhớ hình dáng của mẹ đó.”

Tất nhiên cậu nhóc không hiểu Thư Dao nói gì, nhưng nhìn nó rất vui vẻ, tay chân không ngừng hoạt động, thậm chí còn nắm tóc Thư Dao.

Thư Dao vẫn cười ôn hòa, dáng vẻ dịu dàng. Cô nghiêng người để cậu nhóc nhìn thấy Khương Tri Ngật, tiếp tục dạy: “Bố..bố, bảo bối, đây là bố con.”

Khương Tri Ngật nắm tay cậu nhóc, trong mắt hiện lên vẻ dịu dàng.

Cậu nhóc a a, nhìn Khương Tri Ngật không rời mắt.

Khương Tri Ngật bật cười, ôm lấy cậu nhóc, tên nhóc này nằm trong ngực anh mà tò mò nhìn khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 54

Edit: Mộc Tử Đăng

Sau khi hết tháng ở cử, Thư Dao và Khương Tri Ngật mang cậu nhóc về nhà họ Khương ở vài ngày.

Hai người ở trong phòng Khương Tri Ngật, nhưng lần này có khác biệt chính là cả hai cùng ngủ trên giường mà không cần ngủ riêng như lần trước nữa.

Từ khi về đến nhà họ Khương, bảo bối nhỏ đã bị Chung Cầm và Khương Quốc Nguyên ‘cướp’ đi, người giúp việc ở nhà họ Khương đều đã làm ở đây nhiều năm nên mối quan hệ chủ tớ không nghiêm khắc như những nhà khác.

Chung Cầm ôm cậu nhóc mũm mĩm, hôm nay cậu mặc một bộ quần áo màu xanh nước biển, bàn tay nhỏ bé thường nắm lại thành quyền, gương mặt tròn trịa hay bĩu môi, ánh mắt to tròn sáng ngời, nhìn thấy đã yêu ngay. Cậu vẫn chưa biết lạ, nhiều người vây quanh lại không có bố mẹ cạnh bên thế nhưng vẫn không khóc, chỉ tò mò nhìn mọi người. Chung Cầm cúi đầu đùa với nó, nó còn toét miệng cười.

Thư Dao và Khương Tri Ngật bị bỏ rơi ở bên ngoài, hai người nhìn nhau cùng bật cười.

Người giúp việc, bảo mẫu và cả đầu bếp cũng quay quanh chọc cười nó, nhìn nét mặt Chung Cầm rất bình tĩnh nhưng thật ra bà rất kích động. Đến tuổi như họ, tính tình tốt đến thế, có chăm sóc bảo dưỡng nhìn trẻ trung thì cuối cùng vẫn muốn ôm cháu. Mặc dù bà và chồng chưa bao giờ thúc ép Khương Tri Ngật cưới vợ sinh con, nhưng khát vọng muốn có cháu trai cháu gái rất mãnh liệt.

Bất luận là cháu trai hay gái, miễn là con của Khương Tri Ngật thì họ đều thích. Nhà họ Khương không có những tư tưởng cổ hủ, mặc dù bối cảnh lớn mạnh nhưng cho đến giờ cũng không có quy định phải có con trai để kế thừa gia sản, trong nhà bọn họ con gái cũng có thể ưu tú giỏi giang, nên cháu trai hay gái đều giống nhau.

Không thể không nói, cậu nhóc này thừa hưởng gen tốt của bố mẹ, vẻ ngoài của Khương Tri Ngật và Thư Dao đều đẹp, cậu nhóc này chỉ mới đầy tháng

mà ngũ quan đã rõ đẹp, da căng mịn trắng nõn, sờ lên mềm mại. Mắt, mũi miệng, mỗi một bộ phận đều là sự kết hợp những ưu điểm của cả Thư Dao và Khương Tri Ngật.

Chung Cầm rất vui vẻ, trước kia luôn lo lắng Khương Tri Ngật không chịu kết hôn, không ngờ đột ngột lại có ngay con dâu, còn cả cháu trai nữa, Thư Dao vừa xinh đẹp vừa ưu tú, tính cách rất tốt, hiền lành, sinh con ra chưa được bao lâu mà đã được nhiều người yêu thích, mọi người đều muốn bế, lời khen gọi vang lên không dứt.

Chung Cầm vui vẻ ngất trời, tất cả mọi người cùng trò chuyện vui vẻ.

Trong phòng này không còn chỗ cho Thư Dao và Khương Tri Ngật, hai người cười với nhau rồi nắm tay đi ra vườn hoa.

Trước và sau nhà họ Khương đều có vườn hoa, ở vườn sau còn rộng hơn vườn trước, rất yên tĩnh. Hoa cỏ được chăm sóc rất đẹp, mặt trời còn chưa lặn, trong sân ngập tràn ánh nắng, hôm nay không khí cũng mát mẻ, nhiệt độ không quá cao.

Thư Dao mặc váy màu xanh tươi mát, phần eo nhỏ nhắn, nhưng gấu váy rất nề nếp dài tới đầu gối, lộ ra bắp chân thon dài trắng tấp, chân đi một đôi giày cao gót màu sáng, sau khi hết tháng ở cũ, cô đã khôi phục lại ánh sáng minh tinh chói mắt, nhưng vì chăm sóc cho cậu nhóc nên không mang theo đồ trang sức, còn trong mắt Khương Tri Ngật, cô luôn xinh đẹp.

Hai người nắm tay tản bộ trong vườn hoa, hương hoa cỏ thoảng thoảng quanh mũi, gió thổi nhẹ nhẹ. Trong phòng khách, bố mẹ Khương cùng với bảo mẫu đang chơi đùa với cậu nhóc.

Hai người đan mười ngón tay lại với nhau, Thư Dao nhắm mắt hít một hơi thật sâu, cười nói: “Hạnh phúc quá đi.”

Khương Tri Ngật nắm tay cô thật chặt, cũng mỉm cười theo.

Thư Dao mở to mắt, xúc động nói: “Em luôn có cảm giác không chân thật lắm...”

Về mặt Khương Tri Ngật mềm mại, anh xoa đầu cô.

Thư Dao nhìn hoa cỏ trong vườn, cúi đầu ngửi một đóa hoa đang nở rộ, nói: “Từ trước đến giờ em chưa từng nghĩ mình cũng có ngày hạnh phúc đến như vậy.”

Cô đứng dậy, nắm tay Khương Tri Ngật, giọng nói đầy xúc động, còn nụ cười trên môi vẫn dịu dàng rực rỡ.

“Bố, mẹ, con...” Thư Dao đếm từng người, giọng nói mềm mại: “Còn có anh nữa.”

“Bên cạnh có nhiều người yêu thương em như thế, em thật sự...” giọng nói Thư Dao có hơi nghẹn ngào, “Thật sự rất hạnh phúc.”

Mắt cô đột nhiên có chút đỏ, nhưng môi vẫn giữ nụ cười, cô không trang điểm, thế mà vẫn khiến Khương Tri Ngật động tâm như cũ.

Anh ôm cô, hôn lên tóc cô, nhỏ giọng nói: “Chúng ta sẽ còn hạnh phúc hơn nữa, hãy tin anh.”

Thư Dao gật đầu, tựa vào lòng anh, tiếng tim đập của anh khiến cô thấy an toàn rất nhiều.

Trong kế hoạch của Thư Dao chưa bao giờ hy vọng viễn cảnh xa vời như lúc này: Có bố mẹ Khương, Khương Tri Ngật, còn cả đứa con mềm mại đáng yêu...

Hạnh phúc tới quá đột ngột nên nhiều lúc khiến Thư Dao lo được lo mất. Cũng may, Khương Tri Ngật luôn ở cạnh cô, không ngừng truyền cảm giác an toàn cho cô.

...

Hai người ở lại nhà họ Khương vài ngày, cuối cùng Chung Cầm cũng phát hiện ra điều không đúng. Ngày trước khi phát hiện Thư Dao và Khương Tri Ngật ‘yêu đương’, Chung Cầm có nhiều lần nói qua muốn gặp bố mẹ Thư Dao, Khương Tri Ngật đã từ chối, khi đó Chung Cầm không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ do Thư Dao đang mang thai nên tạm thời không tổ chức hôn lễ, cũng không cần phải gặp mặt bố mẹ cô.

Nhưng bất kể là lúc mang thai, sắp sinh hay đến khi đứa bé ra đời, tới giờ đứa bé cũng đầy tháng rồi mà Chung Cầm vẫn không thấy bóng dáng bố mẹ Thư Dao đâu.

Bà và Khương Tri Ngật không phải để ý tới gia cảnh bố mẹ con dâu, bà chỉ nghĩ đến chuyện khác khiến mình đau lòng hơn. Bà không hỏi Thư Dao mà tìm Khương Tri Ngật hỏi.

Thư Dao không đề cập chuyện gia đình mình với Khương Tri Ngật, còn anh cũng giống như bố mẹ mình, không đi hỏi cô. Ấy vậy anh đã sớm nhận ra, cả quá trình mang thai cho đến khi đứa bé ra đời, Thư Dao không hề nhắc tới bố mẹ mình, hai vị trưởng bối đó cũng chưa từng xuất hiện.

Khương Tri Ngật vạch rõ mọi thứ trong chuyện tình cảm của mình, người anh nắm tay đi cả đời là Thư Dao, còn gia đình cô thế nào không liên quan, cho nên Thư Dao không nói anh sẽ không hỏi, cũng không điều tra.

Lúc Chung Cầm đến hỏi, Khương Tri Ngật nói đơn giản tránh những vấn đề này, lời giải thích vẫn giống như trước, do bố mẹ Thư Dao bận rộn hoặc nhà có việc gì đó.

Chung Cầm hiển nhiên nghe hiểu ý tứ trong lời nói của anh, bà thở dài không hỏi thêm nữa. Chỉ càng đau lòng và yêu thương Thư Dao hơn mà thôi.

Ở nhà họ Khương, cậu nhóc hầu như do Chung Cầm và Khương Quốc Nguyên trông, Thư Dao ngoại trừ cho bé bú sữa ra thì không còn việc gì khác. Nên mỗi ngày cô và Khương Tri Ngật đều ở vườn hoa sau nhà hưởng thụ thế giới của hai người, hoặc cùng xem phim, thảo luận kỹ thuật diễn.

Sau vài ngày, Thư Dao và Khương Tri Ngật dẫn cậu nhóc về. Đến bệnh viện kiểm tra hai lần thì bác sĩ bảo thân thể cô khôi phục lại rất tốt, có thể bắt đầu vận động mạnh chút, nhưng phải từ từ, không thể vừa hoạt động đã làm các động tác mạnh được ngay.

Sức khỏe và vóc dáng đã khôi phục lại hoàn toàn, Thư Dao cũng chuẩn bị quay lại với công việc, dù cô có lưu luyến Khương Tri Ngật và con trong thế giới ba người như vẫn không thể vứt bỏ sự nghiệp được.

Hơn nữa, sau khi mang thai sinh con, tính tình của cô cũng có chút thay đổi. Trước kia cô yêu sự nghiệp của bản thân vì nó có thể mang đến danh lợi cho mình, còn bây giờ cô yêu thương con và Khương Tri Ngật, sự nghiệp nghệ thuật dần dần trở thành sở thích của cô, và muốn làm tấm gương cho con. Cô và Khương Tri Ngật không thiếu tiền, hai người yêu nhau dựa trên sự bình đẳng, cô sẽ không vì kiếm tiền mà dựa vào Khương Tri Ngật, con đã ra đời, cô muốn sau này nó lớn lên sẽ kiêu ngạo vì có một người mẹ thế này.

Cô muốn gia đình, cũng muốn có cả sự nghiệp.

...

Sắp đến sinh nhật Thư Dao, đứa bé cũng đã được năm mươi ngày rồi, đôi mắt càng ngày càng lộ ra vẻ xinh đẹp.

Trần Băng liên lạc với Thư Dao, bảo phải chuẩn bị sinh nhật. Năm năm trước khi Thư Dao chưa nổi tiếng, vào sinh nhật của cô, cô sẽ tặng phúc lợi cho fan hâm mộ như tổ chức fan meeting, mời vài người hâm mộ, cùng nhau trải qua một ngày sinh nhật đơn giản, cô còn tặng quà cho họ. Hai năm nay từ khi nổi tiếng và có chỗ đứng ổn định, thì không tổ chức fan meeting nữa. Ngày sinh nhật sẽ bên cạnh các đồng nghiệp cùng công ty.

Mở một buổi tiệc sinh nhật nhỏ, chụp ảnh, cũng như đăng bài nhấn nhủ đến fan hâm mộ. Fan hâm mộ hiện nay vô cùng bảo vệ cho thần tượng của mình, không muốn họ chịu tủi thân.

Trần Băng đã bàn bạc với Thư Dao xem sinh nhật năm nay tổ chức thế nào, Thư Dao hơi ngượng ngùng, áp ứng không thành lời.

Trần Băng buồn bực hỏi: “Em sao vậy? Có ý kiến gì không? Từ tháng trước fan hâm mộ của em đã điên cuồng nhắc nhở anh và mọi người, họ đang chờ hình sinh nhật của em đó.”

Thư Dao nói: “Chuyện này, Trần ca à...”

Trần Băng: “Hử?”

Thư Dao ho nhẹ một tiếng, nói: “Năm nay không cần tổ chức tiệc sinh nhật cho em đâu.”

Trần Băng kinh ngạc nói: “Không cần hả? Sao có thể chứ, em còn phải đăng hình lên cho fan xem nữa đó.”

Thư Dao nhỏ giọng đáp: “Khụ, thật sự không cần mà.”

Trần Băng cau mày, đang định hỏi lại thì chợt nghĩ tới điều gì, anh ta bừng tỉnh ngộ.

Trần Băng cười nói: “Muốn trải qua ngày đó với Khương Tri Ngật hả?”

Xuất đạo nhiều năm rồi, Thư Dao chưa bao giờ nói chuyện yêu đương với ai, phần lớn những cuộc trò chuyện giữa cô và Trần Băng chỉ xoay quanh công việc.

Cô ngượng ngùng nhỏ giọng nói: “... Vâng ạ.”

“À...” Trần Băng cười nói: “Do anh quên mất, vậy thì hủy bỏ tiệc sinh nhật thôi. Nhớ khi nào rảnh thì đăng bài lên weibo, fan hâm mộ luôn bảo nhớ em đó.”

Thư Dao nói: “Được ạ.”

Đề điện thoại xuống, cô vỗ mặt mình, nhẹ thở ra một hơi.

Sinh nhật mình...

Thư Dao ngồi trên giường, ôm gối lăn qua lộn lại. Vào tuần trước, Khương Tri Ngật đã ‘hẹn trước’ với cô vào ngày sinh nhật rồi, thật ra thì anh không cần nói cô cũng muốn trải qua ngày này với anh.

Trước kia thì không sao vì bản thân cũng không có người thân nào bên cạnh, tổ chức sinh nhật phân nửa vì thói quen, nửa còn lại vì muốn vỗ về fan hâm mộ, bản thân cô cũng không nghĩ quá nhiều.

Còn bây giờ khác xưa rồi, cô có người yêu và con trai, đối với ngày sinh nhật dĩ nhiên là muốn trải qua cùng người nhà rồi.

Thư Dao vui vẻ chờ ngày sinh nhật đến.

...

Vào ngày sinh nhật, Thư Dao mặc trang phục lộng lẫy, vào buổi chiều bố mẹ Khương đã đến đón cậu nhóc đi, sữa dự trữ cũng còn nhiều, được bố mẹ Khương mang về nhà.

Thư Dao ngồi trước gương trang điểm, cẩn thận tô son, sợi dây chuyền trên cổ phát ra ánh sáng lấp lánh rực rỡ, vô cùng chói mắt.

Cô mỉm cười, kiểm tra lớp trang điểm của mình lần cuối. Người phụ nữ trong gương mắt ngọc mây ngài, mái tóc dài mượt đen bóng, chiếc váy dài màu rượu đỏ làm nổi bật lên làn da trắng nõn như ngọc đầy mịn màng, bên dưới gấu váy là đôi chân thon dài thẳng tắp, nhìn cô như một đóa hoa đầy sức sống nhưng không mất vẻ cao quý, ưu nhã lại xinh đẹp.

Cô xoay một vòng trước gương, xác nhận mình đã hoàn mỹ. Lúc này mới cầm túi xách mang giày cao gót đi tìm Khương Tri Ngật.

Khương Tri Ngật đứng lúc cũng đi ra khỏi phòng mình, người đàn ông cao lớn mặc âu phục đen cao cấp, vai rộng eo hẹp, hai chân thon dài, đẹp trai vô cùng.

Anh cúi đầu sửa sang lại ống tay áo, vẻ mặt bình thản, gương mặt đẹp trai, đáng người hoàn mỹ, đầy mùi vị cấm dục.

Thư Dao nuốt một ngụm nước bọt.

Khương Tri Ngật nghe được tiếng động thì ngẩng đầu lên, trong đôi mắt lạnh lùng lập tức xuất hiện ý cười.

Người đàn ông cài lại khuy ống tay áo, giang hai tay ra. Thư Dao đạp giày cao gót nhanh chân chạy đến nhào vào lòng anh, vòng hai tay ôm eo anh, mặt dán lên ngực anh, cảm nhận bắp thịt rắn chắc mạnh mẽ trên người anh.

Thư Dao giống như con trai, cọ cọ trước ngực anh, gương mặt nhanh chóng đỏ bừng.

Khương Tri Ngật cúi đầu hôn cô, Thư Dao cười nói: “Anh đẹp trai quá đi.”

Khương Tri Ngật cười nói: “Em cũng rất xinh đẹp.”

Hai người nhìn nhau cười, nắm tay nhau đi xuống lầu. Người giúp việc đã thân quen với Thư Dao, trông thấy hai người đi xuống, còn ăn mặc long trọng như thế, đứa bé lại được vợ chồng Chung Cẩm đón đi thì biết ngay hai người có chuyện quan trọng.

Mọi người cười tươi nhìn họ, Thư Dao đỏ mặt ngồi vào xe.

...

Trên tầng cao nhất của nhà hàng Lâm Giang, toàn bộ cảnh đêm bên sông phản chiếu lên trên cửa sổ sát đất.

Tiếng đàn dương cầm du dương vang vọng, thắm trải sàn có hoa văn đỏ vàng xen kẽ vô cùng tinh xảo và sang trọng, bước đi trên đó hoàn toàn không phát ra âm thanh.

Khương Tri Ngật nắm tay Thư Dao, trong cả phòng ăn không có một ai. Chỉ có một ngọn đèn trên trần nhà chiếu vào một bàn ăn ở giữa.

Người phục vụ dẫn hai người đi đến bàn ăn ngồi xuống, khúc dương cầm đổi sang bài To Alice\*. Trong phòng ăn chỉ có hai ngọn đèn, một ngọn đèn chiếu xuống bàn ăn, còn một cái khác chiếu vào nghệ sĩ dương cầm ở cách đó không xa.

Màu trắng đen vô tận đánh vào thị giác, khiến Thư Dao cảm thấy thế giới này chỉ còn lại cô và anh.

Người phục vụ kéo ghế ra, Thư Dao hơi nâng váy ưu nhã ngồi xuống. Tác phong của Khương Tri Ngật cũng nhẹ nhàng.

Khúc dương cầm nhẹ nhàng vang lên như dòng nước chảy, người phục vụ mang thức ăn lên, trước mặt Thư Dao đặt một ly nước ép trái cây, cô nhấp một ngụm, sau đó nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ, nhẹ giọng nói: “Đẹp quá...”

Khương Tri Ngật cười, hai người thoải mái dùng bữa, cũng không quan tâm đáng về lúc ăn, lúc muốn cười sẽ cười, muốn hôn liền hôn ngay, tự nhiên giống như ở nhà.

Đây là hình ảnh hạnh phúc mà Thư Dao đã từng mơ mộng.

Cho dù chỉ đơn giản cùng nhau dùng bữa nhưng cô cũng thấy vô cùng hạnh phúc. Đã nhiều năm năm rồi, ngoài trừ Trần Băng và những đồng nghiệp

khác ra thì Khương Tri Ngật là người duy nhất tổ chức sinh nhật vì cô.

Hai người khẽ chạm ly, trong mắt chỉ có hình ảnh của đối phương.

Bởi vì đang trong quá trình chuẩn bị kế hoạch comeback, nên Thư Dao muốn giữ dáng, cô không ăn nhiều. Hai người ăn xong, nụ cười trên môi Thư Dao vẫn rực rỡ, ánh mắt lấp lánh.

...

Người phục vụ đẩy xe thức ăn đến, dương cầm đã đổi sang khúc nhạc khác, Thư Dao không nhớ đó là bài gì, ngoài cửa sổ đột nhiên vang lên hai tiếng bùm bùm, cô kinh ngạc nhìn ra, là pháo hoa, nhiều đóa pháo hoa đẹp để nở rộ trên mặt sông.

Chiếc bánh kem cao ba tầng tựa như không phải là đồ ăn mà giống một tác phẩm nghệ thuật hơn. Ở tầng trên cùng có hình một người phụ nữ mặc lễ phục xinh đẹp, bên trong ôm một đứa bé sơ sinh.

Thư Dao đứng dậy, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Người phụ nữ xõa tóc ngang vai, ngũ quan vô cùng sống động, môi hơi cong, khí chất dịu dàng điềm tĩnh, người trên bánh kem là cô, còn đứa bé trong lòng chính là con của cô và Khương Tri Ngật.

Hốc mắt Thư Dao lập tức đỏ lên, cô không nói gì.

Người phục vụ lặng lẽ rời đi, cuối cùng Thư Dao cũng nhớ ra khúc dương cầm này tên là gì.

MARIAGE D ‘AMOUR\*, tên tiếng Trung 《Hôn lễ trong mơ》

Thư Dao ngây người, Khương Tri Ngật ôm một bó hoa hồng đỏ rực xinh đẹp, khuôn mặt đẹp trai tựa như chàng bạch mã hoàng tử trong truyện cổ tích, đôi mắt sáng ngời, dịu dàng mềm mại.

“Chúc em sinh nhật vui vẻ.” Khương Tri Ngật nhẹ nhàng nói: “Thư Dao.”

Thư Dao ngây ngốc nhận lấy bó hoa, qua một lúc mới che giấu tâm tư cúi đầu ngửi hương hoa, cô chớp chớp mắt kiềm nén nước mắt.

Bó hoa rất to, lúc cô cúi đầu dường như có thể che cả mặt cô.

Khúc dương cầm dần chậm lại, toàn bộ phòng ăn chỉ còn lại một ngọn đèn tại bàn ăn của họ.

Thư Dao đỏ mắt ngẩng đầu, Khương Tri Ngật quỳ một chân trên đất, trên tay cầm một hộp nhung đỏ, bên trong có một chiếc nhẫn kim cương rất đẹp.

Tim Thư Dao đập nhanh điên cuồng, bản thân cô cũng quên mất phải nói chuyện.

“Thư Dao.” Khương Tri Ngật gọi tên cô, giọng nói dễ nghe như khúc dương cầm đang vang lên.

“Lấy anh nhé.” Người đàn ông nhẹ giọng nói.

“Anh muốn trở thành người bố hợp pháp của con, trở thành chồng hợp pháp của em.”

“Đồng ý nhé em?”

Mặt mày anh như tranh vẽ, trong mắt chứa đựng dịu dàng không sao kể hết.

“Em có đồng ý lấy anh không Thư Dao?” Khương Tri Ngật dịu dàng nói.

Nước mắt không kiềm nén được rơi ra, rơi vào cánh hoa hồng đỏ tươi, cô vội quay đầu đi, không để nước mắt làm bẩn bó hoa.

Khương Tri Ngật vẫn quỳ một gối như cũ, ánh mắt dịu dàng, bao dung lại cung chiều, kiên nhẫn chờ câu trả lời của cô.

Nước mắt rơi trên khuôn mặt xinh đẹp của cô, cô duỗi bàn tay hơi run rẩy ra, giọng nói nghẹn ngào lại mang theo vui mừng.

“Em đồng ý,” Thư Dao khóc nói, “Em đồng ý!”

Khương Tri Ngật đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của cô, ngay sau đó cầm lấy bàn tay rồi hôn lên ngón tay đeo nhẫn.

Thư Dao khóc không thành tiếng, Khương Tri Ngật đứng dậy, không thể làm gì khác chi biết cung chiều cô hơn. Thư Dao đặt bó hoa xuống, nhào vào lòng anh, Khương Tri Ngật ôm lấy cô.

Người phụ nữ khóc trông vô cùng đáng thương, nhưng không giống như đang đau khổ. Khương Tri Ngật lại không thể đoán được vì sao cô khóc.

“Hu hu hu...” Thư Dao không kiềm chế được cảm xúc của mình, lau toàn bộ nước mắt lên bộ âu phục đắt tiền của anh.

Khương Tri Ngật ôm vai cô, đợi một lúc nhưng cô vẫn còn khóc. Anh cúi đầu, Thư Dao chôn mặt trong ngực anh không chịu ngẩng đầu lên.

Khương Tri Ngật không còn cách nào khác đành nâng mặt cô lên, cúi đầu hôn từng giọt nước mắt đang rơi ra, từ khóe mắt cho đến môi.

Rốt cuộc Thư Dao cũng ngừng khóc, thân thể hơi ngã ra sau. Khương Tri Ngật ôm eo cô, hai người đứng đó nhiệt tình hôn nhau.

Mấy phút sau, hai mắt Thư Dao sưng đỏ, cô tựa vào ngực anh.

Khương Tri Ngật nhẹ giọng nói: “Còn khóc nữa không?”

Thư Dao vừa bối rối lại xấu hổ, cô lắc đầu rất nhẹ.

Khương Tri Ngật nói: “Em có vui không?”

Thư Dao gật đầu: “Rất vui ạ.”

Khương Tri Ngật cười: “Cho nên vui quá mới khóc lâu như vậy à?”

Thư Dao che mặt, đánh nhẹ anh một cái. Khương Tri Ngật bắt được cổ tay cô, lại hôn lên ngón tay đeo nhẫn lần nữa.

Mặt Thư Dao đỏ bừng, cô cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trên tay, trong mắt chứa đầy hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đào* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 55

Edit: Mộc Tử Đăng

Thư Dao ôm bó hoa, tay còn lại nắm tay Khương Tri Ngật, trên ngón áp út có chiếc nhẫn sáng lấp lánh. Cô vừa đi vừa cúi đầu ngửi hoa, còn bàn tay hai người không ngừng đụng đưa, giống như một bạn học nhỏ, đi được hai bước lại nhảy lên một cái.

Khương Tri Ngật bật cười, anh nắm chặt tay cô, nói: “Đi chậm lại thôi em.”

Thư Dao dừng bước, vui vẻ ngoan ngoãn đáp: “Vâng vâng ạ.”

Không tiếp tục nhảy lên nữa, cô nghiêm túc tay trong tay bước lên xe anh, tài xế lái xe đi, ở giữa có tấm màn ngăn cách.

Thư Dao sờ bông hoa còn đọng lại giọt nước, hỏi: “Bao nhiêu đóa hoa vậy anh?”

Khương Tri Ngật nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, đáp: “Chín mươi chín đóa.”

Thư Dao cười, Khương Tri Ngật nói tiếp: “Thiên trường địa cửu.”

Thư Dao vô cùng hạnh phúc, mặt chôn sâu vào bó hoa, hít một hơi, sau đó ngẩng đầu lên: “..Thơm quá đi thôi.”

Khương Tri Ngật nhìn cô mỉm cười.

Qua vài giây sau cô lại khen: “Vô cùng đẹp luôn!”

Khương Tri Ngật vẫn không đáp lời, ánh mắt anh đầy dịu dàng.

“Em thích hoa hồng nhất.” Thư Dao cười tủm tỉm nói.

Khương Tri Ngật nắm tay cô, “Nếu thích thì mỗi ngày anh đều tặng cho em.”

Thư Dao cười cong cả mắt, vang một tiếng.

...

Về đến nhà đã gần mười một giờ, người giúp việc cũng đã đi nghỉ ngơi cả rồi. Hai người lên lầu, Thư Dao tìm một bình hoa để cắm vào, còn Khương Tri

Ngật đi tắm.

Thư Dao ngồi trước bàn, nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm, nhìn bó hoa hồng xinh đẹp đầy khát khao, cô sờ cánh hoa, trong ngực tràn đầy hạnh phúc.

Cô lấy điện thoại ra, soạn một tin đăng lên weibo:

*“Chúc mừng sinh nhật. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ và làm bạn với tôi, cảm ơn tất cả đã không chia không rời.*

*Ra mắt được tám năm, không quên thuở ban đầu, luôn luôn cố gắng.*

*Hôm nay tôi rất hạnh phúc. Cảm ơn...vì gặp được anh.”*

Còn kèm theo hai ảnh chụp. Một tấm là hình cô và Khương Tri Ngật nắm tay nhau, trên ngón áp út của hai người đều có đeo nhẫn, chiếc nhẫn kim cương trên tay Thư Dao vô cùng chói mắt.

Còn một tấm khác là bóng lưng của người đàn ông, anh đứng ngược sáng, ánh sáng lại mờ tối, cả người anh cao lớn, một tay bỏ vào túi quần, anh mặc áo sơ mi trắng và quần tây đen, vai rộng eo hẹp, hai chân thẳng tắp thon dài.

Thư Dao nhìn bóng lưng anh một lúc, môi cong lên rồi nhấn nút đăng, kế đó thoát khỏi weibo, bỏ điện thoại qua một bên.

Khương Tri Ngật tắm xong đi ra đến lượt Thư Dao cầm khăn tắm bước vào. Hình ảnh này rất bình thường nhưng tim Thư Dao không tự chủ được đập lên rộn ràng, trong phòng tắm, làn da cô trắng như tuyết, vì hơi nóng của nước nên hai gò má hồng hồng tự nhiên.

Cô hít sâu một hơi, mặc áo choàng tắm rồi đi ra, lúc cô bước ra Khương Tri Ngật đang xem điện thoại.

Thư Dao không biết anh có phát hiện ra tin weibo của mình không, ngón tay nắm áo choàng tắm rất chặt, thời tiết đang ở đầu thu, trên sàn nhà được lót thảm dày, nước từ trên người cô chảy xuống rơi vào trong thảm.

Khương Tri Ngật đặt điện thoại xuống, trong mắt chứa ý cười, không nhìn ra có gì khác thường.

Thư Dao cũng mỉm cười, cô giả vờ tỏ ra bình tĩnh. Khương Tri Ngật đã thay áo ngủ xong, hôm nay con không ở đây nên hai người tất nhiên là ngủ cùng phòng rồi.

Sấy tóc xong, không đợi cô đặt máy sấy xuống thì cổ tay đã bị một bàn tay khác giữ lại.

Khương Tri Ngật đứng sau lưng cô, lấy máy sấy xuống nhẹ nhàng đặt lên bàn.

Anh khom người đến gần mái tóc dài của cô, nhắm mắt lại khẽ nói: “Thơm quá..”

Tim Thư Dao đập như trống chầu, bàn tay Khương Tri Ngật vuốt ve từ mái tóc cho đến cái cổ thon dài và Thư Dao rất không có tiền đồ run lên một cái.

Khương Tri Ngật tựa như cười khẽ, môi dán lên mái tóc dài của cô, nói: “Cảm ơn...vì gặp được anh?”

“Anh này là ai vậy?”

Giọng nói của anh vừa trầm thấp và khàn khàn, chứa đựng sự nguy hiểm.

Thư Dao nắm tay anh, quay đầu lại, mũi hai người chạm vào nhau, cô nhỏ giọng đáp: “Là anh...cảm ơn vì gặp được anh.”

Hơi thở của anh ấm áp, hỏi lại: “Có thật không?”

Thư Dao cố gắng duy trì vẻ bình tĩnh: “Vâng ạ.”

Một bàn tay khác của Khương Tri Ngật cũng nắm tay cô, nói: “Em đang bày tỏ với anh đó sao?”

Ngồi tư thế này cũng không mấy thoải mái, hô hấp Thư Dao có hơi loạn, cô khó khăn nói: “Vâng...”

Đột nhiên bên eo bị siết chặt, cả người cô bay lên không trung, tầm mắt trở nên cao hơn, chợt thân dưới cảm thấy lạnh như băng.

Tầm mắt của cô và Khương Tri Ngật ngang nhau, hai người đều thấy được ánh sáng trong mắt đối phương, cũng có hơi kinh ngạc.

Cô bị anh ôm ngồi lên bàn trang điểm.

“Ngoan lắm” Khương Tri Ngật cười dịu dàng.

Đôi mắt Thư Dao óng ánh, cô trừng mắt nhìn anh.

Khương Tri Ngật cúi người, một tay chống lên kính, một tay khác ôm eo cô, nhẹ nhàng hôn xuống.

Thư Dao nhắm mắt ngẩng đầu.

Mấy giây sau, hai người tách ra, Khương Tri Ngật giơ tay lên lau qua môi cô, dịu dàng nói: “Đây là phần thưởng cho em.”

Thư Dao chớp chớp mắt, cố làm ra vẻ sâu xa: “Ồ...vừa rồi anh làm gì vậy hả?”

Khương Tri Ngật khẽ cười, lại cúi người xuống lần nữa, hôn sâu và lâu hơn, hôn để nói cho cô biết anh đang làm gì.

Mấy phút sau, sắc mặt Thư Dao đỏ bừng, hô hấp hỗn loạn. Đôi mắt đen nhánh to tròn đầy ướt át, mái tóc tỏa ra mùi hương thoang thoảng mê hoặc, làn da trắng nõn mềm mại.

Xinh đẹp vô cùng, mỗi một bộ phận trên người cô đều hấp dẫn anh. Phát ra lời mời gọi với anh.

Ánh mắt Khương Tri Ngật dịu dàng, anh khẽ vuốt mái tóc dài của cô, giọng nói trầm khàn: “Anh có thể...hành nghề bất hợp pháp được không?”

Thư Dao đỏ mặt cười, nâng bàn tay phải lên, chiếc nhẫn trên ngón áp út sáng lấp lánh, “Không phải không hợp pháp, chúng ta hợp pháp cơ.”

Khương Tri Ngật khẽ cười, bàn tay bên eo cô hơi dùng sức, ôm ngang người Thư Dao lên.

Thư Dao nhanh chóng ôm lấy cổ anh, trong mắt giống như chưa theo kịp tình tiết.

Khương Tri Ngật cúi đầu hôn lên đôi mắt xinh đẹp của cô, nói: “Đúng thế, là hợp pháp.”

Thư Dao bật cười, Khương Tri Ngật đặt cô lên giường, duỗi tay nhẹ nhàng cởi giày buộc áo choàng tẩm ra, da Thư Dao từ từ ửng hồng lên, ánh mắt thể nhưng không né tránh, tầm mắt hai người đối nhau.

“Thầy Khương...” Âm thanh phát ra mềm nhũn, âm cuối còn hơi run rẩy, nũng nịu mê người.

“Muốn vận động với nhau hả anh?” Cô ngụy trang tỏ ra bình tĩnh, không thể để lộ ra sự xấu hổ và hưng phấn của bản thân.

Sắc mặt cô như bị lửa nung, cả người như nằm trên đám mây, khiến tâm trạng cô vừa bị say vừa thanh tỉnh.

Khương Tri Ngật nắm tay cô, cúi đầu trịnh trọng đặt một nụ hôn dịu dàng lên ngón áp út.

“Bà Khương à, em có muốn không hửm?” Giọng nói của anh trầm thấp, mang theo ý cười.

Thư Dao trừng mắt nhìn anh, mười ngón tay đan chặt với nhau, thật thà đáp: “Muốn.”

“Ngoan.” Giọng nói Khương Tri Ngật cực kỳ dịu dàng, mang theo sức hấp dẫn trí mạng.

“Bảo bối thật thà nên nhận được nhiều phần thưởng hơn.”

“Anh muốn thưởng gì hả? Ừm...”

Hô hấp dồn dập, hơi thở hỗn loạn, trên trán toát đầy mồ hôi. Khương Tri Ngật dùng hành động thực tế để trả lời câu hỏi của Thư Dao.

..

Trăng sáng treo trên đỉnh đầu, trên bầu trời đầy sao sáng, chúng tựa như đang chúc phúc cho đôi vợ chồng trong phòng.

“Cảm ơn em...anh cũng thế.” Khương Tri Ngật dịu dàng nói, “Sinh nhật vui vẻ, anh yêu em Dao Dao.”

...

Sáng ngày hôm sau, Thư Dao tỉnh dậy liền thấy được đôi mắt ngậm ý cười của Khương Tri Ngật.

Eo và chân hơi mỏi, Thư Dao nằm trong lòng Khương Tri Ngật, mới vừa tỉnh ngủ nên đầu óc còn chưa tỉnh táo.

Dáng vẻ mờ mịt có chút đáng yêu.

Khương Tri Ngật hôn lên trán cô, nói: “Chào buổi sáng bà Khương.”

Thư Dao từ từ tỉnh lại, sau đó trừng lớn hai mắt...hai người họ đều không mặc quần áo đó.

Cô chôn mặt trong ngực anh, buồn bực một lúc mới ngẩng đầu lên, khuôn mặt xinh đẹp động lòng người, nhỏ giọng nói: “À...em còn chưa phải bà



Khương đầu.”

Cánh tay Khương Tri Ngật siết chặt lại: “Hôm nay cục dân chính có mở cửa.”

Thư Dao ngây ngốc, Khương Tri Ngật cười khê: “Anh sẽ biến em thành bà Khương hợp pháp.”

Thư Dao bị hành động mạnh mẽ của anh làm bối rối, cô ngỡ ngác để anh ôm mình dậy, hai người vào phòng tắm tắm rửa, người trẻ tuổi nên dư thừa tình lực... hai người ở trong phòng tắm hơn một tiếng đồng hồ mới ra ngoài. Cả người Thư Dao đỏ ửng, tóc ướt nhỏ giọt, giống như một đứa trẻ bị quần khăn tắm, Khương Tri Ngật ôm ngang người cô, từ đầu tới chân của Thư Dao không còn chút sức lực nào, đôi mắt đỏ bừng vì vừa mới khóc vài lần trong phòng tắm.

Khương Tri Ngật cẩn thận đặt cô lên giường, Thư Dao tố cáo anh: “Vừa rồi em đã nói không muốn mà anh còn bắt nạt em!”

Giọng nói mềm nhũn không chút khí lực, còn mang theo vẻ nũng nịu.

Khương Tri Ngật nhẹ nhàng lau nước trên người cô, cung chiều nói: “Xin lỗi em, anh sai rồi.”

Thư Dao cong ngón chân lên, tiếp tục tố cáo: “Anh còn làm thế...chân, chân em cũng mỗi muốn chết luôn.”

Khương Tri Ngật không có sở thích phóng túng với người khác, nhưng từ khi gặp được Thư Dao, anh lại phát hiện được nhiều điều bất ngờ trên người mình.

Vừa rồi lúc giãy vò cô trong phòng tắm, Thư Dao vừa khóc vừa cắn anh.

Khương Tri Ngật đau lòng nói: “Còn đau không em?”

Anh dịu dàng như vậy làm Thư Dao hơi ngượng ngùng, cô vốn đang làm nũng với anh mà.

“Ừm...” cô nhỏ giọng đáp.

Khương Tri Ngật lấy khăn lông quấn tóc cô lại, rồi ôm eo cô, dịu giọng nói: “Anh giúp em xoa nhé?”

Tay anh vừa mới đặt vào eo cô thì thân thể cô giống như có một dòng điện chạy qua, lập tức run rẩy, cảm giác tê dại truyền từ eo cho tới lòng bàn chân.

Thư Dao bắt lấy tay anh, cười méo mếu đáp: “Không cần đâu.”

Khương Tri Ngật bật cười, không nói gì nữa, kéo cô vào trong ngực mình, nhẹ nhàng xoa eo cho cô. Tối hôm qua hai người ngủ trễ nhưng tinh thần của Khương Tri Ngật rất tốt, còn Thư Dao hơi mệt, cảm giác mỗi eo giảm khá nhiều, cô dần dần thấy mệt hơn, ngã đầu lên vai Khương Tri Ngật, còn ngáp vài cái.

Khương Tri Ngật xoa cho cô một lúc mới lấy máy sấy tóc ra nói: “Sấy khô tóc rồi ngủ tiếp nha em?”

Thư Dao cố gắng mở mắt, nói: “Chút nữa thì...con về rồi.”

Khương Tri Ngật nhẹ nhàng nói: “Anh trông nó cho là được rồi.”

Thư Dao cực kỳ mệt mỏi, lúc này ánh mắt có hơi đỏ: “Ừm, không cần đâu, em hơi nhớ con rồi.”

Khương Tri Ngật không miễn cưỡng cô, sấy khô tóc cho cô, hai người thay quần áo xong thì đi ăn sáng.

Tinh thần Khương Tri Ngật vô cùng phấn chấn, sắc mặt Thư Dao hồng hào lại mang theo chút mệt mỏi.

Người giúp việc bày bát đĩa lên bàn, Thư Dao cầm điện thoại đăng nhập vào weibo, hai giây sau mọi sự mệt mỏi dường như bay biến hết, cô kinh ngạc nhìn chăm chăm vào điện thoại.

Khương Tri Ngật ung dung thong thả uống cà phê, thấy cô kinh ngạc cũng không có gì khác thường.

Thư Dao cúi đầu rồi ngẩng đầu, sau đó cúi đầu ngẩng đầu vài lần nữa, lúc thì nhìn điện thoại, lúc lại nhìn Khương Tri Ngật, cứ lặp đi lặp lại mấy lần nhưng sắc mặt Khương Tri Ngật vẫn bình tĩnh.

Vào lúc 11h30 tối hôm qua, sau khi cô đăng tin weibo thì nửa tiếng sau Khương Tri Ngật đã đăng bài lên weibo:

*“Chặng đường tương lai sau này còn rất dài, anh đều muốn tham dự vào mỗi lần sinh nhật của em. Chúc em sinh nhật vui vẻ, cô gái của anh.”*

Không chờ mở bình luận ra xem thì Thư Dao cũng biết trong đó mưa gió sấm rền dữ dội đến mức nào rồi.

Khương Tri Ngật vẫn đang bình tĩnh uống cà phê, không hề quan tâm đến bản thân mình đã đưa tới một cơn sóng dữ trong giới.

Người giúp việc mang sữa nóng lên, cô run rẩy uống một ngụm, mở thanh tìm kiếm ra xem.

“Ôiiii, chân nè! Eo nè! Vai nữa! Là nam thần của tôi không sai đi đâu được!”

“Trời ơi, Khương nam thần đây sao? Cô gái của anh? Cô gái? Cô gái....chết bất ngờ vì bị ghen tức ăn cho chó.”

“Tôi cũng muốn làm cô gái của nam thần cơ, hu hu hu.”

“Ánh sáng đến tối, cấu trúc hoàn mỹ, tâm hình này rất đẹp, là Thư nữ thần chụp sao?”

Thư Dao bật cười, vui vẻ nói: “Là tôi chụp đấy.”

Khương Tri Ngật ngẩng đầu nhìn cô, Thư Dao lập tức che miệng lại.

“Mọi người có phát hiện ra chiếc nhẫn trên tay Thư Dao lại đổi chiếc khác không? Hoàn toàn khác với chiếc bị chụp trong ngày lễ tình nhân đấy? Là quà sinh nhật của Khương nam thần à?”

Thư Dao gật đầu, cúi đầu liếc nhìn chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út của mình.

“Tôi muốn biến thành cái quần tây của nam thần, như vậy có thể ôm đùi nam thần rồi...”

“Phụt...” Thư Dao phun sữa trong miệng ra, Khương Tri Ngật đặt ly cà phê xuống, dù bận rộn nhưng thần thái rất ung dung.

Thư Dao vô cùng vui vẻ nói: “Người hâm mộ đều YY thân thể anh đó.”

Khương Tri Ngật nhiu mày, không tỏ rõ ý kiến.

Thư Dao lắc đầu nói: “Chúng ta lại lên hot search rồi.”

Khương Tri Ngật bình tĩnh đáp: “Bình thường thôi.”

Thư Dao nhìn anh một cái, sau đó đặt điện thoại xuống, ăn trứng ốp, nhỏ giọng nói: “À..sao không nói với em hả?”

Khương Tri Ngật cười nói: “Nói gì hửm?”

Thư Dao nuốt đồ ăn trong miệng xuống, trả lời: “Thì anh đăng bài lên weibo ý, sao không nói với em chứ.”

Khương Tri Ngật bình tĩnh dùng bữa, nói: “Em bày tỏ cũng không thêm nói với anh mà.”

Thư Dao ngây người một lúc, lắp bắp nói: “Em, em không không có bày tỏ gì nha..”

Khương Tri Ngật đặt nĩa xuống, nụ cười ôn hòa, “Ừ, là anh bày tỏ.”

Thư Dao dờ khóc dờ cười, lấy ly cà phê của anh lại, cười nói: “Hôm nay phạt anh không được uống cà phê. Anh tự kiểm điểm đi.”

Tự kiểm điểm... câu này đủ tuyên bố mối quan hệ của hai người.

Mặc dù trước đây hai người có khoe ân ái, trong mắt giới truyền thông và người hâm mộ thì hai người đã là vợ chồng rồi. Tuy nhiên chỉ có Thư Dao biết, tối qua hai người mới là lần đầu thể hiện tình cảm thật sự của mình.

Tuy dùng giọng trách móc nhưng khóe miệng không kiềm lại được độ cong.

Khương Tri Ngật nói: “Không được uống cà phê vậy thì anh uống sữa.”

Thư Dao đang bụng ly uống. Khương Tri Ngật đột nhiên đứng dậy, chống một tay lên bàn, cúi người xuống hôn cô.

Thư Dao tròn to hai mắt, không biết làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Dao* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 56

Edit: Mộc Tử Đằng

Đến trưa Chung Cầm đưa cậu nhóc trả về cho hai người, bà còn ở lại dùng cơm và chơi với nó một lúc nữa mới đi.

Tối hôm qua cho đến cả buổi sáng hôm nay Thư Dao cũng chưa được gặp con nên sau khi Chung Cầm rời đi, cô luôn ôm cậu nhóc không rời tay, lúc nó ngủ thì đặt bên cạnh, cô nằm nghiêng vòng tay ôm đứa bé cùng ngủ trưa với nó.

Khương Tri Ngật vẫn nghe điện thoại trong thư phòng, sau khi ra ngoài thì nghe người giúp việc nói hai mẹ con đang ngủ, Khương Tri Ngật quay về phòng, một lớn một nhỏ trong phòng đều ngủ rất ngoan.

Khương Tri Ngật đặt điện thoại xuống bàn rồi cúi đầu hôn lên trán hai người, sau đó đi ra ngoài.

Cậu nhóc đã hai tháng, có thể nhìn ra được ngũ quan giống Thư Dao và Khương Tri Ngật. Rất kỳ lạ, trước kia Thư Dao cứ nghĩ mình là người có lý trí, hoặc có thể nói là trong tính cách của cô có phần lạnh lùng, bề ngoài nhìn cô ôn hòa vốn do cô không để ý nhiều chuyện. Nhưng từ khi sinh con, chỉ mười mấy tiếng không được gặp con đã khiến cô thất thần, vô cùng nhung nhớ, còn lo lắng nhiều việc.

Cho nên buổi chiều sau khi ngủ trưa dậy đến bữa tối rồi cả lúc đi ngủ, cậu nhóc mập mập vẫn không rời vòng tay của mẹ. Cậu nhóc rất nhạy mùi hương trên người Thư Dao, nằm trong lòng cô ngủ ngon lành, lúc tỉnh dậy cũng vô cùng ngoan ngoãn, khi sờ cái tay nhỏ nhắn hay khuôn mặt mập mập cũng đáp lại, hoặc duỗi chân ra hoặc ê ê a a.

Tối này cậu nhóc ngủ với Thư Dao trong phòng của Khương Tri Ngật, Thư Dao vẫn không nỡ đặt cậu nhóc vào giường em bé, Khương Tri Ngật vì thế mà cười mãi, trong phòng chừa lại một ngọn đèn nhỏ, hai người cùng lên giường nghỉ ngơi. Khương Tri Ngật ôm Thư Dao vào lòng, không chỉ riêng Khương Tri Ngật mà cả Thư Dao cũng nhận ra từ khi ở bên cạnh anh, mọi thói quen của cô đã thay đổi rất nhiều.

Tư thế ngủ của họ vô cùng thân mật, tay Thư Dao ôm lấy eo anh, còn Khương Tri Ngật sẽ duỗi tay ra để cô gối đầu lên, kề sát nhau tựa như muốn dùng tư thế thân mật này để khám nạm đối phương vào người mình.

Thỉnh thoảng cũng sẽ đổi tư thế nhưng từ đầu tới cuối vẫn luôn ôm nhau, mang đến cho Thư Dao cảm giác an toàn rất lớn.

...

Buổi sáng hôm sau, ăn sáng xong thì Thư Dao cho cậu nhóc bú sữa. Sau khi làm xong mọi việc, Khương Tri Ngật nắm tay cô, giọng nói dịu dàng: “Chúng ta đi thôi.”

Thư Dao mặt đầy nghi hoặc: “Đi đâu vậy anh?”

Khương Tri Ngật cười nói: “Biến em thành bà Khương hợp pháp.”

Bà Khương... hợp pháp?

Thư Dao cũng kịp phản ứng lại, mặc dù mấy hôm trước lúc Khương Tri Ngật cầu hôn cũng đã chuẩn bị tâm lý rồi, nếu đã đồng ý lời cầu hôn của anh vậy, vậy thì việc quan trọng nhất là đi lĩnh chứng đó.

Nhưng mà... Thư Dao vẫn còn chút ngây ngốc.

Cô, cô muốn trở thành vợ chồng hợp pháp với Khương Tri Ngật sao?

Suy nghĩ thêm nữa lại thấy cực kỳ kích động.

Thư Dao bật cười, Khương Tri Ngật nhìn đồng hồ, nói: “Chúng ta có một tiếng rưỡi để làm thủ tục, mọi thứ đã được anh sắp xếp xong cả rồi.”

Cũng không trễ giờ cho con bú.

Thư Dao nhón chân hôn lên môi anh một cái, cười nói: “Đợi em một tí nha.”

Khương Tri Ngật gật đầu, Thư Dao chạy về phòng, nhanh chóng trang điểm, thay một bộ quần áo thoải mái mà không kém phần tao nhã.

Lúc xuống lầu, Khương Tri Ngật đang chơi đùa với cậu nhóc, Thư Dao bước xuống đi đến trước mặt anh, cô nhẹ giọng dịu dàng nói: “Em xong rồi ạ.”

Khương Tri Ngật quay đầu lại, trong mắt ánh lên ý cười, sau đó dặn dò bảo mẫu đôi câu rồi ra ngoài với Thư Dao.

Hôm nay hai người đi lĩnh chứng thật ra có hơi nguy hiểm bởi vì trước đây họ đã công bố với bên ngoài rằng hai người là vợ chồng hợp pháp. Nhưng Khương Tri Ngật đã nói mọi chuyện đều được sắp xếp ổn thỏa cả rồi, Thư Dao chỉ cần tin tưởng anh là được.

Hai người mang kính đeo khẩu trang, xe dừng lại ở cửa sau của cục dân chính, mới bước xuống xe đã có người đón, không nói nhiều lời trực tiếp đi vào thang máy, một người đàn ông trung niên đã chờ sẵn ở cửa, cả quá trình Khương Tri Ngật cũng không tháo kính xuống, lúc làm thủ tục vô cùng nhanh chóng, chưa đến mười lăm phút, sau đó đi chụp ảnh, trong phòng cũng chỉ có Khương Tri Ngật, Thư Dao và người đàn ông trung niên đó.

Thư Dao biết ảnh chụp này sẽ được dán lên giấy đăng ký kết hôn, nên dù có khản trương và kích động thế nào thì sự chuyên nghiệp mà cô đã dày công tô luyện được nhanh chóng phát huy, tự tin thể hiện, huống hồ chỉ chụp hai tấm hình nhỏ.

Sau đó chưa được hai phút, giấy đăng ký kết hôn mới tính đã tới tay hai người. Thư Dao và Khương Tri Ngật mỗi người cầm một tấm, cô choáng váng bước lên xe, thời gian từ lúc tới cho đến giờ cộng lại còn chưa đến hai mươi phút.

Thư Dao kinh ngạc không thôi, cô cầm hai ờ giấy đăng ký kết hôn.

Khương Tri Ngật chạy xe, trên mặt Thư Dao vẫn còn biểu cảm ngạc nhiên. Anh nghiêng người cài dây an toàn cho cô, cô quay đầu nhìn anh nhưng vẫn không nói gì.

Khương Tri Ngật bật cười, xoa xoa tóc cô.

Xe hòa vào dòng xe cộ, rớt cuộc Thư Dao cũng xoay người lại, ngơ ngác hỏi: “Thế...thế là xong rồi đó hả?”

Khương Tri Ngật điều khiển vô lăng, cười nói: “Nếu không thì sao?”

Tờ giấy đăng ký kết hôn đỏ tươi nằm trong tay cô, giống như một vật nóng bỏng tay, hai loại tâm tư kích động và mờ mịt hòa lại với nhau.

“Nhanh thế á?” Thư Dao không biết phải làm sao.

Khương Tri Ngật mỉm cười nói: “Ừm.”

Nụ cười hiện lên trên mặt, Thư Dao cười đến mức mắt sắp díp thành một đường, cứ cầm giấy kết hôn nhìn qua nhìn lại mãi không chán.

“Đẹp trai quá đi.” Thư Dao cười nói.

Khương Tri Ngật nghiêng đầu nhìn, sau đó nhìn thẳng phía trước, bật cười: “Em cũng rất xinh đẹp.”

“Phụt.” Thư Dao vô cùng vui vẻ, hai người cứ khen ngợi đối phương không thôi.

Thư Dao vui mừng giờ hai tờ giấy đăng ký kết hôn lên xem đủ mọi góc độ.

Khương Tri Ngật liếc mắt nhìn hành động này của cô, trong lòng cũng tràn đầy cảm giác thỏa mãn và vui vẻ.

Thư Dao gợn ngón áp út lên, để lộ ra chiếc nhẫn kim cương, cười nói: “Hợp pháp rồi nha.”

Khương Tri Ngật dùng một tay điều khiển xe, xe nhanh chóng rẽ hướng, thanh âm của anh vang lên khe khẽ: “Ừ, không còn phạm pháp nữa.”

Thư Dao cười cong cả mắt: “Phạm pháp gì chứ?”

Đến đèn đỏ, Khương Tri Ngật dừng xe lại, quay đầu sang nói bằng giọng điệu trầm thấp êm tai: “Có thể hợp pháp hôn vợ anh, còn cả buổi tối...”

Thư Dao hơi nghi hoặc sau đó liền hiểu ra. Dù gì giờ hai người cũng là vợ chồng hợp pháp thật sự rồi, cô có thẹn thùng cũng sẽ không che giấu nữa.

Thư Dao nghiêng người, ngửa mặt hôn anh, ánh mắt mềm mại: “Thầy Khương, anh học thói xấu nha.”

Kể đó cô định ngồi ngay ngắn lại nhưng eo đã bị anh ôm lấy, Khương Tri Ngật giữ gáy cúi đầu hôn sâu hơn.

Thư Dao cực kỳ hoảng sợ lại chẳng biết làm thế nào, còn thân thể đã mềm nhũn ra, không tự chủ được bám vào người anh.

Cũng may Khương Tri Ngật vẫn còn nhớ đang chạy xe trên đường, lúc hai người tách ra cũng vừa hay đèn đỏ đang đếm những giây cuối. Khương Tri Ngật dịu dàng cười một tiếng, Thư Dao sờ môi mình, cúi đầu giả vờ bình tĩnh.

...

Lĩnh chứng xong cũng phải nhập tên cậu nhóc vào hộ khẩu. Nhưng vẫn chưa nghĩ ra được tên của cậu nhóc, lúc trước khi đưa bé ra đời, quan hệ giữa hai người còn khá mơ hồ không rõ, sau đó xuất viện rồi đến tháng ở cữ, Thư Dao vẫn chưa nghĩ ra tên cho con, chọn rất nhiều rồi nhưng vẫn không hài lòng, hơn nữa cô còn thấy áy náy với bố mẹ Khương, nên đã nghĩ đề họ đặt tên, bây giờ quan hệ giữa cô và Khương Tri Ngật đã trở thành vợ chồng hợp pháp, vì thế việc đặt tên cho con cũng không cần kiêng dè nhiều nữa.

Thư Dao và Khương Tri Ngật cùng dẫn con về nhà họ Khương, tên của cậu nhóc chưa chọn được, ngay cả tên thân mật cũng không có. Thư Dao định trong hai ngày này phải quyết định tên con sau đó sẽ đi làm hộ khẩu ngay.

Cuối cùng Khương Quốc Nguyên đặt tên cho cậu nhóc là Khương Hoàn, trong đó chữ Hoàn là ngọc bội, có ý nghĩa là trân quý, tên thân mật gọi là Hoàn Hoàn. Thư Dao và Khương Tri Ngật rất hài lòng với cái tên này, vừa đơn giản lại không mất ý nghĩa, nên quyết định chọn nó.

Sau khi có tên thì lập tức thêm cậu nhóc vào hộ khẩu, từ nay về sau người bạn nhỏ Khương Hoàn cũng là người trong hộ khẩu rồi.

...

Sau khi thêm con vào hộ khẩu, Thư Dao có đến công ty hai lần, hiện tại thân thể cô đã khỏe lại hoàn toàn, thể chất của con cũng rất tốt, cô đã bắt đầu tăng sức vận động lên, vóc dáng không khác mấy lúc chưa mang thai, mọi thứ đã chuẩn bị để quay lại công việc.

Hoạt động thương mại, hoạt động thời trang, còn cả phim điện ảnh và truyền hình... những tài nguyên này được công ty đưa đến khiến cô rất ngạc nhiên, chắc là có chút liên quan đến những lần cô và Khương Tri Ngật khoe ân ái. Tình cảm hai vợ chồng ổn định, bên nhà trai có danh tiếng lớn, trong giới giải trí lúc này thì hai người được xem như một thể, chỉ cần tình cảm không có vấn đề gì hay những tin tức tiêu cực thì khi danh tiếng và tình cảm cùng kết hợp lại, có lợi nhiều hơn hại.

Trong ngày lĩnh chứng Thư Dao cũng đã nói với Trần Băng, từ lúc Trần Băng dần thân vào giới giải trí thì dường như những lần anh ta thay đổi sắc mặt cũng vì Thư Dao. Chỉ mới tuyên bố ở bên nhau đầy một tháng lại đột nhiên nói đi lĩnh chứng, may mà trong những năm làm việc anh ta đã thu được nhiều kinh nghiệm, Trần Băng dễ dàng duy trì biểu cảm trên mặt, anh ta nhìn Thư Dao vài giây, lắc đầu rồi cười nói chúc mừng cô. Đối tượng kết hôn là Khương Tri Ngật, chuyện này đối với Trần Băng mà nói khiến anh ta yên tâm rất nhiều.

Thư Dao mở vài cuộc họp ở công ty, cô muốn xem kỹ sắp xếp công việc sắp tới của mình. Mặc dù đã quyết định quay lại làm việc thế nhưng vẫn bị gia đình ảnh hưởng đến, không nỡ bỏ con và Khương Tri Ngật.

Thư Dao cầm vài cuốn kịch bản mà Trần Băng đã lựa chọn mang về nhà, những thông báo khác cô còn chưa quyết định. Khương Tri Ngật cũng đang đọc kịch bản, anh và Thư Dao có định hướng khác nhau, chủ yếu anh chỉ phát triển trong lĩnh vực phim điện ảnh, còn những thông báo khác cũng không có nhiều.

Sau khi thân thể Thư Dao quay lại như bình thường cũng là lúc bước vào giai đoạn cai sữa cho cậu nhóc. Nó còn quá nhỏ nên Thư Dao đau lòng không thôi, bắt đầu được hai ngày vẫn không thể bỏ được, chỉ cần nghe thấy tiếng khóc của con đã chạy qua ngay.

Khương Tri Ngật còn đau lòng nhiều hơn, nhưng không còn cách nào khác, cũng không khuyên nhủ Thư Dao. Anh biết Thư Dao kiên cường hơn so với trong suy nghĩ của mình nhiều, hai người đều là người trong giới giải trí, cho dù anh không để ý những chuyện trong giới nhưng cũng không phải không biết gì, những nữ minh tinh không có bối cảnh như Thư Dao phải trải qua nhiều gian khổ.

Kết hôn sinh con đều là sự xúc động của phụ nữ. Nhưng anh nhìn ra được Thư Dao không muốn buông bỏ sự nghiệp cũng như gia đình. Anh ủng hộ cô, anh cũng sẽ độc lập với chuyện cá nhân của hai người cùng với chuyện gia đình, tìm ra biện pháp duy trì thăng bằng giữa hai chuyện này.

Cai sữa kéo dài được vài ngày, nhưng vẫn không thành công, buổi đêm Thư Dao vẫn còn lên lút chạy qua cho bé bú sữa, còn Khương Tri Ngật vẫn không ngăn cản.

Thời gian càng kéo dài Thư Dao càng không bỏ được, sau này quay lại công việc, cho dù Thư Dao có giảm bớt việc của mình vẫn không cách nào tiện cho con bú, hơn nữa tính chất công việc cũng không xác định được thời gian cụ thể.

Không biết lần thứ bao nhiêu Thư Dao nửa đêm chạy qua phòng em bé cho con bú, lúc này Khương Tri Ngật ngăn cô lại, bảo mẫu ở phòng bên đang chăm cậu nhóc, Thư Dao bị Khương Tri Ngật ôm vào lòng, cô vô cùng khổ sở, đỏ mắt nói: “Em không đi làm nữa, em ở nhà chăm con.”

Khương Tri Ngật thở dài, biết là lúc này cô không lý trí.

“Không sao đâu Dao Dao.” Khương Tri Ngật hôn lên trán cô, giọng nói của anh trong đêm vừa dịu dàng vừa khàn, “Con thích ứng được mấy ngày là quen thôi, chúng ta đã dẫn nó đi kiểm tra sức khỏe, không phải bác sĩ đã nói nó phát triển rất tốt sao? Thân thể Hoàn Hoành phát triển rất khỏe mạnh, lúc cai sữa chỉ cần chú ý nhiều đến nó là được, sẽ không ảnh hưởng đến sức khỏe của nó đâu.”

Thư Dao không muốn khóc nhưng cô rất đau lòng, con còn nhỏ như vậy mà cô lại đi cai sữa, cô cảm thấy mình rất ác độc, tự trách bản thân không thôi.

“Suýt.” vòng ôm của anh vô cùng ấm áp, cánh tay mạnh mẽ có lực, “Con không còn khóc nữa, em thử nghe đi.”

Thư Dao ngừng khóc, quả nhiên không còn tiếng khóc nữa. Khương Tri Ngật vỗ về lưng cô, nhẹ giọng nói: “Dao Dao của anh rất ngoan đúng không nào?”

Thư Dao thút thít ừm một tiếng.

Khương Tri Ngật bình tĩnh thở dài một hơi, không ai biết sau lưng anh cũng đầy mồ hôi. Vừa rồi lúc con khóc anh cũng suýt nữa đã không còn kiên cường được. Thư Dao đau lòng cho con, anh sao không đau lòng chứ.

..

Trong khoảng thời gian cai sữa này, Khương Tri Ngật vẫn đang nghĩ đến việc đổi nhà, mặc dù nhà này của anh cũng không nhỏ nhưng bên trong được trang trí và bày biện theo hướng đàn ông, hơn nữa liên quan đến nghề nghiệp của hai người, phòng để quần áo hơi nhỏ, nếu sửa lại thì quá phiền phức, Khương Tri Ngật cũng có biệt thự ở những nơi khác nhưng muốn sửa lại cũng phải mất một khoảng thời gian.

Cuối cùng anh chọn căn biệt thự mà Chung Cầm đã tặng trước đây, khu biệt thự cạnh bờ hồ, hoàn cảnh vô cùng tốt, được trang trí ấm áp và tao nhã.

Thư Dao chuyển toàn bộ quần áo trong phòng quần áo của mình qua, những người giúp việc và bảo mẫu chăm sóc hai người cũng chuyển qua, bây giờ hai người đã kết hôn, không còn giống như lúc độc thân nữa, còn cả cậu nhóc cần được chăm sóc, bảo mẫu ở nhà sẽ tiện hơn nhiều.

Nhà mới đã chuẩn bị đầy đủ, cuộc sống mới cũng bắt đầu từ đây.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 57

Edit: Mộc Từ Đăng

Công việc đầu tiên sau khi Thư Dao quay lại làm việc là tham dự buổi lễ ra mắt của một thương hiệu ở thành phố S, cô là người phát ngôn duy nhất trong nước cho thương hiệu này, Thư Dao nhận được đãi ngộ cực tốt từ thương hiệu này, chi tiền quảng cáo vô cùng xa xỉ, từ khi Thư Dao làm người phát ngôn đến nay, danh tiếng cũng như doanh thu cứ tăng mãi, hai bên hợp tác vô cùng thuận lợi. Vào lúc Thư Dao bị tuôn ra scandal mang thai thương hiệu này cũng không nhắc đến việc hủy hợp đồng với bên cô.

Hoạt động ra mắt của một thương hiệu trang sức cao cấp, cũng là hoạt động đầu tiên của Thư Dao sau khi quay lại làm việc, vừa giữ được phong độ vừa thuận lợi tuyên bố cô đã comeback.

Thư Dao có chuyến bay vào buổi sáng, bây giờ đã cai sữa thành công, nhưng cảm giác không muốn rời con vẫn không giảm đi tí nào, có lẽ đây chính là thay đổi bình thường của những người sau khi làm mẹ.

Trần Băng cũng đến hoạt động lần này, anh ta dẫn theo nhân viên đến đón Thư Dao. Thợ trang điểm và thợ chụp ảnh ngồi trên xe đợi, còn Trần Băng tự đi vào đón Thư Dao.

Từ khi ăn sáng xong Thư Dao vẫn ôm cậu nhóc, bây giờ đã có thể bế đứng được rồi, bất luận là cân nặng hay ngũ quan cũng phát triển rất tốt, cậu nhóc ba tháng nhìn mềm mại đáng yêu, không giống con trai mà lại giống như một bé gái xinh đẹp hơn.

Một tay Thư Dao nâng mông nhỏ của cậu nhóc, tay còn lại nâng đầu bé, đi đâu cũng ôm theo, lúc đói cũng tự mình làm không cần bảo mẫu động tay.

Để tiết kiệm thời gian nên cô đã thay quần áo từ sớm, không trang điểm chỉ để mặt mộc.

Trần Băng vừa vào nhà thì thấy Thư Dao đang cho cậu nhóc uống sữa, một bàn tay nhỏ mập mập đang ôm bình, tay còn lại nắm cổ áo Thư Dao.

Hình ảnh này rất đẹp, giá trị nhan sắc của đứa bé được kế thừa ưu điểm của bố mẹ.

Trần Băng cúi đầu trừu chọc nó nhưng cậu nhóc đang bận uống sữa nên không quan tâm tới anh ta. Trần Băng cười nói: “Đến lúc phải đi rồi.”

Thư Dao vẫn không nỡ giao con cho Khương Tri Ngật, Khương Tri Ngật ôm đứa bé đợi một lúc, Thư Dao xách túi từ trên lầu đi xuống, anh đưa con cho bảo mẫu, còn mình đưa Thư Dao ra cửa.

Thư Dao nắm tay anh, đi hai bước lại quay đầu lại hôn hít.

Trần Băng đi ở phía trước hai mắt nhìn thẳng, sao trước đây anh ta không phát hiện ra Thư Dao nói chuyện yêu đương vào sẽ sến súa như vậy? Phụ nữ sau khi kết hôn sẽ thế này à?

Trần Băng cười lắc đầu.

Có hai chiếc xe đậu trước cửa, Hiểu Hiểu ló đầu ra từ ghế phụ, cười nói: “Chị Thư Dao!”

Sau khi thấy được Khương Tri Ngật thì có hơi mất tự nhiên chào: “Ngật ca.”

Cho tới giờ cô ấy vẫn còn khiếp sợ trước chuyện Thư Dao và Khương Tri Ngật đi lãnh chứng!

Đúng là chuyện động trời, không thể nào tưởng tượng được, Hiểu Hiểu thấy mình không cách nào tiếp nhận được, cực kỳ chấn động.

Khương Tri Ngật gật đầu chào cô ấy. Ở trước mặt người ngoài, anh đã khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng hờ hững của một đại minh tinh, vẻ mặt lạnh nhạt, ít nói.

Nhìn thấy những đồng nghiệp đã lâu không gặp, tâm tình Thư Dao tốt lên đôi chút. Trần Băng ngồi vào xe, Thư Dao còn đang đứng bên ngoài, bàn tay nắm tay Khương Tri Ngật không nhúc nhích.

Những nhân viên công tác ngồi ở xe sau không dám xuống tám chuyện, họ chỉ ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ, nhỏ giọng thầm thì.

Thư Dao nhỏ giọng nói: “Em đi đây, anh và con ở nhà phải chú ý an toàn đó, buổi tối không nên cho con ngủ trong phòng em bé, hai người nên ngủ chung nha. Còn lúc cho con uống sữa nhớ cẩn thận kéo con sặc, còn cả tã ướt phải đổi nữa...”

Thư Dao không yên lòng luôn dặn dò, Khương Tri Ngật kiên nhẫn lắng nghe, nói: “Được, anh biết rồi.”

Thư Dao quay đầu nhìn sang thấy sắc mặt Trần Băng không có gì khác thường, anh ta đang cúi đầu nhìn điện thoại.

Thư Dao cầm tay anh: “Tri Ngật...”

Khương Tri Ngật thở dài, ôm cô vào lòng, nhẹ hôn lên trán, giọng nói trầm thấp dịu dàng: “Yêu tâm đi làm đi, anh và con ở nhà chờ em về.”

Thư Dao nước mắt lưng tròng: “Vâng.”

Khương Tri Ngật cười khẽ, dịu dàng nói: “Đi đi em, ngoan nào.”

Thư Dao buông tay anh ra, xoay người bước lên xe, Khương Tri Ngật đứng chờ, cười dịu dàng với cô.

Thư Dao hạ kính xe xuống, nói: “Mai em sẽ về.”

Khương Tri Ngật đáp: “Ừ, bọn anh chờ em.”

Thư Dao vẫy tay: “Em đi đây.”

Khương Tri Ngật gật đầu, hai người cứ vậy đưa đến tận năm phút sau xe mới khởi động.

Trần Băng cảm thấy rất thú vị cũng không quấy rầy hai người. Thư Dao nằm nhoài trên cửa sổ xe, luôn nhìn về phía sau cho đến khi không thấy được bóng dáng Khương Tri Ngật nữa mới ừ ừ xoay người lại.

Trần Băng cảm thấy rất hứng thú.

So với chiếc xe này, chiếc xe sau chở toàn nhân viên công tác thì náo nhiệt hơn rất nhiều, vừa rồi lúc Khương Tri Ngật hôn Thư Dao, mọi người đồng loạt ‘oa’ một tiếng, mắt chữ O mồm chữ A, vô cùng kích động. Được nhìn vợ chồng nổi tiếng trong giới giải trí ở khoảng cách gần, bọn họ vô cùng hào hứng.

Sau khi Thư Dao lên xe, Khương Tri Ngật vẫn đứng ở cửa. Thật ra những người làm việc trong giới cũng ít khi thấy Khương Tri Ngật. Lúc xe chạy ngang qua người anh, mỗi người trong xe đều dài cổ nhìn ra.

Người thật còn đẹp trai hơn trên màn ảnh nữa.

Xúc động, hâm mộ, Khương Tri Ngật thế mà yên lặng không tiếng động kết hôn rồi.

...

Sau khi lên máy bay, Thư Dao cầm điện thoại nhìn hình con, Trần Băng nhìn vài lần, thật lòng khen ngợi cậu nhóc. Cho đến khi tiếp viên hàng không nhắc nhở tắt máy thì Thư Dao mới tắt, cô thở dài một hơi, cúi đầu nhìn chương trình hoạt động, cô nhanh chóng điều chỉnh vào trạng thái làm việc.

Trần Băng cũng không lo lắng trạng thái tinh thần Thư Dao sẽ không tốt, vì đã hợp tác nhiều năm rồi, dù cô yêu đương hay kết hôn thì khi làm việc cô tuyệt đối nghiêm túc và cẩn thận.

Thư Dao nghiêm túc đọc hết chương trình, sau đó trao đổi vài vấn đề với Trần Băng. Cách thời gian máy bay đáp một tiếng, Thư Dao đã nhớ hết những mục trong chương trình hoạt động lần này, sau đó cô đeo chụp mắt vào nghỉ ngơi.

Khoang hạp nhất rất yên tĩnh, Thư Dao và Trần Băng không nói chuyện với nhau.

Một tiếng sau, trong khoang máy bay vang lên tiếng nhắc nhở, Thư Dao tháo bịt mắt xuống, xoa xoa mi tâm rồi cùng mọi người bước xuống máy bay.

Hôm nay là hoạt động công khai, đoàn người Thư Dao vừa mới ra khỏi cổng VIP đã bị fan hâm mộ và phóng viên vây quanh, lập tức tiếng hét chói tai và tiếng máy ảnh vang lên, bảo vệ sân bay được huấn luyện rất bài bản, họ cùng với vệ sĩ của Thư Dao che chở cho cô ra khỏi sân bay. Toàn bộ quá trình Thư Dao đều mang khẩu trang và kính, chỉ kịp vẫy và chào fan hâm mộ rồi nhanh chóng rời đi.

Cô tháo kính mát xuống, fan hâm mộ cầm băng rôn và phóng viên chạy đến, không ngừng gọi tên cô, những câu hỏi của phóng viên vang lên không dứt. Thư Dao không trả lời, nâng kính xe lên ngăn lại tiếng hét chói tai và ánh đèn chớp nhoáng bên ngoài, hơn nửa năm rồi cô mới gặp lại tình huống này, khiến cô hơi hoảng hốt, tim đập nhanh liên hồi, cho đến khi xe chạy được một lúc cô mới chậm rãi khôi phục lại tinh thần, không kìm được cười lên.

Trần Băng cười hỏi: “Sao vậy, đã quen chưa?”

Thư Dao khoanh tay, trên mặt lộ ra ý cười, nói: “Vâng, quen rồi ạ.”

“Có nhớ cảm giác này không?”

Thư Dao nghiêm túc suy nghĩ rồi thật thà đáp: “Nhớ.”

Trần Băng bật cười nhưng không nói gì nữa. Thư Dao cũng cười, hai người làm việc vô cùng ăn ý, rất nhanh đã hiểu ý đối phương.

Kết hôn rồi cũng không nhất thiết phải từ bỏ sự nghiệp, tuy rất nhớ nhà nhưng lúc đứng trước ống kính luôn khoác sẵn chiếc áo giáp, nhanh chóng điều chỉnh thần thái hoàn mỹ nhất.

Những minh tinh khác thế nào họ không biết được, nhưng còn Thư Dao... cô đều muốn cả tình yêu lẫn sự nghiệp.

Hai người rất hiểu nhau, xe chạy thẳng đến khách sạn, thợ trang điểm cũng đã vào vị trí, Thư Dao nhắm mắt ngồi trước gương, ánh đèn chiếu lên mặt cô, làn da trắng nõn không tì vết, chà khác nào da của em bé, hai gò má hồng hào tự nhiên, sắc mặt vô cùng tốt, so với lúc trước khi mang thai, ánh mắt lẫn khí chất của cô đã thay đổi rất nhiều.

Vì còn dư thời gian nên thợ trang điểm làm kỹ càng cho cô, nhưng vẫn không quên khen da cô càng ngày càng tốt, đôi mắt đào hoa của người phụ nữ trong gương như phát ra tia sáng, môi hồng răng trắng, mái tóc đen dài đang được thợ làm tóc tạo kiểu, uốn gọn sóng vô cùng quyến rũ, họ chuyên tâm tạo kiểu tóc, cố gắng để mỗi một sợi tóc đều hoàn mỹ đến cực hạn.

Thời tiết đã bắt đầu vào đông, hôm nay lối trang điểm và tạo hình của cô được làm phù hợp với chủ đề hoạt động lần này, khí thế tỏa sáng, cao quý lại ưu nhã cũng không mất vẻ mềm mại.

Sao khi hoàn tất tạo hình, cả đoàn nhân viên công tác đều rói rít khen ngợi quá đẹp! Dường như vượt qua mọi tạo hình trước đây của Thư Dao!

Trang điểm đơn giản, làn da vô cùng tốt, son dùng màu nổi bật nhất trong năm nay, cô mặc váy trắng, tóc đen dài được xoắn xoắn ra bên eo, có vài sợi rơi trước ngực, thợ làm tóc cẩn thận bày ra ưu điểm của cô.

Thư Dao đứng trong phòng, sẵn tiện tạo tư thế, mọi người nhanh chóng cầm điện thoại lên chụp. Để kết hợp với tạo hình hôm nay, cô điều chỉnh cho biểu cảm của mình trong lành lạnh, mắt hơi nâng lên, mang theo sự lười biếng và tùy ý, ánh mắt trong suốt sáng ngời.

Trần Băng vô cùng hài lòng, tạo hình này quá đẹp!

...

Sau khi hoàn tất tạo hình, mọi người cùng đi đến trung tâm thương mại.

Cách trung tâm năm mươi mét đã sắp xếp tốt hàng rào ngăn trở, bên ngoài fan hâm mộ và phóng viên không có thư mời chen chút nhau.

Chiếc xe sang trọng chậm rãi dừng trước cửa, một đôi giày mười cm lộ ra, ngay sau đó là một đôi chân thon dài. Thư Dao mặc váy đuôi cá màu trắng bước xuống xe, mái tóc trên vai bồng bềnh. Cô lộ ra nụ cười tươi tắn, vẫy tay với fan hâm mộ.

Tiếng hét chói tai lập tức vang lên, bộ phận an ninh khó khăn duy trì trật tự.

Đáy lòng Thư Dao hơi rung động, cô điều chỉnh lại biểu cảm của mình. Nhân viên vây Thư Dao ở giữa, cô mang giày ca gót bước từng bước lên trên bậc thang, bước đi ưu nhã, nét mặt hoàn mỹ, không hề có vẻ mệt mỏi của người đã sinh con.

Sức hấp dẫn vẫn không giảm mà ngược lại còn hấp dẫn hơn.

Giày cao gót gõ lên sàn nhà bóng loáng phát ra âm thanh vang dội, hình ảnh này hoàn toàn khác với lúc cô mang thai và ở cữ.

Sự quen thuộc này khiến cô thấy kích động.

MC chuyên nghiệp tài giỏi, dễ dàng điều khiển không khí trong hội trường, chương trình thuận lợi trôi qua một nửa. Do đây là hoạt động của thương hiệu, nên tại đây các đề tài đều xoay quanh bộ sưu tập trang sức mới, Thư Dao là người phát ngôn đại diện, tuy cô không dùng nhiều sản phẩm nhưng cũng tỏ ra hiểu biết, trước khi hoạt động diễn ra cũng đã đọc kỹ các thông tin, phối hợp hoàn hảo với MC, trong hội trường vẫn có tiếng hét chói tai của fan hâm mộ, nhưng hoạt động diễn ra rất thuận lợi. Về mặt Thư Dao ôn hòa, nói chuyện khéo léo lễ phép, phóng viên tại đây có ấn tượng rất tốt với cô.

Đến cuối chương trình, Thư Dao và người quản lý của thương hiệu chụp ảnh chung. Bàn tay đối phương khoác hờ lên vai cô, Thư Dao hơi nghiêng đầu cười tươi tắn.

Phóng viên chụp rất nhiều ảnh, đủ mọi góc độ, âm thanh máy ảnh vang lên không ngừng.

Sau khi kết thúc chương trình ra mắt sản phẩm mới là đến phần phỏng vấn của giới truyền thông. Trần Băng cố ý không kiểm soát thời gian, đã hơn nửa năm Thư Dao mới tham gia hoạt động nên cần nhờ vào truyền thông để công bố tình hình của bản thân.

Thư Dao đứng ngay ngắn trước tấm poster của thương hiệu, nhân viên công tác cũng đã bàn bạc trước với phóng viên được mời đến.



Mười mấy phóng viên của các hãng truyền thông khác nhau đứng trước mặt Thư Dao, cô duy trì nụ cười, phóng viên bắt đầu đặt câu hỏi.

“Thư Dao, xin cho hỏi bên ngoài giới người ta đang đồn hôn nhân của cô và Khương Tri Ngật có vết nứt, hai người đã sớm ly hôn, tình cảm chỉ là để lãng xê, xin hỏi bây giờ tình cảm hai người như thế nào, vẫn còn là vợ chồng chứ?”

Câu hỏi rất sắc bén nhưng Thư Dao đã sớm chuẩn bị.

Cô giơ tay lên để lộ ra chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út, cười nói: “Cảm ơn mọi người đã quan tâm, tôi và thầy Khương vẫn đang trong tình trạng đã kết hôn, ừm, tạm thời không muốn có tên người khác trong hộ khẩu.”

Phóng viên bật cười, lại hỏi tiếp: “Cô có thể tiết lộ tên con mình được không? Chúng tôi đều rất tò mò đó.”

Thư Dao cười đáp: “Tên ở nhà của cậu nhóc là Hanh Hanh.”

Các phóng viên hơi kinh ngạc, hỏi: “Cái tên rất hay, liệu nó có ngụ ý gì không?”

Hiển nhiên là không có ngụ ý gì cả, tên của nó là Hoành Hoành, cô chỉ lấy cái tên có cùng cách đọc mà thôi.”

Thư Dao suy tư rồi nói: “À là vì lúc mới sinh ra nó rất thích hừ hừ.”

Mọi người cùng bật cười, bầu không khí rất thoải mái và hòa thuận.

“Ngũ quan của con cô giống ai? Có hình chính diện của nó không?” Một phóng viên của trang báo mạng cười hỏi: “Cô và thầy Khương có thể công bố hình ảnh chính diện của đứa bé được không?”

Thư Dao ôn hòa nói: “Con bây giờ còn bé nên tạm thời chúng tôi chưa nghĩ đến việc công bố. Có thể nói mắt cậu nhóc giống tôi, còn mũi và miệng thì giống bố nó.”

“Ôi. Nhất định là một em trai đẹp trai. Cô và thầy Khương ở nhà luôn tự chăm sóc cậu bé sao?”

Thư Dao đáp: “Từ lúc ra đời tới giờ vẫn do tôi và thầy Khương chăm sóc.”

Mọi người cực kỳ kích động, bình thường không thể phỏng vấn được Khương Tri Ngật, còn hình tượng Thư Dao trong giới truyền thông rất tốt, mặc dù nhân khí cao nhưng tính cách rất thân thiện, tình cảm nhân viên trong đội ngũ rất bền chắc. Mọi người cũng muốn thông qua Thư Dao hỏi thăm tình hình của Khương Tri Ngật, trong bài báo có tên Khương Tri Ngật chắc chắn lượt xem trang web sẽ tăng nhanh chóng!

Thái độ của Thư Dao rất dịu dàng, cô nghiêm túc trả lời từng câu hỏi.

“Dao Dao này, bình thường ở nhà cô và Khương Tri Ngật ai làm chủ vậy? Bình thường hai người có cãi nhau không?”

Về nhiều chuyện trên mặt phóng viên không giấu đi đâu được, ánh mắt họ lấp lánh.

Thư Dao mỉm cười, cười nói: “Tính tôi hơi sao lãng nên ở nhà do anh ấy làm chủ.”

“Ha ha ha ha ha...” Mọi người cùng bật cười.

“Chúng tôi ít khi cãi nhau lắm, vì thầy Khương rất rộng lượng.”

“Ồiii” Đây là đang phát thức ăn cho chó đó.

“Trung lai cô có hợp tác với thầy Khương không? Hai người trước mắt có dự tính này không?”

Thư Dao khéo léo trả lời: “Tạm tôi vẫn chưa xác định.”

“Sau này hai người có dẫn con tham gia show truyền hình không? Hoặc là để Ngật ca và con tham gia chương trình dành cho hai bố con...” Mọi người tò mò nhiều hơn với câu hỏi này.

Thư Dao cười: “Chờ cậu nhóc lớn lên hẳn tính, bây giờ nó chỉ là một người bạn nhỏ chỉ biết uống sữa thôi.”

Mọi người lại bật cười, câu hỏi luôn xoay quanh cô, Khương Tri Ngật và cả con. Sau khi hết thời gian, nhân viên công tác đi lên thông báo hết giờ, họ cười nói: “Xin lỗi xin lỗi, đã hết thời gian rồi, cảm ơn mọi người rất nhiều.”

Mọi người dẹp máy ảnh đi, họ vẫn đang cười vui vẻ, hiển nhiên rất hài lòng với lần phỏng vấn này.

Việc phỏng vấn của Thư Dao luôn diễn ra thuận lợi và thoải mái, nhân khí của cô cao nhưng chưa bao giờ kiêu ngạo, mặc dù các câu trả lời đều tránh nặng tìm nhẹ nhưng trong giới này thể đã rất chuyên nghiệp rồi, còn rất thân thiện nữa.

## Chương 58

Edit: Mộc Tử Đăng

Vào tiệc rượu buổi tối, Thư Dao thay đổi tạo hình, cô đứng trò chuyện với quản lý cấp cao của thương hiệu này bên trong hội trường, những thợ chụp ảnh đứng bên ngoài cách đó một khoảng đang không ngừng chụp. Một lúc thì có những nghệ sĩ, những nhà đầu tư, nhà sản xuất phim tiến lên trò chuyện, bắt tay, rồi cùng chụp chung một tấm ảnh.

Những trường hợp thế này dùng để mở rộng mạng xã giao, có hình chụp chung là tốt nhất. Nhân khí của Thư Dao không giảm, giờ lại có Khương Tri Ngật là chỗ dựa, chỉ cần hai người không ly hôn thì sự nghiệp của cô chắc chắn sẽ phát triển ngày một tốt hơn, không cần biết có quen biết hay không, nhân cơ hội này làm quen, chụp vài tấm ảnh, cũng coi như kết được thêm một mối quan hệ.

Nụ cười Thư Dao rất khéo léo, không có gì khác thường. Bọn họ đứng trong hội trường bên này trở thành trung tâm xã giao, từng tốp người tiến lên bắt chuyện, Thư Dao kiểm soát biểu cảm của mình rất tốt, trong những hoạt động thế này có đầy mấy quay bên trong, nụ cười trên mặt cô vẫn luôn được duy trì và không có một biểu cảm nào khác.

Vừa mới quay lại làm việc đã mang giày cao gót đứng cả ngày, thật ra Thư Dao có chút không quen. Đã lâu rồi không đối mặt với ống kính, thân thể và trong lòng cô đang dần tập quen.

Hoạt động hôm nay xem như một khởi đầu tốt. Biểu hiện của Thư Dao hoàn mỹ y như những lần tham gia hoạt động trước đây, số lần sai sót hầu như không có.

Trần Băng có lời khen, anh ta cực kỳ an tâm với Thư Dao, anh ta biết mình nhất định không nhìn lầm người, hai người đã hợp tác nhiều năm rồi, nếu Thư Dao vì gia đình mà thay đổi thái độ làm việc vậy thì anh ta cũng sẽ không để mọi sự chú ý đến trên người Thư Dao.

Ở giữa buổi tiệc Thư Dao có rời đi, cô phải đi nghỉ ngơi một lúc. Lấy điện thoại ra thì phát hiện Khương Tri Ngật gửi cho cô vài tấm ảnh, có ảnh cậu nhóc đang uống sữa, ngủ, còn cả ảnh nằm trong nôi chơi đồ chơi...

Cô sờ mặt con trên màn ảnh, sau đó thoát ra, tâm trạng lập tức thay đổi, cô hít hít mũi, nhớ bọn họ quá đi.

Cô gửi cho Khương Tri Ngật lời mời gọi video, qua mấy phút bên kia mới đồng ý. Thư Dao vừa nhìn thấy anh thì hai mắt đã đỏ lên, mềm nhũn gọi: “Tri Ngật...”

Khương Tri Ngật mặc quần áo ở nhà, anh tuấn cao lớn, ánh mắt dịu dàng.

“Để anh ôm con đến.” Anh dịu dàng nói.

Thư Dao gật đầu, Khương Tri Ngật rời đi, mười mấy giây sau trở lại, cậu nhóc đang tựa vào lòng bố, đôi mắt to giống của Thư Dao đang nhìn vào ống kính, vừa ngoan ngoãn vừa đáng yêu.

Thư Dao nhìn sát vào màn hình, dịu dàng gọi: “Con trai, có thấy mẹ không?”

Cậu nhóc cúi chân đạp đạp, ánh mắt vẫn luôn nhìn vào màn hình.

Tìm Thư Dao cũng muốn hóa nước luôn rồi, cô ôm má tham lam nhìn con.

Khương Tri Ngật cầm một bàn tay của cậu nhóc, chọt chọt vào màn hình, chân cậu nhóc đạp càng mạnh hơn.

“Đây là mẹ nè,” Khương Tri Ngật nhẹ giọng nói: “Con trai, mẹ đó.”

Cậu nhóc mập mạp giơ tay lên, “A, a...”

Thư Dao kinh ngạc, kích động nói: “Nó nhận ra em sao?”

Khương Tri Ngật mỉm cười, Thư Dao lập tức bật cười: “Mẹ, mẹ...con trai, mẹ là mẹ này, con nhìn đi...”

Cô tháo chiếc vòng tay mà thương hiệu này tài trợ xuống, hươu tay trước màn hình.

“A, a” cậu nhóc mập mạp ra sức hươu tay múa chân, còn sờ sờ màn hình.

Nước miếng sắp chảy cả ra, Thư Dao vừa vui vừa buồn, thật sự chỉ muốn bay về nhà ngay.

Khương Tri Ngật chùi nước miếng cho con, cậu nhóc dường như nhận ra được Thư Dao, cái đầu không ngừng chúm về phía trước, ngả trái ngả phải, Khương Tri Ngật đỡ lấy cậu nhóc, bị hành động này của con trai chọc cười.

“Ê ê a a...” cậu nhóc không ngừng kêu ê a, mắt thì vẫn luôn nhìn Thư Dao.

Em bé không thể tiếp xúc màn hình quá lâu, thấy tinh thần của con tốt như vậy thì Thư Dao an tâm rồi.

Khương Tri Ngật giao con cho bảo mẫu, sau đó tắt video đi, gọi điện đến.

Khương Tri Ngật nhìn con trong phòng em bé một cái rồi quay về phòng.

Thư Dao cúi đầu xem đồng hồ, cô đã đi được mấy phút rồi.

Khương Tri Ngật dịu dàng nói: “Hôm nay mệt không em?”

Thư Dao xoa xoa cổ chân, giọng nói có hơi thấp: “...Ừm.”

Khương Tri Ngật thở dài, đột nhiên thấy hối hận vì mình đã ‘lý trí’, có lẽ anh quá kích động rồi, chả lẽ không muốn ủng hộ Thư Dao theo đuổi sự nghiệp của mình sao?

“Em rất nhớ hai người.” Cô nhỏ giọng nói.

Khương Tri Ngật đáp: “Anh cũng rất nhớ em. Hôm nay con rất ngoan, không khóc, ngủ trưa tận bốn tiếng, lúc uống sữa cũng rất nghe lời.”

Khương Tri Ngật dừng một chút rồi nói tiếp: “Không nên miễn cưỡng quá.”

Thư Dao ngẩn ra, Khương Tri Ngật nói tiếp: “Khi con trưởng thành nó nhất định sẽ biết mẹ nó là một người phụ nữ vô cùng giỏi giang.”

Thư Dao bật cười, gật đầu đáp: “Vâng!”

Khương Tri Ngật ôn tồn nói: “Mai về nhà có thèm ăn món gì không?”

Thư Dao lập tức nói ra tên vài món ăn, sau đó một hồi nói: “Không được đâu, em muốn giảm cân cơ. QAQ”

Khương Tri Ngật cười cười: “Không sao đâu, chỉ ăn một ít thôi. Tội chúng ta có thể vận động nhiều hơn.”

Thư Dao: “Vận động một chút.”

Ngay sau đó cô kịp hiểu ra, tâm tình đang buồn buồn bị quét sạch, cô đỏ mặt nói: “Ôi, anh...”

Trong điện thoại, giọng nói Khương Tri Ngật càng trầm thấp gọi cảm hơn: “Anh và con chờ em về.”

Thư Dao che mặt: “Vâng vâng.”

Người đàn ông cười khê: “Cùng nhau vận động.”

Thư Dao không thể cười nói, nghiêm túc đáp: “Được rồi mà.”

Hai người cùng bật cười, không khí thương nhớ trong phút chốc bị thổi tan, Thư Dao nói: “Em tắt máy đây, đến lúc phải quay lại rồi.”

Khương Tri Ngật: “Được rồi, nhớ chăm sóc tốt bản thân.”

Thư Dao ừ một tiếng rồi tắt máy. Cô nhìn vào gương điều chỉnh lại tâm tình của mình rồi quay về hội trường.

Phần sau của buổi tiệc khá thoải mái, đã có thể dùng bữa. Hầu như ở đây đều là người dựa vào vóc dáng và mặt để kiếm com nên món ngon bày trên bàn cũng không có mấy ai ăn. Trước khi đến đây Thư Dao đã uống một ly nước trái cây, ăn chút trái cây lót dạ, lúc này thật sự có hơi đói, nhưng đã thành thói quen rồi.

Trần Băng mặc tây trang màu đen, đứng bên cạnh Thư Dao. Thình thoảng có người đến chào hỏi thì Trần Băng sẽ tiến lên trò chuyện vài câu, có vài cuộc xã giao không cần cô phải đích thân ra trận.

Thư Dao cầm ly rượu vang, một tay lướt điện thoại, Khương Tri Ngật lại gửi cho cô hình và video của con.

Không thể xem video ở đây nên cô đành xem hình con.

Trong lúc vô tình Trần Băng nhìn thoáng qua, cảm giác làm quản lý như mình cứ liên tục bị nhét thức ăn cho chó để chống đỡ.

Vừa rồi Thư Dao cũng chụp không ít hình, cô chọn một tấm đẹp nhất gửi cho Khương Tri Ngật.

Khương Tri Ngật trả lời: Tim anh đập hơi nhanh.

Thư Dao cười hỏi lại: Sao lại thế ạ?

Khương Tri Ngật: Vì anh muốn lập tức xuất hiện trước mặt em.

Tim Thư Dao chợt đập nhanh hơn, trên mặt hơi nóng, môi không kìm được cong lên.

Thư Dao: Ngoan nào.

Khương Tri Ngật: Ừm.

Dường như Thư Dao có thể tưởng tượng được biểu cảm lúc này của anh, trưng khuôn mặt đẹp trai đó ra nói mấy lời tỏ tình khiến tim gan ngứa ngáy, làm như tới giờ anh vẫn không nhận ra mình có bao nhiêu hấp dẫn ấy.

Thư Dao đặt điện thoại xuống, nhẹ nhàng thở dài một hơi. Vừa mới quay đầu liền nhìn thấy ánh mắt trên ghẹo của Trần Băng.

Trần Băng cười: “Chặc.”

Thư Dao cố tỏ ra bình tĩnh, nói: “Khụ, Trần ca.”

Trần Băng lắc lắc ly rượu trong tay: “Hai người phát triển nhanh lắm đấy.”

Thư Dao thẳng thắn đáp: “Vâng đúng thế ạ.”

Trần Băng thật ra có hơi nghi ngờ tình cảm phát triển giữa hai người họ, anh ta nói: “Hình như không giống phong cách của em lắm.”

Thư Dao cười đáp: “Chắc đây là bị tình cảm mê hoặc rồi.”

Trần Băng sững sốt rồi bật cười, không hỏi nhiều nữa, chạm vào ly cô, “Vậy thì chúc hai người các em trăm năm hòa hợp, sự nghiệp thành công.”

Thư Dao mỉm cười: “Cảm ơn anh.”

Trần Băng nhướn mày: “Mau chóng đạt được mục tiêu của chúng ta.”

Thư Dao cười: “Được.”

Hai người nhìn nhau cười.

Buổi tiệc kết thúc, đoàn người của Thư Dao quay lại khách sạn, cô tắm xong thì đắp mặt nạ, sau đó vội vàng gọi cho Khương Tri Ngật. Khương Tri Ngật cũng không ngủ, vẫn còn đợi cô.

Hai người nói chuyện điện thoại gần một tiếng, cuối cùng vẫn không nở cúp máy. Thư Dao vứt mặt nạ đi, cẩn thận làm hết các bước dưỡng da, cuối cùng nằm ngán người trên giường: Sao thế này, mới một ngày mà cô đã nhớ Khương Tri Ngật và con hơi bị nhiều luôn đó.

Cô thở dài, nhắm mắt lại ép mình đi ngủ. Nhớ người nhà không có gì sai cả, cô cũng không phải động vật máu lạnh, chẳng qua là cần thời gian thích ứng mà thôi.

Thư Dao không chùn bước, cô tin mình nhất định có thể cân bằng được gia đình và sự nghiệp.

....

Sáng ngày hôm sau vẫn còn một hoạt động nữa, sau khi kết thúc công việc, Thư Dao và đội ngũ vội chạy đến sân bay, cô đã không kịp chờ gặp lại hai người ở nhà rồi.

Máy bay hạ cánh, cô đeo kính và khẩu trang vào, cùng với đội ngũ đi vào lối VIP. Tham gia hoạt động đầu tiên sau khi comeback, ở bên đây Thư Dao vẫn không đánh tiếng với truyền thông, nhưng thương hiệu mà cô hợp tác đã đăng tải nhiều hình ảnh, cả ngày đều phát sóng trực tiếp hoạt động rầm rộ, cứ cách hai tiếng sẽ tung ra hình ảnh sản phẩm mới, đã mấy tháng rồi Thư Dao mới tham gia hoạt động, khí chất xinh đẹp của cô vẫn không giảm, bất luận là fan hâm mộ hay người qua đường cũng muốn quý rập trước khí chất hấp dẫn mê hoặc lòng người của cô.

Bình luận bên dưới bài đăng weibo của thương hiệu trang sức vẫn tăng lên không ngừng, hình ảnh đầu tiên được chia sẻ nhiều nhất, không ai không khen ngợi ‘đẹp đẹp đẹp’, những fan hâm mộ còn nhiệt tình hơn nữa, điên cuồng bày tỏ.

Bên ngoài sảnh chờ sân bay đứng đầy fan hâm mộ và phóng viên, Thư Dao theo đoàn người đi vào lối đi VIP, dường như có thể tưởng tượng được tình cảnh chấn động ngoài kia.

Trần Băng cảm khái, tuổi còn trẻ mà đột nhiên kết hôn sinh con, cuối cùng còn làm giả thành thật, thật sự ở bên nhau với Khương Tri Ngật, đi hết một vòng tựa như ở giữa không xảy ra chuyện gì, Thư Dao vẫn là một mình tỉnh nổi tiếng đứng dưới ánh đèn.

Có vài người, thật sự là được ông trời ưu ái cho cơm ăn còn định sẵn sẽ làm người nổi tiếng.

...

Còn chưa ra khỏi sân bay di động của Thư Dao vang lên, quanh người cô có vệ sĩ và nhân viên công tác.

Là Khương Tri Ngật gọi đến, trên mặt Thư Dao lập tức nở nụ cười, cô bắt máy.

“Đã xuống máy bay chưa?” Khương Tri Ngật hỏi.

Thư Dao kéo khẩu trang xuống, dịu dàng nói: “Vâng ạ, em sắp ra khỏi sân bay rồi.”

Trong giọng nói của Khương Tri Ngật cũng mang theo ý cười, anh nói: “Anh đang ở bên ngoài.”

Thư Dao ngần ra, sau đó muốn chạy ra ngoài ngay nhưng may còn chừa lại một tia lý trí: “Vâng vâng.”

Trần Băng không cần xem cũng đoán được là ai gọi tới, nếu không phải tin tưởng Thư Dao thì anh ta thật sự có hơi bận tâm yêu đương sẽ làm trễ nải sự nghiệp của đối phương.

Thư Dao cầm kính trong tay, cười nói: “Trần ca, lát nữa không cần đưa em về đâu, thầy Khương đến đón em rồi.”

Trần Băng cười: “Được rồi, anh biết rồi.”

Ra khỏi sân bay, Thư Dao lập tức thấy được xe Khương Tri Ngật, lúc này fan hâm mộ và phóng viên trong sảnh chờ vẫn chưa phát hiện ra cô. Thư Dao vẫy tay tạm biệt Trần Băng và mọi người sau đó đi nhanh đến xe của Khương Tri Ngật.

Khương Tri Ngật cũng thấy được cô qua kính chiếu hậu, anh nhanh chóng xuống xe. Thư Dao đi tới cuối cùng chạy chậm qua, Khương Tri Ngật giang hai tay, cô nhanh nhẹn nhào vào ngực anh.

Thư Dao đã cởi kính và khẩu trang đi, chỉ đội mỗi cái mũ đen. Khương Tri Ngật rất bình tĩnh nhưng lúc này cũng hơi kích động, anh ôm eo Thư Dao, cúi đầu quan sát cô thật kỹ.

Chỉ mới tách ra một ngày mà nỗi nhớ của anh cũng không kém cô bao nhiêu.

Anh cúi đầu hôn lên môi Thư Dao, hai người đứng trước xe trao nhau nụ hôn ngắn, vừa mới buông ra lập tức nghe được tiếng thét chói tai và tiếng mở cửa.

Thư Dao còn chưa kịp ngẩng đầu đã bị Khương Tri Ngật ôm vào trong ngực, sau đó mở cửa xe nhét cô vào, rồi anh cũng nhanh chóng ngồi vào xe, cả quá trình diễn ra không quá ba giây.

Thư Dao còn chưa kịp hoàn hồn thì xe đã lái đi, vừa vặn đi qua đám fan hâm mộ đang gào khóc và tiếng máy ảnh chớp nháy của phóng viên. Mọi người đều đang điên cuồng chụp ảnh, không ngừng gọi tên hai người họ.

Tình huống này quá náo động.

Thư Dao ngây ngốc mấy giây rồi bật cười. Khương Tri Ngật nắm tay cô, vẻ mặt dịu dàng, nói: “Em sao vậy?”

Thư Dao cười nói: “Hình như vừa rồi chúng ta bị chụp ý.”

Khương Tri Ngật: “Lúc hôn ấy hả?”

Thư Dao gật đầu.

Khương Tri Ngật cười nói: “Không sao cả.”

Thư Dao tò mò hỏi: “Anh không để ý hả?”

Khương Tri Ngật ôm vai cô, khẽ cười nói: “Để ý gì?”

Thư Dao: “Thì để ý việc bị chụp ấy ạ.”

Theo như những gì cô biết, Khương Tri Ngật hẳn không phải là một người thích để lộ cuộc sống riêng tư trước ống kính.

Khương Tri Ngật: “Ngoại trừ thân phận làm người nổi tiếng thì việc anh để ý nhiều hơn là thân phận vợ chồng của chúng ta.”

Thư Dao không hiểu lắm.

Khương Tri Ngật xoa tóc cô, nói thêm: “Ngoài ông kính chúng ta là vợ chồng bình thường, không cần phải che giấu vì người khác, có bị chụp lén hay không cũng không sao cả.”

Thư Dao kinh ngạc, sau đó cười ngọt ngào, ôm cổ anh hôn một cái.

Khương Tri Ngật giữ gáy cô, cúi đầu biến nụ hôn này sâu hơn.

Tài xế đang lái xe nhìn thẳng về phía trước: Tôi không thấy gì cả, cũng không nghe được gì, ừ đúng là vậy đó...

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 59

Edit: Mộc Tử Đăng

Lúc Thư Dao về gần tới nhà, bảo mẫu đã ôm cậu nhóc chờ trước cửa. Hôm nay thời tiết vô cùng đẹp, mặt trời chiếu sáng trên cao, cậu nhóc mặc áo bông màu vàng, đang nhìn xung quanh.

Xe còn chưa dừng lại, Thư Dao thấy con đã kích động không thôi. Xe vừa mới dừng cô đã nhanh chóng mở cửa bước xuống, cậu nhóc thấy cô thì a a hai tiếng, kẻ đó giờ tay ra.

Thư Dao cực kỳ kích động, vội ôm nó, hôn mấy cái lên khuôn mặt mũm mĩm kia, lúc này Khương Tri Ngật mới bước xuống, hai mẹ con diễn màn ‘gặp lại sau bao ngày xa cách’ rồi cuộc cũng đi vào nhà.

Cả quá trình bảo mẫu chỉ mỉm cười. Thư Dao ôm con, không ngừng nói chuyện với nó, hỏi đủ thứ. Cậu nhóc không biết nói, chỉ có thể ê ê a a.

Khương Tri Ngật cầm túi của Thư Dao về phòng, còn cô ngồi ôm con trên sofa, trên mặt là nụ cười của mẹ hiền. Cậu nhóc cũng rất vui vẻ, tay chân nhỏ nhắn không ngừng vẫy đạp, một lúc thì nắm tóc Thư Dao, lúc lại nắm lấy áo cô. Thư Dao vui đùa trên bụng cậu nhóc, nhẹ nhàng cọ một cái, con trai thơm quá đi!

Cậu nhóc cười rộ lên, dường như cảm thấy rất vui. Thư Dao lại cọ vài cái lên bụng cậu, cậu nhóc cười lên, cơ thể nhỏ nhắn mềm mại run run theo.

Thư Dao cười không khép được miệng: Đáng yêu quá đi!

Hai mẹ con đùa một lúc thì bảo mẫu đi đến nói đến lúc cho bé uống sữa. Do vừa mới kết thúc công việc hai ngày nay nên Thư Dao có hơi mệt mỏi, ấy vậy từ lúc nhìn thấy con thì những sự mệt mỏi đó lập tức biến mất, cô ôm cậu nhóc cũng không muốn buông ra, cách mấy phút lại hôn một cái. Cậu nhóc cũng vô cùng thích cô, mỗi lần Thư Dao hôn nó thì nó sẽ bật cười khanh khách.

Thư Dao nhận lấy bình sữa, cậu nhóc nằm trong ngực cô, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bình sữa, Thư Dao khều cái mũi nhỏ của nó, sau đó đưa bình đến miệng cậu nhóc, nó lập tức dùng hai tay ôm bình, sức lực cũng lớn lắm nha.

Nhìn ra được là một cậu nhóc khỏe mạnh.

Thư Dao vui vẻ an tâm, cô tựa vào sofa nhẹ thở ra một hơi, cậu nhóc đang uống sữa, cô nhìn nó không thôi, nhìn cách nào cũng không đủ.

Khương Tri Ngật hiểu được tâm trạng của cô lúc này nên không đến quấy rầy. Chờ đến lúc ăn cơm tối mới buông con ra, lúc này cậu nhóc đã ngủ, Thư Dao vẫn không nỡ bỏ cậu nhóc.

Đưa bé vừa mới được bảo mẫu bế đi, cô lập tức ngáp một cái thật to. Khương Tri Ngật bật cười, véo bàn tay cô, nói: “Không nghe lời gì cả.”

Thư Dao hí hóp cười, hôn anh một cái: “Bây giờ nghe lời rồi được chưa?”

Khương Tri Ngật mỉm cười: “Ừ, biểu hiện rất tốt.”

Hai người ngồi xuống bàn ăn, trên bàn đều là những món mà hôm qua Thư Dao nói, nhưng cách chế biến thành đậm hơn nhiều, hiển nhiên là đặc biệt chuẩn bị cho Thư Dao, cô đột nhiên nhớ tới đoạn sau trong cuộc nói chuyện với Khương Tri Ngật vào hôm qua, ăn xong thì... cô lập tức đỏ mặt.

Cố gắng bình tĩnh ăn xong bữa tối, mặc dù rất mệt nhưng tinh thần không tệ lắm.

Cậu nhóc ngủ vài tiếng rồi tỉnh và đã có bảo mẫu chăm sóc. Sau khi ăn xong Thư Dao còn muốn sang phòng con nhưng bị Khương Tri Ngật ngăn lại.

Thư Dao cũng không kiên quyết, cô giơ lên một ngón tay, khôn khéo nói: “Em chỉ nhìn một chút thôi, chỉ nhìn thôi được không anh?”

Khương Tri Ngật cảm thấy hình như mình đã bị Thư Dao nhìn ra, anh bắt đắc dĩ thờ dài, cùng cô đến phòng con.

Đúng thật chỉ nhìn thôi nhưng thời gian hơi dài chút. Khương Tri Ngật kéo cô đi, Thư Dao cũng không giãy giụa.

Mười giờ tối, Thư Dao tắm xong thì leo lên giường, cô vô cùng thả lỏng.

Khương Tri Ngật cởi nút áo, nhìn cô nói: “Tối nay ăn ngon không?”

Thư Dao nhìn chằm chằm nút áo từ từ mở ra, nuốt nước bọt nói: “Khá ngon.”

Khương Tri Ngật dừng tay lại, đề cô xuống, hô hấp phả ra gò má cô, nhẹ giọng hỏi: “Hửm?”

“Ồi, ăn để chống đỡ.” Thư Dao cười cười.

Khương Tri Ngật duỗi tay ra vuốt ve gò má cô, giọng nói mềm mại như nước: “...Ngoan lắm.”

“Bây giờ phải vận động sao?” Thư Dao chớp chớp mắt: “Thầy Khương?”

Khương Tri Ngật cúi xuống hôn cô, nói: “Tất nhiên rồi.”

Thư Dao bật cười, ôm cổ anh, qua vài giây hai người dính sát vào nhau.

...

Trước mắt với nhân khí và địa vị của Thư Dao thì vai diễn trong các bộ phim đều rất trọng yếu. Nên từ khi cô mang thai đến giờ, mặc dù có nhiều kịch bản được gửi tới nhưng vẫn chưa chọn được một bộ có chất lượng và cô cảm thấy hứng thú, dù là phim điện ảnh hay truyền hình.

Bây giờ cô không thiếu tiền, giá trị thương mại cũng cao, cái cô cần là một tác phẩm ưu tú có thể củng cố địa vị của cô lúc này, hoặc có thể giúp cô chuyển đổi hình tượng, thì sự nghiệp mới có bước tiến cao hơn. Cho nên bất luận là cô hay Trần Băng cũng vô cùng nghiêm túc và cẩn thận chọn lựa kịch bản.

Thư Dao không vội, nửa năm nay dường như cô chỉ ở ẩn, nhưng có quan hệ với Khương Tri Ngật nên độ hot của bản thân cô cũng cao không giảm, sau khi sinh con rồi quay lại làm việc thì có đủ các lời mời từ tạp chí, các nhãn hàng và quảng cáo...nhưng cô vẫn duy trì hoạch định sự nghiệp từ hai năm trước, số lần xuất hiện trước đại chúng không nhiều nhưng mỗi lần đều đầy phong độ, dưới hoàn cảnh lớn, tạo hình không thể có sai sót, để fan hâm mộ chia sẻ rộng rãi, để lại ấn tượng cao quý ưu nhã trong lòng cư dân mạng.

Đoán chừng một tháng, những tiêu cực vì chuyện mang thai đã hoàn toàn biến mất, từ trạng thái đến nhân khí của Thư Dao hoàn toàn vượt qua lúc trước khi mang thai.

Đến cuối năm, bộ phim truyền hình mà Thư Dao đã quay vào mùa hè năm trước được lên sóng, thời gian vừa vặn ngày mừng một tết nguyên đán, được hai nhà đài lớn phát sóng.

....

Thư Dao đóng vai chính, lúc khai máy phim truyền hình vào năm trước Thư Dao đã được chú ý, độ hot cao. Từ khi cô thành danh, mỗi lần quay phim tuyên hình đều thu được rating cao, hai năm nay tốc độ đóng phim chậm lại, đề tài lẫn hình tượng nhân vật cũng khác nhau. Thư Dao là kiểu điển hình đóng phim thần tượng, những kịch bản cô nhận được thì phim thần tượng chiếm đa số, những bộ phim thể này thường có chất lượng không cao, tình tiết Mary Sue, thể mà lại phổ biến, nam nữ chính có diện mạo đẹp, kỹ thuật diễn nhìn ỏn thì rating không thành vấn đề, tiền casting cũng cao.

Tết nguyên đán khởi chiếu bộ phim này về chủ đề gián điệp chiến tranh thời dân quốc, một đề tài ít được quan tâm, nam diễn viên hợp tác với cô cũng không phải là một tiểu thụ nổi lắm, tuy nhân khí thấp nhưng thuộc hàng nam diễn viên phái thực lực, những diễn viên phụ còn lại hầu như cũng thuộc phái thực lực, có nhân khí thấp. Trong bộ phim này chỉ có duy nhất Thư Dao là người nổi tiếng lại có kỹ thuật diễn, nhân khí cao, là một tiểu hoa đán đang ăn khách.

Tuy dù là vậy, khi đoàn làm phim vừa công bố vai nữ chính là Thư Dao, thì những nhà đài lớn bắt đầu tranh giành quyền công chiếu, cuối cùng được hai nhà đài hàng đầu cả nước có lượng người xem cao mua lại.

Từ khi bộ phim khai máy cho đến đóng máy. Đoàn làm phim lẫn nhà đài không ngừng tuyên truyền, thỉnh thoảng tung ra một vài tình tiết trong phim, bộ phim về gián điệp chiến tranh là đề tài mà Thư Dao chưa từng đóng qua, không chỉ fan hâm mộ của cô mà phần lớn khán giả cũng ồ ạt hy vọng cao ở cô.

...

Vào đêm tết nguyên đán đó, đến khung giờ vàng chiếu phim, hai nhà đài bắt đầu phát quảng cáo, nhân vật chính trong quảng cáo cũng là Thư Dao, tỷ số người xem thu được trên mạng từng bước tăng cao, còn chưa bắt đầu chiếu phim mà tỷ số người xem đã phá kỷ lục những lần trước.

Thư Dao rất thích hợp với phim truyền hình, có duyên với khán giả. Nhà đài cũng đã dự đoán được trước một tháng, hiển nhiên sẽ giữ chân khán giả vì rất hợp sở thích.

...

Cũng trong cùng lúc đó, ở biệt thự bên bờ hồ, Thư Dao, Khương Tri Ngật và còn một anh bạn nhỏ cũng ngồi xem trước tivi.

Số bộ phim Khương Tri Ngật tham gia tính ra còn thấp hơn Thư Dao, anh cũng không quan tâm đến độ hot hay xuất hiện trước công chúng, nếu không có kịch bản thích hợp sẽ không ép buộc bản thân đóng những bộ phim khác.

Bất kỳ một diễn viên nào, dù lấy được danh hiệu ảnh đế ảnh hậu cũng sẽ không lơ là với tác phẩm của mình. Cho nên vào ngày công chiếu hôm nay, Thư Dao cũng mong đợi như fan của cô.

Trên bàn bày quả vật và bánh ngọt, người giúp việc rót trà. Thư Dao và Khương Tri Ngật ngồi trên sofa, còn cậu nhóc ngồi ở giữa ôm bình sữa trong ngực, vừa uống sữa vừa nhìn màn ảnh.

Trên màn ảnh đang phát chương trình quảng cáo mà Thư Dao làm người đại diện, cô mặc quần thể thao ngắn màu xanh nước biển, cầm một chai sữa chua của nhãn hiệu nào đó uống một ngụm, sau đó hiệu ứng xuất hiện, cả người cô trở nên khỏe khoắn, chạy rất nhanh... Cuối cùng hình ảnh dừng lại ở logo của nhãn hiệu đó, nữ minh tinh xinh đẹp nhẹ nhàng đọc lên câu quảng cáo, trên môi còn dính lại vệt sữa chua, nụ cười rực rỡ.

Nhà bọn họ thật ra không hay xem tivi, lúc mang thai cũng có xem nhưng thường đi đến rạp luôn, từ khi Thư Dao quay lại làm việc, phần lớn thời gian đều không ở nhà, tivi càng ít được dùng hơn nữa.

Nói một cách ngắn gọn... Thư Dao và Khương Tri Ngật dường như chưa từng xem quảng cáo mà đối phương đóng trên tivi, ừm, còn xem chung dưới tình huống này.

Sắc mặt Khương Tri Ngật không có gì khác thường. Thư Dao che mặt, cảm giác như mình bị phơi bày hết ra vậy.

Cậu nhóc đã được năm tháng, thân thể phát triển còn tốt hơn những bé cùng lứa, cũng rất khỏe mạnh. Thư Dao vừa mới xuất hiện trên tivi, ánh mắt của cậu nhóc chợt mở lớn, miệng phồng phồng, bàn tay nhỏ bé dùng sức vẫy, trong miệng còn phát ra tiếng ê a.

Thư Dao thật sự muốn che miệng con trai lại, cô dờ khóc dờ cười nói: “Con đừng gọi...”

Cậu nhỏ mập mạp nào chịu nghe lời cô, theo hình ảnh Thư Dao bắt đầu chạy nhanh, cậu nhóc cũng năng động ra sức đạp đôi chân nhỏ bé.

Thư Dao khóc không ra nước mắt, thấy thật mất mặt. Cô che mặt chờ hết quảng cáo, kết quả cứ hai mươi giây lại chiếu lại một lần...

Trời ạ... Thư Dao bật cười, âm thầm cầu nguyện mau chiếu phim.

Bàn tay đang che mặt của cô đột nhiên bị kéo xuống, Khương Tri Ngật quay đầu sang nhìn cô.

Bàn tay hai người đặt trên đùi con trai, nắm lại với nhau, cậu nhóc ngẩng đầu nhìn họ.

Trong mắt Khương Tri Ngật mang theo ý cười, nói: “Rất năng động hoạt bát.”

“Anh đừng nói nữa mà...” Thư Dao giả vờ mếu máu. Đóng phim là một chuyện, quay quảng cáo là chuyện khác, cô có cảm giác bị Khương Tri Ngật nhìn thấy nó lạ làm sao ý... Hơn nữa còn quảng cáo đầy năng động thể này, hoàn toàn không giống với tính cách của cô!

Khương Tri Ngật cười nói: “Rất đáng yêu, nhưng có cảnh quay còn chưa tốt.”

Sự chú ý của Thư Dao bị dời đi, cô hỏi: “Chỗ nào vậy ạ?”

Khương Tri Ngật dùng ngón cái lau môi cô, nói: “Chỗ này chưa được lau sạch.”

Thư Dao theo bản năng sờ môi mình, cô thấy nụ cười của Khương Tri Ngật mới hiểu ra là hình ảnh ở cuối quảng cáo, trên môi của cô vẫn còn dính vệt sữa chua.

Thư Dao che môi, Khương Tri Ngật cúi đầu liếm môi cô, sau đó ngồi ngay ngắn lại, dịu dàng nói: “Ừ, mùi vị cũng không tệ lắm.”

Thư Dao: “...”

Ngay sau đó cô che mắt cậu nhóc còn đang uống sữa lại, nghiêm túc nói: “Không thích hợp voi thiếu nhi.”

Tầm nhìn của cậu nhóc đột nhiên tối đen nên khóc oa oa lên, Thư Dao buông tay ra, tiếng khóc của cậu nhóc lập tức dừng lại, sắc mặt thay đổi cực nhanh, Thư Dao và Khương Tri Ngật cũng không ngờ được.

Cậu nhóc ngoan ngoãn uống sữa, tựa như tiếng khóc vừa rồi không phải của cậu.



Bộ phim rút cuộc cũng được chiếu, Thư Dao đưa ra kết luận: “Thừa hưởng chân truyền của bố rồi.”

Khurong Tri Ngật nhìn cô, môi Thư Dao cong lên, đoạn nhạc giới thiệu đầu phim kết thúc, bắt đầu vào phim.

...

Vai diễn của Thư Dao là một đặc công nằm vùng, cô không có trang phục lộng lẫy, cũng không trang điểm tinh xảo, bộ phim này cũng là bước đệm thay đổi hình tượng của cô, không dựa vào gương mặt và dáng người xinh đẹp, cả phim đều là diễn viên phái thực lực, nam chính là một người hơn ba mươi tuổi, đã kết hôn, hai người nhất định sẽ không tạo CP, đạo diễn và cả đoàn làm phim đều rất nghiêm túc, luôn dùng chất lượng để được khán giả thừa nhận.

Ở giữa dàn diễn viên, Thư Dao cũng xem như người khá trẻ, tập một được phát sóng, tình tiết khá chậm vì làm bước đệm cho phim, hai tập đầu cô không có nhiều phân cảnh, khi so với diễn viên lão luyện trong đoàn thì khí thế có vẻ như bị áp chế một ít, tỷ số người xem trên mạng vẫn đang tăng lên không ngừng.

Cũng trong lúc này, những hình ảnh và đoạn phim cũng được phát lên mạng, chủ yếu là Thư Dao, chủ các trang web giải trí bắt đầu so sánh Thư Dao với những diễn viên khác, điều vô cùng rõ ràng là biểu hiện của Thư Dao không như dự đoán. Hoặc có thể nói kỹ thuật diễn của cô có tốt cũng tính trong nhóm tiểu thụ tươi và các tiểu hoa đán khác, còn nói đơn giản hơn thì khả năng diễn xuất của cô không giỏi như những lời đồn đoán bên ngoài, so sánh với diễn viên thực thụ liên lộ ra khuyết điểm vô cùng rõ ràng.

Trong danh sách tỷ lệ người xem cũng bắt đầu ngừng tăng ở tập thứ hai, thế mà độ hot của bộ phim lại nhanh chóng tăng lên, những đề tài khác nhau nhanh chóng xuất hiện trên hot search, hai tập đầu, các diễn viên đều bị mang ra so sánh với Thư Dao, không biết là lời thoại hay bị hạn chế ở những phương diện khác mà trạng thái của Thư Dao nhìn thật sự không tốt.

Những lời đánh giá trái chiều xuất hiện, fan hâm mộ cũng rất nóng ruột.

Nhưng Thư Dao và Khurong Tri Ngật lại vô cùng bình tĩnh, hai người không quan tâm đến điện thoại, cậu nhóc uống sữa mệt mỏi nên ngủ luôn trong lòng Khurong Tri Ngật, Thư Dao ngồi vắt chéo chân trên sofa, âm lượng của tivi rất nhỏ, cô cầm ly nước uống vài ngụm.

Khurong Tri Ngật ôm cậu nhóc nói với Thư Dao: “Sao lại dùng cách diễn này?”

Trên màn hình đang phát nhạc cuối phim, Thư Dao nói: “Lúc đó em đã thảo luận rất lâu với đạo diễn, vốn là dựa theo kịch bản mà diễn, có bốn năm câu thoại thôi. Nhưng em đã thử vài lần vẫn thấy dưới tình huống đó nên giữ yên lặng là hợp với hoàn cảnh nhất, hơn nữa cũng có lợi cho hậu kỳ biên tập.”

Khurong Tri Ngật: “Cho nên đã bỏ hết lời thoại gốc?”

Thư Dao gật đầu cười: “Vâng.”

Khurong Tri Ngật cũng cười, dùng một tay khác xoa tóc cô, “Được rồi, anh ôm Hoàn Hoàn về phòng ngủ, em cũng về phòng nghỉ đi.”

Hai người xuyên suốt quá trình cũng không nhắc tới rating hay phản ứng của người xem, Thư Dao thuận theo nói: “Vâng ạ.”

Khurong Tri Ngật đứng dậy ôm con về phòng em bé. Thư Dao ở lại dọn dẹp bàn trà, nhà họ không hề nghiêm khắc trong quan hệ chủ tớ, bình thường khi cô và Khurong Tri Ngật ở nhà, sau khi dùng cơm xong cũng không cần người giúp việc hay bảo mẫu phục vụ, chỉ cần một người chuyên tâm chăm sóc cho cậu nhóc là được.

Cô dọn dẹp sạch sẽ bàn trà rồi tắt tivi, sau cùng đi về phòng.

Khurong Tri Ngật đặt con lên giường, bảo mẫu đã chờ sẵn trong phòng, Khurong Tri Ngật dặn dò đôi câu rồi rời đi.

Điện thoại của hai người đều đang rung lên không ngừng, Thư Dao tắm xong thì sấy khô tóc, sau đó ngồi lên giường mở điện thoại đăng nhập vào weibo xem sơ qua, Trần Băng và những đồng nghiệp khác cũng gửi tin wechat cho cô, trong nhóm chat của công ty cùng đoàn đội đều náo nhiệt, họ đang thảo luận khí thế ngất trời.

Thư Dao trả lời tin nhắn của Trần Băng, lại nhấn hai câu trong nhóm chat mới đặt điện thoại xuống.

Khurong Tri Ngật đi ra khỏi phòng tắm, anh khoác khăn tắm, tóc ướt nhỏ giọt chảy từ cổ xuống.

Thư Dao đứng dậy ép anh ngồi xuống bàn trang điểm, sau đó cầm khăn lông lau tóc cho anh, Khurong Tri Ngật không nhúc nhích, thỉnh thoảng khăn lông cọ vào mặt anh, anh chỉ nhắm mắt lại, lông mi vừa dài còn dày.

Lau khô tóc xong, hai người nằm lên giường nghỉ ngơi, mùi sữa tắm hoàn toàn giống nhau.

Thư Dao nằm trong lòng anh, dù không muốn thừa nhận cỡ nào thì trong lòng cô thật sự không hề bình tĩnh nổi, nhưng cũng thấy nó thật bình thường, bất kỳ một tác phẩm của diễn viên nào khi mở màn công chiếu vào những ngày đầu thường dễ gây kích động. Dĩ nhiên cũng có người không tài giỏi, ví như vai diễn không như mong đợi.

Tuy nhiên tính tình Thư Dao khá tốt. Trong phòng chỉ chừa lại ngọn đèn trần, ánh sáng nhu hòa. Thời gian còn sớm nên hai người nói về nhân vật trong phim, Khương Tri Ngật phát triển bên lĩnh vực phim điện ảnh, không quay phim truyền hình, nhưng rất am hiểu về kỹ thuật diễn, hai người phân tích kịch bản hai tập đầu cũng như diễn xuất của những diễn viên trong đó, dĩ nhiên cũng phân tích cả Thư Dao, Khương Tri Ngật không hề che giấu, anh nói ra cái nhìn của mình về cách diễn của Thư Dao, Thư Dao khiêm tốn tiếp thu, thảo luận với anh...

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 60

Edit: Mộc Từ Đăng

Sáng ngày hôm sau, rating tính được khoảng 0.8, dư luận trên mạng nghiêng về một phía, cuối cùng người qua đường nói những lời chế giễu Thư Dao, bảo cô sinh con xong quay lại khiến hình tượng xuống dốc, chỉ có mặt đẹp lại đi đóng phim với những diễn viên phái thực lực, chỉ nên yên ổn đóng phim thần tượng không được sao?

Những lời chế cười và phê bình ập đến tới tấp, trong hai tập đầu được phát sóng, diễn xuất của Thư Dao không được xuất sắc như mong đợi, nhưng không đến mức vô ích, nếu chỉ nhìn mình cô thì không hề kém cạnh, ít nhất so với những diễn viên phái thần tượng còn có biểu cảm phong phú hơn nhiều. Chẳng qua trong phim những diễn viên phụ bao gồm cả nam số một cùng thuộc phát thực lực nên diễn xuất của Thư Dao không có nhiều điểm sáng.

Đối với những lời chế cười và chỉ trích trên sự đau khổ của người khác thì Thư Dao cũng như đạo diễn và nhân viên trong đoàn làm phim không có động thái gì, ngay cả nhà đài cũng kiên trì đăng bài hé lộ một ít tình tiết trong phim mỗi ngày, tung lên đoạn phim ngắn hoặc hình ảnh trong phim... Nhân khí của Thư Dao rất mạnh, lại đang có Khương Tri Ngật trong tay, fan hai nhà cực kỳ ổn định, ngoại trừ khán giả bình thường và cư dân mạng thất vọng ra, cả những fan của Khương Tri Ngật cũng thấy không hài lòng lắm. Thư Dao là vợ Khương Tri Ngật, mọi động thái mọi lời nói đều liên quan đến danh dự cũng như hình tượng của anh. Ngày trước Thư Dao được khen ngợi vì có lượng người xem cao và diễn xuất lẫn hình tượng như nữ thần, bây giờ xét thấy diễn xuất không có, chỉ còn dư lại nhân khí... Nói cách khác, bộ phim này được phát sóng, Thư Dao cũng không khác những nữ diễn viên khác dựa vào mặt để kiếm cơm!

Không xứng với Khương Tri Ngật.

...

Thư Dao nghỉ ngơi hai ngày, hoàn toàn làm ngơ với những dòng dư luận trên mạng, nhân viên trong đoàn làm phim vẫn vui vẻ hòa thuận trong nhóm chat, cùng gửi biểu cảm bị tổn thương cho nhau, Thư Dao gửi vài lần cũng không nói thêm gì nữa. Thật vất vả mới được nghỉ ngơi, cô muốn được ở cạnh con và Khương Tri Ngật.

Tối ngày hôm sau, một nhà ba người đứng giờ ngồi xem tivi như cũ. Cậu nhóc mặc bộ quần áo màu trắng, mang tã, nằm giữa bố mẹ cùng xem tivi.

Trước khi xem phim đã cho cậu nhóc uống sữa xong nên lúc này nó đang cầm đồ chơi gặm, theo bài nhạc đầu phim, tim Thư Dao cũng không tự chủ được đập nhanh hơn.

Cô hơi khản trương.

Khương Tri Ngật nghiêng đầu nhìn cô rồi nắm lấy tay cô. Thư Dao ngẩng ngẩng cả người, véo nhẹ lòng bàn tay anh một cái, lộ ra một nụ cười tự nhiên.

Khương Tri Ngật cúi đầu hôn cô, lời nói mềm mại: “Không cần nghĩ nhiều, anh tin em.”

Sống chung gần một năm, sự ăn ý của hai người đã không còn từ nào diễn tả được, chỉ cần nhìn nhau đã hiểu được suy nghĩ của đối phương.

Mày Thư Dao giãn ra, nói: “Vâng.”

Cô ôm con, cậu nhóc mập mập ngồi trong ngực cô, đồ chơi trong tay toàn nước bọt. Thư Dao cầm khăn giấy lau lau lại lau cho nó, mọi sự chú ý lúc này đều bị tivi hấp dẫn.

Bộ phim này nghiêng về chiến tranh nhiều hơn, mặc dù nam nữ chính có tình cảm nhưng rất nhạt, bởi vì cả bộ phim này lấy nằm vùng tình báo làm chủ chốt, bất kể là nhân vật chính diễn hay phản diện cũng đều có dự tính riêng, bối cảnh phức tạp... Nói đơn giản thì mọi nhân vật trong phim đều là nhân vật chính.

Đối với hình tượng và địa vị của Thư Dao mà nói, khi lựa chọn loại hình phim điện ảnh hay truyền hình đều rất mạo hiểm, ở sau lưng không biết có biết bao nhiêu người đang chờ cười nhạo cô.

Một tập bốn mươi phút, đến 9h30 tối, hai tập phim đã chiếu xong. Trong quá trình xem phim, Thư Dao và Khương Tri Ngật trò chuyện rất ít, cậu nhóc thế mà có tinh thần rất tốt, ngủ cả buổi chiều nên lúc ngày rất phấn chấn, Thư Dao trực tiếp vắt khăn trên cổ nó, cậu nhóc ngồi trong lòng mẹ tự chơi rất

vui.

Tập phim tối nay, Thư Dao vẫn không phát huy được nhiều như cũ, nhưng dàn nhân vật chủ chốt đã lên sàn hết rồi. Thư Dao được xem như nữ chính, hiển nhiên biết được kịch bản khúc sao, bao gồm cả những diễn viên khác và đạo diễn, nhà sản xuất phim cũng đều biết cao trào của bộ phim này khi nào mới bắt đầu, cho nên trên dưới đoàn làm phim không nóng vội.

Thư Dao là một người không thích thanh minh, đối với diễn xuất trước mắt của mình cũng không giải thích thêm với Khương Tri Ngật, anh cũng không hỏi, hai người vẫn như tối hôm qua, bế cậu nhóc lên lầu, tắm xong thì lên giường ngủ, trước khi ngủ còn trò chuyện về kịch bản một lúc...

...

Ngày phát sóng thứ hai, rating vẫn ổn định dừng lại ở con số 0.8, những lời bình luận về diễn xuất của Thư Dao vẫn tăng lên tới tấp. Trần Băng cũng gọi tới nói hai ngày nay cô không nên lên mạng, cứ bình tĩnh. Những người thích thổi lửa chỉ là người bình thường hoặc cư dân mạng, lớn hơn chút thì có những đối thủ cạnh tranh của Thư Dao, những người đó chỉ muốn thừa thời cơ Thư Dao gặp sóng gió mà thêm lời cười nhạo.

Những lời phê bình trên mạng càng kịch liệt, Thư Dao vẫn bình tĩnh. Ngày thứ ba, một nhà ba người vẫn ngồi trước tivi như cũ.

Trước khi phim được chiếu sẽ phát hai tập quảng cáo về sữa chua mà Thư Dao đóng, trong màn hình, cô mặc bộ đồ thể thao đầy sức sống, khuôn mặt tươi trẻ đọc những lời quảng cáo sến súa, cuối quảng cáo là hình ảnh cô cười vui vẻ, trên môi dính một vũng sữa chua...

Thư Dao xoa xoa cánh tay, muốn nổi hết da gà. Cô đếm đi đếm lại, tổng cộng chiếu sáu lần.

Sáu lần đó! Thật muốn mất trí nhớ cho rồi!

Rốt cuộc cũng chiếu phim, hai người ngồi thẳng lưng, không nói lời nào. Cậu nhóc vẫn ngây thơ gặm ngón tay, lúc thì nắm tay mẹ, lúc quay sang nắm tay bố.

...

Ngày phát sóng thứ ba, rating thu được con số lớn hơn 1, trên mạng dần xuất hiện những lời khen ngợi, nhưng đánh giá về Thư Dao vẫn còn khen chê đủ loại.

Trên weibo nhà đài vẫn ung dung tuyên truyền phim, đăng đoạn clip nhỏ, không bận tâm đến những bình luận chê bai giễu cợt.

Dư luận thay đổi vào ngày thứ tư, đêm hôm đó lúc nhà đài chiếu phim tỷ số người xem không ngừng tăng cao, đến khi hết một tập đã thu được con số 1.7! Sáu tập được phát sóng đã làm rõ nhân vật và hoàn cảnh trong phim, tình tiết của phim bắt đầu hấp dẫn, diễn xuất của Thư Dao cũng bắt đầu xuất hiện điểm sáng. Buổi tối hôm đó, từ Thư Dao cho đến những nhân vật trong phim đều nằm trên hot search, chủ đề bàn tán cũng như độ hot cứ tăng dần, trong lúc nhất thời đánh giá về diễn xuất của Thư Dao hình thành hai phe, một bên khen Thư Dao có diễn xuất phong phú, tính cách của nhân vật đang từ từ rõ ràng, khúc sau nhất định sẽ tỏa sáng, một bên thì chê cười Thư Dao là bình hoa, tuyệt đối không ngóc lên được ở phần sau, rating nhất định sẽ tụt xuống.

Hai phe chiến đấu hăng sai anh chết tôi sống, đoàn làm phim vẫn không quan tâm đến.

Và mặt đến rất nhanh, những ngày kế tiếp, rating từ 1.7 không ngừng tăng cao, những lần Thư Dao xuất hiện chung phân cảnh với dàn diễn viên phái thực lực cũng đều giữ vững được phong độ, phối hợp hoàn hảo, không bị khớp, thậm chí ở một phân cảnh nào đó, phong độ của cô còn đè ép cả nhân vật phụ phái thực lực!

Nhân vật trong phim Thư Dao từng đóng phần lớn là tiên hiệp cổ trang hoặc đô thị tình duyên, nam diễn viên hợp tác với cô gần như đều là nam diễn viên đang ăn khách, trẻ tuổi đẹp trai, cũng xuất thân từ chính quy, nhưng vì kịch bản và đề tài hạn chế không có không gian để phát huy diễn xuất, Thư Dao hiển nhiên cũng thế. Còn lần này không giống những lần trước, trong cả bộ phim chỉ có mình cô là nữ chính tình đang ăn khách, rất nhiều khán giả mới đầu luôn chỉ xem cô, nên có thể nói áp lực rating đè nặng lên người cô. Nếu như thành công hiển nhiên nó là công lao của đoàn làm phim, còn thất bại thì người bị chỉ trích chỉ có mình Thư Dao.

Rating từ tập 20 đã vượt qua con số 2.5, bộ phim này hấp dẫn ở chỗ nội dung phim, mỗi ngày đều xuất hiện trên hot search, những lời đồn đãi so sánh diễn xuất của Thư Dao ở ngày chiếu đầu tiên đã mạnh mẽ bị phản dame! Mọi người dần nhận ra, vốn Thư Dao cũng có thể diễn nhân vật như vậy, biểu cảm không những không bị đơ và nhợt nhạt mà rất có sức truyền cảm cùng năng lực!

Lại kể thêm quan hệ vợ chồng với Khương Tri Ngật, mọi thông tin của Thư Dao trên mạng đều đứng đầu, cùng lắm thì đứng hạng hai, nhân khí lên cao lần nữa, biểu hiện của cô cực tốt cộng thêm rating cao, điều này trở thành một đòn phản kích cực mạnh chống lại antifan và những cư dân mạng ra sức bôi đen cô! Không cần Thư Dao và fan hâm mộ lên tiếng, những cư dân mạng và khán giả cũng đủ chống lại những lời đó.

Số tập phim không nhiều, chỉ vốn vẹn 48 tập, trong thời buổi mỗi bộ phim gần như đến bảy tám chục tập thế này, thì số tập của bộ phim này thật sự nằm trong vùng nguy hiểm. Cũng may mọi người trong đoàn rất hăng say làm việc, công sức thảo luận ngày đêm không bị uống phí, sau khi bộ phim được phát sóng đã thu được rating 3.7, vào ngày chiếu tập cuối còn thu được con số là 4.6! Vượt qua được con số cao kỷ lục mà nhà đài hàng đầu đã nắm giữ trong ba năm qua! Trở thành con số cao nhất!

Lần thử sức đề tài ít được người khác quan tâm, diễn một nhân vật phức tạp này đã đánh dấu một bước chuyển mình đầy xinh đẹp của cô! Những scandal bảo cô dựa vào Khương Tri Ngật để lảng xê cũng không còn nữa, người ta vốn không dựa vào Khương Tri Ngật, người ta có thực lực đó!

Những năm qua những nữ minh tinh đang ăn khách có ai dám chọn một kịch bản với đề tài ít ai quan tâm thế này? Không diễn với phái thần tượng lại bay sang phái thực lực?

Có đủ sức, đủ thực lực, tính cách ổn định, đủ loại nhân tố tạo ra danh tiếng cho Thu Dao lúc bấy giờ, đã đủ để nói rõ rằng cô có được thành công như hôm nay không phải là trùng hợp mà là điều tất nhiên!

Bộ phim này nhận được thành công đã thêm một dòng đẹp để trong bản lý lịch của cô!

...

Bởi vì chuyện mang thai nên kế hoạch tương lai của cả Thu Dao và Khương Tri Ngật đều bị rối loạn. Mặc dù hằng năm Khương Tri Ngật đều ở ẩn, nhưng cũng duy trì tiết tấu một năm đóng một bộ phim. Năm nay Thu Dao mang thai, hai người còn đóng giả vợ chồng, mang thai mấy tháng đầu Thu Dao có tham gia vài hoạt động cũng không hoàn toàn ở ẩn, nhưng còn Khương Tri Ngật thì từ khi quay xong bộ phim vào mùa đông năm ngoái cũng không lộ diện nữa, thỉnh thoảng chỉ tham gia vài hoạt động mà anh làm người đại diện, về phía tác phẩm mới không hề có tin tức. Mọi người biết được tin tức của anh cũng chỉ thông qua Thu Dao mà thôi.

Mấy ngày gần đây, bộ phim truyền hình mà Thu Dao tham gia đã chiếu xong, con số rating đáng ăn mừng, bộ phim điện ảnh mà Khương Tri Ngật quay vào năm ngoái cũng bước vào giai đoạn cuối của hậu kỳ chế tác, đã chuẩn bị công chiếu vào ngày mừng sáu tết. Thật giống như trùng hợp, vợ chồng hai người ở ẩn hơn nửa năm, sau khi quay lại làm việc tác phẩm đều tỏa sáng, từ khi đứa bé ra đời đã được nửa năm nhưng cũng không lộ mặt, thế mà tin tức xoay quanh hai người vẫn không giảm, cho nên độ hot vẫn cao, đứa bé ra đời được bốn tháng thì Thu Dao quay lại làm việc, khí chất cùng vẻ đẹp cực kỳ xuất chúng, sau khi bộ phim mới được phát sóng cô càng nhận được nhiều lời khen cũng như độ hot cực cao, cho dù là ở phương diện nào cũng đều nổi hơn lúc trước khi mang thai rất nhiều.

Khương Tri Ngật và Thu Dao trái ngược nhau, anh nhận một bộ phim không hề cân nhắc đến giá trị thương mại cũng như tiền casting, nhưng ánh mắt rất tinh tế, trừ lúc mới xuất đạo phim do anh đóng chính không thu được doanh thu phòng vé cao ra thì những năm sau, phim do anh đóng thu được doanh thu cũng như tiếng đồn vang xa, bên cạnh đó cũng nhờ tạo hình đẹp trai, trẻ tuổi, chỉ thiếu mỗi một cái cúp liên có thể phong thần rồi.

Mới bước vào giới điện ảnh hiển nhiên không tránh được bị đại chúng đánh giá, do có quan hệ với Thu Dao, độ chú ý của Khương Tri Ngật đã cao hơn còn lên cao hơn nữa. Doanh thu phòng vé cao nhất, ngôi vị ảnh đế cũng được bầu chọn. . . Những nhãn hiệu nổi tiếng ngổ lỏi với Khương Tri Ngật, rất nhiều người chờ mong xem lần ngày anh có đi đến được con đường huy hoàng, ổn định địa vị hiện giờ của mình không.

Khán giả của phim điện ảnh và phim truyền hình khác nhau, độ nổi tiếng trong nước của hai người cũng khác nhau, dựa theo tổng thể mà nói, fan hâm mộ yêu mến cũng như khán giả còn cao hơn Thu Dao một nấc. Trong rạp chiếu phim mỗi năm đều chiếu vô số phim nổi tiếng, còn bản thân Khương Tri Ngật lại như rạp chiếu phim sống, bất kỳ một tác phẩm nào có kèm tên anh, cũng thu hút được người xem đến rạp chiếu phim.

Vợ chồng hai người lại tấn công vào lĩnh vực riêng của mình. . . Có vô số cặp mắt nhìn chằm chằm vào hai người trong bóng tối.

...

Vào năm mới, Thu Dao và Khương Tri Ngật cùng về nhà họ Khương, nhưng khác là năm nay nhiều thêm một người. Cậu nhóc đã được bảy tháng, có thể lật người, còn chưa biết gọi bố nhưng mặt mày phát triển vô cùng đẹp, ngũ quan vừa giống Thu Dao cũng vừa giống Khương Tri Ngật, ai nhìn cũng yêu.

Mẹ Khương ôm cậu nhóc, còn bố Khương vẫn giống như năm ngoái tự mình viết câu đối xuân, Thu Dao cũng ở đó viết, nhìn mẹ Khương và cậu nhóc trong phòng khách, trong lòng cô có hơi hoảng hốt, cảnh tượng ăn tết ở đây vào năm ngoái vẫn còn rất rõ ràng, ấy vậy chỉ một cái chớp mắt. . . con đã được bảy tháng, cô và Khương Tri Ngật cũng kết hôn thật rồi, còn đang ở nhà họ Khương đón tết lần hai.

Thời gian trôi qua nhanh quá. . . Thu Dao cảm khái trong lòng, cô hít sâu một hơi, nâng bút viết câu đối xuân, sau khi biết xong thì đưa cho người giúp việc đem đi dán ở ngoài cửa.

Đêm giao thừa năm ngoái rất náo nhiệt, năm nay nhà họ Khương còn thêm một đứa cháu, trong phòng náo nhiệt vô cùng, ngay cả Khương Quốc Nguyên cũng luôn mỉm cười.

Lúc ăn bữa cơm giao thừa, cậu nhóc được đặt ngồi giữa bố mẹ Khương, từ khi quay về đây, Thu Dao và Khương Tri Ngật gần như không ôm được con, cậu nhỏ mới tí tuổi đã biết quan sát sắc mặt, mặc dù chưa biết nói nhưng rất biết nịnh Khương Quốc Nguyên và Chung Cẩm, cái miệng nhỏ bẹp bẹp hôn, chọc cười nó thì liền bật cười khanh khách, làm hai vị trưởng bối vô cùng vui vẻ, yêu thích không thôi. Bao lì xì cũng thật dày, Thu Dao không từ chối, ghi nhớ rõ tâm ý của hai vị trưởng bối, giống như Khương Tri Ngật đã nói vậy, bây giờ bọn họ là người một nhà, Chung Cẩm cũng là mẹ của cô.

...

Một nhà ba người chỉ ở nhà họ Khương hai ngày rồi về, trong nước có buổi họp báo, Khương Tri Ngật cũng xem như vai chính nên cần phải tham dự.

Thật ra hai người cũng có điểm giống nhau, trong sự nghiệp, bất kỳ tường hợp hay hoàn cảnh nào cũng đều có trạng thái vân đạm phong khinh, cực ít biểu lộ ưu tư trong lòng.

Nhưng Thu Dao còn khắt khe hơn cả lần phim cô đóng chiếu tập đầu tiên. Thế mà cô không nói ra, chỉ là từ khi về nhà, cô luôn chạy trước chạy sau, ‘chăm sóc’ Khương Tri Ngật vô cùng tốt, một ngày ba bữa, tối tắm đến. . . ừm đến mức rất thân thiết.

Khương Tri Ngật biết cô lo lắng cho mình, nhưng hai người cũng hạn chế nói nhiều về những chuyện này, mấy chuyện về diễn xuất thế này, diễn tốt hay tệ do chính bản thân diễn viên thể hiện là rõ ràng nhất, bỏ ra toàn bộ cố gắng, còn phần còn lại phụ thuộc vào phán xét của người xem, bọn họ có lo lắng khản trương cũng vô ích.

Cho nên Khương Tri Ngật không chặn những việc làm nhỏ này của Thư Dao, anh cứ thuận theo sự sắp xếp của cô là được.

Phim điện ảnh còn chưa công chiếu mà truyền thông đã hâm nóng nó, mọi người đều biết nội dung đại khái của kịch bản, chỉ nhìn bề ngoài đã thấy chất lượng của bộ phim không tệ.

Trong ngày họp báo, Triệu Trình và Tần Lâm đến đón Khương Tri Ngật, thái độ của Tần Lâm với Thư Dao vẫn không có gì thay đổi, chào hỏi với cô xong liền bước lên xe. Triệu Trình thì thân thiết hơn nhiều, anh ta còn ôm cậu nhóc, vì nó chưa nhìn thấy anh ta lần nào nên mếu máo chực khóc, Thư Dao thấy thế thì cúi đầu sờ sờ khuôn mặt nó, nhẹ giọng dỗ dỗi cậu, cậu nhóc thấy có mẹ bên mình, cái miệng nhỏ không mếu nữa, mở to mắt nhìn chăm chăm Triệu Trình.

Giống như có thể nghe hiểu người khác nói gì, cũng quá đi... Triệu Trình cảm thấy rất ngạc nhiên.

Khương Tri Ngật xuống lầu, Thư Dao ôm anh, nhón chân hôn lên môi anh một cái, cũng giống như mỗi lần cô ra ngoài, đều dặn dò anh những lời như thế, giọng nói dịu dàng mang theo ý cười: “Nhớ chú ý an toàn, em và con ở nhà chờ anh.”

Khương Tri Ngật ôm eo cô, cúi người cho cô một nụ hôn thật sâu. Triệu Trình đứng một bên làm người tàng hình.

Lúc tách ra, Thư Dao hơi thở dốc, mặt có chút đỏ, trong mắt lấp lánh ánh nước. Khương Tri Ngật xoa xoa đầu cô, Thư Dao nở một nụ cười.

Buổi họp báo có phát sóng trực tiếp trên mạng, hai giờ chiều sẽ bắt đầu.

Thư Dao thu xếp ổn thỏa cho cậu nhóc xong thì ngồi lên sofa, mở internet trên tivi ra. Vẫn chưa đến giờ phát sóng, cô luôn nhìn đồng hồ đeo tay, tâm trạng có hơi lo lắng.

Thật kỳ lạ, trước kia cô cũng từng đóng chính trong một bộ phim điện ảnh, mặc dù thành tích chỉ khá nhưng lúc công chiếu cô cũng không khản trương thế này nha...

Ở hiện trường có rất nhiều người, vị trí ghế ngồi đã kín hết, mọi người đều dõi mắt chờ mong, dường như các hãng truyền thông cả nước đều đến, ở hàng sau cùng cũng đứng đầy người, trong tay đều là máy ảnh.

Mỗi lần Khương Tri Ngật đến buổi họp báo nào cũng sẽ có trận thế lớn thế này, số người muốn tham gia phải cướp giật sức đầu mề trán.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đào* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 61

Edit: Mộc Tử Đăng

Người đàn ông đẹp trai mặc áo khoác kiểu quân đội màu xanh, bên dưới là quần âu đen, anh vừa mới bước lên sân khấu, khắp bốn phía hiện trường vang lên tiếng hét chói tai. Buổi họp báo này còn có vé cho cả fan hâm mộ.

Tiếng chớp nháy của máy ảnh vang lên không ngừng, MC đọc tên Khương Tri Ngật trong tiếng hét chói tai của fan hâm mộ, giọng cũng hơi run.

Đạo diễn và các diễn viên khác đã lên sân khấu, Khương Tri Ngật là người bước lên sau cùng.

Hôm nay anh vô cùng đẹp trai, áo khoác ngắn kiểu quân đội làm nổi bật đôi chân thon dài và vòng eo nhỏ của anh, mỗi cái giro tay nhắc chân đều tỏ ra nị lực.

Áo khoác màu xanh làm nổi bật khuôn mặt như ngọc của anh, vẻ mặt nhàn nhạt.

Tiếng hét chói tai ở hiện trường vẫn chưa dừng, dường như mọi máy quay đều quay một mình anh, các nhà truyền thông điên cuồng chụp ảnh, gần một năm rồi anh không xuất hiện dưới ống kính, Khương Tri Ngật không thấy khó chịu, bình tĩnh ung dung, vẻ mặt vẫn không đổi. Đẹp trai cực kỳ!

MC tươi cười điều hòa bầu không khí, sau lưng là tấm poster lớn, Khương Tri Ngật là nam chính, là cốt lõi của bộ phim.

Thảo luận về kịch bản, trò chuyện về nhân vật, những chuyện thú vị khi quay phim... Buổi họp báo gần như chỉ bàn đến những đề tài này. Hôm nay Khương Tri Ngật xứng đáng làm nhân vật chính, anh là tiêu điểm của mọi ánh đèn, mọi người đều nhìn ra được nhân viên công tác ở đoàn làm phim luôn kính nể và thân thiện với anh, ngay cả đạo diễn cũng khen ngợi không thôi, hiển nhiên là rất hài lòng với diễn xuất của anh. Các nhà truyền thông vẫn kìm

nén không hỏi đến nhiều vấn đề khác, Khương Tri Ngật trong lúc phỏng vấn sẽ không nhắc đến Thư Dao, trước khi buổi họp báo bắt đầu, Tần Lâm đã chào hỏi qua họ, thống nhất kịch bản phỏng vấn, xóa bỏ hết mọi câu hỏi xoay quanh cuộc sống có liên quan đến Thư Dao và con, chỉ hỏi những câu hỏi liên quan đến phim điện ảnh.

Khương Tri Ngật ít nói, tính cách lạnh lùng, nhưng rất nghiêm túc và chuyên nghiệp trong công việc. Cho nên trong quá trình phỏng vấn, không ai hỏi đến khía cạnh tình cảm của anh.

Buổi họp báo diễn ra rất thuận lợi, đến cuối chương trình, mọi nhân viên chế tác cùng nhân công tác hình tròn có tên bộ phim điện ảnh, những phóng viên bên dưới liên tục nói: “Phiên nhìn qua bên này!” “Thầy Khương có thể nhìn bên này được không ạ?” “Cười một chút nào, các vị mỉm cười lên nào!”

Chốt mở được ấn, các băng rôn đủ màu sắc rơi xuống trên sân khấu, phóng viên ở đó điên cuồng chụp, Khương Tri Ngật đứng cạnh đạo diễn, nét mặt mang theo một nụ cười nhân nhật.

....

Thư Dao ôm gối ngồi xem cả chương trình, ánh mắt lấp lánh, cho đến khi Khương Tri Ngật ra sân, cô lập tức siết chặt cái gối trong ngực, chờ Khương Tri Ngật mở miệng nói chuyện, cô cũng muốn thét lên giống những fan hâm mộ ở đó, cô cố gắng che miệng, vui vẻ xem tiếp...

Thật là đẹp trai! Quá đẹp! Vóc người cũng đẹp nốt!

Thư Dao nhỏ giọng đánh giá anh, tiếp theo khi Khương Tri Ngật trả lời câu hỏi của MC, Thư Dao lại nói thầm: Giọng nói êm tai ghê! Quá hấp dẫn! Quá mê người!

Nam thần nhà cô đẹp trai quá mà... Gần nửa năm nay, cô và anh dường như sớm chiều ở cạnh nhau, đã lâu không xuất hiện trước truyền thông, Thư Dao cũng sắp quên mất dáng vẻ mê người của anh trước ánh đèn chớp nháy!

Khương Tri Ngật có nét đẹp điển hình của người đàn ông phương đông, lạnh lùng phóng khoáng, có vóc người chuẩn người mẫu. Dưới ống kính, anh mặc bất kỳ trang phục nào cũng hợp, ngũ quan không có góc chết, chỉ tùy tiện chụp cũng đã thấy đẹp... Bên ngoài ống kính, nhìn người thật còn đẹp hơn.

Trời cao ban cho vẻ ngoài đẹp ngời ngời, cộng thêm việc bản thân anh vốn phát ra mỹ lực, cùng với tác phong làm việc, chỉ cần anh đứng đó, không cần biết bên cạnh có bao nhiêu người, anh vĩnh viễn là tiêu điểm của mọi sự chú ý.

Nhiều lần vào những lúc anh không để ý, vẻ mặt không quan tâm đó đã hấp dẫn không biết bao nhiêu ánh mắt.

Thư Dao nhìn người đàn ông có vẻ mặt nhân nhật trên màn ảnh, những băng rôn màu sắc sặc sỡ rơi xuống, anh bình tĩnh đứng đó, phối hợp với phóng viên để họ chụp ảnh.

Thư Dao ôm gối lăn hai vòng trên sofa, sau đó ngồi dậy với đầu tóc bù xù. Ồi ời ời! Thật là hấp dẫn!

Bảo mẫu đi ngang qua phòng khách, đã sớm phát hiện nữ chủ nhân của mình có gì đó khác thường, bà ấy tình cờ nhìn lên tivi, sau đó lộ ra nụ cười, vui vẻ rời đi.

...

Buổi tối lúc Khương Tri Ngật về, Thư Dao đang cắt móng tay cho cậu nhóc, cậu nhóc mở to đôi mắt nhìn cái kềm bấm móng tay trong tay Thư Dao, một tay khác muốn cầm nó.

Bảo mẫu ôm cậu nhóc, đứa bé này rất khỏe mạnh, hay chu môi, người mũm mĩm, giống như một tiểu tiên đồng xinh đẹp đáng yêu.

Ngoài cửa vang lên tiếng xe hơi, Thư Dao cẩn thận lắng nghe, kể đó bỏ kềm bấm xuống, chạy nhanh ra cửa.

Cô mới vừa chạy tới thì cửa cũng lập tức mở ra, Khương Tri Ngật đi vào. Thư Dao ngẩn ra nhưng chân vẫn không ngừng chạy.

Khương Tri Ngật cũng ngây người vài giây, sau đó giang tay ra. Thư Dao vui vẻ ngất trời, hoàn toàn xem bảo mẫu và con trai thành người tàng hình.

Cô nhào vào ngực Khương Tri Ngật, anh dùng hai tay nâng mông Thư Dao lên, cô treo trên người anh, hai chân vòng qua eo anh.

Ánh mắt cô lấp lánh, dùng hai tay nâng mặt anh lên, quan sát kỹ mấy giây rồi nghiêm túc nói: “Bố thằng bé hôm nay đẹp trai lắm nha.”

Cậu nhóc đã có thể phân biệt được một vài từ, nghe được lời của mẹ thì lập tức hươ tay múa chân, kêu ê ê a a.

Nhưng mà bố mẹ bị chia xa gần mười hai tiếng không để ý tới cậu nhóc.

Thư Dao nghiêm túc hôn lên môi anh một cái, cười híp mắt nói: “Để em xem nào, có bao nhiêu đẹp trai đây.”

Khương Tri Ngật không còn mang theo vẻ lạnh lùng lúc ở buổi họp báo nữa, lúc này trong mắt anh chứa đựng ý cười và vẻ dịu dàng. Cánh tay dùng lực nâng người cô lên.

“Ồ? Nhìn được chưa?” Khương Tri Ngật hỏi.

Thư Dao lắc đầu, hai tay nâng mặt anh, càng nhìn càng đẹp trai.

“Mỗi một chỗ đều đẹp.” Thư Dao nghiêm túc nói, “Ngay cả lỗ chân lông cũng đẹp trai nữa.”

Ha ha ha ha ha ha! Bảo mẫu bật cười.

Tâm tình biến hóa quá lớn, phần lớn chỉ có cô ra ngoài làm việc, cho đến khi vừa rồi anh xuất hiện dưới ánh đèn, cô mới như giật mình thức tỉnh: Anh cũng có cùng thân phận với cô.

Trên tivi là một đại minh tinh trong trời lạnh lùng, ở nhà là một ông bố dịu dàng tí mĩ. Hai thân phận chồng chéo lên nhau, khiến Thư Dao một lúc vẫn không cách nào thích ứng được.

Ngoài ống kính, Khương Tri Ngật đẹp trai như vậy, có mị lực như vậy, anh cũng thuộc về ánh đèn sáng và màn ảnh lớn, được nhiều người theo đuổi và yêu thích.

Hóa ra....cô cũng nghĩ thế.

Nghe được lời đó của cô, Khương Tri Ngật cũng không có biểu cảm gì khác thường. Anh hơi cúi đầu, đôi mắt xinh đẹp đang nhìn Thư Dao chằm chằm.

Thư Dao không tự chủ được nóng bừng hai má, trừng mắt nhìn anh.

Giọng nói Khương Tri Ngật trầm thấp, trong mắt lộ ra ý cười, “Để anh nhìn xem ở đâu ra một cô gái xinh đẹp thế này, ăn gì mà miệng lại ngọt như thế?”

Nói xong liền cúi đầu hôn cô, Thư Dao đang rất vui, cố ý tránh đi, tiếng cười thanh thúy vang lên.

Cuối cùng cô không né nữa, bị Khương Tri Ngật ‘gặm’ một lúc. Thư Dao vòng hai tay ôm cổ anh, người cứ nhích tới nhích lui, cười không ngừng.

Hai người náo loạn một lúc bằng tư thế này, đột nhiên không khí trở nên yên tĩnh. Thư Dao nhỏ giọng bảo dừng lại, cô chợt nhớ ra điều gì đó, quay đầu lại...

Mặt bảo mẫu đỏ hồng, còn con trai thì đang ‘ngay ra như phồng’.

Khương Tri Ngật hiển nhiên cũng thấy được, nhưng anh còn bình tĩnh hơn Thư Dao nhiều. Hai vai bảo mẫu run run, đứng lên nói: “Khương, Khương tiên sinh đã về rồi vậy tôi, tôi...”

“Ồi, phiền đi rồi, không còn chuyện gì nữa, đi về nghỉ ngơi trước đi ạ!” Thư Dao lập tức nói.

Bảo mẫu vừa mới xoay người, liền âm thầm cười khúc khích, bả vai không ngừng run lên, từ từ đi về phòng mình.

Thư Dao nhảy khỏi người Khương Tri Ngật, cũng thấy buồn cười. Anh ho nhẹ một tiếng, tỏ ra rất bình tĩnh.

Cậu nhóc hét nhìn bố rồi lại quay sang nhìn mẹ, dường như thấy mờ mịt, sau đó chia tay ra với Khương Tri Ngật.

Trong kế hoạch cuộc đời của Khương Tri Ngật lúc trước, gia đình và sự nghiệp đều quan trọng như nhau. Khi kết thúc một ngày làm việc, về đến nhà được nhìn thấy nụ cười ngọt ngào của người phụ nữ, nhìn thấy khuôn mặt ngoan ngoãn của con trai...cán cân này đột nhiên nghiêng về một phía.

Anh cười ảo khoác xuống, bé cậu nhóc lên. Cậu nhóc mập mạp rất biết nhìn mặt người, rất biết cách lấy lòng người khác. Cậu nhóc nhận ra Khương Tri Ngật là bố, vừa được anh bế liền dán mặt lên, cọ cọ vào mặt Khương Tri Ngật.

Mặt con trai mềm mại, còn mang theo mùi sữa. Tuy nó không biết nói nhưng ánh mắt rất nhạy, tựa như cái gì cũng biết cả. Khương Tri Ngật để mặc nó cọ cọ trên mặt mình, anh nắm bàn tay nhỏ bé của nó, cậu nhóc mập mạp lập tức cầm lại ngón tay anh, rất thân thiết, đáng vẻ đó tựa như cũng rất nhớ anh.

Lòng Khương Tri Ngật đập dềnh, anh nâng cái mông của cậu nhóc lên, lại qua một lúc nói không thành lời, anh sợ mình vừa mở miệng sẽ bại lộ hết tâm trạng lúc này.

Nhớ cô, cũng nhớ con.

...

Sau khi đã xác nhận ngày công chiếu, các diễn viên và đạo diễn bắt đầu đến các thành phố lớn khác để tuyên truyền. Khương Tri Ngật là người không thích xuất hiện trong các hoạt động bên ngoài, trong phim điện ảnh, tuy anh và vai chính nhưng cả bộ phim đều có tâm huyết của mọi người. Nên mỗi lần đi tuyên truyền anh sẽ không từ chối.

Nhưng danh tiếng Khương Tri Ngật quá lớn, nhân khí cũng cao, diễn xuất và vẻ ngoài đều bày ra đó, nên nhà đầu tư cũng không lo lắng về doanh thu.

phòng vé. Khương Tri Ngật chỉ cần tham gia mấy thành phố quan trọng là được.

Sau khi xác định thời gian, Thư Dao bên ngày cũng điều chỉnh lại lịch trình của mình lần nữa, may là cô không có nhiều việc, Khương Tri Ngật không ở nhà cô cũng có thể chăm con.

Trước ngày đi tuyên truyền một ngày, Khương Tri Ngật phải đến sân bay đi đến thành phố khác. Cả ngày Thư Dao không mấy vui vẻ, nhưng cũng không biểu hiện ra, vô cùng xoắn xuýt.

Trước khi rời đi, cô ôm con tiểu Khương Tri Ngật đến cửa, không nói lời nào, một lớn một nhỏ nhìn anh bằng ánh mắt đáng thương.

Trước đó Khương Tri Ngật đã điều chỉnh xong tâm trạng của mình. Anh và Thư Dao đều là người nổi tiếng, những lần ‘chia xa’ là không cách nào tránh khỏi. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt đáng thương của Thư Dao, còn cả khuôn mặt đáng yêu của con trai... Những tâm tình đã được củng cố trong lòng cũng biến mất không thấy đâu.

Anh thở dài một hơi, ôm hai mẹ con vào lòng, cậu nhóc bị kẹp giữa bố mẹ, ngây ngô kêu lên hai tiếng, Khương Tri Ngật cọ cọ tóc Thư Dao, trong hai người không ai lên tiếng.

Chỉ có cái đầu nhỏ của cậu nhóc không an phận nhích tới nhích lui, cuối cùng cắn nút áo khoác của Khương Tri Ngật.

Khương Tri Ngật bật cười, gỡ nút áo ra khỏi miệng cậu nhóc, cậu nhóc mập mập gào khóc hai tiếng, Khương Tri Ngật xoa xoa khuôn mặt nó, nhìn về phía Thư Dao.

Thư Dao nhỏ giọng nói: “Anh phải đi rồi.”

Khương Tri Ngật ừ một tiếng, nắm lấy tay cậu nhóc, nó đảo đảo mắt nhìn, anh nhẹ giọng nói: “Chăm sóc kỹ mẹ và con nhé.”

Cậu nhóc: “A a a!”

Khương Tri Ngật cười khẽ, anh hôn lên trán Thư Dao một cái rồi lên xe.

Cho đến khi chiếc xe biến mất khỏi tầm mắt, Thư Dao mới ôm con vào nhà, cô mơ hồ nghĩ: Trong mấy tháng nay lúc cô đi làm việc, có phải Khương Tri Ngật cũng mang tâm tình thế này nhìn cô đi không?

Không thể nghĩ nhiều nữa, chỉ nghĩ chút thôi đã thấy khổ sở rồi, huhuhu.

....

Khương Tri Ngật vừa xuống máy bay liền gọi cho Thư Dao, lịch trình dày đặc nên hai người không nói nhiều, Thư Dao chỉ dặn dò anh đôi câu, mặc nhiều quần áo, không để bị cảm. Khương Tri Ngật cũng dặn cô chăm sóc tốt bản thân..nói được vài câu liền cúp máy.

Thư Dao than ngắn thở dài, cầm điện thoại lên mạng tìm lịch trình của Khương Tri Ngật, lúc này trong sân bay khẳng định có nhiều fan hâm mộ và phóng viên.

Quả nhiên, vừa mới lên weibo tìm kiếm đã thấy một đồng ảnh của Khương Tri Ngật hiện ra, anh mặc áo khoác dài đơn giản, trên mặt đeo khẩu trang và kính mát, không nhìn rõ nét mặt, toàn bộ quá trình không trao đổi với fan cũng như phóng viên, ra ngoài liền lên xe ngay.

Thư Dao cũng như fan của anh xúc động nghĩ thầm Ngay cả bóng lưng cũng mê người như vậy!

Vì bận rộn nên hai người đã bàn bạc xong, nếu tới kết thúc công việc muộn sẽ không gọi điện thoại cho nhau. Sau khi Thư Dao tắm xong, sấy khô tóc, qua phòng của em bé nhìn con, cậu nhóc ngủ rất say, cô thất thần ngồi xuống ghế cạnh giường, nhìn đứa bé đang ngủ, đầu óc trống rỗng.

Ngồi ngây ngô gần nửa tiếng mới hồi phục lại tinh thần, cô quay về phòng chuẩn bị đi ngủ.

Đèn trần vẫn chưa được tắt, điện thoại cũng không tắt âm, đồng hồ treo tường đã hiển thị mười hai giờ đêm.

Thư Dao ngơ ngác nhìn đồng hồ, thở dài một hơi, cưỡng ép mình nhắm mắt. Nhưng tinh thần càng lúc càng tỉnh táo, đầu óc cô càng thanh tỉnh hơn, cứ chốc chốc lại trở mình, nằm tư thế nào cũng không thấy thoải mái.

Cô hơi khổ não vô tóc, ôm lấy cái gối bên cạnh, phía trên vẫn còn mùi xà phòng giặt, còn cả mùi hương nhàn nhạt trên người Khương Tri Ngật.

Đột nhiên điện thoại vang lên. Thư Dao lập tức ngồi bật dậy, trên màn hình hiển thị cái tên Tri Ngật.

Cô nhanh chóng bắt máy, hơi thở có hơi gấp rút. Bên đầu bên kia, người đàn ông không lên tiếng, Thư Dao nhìn giờ, đã mười hai giờ rưỡi rồi, không tránh khỏi thấy đau lòng.

Buổi đêm yên tĩnh, hô hấp của hai người đặc biệt rõ ràng, giống như đang nằm cạnh nhau.

Thư Dao thấy chua xót trong lòng, đột nhiên cô nghĩ mình cần gì phải cố chấp với sự nghiệp như vậy?



Khương Tri Ngật tựa như thờ dài, bất đắc dĩ nói: “Đã trễ thế này rồi sao còn chưa ngủ hả em?”

Thư Dao nắm nắm gối, nói: “...Không phải anh cũng chưa ngủ sao.”

Khương Tri Ngật ngẩn ra, nhẹ giọng nói: “Không phải anh đã nói tối phải đi ngủ sớm, không cần chờ anh mà.”

Thư Dao không cãi lại, cô nhỏ giọng nói: “Ủm.”

Thanh âm nghe ra rất hiểu chuyện, tuy nhiên chỉ có Khương Tri Ngật mới biết, nhìn bên ngoài vợ anh dịu dàng ngoan ngoãn thế thôi chứ có lúc rất quật cường.

Căn cứ vào tình hình hiện tại, dựa theo tốc độ nói và giọng điệu của cô, có thể đoán được Thư Dao căn bản chưa ngủ.

Nguyên nhân không ngủ là gì? Khương Tri Ngật không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn cô đang đợi anh.

Còn mình rõ ràng cần phải ‘trách cứ’ cô, nhưng khi nhìn qua thời gian, anh bất đắc dĩ lắc đầu.

Hai người đã hẹn nhau vào buổi tối không nên thức các kiểu, chăm sóc kỹ bản thân, thế mà không chỉ Thư Dao, ngay cả anh cũng không làm được.

Rõ ràng đã rất mệt mỏi vậy mà lúc nằm xuống giường, hình ảnh Thư Dao và con cứ hiện lên trong đầu anh...Cầm điện thoại do dự một lúc rồi quyết định gọi đi. Khương Tri Ngật cười khổ, anh cũng có lúc thấy xoắn xuýt nữa sao? Những ngoại lệ này cứ bị Thư Dao lần lượt phá vỡ.

Cuối cùng gọi đi, anh đã tính toán sẵn, nhưng điện thoại lập tức được kết nối.

Anh rất kinh ngạc, bên cạnh đó còn thấy đau lòng.

Khương Tri Ngật tắt đèn, cầm điện thoại tựa vào đầu giường, dịu dàng nói: “Tối nay ăn gì? Con có nghịch ngợm không em?”

Thư Dao chui vào ổ chăn, “Ủm, em ăn rau trộn, còn cho con ăn vài loại trái cây, nó rất nghe lời, không có nghịch.”

Khương Tri Ngật nói: “Phải chú ý sức khỏe của mình.”

Thư Dao gật đầu, nhớ ra anh không thấy được nên nói: “Vâng, em biết rồi ạ.”

Lại trầm mặc một lúc, Thư Dao xoa xoa mũi, nhỏ giọng nói: “Không nói nữa, em mệt rồi.”

Khương Tri Ngật bật cười, như nhìn thấu ý tứ cẩn thận của cô. Thư Dao vừa rồi vừa khó chịu, vừa muốn cùng anh nói nhiều hơn lại muốn để anh mau đi nghỉ ngơi.

Haiz, sau khi kết hôn ai cũng thế này à?

Khương Tri Ngật nói: “Đi ngủ đi, anh không cúp máy đâu.”

Thư Dao ngẩn ra, Khương Tri Ngật nói: “Ngoan nào.”

Tâm trạng rối rắm của Thư Dao lập tức bình tĩnh lại, cô khẽ vâng một tiếng, đặt điện thoại bên gối, nhẹ giọng nói vào ống nghe: “Vâng..anh ngủ ngon nhé.”

Khương Tri Ngật: “Ngủ ngon.”

Thư Dao nhắm mắt, đợi mấy phút lại cầm điện thoại lên, nhìn hình ảnh trong màn hình, trong lòng ngọt như tằm mật, lúc này mới an tâm chìm vào giấc ngủ.

Còn ở một thành phố khác, Khương Tri Ngật nằm trên giường trong khách sạn, phòng ốc rất sang trọng, cũng giống như những lần anh đi tham gia tuyên truyền, bất luận là bên đối tác hay trong đội ngũ, đều đặt phòng tại khách sạn năm sao cao cấp. Khương Tri Ngật đã thành thói quen, không thấy sao cả.

Còn bây giờ, anh lại thấy quá yên tĩnh.

Trong loa điện thoại phát ra vài âm thanh, Khương Tri Ngật lắng nghe, rồi nằm xuống giường, đặt điện thoại lên gối, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đào* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

# Chương 62

Edit: Mộc Từ Đăng

Trong ngày công chiếu, Thư Dao cùng với Trần Băng và Hiểu Hiểu ra rạp chiếu phim xem, còn ôm theo cả cậu nhóc.

Đối với tác phẩm ra mắt lần này của Khương Tri Ngật, Trần Băng cũng như nhiều người trong giới đều tò mò và mong đợi. Mỗi một tác phẩm của Khương Tri Ngật khi ra mắt đều như một trận cuồng phong trong giới điện ảnh. Trẻ tuổi, đẹp trai, nghiêm túc đóng phim, hiện tại trong giới điện ảnh, không ai có thể bắt chước theo con đường này của Khương Tri Ngật, anh là duy nhất. Riêng chuyện này, phái thần tượng và phái thực lực không thể tồn tại cùng một đường được.

Bây giờ trong giới điện ảnh không phát triển mạnh như trước, vì không muốn lỗ tiền nên nhiều nhà đầu tư muốn mời diễn viên phái thần tượng đến chống đỡ, những người đó còn chưa được đào tạo bài bản về mảng phim điện ảnh, kịch bản tốt có thể kiếm được, còn diễn viên giỏi càng khó tìm hơn. Trên người Khương Tri Ngật vừa có lực hấp dẫn fan hâm mộ lại xứng với danh tiếng có diễn xuất tốt, nên từ khi anh xuất đạo đến nay, dù anh có nhận đóng phim với đề tài ít người quan tâm cũng luôn thu được doanh thu phòng vé cao.

Chưa từng có ngoại lệ.

...

Vài ngày trước khi công chiếu, các rạp chiếu phim lớn đã nhanh chóng bán vé, bộ phim điện ảnh mới này của Khương Tri Ngật có doanh thu phòng vé được dự đoán là đứng vị trí thứ nhất, nhanh chóng vượt qua vị trí số hai.

Những rạp chiếu phim ở thành phố B đều đầy ắp người, cùng ngày công chiếu cũng có hai bộ phim nữa ra rạp nhưng bị chen ép đến mức không có ai xem, tỷ lệ người xem rất ít ỏi, những người xếp hàng chờ vào xem dường như đều cảm vé phim của Khương Tri Ngật đáng.

Cũng may Thư Dao có cửa sau, đã sớm nhận được vé. Bọn họ đi vào phòng chiếu đã được bao trọn, Thư Dao lấy cái mũ trên đầu cậu nhóc xuống, nó rất hiếm kỳ với hoàn cảnh xa lạ, cũng không hề sợ hãi, mở to đôi mắt xinh đẹp nhìn xung quanh.

Vì để ý đến cậu nhóc nên âm lượng trong phòng chiếu được giảm thấp xuống. Trần Băng vốn là người có tính tình tự kiểm chế cao, nhưng khi nhìn thấy đáng yêu và đáng yêu của con trai Thư Dao cũng vô cùng cưng chiều.

Bộ phim vào đoạn nhạc mở đầu, Thư Dao cúi đầu nhắn tin, không cần nghĩ cũng biết đang gửi cho ai.

Trần Băng cúi đầu gỡ cảm nhỏ của cậu nhóc, tên nhóc mập mạp này lập tức quay đầu sang nhìn anh ta. Đôi mắt thật xinh đẹp, giống với Thư Dao y như đúc, nhiều đứa nhóc ở độ tuổi này không thể nhìn rõ giới tính, con trai nhà Thư Dao có ngũ quan xinh xắn, đúng thật giống một cô bé con xinh đẹp hơn.

“Hoành Hoành?” Trần Băng chọc cười nó: “Cho chú bế nhé?”

Cậu nhóc vui vào lòng Thư Dao, hai cánh tay nhỏ nhắn trắng nõn như ngó sen bám vào người cô, không nhúc nhích.

Trần Băng ôn hòa cười, sờ khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm của nó.

...

Bộ phim bắt đầu chiếu, Thư Dao đặt điện thoại xuống, Trần Băng khoanh tay, vẻ mặt nhàn nhạt, còn Hiểu Hiểu lại có vẻ mặt như những fan hâm mộ, đầy mong đợi và kích động.

Dần về sau, bộ phim tiến vào khúc gay cấn. Tìm Thư Dao trong nháy mắt đập nhanh hơn, khuôn mặt Khương Tri Ngật trên màn ảnh có lực công kích quá mạnh mẽ, khiến cô thấy hốt hoảng.

Người đàn ông của cô... có sức hấp dẫn không thể chống cự được.

Thư Dao ngắt ngay hai giây, sau đó xem phim dưới góc độ người trong nghề, cả quá trình ba người không ai nói gì, đều tập trung tinh thần xem phim, cậu nhóc ngồi ở giữa, lúc này Thư Dao đưa cho nó bình sữa để uống. Lúc Khương Tri Ngật xuất hiện, nó còn a a chỉ vào màn hình.

Thư Dao vỗ về vuốt tóc nó, cậu nhóc rất thích được xoa đầu nên lập tức an tĩnh lại, ánh mắt nhìn dáo dác, rồi lại nhìn chăm chăm vào bố, tựa hồ không hiểu sao bố lại xuất hiện ở đó.

Một tiếng rưỡi sau bộ phim kết thúc, ba người không uống nước, cũng chưa động đến quả vặt và không đi vệ sinh, đến khi bộ phim hoàn toàn kết thúc, Thư Dao mới hoạt động cái cổ đã cứng ngắc của mình, cô xoay qua xoay lại, rồi cúi đầu nhìn con trai, cậu nhóc ngậm bình sữa, ánh mắt sáng ngời, nhìn rất có tinh thần.

Sau khi tên đạo diễn và dàn nhân viên chế tác biến mất, trên màn ảnh xuất hiện mấy chữ lớn chính là tên bộ phim điện ảnh và ngày tháng.

Hiểu Hiểu xoa cổ, cười nói: “Khương nam thần của chúng ta...”

Cô ấy giờ ngón cái ra, “Đúng là danh bất hư truyền.”

Thư Dao cũng cười, trong lòng tràn ngập vui vẻ, tựa như người được khen ngợi là cô vậy. Tuy trong lòng vui vẻ là thế nhưng trên mặt lại rất cẩn thận: “Đúng là diễn rất giỏi.”

Hiếu Hiếu cười ha ha, bước lên nói: “Chị Thư Dao, nam thần nhà chị chắc chắn thu được doanh thu phòng vé cao ngất đúng không?”

Thư Dao mỉm cười: “Ừm, chuyện này do khán giả quyết định.”

Ha ha ha, Hiếu Hiếu bật cười, tâm tình trông rất tốt.

Trần Băng cũng đánh giá vài lời về diễn xuất lẫn kịch bản của bộ phim, dùng góc độ của người quản lý để đánh giá, Khương Tri Ngật rất lợi hại, có vẻ như giới điện ảnh dần suy thoái đã chọn được người có chất lượng cộng thêm cả kịch bản nổi trội, phải kể đến trong giới điện ảnh hiện tại kịch bản có chất lượng không đồng đều, giống như đại minh tinh như Khương Tri Ngật, mỗi ngày kịch bản đưa đến cửa nhiều không đếm xuể, Trần Băng không biết những công ty giải trí khác làm cách nào để chọn lựa kịch bản cho nghệ sĩ, nhưng từ khi biết Khương Tri Ngật đóng phim và xem phim anh đóng thì nhận thấy biên kịch không nhất thiết phải là người có tiếng tăm.

Khương Tri Ngật trong phim và ngoài đời không phải một người, trong đời sống thực anh lạnh lùng dửng dưng, fan hâm mộ theo đuổi anh vì tướng mạo và thực lực, còn trong phim điện ảnh, anh che đi tính cách của mình, hợp lại làm một với nhân vật, điều khiển một cách hoàn hảo. Trong lúc xem phim, khán giả chưa bao giờ liên tưởng nhân vật biết cười, có đôi khi dịu dàng, hoặc có những tâm trạng khác nhau với Khương Tri Ngật.

Ở tuổi này, Khương Tri Ngật đúng là một diễn viên vô cùng ưu tú.

Trần Băng nhìn Thư Dao đầy phức tạp, không biết nên yên tâm hay tiếp tục lo lắng, chồng cô quá ưu tú, dưới cái nhìn của người đại diện Thư Dao, anh ta lo cô sẽ bị đối phương tổn thương.

Thế nhưng anh ta cũng chỉ là người quản lý mà thôi, sẽ không nhúng tay quá nhiều vào hôn nhân của nghệ sĩ. Ba người trò chuyện một lúc rồi ôm nhau nhóc đi ra ngoài.

Xe đậu trong bãi đỗ, để phòng ngừa trường hợp xấu, Thư Dao đội mũ lên cho con, mặt của nó nho nhỏ, đội mũ lên đã che hơn phân nửa. Cậu nhóc này rất biết nghe lời, ngoan ngoãn tựa trên vai mẹ, bàn tay mập mập bám lấy cổ mẹ.

Mọi người ngồi vào xe, Trần Băng đưa Thư Dao về nhà trước.

Thư Dao về đến nhà liền bế cậu nhóc đặt vào nôi em bé, vỗ nhẹ nhàng lên cái bụng nhỏ để nó ngủ, mười phút sau đứa bé phát ra tiếng hít thở đều đặn, Thư Dao dịu dàng sờ đầu nó, không rời đi ngay.

Cô lấy điện thoại ra, lướt đọc đánh giá cũng như tỷ lệ người xem... xu hướng phát triển rất đáng ăn mừng.

Mặc dù chuyên môn của Thư Dao là bên mảng phim truyền hình, tuy thế cô cũng đã đóng vài bộ phim điện ảnh, dù chỉ là thử nghiệm nhưng cũng có đóng chính. Thư Dao đọc lướt qua tin tức trên điện thoại, thờ ơ nghĩ: Hình như khi đó cô cũng không để ý đến mức này đâu nha?

Lắc lắc đầu, cô lười nghĩ nhiều chuyện vì sao. Nhìn thấy trên mạng tràn ngập lời khen cũng như đánh giá cao thì hòn đá treo trong lòng cả ngày trời cũng chậm rãi bỏ xuống.

Lại vào weibo Khương Tri Ngật nhìn một lượt, nội dung đăng mới nhất là tin tuyên truyền cho phim, nhìn nội dung bài đăng hẳn là đội ngũ của anh hỗ trợ viết.

Lúc chiều trước khi xem phim cô còn nhắn tin wechat với Khương Tri Ngật, cũng vừa lúc Khương Tri Ngật ở bên kia được nghỉ ngơi một lúc, hai người nắm bắt thời gian trò chuyện đôi câu.

Cô lướt qua màn hình, quay lại weibo của mình, cẩn thận nhớ lại cảnh tượng trong phim, trong lòng dâng lên những loại cảm xúc tự hào, tán thưởng, mỗi con lên lộ ra nụ cười, cô vén tóc ra sau tai, rồi cúi đầu gõ chữ:

“Tối nay hẳn là mất ngủ rồi~” Còn đăng tải kèm theo tấm poster có hình Khương Tri Ngật và đoàn làm phim.

Cô cúi đầu kiểm tra vài lần, sau khi xác nhận không có lỗi sai gì mới nhấn đăng. Dường như mới đăng trong vòng mười giây thì khu bình luận bên dưới bắt đầu sôi nổi.

Thư Dao do dự một lúc vẫn không nhịn được vào xem.

“Oa, nam thần không có ở nhà, tối nay nữ thần mất ngủ đó~ hi hi”

“Nữ thần nếu cô mất ngủ vậy tôi bồi cô nhé há há!”

“Dao Dao chị sao vậy, Dao Dao chị thay đổi rồi!”

“Ngật ca mau về đi, vợ anh mất ngủ rồi kìa..”

Thư Dao bật cười, suýt nữa đã phun ngụm nước trong miệng ra, cô ngáy người một lúc, mới dờ khóc dờ cười nghĩ: Chuyện này, chuyện này sao thế?! Không ai nhìn ra cô đang tuyên truyền cho phim điện ảnh mới của Khương Tri Ngật à?!

Thư Dao nhin cười không nổi, xoa xoa má, thoát khỏi weibo.

...

Buổi tối Khương Tri Ngật gửi lời mời gọi video call, Thư Dao vừa mới ăn cơm xong, cậu nhóc cũng đã tỉnh ngủ, đang tự chơi.

Cô chấp nhận lời mời, hình ảnh anh hiện ra bên góc nhỏ màn hình, trông vẫn đẹp trai hấp dẫn như cũ, Cô ôm bảo bảo lên, cậu nhóc nhìn vào di động thấy được khuôn mặt đẹp trai của bố, ngáy ra rồi lập tức duỗi tay...

Khương Tri Ngật cong môi cười, nhẹ giọng gọi: “Hoành Hoành.”

Thư Dao nắm tay cậu nhóc vầy vầy: “Là bố, con nhận ra được sao?”

Cậu nhóc nhìn không chớp mắt, nghiêng đầu qua một bên.

Khương Tri Ngật nở nụ cười tươi hơn, vẻ mặt mềm mại.

“Ba...” Cậu nhóc đột nhiên nói một chữ, cả Thư Dao và Khương Tri Ngật cùng ngơ ngẩn.

Miệng cậu nhóc như đang thổi bong bóng: “Ba ba ba...”

Thư Dao bật cười, tiếp tục dạy nó gọi: “Ba ba ba.”

Cậu nhóc: “Phụt phụt phụt!” Nước bọt văng tứ tung.

Thư Dao bị cậu nhóc chọc cười, lấy khăn giấy lau nước bọt cho nó, cũng không phát hiện ra sắc mặt Khương Tri Ngật trong video call còn dịu dàng hơn nữa.

Chờ cho cậu nhóc ổn định trong lòng cô, lúc này cô mới quan sát Khương Tri Ngật lần nữa. Hai người đều quý trọng khoảng thời gian nói chuyện ngắn ngủi này, nhưng trò chuyện một lúc lâu, chủ đề luôn là vài chuyện vặt trong nhà, ví dụ như: Hôm nay ăn món gì, cậu nhóc ăn gì, buổi tối ngủ có ngon không... vân vân.

Mới đầu Thư Dao có hơi vội, cô có rất nhiều lời muốn hỏi Khương Tri Ngật, cả những lời dằn dò, nhưng khi chúng đến khoe miệng lại biến thành mấy chuyện dong dài trong nhà... còn Khương Tri Ngật cũng vậy, không nói đến công việc, ôn hòa hỏi thăm tình hình của cô và con.

Trò chuyện được chừng mười phút, Thư Dao mới bừng tỉnh lại, không cố chấp với những thứ kia nữa, cô và Khương Tri Ngật tuy chỉ mới bên nhau chưa được nửa năm nhưng cách sống chung của hai người khá bình thản, giống như vợ chồng già đã làm bạn với nhau nhiều năm, không có đoạn tình cảm mãnh liệt, mọi thứ đều bình thản, cũng không kém phần hạnh phúc và ấm áp.

Cởi bỏ đi vẻ ngoài xinh đẹp chói lọi, bọn họ giống như những cặp vợ chồng bình thường, yêu thương lẫn nhau, còn có một đứa con đáng yêu.

Trong mắt Thư Dao đầy dịu dàng, cười nói đủ chuyện, Khương Tri Ngật cảm thấy cả đời thế này là quá đủ.

...

Không có gì bất ngờ, doanh thu phòng vé tăng lên rất nhanh, trước sau đều đứng hạng nhất, bỏ xa những bộ phim ra mắt cùng thời điểm.

Khương Tri Ngật đi tham gia hoạt động một tuần cuối cùng cũng hoàn thành lịch trình ở những thành phố trọng điểm, sau khi kết thúc anh về nhà ngay.

Buổi tối hôm đó, hai người giẫy vò nhau trên giường một lúc lâu, Thư Dao rất nhớ anh, vừa thấy mặt đã muốn hôn, muốn ôm, muốn tựa vào khuôn ngực rộng rãi ấm áp. Ánh mắt Khương Tri Ngật kiểm chế, anh khắc chế chính mình, hôn lên trán con, sau khi ăn tối xong thì cùng tắm chung với Thư Dao, cả buổi tối dường như không hề chớp mắt, Thư Dao gọi tên anh hết lần này tới lần khác, Khương Tri Ngật dịu dàng lại mạnh mẽ chiếm lấy cô, tất cả mọi nhớ nhung và yêu thương đều phát tiết ra trong đêm khuya ấy.

Chỉ khi ôm thân thể mềm mại của cô, nghe được giọng nói dịu dàng của cô bên tai mới đẩy lùi đi nỗi bất an lúc chia xa, anh không ngừng để lại ấn ký trên người cô, hô hấp nặng nề gấp gấp...

Sau khi sinh con, Thư Dao hồi phục lại bình thường, Khương Tri Ngật quay lại công việc... thì số lần mỗi ngày thức dậy được nhìn thấy mặt mày vui vẻ của đối phương giảm bớt đi, bọn họ có tài sản cũng như danh tiếng mà người bình thường không thể so được, đồng thời cũng gánh vác những nỗi khổ, những lần vật lộn mà mọi người không để ý tới.

Mấy ngày chia xa đó, ban ngày Khương Tri Ngật là một đại minh tinh bình tĩnh lễ phép, đến tối thì không ngừng nhớ Thư Dao và con, cố gắng kiềm chế nỗi nhớ.

Dần dần anh ý thức được, Thư Dao và con đã trở thành sinh mệnh của anh, không thể xóa nhòa được, là bảo vật anh trân quý nhất.

Trong sự nghiệp hai người đều là người thành thực bình tĩnh, đến giờ họ cũng không cần đối phương hy sinh sự nghiệp vì gia đình, nhưng cũng đau lòng cho nhau. Gặp lại sau những ngày ly biệt, mới có thể thấm đẫm nỗi hạnh phúc khi ở cùng nhau.

Cả buổi tối Thư Dao và Khương Tri Ngật dường như không ngủ, bọn họ hết lần này đến lần khác lặp lại động tác đó, không ngừng hôn, tóc vuốt mồ hôi, thân thể đau nhức, nhưng vẫn không muốn ngừng.

“Tri Ngật...” Thư Dao gọi tên anh, giọng nói khàn đặc, khóe mặt cũng đỏ cả lên.

“Thư Dao.” Khương Tri Ngật hôn môi cô, thấp giọng nói: “Dao Dao.”

Thư Dao cố khắc chế hơi thở dồn dập của mình, cả người run rẩy tựa như muốn ngất đi.

Trong phòng không mở đèn, cả thế giới như chỉ còn lại hai người, cũng không biết qua bao lâu. Ánh mắt Thư Dao đỏ au, nước mắt và nụ hôn rơi trên người anh, Khương Tri Ngật cũng đỏ mặt, nhưng con người lại sáng ngời, hôn lên cái trán đầy mồ hôi của cô, nhỏ giọng nói: “Không thể tiếp tục nữa, thân thể em sẽ chịu không nổi.”

Đang lúc Khương Tri Ngật muốn đứng lên, Thư Dao giống như bị hoảng sợ, cô níu lấy cổ anh, lắc đầu mãnh liệt: “Không muốn! Em có thể chịu được!”

Quạt cuồng lại làm anh đau lòng.

Khương Tri Ngật chặn môi cô lại, hôn những nơi mẫn cảm trên người cô, ý chí kiên định của Thư Dao cũng từ từ tiêu tán, ánh mắt mềm nhũn, tay chân không động đậy nổi, cuối cùng thiếp đi, không biết lúc sau xảy ra chuyện gì nữa.

Khương Tri Ngật là đàn ông nên thể lực hiển nhiên tốt hơn cô nhiều. Anh nhìn Thư Dao đang ngủ mê man, kéo cô vào trong ngực, cả hai người đều đỏ đầy mồ hôi, trong mơ Thư Dao theo bản năng ôm eo anh, mặt dán lên ngực anh, hô hấp nhẹ nhàng, mảy may gần ra.

Qua mười mấy phút sau, Khương Tri Ngật khôi phục lại chút tinh thần, anh ôm Thư Dao vào phòng tắm, tắm sơ qua cho hai người mới ôm về phòng ngủ tiếp.

“Ngủ ngon.” Khương Tri Ngật nhỏ giọng nói, anh nằm cạnh cô, trong lòng nặng trĩu, tựa như đang ôm bảo vật trân quý nhất trần đời này.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 63

Edit: Mộc Từ Đăng

Sau khi Khương Tri Ngật quay về, nghỉ ngơi được hai ngày thì đi xem phim riêng với Thư Dao, không dẫn theo cậu nhóc. Cảm giác này rất thần kỳ, ngồi trong phòng chiếu phim được bao trọn, trên màn hình là nhân vật Khương Tri Ngật diễn trong phim điện ảnh, bên cạnh cô là Khương Tri Ngật – chồng hợp pháp của cô, Thư Dao dựa vào người anh, trong lòng ngọt ngào vô cùng.

Trong lúc vợ chồng hai người hưởng thụ khoảng thời gian ngọt ngào, có một lúc bao cả rạp chiếu phim, hoặc là vào xem trong phòng VIP, làm ổ trong đó, ngồi xem ngon ngán cả buổi chiều hoặc cả buổi tối. Có mấy lần cậu nhóc nhìn thấy, ngờ ngác thấy bố mẹ hôn mình sau đó vẫy tay ‘tiêu sái’ đi ra cửa.

Lúc đầu cậu nhóc còn ngoan ngoãn, nghiêng qua nghiêng lại nhìn hai người rồi đi, đến lúc sau dường như đã biết, chỉ cần thấy Thư Dao và Khương Tri Ngật vừa mới đi đã gào khóc lên, bảo mẫu dỗ khóc dỗ cười kiên nhẫn giải thích cho cậu nhóc nghe: “Bố và mẹ con đã mấy ngày rồi không được gặp nhau, họ chỉ muốn hưởng thụ thế giới của hai người chút thôi.”

Cậu nhóc hiển nhiên không nghe hiểu gì, chu cái miệng nhỏ oa oa khóc lên tỏ ý không vui.

...

Thư Dao và Khương Tri Ngật không biết đã đi xem bộ phim điện ảnh này bao nhiêu lần rồi, sau khi công chiếu được một tháng, phim điện ảnh cũng hạ màn, cuối cùng doanh thu phòng vé thống kê được hai tỷ!

Khương Tri Ngật vẫn giữ được kỷ lục doanh thu phòng vé! Mặc dù không phá vỡ được kỷ lục doanh thu phòng vé cao nhất của những bộ phim có anh tham gia trước đó, nhưng thành tích này trong giới điện ảnh đang suy yếu như hiện nay cũng đã cao lắm rồi!

Khương Tri Ngật dùng thực lực để chứng minh bản thân anh không dựa vào nhân khí của fan hâm mộ để đi đến vị trí như bây giờ. Kết hôn với Thư Dao cũng không làm giảm sự nhiệt tình của anh đối với diễn xuất, khán giả cả nước cũng đã nhận định tác phẩm của anh.

Doanh thu phòng vé lại thành công lần nữa, khiến địa vị của Khương Tri Ngật trong giới giải trí vững hơn nữa, nhân khí cao hơn nữa. Sau khi hai vợ chồng công bố tình cảm, cả hai cùng dùng tác phẩm để chứng minh bản thân mình, điều này rất hiếm thấy trong giới giải trí này.

Trong lúc nhất thời, tên của Thư Dao và Khương Tri Ngật được leo lên hot search lần nữa, bắt đầu có cư dân mạng làm MV về hai người họ, họ cắt những đoạn trong phim để làm thành một video ngắn, quyết định chủ đề rồi chỉnh sửa thành một MV hoàn chỉnh, còn giống y như một bộ phim, trong MV, Thư Dao là một nữ sinh thanh thuần thùy mị, Khương Tri Ngật là lão đại hắc đạo lãnh khốc hung tàn, hai người trải qua nhiều đoạn câu huyết, cuối cùng ôm hôn nhau dưới vũng máu...

Ồi, còn có cả cảnh giường chiếu.

Thư Dao vô cùng vui mừng, không nhịn cười được trước tài năng của cư dân mạng, có thể làm thành video có cả hai người, còn phối hợp tài tình cảnh quay và âm thanh, ngay cả cô cũng bị cảm động, ha ha ha.

Các cư dân mạng không chỉ tài giỏi mà não cũng rất lớn, nghĩ ra được các loại yêu hận tình cừu mấy đời, còn cả những hình ảnh khiến người ta đỏ mặt cũng có... Nhân khí của Thư Dao và Khương Tri Ngật đạt tới đỉnh cao nhất trong hành trình từ khi xuất đạo đến nay. Mỗi ngày trong tin tức trên weibo có ba phần là tin tức bát quái về phim điện ảnh của hai người cùng với đoàn làm phim, còn ba phần còn lại là những MV do cư dân mạng làm ra.

...

Sau khi bộ phim hạ màn, không tới một tuần nữa, lễ trao giải có sức ảnh hưởng lớn trong nước sắp bắt đầu, giải Kim Chiêu được xem là giải cao nhất và được chú ý nhiều nhất.

Kim Chiêu là giải dành cho diễn viên, được chia thành “Nam chính xuất sắc nhất” và “Nữ chính xuất sắc nhất”.

Từ ba năm trở lại đây, mỗi bộ phim của Khương Tri Ngật đều được đề cử, trong đó đầu tư các hạng mục giải thưởng gồm: Nam chính xuất sắc nhất, nữ chính xuất sắc nhất, diễn viên mới xuất sắc nhất, đạo diễn xuất sắc nhất, Khương Tri Ngật luôn được đề cử cho hạng mục nam chính xuất sắc nhất. Thế nhưng, hai năm trước Khương Tri Ngật còn quá trẻ, cho dù diễn xuất có thành thực, hấp dẫn, nhưng chất lượng tác phẩm vẫn chưa đủ, hoặc là nam diễn viên cạnh tranh với anh có thực lực quá mạnh, Khương Tri Ngật cũng được xem như người nhận được nhiều đề cử cho giải nam chính xuất sắc nhất, là người trẻ tuổi nhất.

Tình hình năm nay cũng thế.

Bộ phim điện ảnh được đề cử chính là bộ phim đã thu được 2 tỷ doanh thu phòng vé, Khương Tri Ngật được đề cử cho hạng mục cao nhất là nam chính xuất sắc nhất. Lần này, trừ anh ra còn có ba diễn viên nam khác, trong đó có một người đã là ảnh đế, còn một người hơn bốn mươi tuổi thuộc phái thực lực, một người khác cũng giống vậy không hề kém cạnh.

Diễn viên được nhận giải, cho dù thực lực không đủ nhiều thì vận khí cũng là thứ quan trọng nhất. Giải thưởng này thường được bầu chọn nghiêng về chiều sâu nghệ thuật, mặc dù tác phẩm của Khương Tri Ngật không mang theo ý nghĩa thương mại, nhưng tác phẩm này muốn đạt đến trình độ được nhận thưởng thì còn chênh lệch nhất định.

Vận may tốt tìm được một kịch bản hay, hơn nữa bản thân có thực lực thì nhận được giải thưởng này cũng không còn là vọng tưởng. Thế còn Khương Tri Ngật... anh chỉ thiếu mỗi một kịch bản hay, vận may của anh vẫn còn chưa đủ.

....

Khương Tri Ngật nhiệt tình là rất tốt, bất kỳ nam diễn viên nào cũng thiết tha với giải thưởng này, đây không chỉ đơn thuần là một giải thưởng ảnh đế, mà nó còn là một lời khẳng định đối với diễn xuất của diễn viên.

Dù Khương Tri Ngật lạnh lùng khiêm tốn, nhưng cũng không phải hoàn toàn không để ý. Chẳng qua anh chỉ nghĩ đến kết quả trong trạng thái hòa nhã. Có thể nhận thưởng hay không đúng là rất quan trọng, nhưng không thể vì đánh mất cái này mà quên đi dự tính ban đầu.

Cho nên cách vài ngày trước khi đến lễ trao giải, trong lòng Thư Dao như lửa đốt còn Khương Tri Ngật lại trầm ổn bình tĩnh.

Trong ngày diễn ra lễ trao giải Thư Dao vẫn còn công việc khác, cô phải bay qua những thành phố khác nhau để quay quảng cáo và tham gia các hoạt động khác, sau khi nhận được thông báo, Thư Dao lập tức liên lạc với Trần Băng, cô hy vọng có thể điều chỉnh được thời gian, kết quả không như cô mong muốn, công việc lần này là quay quảng cáo cho thương hiệu mà cô làm đại diện, coi như là đối tác mới, Trần Băng không muốn Thư Dao gây rối loạn công việc vào lúc này.

Dĩ nhiên, gia đình và công việc đều quan trọng như nhau. Thư Dao không phải kiểu người vì tình yêu mà làm việc qua loa lấy lệ. Không còn cách nào khác, cô không thể ở cạnh Khương Tri Ngật, cùng anh trải qua thời khắc quan trọng này rồi.

Bây giờ người trong giới giải trí đều biết, nhân khí và danh tiếng của Khương Tri Ngật đã đi đến đỉnh núi, anh chỉ thiếu mỗi cái cúp, lễ trao giải mỗi năm một lần, cho dù Khương Tri Ngật không nói Thư Dao cũng biết nó quan trọng với anh nhường nào.

...

Buổi sáng trước ngày diễn ra lễ trao giải một ngày, Thư Dao phải đến sân bay, địa điểm đến là một bãi biển ở thành phố phía nam. Trời chưa sáng cô đã

dậy, hành lý đã được sắp xếp xong, nửa tiếng sau nhân viên công tác sẽ đến đón cô.

Thời gian còn quá sớm, Khương Tri Ngật vẫn chưa tỉnh. Thư Dao nằm sấp trên giường, cúi người hôn lên má anh, sau đó đứng dậy rời đi, lúc đi tới cửa đột nhiên quay lại, nhẹ nhàng hôn lên môi anh một cái, cứ trần trọc mãi, mười mấy giây sau, cô khẽ thở dài một hơi rồi đi đến phòng con.

Cậu nhóc cũng đang ngủ, khuôn mặt mồm mím, ngũ quan rất đẹp. Thư Dao muốn ôm nó nhưng sợ làm thế sẽ đánh thức cậu nhóc, cô cứ xoắn xuýt ngồi đó mấy phút, cuối cùng sờ mặt con, yêu thương hôn lên má của cậu nhóc rồi đi ra ngoài.

Nhưng cửa vừa đóng cô cũng thấy ngay Khương Tri Ngật đứng trước cửa phòng ngủ của hai người. Thư Dao giật mình, không nói gì nhiều bước lên ôm anh.

Khương Tri Ngật duỗi tay kéo cô vào trong lòng, anh thở dài một hơi.

Bảo mẫu đã chuẩn bị xong bữa sáng, nhưng không ngờ Khương Tri Ngật cũng xuống, lúc này bên ngoài trời vẫn còn tối đen.

Bầu không khí trong nhà vừa yên tĩnh vừa kiềm chế, bảo mẫu mang bữa sáng lên rồi lặng lẽ rời đi.

Thư Dao và Khương Tri Ngật ăn sáng đơn giản, xe đón cô đã đến, Hiểu Hiểu gọi điện tới.

Thư Dao bắt máy nói đôi câu rồi cúp, Khương Tri Ngật cũng chưa ăn được bao nhiêu. Hành lý đã được mang bỏ lên xe, bốn giờ sáng, Khương Tri Ngật nắm tay cô đi ra cửa.

Đoàn nhân viên của Thư Dao đã quen thuộc với Khương Tri Ngật, họ hạ kính xe xuống chào hỏi với anh, sau đó ngồi yên trong xe, Hiểu Hiểu cũng rất thức thời không đi xuống, chừa lại không gian và thời gian cho hai người bên ngoài.

Thư Dao ôm eo Khương Tri Ngật, chôn mặt trong ngực anh, buồn buồn nói: “Em đi đây.”

Khương Tri Ngật xoa tóc cô: “Nhớ chú ý an toàn.”

Thư Dao gật đầu, hai người vẫn ôm nhau không nói gì như cũ.

Qua một lúc, Khương Tri Ngật thở dài, biểu cảm đầy cung chiêu.

Hiểu Hiểu muốn giục nhưng cũng hiểu tâm tình của Thư Dao lúc này chán chán không tốt, cô ấy chỉ biết lo lắng nhìn đồng hồ.

Thư Dao hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của anh, nghiêm túc nói: “Lần này giải Kim Chiêu diễn ra, bất kể anh có nhận được giải hay không thì trong lòng em anh luôn là người giỏi nhất.”

Khương Tri Ngật sững sốt, Thư Dao nghiêm túc bổ sung thêm: “Ở trong lòng em, anh vĩnh viễn là nam chính xuất sắc nhất.”

Khương Tri Ngật nở nụ cười, giọng nói dịu dàng mềm mại nghe rất êm tai: “Được.”

Thư Dao rời khỏi ngực anh, đôi mắt xinh đẹp của cô gái cong lại thành hình trăng lưỡi liềm, vừa xinh đẹp vừa hấp dẫn.

“Em mãi mãi là fan cứng của anh đó thầy Khương.”

Đã lâu rồi mới nghe cô gọi thế này, Khương Tri Ngật nhớ đến nửa năm trước, lúc đứa trẻ còn chưa ra đời, nhớ đến hình ảnh lúc đó, ánh mắt của anh mềm mại như dòng nước, kéo cô vào ngực lần nữa, khẽ hôn cô, nói: “Ừ, không được rời khỏi hội fan.”

Thư Dao mở to mắt nhìn, cổ tỏ ra ung dung: “Rời khỏi hội fan liền béo lên mười cân!”

Lời thề này....Khương Tri Ngật bật cười, lắc đầu dịu giọng nói: “Đi đi, không thể làm lơ chuyến bay được.”

Thư Dao nghe lời ừ một tiếng, cô bước lên xe, ngồi trong xe vẫy tay với anh.

Khương Tri Ngật bỏ một tay trong túi quần, thời tiết sáng sớm vào tháng tư có nhiệt độ khá thấp, anh chỉ mặc mỗi cái áo ngủ mỏng manh, đứng hứng gió lạnh ở cửa...

Cỗ Thư Dao cũng muốn cứng cả lại, xe đã chạy được mấy phút, không còn thấy bóng người Khương Tri Ngật nữa. Cô tựa vào ghế, trong lòng vẫn không nở.

Cô thật sự...thật sự muốn ở cạnh bên anh cơ.

...

Buổi tối ngày diễn ra lễ trao giải, các đài truyền hình đều phát sóng trực tiếp. Đoàn làm phim của Khương Tri Ngật còn được đề cử giải kịch bản xuất sắc nhất, đạo diễn xuất sắc nhất, trên thảm đỏ ánh đèn chớp nháy liên tục, Khương Tri Ngật đi vào cùng đạo diễn, cả người vận trang đen tuyền thẳng thớm, đẹp trai cấm dục, hiện trường rất ồn ào náo nhiệt, MC đọc tên và tác phẩm khi có người đi trên thảm đỏ, fan hâm mộ hét chói tai, phóng

viên diễn cường gọi tên diễn viên, các loại âm thanh hòa lẫn với nhau, lại khiến Khương Tri Ngật tỉnh tâm nhớ lại lời nói của Thư Dao trước khi hai người tạm biệt.

Thấp thỏm bất an đã vài ngày, dè dặt lên mạng tìm tin tức, Thư Dao cứ nghĩ Khương Tri Ngật không biết cũng không phát hiện mọi hành động của mình đều bị Khương Tri Ngật biết được.

Trên mặt đại minh tinh đột nhiên hiện lên nụ cười ôn hòa, vừa vặn MC đọc lên tên của anh và đạo diễn, hiện trường yên tĩnh quỷ dị trong một giây, ngay sau đó tiếng hét chói tai như muốn bùng nổ. Phóng viên ra sức giơ máy ảnh chụp lại nụ cười của Khương Tri Ngật lúc này.

Thật là muốn hôn mê, không cách nào thờ nổi mà!

Fan hâm mộ là kích động nhất, nam thần mặc trang phục đầy mùi cảm dục thế kia, vẻ mặt dịu dàng nữa, thật là muốn lấy mạng người ta mà.

...

Giữa trưa Thư Dao xuống máy bay, ngay sau đó bận rộn quay chụp, trang điểm các thứ, rồi ghi nhớ chi tiết buổi chụp ảnh. Ngay cả cơm trưa cũng tùy tiện giải quyết, tuy nhiên trong lúc làm việc, Thư Dao muốn giữ trạng thái tốt nhất nên không ăn bữa chính. Các nhân viên công tác ở đây ăn cơm hộp, còn cô nhanh chóng giải quyết một hộp trái cây nhỏ cùng ly nước ép, trong bụng trống rỗng, nhưng cũng không quá đói.

Mặc dù buổi tối mới diễn ra lễ trao giải, còn lúc này chắc Khương Tri Ngật bận rộn nhiều việc lắm. Đài truyền hình đã bắt đầu buổi truyền hình trực tiếp, Thư Dao nhìn chăm chăm vào thảm đỏ trong màn hình, lòng hơi bất ổn.

Rất nhanh, buổi quay chụp tiếp tục, buổi chiều sẽ di chuyển đến một nơi khác. Sau khi sinh con, vẻ đẹp của Thư Dao được thăng cấp, ngay cả thể lực cũng tốt hơn, nhờ vào lúc trước nghỉ ngơi đầy đủ và lại còn thường xuyên vận động với Khương Tri Ngật, hai người luôn có động lực và tìm được niềm vui.

Màn đêm dần buông xuống, bên này Thư Dao vẫn còn chưa kết thúc công việc. Trong lúc làm việc, cô luôn dùng toàn bộ tinh thần tập trung chăm chú, không nghĩ đến chuyện khác. Nên trước đó cô đã dặn dò Hiểu Hiểu theo dõi chuyên chú vào buổi truyền hình trực tiếp, trước tiên phải nắm bắt được tình huống của buổi lễ.

Hiểu Hiểu trình trọng gật đầu, bây giờ cô nàng đã dần quen với quan hệ giữa Thư Dao và Khương Tri Ngật. Đứng ở góc độ của Thư Dao, cô ấy cũng hy vọng tối nay Khương Tri Ngật có thể nhận được giải thưởng.

Thư Dao mặc váy mỏng xinh đẹp, lập lại động tác từng lần một, cảnh quay hình như gấp chút trục trặc, đạo diễn nói chuyện với Thư Dao, sắc mặt cô vô cùng nghiêm túc lắng nghe.

....

Dưới ánh đèn sáng trưng trong nhà hát lớn, những ngôi sao tụ tập lại, gái xinh trai đẹp mặc quần áo lộng lẫy, trang điểm tinh xảo, từng người ngồi xuống chỗ của mình.

Chỗ ngồi của Khương Tri Ngật ở hàng thứ hai, ngồi cạnh anh là biên kịch và đạo diễn của đoàn làm phim, ngồi ở cách đó không xa là nam nữ minh tinh có địa vị gần như anh. Song khi đối phương lễ phép chào hỏi, bắt tay, vẻ mặt Khương Tri Ngật vẫn nhàn nhạt, không nhiệt tình cũng không hờ hững, duy trì lễ phép xã giao bình thường.

Buổi lễ nhanh chóng bắt đầu. MC là người nổi tiếng trong nghề, đã dẫn ba bốn lễ trao giải lớn, năng lực chuyên nghiệp và ưu tú.

Những tiền bối nhiều kinh nghiệm và lãnh đạo lần lượt lên sân khấu phát biểu, máy quay phim tại hiện trường không ngừng di chuyển quay Khương Tri Ngật.

Khương Tri Ngật vắt chéo chân, bàn tay tự nhiên đặt bên tay vịn, trên mặt không nhìn ra được tâm tình gì. Fan hâm mộ xem truyền hình trực tiếp đồng loạt hét chói tai, với khuôn mặt này của Khương Tri Ngật, cứ nhìn một lần liền mất hồn một lần.

Hiểu Hiểu đang cầm điện thoại cũng thấy tim mình đập nhanh hơn, tâm tình giống như những fan hâm mộ khác: Thật là đẹp trai quá đi...

Buổi quay chụp của Thư Dao vẫn còn chưa kết thúc, nhưng trên mặt cô không lộ ra vẻ mệt mỏi gì, trạng thái cũng rất tốt. Giải nam chính xuất sắc nhất ở gần cuối, thời gian lúc này vẫn còn sớm, Hiểu Hiểu chuyên tâm làm hai việc, thỉnh thoảng sẽ nhìn tình huống của Thư Dao bên kia. Thật ra mấy tám vừa chụp không tệ nhưng Thư Dao và đạo diễn là người cầu toàn, không ngại phiền chụp nhiều hơn nữa.

...

Diễn viên mới xuất sắc nhất, biên kịch xuất sắc nhất, nhạc phim hay nhất... Nữ minh tinh mặc lễ phục xinh đẹp trao cúp cho người nhận giải, hiện trường vang lên tiếng vỗ tay, vẻ mặt Khương Tri Ngật vẫn thùy chung bình tĩnh, máy quay đã nhiều lần bắt được hình ảnh của anh, mỗi lần như thế cũng không có góc chết, không có hành động thất thố.

Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất... Trên màn hình lớn vang lên giọng nam chững chạc gọi tên của người nhận giải, tất cả mọi người nín thở tập trung lắng nghe. Khách quý mở thư ra, kích động đọc lên hai cái tên.



...

Khương Tri Ngật hơi rử mắt, nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út.

Đến lúc này, đoàn làm phim của họ đã thu được hai phần thưởng, diễn viên mới xuất sắc nhất và tạo hình xuất sắc nhất.

Tiếp theo là giải thưởng quan trọng nhất của buổi lễ trao giải, nam/nữ diễn viên chính xuất sắc nhất!

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 64

Edit: Mộc Tử Đằng

Máy quay lần lượt quay Khương Tri Ngật và ba người được đề cử giải, lúc quay đến Khương Tri Ngật, tiếng hô ở đó to nhất, còn nét mặt Khương Tri Ngật trong ống kính vẫn nhàn nhạt như cũ, anh lễ phép cười nhạt, cũng không có gì khác thường.

Cách đó mấy nghìn cây số, ở một nơi khác cách xa thành phố, buổi quay chụp của Thư Dao vẫn chưa kết thúc. Tim Hiểu Hiểu đập loạn nhịp, đầu ngón tay cầm điện thoại cũng trở nên trắng bệch, cô ấy không tự chủ được nuốt một ngụm nước bọt, cực kỳ khẩn trương.

Trong lúc làm việc Thư Dao sẽ không phân tâm nghĩ đến những việc khác, cô cũng không nhìn sang Hiểu Hiểu ở bên này.

Bên trong nhà hát lớn thuộc trung tâm văn hóa thành phố B, không khí ở đây đạt đến mức khẩn trương chưa từng có, ngay cả âm nhạc nền cũng ngừng lại, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào phong thư trong tay khách mời trao giải, ai cũng lộ ra vẻ mặt khẩn trương hoặc chờ mong.

Khương Tri Ngật vuốt ve chiếc nhẫn, lông mi hơi run.

Hiện trường yên lặng, khách mời trao giải trêu đùa đôi câu, ngay sau đó mở phong thư ra, bình tĩnh mỉm cười, trên màn ảnh lớn xuất hiện bốn hình ảnh, ống kính quay bốn người được đề cử cho giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất, khách mời trao giải khẽ mỉm cười, ngay sau đó đọc to: “Giải Kim Chiếu lần thứ ba mươi ba, giải nam chính xuất sắc nhất thuộc về.....Chương Chi Xuyên! Xin chúc mừng!”

Hiện trường vang lên tiếng vỗ tay như sấm, Khương Tri Ngật bình tĩnh vỗ tay, ống kính lần nữa quay ba nam diễn viên còn lại không được giải, trong đó dừng lại ở người Khương Tri Ngật lâu nhất.

Chương Chi Xuyên đã hơn bốn mươi tuổi, năm xưa từng đóng vô số vai phụ và nhân vật phản diện, diễn xuất quá rõ ràng, lần này bộ phim được đề cử là một trong số ít những bộ ông ấy đóng vai chính, nhân vật được ông ấy phát huy vô cùng nổi bật, nhận được giải thưởng này cũng là chuyện đương nhiên.

Chương Chi Xuyên lên sân khấu nhận giải, hai mắt đỏ bừng, nói vài lời nghẹn ngào. Ngón tay Khương Tri Ngật vẫn còn đặt trên chiếc nhẫn, cũng chưa buông tay, sắc mặt anh bình tĩnh lễ phép.

...

Hiểu Hiểu há to miệng, ngây dại trong chốc lát. Mặc dù cô ấy biết giải ảnh để cạnh tranh rất kịch liệt, người nhận giải xác định có thực lực rất mạnh, nhưng...nhưng cô ấy vẫn có chút chưa bình tĩnh lại.

Thầy Khương,...không nhận được giải thưởng.

Phần sau còn màn quan trọng là giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, nhưng Hiểu Hiểu không còn tâm tư để theo dõi tiếp, cô ấy nhìn Thư Dao bằng ánh mắt phức tạp, khoan đã...nên nói với chị Thư Dao thế nào đây?

Hiểu Hiểu hơi khổ sở, trong lòng vẫn còn hy vọng Khương Tri Ngật là người nhận giải, hơn nữa anh cũng đủ thực lực để cảm ứng.

Haiz, những chuyện thế này không phải cứ có thực lực là nhận được.

Hiểu Hiểu tắt truyền hình trực tiếp, giơ tay lên hưng hăng cọ sát hai gò má, sau đó quay sang nhìn Thư Dao chụp ảnh.

....

Xuất đạo được sáu năm, Khương Tri Ngật không phải chưa từng ngồi tham dự lễ trao giải hàng đầu trong nước, cũng không phải lần đầu được đề cử giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất. Lại khác biệt ở chỗ, năm nay trong lòng anh có một người khiến anh bận lòng, không nhận được giải, anh cảm thấy rất tiếc nhưng cũng không đến mức cố chấp.

Sau khi lễ trao giải kết thúc, các nhà truyền thông cũng lợi dụng đúng cơ hội này tranh nhau phỏng vấn các đại minh tinh ở lối ra. Người nhận được giải thưởng nhất định sẽ tiếp nhận phỏng vấn, còn những người còn lại chủ động hẹn thời gian với bên truyền thông, thường là sau khi kết thúc phỏng vấn ở đây.

Trên lối ra của hội trường, những nhân viên công tác vây bên người Khương Tri Ngật, che chắn cho anh ra ngoài. Máy quay cùng micro cơ hồ muốn đụng vào má anh, sắc mặt Khương Tri Ngật nhàn nhạt, bước chân vẫn không dừng lại, đi thẳng ra ngoài.

Các phóng viên gân cổ hô: “Thầy Khương năm nay có suy nghĩ gì, xin hỏi anh có thấy tiếc nuối không!”

“Anh có ý kiến gì với Chương Chi Xuyên không? Có ý kiến gì với ông ấy không?”

“Có cam lòng hay không, có điều gì muốn nói với fan hâm mộ và khán giả...”

Bước chân Khương Tri Ngật vẫn không ngừng, ngay cả biểu cảm cũng không thay đổi. Tần Lâm đi bên người anh, giày cao gót nện trên mặt đất phát ra tiếng vang có quy luật, đáng vẻ của hai người không nhanh không chậm, không thấy chút hốt hoảng nào và cả những biểu cảm dư thừa.

Đây chính là Khương Tri Ngật, bất luận có nhận được giải thưởng hay không, anh vẫn luôn bình tĩnh như vậy, ung dung thoải mái.

Các phóng viên đuổi theo họ đến tận cửa, một chiếc xe hơi sang trọng màu đen đã mở cửa chờ, mặt tài xế không có biểu cảm, Khương Tri Ngật nhắc chân bước lên xe, Tần Lâm cũng theo sau ngồi vào rồi đóng cửa xe lại.

Nhân viên công tác và vệ sĩ rời rít bước lên những xe khác, bên ngoài cửa xe, phóng viên vẫn đang không ngừng đặt câu hỏi. Từ khi ngồi vào trong xe, sắc mặt Khương Tri Ngật hoàn toàn lạnh xuống, một chút biểu cảm cũng không có.

Tài xế lái xe, rất nhanh đã rời khỏi hiện trường.

Bên trong xe, hai người cũng không ai nói gì, qua mấy phút sau, Khương Tri Ngật cúi xuống xoa mi tâm, nhẹ thở ra một hơi. Tần Lâm muốn nói gì đó nhưng đến cuối cùng vẫn giữ im lặng. Cảnh tượng thế này cô ta và Khương Tri Ngật không phải gặp lần đầu, nếu may mắn kém thì tương lai sẽ còn lặp lại nữa.

Cô ta biết Khương Tri Ngật sẽ không vì chuyện này mà bị ảnh hưởng.

...

Xe dừng bên ngoài biệt thự, Tần Lâm dặn dò đơn giản đôi câu rồi rời đi. Lúc vào nhà, bảo mẫu vừa vận ôm cậu nhóc đi tới cửa, cậu nhóc mập mạp nhìn thấy bố cao lớn đẹp trai thì lập tức chìa tay ra.

Khương Tri Ngật cởi áo khoác xuống, bên trong chỉ mặc áo sơ mi trắng đơn giản, anh nhận lấy đứa bé, cậu nhóc ôm lấy cổ anh.

Do nó ngủ đến chiều tối mới tỉnh nên lúc này còn rất tỉnh táo, Khương Tri Ngật chơi đùa với nó đến hơn chín giờ mới ôm giao cho bảo mẫu dỗ ngủ.

Anh ngồi một mình trong phòng, trên trần chỉ mở một ngọn đèn, trên bàn là sách anh hay đọc. Sắc mặt Khương Tri Ngật bình tĩnh, anh tựa vào ghế, tiện tay mở sách ra nhưng không tài nào tập trung đọc được, nhìn được vài phút vẫn chỉ dừng lại ở một trang.

Anh thở dài, xoa xoa mi tâm.

Mặc dù trong lòng bình tĩnh nhưng vẫn có chút thất vọng.

....

Cuối cùng Thư Dao cũng kết thúc công việc, thời gian buổi lễ trao giải được phát sóng cũng đã hết. Hiểu Hiểu cầm điện thoại di động, sắc mặt thấp thòm.

Thư Dao thở phào nhẹ nhõm, giữa hai hàng chân mày lộ ra vẻ mệt mỏi, cô cười hỏi: “Hiểu Hiểu, kết quả thế nào rồi?”

Cho dù tác phẩm lần này của Khương Tri Ngật được đề cử có phong cách không mấy phù hợp sở thích của ban giám khảo, nhưng Khương Tri Ngật có diễn xuất tốt, cô cảm thấy khả năng cảm xúc giải thưởng rất lớn.

Hiểu Hiểu nắm chặt điện thoại trong tay, thợ trang điểm đang tháo trang sức cho cô. Thư Dao nhắm mắt, môi cong lên, là vẻ mặt cực kỳ mong đợi.

Hiểu Hiểu hít một hơi, nói: “Chị Thư Dao, thầy Khương không nhận được giải thưởng.”

Không chỉ Thư Dao, ngay cả thợ trang điểm cũng kinh ngạc, nhưng nhanh chóng điều chỉnh lại vẻ mặt, tiếp tục tận tụy với công việc tháo trang sức cho Thư Dao.

Thư Dao ngẩn ra, hỏi: “Cái gì, không nhận được giải thưởng hả?”

Hiệu Hiểu vâng một tiếng, nhỏ giọng nói: “Giải nam chính xuất sắc nhất thuộc về tiền bối Chương Chi Xuyên.”

Chương Chi Xuyên? Trong lòng Thư Dao cố tìm cái tên này, nụ cười trên mặt dần biến mất. Quả thực là một tiền bối rất ưu tú.

Trong phòng yên tĩnh không tiếng động, Thư Dao trầm mặc không biết đang nghĩ gì, Hiệu Hiểu thấp thỏm bất an, không ngừng quan sát nét mặt của cô.

Chờ tháo trang sức và tẩy trang xong, Thư Dao thay quần áo rồi nói: “Hiệu Hiểu, lập tức đặt cho chị một vé máy bay về thành phố B ngay.”

Hiệu Hiểu kinh ngạc: “Dạ, ngay bây giờ sao ạ?”

Thư Dao: “Ừ, ngay bây giờ, lập tức, nhanh nhất có thể.”

Hiệu Hiểu bối rối vội nói: “Ngày mai chị còn phải chụp ảnh nữa, chiều còn phải đến thành phố S tham gia hoạt động...”

Sắc mặt Thư Dao bình tĩnh, nói: “Ừ, ngày mai trước khi công việc bắt đầu chị nhất định sẽ quay lại.”

Hiệu Hiểu hoàn toàn ngây ngốc, Thư Dao nói tiếp: “Phiền cho em rồi, Hiệu Hiểu, lập tức đặt giúp chị vé máy bay đi.”

Hiệu Hiểu còn muốn khuyên cô nhưng cũng không dám làm. Máy chuyển thế này trước kia chưa từng xuất hiện, Thư Dao hết sức nghiêm túc với công việc, cho dù công việc chiếm cả thời gian nghỉ ngơi cô cũng ít khi để mình rơi vào trạng thái khẩn cấp thế này.

Chạy về trước giờ bắt đầu công việc vào ngày mai, đúng là không ảnh hưởng đến công tác thật, nhưng là một khảo nghiệm quá lớn với thân thể, hoàn toàn không nên mà.

Hiệu Hiểu cố gắng khuyên: “Chị Thư Dao, em thấy...”

“Hiệu Hiểu.” Thư Dao cắt đứt lời cô nàng muốn nói, nhanh chóng nói: “Sớm sớm ngày mai nhất định chị sẽ đến đúng giờ.”

Hiệu Hiểu đấu tranh hồi lâu, cuối cùng nói: “Vâng!”

Rất nhanh những nhân viên công tác cũng biết tối nay Thư Dao bay về thành phố B, họ lập tức thông báo tới Trần Băng, Trần Băng trầm mặc mấy giây, cũng không ngăn cản.

Mọi người bắt đầu bận rộn, đặt vé máy bay, chuẩn bị quần áo, vội vàng báo cáo lịch làm việc ngày mai... Thư Dao làm một lần ba việc, cấp tốc thay quần áo bình thường, đội mũ và khẩu trang cùng kính mát, Hiệu Hiểu bên kia đã mua xong vé, khoang hạng nhất đã hết vé chỉ có thể mua khoang hạng thương gia, Thư Dao không nói gì, trực tiếp lên xe, đi theo cô còn có Hiệu Hiểu và hai nhân viên công tác.

Kết quả đoàn người vừa mới vào sân bay đã bị phát hiện, dẫn tới một trận oanh động không nhỏ. Tối nay Thư Dao bay về thành phố B, fan hâm mộ và phóng viên không biết nhưng trong sân bay cũng có những fan hâm mộ của mình tình khác cùng hành khách, Thư Dao có che kín mặt mũi cũng bị nhận ra, trước khi lên máy bay, rất nhiều phóng viên nhanh chóng chạy đến, an ninh sân bay hỗ trợ duy trì trật tự, Thư Dao đeo khẩu trang cùng kính mát nên không nhìn ra được tâm trạng cô thế nào, mấy người phóng viên hỏi những vấn đề rất sắc bén, cô không hề đáp lại, so với trạng thái thân thiện bình thường có hơi khác biệt.

Trong sảnh chờ hành khách hò hét, vệ sĩ che chở cho cô lên máy bay. Chuyến bay buổi tối không có nhiều hành khách. Sau khi Thư Dao lên máy bay liền nhắm mắt tựa vào ghế ngồi, cũng không gỡ kính mát và khẩu trang xuống, để người khác không nhìn thấy biểu cảm của cô.

Hiệu Hiểu rất lo lắng, cả ngày đều quay chụp, bây giờ Thư Dao hẳn rất mệt mỏi.

...

Trên chuyến bay, Thư Dao đi vệ sinh một lần, cô nhìn khuôn mặt mệt mỏi trong gương không cách nào che giấu của mình, hai năm trước cô cũng rất ít khi thức đêm đi máy bay, việc này rất hại da. Nhưng chỉ cần nghĩ đến lễ trao giải tối nay, lòng cô chỉ hướng tới một nơi, không có bất kỳ do dự gì, cô chỉ muốn lập tức bay về cạnh Khương Tri Ngật, nói cho anh nghe anh rất giỏi, đặc biệt giỏi.

Cô hít sâu một hơi, dùng nước lạnh rửa mặt để khuôn mặt trong gương trông có tinh thần đôi chút.

Chuyến bay kéo dài hai tiếng, đã hơn mười một giờ đêm. Ấy vậy trong thời đại internet phát triển này, chuyến bay tối nay của cô đến thành phố B đã bị truyền thông biết được, cộng thêm buổi lễ trao giải Kim Chiếu, Thư Dao lúc này cũng được chú ý đến.

Các nhà truyền thông đã chờ sẵn rồi rít gờ máy ảnh đuổi theo cô, câu hỏi cũng y như ở sân bay thành phố khác hai tiếng trước. Thư Dao vẫn không trả lời, kính mát và khẩu trang che hết mọi biểu cảm của cô, cô không có thời gian ứng phó với truyền thông, chỉ muốn nhanh chóng về nhà.

Hiệu Hiểu và nhân viên công tác cố gắng tách đoàn người ra, không ngừng nói: “Xin lỗi, xin nhường đường, xin nhường đường!”

“Thư Dao cô có biết tối nay Khương Tri Ngật không được nhận giải không?”

“Xin hỏi cô có suy nghĩ gì với việc Khương Tri Ngật không được nhận giải?”

“Theo như tôi được biết, lúc này cô hẳn nên ở thành phố G quay quảng cáo, đêm khuya chạy về thành phố B là vì Khương Tri Ngật sao?”

...

Vấn đề này nói tiếp vấn đề khác cứ ập tới trên người Thư Dao, trong những câu hỏi đó cô chỉ nghe được ba chữ Khương Tri Ngật, sau đó cô bước lên xe dưới sự che chắn của trợ lý và bảo vệ.

Lúc về đến nhà đã mười hai giờ khuya, trong nhà chỉ có phòng cô và Khương Tri Ngật ở lầu hai còn sáng đèn. Thư Dao giật mình, cố kiềm chế tâm tình đang cuộn trào, cô nói với Hiểu Hiểu đôi câu rồi vội bước xuống xe.

Hiểu Hiểu và đồng nghiệp hai mắt nhìn nhau một cái, cùng thở dài. Vì không trễ nải công việc nên họ cần phải lên đường đến sân bay lúc bốn giờ sáng.

...

Thư Dao mở cửa bằng khóa vân tay, cô hít một hơi thật sâu.

Phòng khách chỉ mở một ngọn đèn tường, cô nhẹ nhàng bước lên lầu, đi đến cửa phòng ngủ, bên trong không có động tĩnh gì. Tâm trạng cô cứ lên xuống không thôi, bàn tay nắm tay vịn khẽ run.

Tiếp đó cô khẽ đẩy cửa ra, Khương Tri Ngật mặc quần áo ngủ, anh đang lau tóc. Nghe được tiếng động, anh lập tức quay đầu lại, trong nháy mắt nét mặt đầy kinh ngạc.

Thậm chí đến khi Thư Dao đứng trước mặt anh, anh cũng chưa khôi phục lại dáng vẻ bình tĩnh cảm dục như thường.

Anh thất thố, cứ ngây ngốc nhìn cô, kinh ngạc, mờ mịt, khăn lông rơi trên mặt đất cũng không phát hiện ra.

Thư Dao bước tới trước mặt anh, nhặt khăn lông lên, nhón chân lau tóc giúp anh, cô cười hỏi: “Sao thế thể này còn chưa ngủ? Không phải em đã nói với anh tối tắm xong phải dùng máy sấy à, thời tiết vẫn còn lạnh, để thế này dễ bị cảm lắm.”

Cô nói lời nhai giống như lúc ở nhà. Nhưng mà...nhưng mà không phải cô đang ở thành phố G quay quảng cáo à? Sao cô...lại xuất hiện ở nhà được?

Về mặt mờ mịt này của Khương Tri Ngật quả là hiếm thấy, trong lòng Thư Dao lại đau khổ thêm chút ít, động tác trên tay vẫn không dừng, nhẹ nhàng dùng khăn lông lau khô tóc anh.

Đột nhiên cổ tay bị nắm chặt, anh nhìn chằm chằm vào cô, môi hơi mấp máy.

Thư Dao miễn cưỡng lộ ra một nụ cười nhẹ nhõm.

Sức lực của Khương Tri Ngật rất nhẹ, sợ làm cô đau.

“Em,” anh đã thu hết vẻ kinh ngạc trên mặt đi, giọng nói khàn khàn, hỏi: “Không phải em đang ở thành phố G sao, sao em lại về?”

Thư Dao cười nói: “Lịch trình có chút thay đổi, em muốn về nhà thăm con cơ.”

Tầm mắt Khương Tri Ngật rơi trên mặt cô, mười mấy giây sau mới dịu dàng nói: “Ừm.”

Giờ tay lên kéo cô vào lòng, Thư Dao nhắm mắt, ôm eo anh thật chặt.

Cứ ôm như vậy, cái gì cũng chưa nói. Cảm Khương Tri Ngật khẽ cọ cọ vào mái tóc dài của cô, có phải Thư Dao cũng không phát hiện ra bản thân mình lúc này hay không, tóc cô hơi rối, mặt đầy mệt mỏi, chỉ có đôi mắt sáng rất sáng.

Trong lòng Khương Tri Ngật mềm mại không thôi, ưu tư cứ cuộn cuộn, không nói nên lời.

Trên người anh có mùi sữa tắm dễ ngủ, Thư Dao hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu lên phá vỡ sự yên tĩnh: “Tóc anh còn chưa khô đâu, em sấy cho anh nhé.”

Khương Tri Ngật ừ một tiếng, thuận theo cô ngồi xuống giường. Thư Dao cảm máy sấy ra, mờ nắc thắp nhất, tóc của anh rất mềm mại, hoàn toàn không giống tính cách của anh chút nào.

Sấy tóc xong, Thư Dao tắm rửa đơn giản, mặc áo choàng tắm đi ra. Lúc này đã là một giờ sáng.

Hai người nằm trên giường, Khương Tri Ngật ôm cô vào ngực, ngoài cửa sổ bầu trời hơi âm u, ngay cả vầng trăng cũng chỉ lộ ra một góc, không có ngôi sao nào.

Bên tai Thư Dao là tiếng tim đập của anh, cô nhìn bầu trời đêm, trong lòng bình tĩnh một cách kỳ diệu.

Khương Tri Ngật khẽ hôn lên trán cô, mềm mại hỏi: “Mấy giờ em đi?”

Thân thể Thư Dao cứng ngắc, cúi đầu nói: “Bốn giờ ạ.”

Tầm mắt nhìn vào đồng hồ treo tường, anh thở dài, ôm cô chặt hơn, không nói gì.

Thư Dao ngẩng đầu lên khẽ cười nói: “Thật ra thì em thấy không nhận giải cũng không sao cả.”

Khương Tri Ngật ừ một tiếng, hỏi: “Vì sao hả?”

Thư Dao mở to mắt, nói lý do đầy hùng hồn: “Làm ảnh để rồi sẽ chịu rất nhiều hạn chế. Các nhà truyền thông sẽ cố gắng đào ra cuộc sống riêng tư của anh, còn đóng phim nữa, một khi đề tài không nổi bật, doanh thu phòng vé không cao, áp lực cũng lớn lắm.”

Loại lý do này... Khương Tri Ngật bật cười nói: “Ừ, em nói rất đúng.”

Thư Dao tiếp tục nói: “Anh chỉ cần làm ảnh để của riêng em là được rồi, không cho người khác xem, nếu có người phát hiện ra anh ưu tú như thế sẽ đến cướp với em.”

Khương Tri Ngật dịu dàng: “..À.”

Thư Dao: “Chờ ngày nào đó hai ta không còn hứng thú với nghiệp diễn nữa thì đi du lịch ngay và luôn, dẫn theo con nữa, anh thích đi nước nào?”

Khương Tri Ngật ngẫm nghĩ nói: “Phân Lan.”

Thư Dao cười hỏi: “Sao anh thích nước đó?”

Khương Tri Ngật dịu dàng đáp: “Anh thích tuyết.”

Thư Dao kinh ngạc: “Thật trùng hợp, em cũng thích tuyết.”

Trong mắt Khương Tri Ngật đầy dịu dàng, vẽ mặt cung chiều.

Biểu cảm của cô gái trong lòng như một chú mèo giáo hoạt, khiến anh cực kỳ động tâm.

“Ồ, nếu đã ăn ý như vậy thì em thưởng anh một nụ hôn nha,” Thư Dao mỉm cười nói, “Thầy Khương muốn hôn ở đâu hửm?”

Khương Tri Ngật nghiêm túc suy tư, chỉ chỉ môi mình: “Chỗ này đi.”

Thư Dao che mặt: “Ồi, xấu xa mà.”

Hôn lên rồi, Khương Tri Ngật xiết chặt vòng tay, hai người dính sát vào nhau, cho đến khi Thư Dao không thở nổi mới tách ra.

“Vậy xin hỏi thầy Khương... thích ăn món gì nhất nào?” Thư Dao cười hỏi.

Khương Tri Ngật: “Dao Dao.”

Thư Dao: “Ồ, trùng hợp thế, em cũng thích ăn thầy Khương nhất ý.”

Khương Tri Ngật khẽ cười, lồng ngực hơi chấn động, tự thể nghiệm câu trả lời của anh, ‘ăn’ một lúc, cả người Thư Dao mềm nhũn tựa vào lòng anh, gò má hồng hồng.

Khương Tri Ngật dịu dàng nói: “Đi ngủ thôi em, chờ lát nữa anh sẽ gọi em dậy.”

Thư Dao lắc đầu: “Em không mệt.”

Nhưng vừa nói xong đã ngáp một cái, khóe mắt hiện lên một màn nước mỏng.

Muốn ép cô làm gì chứ? Khương Tri Ngật lắc đầu, không còn cách nào, từ lúc nào không hay biết, người phụ nữ này đã tiến vào tim anh, chiếm cứ vị trí quan trọng nhất, đối với anh, cô là thuốc giải cũng là thuốc độc, khiến anh hoàn toàn không có lực phản kháng.

Hôn môi cô lần nữa, Khương Tri Ngật nói: “Ngoan, nghe lời nào.”

Mí mắt của Thư Dao đánh nhau, thật sự cô rất mệt, rất buồn ngủ. Nhưng do cô không muốn ngủ, từ khi đi quay đã mấy ngày rồi, tối nay cô mới có chút thời gian ngắn ngủi bên anh.

Cô cố mở mắt, dùng sức lắc đầu. Về mặt Khương Tri Ngật không biết làm sao còn thêm cả đau lòng, Thư Dao kiên quyết không ngủ. Hai người cứ nằm trên giường ôm nhau như vậy, ai cũng không ngủ, nhỏ giọng nói chuyện phiếm, càng sợ thời gian trôi qua, kim chỉ giờ tựa như quay càng nhanh.

Thư Dao chỉ cảm thấy dường như mình về nhà chưa được bao lâu, báo thức trong điện thoại cũng đã vang lên. Cô buồn bã ngồi dậy từ trong ngực Khương Tri Ngật, thở dài một hơi.

Một đêm không ngủ, nét mặt Khương Tri Ngật cũng có vẻ mệt mỏi, nhưng so với Thư Dao vẫn còn tốt hơn nhiều. Không đợi Thư Dao thức dậy, anh đã ôm ngang cô, Thư Dao kêu lên một tiếng, vội ôm cô anh, ngáy người ra.

Khương Tri Ngật ôm cô đi vào phòng tắm, nặn kem đánh răng ra, dịu dàng nói: “Há miệng.”

Thư Dao ngơ ngác há miệng, Khương Tri Ngật đưa bàn chải điện vào miệng cô, cẩn thận di chuyển, cả người Thư Dao cũng ngây dại. Sau khi đánh răng xong thì dùng nước ấm lau mặt, rồi ôm về giường.

Chọn ra vài bộ trong tủ quần áo, anh hỏi: “Em chọn bộ nào?”

Thư Dao ngây ngốc chỉ một bộ, Khương Tri Ngật gật đầu, đi tới cởi quần áo cô ra, Thư Dao cứ ngây ra tùy anh làm, cởi quần áo, mặc quần áo mới vào, người đàn ông anh tuần khê rừ mi mắt, cẩn thận cài nút áo, lông mi dài và dày, thỉnh thoảng chớp chớp.

Thư Dao ngồi trên giường, Khương Tri Ngật khom người, tắm mắt hai người ngang nhau.

Cô gợn tay lên, không tự chủ được sờ má đối phương, Khương Tri Ngật nâng mắt, bật cười.

Rốt cuộc suy nghĩ của Thư Dao cũng quay lại, cổ họng hơi căng ra, không nói nên lời.

Sau khi cài nút áo đến mức cao nhất, anh mang theo túi xách nắm tay cô đi xuống lầu. Hiểu Hiểu và nhân viên công tác đã đến, ngủ gà ngủ gật trong xe.

Thư Dao rất áy náy, định sẽ tặng tiền thưởng năm nay của đội ngũ lên gấp đôi.

Hiểu Hiểu sực tỉnh, mấy người bận rộn xuống xe chào hỏi Khương Tri Ngật. Về mặt Khương Tri Ngật ôn hòa, nói: “Làm phiền mọi người rồi.”

Hiểu Hiểu ngăn ra, vội nói: “Không sao, không sao ạ, thầy Khương khách khí rồi.”

Khương Tri Ngật không nói nữa, anh đưa Thư Dao lên xe, cách cửa kính xe, Thư Dao vẫy tay với anh, Khương Tri Ngật cũng gợn tay lên vẫy hai cái.

Xe rời đi, Thư Dao nhắm mắt, Hiểu Hiểu nhìn một cái đã biết cô cả đêm không ngủ, cô nàng đau lòng nói: “Chị Thư Dao, chị ngủ trước đi, đến sân bay em sẽ gọi chị dậy.”

Thư Dao đeo khẩu trang lên, giọng nói khàn khàn: “Cảm ơn em.”

Hiểu Hiểu thở dài, gãi đầu, có chút hiếu kỳ: Rốt cuộc ma lực của tình yêu lớn thế nào? Lo lắng tới mức vút hết mệt mỏi và buồn ngủ ra sau đầu, cả đêm ngồi máy bay quay về chứ?

Chỉ có ba tiếng đã quay lại.

Hiểu Hiểu cũng từng yêu đương nhưng chưa trải qua cảm giác làm cô nàng kinh hãi và cả cảm khái này, một tình yêu khắc cốt.

Cô ấy hơi hâm mộ đó nha.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Điện Đảo* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 65

Edit: Mộc Từ Đăng

Thư Dao nắm bắt thời gian trên máy bay để nghỉ ngơi, chờ đến khi đến nơi, mặc dù sắc mặt còn hiện lên vẻ mệt mỏi nhưng trạng thái đã tốt lên nhiều, sau khi trang điểm vào cũng không nhìn ra dấu vết thức đêm.

Đoàn người lại bị truyền thông bao vây lần nữa ở sân bay, Thư Dao chỉ đeo khẩu trang, có thể thấy được nụ cười thân nhiên trong đáy mắt, các phóng viên ở đó hết sức tò mò, không ngừng liên tục truy hỏi cô bay hai chuyến trong đêm vì Khương Tri Ngật sao, Thư Dao chỉ cười nhạt, nhân viên công tác dồn phóng viên về một chỗ, ôn tồn nói: “Cảm ơn, xin lỗi.”

Sau đó họ lên xe bảo mẫu, trực tiếp đi đến chỗ quay chụp. Trang điểm, thay quần áo, chờ lúc bắt đầu công việc, hoàn toàn không bị trễ giờ.

Lúc cô vừa rời khỏi sân bay, những tin tức liên quan đến việc cô bay liên tục hai chuyến trong vòng vài tiếng đồng hồ đã truyền khắp mạng internet, video và hình cũng có.

Lúc đến sân bay Thư Dao có trang điểm nhẹ, nhưng đeo khẩu trang và mũ cũng không thấy rõ mặt, quần áo khiêm tốn. Trong video cô đội cái mũ vành rộng, che kín hơn nửa khuôn mặt, trước khi đi thì vội vã, cả đoạn đường cũng không trả lời câu hỏi của phóng viên, thời gian lúc đó là chín giờ tối.

Cư dân mạng bùng nổ, tối qua chín giờ vừa lúc lễ trao giải Kim Châu kết thúc đó! Nữ thần biết được nam thần hụt giải nên cố ý vất vả bay về thành phố B để an ủi nam thần sao?

Còn có một video khác, là cảnh Thư Dao bay từ thành phố B đến thành phố G, thời gian hiển thị là bốn giờ sáng, cô đã thay bộ quần áo mới.

Cư dân mạng lại kích động: Tính toán thời gian thì nữ thần chỉ ở nhà vón vện bốn tiếng! Đây là....yêu thương đến mức nào thế!

Từ khi công khai tình cảm đến nay, số lần Thư Dao và Khương Tri Ngật khoe ân ái có thể đếm được trên đầu ngón tay, cũng đã hơn một năm, con của hai người đã tám tháng, vợ chồng thì khiến tôn đến đáng sợ. Mà càng khiến tôn thì loại thức ăn cho chó này mới càng đáng quý hơn. Hai vị đại minh tinh không khoe ân ái, không chủ động nhắc đến đối phương trước truyền thông, âm thầm nhưng yêu thương nhau như thế...Cuộc hôn nhân này dù không phải người trong giới cũng đủ để người khác có ấn tượng tốt.

Từ các loại dấu vết tìm được đường ngọt, loại cảm giác sâu sắc này khiến cư dân mạng thích không thôi!

Sau khi xem qua lịch trình của Thư Dao được công khai trên weibo, mấy ngày nay thời gian biểu của cô hẳn kín mít, hơn nữa còn nghe nói, tối hôm qua lúc Thư Dao kết thúc công việc rất trễ, chín giờ tối xuất hiện ở sân bay chắc là xong việc rồi đi luôn.

Ôi...thật cảm động

Hai vị đại minh tinh không nói gì, cư dân mạng và fan hâm mộ trái lại cảm động ngất trời.

...

Gần cả năm vừa rồi Thư Dao mang thai sinh con, may mà bộ phim cô đóng công chiếu hồi đầu năm thu được rating tốt, bảo đảm được một tầng nhân khí và độ hot. Trong giới giải trí này, bất luận là diễn viên hay ca sĩ, tác phẩm vĩnh viễn là thứ quan trọng nhất. Trần Băng và Thư Dao cũng tin điều này, cho nên sau khi Thư Dao hồi phục lại từ nửa năm đã bắt đầu lựa chọn kịch bản.

Thành công của bộ phim gián điệp chiến tranh kia đã làm nhân khí Thư Dao tăng cao hơn, hình tượng của cô cũng thay đổi một cách tuyệt vời, từ 'nữ minh tinh đang ăn khách có diễn xuất tốt' thành 'nữ diễn viên biết diễn', sự thay đổi giữa hai dòng này rất nhỏ, Thư Dao cũng không mấy để ý, nhưng chứng minh được khán giả chấp nhận diễn xuất của cô, kịch bản đưa đến phòng làm việc của cô cũng có chất lượng tốt hơn, con đường đóng phim ngày càng rộng mở, xác suất nhận được các giải thưởng trong tương lai sẽ càng cao hơn.

Thư Dao chọn trong sắp kịch bản một bộ phim có đề tài rất nổi về y học, tên là Nhịp Đập Cuối Cùng, nam nữ chính là bác sĩ, đề tài rất nhạy cảm, đoàn phim cũng được chú ý nhất trong lúc bấy giờ, kịch bản chứa nhiều thuật ngữ chuyên nghiệp cũng như kiến thức, mặc dù là phim truyền hình, chỉ cần thuộc lời thoại là được, nhưng Thư Dao nghĩ, nếu diễn đơn giản thế cũng sẽ không có mấy bộ phim rác rưởi thu được rating kém. Nghề bác sĩ này không phải cứ tùy tiện học lời thoại rồi diễn theo đó là được.

Tình cảm, tình thân, nhân tính, quan hệ giữa bệnh nhân và bác sĩ...Bộ phim này bao hàm rất nhiều yếu tố, phân cảnh của nữ chính cũng rất nặng, quan hệ nhân vật phức tạp, tuyến tình cảm thay đổi nhiều, những loại mâu thuẫn lẫn cao trào lớn nhỏ khác nhau, từ nội dung có thể thấy kịch bản vô cùng chất lượng, là một bộ phim hay. Nhưng đối với diễn viên mà nói, độ khó diễn xuất không hề tầm thường.

Cũng không thể xảy ra mấy lỗi cơ bản, bên cạnh đó còn phải dung nhập hoàn toàn vào nghề bác sĩ này, cảm xúc nhân vật gây khó khăn nhất, đề tài này khẳng định rất hot, xác suất được đề cử giải thưởng rất cao. Nhưng một khi không nắm vững nhân vật, đối với nhân khí của Thư Dao lúc bấy giờ mà nói thì dư luận sẽ không nề tình gì.

Thư Dao do dự chưa đưa ra quyết định, thời gian khai máy là cuối tháng tư. Từ khi cô rời khỏi thành phố G, Trần Băng đã hủy bỏ hết thông báo trong khoảng thời gian này, cô ở nhà cứ xem kịch bản mãi, phân tích tính cách nhân vật, quả thật rất muốn ký hợp đồng.

Trong công việc, Thư Dao và Khương Tri Ngật dường như không can thiệp vào chuyện của đối phương. Cô xoắn xuýt thế này hiển nhiên Khương Tri Ngật đều nhìn ra được. Đạo diễn và biên kịch rất đúng ý Thư Dao, nhà đầu tư cũng xem trọng cô, tất cả diễn viên đã được chọn xong, chỉ chờ một mình Thư Dao gật đầu.

Sắp đến hạn chót mà đạo diễn cho cô suy nghĩ, mấy ngày liền Thư Dao không ngủ ngon, vành mắt thâm đen, mắt nhìn chằm chằm kịch bản rồi ngã ra giường. Trời đã vào xuân, không khí bên ngoài cửa sổ rất tươi mát, ánh nắng ấm áp, cô nằm trên giường, lấy kịch bản che mắt lại.

Khương Tri Ngật đi ra từ phòng con, cậu nhóc mập mập đã biết bò, bảo mẫu thường để cậu nhóc bò chơi trong phòng khách lâu một.

Thư Dao nhắm mắt, trên mặt bỗng nhẹ hẫng, kịch bản đã bị lấy xuống, Khương Tri Ngật nhìn cô cười.

Thư Dao nhìn anh mấy giây rồi thở dài, giang hai tay ra. Khương Tri Ngật kéo cô vào ngực, nằm xuống giường.

Thư Dao nằm trong ngực anh, lại than thở. Khương Tri Ngật đặt cằm lên đầu cô, nhẹ cọ một cái, hỏi: "Bị làm khó sao?"

Cô gật đầu, buồn bực nói: "Em đang nghĩ có nên nhận bộ phim này không?"

Khương Tri Ngật xoa mái tóc dài của cô, hỏi: “Lý do không muốn nhận là gì?”

Thư Dao nghiêm túc nói: “Độ khó quá cao, tính mạo hiểm rất lớn.” Nếu như không diễn tốt, có thể quá trình chuyển đổi hình tượng của cô càng gặp khó khăn hơn.

Mặc dù hai người ít nhắc đến công việc với nhau, nhưng tựa như có thần giao cách cảm, đều hiểu lòng nhau.

Khương Tri Ngật dịu dàng nói: “Thú vui của đóng phim là ở chỗ trải qua những câu chuyện khác nhau, thể nghiệm những cuộc đời khác nhau, tạo nên những nhân vật khác biệt.”

Thư Dao ngẩn ra, Khương Tri Ngật tiếp tục nói: “Nếu thú vui này áp được lo lắng của em vậy thì anh cho rằng không cần phải băn khoăn gì cả.”

Thư Dao đồng ý: “Đúng là như vậy...”

Khương Tri Ngật: “Trong bất kỳ lĩnh vực nào, niềm yêu thích là nhân tố quan trọng thúc đẩy đến thành công. Hơn nữa em vẫn còn trẻ...”

Đôi mắt xinh đẹp của anh nhìn cô chăm chăm, nụ cười vang vọng trong phòng, dịu dàng mà kiên nhẫn.

“Em chỉ mới 26 tuổi, đã vượt qua được phần lớn người cùng tuổi rồi,” Khương Tri Ngật nói tiếp, “Em rất ưu tú đó Thư Dao.”

Thư Dao có chút đỏ mặt với lời khen ngợi bất ngờ này của anh, khẽ vang một tiếng.

Khương Tri Ngật cười khẽ, giọng nói vẫn êm dịu như cũ: “Đừng sợ hãi trước thất bại. Và lại chiếu theo năng lực của em, anh tin xác suất thành công còn cao hơn.”

Thư Dao ngẩng đầu lên cười hỏi: “Anh có lòng tin với em vậy sao?”

Vốn chỉ muốn trêu anh, thế mà Khương Tri Ngật còn không do dự mỉm cười gật đầu.

Thư Dao ghen lời, kể đó bật cười, chỉ mấy câu ngắn ngủi đã khiến cô bình tĩnh hơn nhiều.

Khương Tri Ngật nói: “Đời người dài như vậy, không có bất kỳ diễn viên nào luôn tạo ra được nhân vật kinh điển, làm người sẽ có lúc thất bại.”

Thư Dao thật sự muốn nói: Nhưng phim anh đóng thì khác đó.

Tuy thế cô cũng không nói ra lời, vì năng lực của Khương Tri Ngật xứng với thành công của anh.

“Bộ phim này nếu diễn không tốt thì tiếp thu học tập, rồi tiếp tục cố gắng, Khương Tri Ngật nói: “Anh sẽ giúp em.”

Thư Dao: “Ồ, giúp em việc gì?”

Khương Tri Ngật hôn lên trán cô, “Giúp em trưởng thành.”

Ồi hạnh phúc quá đi.

Thư Dao dính sát vào ngực anh, nỗi băn khoăn cũng biến mất. Thầy Khương nhà cô thật đáng khen ngợi.

Thư Dao định chút nữa sẽ gọi điện cho Trần Băng nói với anh ta về quyết định của mình, sau đó còn phải đến bệnh viện tìm hiểu chút ít, cô đã đọc xong kịch bản rồi, cũng tính toán xong nhân vật, chỉ chờ vào đoàn làm phim. .

Cô hạnh phúc rút vào vòng ôm ấm áp của anh, trong lòng ti mi sắp xếp. . . Chợt nghe Khương Tri Ngật nói: “Hơn nữa, mẹ của bảo bối nhà chúng ta là nữ diễn viên ưu tú nhất.”

Thư Dao ngây ra một giây, ngẩng đầu nhìn anh. Khương Tri Ngật dịu dàng nói: “Trong lòng anh, em vĩnh viễn là người ưu tú nhất.”

Thư Dao vui vẻ không thôi, được Khương Tri Ngật khen ngợi thế này cô còn lý do gì mà bận tâm quá nhiều chứ? Đúng vậy, nếu như phim phát sóng không thu được phản ứng tốt, cô còn trẻ, đường đi vẫn còn dài, chút danh lợi này không nên để ý quá nhiều, và lại, cô là người ưu tú nhất trong lòng Khương Tri Ngật là được rồi.

Hai người nằm trên giường một lúc, Thư Dao đứng lên gọi điện cho Trần Băng. Bảo anh ta sắp xếp thời gian ký hợp đồng.

.....

Sau khi ký xong hợp đồng, Thư Dao lập tức chuẩn bị vào đoàn làm phim. Cô và Khương Tri Ngật cố gắng sắp xếp thời gian làm việc, bộ phim này chủ yếu quay ở thành phố S, thời gian là bốn tháng, năm nay Khương Tri Ngật có một bộ phim mới nhưng chưa đưa ra quyết định, trong khoảng thời gian Thư Dao đi đóng phim, anh sẽ ở nhà chăm con.

Cậu nhóc đã được chín tháng, có thể nói vài từ, người lớn hỏi chuyện cũng có thể trả lời vài chữ đơn giản.



Bởi vì là phim hiện đại nên không cần phải vào phim trường, điều kiện chỗ quay phim cũng tốt hơn nhiều. Nếu như quay thuận lợi thì tổ phim còn được nghỉ, trong việc quay phim Thư Dao và Khương Tri Ngật hiểu rất rõ, nếu đã chọn nghề này, có khổ mấy cũng phải vượt qua. Khương Tri Ngật lo lắng vì anh là chồng cô, cũng không sợ Thư Dao chịu khổ gì trong tổ phim, bị mệt mỏi thế nào. Nghề diễn viên này cũng chưa từng hết khổ cực.

Bọn họ đã dần quen với việc chia xa, luôn kìm nén nỗi nhớ nhưng và lo lắng trong lòng. Khương Tri Ngật cùng con tiến cô đến sân bay, trước khi vào trong, Trần Băng có gọi đến, Thư Dao cúi đầu hôn con, lại hôn lên môi Khương Tri Ngật, hai người kiềm chế hôn nhau một lúc, Khương Tri Ngật sờ má cô, nhẹ giọng nói: “Không cần lo lắng trong nhà, nhớ chăm sóc kỹ mình.”

Thư Dao gật đầu, Khương Tri Ngật yên lặng mấy giây, cuối cùng vẫn nói: “Không được làm mình bị thương, có bệnh phải vào bệnh viện không được tự chịu đựng.”

Mất Thư Dao đỏ hoe, bị thương, bị bệnh? Mấy chuyện này rất thường gặp trong đoàn phim, biết rõ là không thể tránh khỏi mà anh vẫn nói ra, Khương Tri Ngật lại hôn lên môi cô lần nữa, nhẹ giọng nói: “Anh tiễn em.”

Thư Dao vội ngăn lại: “Trong sảnh chờ có rất nhiều phóng viên, sẽ bị chụp được đó.”

Khương Tri Ngật thở dài, nắm chặt tay cô, nói: “Không sao cả.”

Cứ như vậy trực tiếp nắm tay cô dẫn vào sảnh chờ sân bay, Thư Dao cũng không đeo khẩu trang và kính mắt, trên mặt hai người đều sạch sẽ, mặc dù sắp lên máy bay rồi nhưng trong mấy phút ngắn ngủi vẫn bị phóng viên và fan hâm mộ nhận ra, tiến lên vây quanh họ.

Khương Tri Ngật hôn lên trán cô, trong lòng ngọt ngào. Thư Dao vẫy tay, đi theo Trần Băng vào kiểm tra an ninh.

Dõi theo Thư Dao cho đến khi cô qua cổng kiểm tra an ninh, Khương Tri Ngật mới xoay người rời khỏi đó, anh đều bỏ ngoài tai tiếng hét chói tay của fan hâm mộ và câu hỏi dồn dập của phóng viên, con vẫn còn trong xe, tâm tình Khương Tri Ngật lúc này không được vui.

...

Vai diễn của Thư Dao trong bộ phim này là một nữ bác sĩ khoa ngoại thần kinh, nam chính cũng là một diễn viên nổi tiếng phái thực lực, chủ đề bộ phim chủ yếu xoay quanh việc đi ra tiền tuyến cứu trợ bệnh nhân, trải qua những tình huống khảo nghiệm nhân tính và sinh tử, cuối cùng đến bên nhau.

Thành viên nòng cốt của bộ phim này rất mạnh, đạo diễn từng đoạt được giải đạo diễn xuất sắc nhất trong lễ trao giải Kim Châu, đội hình nhân vật phụ cũng rất ưu tú, tóm lại là một đoàn phim giỏi giang.

Thư Dao vào đoàn phim lập tức vội vã quay phim, cô là một người vô cùng nghiêm túc và nghiêm khắc trong công việc, lúc ở phim trường cơ hồ cảm kích bản không rời tay, trừ học thuộc lời thoại của mình, còn đọc sơ qua lời thoại của các diễn viên khác, đây là thói quen của cô. Cường độ quay phim không tính là cao, nhưng nhiều thuật ngữ chuyên ngành và thực hành lâm sàng, khiến Thư Dao thấy áp lực về mọi mặt, đoàn phim có mỗi một đội bác sĩ chuyên nghiệp đến hướng dẫn. Trong lúc nghỉ ngơi tất cả diễn viên cũng đều đi theo các bác sĩ và y tá học tập.

Trừ lúc ngủ, thần kinh Thư Dao luôn trong trạng thái căng thẳng, thỉnh thoảng ngay cả mơ cũng thấy đang học lời thoại, trong đầu đều là những thuật ngữ y học khó nhằn.

Thế nhưng độ khó càng cao thì ý chí chiến đấu của Thư Dao càng mạnh. Căn cơ thân thể cô không tệ, lúc mang thai và sau sinh cũng được điều dưỡng tốt, lúc này ở đoàn phim dường như không bị bệnh, cho dù công việc quay phim vội vã mà cô cũng cân được tất.

Quá mệt mỏi, quá bận rộn khiến cô không có nhiều thời gian liên lạc với Khương Tri Ngật và con. Trong phim dù có nam nữ chính nhưng bộ phim lấy góc nhìn từ vai nữ chính làm mờ mịt, nam chính là đồng nghiệp trong công việc, là chiến hữu, sau cùng mới trở thành người yêu, trong phim có nhiều tuyến tình cảm, trừ nam nữ chính ra, nhân vật phụ, bệnh nhân và thân nhân cũng có vài tuyến tình cảm quan trọng, ý chính của bộ phim không phải là tình yêu mà là tình thân sâu đậm, tình bạn, tình người, nên Thư Dao đóng vai nữ chính là nhân vật quan trọng trong phim, quay phim rất cực nhọc, cơ hồ không có thời gian nghỉ ngơi, mỗi ngày đều đóng phim.

Mặc dù bề ngoài Thư Dao nhu thuận, nhưng trong xương cốt của cô có gen không chịu thua. Cô vẫn nhớ như in câu nói kia của Khương Tri Ngật trước khi cô ký hợp đồng, anh nói bất kể cô có diễn tốt bộ phim này hay không, cô vĩnh viễn là nữ diễn viên ưu tú nhất trong lòng anh.

Đúng vậy, trong lòng cô, anh vĩnh viễn cũng là nam diễn viên xuất sắc nhất. Cô có thể chấp nhận thất bại, tính tình có thể ôn hòa nhưng bây giờ cô là vợ Khương Tri Ngật, là mẹ của con trai, lúc Khương Tri Ngật đề nghị đóng giả vợ chồng, Thư Dao cũng biết nó ảnh hưởng lớn thế nào tới anh, cô luôn thấy áy náy, bây giờ bọn họ thật sự kết hôn, cô không hy vọng vì thất bại của mình làm liên lụy tới anh lần nữa.

Thư Dao rất cố gắng, rất nghiêm túc. Cô rút ngắn thời gian nghỉ ngơi của mình đến mức thấp nhất, để thời gian ngủ của thân thể ít nhất, học lời thoại, học lâm sàng, sau đó gọi video call với Khương Tri Ngật và con trai.

Thời gian gọi video rất ngắn, nhưng mỗi ngày đều gọi cho hai bố con, thỉnh thoảng gọi trước khi ngủ hoặc vừa nói xong đã ngủ luôn.

Khương Tri Ngật gửi con trai cho bảo mẫu, sau đó cầm điện thoại nghe tiếng hít thở của cô, luôn không tắt máy. Sau khi tắm xong thì đặt điện thoại bên tai, hai người cách một màn hình di động, cả nghìn cây số, nghe tiếng hít thở của nhau, yên ổn chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Điện Đảo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 66

Edit: Mộc Tử Đăng

Thư Dao vào đoàn phim được một tháng thì Khương Tri Ngật đến thăm, anh vẫn không thấy yên tâm. Sau khi gửi con trai cho bố mẹ thì lập tức đặt vé máy bay trực tiếp đi ra sân bay, lặng lẽ bay đến thành phố S.

Nhiệm vụ đóng phim của cô rất nặng, nên Khương Tri Ngật cũng không liên lạc trước, trước khi lên máy bay chỉ gọi cho Hiểu Hiểu.

Hai giờ sau, Khương Tri Ngật đến nơi, còn Thư Dao bên kia vẫn chưa kết thúc cảnh quay. Hiểu Hiểu tới đón Khương Tri Ngật, anh đội mũ, không vào trường quay mà chỉ đứng ở ngoài, nhìn Thư Dao đang tỏa sáng trong máy quay.

Cô mặc áo bác sĩ màu trắng, tóc dài được buộc thành tóc đuôi ngựa, ngũ quan tinh xảo đẹp đẽ mang theo một hơi thở mạnh mẽ, lúc nói lời thoại cũng rất rõ ràng, biểu cảm phù hợp, lúc kiên quyết bác bỏ nhìn y như bác sĩ mặc áo blouse trắng thực thụ... Cô hoàn toàn hòa hợp với nhân vật nữ bác sĩ nhiệt huyết chính nghĩa trong kịch bản.

Khương Tri Ngật khoanh tay, vành nón che đi đôi mắt chứa đầy tán thưởng và thương thức nhìn Thư Dao nghiêm túc đóng phim, vừa xinh đẹp lại hấp dẫn.

Trước máy quay, nữ bác sĩ luôn bình tĩnh biết kiềm chế đang bị mắt không chế, kích động tranh chấp, chất vấn với cấp trên... Thư Dao diễn các loại biểu cảm khó khăn trong đoạn phim này một cách tỉ mỉ, ánh mắt đỏ bừng, cổ nén nước mắt, trên mặt cố tỏ ra bình tĩnh, chỉ có bàn tay bên dưới ống tay áo blouse trắng đang nắm chặt thành quyền, hơi run rẩy...

Đạo diễn hô “cắt”, thân thể Thư Dao như đã trút hết sức lực, lập tức không còn tinh thần và hơi sức nữa. Đạo diễn khen ngợi cô, nói chuyện với những diễn viên đóng cùng phân cảnh này, Thư Dao đứng đó, bên tai có rất nhiều âm thanh, nhưng cảm giác chúng rất xa cách, nghe không còn chân thật nữa.

Chắc do cô quá mệt, ngủ không đủ giấc, tinh thần bị hao tổn nghiêm trọng, khi một cảnh được quay xong, mọi khí chất và hơi thở của nhân vật trên người cô lập tức biến mất. Thư Dao miễn cưỡng cười cười, chào đạo diễn và các diễn viên khác rồi xoay người đi nghỉ ngơi.

Hiểu Hiểu chạy chậm tới, đưa nước trái cây cho cô, cố nháy mắt.

Thư Dao uống một ngụm nước, buồn bực hỏi: “Hiểu Hiểu, em làm gì thế?”

Hiểu Hiểu nhích lại gần cô, nhỏ giọng nói: “Chị Thư Dao! Thầy Khương tới rồi ạ!”

Thư Dao sùng sốt ngẩng đầu... cách đó mấy bước, Khương Tri Ngật đứng một mình tách biệt với đoàn phim, anh mặc quần áo đen, đội mũ, đang mỉm cười nhìn cô.

Thư Dao ngơ ngẩn nhìn anh.

Hiểu Hiểu òi một tiếng, nhân vật chính tới rồi. Thư Dao vội đưa lại ly nước trái cây cho cô ấy, nhanh chóng chạy về phía đó.

Hiểu Hiểu ba chân bốn cẳng nhận ly nước, may mà không bị đổ. Đang định thở phào nhẹ nhõm chợt thấy xung quanh hình như yên tĩnh lại...

Cô ấy ngẩng đầu lên, liền thấy chị Thư Dao nhà mình đang nhào vào lòng Khương Tri Ngật, bởi vì ôm bằng tư thế này nên Khương Tri Ngật hơi ngẩng đầu lên, lộ ra gương mặt đẹp trai với góc cạnh rõ ràng.

Hiện trường yên tĩnh đến quỷ dị, Hiểu Hiểu ngơ ngác nhìn cảnh tượng như phim thần tượng ngoài kia, cảm thấy rằng có hơi ê.

Khương Tri Ngật ôm Thư Dao vào lòng, cười dịu dàng. Thư Dao dán sát vào ngực anh, không nói một lời nào.

“Thư Dao...” Khương Tri Ngật gọi tên cô, giọng nói mềm mại.

Thư Dao vẫn không nói gì, khuôn mặt chôn ở ngực anh không nhúc nhích.

Khương Tri Ngật khẽ thở dài một hơi, ánh mắt đầy cung chiều. Anh giơ tay lên xoa xoa mấy tóc dài của cô, hoàn toàn không để ý ánh mắt của những người ở đoàn phim đang tập trung lên người họ.

Khương Tri Ngật hơi cúi đầu, vành nón lập tức che đi biểu cảm của anh. Ánh mắt rơi vào trên người Thư Dao, bàn tay vẫn đang xoa tóc vỗ về cô.

Qua mười mấy giây sau, Thư Dao ngẩng đầu, đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Sao anh tới đây ạ? Cũng không thèm nói trước với em nữa?”

Thư Dao vẫn được anh ôm, cô nhìn ra sau lưng anh, cau mày nói: “Anh đến một mình hả?”

Khương Tri Ngật: “Ừ.”

Thư Dao đau lòng không thôi: “Hiểu Hiểu không đến sân bay đón anh ư?”

Khương Tri Ngật bật cười, nhẹ giọng nói: “Anh đi một mình sẽ dễ hơn.”

Thư Dao gật đầu, miễn cưỡng chấp nhận lý do này, cô nói: “Lần sau không được đi như thế nữa đó, nếu muốn tới thì phải nói trước với em”

Khương Tri Ngật cười: “Ừm..không vui khi anh đến à?”

Thư Dao lập tức đáp: “Không có!”

Thấy nụ cười trên mặt anh, cô mới biết mình bị lừa, mặt thoáng chốc đỏ bừng, cô đang tựa vào ngực anh cũng mỉm cười theo.

Chờ hai người trò chuyện đủ rồi thì Thư Dao mới rời khỏi ngực Khương Tri Ngật, xoay người tìm Hiểu Hiểu. Vừa mới quay đầu lại liền thấy đạo diễn, phó đạo diễn, nhân viên công tác, những diễn viên khác...

Thư Dao hơi lúng túng, cô ho nhẹ. Khương Tri Ngật trái lại đã sớm phát hiện, nhưng vì tâm tình Thư Dao kích động nên anh cũng không để ý ánh mắt của mọi người.

Mọi người đang nhìn họ, đạo diễn cười ha hả. Thân mật trước mặt bàn dân thiên hạ thế này là lần đầu của hai người, trong lúc nhất thời tay chân Thư Dao có hơi luống cuống.

Khương Tri Ngật nắm tay cô, gật đầu chào hỏi với đạo diễn đứng gần đó.

Hôm nay Thư Dao vẫn còn phân cảnh, hiện tại là thời gian nghỉ ngơi. Thư Dao đỏ mặt đứng đó, mặc dù cô và Khương Tri Ngật không phải vợ chồng giả, nhưng mà...ôi, xấu hổ quá đi!

Khương Tri Ngật cúi đầu nhìn cô, ánh mắt Thư Dao đầy đáng thương. Khương Tri Ngật cười cười, nắm tay cô đi qua phía đạo diễn.

Về mặt đạo diễn ôn hòa, chào hỏi đôi câu với Khương Tri Ngật, bây giờ cả giới giải trí gần như biết quan hệ của họ. Thư Dao đứng bên người Khương Tri Ngật, nghe đạo diễn không ngừng khen cô trước mặt anh, cảm giác như mình đang quay lại lúc đi học, dẫn phụ huynh đi gặp giáo viên chủ nhiệm...

Biểu cảm Thư Dao trống rỗng, cô ngoan ngoãn đứng đó, thái độ Khương Tri Ngật ở đoàn phim thân thiết dễ gần hơn nhiều so với bên ngoài. Về mặt anh lễ phép, mỉm cười trò chuyện với đạo diễn, đạo diễn cười nói: “Cảnh cuối còn bốn mươi phút nữa mới quay, Thư Dao cô đi nghỉ ngơi đi, hôm nay trạng thái rất tốt, tiếp tục phát huy nhé.”

Thư Dao cười đáp: “Cảm ơn đạo diễn.”

Đạo diễn vui cười, Khương Tri Ngật nắm tay Thư Dao rời đi. Quay lại khu nghỉ ngơi, Thư Dao dờ khóc dờ cười nghĩ: Đây này? Rõ ràng cô mới là nữ chính của bộ phim này cơ, sao Khương Tri Ngật tới thì cô...giống như biến thành người đến thăm thế này? Còn Khương Tri Ngật thì thành nam chính?

Thư Dao bật cười, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Khương Tri Ngật. Bên kia nhanh chóng bắt đầu cảnh quay kế tiếp, trừ những diễn viên có cảnh quay, các nhân viên còn lại và những diễn viên khác đều chăm chú nhìn máy quay, cứ lúc có lúc không nhìn sang phía này, lỗ tai cũng dựng cao hết rồi.

*Trời ạ, hôm nay gặp được Khương Tri Ngật!*

*Khương Tri Ngật đẹp trai thế sao? Áo sơ mi đen đẹp trai ngời ngời! Vừa rồi tui cũng chưa nhận ra! Anh đội mũ lộ khuôn mặt kia ra, giống y như trong phim điện ảnh! Da trắng ghê nơi!*

*Khương Tri Ngật thật rất tốt, luôn nắm tay Thư Dao, còn cười nhiều nữa.*

*Hờ không phải đám cưới giả à? Xem ra yêu thật rồi nha...*

...

Thư Dao cười híp mắt, hai người ngồi xuống, tay vẫn còn nắm chặt.

Khương Tri Ngật cũng cười, giơ tay lên vén vài sợi tóc trước trán của cô ra sau tai. Thư Dao không động đậy, nhìn anh chăm chăm.

Khương Tri Ngật cầm khăn giấy lau mồ hôi cho cô, Thư Dao nhắm mắt, đôi mắt cong cong, đáng vẻ rất lạnh lợi.

Hiểu Hiểu đang ôm ly nước trái cây: Dám bật nạt cậu độc thân à!

Hiểu Hiểu đặt ly nước lên bàn, mở chai nước suối ra cười nói: “Thầy Khương, mời anh uống nước.”

Mới vừa đáp máy bay đã đến đây ngay, chắc cũng rất mệt.

Khương Tri Ngật lễ phép nói: “Cảm ơn.”, rồi cầm chai nước lên uống.

Hiếu Hiếu đưa điện thoại và kịch bản cho Thư Dao, cô lật được hai trang thì ngẩng đầu lên nhìn Khương Tri Ngật.

Khương Tri Ngật nhéo lòng bàn tay của cô, dịu dàng nói: “Em cứ xem đi, anh ở đây với em.”

Thư Dao gật đầu, ăn hai miếng trái cây lại cúi đầu đọc kịch bản. Hiếu Hiếu là trợ lý hiển nhiên phải ở cạnh cô, cô ấy kéo ghế ngồi sau lưng hai người, vì khoảng cách không xa nên khi hai người họ nói chuyện với nhau, còn cả ánh mắt nhìn nhau thế kia nữa, cô ấy đều thấy rõ hết...Quá ngược cầu độc thân mà.

Hiếu Hiếu cầm trà sữa lên uống, miệng phồng lên, cúi đầu chơi điện thoại.

Thư Dao có hơn nửa tiếng để nghỉ ngơi, cô đã thuộc lời thoại rồi, lúc này chỉ ôn lại thôi. Trước kia cô cứ nghĩ nếu như có Khương Tri Ngật ở phim trường chắc chắn cô sẽ bị ảnh hưởng, bây giờ xem ra...không có ảnh hưởng gì, ngược lại còn khiến cô chuyên tâm hơn nữa ý.

Tay trái Thư Dao được Khương Tri Ngật nắm, còn tay khác lật giở kịch bản. Ôn lại vài lời thoại liền ngẩng đầu nhìn vào mắt Khương Tri Ngật, cười rồi tiếp tục xem.

Khương Tri Ngật dùng ngón ghim một miếng trái cây nhỏ, Thư Dao há miệng cho anh nuốt, sau đó híp mắt lại.

Một lát sau, Khương Tri Ngật bưng ly nước trái cây lên, ánh mắt Thư Dao nhìn chăm chăm vào kịch bản, cô nghiêng đầu, anh chuyển ống hút đến bên miệng của cô, Thư Dao không ngẩng đầu lên, uống được hơn nửa ly.

Hiếu Hiếu ở phía sau yên lặng chơi điện thoại, nhưng vẫn luôn không nhin được len lén nhìn: Muốn tự chọc mù hai mắt mà TT^TT

...

Một lát sau, thợ trang điểm tới chỉnh trang lại cho cô, sửa sang trang phục diễn. Hai người không rời tay, Thư Dao buông kịch bản xuống, tròn mắt nhìn Khương Tri Ngật, anh đỡ dành xoa tóc cô.

Thợ trang điểm:...

Thư Dao nhắm mắt tựa vào ghế, chờ chỉnh trang xong thì đứng dậy sửa sang lại quần áo, cô phải sang bên đạo diễn để thống nhất cảnh diễn tiếp theo, còn khớp lời thoại với diễn viên khác...Khương Tri Ngật không đi qua, anh ngồi ở khu nghỉ ngơi chờ cô.

Trước khi đi, Khương Tri Ngật cúi đầu hôn lên má cô, nói: “Đi đi, anh ở đây chờ em. Không cần phải gánh áp lực trong lòng, em đã chuẩn bị rất tốt rồi.”

Thư Dao gật đầu, đi qua đó với nhân viên công tác.

...

Khương Tri Ngật ngồi ở khu nghỉ ngơi, tiện tay lật kịch bản ra xem. Thư Dao đứng cách đó không xa, bàn bạc với đạo diễn xong thì khớp lời thoại với diễn viên đóng chung, cuối cùng bắt đầu quay. Trạng thái tốt hoàn hảo được duy trì từ đầu đến giờ, lời thoại và cảm xúc hợp nhất, diễn viên đóng chung cũng phối hợp rất suôn sẻ, diễn một lần đã qua. Đạo diễn cười hô: “Cất! Làm tốt lắm!”

Mặc dù nguyên nhân nằm ở đề tài bộ phim, diễn xuất có độ khó cao, nhưng không khí trong đoàn rất tốt, Thư Dao và nam chính có tính cách hiền lành, không làm ra vẻ, mọi người cùng nhau khớp lời thoại qua lại lẫn nhau, tiến độ quay phim luôn rất thuận lợi. Cũng giống như cảnh diễn vừa rồi, phần lớn tình huống phát sinh không nhiều lắm.

Trên mặt mọi người đều lộ ra biểu cảm thả lỏng. Hôm nay cảnh diễn của Thư Dao đã xong, có thể kết thúc. Cô cười chào hỏi với mọi người, cởi áo blouse trắng xuống, vẻ bình tĩnh và nghiêm túc trên mặt biến mất, thay vào đó bằng nụ cười ấm áp.

Khương Tri Ngật không biết tới đó từ lúc nào, anh đang chờ cô.

Thư Dao vui vẻ chạy tới, Hiếu Hiếu nhận lấy áo blouse trong tay cô. Khương Tri Ngật ôm eo cô, dịu dàng hỏi: “Đã xong rồi hả em?”

Thư Dao gật đầu liên tục, trong mắt như đang phát sáng, trông rất vui vẻ.

Khương Tri Ngật nói: “Ừ, vậy chúng ta đi ăn thôi.”

Thư Dao ngẩn ra hỏi: “Vâng, ăn cơm?”

Khương Tri Ngật gật đầu, Thư Dao kéo tay anh, cười nói: “Thường em đều về khách sạn ăn.”

Khương Tri Ngật nhẹ giọng nói: “Không ăn trong khách sạn, hôm nay ra ngoài ăn.”

Thư Dao mờ mịt, ở bên ngoài? Với thân phận hai người họ thế này mà đi ăn ở ngoài? Sẽ không bị chụp lén chứ? Cô đương nhiên là không thấy sao cả, chỉ là Khương Tri Ngật... .

Thư Dao dơ dứ, Khương Tri Ngật vỗ vỗ mu bàn tay của cô: “Đi thay quần áo đi em.”

Thư Dao bị Hiểu Hiểu lôi đi, sau khi thay xong quần áo, Thư Dao nói: “Hiểu Hiểu, chị cảm thấy về khách sạn ăn ổn hơn, ăn ở ngoài sẽ bị nhận ra mất.”

Hiểu Hiểu giúp cô chỉnh lại cổ áo, nói: “Không sao đâu chị Thư Dao. Nhận ra thì sao chứ? Hai người là vợ chồng mà, ăn bên ngoài là chuyện rất bình thường.”

Thư Dao hơi ngửa đầu: “Tri Ngật không thích bị chụp...”

Ồi, lại tới ngược cô nàng nữa rồi!

Hiểu Hiểu nhìn cô bằng ánh mắt ai oán, Thư Dao sờ mũi, trên mặt tỏ vẻ không hiểu.

Hiểu Hiểu than thở nói: “Chị Thư Dao, đã bao lâu rồi chị không rời khỏi trường quay hả?”

Trường quay này thật ra chính là bệnh viện, phần lớn đều quay ở đây, một ít cảnh sẽ quay ở bên ngoài như công bệnh viện, trên xe cứu thương, hoặc là một vài hiện trường tai nạn... .Tóm lại, 98% bộ phim xoay quanh việc cứu người, hoặc vì cứu người dẫn đến một loạt cảm xúc không thoải mái, vài tình huống xấu... .

Đề tài bác sĩ cứu người đã quyết định nội dung bộ phim không mấy vui vẻ, mặc dù ngoài mặt Thư Dao không nói gì, nhưng ngay cả Hiểu Hiểu cũng nhìn ra được từ khi vào đoàn phim hơn một tháng nay, biểu hiện của cô rất tốt, đồng thời áp lực cũng rất lớn... .Trong bộ phim cô đóng vai nữ bác sĩ trải qua tình huống bệnh nhân của mình tử vong, bị thân nhân chỉ trích, cấp trên chèn ép và những tình huống trái chiều, diễn viên chuyên nghiệp nhập vai không khó, nhưng nhiều diễn viên vì nhập vai quá sâu sau này muốn thoát ra cũng rất khó.

Hiểu Hiểu cảm thấy Thư Dao thế này không tốt chút nào, cứ tiếp tục như thế thì trong lòng lẫn thân thể nhất định bị ảnh hưởng. Lần này thầy Khương tới đối với Thư Dao mà nói không nghi ngờ gì chính là một sự trợ giúp rất lớn, Hiểu Hiểu hy vọng anh có thể giúp Thư Dao điều chỉnh lại trạng thái.

Thư Dao cúi đầu bỏ điện thoại vào túi xách, nói: “Ồ, hôm trước mới ra ngoài mà.”

Hiểu Hiểu trừng mắt: “Hôm trước?”

Thư Dao mỉm cười: “Thì hôm trước có tai nạn xe ở ngoài, chị phải đi cứu đó.”

Hiểu Hiểu bật cười, bất đắc dĩ nói: “Đó là quay phim thôi.”

Thư Dao suy tư mấy giây: “Đúng là hình như không có thật.”

Một tháng này trừ quay phim ra, thời gian còn lại cũng chỉ chờ ở khách sạn. Cảnh quay dày đặc, mỗi một diễn viên đều có một hai ngày hoặc nửa ngày nghỉ. Những người khác hẹn bạn ra ngoài chơi, hoặc ở khách sạn ngủ bù... .Còn Thư Dao ngay cả việc ăn uống cũng không rời khỏi khách sạn chứ đừng nhắc tới khả năng tự cô đi thư giãn.

Haiz... Hiểu Hiểu bị cô đánh bại rồi.

Lúc Khương Tri Ngật đang đợi Thư Dao, có người tiến lên bắt chuyện với anh. Sắc mặt Khương Tri Ngật nhàn nhạt, duy trì thái độ xã giao bình thường. Sau khi Thư Dao ra ngoài, anh hơi gật đầu rồi dẫn cô rời đi.

Chờ hai người họ đi rồi, hiện trường nháo nhào nổi lên tiếng bàn tán.

Ngồi vào xe, Hiểu Hiểu và tài xế ngồi phía trước nhìn thẳng.

Thư Dao nhỏ giọng nói: “Hay chúng ta về khách sạn đi, lời thoại ngày mai em còn chưa thuộc lắm, còn hai cảnh quay cũng chưa chuẩn bị xong...”

Khương Tri Ngật kéo cô vào lòng, nói: “Thời gian có gấp cũng không thiếu để ăn.”

Thư Dao muốn nói thiếu lắm! Nhưng nhớ tới cảnh liều mạng cả tháng này, cô cảm thấy mình giữ yên lặng là tốt nhất.

Cô nhẹ nhàng ồ một tiếng, biểu cảm tự nhiên. Nhưng không cần cô nói, Khương Tri Ngật cũng nhìn ra được sự thay đổi rất nhỏ trong biểu cảm và động tác của cô, những động tác và biểu cảm cô hay làm lúc nói dối... .Khương Tri Ngật quá rõ điều này.

Anh không nói gì, chẳng qua chỉ ôm cô vào lòng, thỉnh thoảng hôn lên tóc và trán cô.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 67

Edit: Mộc Từ Đăng

Khương Tri Ngật đọc ra tên của vài nhà hàng thế mà Thư Dao vẫn còn bối rối, chưa bình ổn lại. Cuối cùng Khương Tri Ngật quyết định chọn một nhà hàng tư nhân, nghe tên không phải là một nơi nổi tiếng. Thư Dao bị khơi gợi tò mò. Ấy vậy sau khi đến địa điểm, cô ngồi im bất động, lộ ra một nụ cười khôn khéo, cố gắng gượng lần cuối: “Chúng ta nên về thôi Tri Ngật à.”

Đôi mắt to xinh đẹp chớp chớp, tỏ vẻ mình rất thân nhiên ung dung.

Khương Tri Ngật đã xuống xe, anh giữ cửa xe, dịu dàng nói: “Muốn anh ôm em xuống hả?”

Thư Dao trừng mắt với anh, xác nhận anh không nói đùa mới ngoan ngoãn bước xuống.

Hiếu Hiếu ngồi ở ghế phụ vỗ tay: “Thầy Khương, chị Thư Dao, hai người cứ từ từ dùng bữa nhé! Sau khi ăn xong thì em đến đón hai người!”

Khương Tri Ngật gật đầu, xe lập tức rời đi. Thư Dao tròn mắt há hốc mồm nói: “Này...chỉ có hai người chúng ta thôi sao?”

Khương Tri Ngật cười: “Đúng vậy.”

Thư Dao nhìn xung quanh, nơi này không ở trong trung tâm thành phố phồn hoa, kiến trúc không thu hút. Trên bảng tên nhà hàng bên ngoài có đề hai chữ “Thực Quang”, nhìn từ bên ngoài vào cũng không bắt mắt. Trong mắt Thư Dao đầy tò mò và tìm tòi. . .nơi này rất đặc biệt ư? Từ sau khi thành danh đến giờ, cô cũng chưa tới những nhà hàng có vẻ ngoài bình dị thế này.

Xe chạy ngoài đường không nhiều, hai người nắm tay. Thư Dao đột nhiên bừng tỉnh, cô thu mắt lại, dừng chân.

Khương Tri Ngật quay đầu hỏi: “Sao vậy em?”

Thư Dao theo thói quen muốn tìm khẩu trang và kính mát, nhưng trong túi xách không có, cô nhìn bốn phía xung quanh, vô ý thức muốn lấy tay mình ra khỏi tay Khương Tri Ngật.

“Không an toàn lắm,” Thư Dao hơi sốt ruột, “Chúng ta đi hai người sẽ bị nhận ra mất thôi.”

Khương Tri Ngật nhìn cô chằm chằm mấy giây, Thư Dao tìm trong túi quần của anh, rồi giơ tay lên che miệng và cằm của anh, nói: “Anh cũng phải che lại chứ? Cũng không mang khẩu trang theo sao?”

“Ồi!” Thư Dao kêu nhỏ một tiếng, kéo cổ áo khoác của anh lên cao, lần này đã che được nửa gương mặt.

Khương Tri Ngật không biết làm sao, kéo cổ áo xuống, Thư Dao lập tức trở nên gấp gáp.

Khương Tri Ngật bật cười, nắm tay cô, kéo cô vào trong, nói: “Không phải nữ thần Dao Dao của chúng ta rất thường hay bị chụp lén sao?”

Con đường đi của Thư Dao và Khương Tri Ngật trái ngược nhau, lúc trước khi không có công việc, cô thường hay cùng Hiếu Hiếu hoặc vài người bạn bè âm thầm đi dạo phố, việc bị chụp lén đúng là rất thường gặp phải, theo lý thuyết mà nói cô sẽ không có phản ứng lớn như thế.

Thư Dao còn đang gượng gượng, bước chân rất chậm, cô nhỏ giọng giải thích: “Nhưng anh không thích bị chụp lén mà!”

Con đường sự nghiệp của Khương Tri Ngật rất đặc biệt, vừa ăn khách vừa có diễn xuất, bất luận là cố ý hay vô tình, từ khi anh xuất đạo, ở bên ngoài luôn là hình tượng lạnh lùng cấm dục. Thế nhưng sau khi kết hôn, đột nhiên lại thường hay cùng Thư Dao xuất hiện trước công chúng, không để ý tới bản thân trước nay ‘lớn’ thế nào. Người quen biết anh nhất là người ngoài giới luôn mạnh mẽ áp đặt lên người anh, còn công chúng thì không biết! Nhất là fan của Khương Tri Ngật và những cư dân mạng giỏi việc đào bới tận gốc rễ...

Thư Dao rất lo lắng khi Khương Tri Ngật cách hai ba hôm thì lộ mặt cạnh cô sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của anh, làm fan bất mãn.

Trên mặt Khương Tri Ngật lộ ra vẻ ngây ngẩn, mấy giây sau liền khôi phục lại như thường, thờ dài một hơi, nắm tay cô thật chặt.

“Anh đã nói rồi, ngoại trừ thân phận là người nổi tiếng, chúng ta cũng chỉ là vợ chồng bình thường.” Khương Tri Ngật dịu dàng nói.

Thư Dao còn chưa tiêu hóa hết, mấy phút sau hai người đã đi tới cửa nhà hàng. Thư Dao hết nhìn đông lại ngó tây, sợ bắt gặp ánh sáng lóe lên của máy ảnh.

Khương Tri Ngật bật cười, lắc lắc đầu. Trực tiếp dắt cô vào cửa, vừa vào, sự khấn trương và hốt hoảng trong lòng Thư Dao biến mất, ánh mắt nhất thời bị khung cảnh trước mặt hấp dẫn.

Hoàn cảnh bên trong và bên ngoài khác nhau một trời một vực, bên trong rất tao nhã, mang theo nét cổ điển, áp áp và thoải mái.

Hai người bước vào, nhân viên phục vụ chào hỏi. Khương Tri Ngật gật đầu, dẫn Thư Dao đi vào trong.

Cạnh mỗi bàn ăn trong đây đều có một chậu hoa lớn cô lập, còn cả núi giả có nước chảy, vô cùng ý tứ. Nét mặt Khương Tri Ngật rất thần nhiên, lúc đầu Thư Dao vẫn còn hơi căng thẳng, nhưng dần bị sự bình tĩnh của anh lây lan, vẻ mặt cô cũng bình tĩnh lại, bước nhanh hơn, cùng sóng vai với Khương Tri Ngật. Khương Tri Ngật cúi đầu nhìn cô, lộ ra một nụ cười tươi.

Hai người đi thẳng một đường, một lúc sau thực khách ở đó mới nhận ra, lúc này mới xuất hiện cảnh tượng lấy đi động chập lén tận đến khi hai người bước vào phòng bao.

Bên trong phòng bao rất cổ kính, ở vách bên là cửa vòm tròn, ở giữa có một ngọn núi giả có nước chảy và hoa cỏ xanh tươi.

Nhân viên phục vụ vừa rời khỏi, Thư Dao đã xoay người ôm cổ Khương Tri Ngật, chớp mắt cười nói: “Thoải mái quá đi!”

Khương Tri Ngật ôm eo cô, cười nói: “Hừm?”

Mặt Thư Dao đầy sinh động: “Lâu rồi không có cảm giác thoải mái giữa đám đông.”

Mặc dù trong nhà hàng không đông khách, nhưng dường như đây là lần đầu Thư Dao xuất hiện ở nơi công cộng mà không dẫn theo trợ lý và đôi ngũ.

Là người nổi tiếng có nhiều chỗ tốt cũng nhiều hạn chế. Thư Dao đã sớm quen với việc ra cửa phải đeo khẩu trang và đội mũ, cũng không có cách nào ăn mặc xinh đẹp đi chơi bên ngoài. Hóa ra cũng không phải như cô nghĩ, chẳng qua cô tự treo nhiều xiềng xích cho mình mà thôi, tự giam cầm lấy bản thân.

Ra ngoài ăn cơm dạo phố như người bình thường, hình như cũng không khó như trong tưởng tượng mấy?

Thư Dao cong mắt cười vui vẻ, cô nhón chân hôn lên môi Khương Tri Ngật một cái.

Con người Khương Tri Ngật biến hóa, cánh tay dôi lên nhấc bổng người Thư Dao, cô ối một tiếng, dưới chân trống rỗng.

Khương Tri Ngật trần trọc hôn cô, cánh tay vững vàng đỡ eo cô. Thư Dao sắp thở không thông, kể đó cả người bị dôi đi, lưng tựa vào tường, Khương Tri Ngật cúi người đè cô, một tay kê sau gáy, một tay chậm rãi lần mò vào áo cô...

“Ừm...” Thư Dao phát ra một tiếng rên khẽ khàng đứt quãng, ngực phập phồng lên xuống.

Cửa đột nhiên bị gõ, Khương Tri Ngật thở hổn hển, lấy tay ra, hai má Thư Dao đỏ ửng, trong mắt đầy sương mù, sắc mặt Khương Tri Ngật khôi phục lại rất nhanh. Anh đáp một tiếng sau đó sửa sang lại đầu tóc và quần áo cho Thư Dao, còn dùng ngón cái lau môi cô.

Thư Dao che mặt, nhanh chóng đi đến bàn ngồi xuống.

Người phục vụ đi vào đưa trà, cũng không mang theo thực đơn, sau khi châm hai ly trà liền rời đi.

Khương Tri Ngật giải thích: “Chỗ này không cần gọi đồ ăn, mỗi ngày sẽ có những món khác nhau.”

Thư Dao gật đầu đã hiểu.

Lực chú ý của cô không thể bị phong cảnh nơi này hấp dẫn, giờ trong đầu chỉ toàn là hình ảnh bàn tay kia của Khương Tri Ngật trên người cô...khụ.

Cô cầm tách trà lên, nhằm che giấu uống một ngụm. Khương Tri Ngật còn chưa kịp cản lại thì cô đã uống, ngay sau đó bị nóng kêu ra một tiếng, may mà cô không phun trà ra, cảm giác đau rát ở đầu lưỡi và môi lan đến đây thần kinh.

Khương Tri Ngật đau lòng không thôi, anh giữ cầm cô nói: “Bị bỏng ở đâu? Anh xem chút nào.”

Thư Dao há miệng, Khương Tri Ngật nhìn kỹ, đầu lưỡi đỏ một mảng nhỏ, không có vấn đề gì lớn. Anh bất đắc dĩ nói: “Hoành Hoành cũng sắp một tuổi rồi, mà mẹ còn lo lắng như thế.”

Thư Dao trừng mắt với anh, tỏ vẻ vô tội.

Khương Tri Ngật không yên tâm, bảo cô há miệng lần nữa, nhìn một lúc, mảy râu cả lại.

Thư Dao le lưỡi, nói không lưu loát: “Hồng sao đâu, chút nữa sẽ ỏ chôi mà.” (Không sao đâu, chút nữa sẽ ổn thôi mà.)

Khương Tri Ngật thở dài một tiếng, không có cách nào với cô. Anh gọi nhân viên phục vụ mang đá vào, để Thư Dao ngâm trong miệng.

“Có lạnh không em?” Khương Tri Ngật lo lắng nói.

Thư Dao lắc đầu, hai giây sau lại gật đầu.

“Như vậy à?” Khương Tri Ngật chặn môi cô lại, viên đá lăn lộn giữa môi hai người, giọng nói anh khàn khàn gọi cảm: “Còn lạnh nữa không?”

Thư Dao không nhin cười được, ôm lấy cổ anh, khẽ gật đầu.

Đến tận khi viên đá tan hết hai người mới tách ra. Đầu lưỡi đau gì chứ, giờ cô không thấy đau, mà là miệng đau, còn sưng đỏ.

...

Thư Dao không dám náo loạn nữa, cô ho nhẹ một tiếng, bắt đầu hỏi chuyện con ở nhà. Thật ra thì mỗi ngày cô đều gọi video call với con, cậu nhóc nhỏ mập mập bây giờ đã có thể gọi bố mẹ theo người lớn, tuy không được rõ ràng, Thư Dao luôn chọc cười cậu nhóc, còn cậu thì bập bẹ gọi mẹ mẹ vắng cả nước bọt.

Nhắc đến đứa bé, không khí ái muội trong phòng lập tức biến mất, hai người cười nói, nhắc tới con suýt nữa đã cười chảy cả nước mũi, Thư Dao không nhin được cười ha hả trong ngực Khương Tri Ngật, cười đến mức chảy nước mắt.

Tiếng gõ cửa vang lên lần nữa, nhân viên phục vụ mang thức ăn vào, Thư Dao ngồi thẳng người dậy, gò má hồng hào, cổ nhin cười.

Khương Tri Ngật nắm tay cô, vẻ mặt cũng mang theo ý cười nhàn nhạt.

Nhân viên phục vụ mang thức ăn lên nhưng không rời đi ngay, Thư Dao đang cúi đầu nhìn đồ ăn trên bàn cũng phát hiện ra điều bất thường. Nhưng trong suy nghĩ của cô cũng rất dịu dàng và thân thiện.

Về mặt Khương Tri Ngật nhàn nhạt, không lên tiếng. Thư Dao mỉm cười với người phục vụ, nhẹ giọng hỏi: “Còn có việc gì vậy?”

Người phục vụ nhìn cô, lại nhìn Khương Tri Ngật một chút, biểu cảm trông như đang đấu tranh. Cô ấy nhỏ giọng nói: “Cô Thư, cô có thể ký tên cho tôi được không ạ? Em, em gái của tôi là fan của cô..”

Thư Dao hơi sững sốt, tùy tiện nói: “Ừ, được chứ.”

Cô cười rất tự nhiên, giọng nói ôn hòa. Nhân viên phục vụ không dám tin, vội lấy giấy bút ra, còn thiếu mỗi cái khom người thôi.

Thư Dao bật cười, cúi đầu nghiêm túc ký tên mình, còn hỏi thêm: “Tên em gái của bạn là gì vậy?”

Nhân viên phục vụ đọc ra một cái tên, Thư Dao nghiêm túc viết: Chúc em mỗi ngày đều vui vẻ, thật nhiều sức khỏe và hạnh phúc.

Sau cùng còn viết tên em gái đó vào. Nhân viên phục vụ rất kích động, ánh mắt cũng đỏ, rồi lại nhìn sang Khương Tri Ngật.

Thư Dao đưa giấy bút cho anh, về mặt Khương Tri Ngật không có gì thay đổi, chỉ cúi đầu nhanh chóng ký tên mình lên và viết lời chúc giống Thư Dao.

Nhân viên phục vụ muốn khóc tới nơi rồi, không ngừng nói cảm ơn rồi lui ra.

Việc xảy ra bất ngờ vừa nãy làm Thư Dao chưa hồi thần được. Cô nhìn ngón tay mình, cười nói: “Giống như đã lâu rồi em không ký tên cho fan hâm mộ ở ngoài ý.”

Đúng là vậy thật, lịch trình cá nhân của cô được bảo mật tuyệt đối, thỉnh thoảng mới bị chó săn chụp được, bên cạnh cũng có Hiểu Hiểu và nhân viên công tác đi theo nên chưa dợt fan hâm mộ tiến lên xin chữ ký thì cô đã rời đi rồi.

Dĩ nhiên cô cũng không biết Khương Tri Ngật chưa từng ký tên cho fan bao giờ, hôm nay chính là lần đầu tiên.

Do ngày mai còn phải quay phim nên Thư Dao chỉ ăn mỗi món một ít, cô khen không ngớt, nói: “Ôi, thầy Khương giỏi quá đi.”

Khương Tri Ngật bật cười, cầm khăn giấy lên lau miệng cho cô, nói: “Thức ăn ngon, sao khen anh hừm?”

Thư Dao mỉm cười: “Vì thầy Khương tìm được chỗ ăn nogn thế này mà.”

Ồ...

Mỗi Khương Tri Ngật cong lên, quyết định thưởng cho cô.

Bữa ăn kéo dài hai tiếng trong đó trong không biết Khương Tri Ngật đã ‘ăn’ mấy lần, cô đầu văng mắt hoa tụa vào ngực anh, khóc không ra nước mắt.

....

Thư Dao tuyệt đối không thừa nhận Khương Tri Ngật làm mình mất hết sức lực, cô tụa vào người anh, Khương Tri Ngật cười khẽ nói: “Anh ôm em ra ngoài nhé?”



Thư Dao ngồi bật dậy, nghiêm túc từ chối: “Không muốn đâu.”

Mười mấy phút sau, hai người rời đi, trên mặt cũng không che giấu gì, nắm tay nhau đi như một cặp vợ chồng bình thường.

Hiểu Hiểu và tài xế đã đợi ở cửa, hai người ra cửa liền lên xe rời đi.

Khách ăn trong nhà hàng hết sức kinh ngạc, bàn luận với nhau: Vừa rồi là Thư Dao và Khương Tri Ngật đúng chứ? Sao họ lại tới đây ăn? Thật sự là hai người họ à? Trời ơi thật vi diệu! Tôi lại gặp được minh tinh! Tôi muốn đăng lên vòng bạn bè/Weibo.

...

Không thể không nói đến, mặc dù Khương Tri Ngật chỉ mới quen biết Thư Dao hơn một măn, nhưng hiểu cô cũng không kém gì Hiểu Hiểu và Trần Băng. Sau khi Thư Dao lên xe, nụ cười trên môi chưa bao giờ tắt, cũng nói nhiều hơn, ngồi ghế sau nói không ngừng với Khương Tri Ngật.

Hiểu Hiểu nhìn cô qua kính chiếu hậu, cảm thấy tinh thần của cô khác nhiều với tháng trước. Giống như một sợi dây đàn bị kéo căng hết nấc cuối cùng được thả lỏng. Con người không phải máy móc, không thể luôn trong trạng thái căng thẳng, cần phải được thả lỏng và nghỉ ngơi thích hợp mới duy trì được sự ổn định.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 68

Edit: Mộc Từ Đăng

Quay về khách sạn, mọi người tách ra, Khương Tri Ngật và Thư Dao cùng về phòng của cô.

Mới vào cửa, Thư Dao đã cởi áo khoác xuống, cảm kích bản định lên giường đọc. Khương Tri Ngật xoay người bắt đắ dĩ thờ dài, anh bước lên rút lấy quyển kịch bản.

Thư Dao:??

Khương Tri Ngật khom người ôm người cô lên. Thư Dao mờ mịt ôm cổ anh, hỏi: “Tri Ngật?”

Khương Tri Ngật dịu dàng nói: “Em nên được thả lỏng, trước hết ngấm bồn tắm đã.”

Thư Dao gật đầu, thật sự tắm vào sẽ khiến cả người thoải mái lên nhiều.

Thế mà, chờ cô cởi đồ bước vào bồn tắm ngấm mình rồi mà Khương Tri Ngật vẫn chưa đi. Thư Dao dờ khóc dờ cười, nghiêm túc cởi nút áo sơ mi cho anh, sau đó hai người cùng nhau ngấm mình trong bồn tắm. Khương Tri Ngật cố ý dẫn dắt cô, để Thư Dao quên đi chuyện đóng phim, chuyên tâm vào ‘chuyện lý thú’ của anh. Bước ra khỏi vai diễn có nhiều cách thức, Thư Dao đến giờ mới biết, cùng làm chuyện vui vẻ với Khương Tri Ngật, không chỉ đạt được sự vui vẻ từ thân thể đến trong tâm, mà còn thả lỏng tâm tình rất nhiều, giải phóng áp lực rất hiệu quả.

Ừ, rất thú vị.

Trong căn phòng sang trọng được cách âm rất tốt, trên kính phản chiếu hình ảnh mờ mờ giữa làn hơi nước và tiếng rên rỉ như có như không cùng với tiếng thờ dốc. Sau một giờ ‘vận động’ làm cho Thư Dao cảm thấy từ sợi tóc tới mũi chân được thả lỏng rất nhiều, thời gian không lâu nên cô không mệt đến mức tay chân mềm nhũn, còn trong tim như chứa đầy bong bóng hạnh phúc. Cô miễn cưỡng nằm trong bồn tắm, Khương Tri Ngật ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng xoa eo.

Mục đích là để cho Thư Dao được thư giãn nên anh cũng luôn không chế. Mắt cô đỏ bừng, ánh mắt dịu dàng như nước, Khương Tri Ngật không biết đã tự kiềm chế bao nhiêu lực mới khiến mình dừng lại.

Sau khi xong xuôi, anh đứng dậy ôm Thư Dao ra. Cô ôm cổ anh, chớp mắt nhìn không lên tiếng.

Khương Tri Ngật lấy khăn tắm buộc ở thân dưới của mình trước, sau đó bọc Thư Dao lại như Hoàn Hoàn, cả tay chân cô đều bị bao lấy, không nhích được.

Khương Tri Ngật sửa sang lại khăn tắm của mình rồi ôm Thư Dao ra, đặt lên giường.

Thư Dao có hơi xấu hổ, cố gắng tỏ ra bình tĩnh.

Khương Tri Ngật cũng không trêu cô, trong mắt chứa ý cười, lau khô người cô, rồi lấy máy sấy tóc ra sấy khô tóc cô. Thư Dao cảm thấy Khương Tri

Ngặt chăm mình như chăm con, động tác chăm sóc cho cô ngày càng thành thạo.

Máy sấy tóc vang lên rì rì, nhiệt độ vừa vặn. Cả người cô thoải mái buồn ngủ, trong lòng thầm nghĩ: Khương Tri Ngật thích con trai hay con gái nhỉ? Lúc mang thai cô đã hỏi qua nhưng anh luôn đáp là thích cả hai.

Dĩ nhiên Thư Dao cũng thích thế, nam hay nữ cũng như nhau. Cô nhìn Khương Tri Ngật chuyên tâm sấy tóc cho mình trong gương, đột nhiên nghĩ: Nếu có một cô con gái cũng tốt biết bao.

Công chúa nhỏ đáng yêu mềm mại, ngọt ngào gọi bà nội rồi gọi mẹ...trời ơi! Thư Dao che mặt.

Khương Tri Ngật tắt máy sấy đi, hỏi: “Em sao vậy? Nhiệt độ cao quá hả?”

Mặt Thư Dao hơi đỏ, cô lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Không có ạ.”

Khương Tri Ngật cẩn thận quan sát nét mặt cô, cười khẽ một tiếng. Rõ ràng những ý nghĩ trong lòng vừa rồi của cô khẳng định Khương Tri Ngật không thể nào biết được, nhưng tại sao cô cứ có ảo giác anh có thể nghe hiểu được những gì cô đang nghĩ thế này?

Tóc Thư Dao rất dài, đợi sấy khô tóc cô thì tóc của Khương Tri Ngật cũng tự nhiên khô luôn.

...

Mới vừa trong phòng tắm ra, lại làm thêm chút vận động, lúc này thân thể Thư Dao và trong lòng cô cực kỳ thả lỏng, hai người nằm trên giường, Khương Tri Ngật dịu giọng hỏi: “Quay phim cả tháng này có mệt không em?”

Thư Dao theo bản năng muốn lắc đầu nhưng cô trầm ngâm hai giây, nhỏ giọng đáp: “Mệt ạ.”

Khương Tri Ngật khẽ vuốt ve mái tóc dài của cô, hỏi: “Hừm?”

Giọng nói Thư Dao có hơi mềm nhũn, còn mang theo chút đáng thương: “Rất mệt luôn.”

Khương Tri Ngật đau lòng, nhưng không thể hiện ra ngoài, anh nhẹ giọng dẫn dắt: “Tại sao hả em? Mệt chỗ nào nói với anh đi.”

Thư Dao thở ra một hơi, nói: “Là mệt...lúc đóng phim thì không sao hết, nhưng đến lúc được nghỉ thì thấy mệt mỏi, còn nhức đầu và không dám buông lỏng nữa.”

Khương Tri Ngật hôn lên trán cô, nói: “Còn gì nữa không em?”

Thư Dao: “Thật ra thì em đã đọc qua lời thoại nhiều lần rồi, cả lời thoại của người khác cũng thuộc chút ít, nhưng luôn không nhận được lúc nào cũng muốn cảm kích bản lên đọc...”

Khương Tri Ngật suy nghĩ hai giây, thở dài nói: “Áp lực của em quá lớn rồi Dao Dao.”

Thư Dao buồn bực: “Vâng” Đúng thật cô có kỳ vọng rất lớn vào bộ phim này.

Khương Tri Ngật nhẹ nhàng nói: “Tại sao lại thế? Có thể nói nguyên nhân cho anh biết được không?”

Hơi thở hai người quấn quýt nhau, mùi thơm cũng giống nhau, Thư Dao nằm trong ngực anh, thấy rất yên tâm

“Em thấy không tự tin lắm, luôn lo diễn không tốt,” Thư Dao nhẹ giọng nói, “Lời thoại hơi nặng nề, đảm nhiệm rất khó, em cực kỳ muốn đến bệnh viện quan sát bác sĩ làm việc vài tháng, nhìn cách họ làm việc thế nào. Nhưng thời gian không cho phép.”

Cô dừng một chút, tiếp tục nói: “Mặc dù ở đây cũng có bác sĩ y tá hướng dẫn, lời thoại cũng dễ dàng học thuộc, nhưng lúc diễn em cứ thấy chỉ là bề ngoài thôi, chỉ diễn được vẻ ngoài của bác sĩ, không thể hiện được cái cốt lõi bên trong ra.”

Thư Dao nói đến vấn đề này, Khương Tri Ngật cũng biết. Một đoàn phim chất lượng trước khi khai máy sẽ tiến hành huấn luyện diễn viên, bao gồm cả bên ngoài, bên trong, kiến thức chuyên môn các thứ, thời gian này có thể kéo dài cả năm trời. Nhưng mà phim truyền hình lại khác, đề tài phim truyền hình có tính ăn theo, không thể nào trước khi khai máy dành nhiều thời gian cho diễn viên thích ứng với hoàn cảnh trong phim lẫn chuẩn bị đầy đủ công việc. Sau khi khai máy có thể đổi diễn viên, hôm nay ký hợp đồng, hôm sau vào đoàn phim ngay cũng đều có khả năng xảy ra. Nỗi băn khoăn của Thư Dao là đúng, nhưng tính chất công việc của cô theo khuôn mẫu, trong ngành phim truyền hình là rất bình thường.

Cô sở dĩ lo âu vì một mặt cảm thấy hoàn toàn xa lạ với nghề bác sĩ, không thể nào thêm kỹ xảo vào phim như lúc trước, mặt khác bản thân cô rất coi trọng bộ phim này.

Bất luận là nguyên nhân nào, Khương Tri Ngật cũng thấy đau lòng và yêu thương.

Khương Tri Ngật ôm cô chặt hơn, khẽ hôn lên mái tóc dài đen nhánh, nói: “Em đã làm rất tốt rồi, ngoan nào, thật sự rất giỏi. Bất kỳ nghề nghiệp nào cũng giống nhau, không có gì là vẹn cả đôi đường hết.”

Ánh mắt Thư Dao mờ mịt, cô hỏi: “Thật không ạ?”

Khương Tri Ngật gật đầu: “Bình thường về mặt diễn xuất giữa phim truyền hình và điện ảnh trông không khác nhau mấy nhưng thật ra chúng khác nhau rất lớn. Phim truyền hình có thể đến trăm tập, còn điện ảnh chỉ ngắn ngủn hai tiếng đồng hồ, cần phải diễn rất tinh tế, phim truyền hình thì chú trọng vào phần cao trào tình cảm hơn. Em đã diễn tốt rồi, phải tin tưởng mình. Nếu như không tin, không lẽ em cũng không tin đạo diễn luôn sao?”

Thư Dao nhớ tới mỗi lần kết thúc cảnh quay, đạo diễn luôn khen cô, nỗi lo lắng cứ quanh quẩn trong lòng được giảm bớt mấy phần.

Khương Tri Ngật tiếp tục nói: “Áp lực thích hợp sẽ thúc đẩy sự tiến bộ, còn em lại tạo áp lực cho mình quá lớn, đã biết chưa Thư Dao?”

Thư Dao do dự hỏi: “Thật ạ?”

Khương Tri Ngật gật đầu, “Hãy tin tưởng ánh mắt của đạo diễn và nhà sản xuất, cũng tin tưởng ánh mắt của anh nữa.”

Thư Dao ngẩn người, ngay sau đó cười nói: “Vâng, ánh mắt của anh tốt lắm sao?”

Khương Tri Ngật mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Dĩ nhiên rồi, là độc nhất vô nhị.”

Một lời hai nghĩa, Thư Dao mím môi, nỗi lo âu và bất an một tháng qua cứ thế được anh thành công trị hết.

...

Thời gian vẫn còn sớm, Khương Tri Ngật cảm kích bản, tìm được phân cảnh phải quay vào ngày mai, còn khớp lời thoại với Thư Dao, chiều theo ý cô. Khương Tri Ngật xuất thân từ chính quy, tuy luôn đi quay phim nhưng kiến thức chuyên môn vẫn vững, cùng Thư Dao khớp thoại không thành vấn đề. Bầu không khí giữa hai người rất thoải mái, thường ngày Hiểu Hiểu cũng hay khớp thoại với Thư Dao, nhưng sau khi cô ấy rời đi, cô vẫn còn liên tục đọc lại lời thoại trong phòng, tính toán cảm xúc của nhân vật...

Năng lực Khương Tri Ngật rất giỏi, khớp thoại với Thư Dao vài đoạn đã có thể nắm bắt chuẩn xác tâm tư và điểm mấu chốt để diễn xuất. Giống như khi đi học, sau khi chuẩn bị bài thật tốt thì nghỉ ngơi cho thật khỏe.

Tối nay có thể nói là đêm Thư Dao ngủ sớm nhất, tắt đèn, trong tay không còn ôm kịch bản, bên cạnh là cái ôm mà cô quen thuộc và nhớ nhung.

...

Ngày hôm sau tỉnh dậy, Thư Dao khó có được trạng thái tốt trước cả khi mở máy, ánh mắt cô trong suốt, gò má mang theo nét ửng hồng tự nhiên. Trạng thái lúc quay cũng tốt, đạo diễn luôn khen cô không ngớt lời như cũ, nhìn ra được ông ấy rất hài lòng với Thư Dao.

Hiểu Hiểu không khỏi bội phục Khương Tri Ngật, anh ấy thật sự rất hiểu chị Thư Dao nha, trời sinh một đôi ư!

Khương Tri Ngật ở trong đoàn phim vài ngày, trong những ngày này, tâm tình Thư Dao cơ bản khôi phục lại như thường, buổi tối sẽ thảnh thơi cùng Khương Tri Ngật đi ăn cơm bên ngoài, lúc về thì thả lỏng trong phòng tắm một chút, rồi lên giường khớp thoại, sau đó nghỉ ngơi thật sớm. Áp lực và khản trương trong lòng Thư Dao bị điều tiết đến trong phạm vi bình thường, Hiểu Hiểu rất cuộc cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Ở nhà còn có con nhỏ, Khương Tri Ngật không thể ở lâu thêm, hơn nữa bọn họ đều là diễn viên, cũng hiểu được công việc của nhau, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều là chuyện bình thường, nhưng mà tương lai còn dài, Khương Tri Ngật đang từ từ thử cân bằng giữa sự nghiệp và gia đình.

Buổi chiều Khương Tri Ngật có chuyến bay, Thư Dao kết thúc cảnh quay vào buổi sáng liền cùng anh ra sân bay, đi theo còn có Hiểu Hiểu và đội ngũ.

Hai người mang mũ lưỡi trai, đến sân bay thì không nói nhiều, trước khi lên máy bay, Khương Tri Ngật ôm cô vào lòng, trầm mặc một lúc, xoa xoa tóc cô, dịu dàng nói: “Anh về đây.”

Thư Dao vâng một tiếng, rời khỏi cái ôm của anh, nói: “Về đến nhà nhớ nhắn tin cho em nhé.”

Khương Tri Ngật gật đầu, đi qua cửa kiểm tra an ninh.

Thư Dao không ở lại lâu, cô xoay người rời đi. Mặc dù động tác rất nhanh nhẹn nhưng biểu cảm không giấu được vẻ buồn rầu, sau khi lên xe cũng không nói tiếng nào, luôn ngẩn người. Hiểu Hiểu bắt đầu lo lắng, nhưng sau mấy ngày, trạng thái Thư Dao vẫn như thường, không còn cố tạo áp lực cho mình như trước nữa, quay phim cũng rất thuận lợi.

...

Hôm Khương Tri Ngật về, truyền thông có đăng hình ảnh đến đoàn làm phim của Thư Dao để thăm cô, hai người ôm nhau như chốn không người, buổi tối còn tay trong tay đi đến nhà hàng nào đó ăn, bên cạnh không dẫn theo bất kỳ nhân viên nào, cũng ở chỗ đó, có người đăng hình bóng lưng hai người, kèm chữ ký của Thư Dao và Khương Tri Ngật, lúc này cộng đồng mạng mới xôn xao, có người đã lấy được chữ ký của nữ thần và nam thần rồi!

Nét bút của hai người rất khác nhau, chữ của Thư Dao xinh đẹp phóng khoáng, còn chữ Khương Tri Ngật thì cứng cỏi, mạnh mẽ, ngòi bút mạnh mẽ có lực, hai người đều viết cùng câu: “Chúc bạn vui vẻ mỗi ngày, khỏe mạnh và hạnh phúc.”, là lời chúc rất bình thường, nhưng cư dân mạng và fan nhìn vào hai hàng chữ, tựa như rất hòa hợp với nhau.

Người đăng hình chữ ký còn trả lời bình luận của cư dân mạng: Thử nữ thần và Khương nam thần rất tốt luôn đó, vô cùng ngọt ngào nha. Nữ thần dứt khoát ký tên cho tôi, còn hỏi em gái tôi tên gì, dịu dàng quá trời.

Fan hâm mộ kích động truy hỏi: Còn nam thần thì sao? Nam thần có thái độ gì?

Không trách cư dân mạng và fan quá kích động, từ khi Khương Tri Ngật xuất đạo đến nay chưa từng ký tên cho fan đó! Bọn họ là fan của anh mà còn chưa có chữ ký, thật hâm mộ...

Người đó gửi mặt cười, đáp: Ô..Khương nam thần không nói gì, nhưng khi nữ thần đưa bút cho anh, anh nhanh chóng ký tên, còn viết lời chúc y như nữ thần.

Fan hâm mộ nhảy cảm bắt được điểm mấu chốt: Nữ thần ký tên trước ư?

Người đó trả lời: Đúng vậy.

Fan hâm mộ ai oán, những cư dân mạng rồi rít đùa: Nam thần rất nghe lời nữ thần nha!

Fan hâm mộ đều tan nát cõi lòng.

Chỉ thế thôi, tiêu đề ‘Thư Dao, Khương Tri Ngật ký tên’, ‘Khương Tri Ngật nghe lời’ nằm trên hot search cả ngày, tên và vị trí của nhà hàng đó cũng bị tìm được, nhưng mà nhà hàng phải đặt chỗ trước, không tiếp đãi khách đến trực tiếp, rất nhiều người hâm mộ và cư dân mạng đến đành không công đi về, chỉ thu được một tin: Hai vị đại minh tinh lạnh lẽ mà ngọt ngào vô cùng, người cũng rất thân thiện.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đào* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 69

Edit: Mộc Tử Đăng

Về sau, Khương Tri Ngật cứ hơn mười ngày lại đến thăm Thư Dao một lần, mỗi lần đến như thế sẽ ở lại trong đoàn phim chừng hai ngày. Ngoại trừ đạo diễn và nhà sản xuất ra, những diễn viên còn lại không tiếp xúc nhiều với Khương Tri Ngật, thậm chí những diễn viên nhỏ hay đóng vai phụ còn chưa từng gặp qua Khương Tri Ngật ngoài đời thật. Nhờ phúc của Thư Dao, bọn họ không chỉ gặp được Khương Tri Ngật mà còn trò chuyện với anh. Theo như những lời đồn đãi trước đó, Khương Tri Ngật là người lạnh lùng, thế mà sau khi gặp được người thật rồi mới phát hiện ra anh còn thân thiện hơn rất nhiều, mặc dù ít cười vậy nhưng rất lễ phép, không hề làm cao. Trong khoảng thời gian quay phim mấy tháng, thỉnh thoảng Khương Tri Ngật sẽ đến thăm, tuy phần lớn thời gian anh sẽ đứng bên ngoài chờ Thư Dao, cũng không xuất hiện trong trường quay, ấy vậy mọi người tựa như thân thiết hơn với anh rất nhiều, theo như lời đồn thì anh là người quá thần bí, khó nhìn thấy được người thật, còn bây giờ anh rất nhiệt tình đến đoàn phim thăm vọ, hơi thờ lạnh lùng hơi hột dần biến mất trên người anh.

Thư Dao là nữ số một của đoàn phim, vậy thì Khương Tri Ngật chính là người thân!

Nghĩ như thế, hình tượng Khương Tri Ngật trong lòng mọi người không còn cao vút xa tằm với nữa, tự nhiên thấy dễ gần hơn nhiều.

Những vai phụ không nổi và những nhân viên công tác ở vị trí nhỏ còn hay khoác lác với bạn bè: Chúng tôi rất hay gặp được Khương Tri Ngật đó nha, người ngoài đời đẹp trai quá chừng, cũng không làm cao, còn nói chuyện với tôi nữa.

Khương Tri Ngật không hề biết mình đã được nhân viên đoàn phim liệt vào hàng ngũ người thân, trước khi Thư Dao quay lại làm việc, hai người đã từng trò chuyện với nhau về vấn đề công việc, cùng cho rằng đứa bé tuy còn nhỏ, có thể không nhớ rõ mọi chuyện, nhưng hai người làm cha làm mẹ, không thể vì sự nghiệp mà vứt bỏ thời gian bầu bạn cùng con trong quá trình con lớn lên. Đồng thời cũng không thể hoàn toàn vì con cái mà từ bỏ sự nghiệp được, sau khi cân nhắc xong, hai người cùng cố gắng sắp xếp lịch trình, tranh thủ ít nhất một người có thể ở nhà chăm con.

Cho nên lúc Thư Dao vào đoàn phim, Khương Tri Ngật cũng đã ký xong hợp đồng phim mới. Từ khi Thư Dao mang thai đến lúc con ra đời, đã hơn một năm rồi Khương Tri Ngật không có tin tức về tác phẩm mới. Fan hâm mộ rất gấp. Ở bộ phim mới của Khương Tri Ngật, tuy yêu cầu rất cao thể nhưng anh chưa từng tự xưng mình là một diễn viên điện ảnh giỏi. Người ngoài giới áp lên người anh danh hiệu đó cũng không khiến anh thay đổi mình, trong lòng anh, trước mắt còn chưa hết, anh cũng chỉ là một diễn viên có vài tác phẩm, anh còn trẻ, mặc kệ ngoài giới đánh giá anh có thiên phú và năng lực thì anh vẫn luôn không ngừng tự học.

Cách thức học tập có hai loại, một là đọc sách, còn một là thực hành. Khương Tri Ngật là người không giậm chân tại chỗ, ngày trước anh nhận ít phim vì không gặp được kịch bản mình thích cũng như chất lượng cao, không phải anh tự tạo hình tượng cho mình là lạnh lùng ít nói, thật ra nếu đồng thời có hai kịch bản hay đặt trước mặt anh, thì anh cũng sẽ quay một năm cả hai bộ. Dĩ nhiên, xác suất để chuyện này xảy ra quá thấp.

Đã một năm rồi không nhận phim mới, nguyên nhân là vì Thư Dao mang thai, còn cả con ra đời. Bây giờ chuyện gia đình cơ bản đã ổn định, Khương Tri

Ngật tiếp tục nhận phim lần nữa.

...

Còn một tháng cuối, phân cảnh của Thư Dao rất nhẹ nhàng, vì đạo diễn đã quay xong những cảnh quan trọng trong ba tháng trước. Ở bên này, nội dung cảnh quay trong một tháng tới không tính là khó, cô có thể thoải mái ứng phó. Nên Khương Tri Ngật dẫn con đến thăm hai lần, tuy nhiên không bế con đến phim trường, cảnh quay của Thư Dao không còn nhiều như trước, cơ bản là có nhiều thời gian về chơi với con. Thật ra ông trời ban cho cô thiên phú diễn xuất rất nhiều, học thoại rất nhanh, những ngày gần đây nhiệm vụ quay phim khá nhẹ, lúc đến phim trường, cô mới ôn lại lời thoại, tính toán thời gian diễn không lâu lắm, có thể vui vẻ chơi với con.

Hiếu Hiếu lần nữa cảm khái chị Thư Dao nhà mình và thầy Khương đúng là trời sinh một cặp mà, Khương Tri Ngật nhìn bên ngoài có vẻ như không biết gì cả, thế mà mỗi lần đều nắm bắt chuẩn xác ưu tư trong lòng Thư Dao. Cảnh quay của Thư Dao ở tháng cuối không nặng nề, anh lập tức dẫn báo bối tâm niệm trong lòng Thư Dao đến... Khi con đến, Thư Dao như được buff thêm nhiều thứ lên người, hiệu suất quay phim cực kỳ cao, ở trường quay hầu như 98% các cảnh quay đều được thông qua, đạo diễn vui tới mức cười không khép được miệng, cảnh quay một ngày được rút ngắn khoảng nửa ngày là xong.

Quay phim xong, Thư Dao lập tức vui vẻ về khách sạn với con. Cậu nhóc chính là phúc tinh, làm cho công việc của mẹ năng suất gấp bội nha!

...

Con trai đã sắp một tuổi, mặc dù mỗi ngày đều được báo mẫu ôm ra ngoài đi tản bộ vẫn rất hiếu kỳ với nơi mẹ đóng phim. Lúc Khương Tri Ngật dẫn nó ra ngoài luôn đội cho cái nón nhỏ, che kín cả mặt, đến khi vào phòng khách sạn mới lấy xuống. Cậu nhóc mập mập thật ra không tính là béo, đầu nhỏ tròn vo, ánh mắt rất giống Thư Dao, đáng đáp trông đáng yêu mềm mại.

Nó vẫn chưa đi vững, hưng phấn bò tới bò lui trên giường, chơi một liên giang hai tay ra, kêu a a hai tiếng.

Khương Tri Ngật ôm nó lên, mấy tháng nay không có Thư Dao ở nhà, Khương Tri Ngật và con dường như thân thiết hơn đôi chút. Khuôn mặt nhỏ bé lập tức kẻ sát lại, lấy lòng hôn Khương Tri Ngật hai cái.

Khương Tri Ngật mỉm cười, ôm nó ngồi xuống mép giường, ôn tồn dạy dỗ: “Gọi ba ba đi Hoàn Hoàn, ba ba.”

Con người to tròn của cậu nhóc xoay tròn, ánh mắt trong suốt giống y như Thư Dao nhìn anh.

Khương Tri Ngật cười: “Ta là bố của con.”

Cậu nhóc ôm cổ anh, Khương Tri Ngật nhẹ nhàng hôn lên má nó một cái, nói: “Hoàn Hoàn gọi ba ba đi, gọi ba sẽ thưởng cho con.”

Ở tuổi này, cậu nhóc có thể gọi ba gọi mẹ đơn giản, nhưng phải có người dạy, nó sẽ bắt chước theo.

Cậu nhóc há miệng, nói liên tiếp: “Ba ba ba ba ba...”

Khương Tri Ngật bật cười, dịu dàng xoa cái đầu nhỏ của nó, nói: “Ngoan quá.”

Cậu nhóc rất thích được khen ngợi, nhúc nhích trong lòng anh, tròn mắt nhìn.

Thư Dao vẫn chưa kết thúc cảnh quay. Khương Tri Ngật mở điện thoại ra tìm một tấm ảnh, dịu dàng nói: “Đây là mẹ.”

Cậu nhóc lập tức học theo gọi: “Mẹ!”

Khương Tri Ngật nhìn cậu nhóc, tựa hồ không cần phải tỏ vẻ là một ông bố nghiêm khắc, hơn nữa, cậu nhóc này khiến người khác thật yêu thích, ngoan ngoãn vô cùng. Trước đây Khương Tri Ngật không có cảm giác gì với trẻ con, không thấy thích cũng không thấy ghét. Còn bây giờ, anh cảm thấy con cái chính là báo vật mà ông trời ban cho bố mẹ, tay chân nhỏ bé mềm mại, cán tay nhỏ nhắn, đáng người đáng yêu như thế, còn nghe lời, lúc làm sai bị phạt cũng biết nhận lỗi...

Khương Tri Ngật ôm thân thể nhỏ bé của cậu nhóc, cảm thấy Hoàn Hoàn nhà anh là người bạn nhỏ đáng yêu nhất thế giới này.

....

Thư Dao vừa mới hoàn thành xong cảnh quay nên vội vàng chào hỏi đạo diễn và những diễn viên khác, sau đó nhanh chóng quay về khách sạn, suốt cả đường đi cũng không quên thúc giục tài xế tăng tốc độ, tài xế và Hiếu Hiếu không nhịn được cười, hai người đều biết hôm nay Khương Tri Ngật dẫn tiểu thiếu gia tới.

Hiếu Hiếu không quá rầy thời gian một nhà ba người đoàn viên, đưa Thư Dao đến cửa phòng liền rời đi.

Cửa vừa mở ra, cậu nhóc đang ngồi trên giường quay đầu lại.

Khương Tri Ngật nói: “Hoàn Hoàn là một đứa bé ngoan đúng không nào, bố đã dạy con, mẹ đã về rồi.”

Cậu nhóc lập tức cong mông bò tới mép giường, nó vẫn rất nhát gan, đến giờ khi có người lớn vịn mới dám đứng lên.

Thư Dao cực kỳ kích động, oa oa hai tiếng. Cậu nhóc mặc bộ đồ caro màu xanh trắng, gương mặt mồm mồm thịt, da trắng nõn, cũng không khác mấy trong những lần gọi video call, nhưng cô vẫn kích động.

Cậu nhóc dường như cũng rất hưng phấn, cái miệng nhỏ cứ ê ê a a, thờ hồng học giơ tay ra, cái mông không ngừng nhích tới nhích lui.

Thư Dao bước nhanh lên tước, ôm nó lên. Cậu nhóc thế mà không hề xa cách chút nào, cũng cư xử y như với Khương Tri Ngật, hôn lên mặt Thư Dao, nhưng lần này cô còn nhanh hơn cả cậu nhóc, không ngừng hôn liên tục lên mặt cậu nhóc mập mập này, chụt chụt vang lên chừng mấy lần.

Cậu nhóc hơi mờ mịt, Thư Dao chỉ kịp cười với Khương Tri Ngật một cái, kẻ đó mọi sự chú ý trong mắt đều bị con trai hấp dẫn hết.

“Bảo bối, mẹ đây, mẹ đây con,” Thư Dao cười nói.

Cậu nhóc nghe hiểu lời cô nói, chu cái miệng nhỏ ra hôn một cái lên mặt Thư Dao.

Thư Dao quay đầu sang bên khác, dịu dàng nói: “Còn bên này nữa, mẹ muốn cả hai bên đồng đều cơ.”

Cậu nhóc ngoan ngoãn hôn lên gò má bên kia một cái nữa, Thư Dao vui vẻ không thôi, ôm nó vào lòng nói rất nhiều lời. Cậu nhóc vẫn chưa thể nói chuyện, chỉ biết hô: “A a ê ê...”

Tuy thế giữa hai mẹ con tựa như không tồn tại chướng ngại về ngôn ngữ, thật sự là không hiểu nói gì nhưng vẫn nói rất lâu.

Bàn tay nhỏ bé của cậu nhóc ôm chặt cổ cô, mấy tháng không ở cạnh nó, nhưng nó hoàn toàn không xa lạ Thư Dao. Cô cảm động đến phát khóc.

...

Buổi tối, một nhà ba người không đi ra ngoài ăn, Hiểu Hiểu đặc biệt đặt đồ ăn dành cho trẻ em mang tới, cậu nhóc giờ đã lớn, lúc ăn cơm có hơi không nghe lời. Thường ngày Khương Tri Ngật ở nhà dù yêu thương nó nhưng đến khi dạy dỗ về chuyện ăn uống thì không hề mềm lòng. Thế nhưng Thư Dao đã mấy tháng rồi không được gặp con, rất đau lòng, cậu nhóc không chịu ăn nhiều, Thư Dao cũng cưng chiều dịu dàng kiên nhẫn dỗ dành nó.

Cậu nhóc rất tinh ranh, thấy mẹ không tức giận liền cong mông bò vào lòng Thư Dao ngồi, vô cùng đáng yêu.

Thư Dao vui vẻ, làm gì còn nhớ cậu nhóc đang nghịch ngợm.

Kết quả là lúc đi tắm cậu nhóc lại búng bình. Lần này Khương Tri Ngật dẫn con đến thăm còn dẫn theo bảo mẫu đã chăm cậu nhóc từ lúc ra đời tới giờ, hiện bà ấy đang ở một phòng khác. Thư Dao và Khương Tri Ngật cũng không gọi bảo mẫu tới, tận lực tự tắm cho nó.

Cậu nhóc mập mập chơi rất vui vẻ, không ngừng dùng tay vẩy nước trong bồn tắm, tắm rất quậy. Cuối cùng bị Thư Dao ôm ra còn khóc lóc.

Khương Tri Ngật trùm khăn tắm lên người nó, chỉ lộ ra hai cánh tay mập mập, trên đầu quấn một cái khăn tắm, khiến cái đầu trông tròn vo.

Thư Dao cười ngất, đặt cậu nhóc lên giường, càng nhìn càng đáng yêu, không nhịn được lấy điện thoại ra chụp vài tấm ảnh cho nó.

Cậu nhóc oa oa khóc, Thư Dao cầm điện thoại quỳ trên giường, cười đến đau bụng.

Cậu nhóc khóc được vài tiếng, nhưng bố mẹ đều không tới bế mình, cái lưỡi không nhịn được liếm nước mắt chảy tới miệng, tiếng khóc oa oa liền dừng lại, dùng ngón tay lau mặt rồi bỏ vào miệng.

Biểu cảm có hơi ngây ra vài giây, Thư Dao nhịn cười, mở chế độ quay phim trên điện thoại, hỏi: “Bảo bối, ngon không con?”

Cậu nhóc nhìn cô mờ mịt, hít hít mũi, tiếp tục lau nước trên mặt rồi bỏ vào miệng.

Cậu nhóc như rất tò mò, cũng quên cả chuyện khóc. Đến khi làm trò được vài lần thì bị Thư Dao ngăn lại, cô ôm vào ngực ra sức hôn vài cái.

Cậu nhóc tiếp tục mơ màng, ngơ ngác nhìn Thư Dao. Thư Dao bóp bóp cái mũi nhỏ của nó, giả vờ hỏi: “Ồi, Hoàn Hoàn nhà chúng ta sao ngốc thế này, phải làm thế nào đây?”

Khương Tri Ngật cười, không tham gia vào hành động ngây thơ này của hai mẹ con.

Thư Dao không buông tha cho anh, than thở nói: “Con trai chúng ta chắc chắn được di truyền từ bố mẹ, anh nói xem có đúng không hả thầy Khương?”

Khương Tri Ngật ngồi xuống mép giường, sờ khuôn mặt mồm mồm của con, cười nói: “Ừ, đúng vậy.”

Thư Dao cười, sau đó nghe anh cười nói tiếp: “Cho nên sau này con trai trưởng thành phải bảo vệ mẹ cho thật tốt vào, nếu không mẹ bị người ta lừa thì sao đây.”

Một giây sau, Thư Dao mới kịp phản ứng lại, cô bật cười, Khương Tri Ngật hôn lên môi cô một cái, thấp giọng nói: “Dĩ nhiên có anh và con trai cùng

bảo vệ rồi, phải bảo vệ mẹ ngốc này.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 70

Edit: Mộc Tử Đăng

Cả đêm Thư Dao ở trong phòng chụp ảnh cho con, quay video, cậu nhóc ngừng khóc, nằm trên giường với mẹ, Thư Dao mở phần mềm chụp ảnh đẹp ra, còn thêm các loại hiệu ứng. Cậu nhóc nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của mẹ trong điện thoại đột nhiên biến thành mặt to, mắt nhỏ miệng rộng.

Cậu nhóc ngơ ngác nhìn, há miệng chỉ vào điện thoại. Hình ảnh quái vật nhỏ trong điện thoại cũng há to miệng theo, cậu nhóc bị dọa sợ giật cả mình, nhưng vẫn tò mò nhìn không rời mắt.

Thư Dao nhú mày chớp mắt trước ống kính, nói: “Hoành Hoành, học theo mẹ này.”

Cậu nhóc quay đầu nhìn cô, Thư Dao há to miệng, làm theo trend trên mạng. Cậu nhóc không học theo được, đầu nhỏ ra sức dí sát vào màn hình, nó vừa cử động, hình ảnh mặt bánh bao trong điện thoại cũng cử động theo, cực kỳ buồn cười.

Cậu nhóc nghiêng đầu ê ê a a gọi Khương Tri Ngật, ý bảo bố cũng tới nhìn xem.

Khương Tri Ngật phối hợp khom người xuống, hai mắt cậu nhóc lấp lánh, dường như đã phát hiện ra trò vui mới lạ. Sắc mặt Khương Tri Ngật đầy cung chiều, mỉm cười nhìn Thư Dao.

Chờ đến lúc không còn sớm nữa anh thu điện thoại của Thư Dao lại, rồi sắp xếp hai người đi ngủ. Kết quả là khi Khương Tri Ngật ra ngoài nghe điện thoại, trong phòng tiếp tục truyền ra tiếng cười giòn tan của cậu nhóc, còn kèm theo tiếng “mẹ mẹ mẹ mẹ” không lưu loát. Khương Tri Ngật cúp máy, đề trán, lộ ra biểu cảm không biết làm sao, nhưng nụ cười trong mắt lại dịu dàng vô cùng.

Một lớn một nhỏ lăn lộn trên giường, Thư Dao vui đầu cọ vào bụng con trai, cậu nhóc cười không khép được miệng, bàn tay và bàn chân không ngừng đấm đá tứ tung.

Đã gần 11 giờ, thỉnh thoảng cho cậu nhóc thức khuya cũng không sao, nhưng ngày mai Thư Dao còn phải quay phim. Khương Tri Ngật bước lên bế cậu nhóc đi, cái chân mập mập nhỏ nhắn vẫn còn đạp, cậu nhóc quay đầu lại nhìn bố, lập tức không nghịch nữa, ngoan ngoãn vui đầu trong lòng anh.

Khương Tri Ngật sờ lỗ tai nhỏ của cậu nhóc, bất đắc dĩ nói: “Còn chơi nữa liệu ngày mai có thức dậy nổi không hả?”

Thư Dao lập tức đáp: “Không nổi ạ.”

Khương Tri Ngật cười, Thư Dao nói: “Ừm, ừm, em ngủ rồi mà.”

...

Khương Tri Ngật ôm con đứng trước cửa sổ sát đất một lúc, cậu nhóc mập mập cũng bắt đầu ngáp, chờ lúc đặt nó lên giường thì nó đã ngủ say, bàn tay vẫn thích nắm thành quyền để trước ngực y như lúc mới sinh ra.

Khương Tri Ngật và Thư Dao nằm cạnh cậu nhóc, thân thể cậu nhóc nhỏ nhắn, tay Thư Dao và Khương Tri Ngật cùng đặt lên đùi nó.

Do cậu nhóc nằm giữa nên đèn trong phòng không tắt hết và được điều chỉnh thành đèn ngủ, ánh đèn màu vàng ấm áp không nhức mắt ngược lại còn giúp giấc ngủ ngon hơn.

Cậu nhóc ngủ sẽ có tiếng thở khe khẽ, miệng hơi cong lên, cái bụng nhỏ lên xuống, khuôn mặt tròn trịa hồng hào, khiến người ta nhìn một cái đã muốn cắn.

Thư Dao nhìn con không chớp mắt, còn Khương Tri Ngật đang nhìn cô. Chờ Thư Dao nhìn đủ rồi cô mới phát hiện ra ánh mắt của anh. Khương Tri Ngật giơ tay ra vuốt ve mặt cô như lúc sờ mặt con, giọng nói ôn tồn: “Đi ngủ thôi em.”

Thư Dao gật đầu, âm thanh đầy dịu dàng: “Ngủ ngon.”

Khương Tri Ngật: “Ngủ ngon.”

Cậu nhóc ngủ say sưa, hai vị bố mẹ nằm sát vào hơn, sau đó nhanh chóng chìm vào mộng đẹp.

....

Một tháng sau, Thư Dao hoàn tất các cảnh quay, cô mời nhân viên công tác trong đoàn phim và những diễn viên vẫn còn cảnh quay ăn một bữa cơm rồi nhanh chóng quay về thành phố B.

Khương Tri Ngật đến sân bay đón cô, hai người trao nhau một nụ hôn đơn giản, sau đó lên xe về nhà. Các phóng viên cực kỳ thích thái độ yêu không giấu giếm của hai người, độ hot của hai người rất cao, chỉ mỗi việc xuất hiện ở nơi công cộng, bất kể là hôn nhau, đi thăm, đi dạo phố đều khiến các phóng viên vui vẻ.

Về đến nhà, bảo mẫu đang đứng cạnh sofa đỡ cậu nhóc tập đi, Thư Dao vừa vào cửa liền giang hai tay ra, cười nói: “Mẹ đã về rồi con trai ơi!”

Cậu nhóc dùng sức xoay mông lại, khuôn mặt nhỏ bé lộ ra nụ cười vô cùng rực rỡ, há miệng gọi ê ê a a.

Thư Dao tiến lên ôm nó, mẹ con hai người hôn má nhau, lưu lại một hàng nước bọt trên mặt cả hai.

Sau khi kết thúc cảnh quay, Thư Dao có được một khoảng thời gian để nghỉ ngơi, vừa vặn có thể ở nhà chăm con với Khương Tri Ngật, chờ qua một khoảng thời gian ngắn nữa Khương Tri Ngật cũng phải vào đoàn làm phim.

Bốn tháng Thư Dao không ở nhà, cô cứ ngỡ mình chỉ nhớ mỗi Khương Tri Ngật và con, nhưng không ngờ khi về đến nhà, cô mới phát hiện mình còn nhớ cả căn nhà này nữa, từng nhánh cây ngọn cỏ trong vườn, những vật trang trí trong nhà, còn cả bảo mẫu và người giúp việc hiền hòa cần mẫn. ...cô đều nhớ cả.

Căn nhà này không phải do cô mua, nhưng trong lòng cô dần hình thành một khái niệm ‘nhà’ vững vàng. Thư Dao vui vẻ nghỉ ngơi ở nhà, do việc quay phim đây cực khổ nên cô phải thả lỏng cho thật đã.

Mỗi ngày cô đều chơi đùa với con trên giường, còn Khương Tri Ngật ngồi một bên nhìn, phòng trường hợp hai người bị ngã khỏi giường. Chơi đùa đủ rồi thì đi ngủ, cứ mỗi buổi sáng khi thức dậy, vợ chồng hai người lại tập thể dục đơn giản một chút, rồi dẫn con đi tưới hoa trong vườn.

Cậu nhóc còn chưa đi vững, cứ ngồi xồm đó cần người đỡ, bóng lưng bé nhỏ vô cùng đáng yêu.

Bởi vì quá vui vẻ nên khi Trần Băng gọi điện báo cho cô đã có chuyện xảy ra thì cô vẫn còn mờ mịt, cứ ngỡ mình đang mơ.

...

Mùa hè đã trôi qua hơn phân nửa, Thư Dao cũng chuẩn bị đầy đủ quần áo mùa thu cho con và Khương Tri Ngật, kỳ nghỉ của cô vẫn chưa hết, hoàn toàn cách ly với thông báo trong đoàn phim, thỉnh thoảng cô còn thấy mình không giống người trong giới giải trí.

Do mới kết thúc bốn tháng quay phim nên cô ở nhà, Thư Dao và Khương Tri Ngật cũng không chú ý đến tin tức trong giới giải trí, qua một khoảng thời gian nữa Khương Tri Ngật sẽ vào đoàn phim, mỗi ngày Thư Dao cùng ăn cơm cùng ngủ với con và Khương Tri Ngật cũng thấy không đủ, nào có thời gian dư thừa lo chuyện bên ngoài.

...

Buổi chiều khi Thư Dao dẫn con trai từ ngoài vườn vào, Trần Băng liền gọi lại. Bảo mẫu đưa điện thoại cho cô, giọng nói ôn tồn: “Điện thoại của cô reo rất lâu, tôi nghĩ có thể có việc gì gấp nên mới mang xuống cho cô.”

Thư Dao vội vàng nói: “Ôi, cảm ơn.”

Bảo mẫu rời đi, Thư Dao nhìn vào màn hình, là Trần Băng gọi tới, số cuộc gọi nhờ hiện lên cho thấy anh ta đã gọi đến cho cô rất nhiều lần.

Thư Dao bắt máy, cười nói: “Alo Trần ca...”

Lời nói còn chưa nói hết thì Trần Băng đã nhanh chóng nói: “Thư Dao giờ em đang ở đâu?!”

Thư Dao sững sốt, nói: “Ở nhà ạ, sao vậy Trần ca?”

Trần Băng tựa như thờ phào nhẹ nhõm, vội nói: “Bây giờ chỉ nên ở nhà không nên ra ngoài, đừng lên weibo, đừng nhận mấy cuộc gọi từ số máy lạ, cũng không cần nói mấy lời công khai thanh minh gì cả!”

Thư Dao đang còn ôm con, cậu nhóc mập mạp nghe thấy tiếng người từ trong điện thoại nên cũng sập đến nghe, mắt chớp chớp.

Thư Dao nhận ra được tính nghiêm trọng của vấn đề, cô giao con lại cho bảo mẫu rồi đi qua một bên, cau mày nói: “Đã xảy ra chuyện gì vậy anh?”

Trần Băng yên lặng hai giây rồi nói: “Bố mẹ của em... đã xuất hiện.”

Trong nháy mắt Thư Dao thấy tối tăm mịt mịt, cô nhanh chóng đỡ cạnh bàn, vẫn chưa khôi phục lại tinh thần.

Trần Băng cũng không biết, tiếp tục nói: “Bọn họ tiếp nhận phòng vấn, công khai chỉ trích em là đưa con bất hiếu, xuất đạo mấy năm rồi cũng chưa một



lần về nhà.”

Tình huống trong nhà Thư Dao đại khái Trần Băng có biết chút ít, thật ra cũng rất đơn giản, điều kiện gia đình cô rất khó khăn, bố mẹ là người thiện vị, Thư Dao còn chưa học xong cấp ba đã ra ngoài làm việc, loại chuyện thế này không hiếm thấy ở trong giới giải trí, thậm chí có thể nói một phần ba người nổi tiếng trong giới cũng có xuất thân nghèo khổ thế này. Thư Dao không nói nhiều về gia đình mình, Trần Băng chỉ cần bảo đảm tính chân thực về bối cảnh gia đình của cô, cùng với cả chuyện trong quá khứ không phá hỏng hình tượng của cô là được, cho nên Trần Băng chưa từng nhìn thấy bố mẹ Thư Dao.

Các ngày lễ lớn nhỏ trong năm, thậm chí là sinh nhật của bản thân, mỗi lần có kỳ nghỉ dài hạn sau khi kết thúc cảnh quay, Trần Băng chưa từng thấy cô liên lạc với người nhà, Thư Dao cũng không đề cập tới chuyện về nhà thăm bố mẹ. Không cần cô tự nói, Trần Băng cũng có thể đoán được quan hệ giữa cô và người nhà. Người để cho con gái chưa học xong cấp ba đã ra ngoài làm việc khổ cực chắc hẳn không hề thân thiết.

Trần Băng rất nhạy bén, thời điểm Thư Dao xuất đạo đã không để cô giả vờ làm bạch phú nữ, chỉ sợ sẽ xuất hiện chuyện như hiện tại. Hằng năm Thư Dao cũng gửi một khoản tiền không nhỏ về nhà.

Nhiều năm như vậy, người trong nhà không có động tĩnh gì, hơn nữa vì nơi ở hẻo lánh, nên phần lớn không tiếp xúc với những tin tức bất quá trên mạng về người nổi tiếng trong giới giải trí.

Thư Dao phục hồi lại tinh thần, đề trán cố cười nói: “Bọn họ chỉ trích em bất hiểu?”

Trần Băng ừ một tiếng, cau mày: “Bối cảnh gia đình em được bảo mật, chưa bao giờ công khai. Ngay cả trong công ty số người biết được cũng rất ít.”

Thư Dao đã sớm nghĩ đến vấn đề này, căn cứ theo lời kể của Trần Băng, những lời tuyên bố công khai kia của bố mẹ cô rất thông minh, chỉ nói cô bất hiểu, nhiều năm không về nhà, những việc khác thì không nói tới.

Cô thật sự không có cảm tình với bố mẹ mình, nhiều năm rồi không về nhà, nói về phương diện hiếu thuận... cũng có thể nói cô bất hiếu.

Thật ra chuyện cũng không to tác gì, nhưng danh tiếng của Thư Dao rất lớn, hình tượng tốt, hơn nữa vào năm ngoái có scandal có thai trước khi lập gia đình, cộng thêm chuyện công khai tình cảm với Khương Tri Ngật và hàng loạt chuyện phía sau, nên bây giờ cho dù là chuyện lớn hay bé xảy ra trên người cô đều đủ khiến dư luận bạo nổ.

Huống chi rất rõ ràng, bố mẹ cô sẽ không vô duyên vô cớ lôi chuyện gia đình ra ánh sáng, hắt nước bẩn vào người Thư Dao. Bọn họ không có chỉ số thông minh cỡ này, thứ hai là hoàn cảnh sinh sống của họ không thể chú ý tới những chuyện trong giới giải trí, từ khi Thư Dao tạo ra scandal mang thai, rồi kết hôn sinh con, chuyện lớn như vậy cũng chưa từng gọi về nhà, quan hệ bố mẹ với con cái đã sớm nguội lạnh, việc liên lạc duy nhất chỉ bằng số tiền cô gửi đi định kỳ hàng năm.

Mấy chuyện này thật ra rất thường gặp trong giới giải trí, bây giờ sự nghiệp của Thư Dao sáng như mặt trời ban trưa, còn kết hôn cùng Khương Tri Ngật, nếu cô không làm hỏng một mắc xích nào thì khẳng định thành tựu sau này không nhỏ. Điều kiện và tài nguyên của bản thân cô vô cùng tốt, số người dò mắt nhìn không ít. Trên người cô không có vết đen nào, chỉ duy nhất chuyện bối cảnh gia đình và scandal mang thai vào năm ngoái là có thể đào bới viết bài, đối với đại minh tinh có nhân khí cao như Thư Dao chỉ cần đưa tiền là đủ, không chế hướng đi của dư luận, cho dù là chuyện nhỏ không quan trọng, cũng có thể xào thành chuyện lớn, xem như không thể bôi xấu danh tiếng của Thư Dao thì cũng khiến cô bị ảnh hưởng không tốt.

Trần Băng rất quen thuộc với mấy loại thủ đoạn thấp kém thế này, Thư Dao hiển nhiên cũng không xa lạ gì, cô đã nhanh chóng phân tích được.

Bọn họ đang chờ Thư Dao đáp lại... bất kể thừa nhận hay chối bỏ cũng tìm được chỗ sơ hở từ mọi góc độ, từ đó tiếp tục hắt nước bẩn cho cô.

Trần Băng nói: “Em nghĩ thế nào? Anh liên lạc ngay với bố mẹ em, nói chuyện với họ sao?”

Muốn dập tan dư luận thì cách trực tiếp nhất là bắt đầu từ ngọn nguồn. Mặc dù Trần Băng thấy giải quyết chuyện này cũng không khó nhưng dù nhiều hay ít cũng sẽ mang đến ảnh hưởng nhất định với hình tượng của Thư Dao, hơn nữa đến khi hai bên lật mặt nhau trên mạng, dù Thư Dao có lợi thế về lý thì trong thời gian dài thì chưa chắc công chúng sẽ quan tâm đến chân tướng.

Giải quyết đơn nhiên có thể được, chỉ là cần tìm thời gian thích hợp.

Thư Dao lắc đầu nói: “Không cần liên lạc với họ, Trần ca, anh cho em chút thời gian suy nghĩ đã... em phải nghĩ cho thật kỹ.”

Trần Băng cau mày nói: “Em muốn nghĩ gì nữa? Thư Dao, thời gian không thể kéo dài được, có thể sẽ mất đi thời gian quan hệ xã hội tốt nhất đấy.”

Thư Dao trầm giọng nói: “Em biết rồi.”

Trần Băng: “Em?”

Thư Dao hít sâu một hơi nói: “Anh hãy tin tưởng em, Trần ca, em biết làm thế nào sẽ tốt.”

Trần Băng cầm điện thoại hồi lâu không lên tiếng, không ngừng có cuộc gọi đến, qua mười mấy giây sau, anh ta nói: “Được rồi, anh tin em.”

Thư Dao thở phào nhẹ nhõm, cô áy náy nói: “Thật xin lỗi Trần ca, em lại gây phiền phức cho anh rồi.”

Thái độ bình tĩnh của Thư Dao cũng ảnh hưởng đến Trần Băng, cô xác định mình hiểu chuyện này không thể kéo dài quá lâu, nếu cần thời gian suy nghĩ vậy thì anh ta sẽ chờ.

Trần Băng cười nói: “Nếu em muốn đi xa hơn trong tương lai, muốn leo cao hơn nữa thì mấy chuyện phiền phức này còn gặp nhiều lắm.”

Thư Dao cũng cười nói: “Đúng vậy ạ, chỉ đành để Trần ca bận tâm nhiều hơn rồi.”

Trần Băng lắc đầu, nhận ra cô còn đùa được, nên thấy yên tâm hơn, anh ta nói: “Những người làm người quản lý như anh sợ nhất là không ‘phiền phức’ ấy chứ.”

Không phiền phức đại diện cho nghệ sĩ dưới tay không có nhân khí, không có độ hot, không có ai chú ý đến.

Hai người rất hiểu nhau, nói đơn giản vài câu nữa rồi tắt máy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 71

Edit: Mộc Tử Đằng

Sau khi cúp máy, Thư Dao đứng ngẩn người một mình bên cửa sổ sát đất thật lâu, nhìn đám hoa cỏ được cô và Hoành Hoành chăm chút, trong lòng chứa đầy mờ mịt và những cảm xúc mà cô không hiểu nổi.

Rời nhà được chín năm, một thân một mình xách theo hành lý lên thành phố lớn kiếm sống, tiền trong người chỉ đủ mua vé xe và trọ được vài ngày. Nhiều năm rồi, những nghệ sĩ trong giới giải trí này nói đi nói lại thì có người thật sự thích diễn xuất, thật sự muốn có tên tuổi vì lợi ích và cũng có người muốn thay đổi cuộc sống của bản thân và gia đình. . . Nghèo khó, lạc hậu, nên họ mới ôm mộng lớn muốn tiến vào giới giải trí, đầu tiên là quay quảng cáo, rồi diễn một vai phụ nhỏ nhoi, người nổi tiếng trong giới giải trí không cần phải nói là sáng chói cỡ nào, tiền kiếm được cũng nhiều hơn thành phần tri thức phổ thông. Lúc kiếm được khoản tiền đầu tiên, họ sẽ vui vẻ gọi điện cho người nhà, gửi một nửa tiền cho bố mẹ, cười nói mình không hề cực khổ, rất hạnh phúc, sau lại cẩn thận ở phim trường bị tất hết cái này tới cái khác, ngâm trong nước lạnh, lớp diễn viên ở tuyến cuối kiếm được nhiều tiền hơn người bình thường thật nhưng cái giá phải trả cũng nhiều hơn họ. . . Muốn thay đổi hoàn cảnh gia đình, để bố mẹ được sống hạnh phúc, đây chính là mục tiêu phấn đấu của những người này.

Trong hai năm khó khăn nhất đó, thỉnh thoảng Thư Dao sẽ nhớ lại, ở cái tuổi này của cô, đáng lẽ phải giống như những nữ sinh khác, ngồi học trong trường đại học, hưởng thụ khoảng thời gian thanh xuân. Cho dù nghèo khó cỡ nào cô cũng có thể vừa học vừa làm, cố gắng làm thêm, cô không cần bố mẹ giúp đỡ tiền học phí và tiền sinh hoạt, cô đều có thể tự mình kiếm được, về sau nữa có lẽ sẽ nói chuyện yêu đương, nếu thuận lợi thì tốt nghiệp đại học xong sẽ kết hôn, tìm việc làm, đi làm có năng lực sẽ giúp đỡ cho gia đình, thế nhưng, . . . người nhà cô ngay cả quyền lợi tự do lựa chọn cuộc sống cũng không cho cô.

Lúc học đến cấp ba thì bị bố mẹ buộc thôi học, bắt về nhà chăm sóc em trai, đảm đương việc đồng áng. . . Cô chịu đựng vì bố mẹ cô không hà khắc với cô, cho cô cái ăn cái mặc, nuôi cô đến năm mười mấy tuổi. Chẳng qua chắc họ không thương cô mà thôi, hoặc là tình cảm dành cho cô quá ít, có thể nói là không đáng kể gì. Những gia đình khác ở nông thôn cũng thế, cho nên lúc mười mấy tuổi ấy, trong lòng Thư Dao không có quá nhiều bất mãn và hận thù.

Mãi tới sau này, cô quyết định rời bỏ quê hương, thay đổi cuộc đời mình. Sau khi bước vào giới giải trí, cô dần hiểu biết thêm rất nhiều, cũng nghĩ rõ ràng nhiều việc. Có vài người hẳn là từ khi ra đời đã định sẵn không có duyên với tình thân, ví dụ như cô.

Cố gắng nỗ lực và dùng mồ hôi để đổi lấy thành công, hình ảnh người nhà trong lòng cô đã rất mờ nhạt. Cô không hận họ, bởi vì quan hệ giữa hai bên chả khác nào người lạ. Sau này đến khi cô thành danh, tiền kiếm được còn nhiều hơn lúc mơ mộng, cô kiếm đủ để nuôi sống mình, hằng năm cũng định kỳ chuyển tiền về cho nhà, đối với người bình thường mà nói thì số tiền đó không nhỏ, nhưng đối với Thư Dao có lẽ chỉ là chi tiêu một ngày của cô mà thôi. Cô không để ý nhiều, ngay cả việc chuyển tiền cũng nhờ Trần Băng hoặc Hiểu Hiểu giúp, cô dùng số tiền này để trả ơn sinh thành và mười mấy năm bố mẹ đã nuôi dưỡng cô. Trừ việc này ra, cũng không liên lạc, không có quan hệ gì với nhau.

Thư Dao cứ ngỡ quan hệ của mình và bố mẹ không tốt cũng không xấu, chỉ lạnh nhạt mà thôi.

Mặc dù không có tình cảm, nhưng không đến mức hận thù, mối quan hệ được giữ vững thăng bằng trong nhiều năm qua đột nhiên bị phá vỡ, bố mẹ cô và cô đều có chung một dòng máu ruột thịt, ấy vậy mà họ còn chủ động tổn thương đến cô!

Thư Dao nắm chặt điện thoại, có hơi không hiểu, cũng thấy buồn cười. Cô đứng một lúc, rốt cuộc cũng không kiềm nén nổi mà cười thành tiếng, cười đến mức trào nước mắt.

...

Cười một lúc, cô giờ tay lên lau sạch nước mắt trên mặt. Nụ cười nhạt dần, cô mở điện thoại lên, vào thanh tìm kiếm trên weibo. Không cần mắt công tìm kiếm đã có thể thấy được hai khuôn mặt quen thuộc trong trí nhớ của cô hấp dẫn ở mục đầu.

Mấy năm nay, nhất là khi cô bất ngờ phát hiện mình mang thai, rồi kết hôn với Khương Tri Ngật, cô đã ít khi cảm thấy cô đơn và thiếu cảm giác an toàn, mọi mặt trái mà gia đình của cô mang đến dần đã biến mất hết. Nhiều năm thế rồi, bọn họ chưa từng gặp mặt. Nhìn hai người có làn da nhăn nheo, ánh mắt đau thương trong video...Thư Dao nhất thời thấy có chút xa lạ.

Cô chợt nhận ra, trải qua gần 10 năm xa cách và lạnh nhạt, cô dường như không nhớ nổi dáng vẻ của bố mẹ mình.

Trong video, hai khuôn mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc, ăn mặc giản dị, bàn tay lau nước mắt đầy vết chai, bọn họ dường như rất bất an, ánh mắt sợ sệt, tránh né, là hình tượng điển hình của người sống trong vùng núi. Những câu hỏi ôn hòa của phóng viên chứa đầy cảm bầy, hai người đó lắp bắp trả lời, đa phần nói về nơi ở, hoàn cảnh lớn lên của Thư Dao và những câu hỏi khác.

Thư Dao bình tĩnh lắng nghe câu trả lời của bố mẹ mình, họ không nói dối, cũng không khoa trương, nói toàn sự thật. Sau cùng, nếu họ đã đi ra tiếp nhận phỏng vấn của phóng viên, tức là mọi chuyện về chỗ ở lẫn quá trình trưởng thành của cô đã không còn là bí mật nữa.

Trên mặt Thư Dao không có vẻ gì khác thường, cô kiên nhẫn nghe họ nói xong, không thể không nói là rất cảm động, cũng khiến người khác đồng tình.

Hết video, hai vị trưởng bối nén nước mắt bày tỏ: Bọn họ thật sự nhớ Thư Dao, muốn cô về thăm nhà một lần.

Cảm giác hít thở không thông kéo dài từ lúc video bắt đầu cho đến khi kết thúc, sau khi chiếu xong lại tự động phát những video khác, lúc hai khuôn mặt đó biến mất...Thư Dao mới thấy mình thở được, cảm giác đè nén trong lòng dần biến mất.

Cô xoa xoa mi tâm, bình tĩnh hô hấp, tiếp tục lướt xem weibo...không cần nghĩ nhiều, tên cô chắc hẳn đã nằm trên hot search. Video bố mẹ cô tiếp nhận phỏng vấn cũng được chia sẻ và bình luận với con số lớn.

Tại lúc này Thư Dao hơi thất thần, tính ra một năm này tần số cô lên hot search...nhiều đến đáng sợ?

Cô khẽ cười, lắc lắc đầu.

Phản bình luận trong video đó, fan của cô và cư dân mạng bùng nổ. Có người bày tỏ rằng cô rất giả tạo, cố ý tỏ ra thanh thuần, thật ra scandal cô có thai trước khi kết hôn vào năm ngoái bị tung ra nhận những lời chỉ trích cứ như thật, nào là bản thân Thư Dao cực kỳ kém cỏi, tính cách không tốt, cuộc sống riêng tư hỗn loạn, bản thân ngoài đời và trước ống kính có hình tượng chênh lệch cả vạn dặm...Bây giờ đến mức bố mẹ cô cũng không nhận được đứng ra ‘tố cáo’ cô nữa sao?

Tâm địa độc ác sao, đường đường là nữ minh tinh một năm kiếm cỡ mười triệu, vì danh tiếng mà ngay cả bố mẹ ruột cũng vứt bỏ được? Thời gian đã chín năm! Từ khi xuất đạo đã không về nhà thăm bố mẹ, là một con sói mặt trắng! Một người phụ nữ bất hiếu, ai còn dám tin vào khuôn mặt đó nữa?

Ngay cả bố mẹ còn không biết hiếu thuận thì nhân phẩm còn chỗ nào tốt chứ?

Thư Dao lẳng lặng nhìn những bình luận này, biểu cảm vẫn bình thường. Sau cùng cô thoát khỏi weibo, khóa màn hình.

...

Lúc ăn cơm tối, rốt cuộc Khương Tri Ngật cũng phát hiện ra Thư Dao khác thường. Cô liên tục làm rót thức ăn trên bàn, nhìn về ngoài vẫn như bình thường, chỉ là ánh mắt thường xuyên vô thức nhìn một chỗ, động tác gấp thức ăn cũng chậm chạp.

Khương Tri Ngật phát hiện ra cô khác thường cũng không hỏi ngay. Bây giờ cậu nhóc đã mọc răng, Khương Tri Ngật dứt nó ăn hết cháo thì giao cho bảo mẫu bế đi chơi, Thư Dao cúi đầu húp cháo, không phát hiện ra con trai đã rời đi.

Mày cô nhú chặt, trong lòng không ngừng suy nghĩ. Chờ lúc lấy lại tinh thần, ngẩng đầu lên liền chạm vào mắt Khương Tri Ngật.

Chỉ cần một ánh mắt cô đã biết Khương Tri Ngật phát hiện ra điều gì, không lừa được anh. Tuy Thư Dao chưa từng nghĩ sẽ lừa Khương Tri Ngật. Chỉ là...cô còn không biết phải nói với anh thế nào. Từ khi quen biết đến nay, cô chưa từng đề cập chuyện gia đình với anh, bây giờ, bố mẹ cô đột nhiên xuất hiện trong video trên mạng, âm thầm chỉ trích cô bất hiếu nữa?

Thư Dao vừa nghĩ tới đã muốn cười, so với bầu không khí âm áp hòa thuận ở nhà họ Khương, bố mẹ cô lại mang chuyện trong nhà ra công bố cho mọi người biết, tổn thương tới cô. Chuyện này khiến Thư Dao khó mở miệng nói, cảm giác cô độc mà gia đình cho cô lại dâng lên lần nữa. Nhớ cho cô biết xuất thân của mình và Khương Tri Ngật khác biệt lớn nhường nào.

Thư Dao trầm mặc hai giây, nhẹ giọng nói: “Tri Ngật, em đã nói chuyện người nhà của em với anh chưa?”

Đáy lòng Khương Tri Ngật đầy kinh ngạc, nhưng không biểu hiện ra, anh dịu giọng hỏi: “Chưa, sao vậy em?”

Thư Dao cười khổ, nói: “Bố mẹ của em...em và họ đã nhiều năm rồi không gặp mặt, đột nhiên họ tiếp nhận phỏng vấn, chỉ trích em bất hiếu, video đã truyền ra khắp internet.”

Khương Tri Ngật ngăn người, mặt hơi biến sắc, anh đề xuống nghi hoặc trong lòng, đứng dậy bước tới cạnh cô, trầm giọng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

em?”

Về mặt người đàn ông nghiêm túc, mọi sự đau khổ và buồn bực mà Thư Dao đã kiềm nén bấy lâu cũng tìm được đường phát tiết.

Cô dựa vào người Khương Tri Ngật, chôn mặt trong lòng anh, hai tay ôm lấy eo anh. Khương Tri Ngật không quấy rầy cô, ngồi xuống cạnh người cô, kéo cô vào trong lòng.

Thật ra Thư Dao không muốn khóc, cô không thấy khó khăn gì, nhiều năm rồi, quan hệ máu mủ giữa cô và bố mẹ đã bước đến giới hạn, cô đã sớm không còn hy vọng xa vời là tìm được tình thương của cha lẫn tình thương của mẹ ở nơi họ. Chẳng qua là cô thật sự không ngờ tới, cho dù tình thân lạnh nhạt cỡ nào cũng không mang hận thù, cô sẵn sàng họ vì nghĩ đến ơn sinh thành và nuôi nấng, hằng năm gửi tiền về không ít, đủ để họ sống khá khăm ở quê.

Thiên vị, bắt ép thôi học...Thư Dao cứ cho là mọi bố mẹ ở quê mình đều thế, chỉ biết trọng nam khinh nữ, nghĩ con gái nên sớm gả đi, ở nhà cũng không thể lo việc được, nên không hề thương yêu cô. Điều cô không nghĩ tới là sự tham lam và ích kỷ đã khiến họ đánh mất cả tấm lòng cha mẹ cơ bản nhất, lạnh lùng thương tổn tới con gái ruột là cô.

Khi còn bé Thư Dao không hề nghịch ngợm, trái lại rất nghe lời, với sự thiên vị của bố mẹ cô cũng không thể hiện ra sự tức giận và bất mãn quá lớn. Cô ở nhà giống như một con quay nhỏ cần mẫn, im lặng bận rộn. Bố mẹ vừa không cần cô cũng không quan tâm đến cô, cô sống như một cái bóng. Cũng chưa từng cãi vã với bố mẹ mình.

Vốn dĩ gần mười năm này, quan hệ của họ đã sớm như người xa lạ. Người xa lạ chính là không tùy ý tổn thương người khác.

Cô tựa vào lòng Khương Tri Ngật, nước mắt thấm ướt cả áo anh. Thư Dao không nói gì, hai bàn tay nắm chặt áo sơ mi của anh, răng hơi cắn chặt.

Con người Khương Tri Ngật biến sắc, sắc mặt dần lạnh như băng. Thế nhưng động tác trên tay vẫn dịu dàng cẩn thận. Một tay anh ôm lấy bả vai cô, một tay khác nhẹ nhàng vỗ về sau lưng.

Cô thật sự không quan tâm đến họ, cũng không yêu thương họ...Cho nên cô khóc một lúc đã thấy tốt hơn nhiều.

Bão mẫu đang bế cậu nhóc định đi qua đó, chợt thấy cảnh tượng trong phòng ăn thì ngó ra. Khương Tri Ngật nhìn bà ấy, tỏ ý mau dẫn Hoành Hoành rời đi.

Bão mẫu lập tức bế cậu nhóc lên lầu, nó nằm lên vai bà, khó hiểu nhìn mẹ đang vùi đầu trong ngực bố, cái đầu nhỏ hơi nghiêng, tựa như muốn gọi.

Bão mẫu phát hiện ra Thư Dao đang khóc, bầu không khí cũng không đúng lắm, bà ấy vội thở dài, tăng nhanh bước chân.

...

Trong lúc Thư Dao khóc, Khương Tri Ngật không nói lời nào, chỉ ôm cô, trấn an cô, hôn lên mái tóc dài của cô.

Không biết qua bao lâu, cô ngẩng đầu lên, ánh mắt đỏ hoe, trên mặt vẫn còn ướt nước mắt nhưng trong mắt không còn giọt lệ nào nữa.

Cô ngo ngẩng ngồi đó, Khương Tri Ngật không làm phiền cô. Ngón tay mềm mại vuốt mái tóc dài, giống như khi dỗ Hoành Hoành nín khóc lúc mới sinh, Khương Tri Ngật dịu dàng vuốt ve cái đầu nhỏ của nó, đã có thể khiến nó bình ổn lại, dần dần thiếp đi.

Bàn tay trên đầu vẫn không rời đi, Thư Dao cảm nhận được cái vỗ về dịu dàng của anh. Cô nhắm hai mắt, nội tâm hỗn loạn dần bình tĩnh lại, cô ngẩng đầu lên nhìn anh.

Ánh mắt Khương Tri Ngật dịu dàng như nước, trên mặt chứa nụ cười thân nhiên.

Thư Dao nhìn anh, thầm nghĩ: Cô không cần phải khổ sở, bất luận ‘người nhà’ tổn thương cô thế nào cô cũng không thấy khổ. Bởi vì cô đã có một gia đình nhi thuộc về chính mình, có chồng, có con, có bố mẹ chồng hiền lành và thiện lương.

Cô không còn là cô bé vì nghèo khó rồi bị buộc thôi học trong thôn làng nhỏ nơi núi rừng nữa, cũng không còn là đứa con gái tàng hình trong mắt bố mẹ..Cô là Thư Dao, là một nữ sinh tinh dựa vào cố gắng để đi được đến như bây giờ, là thần tượng có nhiều fan hâm mộ. Cô có người thân mới, bạn bè, đồng nghiệp...Còn bố mẹ ruột thịt gần mười năm không gặp kia, đã không thể tổn thương được cô nữa.

Thư Dao khẽ thở ra một hơi, cô sờ má, nước mắt đã khô. Cô nhìn Khương Tri Ngật bằng ánh mắt áy náy.

Khương Tri Ngật dịu dàng xoa đầu cô, nhẹ giọng nói: “Bây giờ đã có thể nói với anh chuyện gì xảy ra chưa?”

Thư Dao ngẩng người, Khương Tri Ngật dịu dàng nói tiếp: “Anh rất lo lắng cho em.”

Trên mặt Thư Dao hiện lên vẻ áy náy, cô trầm mặt mấy giây, nhẹ giọng nói: “Thật xin lỗi, em chỉ là...”

Khương Tri Ngật yên lặng lắng nghe.

Thư Dao lộ ra nụ cười khổ, nói: “Em chỉ là chưa biết nên nói với anh thế nào thôi.”

Khuong Tri Ngật dịu dàng nói: “Không sao cả, em cứ từ từ nói.”

Thư Dao thở ra một hơi, dường như thấy hết mọi hỗn loạn trong lòng ra ngoài. Cô mấp máy môi, lại cười lần nữa, rồi dùng giọng điệu thản nhiên nói: “Thật ra không có gì phức tạp cả...”

Cô xóa bỏ hình ảnh bố mẹ trong đầu mình đi, nhẹ giọng nói: “Nhà em ở trong một thôn núi nhỏ thuộc tỉnh G thành phố F, trừ bố mẹ em ra thì trong nhà còn hai người em trai.”

Khuong Tri Ngật ừ một tiếng, biểu cảm không có gì khác thường.

Thư Dao: “Nhà của em rất nghèo, em là con lớn, cần phải phụ giúp bố mẹ làm việc đồng áng kiêm việc nhà, còn cả chăm sóc em trai.”

“Em rất thích đi học, còn thi đậu cấp ba tại trường trung học phổ thông ở trấn trên. Nhưng trong nhà không có tiền trả học phí lẫn tiền sinh hoạt, hai em trai của em còn rất nhỏ, tương lai hai đứa cần tiền nhiều hơn, bố mẹ cũng không muốn em đi học cấp ba.”

Thư Dao nhếch môi, “Sau đó em âm thầm lên làm hèm góp tiền, còn nhận được sự giúp đỡ từ thầy cô, sau khi góp đủ tiền thì em đi học cấp ba.”

“Em làm thế bố mẹ cũng không quan tâm, tiền học phí và sinh hoạt phí em có thể tự kiếm được, không cần họ bận tâm. Kết quả là lúc học lớp 11, bọn họ đến bắt em về nhà, anh có biết nguyên nhân vì sao không?” Thư Dao nhẹ giọng hỏi, ánh mắt đầy bình tĩnh.

Tuy Khuong Tri Ngật có xuất thân giàu có, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không biết gì về những người nghèo khổ đói khát ở tầng dưới cùng của xã hội. Thế mà khi đối mặt với câu hỏi của Thư Dao, anh không có cách nào trả lời được.

Khuong Tri Ngật lắc đầu.

Thư Dao cười nói: “Bởi vì ở nhà không ai làm ruộng, không ai chăm sóc em trai.”

Trong mắt Khuong Tri Ngật thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc, mặc dù anh đã nhanh chóng điều chỉnh lại biểu cảm vậy mà vẫn bị Thư Dao nhìn ra.

Những người giống như Khuong Tri Ngật từ nhỏ đã không lo lắng cái ăn cái mặc, sao có thể tưởng tượng được nguyên nhân bố mẹ bắt con gái thôi học chỉ vì không ai làm ruộng, còn cả con trai cần được chăm sóc? So sánh với bố mẹ Khuong, bối cảnh gia đình cô tựa như rất hơi hám bản thiêu, tính cách ích kỷ và mù quáng bị phơi bày hết ra.

So sánh này quá rõ ràng, sắc mặt Thư Dao hơi tái nhợt.

Cô nhẹ nhàng nói: “Thế là em thôi học, tiếp tục lặp lại cuộc sống mười mấy năm. Mỗi ngày làm việc nhà giúp bố mẹ, ở nhà chăm em trai, đút chúng ăn cơm.”

“Sau đó bọn họ cho em ra ngoài đi làm, kiếm tiền về xây nhà cho em trai, cưới vợ cho chúng, đến tuổi thích hợp liền tìm một gia đình gả em đi.”

Về sau, đến cả lễ vật hỏi cưới cũng bị lấy đi cho em trai.

Những lời này Thư Dao không nói ra, nó quá khó chịu. Những chuyện trước đây, những cảnh tượng đó, mỗi một câu một chữ của Thư Dao tựa như đang lặp lại thời khắc khiến cô tuyệt vọng lần nữa.

Cô mạnh mẽ chôn sâu những thứ này vào trong nội tâm, cô cực kỳ khinh thường, dần quên mất chúng. Giờ phút này một lần nữa vạch ra vết sẹo đã sớm khép lại, bày hết từng chuyện từng chuyện khiến cô không chịu nổi lần thống khổ ra trước mặt Khuong Tri Ngật.

Thư Dao cảm thấy ngực có hơi bức bối, cô nhẹ nhàng điều chỉnh hô hấp, trên mặt vẫn cố duy trì nụ cười nhẹ nhõm và bình tĩnh.

Có bố mẹ yêu thương con cái, cũng có bố mẹ nghiêm khắc với con cái... Chung quy họ vẫn yêu thương con mình.

Còn bố mẹ của cô không thương cô. Họ không đánh không mắng cô, nuôi cô lớn lên, chẳng qua chưa từng xem cô là con gái, còn tước đoạt hết mọi quyền lợi làm người như chuyện đương nhiên. thậm chí sau chín năm không gặp mặt, còn tùy tiện đứng ra vạch trần hoàn cảnh gia đình, rắc muối vào vết thương đã sớm khép miệng của cô.

Còn không ngờ, tất cả mọi thương tổn đều do chính họ gây ra cho cô.

Bọn họ thậm chí còn diễn trước ống kính như không có chuyện gì, khóc lóc kể lể, âm thầm chỉ trích cô bất hiểu, nhiều năm rồi không về nhà.

Thật sự là người thân sao... Cô đứng là nhiều năm rồi không về nhà, nhưng nguyên nhân là gì chẳng lẽ bố mẹ cô không biết à?

Thư Dao cảm thấy thật hoang đường, cũng thật mệt mỏi.

Bây giờ cô tựa như đã còi hết mọi lớp ngụy trang, mang vết thương trong lòng ra bày trước mặt công chúng.

Mà người tạo thành cục diện như bây giờ... chính là bố mẹ ruột của cô.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 72

Edit: Mộc Tử Đằng

Sắc mặt Thư Dao bình tĩnh, còn giọng nói thì khẽ run.

Ánh mắt Khương Tri Ngật thay đổi, anh nắm tay cô.

Thư Dao ngẩng đầu, trong mắt có vẻ mờ mịt...Mấy giây sau, cô hoàn hồn lại, kinh ngạc nhìn Khương Tri Ngật.

Trong mắt người đàn ông đầy dịu dàng và bình tĩnh, vẻ mặt mang theo nét bao dung và cưng chiều mà cô quen thuộc, cảm giác lạnh lẽo và cô đơn đang dần tan biến, hai bàn tay lạnh như băng được người đàn ông bao bọc lấy, truyền tới từng làn hơi ấm.

Khương Tri Ngật dịu dàng nói: “Đều đã qua cả rồi Dao Dao...Em còn có anh.”

Thư Dao ngây ngốc nhìn anh, Khương Tri Ngật dịu dàng dẫn dắt: “Chúng ta còn có Hoàn Hoàn. Vừa rồi con thấy em, lúc đi lên lầu vẫn luôn nhìn chăm chăm vào em.”

Sắc mặt Thư Dao hơi biến, đột nhiên phát hiện mình không hề biết con đi lúc nào, lên lầu lúc nào.

Trong mắt cô lộ ra tia ảo não, buồn bực bản thân vì chuyện bố mẹ mà quên luôn cả con.

Quá tệ rồi...cô bất đắc dĩ nghĩ.

Thư Dao nhẹ thở ra một hơi, cười nói với Khương Tri Ngật: “Rất nhiều cô gái ở đó cũng giống em, bố mẹ tự chọn đối tượng, mặc kệ có đồng ý hay không cũng không cách nào từ chối được. Sau khi kết hôn vẫn giúp đỡ nhà như cũ, chăm sóc em trai. Ở quê em những cô gái được sinh ra tựa như đã định sẵn không đáng đồng tiền, giá trị để tồn tại chính là giúp đỡ anh/em trai.”

“Em rất khó chịu.” Thư Dao nhẹ giọng nói: “Cũng rất sợ hãi. Em chưa muốn kết hôn, không muốn bị ép gả cho người đàn ông mà ngay cả bản thân mình cũng không quen biết. Cuộc sống kiểu này khiến em thấy áp lực và tuyệt vọng. Cho nên vào một ngày nào đó trong nhà không có ai, em đã thu dọn hành lý xong trước đó, lúc này lấy hết tiền bản thân tiết kiệm được đi mua vé xe, lên lút rồi đi.”

Nói tới đây, Thư Dao tựa như thờ phào nhẹ nhõm.

Môi Khương Tri Ngật khẽ mở, ôn hòa hỏi: “Khi đó em mới 17 tuổi đúng không?”

Thư Dao ngẩn ra: “Vâng, 17 tuổi.”

Giới thiệu sơ lược về Thư Dao có ghi thời gian xuất đạo là năm 17 tuổi.

Khương Tri Ngật nắm tay cô không lên tiếng, trong đầu không ngừng tưởng tượng ra Thư Dao năm 17 tuổi, làm thế nào mà một thân một mình ôm hành lý rời đi, cố chen chút trên xe lửa để đến thành phố lớn. Ngay cả cấp ba cô còn chưa học xong, gần nửa đời người bị giam cầm ở vùng quê nghèo khó. Khi đó, cô có tâm tình thế nào?

Sợ hãi, bất an?

Khương Tri Ngật nhắm mắt, không dám nghĩ xa thêm nữa. Chỉ cần nghĩ thêm tìm anh sẽ đau đớn.

Thư Dao không chú ý đến tâm tình thay đổi của Khương Tri Ngật, cô nói tiếp: “Sau khi đến thành phố B, em luôn đi làm, miễn cưỡng trang trải được tiền thuê nhà và tiền sinh hoạt. Sau đó trời xui đất khiến thế nào được công ty giải trí đang quản lý em nhìn trúng, rồi ký hợp đồng thành nghệ sĩ.”

Nói đến đây, trên mặt Thư Dao lộ ra nụ cười...ký hợp đồng thành nghệ sĩ đã hoàn toàn thay đổi cuộc đời cô. Về sau, cô trải qua nhiều khó khăn và đau khổ nhưng cũng thật ý nghĩa, cô hoàn toàn không thấy buồn phiền hay khổ sở.

Thành danh, nổi tiếng, kiếm được nhiều tiền...Tiếp đó gặp được Khương Tri Ngật, quen biết anh, mang thai, sinh con rồi kết hôn.

Nét mặt Thư Dao mang theo chút ý cười, Khương Tri Ngật thờ phào nhẹ nhõm, mang về mặt cổ vũ nhìn cô.

Giọng nói Thư Dao cũng không còn căng thẳng như vừa rồi nữa, cô nói: “Sau khi bước vào giới giải trí, em đã không còn liên lạc về nhà nữa. Bố mẹ

cũng chưa từng gọi điện cho em. Hai năm đầu, em không kiếm được tiền, mỗi ngày đều bốn ba ở khắp các phim trường đóng vai quần chúng hoặc thể thần. Cho tới sau này bất ngờ nổi tiếng, đạt được doanh thu phòng vé cao, bọn họ vẫn không liên lạc với em như cũ.”

Chỉ mấy câu ngắn ngủi và giọng điệu hời hợt của Thư Dao, thế mà Khương Tri Ngật lại hiểu được trong đó chứa đựng bao nhiêu nước mắt và mồ hôi.

“Ừm, sau đó thì thế nào?” Anh dịu dàng hỏi.

Thư Dao đến gần, rúc vào người anh. Khương Tri Ngật giơ tay lên ôm bả vai cô.

“Từ khi thành danh, mỗi năm em đều gửi một khoảng tiền về nhà. Bình thường do Hiểu Hiểu và Trần Băng giúp em chuyển tiền.”

Thư Dao không cần giải thích, Khương Tri Ngật đã biết mục đích cô làm vậy. Dao Dao của anh vẫn hiền lành, có chủ kiến. Thu nhập của mình tính cao bao nhiêu hiển nhiên Khương Tri Ngật rất rõ. Mặc dù Thư Dao và bố mẹ nhiều năm không liên lạc nhưng cũng không xóa bỏ được sự thật mười mấy năm họ dưỡng dục cô.

Tình thân lạnh nhạt là một chuyện, chuyện phụng dưỡng cơ bản nhất đã là chuyện khác.

Khương Tri Ngật hôn lên trán cô, không nói gì.

Thư Dao khẽ thở ra một hơi, cười nói: “Từ khi em rời quê đến giờ...”

Thư Dao cẩn thận tính toán, “Đã chín năm lẻ hai tháng rồi.”

“Em đã chín năm lẻ hai tháng không gặp mặt bố mẹ và hai em trai. Cũng chưa từng gọi điện về, mối liên lạc duy nhất chính là số tiền cố định gửi định kỳ mỗi năm.”

Khương Tri Ngật nhẹ ừ một tiếng.

“Tura hôm nay, trên mạng đột nhiên xuất hiện video phỏng vấn họ,” giọng nói Thư Dao đầy châm chọc, “Trong video, bọn họ bảo rất nhớ em, nói từ khi em thành danh cũng không về nhà thăm họ.”

Mày Khương Tri Ngật nhú càng chặt, anh không lên tiếng.

Thư Dao cười cười, “Lời nói rất chân thành khản tiết, nước mắt rung rung. Nếu em không phải là con gái của họ có lẽ cũng bị đáng về đáng thương này lừa gạt.”

Cô thở dài, vẻ mặt không biết làm sao, còn mang theo nét buồn buồn. Tiếp theo khôi phục lại như thường, cô bình tĩnh nói: “Video đăng lên không lâu đã lên hot search. Hơn một nửa bình luận đều chỉ trích em bất hiếu, còn nửa lại ủng hộ em, bảo em không phải là người như vậy.”

Khương Tri Ngật cười nói: “Một nửa ủng hộ em? Ừm, làm tốt lắm, họ rất tinh mắt.”

Thư Dao cũng cười, Khương Tri Ngật hôn lên tóc cô, dịu dàng nói: “Được rồi, chuyện tiếp theo cứ giao cho anh giải quyết.”

Thư Dao yên lặng hai giây rồi lắc đầu nói: “Không được... để tự em làm.”

Khương Tri Ngật kinh ngạc, Thư Dao ngồi thẳng người lên hôn anh một cái, ánh mắt cong cong, nói: “Để em tự giải quyết.”

“Cảm ơn anh, Tri Ngật.” Cô dịu dàng nói.

Trước đây cô giấu giếm chuyện gia đình với Khương Tri Ngật vì cô thật sự không liên lạc gì với người nhà, cái gọi là bố mẹ ngoại trừ có quan hệ máu mủ ra, còn lại quan hệ của họ còn kém hơn cả đồng nghiệp thông thường. Cô rời nhà nhiều năm mà không bao giờ quan tâm hỏi han cô. Trong lòng Thư Dao đã không còn tình thân cũng không cần phải giới thiệu với Khương Tri Ngật.

Còn một nguyên nhân khác... là Khương Tri Ngật quá tốt. Anh tốt đến mức Thư Dao không có can đảm nói cho anh nghe chuyện gia đình mình. Trước năm 17 tuổi ấy, khiến cô không thể thoát khỏi nỗi bất an và cô độc, thường xuyên khiến cô không có cảm giác an toàn. Khương Tri Ngật có nhân cách tốt đẹp biết bao, hoàn cảnh gia đình của anh ảm áp hòa thuận... điều này thường xuyên nhắc nhở Thư Dao giữa hai người có chênh lệch và bất đồng thế nào.

Ngoại trừ thân phận người nổi tiếng chói mắt ra, bọn họ không hề xứng đôi, đây là ngọn nguồn khiến Thư Dao không thấy an toàn.

Đến hôm nay, bố mẹ bao năm không gặp đột nhiên xuất hiện, trải qua nỗi thống khổ khi nhớ lại và suy nghĩ kỹ, cô như trút được gánh nặng. Không còn giấu giếm nữa, rốt cuộc cũng xóa bỏ hết những người những chuyện ảm nấp trong lòng khiến cô không vui vẻ ra khỏi cuộc đời mình.

Trong quá trình cô kể lại, vẻ mặt Khương Tri Ngật vẫn thủy chung dịu dàng và bao dung, không có gì khác thường.

Rốt cuộc cô cũng không cần vì gia đình mình mà không tin tưởng vào tình cảm, còn giữ lấy mối hoài nghi.

Về mặt Khương Tri Ngật dịu dàng, anh nói: “Được rồi, em tự giải quyết vậy.”

Không hỏi, không nghĩ ngợi, cô nói gì anh cũng đồng ý cái đó.

Hốc mắt Thư Dao nóng lên, cô nhào vào lòng anh. Khương Tri Ngật ôm cô, đỡ khóc đỡ cười, cảm giác như áo sơ mi sắp ướt nữa rồi.

Trong lòng cô tựa như có một tảng đá, từ khi con ra đời, rồi kết hôn với Khương Tri Ngật. Tảng đá này đã nhỏ đi rất nhiều, còn bây giờ, cô phát hiện ra tảng đá này tựa như không còn nữa, tâm tình của cô thoải mái và vui vẻ mà từ trước nay chưa từng có.

...

Thư Dao chôn đầu trong lòng Khương Tri Ngật không nhúc nhích, Khương Tri Ngật dịu dàng vỗ về lưng cô. Kết quả là một lúc sau, anh phát hiện có gì đó lạ lạ. Lúc Thư Dao khóc hai bả vai sẽ run rẩy, còn có tiếng nghẹn ngào khe khẽ. Nhưng bây giờ, Thư Dao nằm trong ngực anh không nhúc nhích gì.

Khương Tri Ngật suy ngẫm hai giây, chợt bật cười.

Thư Dao đã ngừng khóc, buồn bực giả vờ làm con rùa đen. Lúc này không còn bí mật gì nữa, cô bất giác cảm thấy rất áy náy và xấu hổ.

Sao cô lại yếu đuối như thế chứ! Còn thương tâm vì bảy tám năm không liên lạc với bố mẹ...

Thời gian đã qua rất lâu, Khương Tri Ngật ôm cô ngồi trên ghế trong phòng ăn một hồi, sau đó nâng mặt cô lên, bắt đầu dĩ cười nói: “Em muốn ấp trứng trong lòng anh hả?”

Thư Dao đỏ mặt, úp mồm nói: “Ủm, ừm...”

Khương Tri Ngật mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Thật không?”

Thư Dao mờ mịt hỏi: “Gì ạ?”

Khương Tri Ngật đến gần, hôn lên môi cô rồi nói: “Hoành Hoành đã một tuổi, có thể có thêm em trai hoặc em gái được rồi.”

Một giây sau mặt Thư Dao đỏ hồng, Hoành hốt ôm lấy cổ anh, nhanh chóng bị hôn đến mức không thở nổi.

Giọng nói Khương Tri Ngật trầm thấp: “Có muốn không em?”

Thư Dao choáng váng không biết trời đất đáp: “Nghe lời anh.”

Khương Tri Ngật hôn càng dịu dàng hơn, khích lệ nói: “Thật ngoan ngoan.”

...

Cuối cùng Thư Dao bị Khương Tri Ngật ôm lên, hai người náo loạn trong phòng một lúc, Thư Dao đỏ mặt thở mạnh ngồi dậy, cúi đầu sửa sang lại quần áo xóc xếch.

Quần áo trắng thơm đã bị nhào nặn đến nhăn nhúm, cơ hồ muốn vén lên đến ngực, lộ ra vòng eo thon nhỏ, váy cũng vị kéo đến tận đầu gối.

Cô luống cuống tay chân mặc váy, kéo áo. Sau đó ho nhẹ một tiếng, bình tĩnh nói: “Em, em đi nhìn con chút.”

Khương Tri Ngật cười: “Được.”

Thư Dao vội nhìn anh, đôi mắt xinh đẹp của Khương Tri Ngật chứa ý cười, môi hơi cong.

Thư Dao nhanh chóng dời tầm mắt, vừa đi vừa thấy đỡ khóc đỡ cười: Lòng cô bình tĩnh đến thế à? Còn lớn gan như thế? Vừa rồi suýt nữa đã đốt lửa với Khương Tri Ngật rồi.

Không thể nhìn vào mắt anh, không thể nghe giọng nói của anh, nếu không xem chừng tối nay họ thật sự sinh em trai em gái cho Hoành Hoành ý chứ.

Thư Dao buồn cười, tăng nhanh bước chân vào phòng con.

....

Cậu nhóc có vẻ mất hứng, ngồi trên thảm, khuôn mặt nhỏ bé không cười, bảo mẫu trên thế nào cũng không lên tiếng. Thư Dao vừa vào, thấy cậu nhóc thế này liền đau lòng. Cô bỏ mặc con lâu như thế.

Cậu nhóc vừa thấy cô, ánh mắt sáng lên lập tức gọi hai tay lên gọi: “Mẹ, mẹ!”

Thư Dao cúi người bế nó lên, hôn lên khuôn mặt mũm mĩm một cái, cậu nhóc cũng học theo, chụt chụt hôn cô vài cái.

Thư Dao đau lòng không thôi, chơi với con một lúc lâu, chờ đến giờ đi ngủ, mới dỗ dành nó ngủ. Chuyện bố mẹ của cô vẫn chưa giải quyết, tối nay



không thể ôm con về phòng bên ngủ được.

Chờ cho con ngủ xong, cô mới rón rén rời đi.

...

Sau khi Thư Dao quay lại, Khương Tri Ngật đã tắm xong. Thư Dao ôm anh từ phía sau, tóc anh còn chưa khô, nước nhỏ giọt lên tay cô.

Khương Tri Ngật xoay người lại, vội lau tóc vài cái, ôm cô.

Thư Dao không lên tiếng, Khương Tri Ngật dịu dàng nói: “Nước trong phòng tắm đã chuẩn bị xong rồi, bây giờ em nên thả lỏng chút.”

Thư Dao ngẩng đầu cười nói: “Vâng ạ!”

Nói xong liền chuẩn bị bước vào phòng tắm, Khương Tri Ngật chợt kéo tay cô, dưới chân Thư Dao lảo đảo, lần nữa ngã nhào vào lòng anh.

Cô trừng mắt nhìn.

Khương Tri Ngật hôn lên môi cô, nói: “Cho dù có chuyện gì cũng không được giấu anh.”

Thư Dao chớp chớp mắt nói: “Vâng ạ.”

Khương Tri Ngật xoa tóc cô, “Có gì cần anh giúp cũng không được giấu.”

Ánh mắt Thư Dao cong cong, “Vâng!”

“Đi đi.” Khương Tri Ngật vỗ vỗ mông cô, mặt Thư Dao nóng lên, đi vào phòng tắm.

Nước ấm vừa phải, do ngâm trong nước ấm nên mặt cô cũng đỏ bừng, thân thể thả lỏng tựa vào bồn tắm. Nhắm mắt nghỉ ngơi, không nghĩ đến chuyện khác. Thân thể và thần kinh được buông lỏng.

Mười mấy phút sau, cô mở mắt ra, bắt đầu nhớ lại mọi chuyện xảy ra vào hôm nay. Suy nghĩ kỹ càng một lượt từ nội dung cuộc gọi điện của Trần Băng cho đến những bình luận mà cô đã đọc được trong video trên mạng.

Lúc thân thể được thả lỏng, suy nghĩ cũng rất rõ ràng. Chờ cô đi ra khỏi bồn tắm, trong lòng đã có ý tưởng cơ bản.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đào* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 73

Edit: Mộc Tử Đăng

Trong một đêm, fan hâm mộ của Thư Dao và cư dân mạng không ngừng vào xem weibo của cô và công ty quản lý, điều đặc biệt ở đây là Thư Dao lần công ty quản lý không hề trả lời lại.

Những cư dân mạng đứng về phía Thư Dao bắt đầu nảy sinh nghi ngờ, bởi vì họ thấy chuyện này thật ra cũng không phức tạp lắm! Nếu là giả thì trực tiếp bác bỏ tin đồn là được! Nhưng Thư Dao không hề có động thái gì... Không thừa nhận cũng không phủ nhận. Điều này khiến dư luận nhanh chóng mang đến những hướng bất lợi cho cô, vị trí hot search vẫn giữ vững, các tài khoản marketing liên tục đăng bài, duy trì độ hot. Tin cô mang thai đầy sóng gió vào năm ngoái cũng liên tục bị lôi ra phân tích, tin tức hôn nhân của cô và Khương Tri Ngật cũng giống vậy bị bóp méo tung tin vịt, những hành động này chỉ để chứng minh cô bất hiếu, sói mặt trắng, có nhân phẩm kém...

Còn không biết người nào tìm được một đoạn phim thuộc tin tức giải trí từ trong góc xó xỉnh nào đó, bày tỏ một bài tràng giang đại hải, nói Thư Dao từ khi xuất đạo đến giờ vẫn giả vờ làm bạch phú mỹ, lừa dối người xem, nói dối thành tính. Những lời dự đoán và phân tích lung tung, khiến người xem hoa mắt, thật thật giả giả, hoàn toàn không phân biệt được. Sự yên lặng của Thư Dao cũng làm cho mọi lời đồn đãi và dự đoán xuất hiện nhanh hơn, cán cân của dư luận cũng nhanh chóng bị nghiêng về phía mặt đối lập...

Cũng trong cùng lúc này, bố mẹ Thư Dao lại tiếp nhận phỏng vấn lần nữa, trong đoạn video, hai vị người già mặt đầy nếp nhăn, bàn tay nhăn nheo chạy sắn lần nữa đánh sâu vào tim người xem, nội dung phỏng vấn vẫn giống như trước, vẫn mơ hồ bày tỏ Thư Dao nhiều năm rồi chưa về nhà lần nào, từ sau khi thành danh thì vứt bỏ bố mẹ già ở nhà chờ tin tức, những chuyện còn lại không hề đề cập đến.

....

Sau khi Thư Dao rời giường, cô lên mạng nhìn lướt qua, rồi không thèm để ý tới nữa. Khương Tri Ngật vẫn không hỏi cô, hai người cứ như ngày thường ăn sáng với con, đi tản bộ trong vườn hoa, phơi nắng, đến trưa, Hiểu Hiểu gọi đến, Thư Dao cầm điện thoại qua một bên nghe máy, nói: “Đã lấy xong chưa?”

Hiểu Hiểu: “Vâng, đã in xong rồi chị.”

Thư Dao dịu dàng nói: “Làm phiền em rồi.”

Hiểu Hiểu ngẫm nghĩ, vẫn không nhịn được hỏi: “Chị Thư Dao, chị định làm gì vậy ạ? Chị muốn em tra lại lịch sử chuyển tiền cho bố mẹ của chị để làm gì vậy?”

Thư Dao nói: “Làm chứng cứ.”

Hiểu Hiểu không hiểu lắm: “Chứng cứ?”

Thật ra Hiểu Hiểu cũng thấy chuyện này khó giải quyết, bố mẹ Thư Dao tuyên bố rất thông minh: Từ đầu tới cuối không hề đề cập đến việc Thư Dao chuyển tiền cho họ mỗi năm, mà chỉ chỉ trích cô chưa bao giờ về nhà thăm hỏi bố mẹ.

“Không trở về nhà thăm hỏi bố mẹ” chuyện này đặt trên người của người bình thường thì không có ảnh hưởng gì, nhưng là minh tinh thì khác, loại chuyện hiểu thuận thế này liên quan đến nhân phẩm, một khi xác định là sự thật sẽ mang đến những ảnh hưởng trái chiều cho minh tinh, kể cả khi việc này có thể không phải là một vấn đề nghiêm trọng. Hơn nữa bây giờ là thời đại internet, chỉ cần có tiền đã có thể vấy lên một màn gió tanh mưa máu trên mạng, thuê thủy quân, mua hot search, mua tài khoản marketing, không ngừng chi tiền đã có thể đảo ngược scandal từ giả thành thật, chân tướng và tin vịt làm xáo trộn mọi thứ, muốn phân biệt đúng sai cũng khó khăn. Hơn nữa, phần lớn cư dân mạng chỉ xem náo nhiệt, không có nhiều người quan tâm chân tướng là gì.

Chỉ cần chắc chắn Thư Dao nhiều năm rồi không về nhà, không liên lạc, hay thăm hỏi bố mẹ, chỉ bấy nhiêu thôi mặc kệ cô có những lý do khác, cũng không thể thuyết phục được công chúng. Và lại người sắp đặt để bố mẹ cô đứng ra bêu xấu cô khẳng định cũng không dễ dàng để cô làm sáng tỏ.

Giải thích còn chưa loại bỏ được... giống như mọi con đường đều bị chặn lại. Hiểu Hiểu thấy phức tạp, cho dù họ có đưa ra bảng kê chuyển khoản với con số kékéchù của Thư Dao hàng năm cũng không thấy có lợi ích gì nha.

Thư Dao mở hộp thư, kiểm tra bảng kê chuyển tiền mà Hiểu Hiểu gửi tới, gật đầu nói: “Ừm.”

Hiểu Hiểu há miệng, còn muốn hỏi nữa. Chợt cô ấy nhận ra Thư Dao không lo lắng gì mấy, làm việc với nhau nhiều năm đã hình thành sự ăn ý, để cô ấy không cần nghĩ lung tung nữa, cô ấy đáp: “Vâng chị còn cần em làm gì nữa không?”

Thư Dao cười nói: “Không còn, cảm ơn em.”

Hiểu Hiểu lúng túng, hai người nhanh chóng tắt máy.

...

Trôi qua một ngày, công chúng vẫn chưa thấy Thư Dao trả lời. Vào buổi tối, Trần Băng không nhịn được điện thoại cho cô.

Trần Băng cau mày nói: “Em nghĩ đến đâu rồi? Đã nghĩ ra cách giải quyết chưa?”

Thư Dao mới vừa mở miệng thì Trần Băng lập tức cắt đứt lời cô: “Không cần đợi thêm gì nữa, cứ dựa theo cách giải quyết trước kia của chúng ta đi.”

Thư Dao không lên tiếng, Trần Băng nói: “Anh lập tức sai người liên lạc với bố mẹ em, lặng lẽ thương lượng. Bất luận họ ra điều kiện gì cũng đáp ứng hết. Những thứ trên weibo thì công ty chi tiền xử lý, việc khẩn cấp trước mắt là chặn miệng bố mẹ của em lại, cắt đứt ngọn nguồn mọi lời đồn.”

Như vậy chuyện sau này mới dễ làm hơn. Cố gắng cúi đầu, không làm âm ỉ chính là cách giải quyết scandal lẫn lờn đồn, hạ độ hot của việc này xuống mức thấp nhất, xử lý lặng yên không một tiếng động... đây là chiêu thức giải quyết scandal thường xài nhất trong giới giải trí.

Thư Dao yên lặng hai giây, nói: “Lần này giải quyết xong còn lần sau thì sao?”

Trần Băng sừng sốt nói: “Lần sau?”

Giọng nói Thư Dao bình tĩnh: “Những năm gần đây số tiền mà em cho họ đủ để sống được mấy đời. Từ lúc em ra đời cho đến khi rời đi họ chưa từng nghĩ đến đứa con gái này, bây giờ đột nhiên xuất hiện, diễn màn tình cảm với em trước mặt công chúng, anh nói xem là vì điều gì?”

Điều này không khó đoán, Trần Băng nói: “Vì lòng tham.”

Thư Dao khẽ thở dài nói: “Đúng vậy, là lòng tham không thể thỏa mãn được.” Họ chưa từng yêu thương Thư Dao như con gái, tước đoạt quyền lợi được học tập của cô, vì cô làm lên kế hoạch hoàn hảo cho cái chuyện gọi là hôn nhân trong đời người, sau này khi cô thành người có tiền, đã cố gắng thực hiện nghĩa vụ cấp phí phụng dưỡng cao ngất cho họ. Nhiều năm thế, số tiền đó đủ để bố mẹ và hai em trai của cô sinh hoạt thoải mái.

Chỉ cần Thư Dao tự kiểm được tiền thì sẽ không cắt phí phụng dưỡng kékéchù của họ... Nhưng bọn họ vẫn chưa thấy đủ.

Thư Dao cũng không quan tâm cuộc sống ở quê của bố mẹ và em trai mình thế nào, cũng không cố tình tìm hiểu. Tốt hay xấu không liên quan đến cô, cô chỉ cần tận lực thực hiện nghĩa vụ của mình. Còn bố mẹ cô chưa từng tìm hiểu cuộc sống hiện tại của cô trong giới giải trí, liệu có hay biết cô đã kết hôn sinh con không, những chuyện này dường như họ không quan tâm đến.

Còn bây giờ, hiển nhiên họ đã biết. Là trong lúc vô tình biết được hay có người nào đó có lòng hảo tâm cố ý nói với họ? Quê cô cách thành phố B rất xa, Thư Dao sẽ không tin bố mẹ mình tựưng từ quê lên, còn tìm truyền thông tiếp nhận phỏng vấn.

Chẳng qua chỉ là lòng tham mà thôi, muốn lấy từ trên người cô, hoặc là ở chỗ người nào đó có thể tìm được lợi ích nhiều hơn mà thôi.

Thư Dao là đại minh tinh, người người đều biết người nổi tiếng kiếm được nhiều tiền. Nếu đã động lòng tham, không tiếc tổn thương đến cô, lấy sự nghiệp ra uy hiếp cô, chẳng lẽ không có lần sau?

Trần Băng không nói nữa, thật ra anh ta đã nghĩ tới chuyện này. Nhưng bây giờ còn có thể làm gì? Ngoại trừ việc âm thầm thương lượng với bố mẹ Thư Dao ra, lạng lẽ đưa họ đi, phong tỏa tin tức trên mạng thì còn có biện pháp nào khác ư?

Thư Dao nói: “Trần ca, không cần liên lạc với họ. trước đây em không liên lạc với họ, bây giờ cũng thế, tương lai cũng sẽ giống vậy.”

Lời này có vẻ kỳ quặc, Trần Băng cau mày nói: “Em có ý gì? Em muốn làm gì?”

Thư Dao bình tĩnh nói: “Em sẽ không gặp mặt bọn họ, sẽ không thỏa hiệp, cũng không cần thương lượng với họ.”

Cô kiên quyết như thế làm Trần Băng thấy kỳ lạ trong lòng, anh ta mơ hồ nhận ra gì đó, băng vào nhiều năm kinh nghiệm làm quản lý trong giới giải trí, anh ta cảm thấy nguy hiểm.

“Em muốn làm gì vậy?” Trần Băng hỏi.

Thư Dao: “Trần ca, anh cho em thêm chút thời gian nữa.”

Trần Băng hít sâu một hơi: “Em...”

Thư Dao không lên tiếng, trong điện thoại chỉ có hô hấp của hai người vang lên. Qua một lúc lâu, Trần Băng nói: “Hai ngày, anh chỉ có em nhiều nhất thêm hai ngày. Nếu vẫn không có cách như cũ, chúng ta sẽ liên lạc với bố mẹ em.”

Thư Dao: “Được ạ.”

Cúp máy, cô khẽ thở ra một hơi nhẹ nhõm, đứng trong sân mà cảm giác tay chân đều lạnh lẽo, cô không nhận được ôm bả vai. Mấy giây sau, phía sau truyền đến tiếng bước chân, bả vai được khoác lên chiếc áo, cô quay đầu lại, sắc mặt Khương Tri Ngật dịu dàng còn mang theo chút bất đắc dĩ, nói: “Buổi tối nhiệt độ thấp, sau này không nên ra ngoài gọi điện.”

Thư Dao khoác áo của anh, không nhận được rút vào lòng anh, mềm giọng nũng nịu nói: “Trong sân yên tĩnh mà... lạnh chút cũng dễ suy nghĩ hơn.”

Đây là lý do gì thế? Khương Tri Ngật biết rõ là lý luận hoang đường thế mà vẫn không có cách nào với cô. Chỉ thuận theo nói: “Ừm, vậy mặc nhiều thêm chút.”

Thư Dao cười híp mắt: “Vâng.”

Khương Tri Ngật không nhận được chống lên trán cô, Thư Dao híp mắt cười, không né tránh.

...

Sau khi vào nhà, cô vội ôm con hôn mấy cái, rồi về phòng. Khương Tri Ngật biết mặc dù bề ngoài cô trông bình tĩnh, trên mặt lộ vẻ tươi cười nhưng trong lòng vẫn luôn suy nghĩ đến chuyện bố mẹ. Tối qua tuy ngủ sớm vậy mà sáng sớm trời còn chưa sáng cô đã thức, luôn ở trong thư phòng, cho đến lúc ăn sáng mới đi ra.

Thư Dao đã nói muốn tự mình giải quyết vậy anh chỉ cần tin tưởng cô... không có lý do gì, vì bọn họ là vợ chồng, Khương Tri Ngật có một sự tín nhiệm vô điều kiện với Thư Dao.

...

Thư Dao ở trong thư phòng, lúc rời quê đi cô có mang theo một túi hành lý nhỏ, bên trong cái túi có chứa quần áo và sách vở cấp ba, cùng một tấm hình.

Là ảnh gia đình, chụp lúc em trai nhỏ nhất của cô ra đời, bố mẹ dẫn họ đi chụp. Trong ấn tượng của Thư Dao, trong album của gia đình, hình của cô hình như chỉ có mỗi tấm này, hoặc do thời gian quá lâu nên cô cũng quên mất.

Túi hành lý đã rất cũ kỹ, trước kia có giặt mấy lần nhưng để lâu nên tản ra mùi mốc nhàn nhạt.

Thư Dao nghiêm túc nhìn tấm ảnh kia, cố gắng ghép người trong hình và người trong video trên weibo lại với nhau.

Nhưng cô đã thất bại, trong lòng của cô, bố mẹ dường như trở nên khác biệt. Lúc thì cau mày dẫn cô từ trường về, lúc thì bày tỏ nhớ cô ở trong đoạn video...

Cô cố gắng nhớ lại hình ảnh tuổi thơ của mình, muốn tìm chút manh mối bố mẹ yêu thương vui vẻ với cô. Mãi đến khi Khương Tri Ngật gõ cửa, nhắc nhở cô đã trễ rồi nên đi nghỉ ngơi, những hình ảnh đó vẫn làm cô thấy khổ sở và thất vọng không ngừng.

Thư Dao nhìn Khương Tri Ngật, môi hơi giật giật, cô cố kéo ra một nụ cười, “Được rồi, em đến ngay.”

Khương Tri Ngật ôn tồn đáp: “Không cần vội.”

Thư Dao gạt đầu, cửa nhẹ nhàng bị đóng lại. Cô cúi đầu thu dọn đồ đạc trên bàn, bỏ sách vở và tấm ảnh vào túi hành lý, ánh mắt nhìn lướt qua quần áo cô mặc lúc mười mấy tuổi, cuối cùng kéo dây kéo, đưa hành lý cho bảo mẫu, nặng nề thở ra một hơi nói: “Giúp tôi bỏ vào kho nhé, cảm ơn.”

Bảo mẫu không nghi ngờ, mang túi đi xuống.

Thư Dao rời khỏi thư phòng trước, gửi một tin nhắn cho Trần Băng.

Trần ca, em đã nghĩ xong rồi, ngày mai sẽ làm sáng tỏ.

Thời gian không còn sớm nữa, cô ngừng đầu nhìn đồng hồ, sau đó khóa máy quay về phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 74

Edit: Mộc Từ Đăng

Buổi sáng ngày hôm sau, trong điện thoại Trần Băng kinh ngạc nói: “Cái gì! Em muốn trực tiếp đáp trả?”

Thư Dao nói: “Vâng, trực tiếp đáp trả. Giải đáp tất cả nghi ngờ của mọi người, công bố toàn bộ quá khứ và hoàn cảnh gia đình em, bao gồm cả những chuyện mà bố mẹ giấu giếm.”

Trần Băng mất một lúc không phản ứng kịp, qua mấy giây sau anh ta kinh ngạc hỏi: “Thư Dao, em điên rồi sao?”

Thư Dao bình tĩnh đáp lời: “Em không hề, Trần ca, em đã nghĩ kỹ rồi.”

Đúng là Trần Băng có nghĩ tới chuyện khác, anh ta hỏi: “Em đã nghĩ kỹ đến kết quả chưa?”

Thư Dao: “Đã suy nghĩ qua rồi.”

Trần Băng yên lặng mấy giây mới nói: “Em làm như vậy dẫn tới hậu quả là em đứng đối lập với bố mẹ em trước mặt công chúng, em có biết không hả?”

Trần Băng không biết Thư Dao có tình cảm thế nào với bố mẹ, nhưng từ góc độ của anh ta, nhiều năm rồi bố mẹ cô đối xử với cô như thế mà hằng năm cô vẫn gửi đều đặn tiền phụng dưỡng cao gấp mười mấy lần người bình thường cho họ. Anh ta cứ nghĩ là Thư Dao không nỡ.

Thư Dao nói: “Em biết ạ.”

Trần Băng vẫn không cách nào tin tưởng vào quyết định của cô, do dự nói: “Em...”

Thư Dao không nói gì. Trần Băng nhú mày, “Em là nhân vật của công chúng, nếu tương lai có hối hận cũng không cách nào cứu vãn được.”

Từ khi chuyện này bị lộ ra, Thư Dao không đi liên lạc với bố mẹ mình, mà định trực tiếp thẳng thắn với công chúng mọi việc về quá khứ và hoàn cảnh gia đình, trong mắt công chúng điều này tương đương với việc đối lập với chính bố mẹ ruột, cũng gián tiếp vạch rõ mối qua hệ giữa hai bên.

Trần Băng sợ Thư Dao vì nhất thời xúc động nên mới đưa ra quyết định như thế này, dù gì trong nước người người đều coi trọng ‘trên đời không có bố mẹ nào có lỗi’, Thư Dao lại là người nổi tiếng, cứ công khai đối lập với bố mẹ như thế là chuyện hiếm thấy trong giới giải trí. Trần Băng cũng không đoán được phản ứng của công chúng là ủng hộ hay phản đối nữa.

Hơn nữa... Thư Dao chịu đoạn tuyệt quan hệ với bố mẹ của mình sao?

Trần Băng không nói thêm gì, có hơi rồi.

Thư Dao cũng yên lặng mấy giây, cô nói: “Trần ca, không phải tự dung em đưa ra quyết định này. Suy nghĩ này đã xuất hiện từ lúc em xem video phỏng vấn bố mẹ em rồi.” Chẳng qua cô vẫn lưỡng lự chưa đưa ra quyết định mà thôi.

Trần Băng kinh ngạc vô cùng, rốt cuộc cũng hiểu được vì sao cô luôn kiên quyết không chịu âm thầm ‘hòa giải’ với bố mẹ mình, thậm chí còn trở mặt. Hóa ra nguyên nhân là vì từ khi bắt đầu cô đã không nghĩ tới chuyện muốn dính dáng gì tới bố mẹ nữa, chẳng qua xem như là người thân nên cô cần thời gian sắp xếp lại mối quan hệ này.

Trần Băng tôn trọng quyết định này của Thư Dao nhưng vẫn không khỏi lo lắng.

“Theo như tình huống trước mắt mà nói, phía chúng ta có thể trực tiếp đáp lại tuy nhiên điều này rất mạo hiểm, “Trần Băng nói tiếp, “Hiệu quả không nhất định tốt như mong đợi được.”

Dẫu sao phần lớn mình tính có gặp chuyện thế này sẽ lựa chọn phương án xử lý khiêm tốn. Còn Thư Dao lựa chọn để dư luận lên men, đẩy lòng hiếu kỳ của công chúng lên đỉnh cao nhất, khi đó mới đứng ra tuyên bố sự thật, bao gồm cả những việc mà bố mẹ cô giấu giếm. Trong mấy phút đó, Trần Băng nhanh chóng phân tích suy nghĩ của cô một lần, và phát hiện ra dù nó rất mạo hiểm cũng chưa chắc sẽ thất bại.

Tuy nghĩ là thế nhưng Trần Băng không cách nào hạ quyết tâm được.

Thư Dao như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng anh ta, thanh âm ôn hòa, bình tĩnh thoải mái nói: “Hiệu quả có tốt hay không không nằm trong phạm vi cân nhắc của chúng ta.”

“Em đáp trả lại chẳng qua muốn nói sự thật liên quan đến gia đình em với công chúng mà thôi. Còn quyền lựa chọn nằm trong tay công chúng, cuối cùng sẽ tin ai tùy ở họ. Em đã 26 tuổi rồi, mặc dù đối với nữ mình tính thì độ tuổi này không lớn. Tuy vậy, điều cuối cùng trợ giúp em đi tới vị trí cao hơn là tác phẩm và thực lực. Hình tượng đúng là rất quan trọng, nhưng sau khi kết hôn em lại phát hiện nó cũng không trọng yếu đến thế.”

Trần Băng khẽ cau mày nghe cô giải thích.

“Chúng ta không cách nào thay đổi quá khứ, còn bây giờ, em không muốn dựa vào hình tượng nữ thần để thu hút sự chú ý của fan lẫn mọi người nữa, không muốn vì hòa theo sở thích của đại chúng rồi tận lực tạo nên dáng vẻ một người hoàn mỹ.”

“Em muốn quay về làm diễn viên theo đúng nghĩa, dùng tác phẩm để nói chuyện, không muốn đeo bất kỳ hình tượng giả tạo nào lên người mình nữa.”

Trần Băng luôn lắng nghe cô nói, chờ cho cô nói xong, yên lặng vài giây thì anh ta bình tĩnh nói: “Em khẳng định thế, tương lai nếu em dựa vào tác phẩm cũng có thể khiến độ hot đi xuống thì sao?”

Câu hỏi của Trần Băng rất sắc bén và trực tiếp, Thư Dao không thấy hoảng hốt chút nào, trong giọng nói mang theo ý cười, nói: “Không, em không khẳng định được.”

Trần Băng sùng sốt, Thư Dao tiếp tục nói: “Nhưng em không lo lắng. Trần ca, bây giờ em không còn lo lắng bỗng nhiên một ngày nào đó không còn nổi nữa, cái em muốn công chúng nhìn thấy là tác phẩm của em, là thành tựu em đạt được trong sự nghiệp chứ không phải là cuộc sống riêng tư hoặc những scandal không quan trọng làm ảnh hưởng đến công việc, phù nhận mọi cố gắng của em.”

Trần Băng ngạc nhiên nói: “...Bây giờ em thật sự muốn làm thế?”

Thư Dao thần nhiên nói: “Vâng.”

Trần Băng: “Em không sợ vì công khai đáp trả mà đất tội với fan, ảnh hưởng đến hình tượng, bị người xem vứt bỏ sao?”

Thư Dao cười nói: “Không sợ.”

Lần này Trần Băng yên lặng một lúc lâu, dường như cũng bật cười, anh ta nói: “Sau khi kết hôn, em thật sự thay đổi rất nhiều.”

Thư Dao ngó ra: “Phải không?”

Trần Băng ừ một tiếng, Thư Dao cười nói: “Ồ..đại khái là gia đình cho em sức mạnh và chỗ dựa vững chắc.”

Trần Băng bị cô chọc cười, dĩ nhiên cũng thành công thuyết phục được anh ta, “Bên này anh sẽ bàn bạc lại, em viết nội dung đáp trả trước rồi gửi anh xem. Anh sẽ đưa cho phòng quan hệ xã hội chỉnh sửa, sau khi làm xong sẽ gửi lại cho em, xác định thời gian rồi em đăng lên, công ty sẽ lo những việc còn lại.”

Thần kinh Thư Dao căng thẳng, nói: “Được!”

...

Nửa tiếng sau, Thư Dao soạn xong bài đáp trả rồi gửi cho Trần Băng, lúc trưa, Trần Băng gửi bản đã chỉnh sửa xong cho Thư Dao, xác định thời gian đăng rồi chuẩn bị mọi thứ cho việc công khai đáp trả.

Thư Dao kiểm tra nội dung bài đăng lần nữa, đăng nhập vào weibo, soạn bài, ấn đăng...

“Thật xin lỗi vì chuyện cá nhân của tôi đã làm phiền đến mọi người lần nữa. Sau vài ngày suy nghĩ thật kỹ, tôi xin đáp trả lại mọi lời đồn đãi có liên quan đến bố mẹ tôi trên mạng cũng như trả lời dư luận.

Tôi được sinh ra ở huyện Phong Sơn, thành phố F thuộc tỉnh G, trong nhà tôi ngoại trừ bố mẹ còn có hai em trai. Vì gia cảnh nghèo khó nên học phí đều tự mình lo. Lúc học cấp ba, do tình huống đặc biệt nên đành nghỉ học. Mười bảy tuổi, tôi một mình rời quê tiến vào giới giải trí, rồi phát triển cho đến nay.

Trong chín năm qua, giữa tôi và bố mẹ không có liên lạc với nhau, hằng năm đều gửi phí phụng dưỡng.

Bất luận là quá khứ hay tương lai, tôi và hai người họ chỉ có quan hệ người thân trên phương diện luật pháp mà thôi. Sau này tôi sẽ nghiêm khắc tuân thủ quy định của pháp luật về khoản phí phụng dưỡng.

Những lời trên đây là câu trả lời cho nội dung phỏng vấn bố mẹ tôi. Cúi người.”

Trong bài đăng đáp trả này còn kèm theo vài tấm hình, là bảng kê chuyển tiền, trên đó có một chuỗi số không, nhưng mọi người còn chưa kịp nhìn kỹ đã bị nội dung đáp trả bên trên của Thư Dao làm tỉnh người.

“Thành phố F thuộc tỉnh G, có em trai, gia cảnh nghèo khó, phải nghỉ học, chín năm không liên lạc với bố mẹ, chỉ có quan hệ người thân trên phương diện luật pháp?”... Thư Dao điên rồi sao? Trực tiếp phơi bày tình cảnh gia đình mình ra sáng, còn nói cặn kẽ thế này, vì muốn co nhiệt ư? Làm gì có mình tỉnh nào đáp lại thế chứ?

“Trong chín năm qua, giữa tôi và bố mẹ không có liên lạc với nhau”—Câu này đang trực tiếp thừa nhận từ sau khi thành danh liền không về nhà, vứt bỏ bố mẹ già?

...

Trong lúc nhất thời, những ý kiến khác nhau trước bài đăng của Thư Dao xuất hiện liên tục, trong bài này Thư Dao trình bày hết hoàn cảnh gia đình mình ra với thái độ rất bình tĩnh, ngôn từ giản đơn. Còn trong mắt công chúng, do đoạn video phỏng vấn bố mẹ cô xuất hiện trước, nên phần lớn mọi người đều chủ động ủng hộ bố mẹ cô. Chân tướng còn chưa rõ ràng, thế mà Thư Dao bình tĩnh đáp trả một cách đơn giản, nói chính xác là đứng về phía đối lập với bố mẹ của cô, khó tránh khỏi khiến người khác có cảm giác máu lạnh.

Thư Dao đăng bài xong liền thoát khỏi weibo, đã có Trần Băng canh chừng theo dõi dư luận, điều bây giờ cô có thể làm là chờ đợi phản ứng và thái độ của công chúng trước lời đáp trả của mình, những việc sau này sẽ do Trần Băng phụ trách, Thư Dao chỉ cần chờ thông báo từ anh ta là được.

Dĩ nhiên trong mắt Thư Dao, phản ứng của công chúng có ủng hộ hay phản đối cũng không phải là điều quan trọng nhất. Từ khi ở bên nhau với Khương Tri Ngật, anh không chỉ mang tới cho cô cảm giác hạnh phúc trong cuộc sống hằng ngày mà còn mang đến cho cô cảm giác an toàn.

Quá trình chuyển đổi hình tượng rất quan trọng, chỉ cần đi sai một bước sẽ thành công dã tràng. Tuy thế bây giờ cô cũng biết, không thể mãi gửi gắm kỳ vọng cho việc chuyển đổi hình tượng. Cô là minh tinh, cái có thể giúp cô đi tới đỉnh cuối chính là tác phẩm ưu tú. Chất lượng của tác phẩm không có tiền triển thì đừng nói đến chuyện chuyển đổi hình tượng, còn nếu luôn cho ra những tác phẩm ưu tú thì việc chuyển đổi hình tượng sẽ dễ dàng hơn.

Cô không muốn đặt quyền lợi quyết định hướng đi của mình vào tay khán giả và fan. Bất kỳ lúc nào, điều cô phải làm là luôn đề cao năng lực chuyên nghiệp, fan theo đuổi thần tượng và nhân khí có thể giúp cô nổi tiếng nhưng không thể giúp cô nổi cả đời được.

Cho nên, cô không để ý đến những lời phê bình hay ủng hộ của dư luận, sau này cũng không nghĩ dựa vào fan để kiếm cơm. Từ sau khi làm sáng tỏ, cô nhanh chóng đi tìm Khương Tri Ngật và con trai, tâm tình không hề loạn, ngược lại còn được thả lỏng rất nhiều.

...

Nội dung làm sáng tỏ của Thư Dao chưa biết thật giả ra sao. Còn cư dân mạng bắt đầu bắt lấy thái độ của cô để thảo luận, chỉ trí cô ‘đối lập’ với bố mẹ mình, không chừa mặt mũi cho họ. Được xem là nhân vật của công chúng, với hành động này thật sự không thích hợp. Hơn nữa, dù bố mẹ có làm sai cũng không thể làm mất mặt họ trước nhiều người như vậy, cô là đại minh tinh, sức ảnh hưởng lớn thế nào? Sẽ mang đến nhiều ảnh hưởng nghiêm trọng cho bố mẹ và người thân, chẳng lẽ cô không nghĩ tới điều này? Thật quá đáng mà!

Thư Dao không hề biết những lời bàn tán này trên mạng, bên phía Trần Băng cũng im lặng không tiếng động. Những lời chỉ trích này dành cho Thư Dao quá buồn cười, lý do không chắc chắn, Trần Băng có thể phân tích được một phần là mấy tên anh hùng bản phỉnh thật sự, còn một phần khác là thủy quân hoặc antifan của Thư Dao làm ra.

Có lúc, khi sự thật còn chưa nổi lên mặt nước, bước đi quá mức vội vàng, ác ý bởi đến người khác sẽ nhanh chóng bị cản trở. Bây giờ chân tướng còn chưa rõ, những người này lại dùng những lý do buồn cười như ‘Thư Dao không nên trực tiếp đáp trả, không cho bố mẹ mặt mũi’ để chỉ trích cô, rất nhanh sau đó, cư dân mạng kịp phản ứng lại, bắt đầu đánh trả lại những lời bôi đen và thủy quân, sôi nổi bày tỏ ý kiến của mình... mặc dù lời Thư Dao còn chưa biết thật giả ra sao, nhưng cô trực tiếp đáp lại không có điểm nào mờ hồ, thái độ trực tiếp thẳng thắn rất tốt, chính vì là nhân vật của công chúng mới không che giấu sự thật, trốn tránh vấn đề. Trước đây những minh tinh gặp phải chuyện thế này đều lựa chọn xóa bỏ hết mọi tin tức có liên quan, việc này ngược lại đang lừa dối công chúng, lừa dối fan. Nếu không làm gì thẹn với lương tâm thì cần gì phải sợ trực tiếp đáp trả? Nếu lời đáp trả của Thư Dao là thật, chứng minh bố mẹ cô đang nói dối, thế nên cơ gì cô phải im lặng? Cũng chính vì là minh tinh, không thể nào vô cớ bị bôi xấu lẫn mắng chửi?

Người người đều biết, là mình tỉnh, chưa bàn đến bảo mật cuộc sống riêng tư, bố mẹ cô nếu đã công khai chuyện trong nhà, vậy thì Thư Dao cũng lựa công khai để giải quyết...thái độ thế này ngoài ý muốn nhận được ủng hộ và lời tán thưởng từ cư dân mạng.

...

Thư Dao và công ty quản lý vẫn còn giữ im lặng, mặc kệ cư dân mạng cùng với antifan lẫn thủy quân ồn ào náo loạn. Lúc antifan và thủy quân khuấy nước đục, cư dân mạng mới thật sự đi phân tích lời đáp trả của Thư Dao, sau đó có phát hiện kinh người!

Bảng kê chuyển tiền của Thư Dao hiển thị con số phí phụng dưỡng mà cô gửi cho bố mẹ mỗi năm cao đến bảy con số, tổng số tiền trong những năm này lên đến con số vô cùng kinh người. Thư Dao đáp trả nói gia cảnh nghèo khó, trong video phỏng vấn bố mẹ cô cũng lộ ra đáng về nghèo khó, vậy thì số tiền này đi về đâu? Ai đang nói dối? Phí phụng dưỡng mỗi năm lên đến bảy con số, cho dù sống ở thành phố lớn cũng không đủ hai vị này sống tốt sao?

“Trong nhà tôi ngoại trừ bố mẹ còn có hai em trai. Vì gia cảnh nghèo khó nên học phí đều tự mình lo. Lúc học cấp ba, do tình huống đặc biệt nên đành nghỉ học”—câu này có ý gì? Nếu học phí cũng tự mình lo thì tại sao còn nghỉ học? Nguyên nhân đặc biệt là gì?

Cư dân mạng phân tích đến đây đã thấy hoài nghi...thủy quân và antifan vẫn còn cố chấp, nhưng cũng không ai để ý đến nữa.

“Trong chín năm qua, giữa tôi và bố mẹ không có liên lạc với nhau”—giữa tôi và bố mẹ là ý gì? Nói rõ ra là không phải một mình Thư Dao không về nhà, mà từ khi Thư Dao rời đi, bố mẹ cô cũng chưa từng liên lạc với cô?

“Bất luận là quá khứ hay tương lai tôi cũng chỉ có quan hệ người thân trên phương diện pháp luật mà thôi”—Giờ đây? Là đang đáp trả những lời chỉ trích cô ‘bất hiếu’ và ‘sói mắt trắng’ sao? Trực tiếp nói cô và bố mẹ chỉ có quan hệ người thân theo luật pháp, còn những thứ khác thì không liên quan nhau.

Dưới tình huống này mà hằng năm Thư Dao vẫn gửi phí phụng dưỡng lên đến tận bảy con số, hình như...cô cũng không sai gì mấy? Nếu nội dung cô làm sáng tỏ là thật vậy thì cô đã làm vô cùng tốt rồi!

Câu nói sau cùng ấy: “Tôi sẽ nghiêm khắc tuân thủ theo quy định của pháp luật về phí phụng dưỡng”

Quy định của pháp luật? Nếu dựa theo quy định của pháp luật vậy thì phí phụng dưỡng của bố mẹ Thư Dao sau này thấp đi không ít đó.

Bài đáp trả được phân tích đến nước này, phần lớn các cư dân mạng có khả năng suy nghĩ độc lập đều sinh ra nghi ngờ với lời giải thích của bố mẹ cô. Bảng kê chuyển tiền không thể làm giả được, cái này có thể điều tra ra. Thư Dao đáp lại trực tiếp vừa lý trí còn bình tĩnh, thái độ của cô cũng chứng minh cô không hề chột dạ, nội dung công khai cũng nói được những điểm trọng yếu về gia đình cô, ẩn dưới vẻ nghèo khó có một vài thời khắc khiến người ta khở sở và tuyệt vọng.

Thư Dao và bố mẹ cô ai đang nói dối ai nói thật? Câu trả lời đã tỏ như ban ngày, dư luận bày ra hai xu hướng, phần lớn cư dân mạng bắt đầu nghiêng về phía tin tưởng Thư Dao, còn một phần nhỏ khác là thủy quân và antifan vẫn ra sức tung tin vịt, bôi đen Thư Dao.

....

Hướng đi của dư luận hoàn toàn bị thay đổi vào buổi tối, đột nhiên có người công khai vài tấm ảnh ra ánh sáng, ở trong ảnh là căn nhà ba tầng, trước nhà có một chiếc xe hơi màu đen. Căn nhà được xây trông đơn giản mà hào phóng, nhìn hoàn cảnh xung quanh có thể nhận ra đây là một vùng nông thôn.

Trong một bức ảnh khác là hình ảnh một nhà bốn người đi ra từ trong nhà, rất rõ ràng những người ở trong căn nhà khá khảm này là người một nhà.

Mà trong bốn người đó, có hai người có khuôn mặt mà mọi người rất quen thuộc vào mấy ngày gần đây..chính là bố mẹ của Thư Dao!

Một nhà bốn người có hai người lớn tuổi nhất là bố mẹ Thư Dao, như vậy hai người còn lại chính là em ruột của cô.

Căn nhà ba tầng được xây dựng thoáng mát tào nhã, bốn người đó ăn mặc không tệ chút nào, có người tinh mắt soi ra được quần áo trên người em trai Thư Dao toàn là hàng hiệu, đều là những thương hiệu nổi tiếng có giá không thấp.

Còn trong video phỏng vấn trước đó, bố mẹ Thư Dao trông mặt mũi già nua, quần áo mộc mạc, căn nhà rách rưới, toàn bộ video đều lộ ra cảnh nghèo khó, giả tạo bày ra vẻ đáng thương, còn trong mấy tấm hình này thì hoàn toàn ngược lại!

Nhà ba tầng, mặc dù ở nông thôn là tự xây nhà nhưng được xây rất tốt, xe hơi riêng, trên người hai em trai toàn đồ hàng hiệu nổi tiếng. ngay lập tức lời bố mẹ Thư Dao đã nói trong video phỏng vấn đều bị vả lại!

Ngay sau đó, đột nhiên có rất nhiều tin tức liên quan đến bố mẹ và em trai Thư Dao nổi lên, có người để lại lời nhắn: Bố mẹ Thư Dao ở nhà không làm việc gì nhưng ăn mặc trông rất tốt, hàng xóm chung quanh cũng không biết nhà họ dựa vào đâu mà sinh hoạt tốt thế, hình như vào mấy năm trước điều kiện kinh tế nhanh chóng khá hơn.

Có người tiết lộ: Hai người em trai của Thư Dao, thằng anh lớn không học đại học, cũng không có việc làm, không biết làm gì cả, còn một người em thì học trường nghề. Con trai lớn đến tuổi cưới thì có người đến giới thiệu đối tượng, anh lớn không có công việc thể nhưng bố mẹ Thư Dao yêu cầu rất cao, nói với người giới thiệu con trai họ đã chuẩn bị xong nhà ở, hơn nữa lễ vật hỏi cưới rất phong phú.

Trong thời gian ngắn ngủi, bộ mặt thật của bố mẹ Thư Dao bị lột ra sạch sẽ, so giữa video phỏng vấn và hình ảnh ăn mặc ở nhà đã biết họ có ý giả vờ nghèo

khó, còn khóc lóc kể lể trước ông kính, cũng chỉ vì muốn ra về và thu hút sự đồng tình, còn Thư Dao trong tình huống này lại cho họ phí phụng dưỡng hàng năm rất cao.

Một vài nội dung trong bày thanh minh của cô cũng có lời giải đáp hợp lý, lúc đi học tự mình lo học phí, nhưng vì tình huống đặc biệt nên đành thôi học, nguyên nhân đặc biệt ở đây chắc là hai người em trai ấy? Dựa theo tình huống thực tế của nhà cô thì lúc đó, cho dù con gái có tự kiếm được học phí cũng vì hai em trai mà hy sinh cơ hội học tập của Thư Dao.

Trọng nam khinh nữ...cầm tiền con gái mua nhà mua xe cho con trai, còn chuẩn bị xong lễ vật hỏi cưới phong phú, chuyên tâm chọn đối tượng hẹn hò. Thế mà đi nguy trang thành dáng vẻ bị con gái vứt bỏ, bày ra bộ dạng nghèo khó, còn tung tin vịt bôi đen con gái.

Lòng tham, xấu xa, muốn có được nhiều hơn, lừa dối công chúng, bôi xấu danh tiếng con gái. Mỗi năm cầm phí phụng dưỡng nhiều như vậy sao đột nhiên đi tiếp nhận phỏng vấn, hăm hai con gái?

Lúc cư dân mạng đang tức giận, sau khi suy xét lại vấn đề này, cứ cho là quan hệ giữa Thư Dao và bố mẹ cô không tốt, thế mà hàng năm cũng gửi đi rất nhiều tiền. Coi như cực ít liên lạc nhưng một nhà bố mẹ cô cũng có thể sống rất khá dưới quê. Tại sao trong tình huống này còn tự dung đi tiếp nhận phỏng vấn, đứng đối nghịch với Thư Dao chứ?

Tình huống nhà bố mẹ Thư Dao bị đào bới ra, chuyện này không còn đơn giản nữa. Dựa theo nội dung làm sáng tỏ của Thư Dao, còn cả tin tức về bố mẹ cô, có thể hiểu quan hệ giữa Thư Dao và bố mẹ cô rất lạnh nhạt, mặc dù lạnh nhạt nhưng trong chín năm kia vẫn duy trì mối quan hệ ổn định, Thư Dao trả phí phụng dưỡng, bố mẹ ở quê có cuộc sống của mình, hai bên không quấy rầy nhau...Như vậy rốt cuộc là nguyên do gì khiến bố mẹ cô đột nhiên phá vỡ khuôn mẫu sống chung giữa họ và con gái trong nhiều năm qua, đứng ra bôi đen Thư Dao, làm như thế cuối cùng họ có được ích lợi gì?

Với hoàn cảnh cuộc sống và trình độ nhận thức của bố mẹ Thư Dao thì họ không có năng lực tự sắp đặt một sự kiện đảo điên dư luận lớn như vậy.

Dĩ nhiên, bọn họ suýt nữa đã thành công. Chuyện lần này đổi thành bất kỳ một minh tinh bình thường nào đó có lẽ sẽ rơi vào cạm bẫy rào trước đoán sau này rồi, còn kẻ xấu sẽ đạt được mục đích nào đó.

Vậy thì người nấp sau lưng bố mẹ Thư Dao, giúp đỡ họ, dạy họ sắp đặt mọi thứ là ai?

...

Cư dân mạng hưng phấn bắt đầu căn cứ theo suy đoán này đi tìm người sắp đặt sau bức màn, từ những người tuổi gần kề Thư Dao, những nữ minh tinh trước đó từng có cạnh tranh với cô, trong lúc nhất thời, weibo trở nên rất náo nhiệt, phần lớn nữ minh tinh đều bị dính đạn, rồi rít bị xem thành đối tượng tình nghi, thật thật giả giả nổi lên nhiều vô số kể, không thể nào phân biệt được, cuối cùng, sau khi phân tích được vài ngày, người bị tình nghi là một nữ minh tinh có tên là Triệu Tư Oánh.

Triệu Tư Oánh, 28 tuổi, là một nữ minh tinh đang ăn khách. Nhân khí và danh tiếng hơi thấp hơn Thư Dao một chút. Hai người gần tuổi nhau, hình tượng và đường đi của hai người tương tự như nhau, thậm chí trước đây nhận làm người phát ngôn cho thương hiệu cũng trùng hợp nhau, từ khi Thư Dao thành danh, hai người thường xuyên bị truyền thông mang ra so sánh. Trong những năm này nhân khí Thư Dao càng ngày càng cao, diễn xuất cũng từng bước vững vàng có tiến bộ, còn trong hai năm gần đây, Triệu Tư Oánh quay phim nhưng phản ứng người xem không tốt, rating cũng không đạt tiêu chuẩn, thậm chí càng ngày càng đi xuống.

Còn Thư Dao sau khi kết hôn, bất luận là chuyện gia đình hay sự nghiệp, cũng nổi hơn lúc trước khi kết hôn. Chồng là Khương Tri Ngật, còn sinh ra một cậu con trai xinh đẹp, nghĩ thôi đã làm người ta ghen tỵ.

Bất luận là trước hay sau khi kết hôn, sự nghiệp của Thư Dao vẫn luôn phát triển, đã bỏ xa Triệu Tư Oánh ở sau lưng. Nhưng do hình tượng hai người tương tự nhau, luôn cạnh tranh làm đại diện các nhãn hiệu, phần lớn đều là Thư Dao giành chiến thắng, thỉnh thoảng các kịch bản phim truyền hình, phim điện ảnh, các nhãn hiệu cũng nghiêng về phía Thư Dao nhiều hơn, nếu Thư Dao từ chối hoặc bận mới chọn Triệu Tư Oánh.

Nói cách khác, mấy năm nay, trong sự nghiệp hai người vẫn là đối thủ cạnh tranh 'thần thiết'.

Vậy thì người ở phía sau sắp đặt sự kiện bố mẹ Thư Dao lần này, chỉ có thể là Triệu Tư Oánh. Nhưng đó cũng chỉ là hoài nghi thôi, không có chứng cứ thật sự.

...

Thư Dao và công ty quản lý vẫn giữ yên lặng, còn công ty quản lý Triệu Tư Oánh thì đăng bài đáp trả tránh nặng tìm nhẹ lên weibo, bảo tin chi là tin giả, hy vọng mọi người không nên tin vào lời đồn đãi.

Từ sau khi họ bác bỏ lời đồn, trên mạng đột nhiên xuất hiện nhiều hình ảnh Triệu Tư Oánh hôn nhau thân mật với vài nam nghệ sĩ, khuôn mặt của đàn trai bị che đen, khung cảnh trong hình có tấm ở quán bar, trong đoàn phim, động tác thân mật, vượt xa quan hệ bạn bè bình thường.

Hình tượng nữ thần của Triệu Tư Oánh sụp đổ ngay tức khắc, tên cô ta nhanh chóng treo hạng nhất trên hot search, càng ngày càng được chú ý nhiều hơn... Không bao lâu sau, Triệu Tư Oánh nguy tạo bằng cấp học vấn và tuổi tác bị vạch trần, còn cả việc xuất đạo được nhiều năm, đã từng có quan hệ 'thân mật' với các vị lãnh đạo của công ty, nhà sản xuất phim, tất cả tài nguyên phim truyền hình phim điện ảnh và làm người phát ngôn đều do cô ta dùng thủ đoạn không trong sạch lấy được..Thậm chí tin tức vào năm ngoái cô ta từng bị một phụ nhân và mặt cùng bị lôi ra, theo lời đồn, vị phụ nhân này là bà chủ của công ty XX, lúc đó Triệu Tư Oánh đã tốn rất nhiều tiền để phong tỏa tin tức....



Đến đây từng tầng từng tầng mà Triệu Tư Oánh ngụy trang lên người mình bị lột ra hết, những tin tức có liên quan đến cô ta càng ngày càng nhiều, vị trí trên hot search vẫn cao chói vót, có tiền tiền cũng không xóa được, Triệu Tư Oánh và người quản lý lúc này mới phát hiện chuyện này nghiêm trọng cỡ nào, còn không thể khống chế được như trong tưởng tượng của họ.

“Tin hot” càng ngày càng nhiều, cư dân mạng chột nhận ra, hóa ra so với Thư Dao, hình tượng nữ thần của Triệu Tư Oánh đều là giả tạo, trên người cô ta từ khuôn mặt, tính cách, tuổi tác, trình độ học vấn, mỗi một thứ đều là giả, khiến người ta cảm thấy vừa bản thủ vừa thấp kém.

Cũng không đợi cô ta và công ty quản lý lấy hơi, có người tung tin scandal Thư Dao mang thai vào năm ngoái cũng do đoàn đội của Triệu Tư Oánh giới thiệu, bọn họ lấy được kết quả kiểm tra mang thai ở bệnh viện, còn hợp tác với chó săn hãm hại Thư Dao... Ngay sau đó đoạn chat của đoàn đội cùng tài khoản marketing cũng bị đưa ra ánh sáng... Hình tượng Triệu Tư Oánh hoàn toàn sụp đổ.

...

Tên Triệu Tư Oánh chễm chệ trên hot search đã được vài ngày, tin tức về cô ta có mặt khắp nơi, lời bình luận tiêu cực như nước thủy triều dâng, hoàn toàn không cách nào khống chế dư luận, cư dân mạng có cái nhìn mới về cô ta, ảnh hưởng quá tệ, ngăn ngừa mấy ngày nay, các thương hiệu do cô ta làm người đại diện liên tiếp tuyên bố hủy hợp đồng, đồng thời đối mặt với tiền bồi thường kéké xù, dưới phần bình luận trong những bộ phim truyền hình có cô ta tham gia đều bị cư dân mạng yêu cầu xóa bỏ cảnh của cô ta, kiên quyết không muốn Triệu Tư Oánh đóng phim truyền hình lẫn điện ảnh. Còn các hợp đồng phim điện ảnh và truyền hình mà Triệu Tư Oánh vừa mới ký cũng đột nhiên bị đoàn phim hủy bỏ, thay nữ diễn viên khác.

Thế là Triệu Tư Oánh không những đối mặt với khoản tiền bồi thường kéké xù vì vi phạm hợp đồng, mà tất cả tài nguyên trong giới giải trí đột nhiên cũng bị chặt đứt...

Còn bố mẹ Thư Dao, từ khi những lịch sử đen tối của Triệu Tư Oánh bị lộ ra ánh sáng bỗng dưng họ tiếp tục nhận phỏng vấn. Lần này về già nua trên mặt họ không giống như ngụy trang, đối mặt với ống kính, họ thấp thòm kéké hết mọi chuyện, có một người đàn ông tên Ngô Hạng liên lạc với họ, hơn nữa còn sắp xếp phỏng vấn, hứa chuyện này nếu thành công sẽ cho họ số tiền lên đến tám con số... Lúc đó họ nhất thời bị ma quỷ ám, đi tin người ngoài, làm chuyện tổn thương đến con gái, họ xin lỗi Thư Dao trước mặt công chúng, cầu mong cô tha thứ.

Người đàn ông tên Ngô Hạng này chính là người quản lý của Triệu Tư Oánh, vậy Triệu Tư Oánh là người giật dây chuyện bố mẹ Thư Dao đã có chứng cứ xác thực.

Các nhãn hàng hợp tác muốn hủy hợp đồng càng ngày càng nhiều, vai chính của Triệu Tư Oánh trong phim điện ảnh lẫn truyền hình cũng điên cuồng nhận được các bình luận tiêu cực, fan của Thư Dao và cư dân mạng cực kỳ tức giận, kiên quyết đòi phong sát Triệu Tư Oánh.

Hành động của Triệu Tư Oánh mặc dù không thể dùng pháp luật để răn đe, nhưng dư luận xã hội cũng đủ giết chết cô ta, danh tiếng hoàn toàn mất hết, trong giới giải trí gần như đã bị phong sát, không có bất kỳ công ty nào dám hợp tác với cô ta.

...

Bố mẹ Thư Dao công khai xin lỗi cũng không được sự thông cảm từ công chúng, bên cạnh đó Thư Dao cũng không đáp trả gì nữa. Cư dân mạng cười nhạo bố mẹ cô ngu ngốc và tham lam, không tin bất kỳ lời nào của họ nữa, xem video xin lỗi của họ đều thấy buồn cười và sáng khoái, vốn không có gì xảy ra, dù họ không thân thiết với Thư Dao, hằng năm cầm tiền phụng dưỡng của cô gửi cho có thể sống cả đời không lo chuyện cơm áo, không phải được rồi sao? Nhưng hết lần này tới lần khác không biết thế nào là đủ, vừa có lòng tham vừa ngu ngốc, bắt tay người ngoài hãm hại con gái, muốn lấy được nhiều lợi ích hơn, cuối cùng nhận được quả báo.

Trong bài đáp trả Thư Dao có nói “Cô và bố mẹ chỉ có quan hệ người thân trên phương diện luật pháp. Sau này cũng nghiêm khắc dựa theo quy định của pháp luật về phí phụng dưỡng.”— Đây chẳng phải đang muốn nói đoạn tuyệt quan hệ, pháp luật quy định phí phụng dưỡng rất thấp so với lúc trước, bằng không bố mẹ cô rêu rao xin lỗi làm gì?

Nói chung vẫn vì tiền, quá buồn cười mà.

...

Vì Thư Dao không đáp lời, cư dân mạng khinh thường, bố mẹ Thư Dao liên tiếp công khai xin lỗi nhiều lần cũng không ai quan tâm... Sau đó hai người họ có làm gì nói gì thì cư dân mạng cũng không còn hứng thú nữa.

Trong sự kiện lần này biểu hiện của Thư Dao rất kiên quyết và thẳng thắn, cũng để lại ấn tượng vô cùng tốt trong lòng công chúng—Thư Dao chính diện đáp lại, thẳng thắn nói mọi chuyện, thái độ không những không khiến fan thất vọng mà còn nhận được nhiều lời khen ngợi.

Cũng chứng minh được hiện nay trong giới giải trí, công chúng coi trọng tính cách chân thật và nhân phẩm của mình nhiều hơn, không bị vẻ ngoài ngụy trang giả tạo lừa gạt lần nữa—Đã là đại minh tinh, mọi lời nói hành động đều bị khán giả và fan nhìn chăm chăm, họ thể hiện ra về ưu tú chuyên nghiệp và dày dặn kinh nghiệm, cùng với thái độ cư xử khi gặp phải vấn đề khó giải quyết, những thứ này mới là điều công chúng cần học tập và đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Điện Đảo* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 75

Edit: Mộc Từ Đăng

Thư Dao cũng thấy được đoạn video bố mẹ xin lỗi trên mạng nhưng cô không để ý. Kẻ đó không biết họ lấy được phương thức liên lạc với Trần Băng từ vị phóng viên nào, họ gọi cho Trần Băng, cầu xin được gặp mặt Thư Dao, muốn nói xin lỗi cô, nói mình đã hối hận vân vân.

Trần Băng trao quyền lựa chọn cho Thư Dao, chuyển lời cho cô. Thư Dao không do dự từ chối thẳng thừng. Về sau Trần Băng xử lý thế nào cô không biết, Trần Băng không nói cho cô biết. Chẳng qua là từ đó về sau Thư Dao không còn nghe tin tức gì về bố mẹ mình nữa, Trần Băng cũng không nhắc đến.

Ngày trước, chuyện bố mẹ và gia đình cô giống như một cái gai chôn sâu trong đáy lòng, từ khi kết hôn với Khương Tri Ngật, cái gai đó thỉnh thoảng cũng đâm đau làm cô bị thương. Bây giờ nó đã hoàn toàn bị lấy đi, tất cả ảnh hưởng tiêu cực mà bố mẹ và gia đình mang đến cho cô cũng bị triệt tiêu hoàn toàn.

Tâm tình Thư Dao chưa từng thả lỏng như thế này, tương lai của cô sẽ cùng Khương Tri Ngật và con sống một cuộc sống hạnh phúc, không bị gia đình bố mẹ làm ảnh hưởng.

...

Thư Dao đăng bài đáp trả xong cũng không chú ý dư luận trên mạng, Khương Tri Ngật cũng như vậy. Nên mặc kệ bên ngoài bị bố mẹ náo một trận gió tanh mưa máu ra sao, ở nhà, cuộc sống một nhà ba người cũng không có thay đổi gì quá lớn.

Cậu nhóc đã hơn một tuổi, có thể chập chững bước đi dưới sự trợ giúp của người lớn, cũng nói được vài câu đơn giản. Đối với câu hỏi của người lớn cũng có thể đáp lại.

Cậu nhóc vừa biết nói chuyện thì Thư Dao và Khương Tri Ngật đã thấy hưng phấn, mỗi ngày đều dạy cậu nhóc nói, nhận biết ai với ai.

Khương Tri Ngật dắt tay con trai, giọng ôn tồn: “Bố, ta là bố.”

Cậu nhóc ngược đầu nhìn anh, nước bọt chảy dài, Khương Tri Ngật kiên nhẫn lau sạch khóe miệng nó, lặp lại: “Bảo bối, gọi bố đi.”

Bàn tay mập mạp của cậu nhóc nắm lấy tay áo anh, phát âm từng chữ một: “Bố, bố.”

Ánh mắt Khương Tri Ngật mềm nhũn, trong tim như có một cảm giác kỳ lạ dâng lên, khiến anh lúc này không khống chế được tâm tình, trong mắt chứa ý cười, ánh mắt dịu dàng cưng chiều.

“Hoành Hoành ngoan lắm.” Anh không keo kiệt khen ngợi, cúi đầu hôn cậu nhóc mập mạp nói: “Bố yêu con bảo bối.”

Cậu nhóc không học theo được câu nói dài như vậy, ngây ngô mở to mắt nhìn anh.

Khương Tri Ngật bật cười, dịu dàng nói: “Bố, yêu bảo bối.”

Cậu nhóc hươ tay múa chân, vui vẻ gọi: “Bố!”

Khương Tri Ngật nắm bàn tay nhỏ bé, “Yêu.”

Cậu nhóc gật gật đầu: “Yêu!”

Khương Tri Ngật: “Yêu bảo bối.”

Thanh âm non nớt thanh thúy vang lên: “Yêu bảo bối!”

Khương Tri Ngật thở dài một hơi, mặc dù từ khi quen biết Thư Dao đến nay anh đã lĩnh hội được tâm tình kích động của người bố. Nhưng lúc này nghe được con non nớt gọi mình là bố, anh vẫn thấy kích động và vui vẻ.

“Bảo bối,” Khương Tri Ngật nói.

Cậu nhóc mở to mắt nhìn: “Bảo bối!”

Khương Tri Ngật sờ sờ cái bụng nhỏ của nó, cười: “Hoành Hoành.”

Cậu nhóc: “Hắc Hắc!” (Từ Hắc hắc có cách đọc gần giống với Hoành Hoành.)

Khương Tri Ngật sùng sốt, ngay sau đó cười thành tiếng, ôm cậu nhóc vào trong lòng.

Cậu nhóc vui vẻ lấy nước bọt lên cầm anh, Khương Tri Ngật không để ý, tùy tiện dùng khăn giấy lau qua.

“Mẹ,” Anh tiếp tục dạy.

Từ này cậu nhóc nói rất thuần thục, lập tức gọi ngay: “Mẹ mẹ!”

Khương Tri Ngật nói: “Con trai ngoan.”

Đôi mắt cậu nhóc cong thành trăng lưỡi liềm, miệng nhỏ cong lên.

“Mẹ cũng yêu bảo bối.”

Cậu học vỗ vỗ bụng mình, lớn tiếng gọi: “Mẹ! Bảo bối!”

Khương Tri Ngật khen nói: “Hoành Hoành thật thông minh.”

Khác với những gia đình khác, Thư Dao và Khương Tri Ngật không có lập ra phương án giáo dục nghiêm khắc dành cho con trai, hai người cũng không đóng vai một người hiền hòa một người nghiêm khắc, cách giáo dục của hai người phần nhiều là bầu bạn cùng con, hiểu con nhiều hơn, thích hay không thích đều thẳng thắn bày tỏ, chưa bao giờ cố đè nén tình cảm dành cho con. Cho nên dù cậu nhóc mới học nói nhưng óc thể nghe hiểu lòn khen ngợi của bố mẹ, điều này cũng do từ khi sinh cậu nhóc ra, Thư Dao và Khương Tri Ngật thường hay khen nó.

Khương Tri Ngật biết con bây giờ còn nhỏ, tập nói phải từ từ. Còn anh bây giờ như biến thành người khác, thật muốn ôm con trai nghe nó non nớt nói chuyện với mình.

Khương Tri Ngật ho khẽ một tiếng, bật cười nói: “Ta là bố này.”

Cậu nhóc không hiểu được tâm lòng người bố của Khương Tri Ngật, ngây thơ gọi bố cả buổi chiều.

Sáng ngày hôm sau, Khương Tri Ngật ăn sáng xong thì chờ con trai tỉnh ngủ. Thư Dao có việc nên đến công ty, Khương Tri Ngật đọc sách trong thư phòng. Bảo mẫu gõ cửa cười nói: “Khương tiên sinh, thiếu gia đã dậy.”

Khương Tri Ngật cong môi, lập tức đứng dậy. Ngay sau đó chợt ý thức được, cổ không chế biểu cảm trên mặt, bình tĩnh nói: “Tôi biết rồi.”

Bảo mẫu che miệng cười, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Khương Tri Ngật ngồi xuống lần nữa, gọi điện cho Thư Dao xong mới đứng dậy tìm con trai.

Bảo mẫu đang dứt cháo cho cậu nhóc, Khương Tri Ngật tới bèn giao bát cháo lại cho anh.

Khương Tri Ngật ngồi xuống ghế, từ tốn thổi cháo, còn lấy một ít đặt lên mu bàn tay thử nhiệt độ, sau đó mới dứt cho nó ăn.

Cậu nhóc rất khỏe, ăn cũng giỏi không hề kén ăn. Cậu nhóc ngoan ngoãn ăn cháo không có vị gì, đôi mắt to xinh đẹp ỷ lại tò mò nhìn Khương Tri Ngật.

Khương Tri Ngật dịu dàng cho bé ăn, nói: “Đây là cháo, bảo bối, nói cháo đi.”

Mỗi cậu nhóc giật giật, mở miệng nói: “Cháo!”

Lòng Khương Tri Ngật mềm nhũn, nói: “Đúng rồi, ăn nhiều cháo mới cao lên được.”

Cậu nhóc giống như một chú chuột Hamster nhỏ, phồng má nuốt cháo xuống, “Cháo!”

Tâm tình Khương Tri Ngật cực kỳ tốt, sau khi cho cậu nhóc ăn xong thì dẫn ra vườn hoa phơi nắng.

Cậu nhóc mặc quần yếm màu xanh da trời, hai cái mông tròn tròn, nó nắm tay Khương Tri Ngật, chập chững đi trong vườn hoa. Nó hơi hưng phấn, hai đôi chân không ngừng nhảy nhót, muốn chạy đi. Nhưng ở tuổi này xương cốt của cậu nhóc vẫn chưa cứng cáp, đi nhanh chút thôi thì hai chân đã mềm nhũn muốn ngã xuống.

Khương Tri Ngật nắm tay nó, ngồi xuống kiên nhẫn dạy: “Bây giờ con còn nhỏ không thể chạy được, biết không Hoành Hoành?”

Cậu nhóc câu hiểu câu không, nhưng vẫn gật đầu.

Hai bố con nắm tay đi dạo trong vườn vài vòng. Khương Tri Ngật dẫn con trai đứng trước bồn hoa, còn anh thì vịn sau lưng nó.

Cậu nhóc mở to mắt, há miệng nhìn hoa cỏ trong bồn.

Khương Tri Ngật giống một người thầy dịu dàng kiên nhẫn, nói: “Hoa.”

Cậu nhóc đưa tay chỉ bồn hoa: “Hoa hoa!”

Khương Tri Ngật gật đầu, sờ nhánh cỏ kế bên, nói: “Đây là lá nhỏ.”

Cậu nhóc không uốn lưỡi được nên nói thành: “Ồn ào!”\*

*(Lá nhỏ: xiǎo cǎo, còn ồn ào: chāo chāo.)*

Khương Tri Ngật cười: “Lá nhỏ màu xanh lá cây.”

Cậu nhóc: “Ồn ào ồn ào!Ồn ào ồn ào!”

Con người Khương Tri Ngật dịu dàng, không sửa cho cậu hóc nữa.. Chơi một lúc bèn bế cậu nhóc ngồi xuống ghế trong sân.

Không khí ngoài này rất mát, nhiệt độ thích hợp, gió nhẹ ảm áp. Cậu nhóc thích khung cảnh ở đây, ngồi trong lòng Khương Tri Ngật, ngó đầu nhìn xung quanh.

Khương Tri Ngật chỉ bầu trời xanh thẳm nói: “Bầu trời (tiānkōng), bầu trời màu xanh nước biển.”

Cậu nhóc: “Trống không!” (kōngkōng).

Khương Tri Ngật: “Đám mây màu trắng như kẹo bông gòn.”

Cậu nhóc: “Trắng trắng! Kẹo kẹo!”

Khương Tri Ngật nắm lấy bàn tay nhỏ đang vung vẩy kia, cười nói: “Kẹo bông gòn.” (mián·hua)

Cậu nhóc nói chảy cả nước bọt: “Kẹo hoa hoa!”

Đồng tử đồng âm thật đáng yêu, ngũ quan hoàn mỹ được thừa hưởng những ưu điểm của bố mẹ, đẹp trai giống như một bé trai nhỏ mập mập bằng gốm sứ.

Khương Tri Ngật lau nước bọt cho cậu nhóc, cười nói: ‘Chờ Hoành Hoành lớn lên, bố sẽ dẫn Hoành hoành đi ăn thật ngon nha.’

Cậu nhóc oa oa kêu lên, không biết có nghe hiểu không.

...

Sau bữa trưa, cậu nhóc muốn ngủ nên Khương Tri Ngật dẫn nó lên lầu, cậu nhóc nắm tay bố, lao đảo đi lên lầu, trong miệng bập bẹ không biết đang nói gì.

Về phòng, Khương Tri Ngật ôm nó đặt lên giường, vuốt ve cái bụng nhỏ, dịu giọng nói: “Ngủ đi con.”

Cậu nhóc ngáp một cái, lớn tiếng nói: “Ngủ ngủ!”

Khương Tri Ngật gật đầu, Hoành Hoành thật ra là một đứa bé vô cùng thông minh, mặc dù tính cách hoạt bát nhưng chưa bao giờ nghịch ngợm nào loạn, người lớn nói phải trái chỉ cần nó nghe hiểu được sẽ không quấy.

Trong chốc lát, cậu nhóc đã ngủ say. Khương Tri Ngật ngồi ở mép giường nhìn một lúc, mới nhẹ nhàng khều cái mũi nhỏ của nó rồi rời khỏi phòng.

...

Đến tối Thư Dao về, cậu nhóc thân thiết ôm cổ mẹ, hai mẹ con hôn qua hôn lại. Sau khi tắm xong thì một nhà ba người ngồi trên giường chơi đùa.

Cậu nhóc ngồi ở giữa, Thư Dao cười hỏi: “Bảo bối, cái mũi ở đâu nào?”

Cậu nhóc mở đôi mắt to xinh đẹp nhìn cô, ánh mắt Thư Dao đầy khích lệ.

Nó giơ tay lên sờ sờ mũi mình.

Thư Dao lập tức khen: “Oa, Hoành Hoành giỏi quá!”

Khương Tri Ngật cũng cười.

Thư Dao lại hỏi: “Bảo bối, mắt ở đâu nhỉ?”

Cậu nhóc cười khanh khách lấy hai tay che mắt mình, cơ thể không vững ngã ra sau. Vì là giường nệm nên Thư Dao và Khương Tri Ngật không đỡ.

Cậu nhóc ngã giờ hai chân lên trời, cười vô cùng vui vẻ. Khương Tri Ngật nhìn cười, giúp nó ngồi dậy.

Thư Dao: “Bảo bối ơi miệng ở đâu nào?”

Cậu nhóc chỉ miệng mình, lộ ra hàm răng nhỏ trắng tinh.

Thư Dao bị sự đáng yêu của con đâm trúng, cô và Khương Tri Ngật phải cố lắm mới không chế được biểu cảm trên mặt, không lộ ra vẻ ‘si mê’ trước mặt con.

Hai vợ chồng nhìn nhau, đều thấy được ý cười trong mắt đối phương.

Thư Dao nâng mặt, nhìn con trai nhỏ, từ khi mới sinh ra đã mũm mĩm, lớn đến giờ thành cậu nhóc nhỏ mập mập chuyên đi ‘bán manh\*’ còn hay làm nũng, thật là đáng yêu.

*(\*Bán manh: Tô rang đáng yêu. Thực ra trong tiếng Việt mình không có từ này nhưng tui không biết nên dùng từ nào thay thế được.)*

Cậu nhóc học theo động tác của cô, cũng nâng mặt mình, nhưng động tác không giống, trông vô cùng đáng yêu.

Khương Tri Ngật nắm tay thành quyền để bên miệng ho khan một tiếng. Thư Dao cười híp mắt: “Còn bụng nữa, bụng ở đâu hả con?”

Cậu nhóc lập tức vỗ bụng mình, Thư Dao không nhìn được cười, oa lên một tiếng ôm cậu nhóc đang cười khanh khách vào lòng, hôn chụt chụt lên mặt nó mấy cái, vui vẻ nói: “Bảo bối nhà chúng ta thông minh quá đi! Mẹ yêu con quá!”

Cô cọ đầu lên bụng cậu nhóc, nó cười càng lớn hơn.

Khương Tri Ngật ngồi ở bên cạnh, nụ cười trên mặt đầy dịu dàng.

“Mẹ đâu nào?” Thư Dao ngằm mong đợi.

Cậu nhóc không chút do dự chỉ cô, Thư Dao nói tiếp: “Thế bố đâu?”

Lúc này Khương Tri Ngật đang ngồi phía sau hai người, cậu nhìn quanh một vòng nhưng không thấy Khương Tri Ngật đâu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ mờ mịt, bỏ khỏi người Thư Dao, sau đó liền thấy được Khương Tri Ngật, lập tức lác lư cáo mông bò đến trước mặt anh, nhào vào lòng anh gọi: “Bố!”

Khương Tri Ngật ôm cậu nhóc lên, hôn một cái lên khuôn mặt mũm mĩm kia.

Trước khi đi ngủ, Thư Dao và Khương Tri Ngật lấy điện thoại mở hình ra, dạy cậu nhóc nhận biết ông bà nội, Trần Băng, Hiểu Hiểu và nhiều người nữa.

Cậu nhóc không xa lạ gì với họ, mặc dù không nói lanh lẹ nhưng nhìn hình đã nhận ra đâu là ông bà nội rồi.

...

Gần đây công việc của Thư Dao không nhiều, phim điện ảnh mà Khương Tri Ngật đóng cũng sắp đến lúc khai máy. Ngoại trừ ngồi trong thư phòng xem kịch bản, tính toán nhân vật, thì thời gian còn lại anh đều cùng Thư Dao chăm con.

Lúc thời tiết đẹp, hai người sẽ dẫn con ra công viên gần khu biệt thự đi dạo.

Khu biệt thự này có vị trí rất tốt, giá nhà cực cao, người ở đây không giàu thì sang nên công viên cũng không nhiều người.

Thư Dao và Khương Tri Ngật không mang khẩu trang, cậu nhóc ngồi trong xe em bé, Thư Dao đẩy xe đi. Đang là tháng 10, không khí không lạnh không nóng, ánh mặt trời chiếu lên người rất thoải mái.

Bầu trời trong xanh, mây trắng trôi lững lờ, nhanh nhẹ nhàng đung đưa. Có vài chú chim nhỏ thình thoảng bay qua đầu bọn họ, cậu nhóc hưng phấn giơ tay về phía Khương Tri Ngật và Thư Dao kêu.

Khương Tri Ngật dịu dàng nói: “Đó là con chim” (xiǎoniǎo).

Cậu nhóc cố gắng đọc theo: “Nhím nhím” (shǎlǎ).

Khương Tri Ngật không khỏi bật cười, chú chim bay tới bay lui, cậu nhóc hươ tay múa chân, trong miệng riu rít gọi.

Thư Dao lấy điện thoại ra chụp hình cho con, từ khi sinh con ra cô đã có thói quen ghi lại khoảnh khắc một nhà ba người.

Cô mở phần mềm chụp ảnh ra, tìm các loại kiểu dáng. Cậu nhóc nhìn mình trong điện thoại, kêu lên hai tiếng. Ngay sau đó khuôn mặt bánh bao nhỏ lập tức biến thành một cái đầu heo con đáng yêu, cậu nhóc nhìn biết được mũi heo nên vui vẻ nói: “Heo heo! Heo heo!”

Nó tò mò nhìn chú heo nhỏ trên điện thoại, mấy giây sau đầu cậu nhóc vẫn biến thành đầu heo nhỏ, nụ cười bắt đầu biến mất, méu máo nói: “Heo heo

—heo heo!”

Thư Dao cười nghiêng cười ngả, cậu nhóc thấy mẹ không cứu mình bèn gào khóc kêu: “Bố! Bố!”

Khương Tri Ngật vốn đứng một bên nghe điện thoại, lúc này nghe được tiếng cười và tiếng khóc thét của con trai nên biết ngay có chuyện gì xảy ra, trong mắt là vẻ không biết làm sao, lại có cả cung chiêu và dung túng. Anh tắt máy, khom người bế cậu nhóc lên, nó đáng thương dúi đầu vào cổ anh, hức hức hai tiếng, nhưng trong mắt không có một giọt nước mắt nào... Nằm trên vai Khương Tri Ngật lăm bầm nói cả buổi giống như đang tổ cáo.

Khương Tri Ngật liên tục gật đầu, tựa như nghe hiểu, còn ừ ừ hai tiếng. Tổ cáo xong, cậu nhóc tò mò nhìn vào điện thoại Thư Dao, chớp chớp mắt.

Thư Dao cười không nhịn được, cậu nhóc còn không khóc mà cô đã cười ứa nước mắt. Lau khôe mắt xong, cô cúi đầu mở video vừa rồi, cậu nhóc nhỏ từ hưng phấn cho đến sợ hãi, biểu cảm quá mức hài hước, bên cạnh đó còn có tiếng kêu oa oa, Thư Dao lại cười bỏ một trận nữa.

Khương Tri Ngật thờ dài, ôm cậu nhóc đứng thẳng người. Nó cũng muốn nhìn thế là Thư Dao đưa cho nó nhìn, cậu nhóc lập tức quên đi vừa rồi mình bị mẹ chọc, cũng cười khanh khách theo.

Cô kiểm tra video một lần rồi đăng lên weibo bí mật của cô. Từ khi sinh con, cô đã đăng nhiều bài viết lên tài khoản này nhằm ghi lại hành trình lớn lên của con.

Nhìn ghi chép trên weibo đã hơn một năm rồi, nội tâm cô càng vui vẻ. Tắt điện thoại đi, ôm lấy cậu nhóc từ trong lòng Khương Tri Ngật, một nhà ba người tiếp tục tản bộ.

...

Lúc Khương Tri Ngật ở trong thư phòng xem kịch bản, Thư Dao chơi cosplay video. Cô mở hẳn mềm video trong máy tính bàn ra, Thư Dao chọn hiệu ứng con sói lớn và con thỏ nhỏ.

Hai mẹ con ghé vào trước màn ảnh, Thư Dao biến thành con thỏ trắng nhỏ, còn cậu nhóc lại biến thành sói lớn. Cậu nhóc tò mò giơ tay lên sờ mặt mình, trong màn hình con sói lớn cũng giơ tay lên sờ mặt.

Thư Dao nhấn nút hoán đổi mặt của hai người, lập tức cô thành sói lớn còn nó thành thỏ nhỏ.

“Oa.....” Cậu nhóc phát ra tiếng kinh ngạc, lắc lư cái đầu. Trong màn hình, chú thỏ nhỏ với hai cái tai dài cũng lắc lư theo.

Cậu nhóc vẫy tay đập chân, vui vẻ cười to.

Thư Dao chọn xong, nói: “Chuẩn bị xong chưa? Chúng ta bắt đầu thôi!”

Cậu nhóc không hiểu gì, nhưng lập tức đáp: “À!”

Thư Dao mở miệng: “Chú thỏ nhỏ ngoan ngoan kia, mau mở cửa ra nếu không ta sẽ ăn ngươi ngay!”

Cậu nhóc ngơ ngác nhìn cô.

Thư Dao cúi đầu nhích lại gần, hôn lên khuôn mặt nhỏ bé còn thơm mùi sữa kia: “Quào, thơm quá!”

Cậu nhóc né đi, tiếng cười thanh thúy vang lên, trên màn hình chú thỏ nhỏ cũng tránh con sói lớn.

Thư Dao và cậu nhóc nhìn vào màn hình, Thư Dao lắc lư cái đầu sói, há miệng: “Ta muốn ăn thịt ngươi...”

Cậu nhóc cười ngất, tai chú thỏ nhỏ cũng đồng đưa phải trái.

Thư Dao bắt được cái tay đang nghịch ngợm của cậu nhóc, nghiêm túc nói: “Sói lớn muốn ăn thịt con, mau hô cứu mạng đi.”

Cậu nhóc cái hiểu cái không, Thư Dao hí mắt cười: “Nào, gọi theo mẹ, cứu — mạng — cứu — mạng —”

Cậu nhóc: “Cứu. mạng cứu mạng.”

Thư Dao: Phụt.

Thư Dao xoa đầu nó, nói: “Mau, chúng ta diễn lại lần nữa.”

Cậu nhóc rất biết phối hợp, Thư Dao há miệng to ra, “Ha ha, con thỏ kia, ta muốn ăn ngươi.”

Cậu nhóc: “Cứu mạng cứu mạng!”

Thư Dao ha ha cười to, cọ cọ và cổ con trai đến vui vẻ.

...

Thư Dao lại chọn kiểu miệng rộng, chụp vài tấm, sau đó đăng lên weibo bí mật, rồi tiếp tục chơi.

Trên màn ảnh, đầu của hai người dài ra, còn mặt thì to miệng rộng, cực kỳ hài hước. Thư Dao chu môi, cậu nhóc cũng chu môi theo, trên màn hình hai cái miệng rộng chu ra vừa xấu vừa đáng yêu.

Thư Dao: “Hiu hiu hiu.”

Cậu nhóc ngẩng đầu nhìn cô: “Hiu hiu.”

Thư Dao chu môi ra càng dài hơn, hướng về phía màn ảnh nói: “Ba ba ba.”

Cậu nhóc học theo, nhích lại gần màn hình: “Ba.”

Còn thành thật hôn lên màn hình một cái nữa.

Bảo mẫu vừa vặn mang nước trái cây và sữa vào, nhìn thấy hình trên điện thoại, khay nước suýt nữa đã đổ ra, chỉ biết nhin cười.

Thư Dao đưa bình sữa cho con, cậu nhóc nhận lấy. Còn Thư Dao cầm ly nước trái cây, ngậm lấy ống hút, cậu nhóc ngậm bình sữa, hai mẹ con rột roạt cùng uống sữa và nước trái cây.

Ôi, không được mà, quá trâu người, bảo bối nhà cô sao lại thấy cung thế này.

Thư Dao chơi đến mê muội, tìm được một bộ cung đầu đang nổi năm nay, cô chọn cho cậu nhóc làm cung nữ, cái đầu nhỏ tròn trịa xuất hiện thêm một đầu tóc to, biểu cảm ngờ ngạc đáng yêu, trên khuôn mặt có hai cái má hồng, miệng nhỏ hồng hào, tựa như một cô cung nữ nhỏ nhắn xinh đẹp ngoài đời.

Thư Dao chọn mình làm hoàng hậu, trên đầu cũng xuất hiện đầu tóc và trang sức xinh đẹp, cô làm tay thành hình hoa lan chỉ nói: “Hôm nay thời tiết rất tốt đúng chứ?”

Cậu nhóc ôm bình sữa: “A!”

Thư Dao cuốn một lọn tóc nhỏ vào ngón tay, hờn giận nói: “Đã lâu rồi hoàng thượng không đến phòng của bốn cung, thật là tịch mịch mà.”

Cậu nhóc chuyên tâm uống sữa, “A!”

Thư Dao nâng khuôn mặt của nó lên, đau khổ nói: “Người nói xem, có phải hoàng thượng không thích ta nữa không?”

Cậu nhóc: “A a.”

Thư Dao bỗng lui về sau, cả giận nói: “Cung nữ nguoi thật to gan, nguoi đầu, mau mang nó ra đánh năm mươi roi cho ta!”

Cậu nhóc lắc lư cái đầu, cung nữ trên màn hình cũng lắc đầu theo: “A!”

Thư Dao: “Ôi ôi ôi, tức chết bốn cung mà! Bốn cung muốn đích thân trừng phạt cung nữ không nghe lời này!”

Nói xong, Thư Dao bèn ôm cậu nhóc đang vui vẻ hí hửng tới, vỗ nhẹ lên mông cậu nhóc hai cái. Hoàn toàn không đau đớn gì, tựa như đang cù lét. Cậu nhóc cười lớn hơn, cái mông nhỏ không ngừng uốn tới ẹo lui.

Thư Dao cố làm ra biểu cảm ác độc: “A, Dám khiêu khích ta! Cung nữ to gan, dám khiêu khích bốn cung! Nhìn bốn cung trừng phạt nguoi thế nào!”

Thư Dao hôn chụt chụt lên mặt cậu nhóc, tiếng cười giòn tan của cậu nhóc vang vọng khắp phòng khách, bảo mẫu đi ngang qua đều bị họ chọc cười.

Hôn một lúc, cậu nhóc đại khái cười mệt rồi nên thở hổn hển ngồi phịch trong ngực Thư Dao.

Video trên máy tính bản vẫn còn quay, hai cô gái trong cung vẫn còn đang trong tình huống đánh mắng.

Thư Dao: “Này này, đảng hoàng chưa?”

Cậu nhóc cười khanh khách, Thư Dao hừ nhẹ: “Xem ra còn chưa phục! Thế này đi, tối nay nguoi mang được hoàng thượng đến tắm cung của ta thì ta sẽ tha cho nguoi một mạng.”

Cậu nhóc: “Ha ha ha ha.”

Video quay được mười mấy phút, Thư Dao ấn lưu rồi xem lại, cười không ngớt.

..

Thư Dao nhìn đồng hồ, còn một lúc nữa mới đến bữa tối, có thể cùng chơi đùa với cậu nhóc thêm chút nữa. Thư Dao tắt máy tính bàn đi rồi đỡ cậu nhóc đứng dậy, cười nói: “Nào, bảo bối, chúng ta chơi trò chơi đi.”

Cậu nhóc nghiêm túc nhìn cô, Thư Dao xoa xoa mái tóc mềm mại của nó, nói: “Chúng ta chơi mèo bắt chuột đi, mẹ là mèo còn con là chuột nhé.”

Cậu nhóc không hiểu lời cô nói, nhưng nó thấy Thư Dao đứng lên, giang hai tay ra giả vờ muốn bắt thế là biết phải làm gì. Trò này nhà họ thường hay chơi mấy ngày gần đây. Thư Dao nói to: “Mẹ tới đây, mẹ tới đây, tới bắt chú chuột nhỏ nào!”

Cậu nhóc lập tức cong chân ngán lên chạy, vóc người nhỏ nhắn, chạy chập chững, hai cánh tay như ngó sen dùng sức vẫy, giống như một chú chim cánh cụt.

Thư Dao phối hợp với bước chân của nó, dậm chân kêu: “Ồ, chuột nhỏ kia, mau bắt thôi!”

Bước chân ngán ngán của cậu nhóc càng nhanh hơn, nghe được giọng nói của Thư Dao liền thét lên rồi cười khanh khách. Mẹ con hai người đuổi bắt nhau, cậu nhóc đột nhiên bắt đầu lắp bắp kêu: “Cứu mạng! Bố ơi cứu mạng! Bố!”

Thư Dao cười lớn hơn, cậu nhóc nhỏ còn biết cầu cứu đây.

Thư Dao meo meo đuổi theo, cậu nhóc vui vẻ chạy trốn. Khương Tri Ngật vừa vặn đi xuống, lúc thấy anh đi tới phòng khách, hai mắt cậu nhóc sáng lên, lao đảo chạy về phía anh, líu ríu kêu: “Bố cứu mạng! Bố cứu mạng!”

Khương Tri Ngật không khỏi buồn cười, ôm lấy cậu nhóc đang nhào và phía mình lên. Cậu nhóc ôm lấy cổ Khương Tri Ngật, rồi quay sang nhìn Thư Dao cười.

Thư Dao trừng mắt nhìn nó, cũng đi về phía Khương Tri Ngật.

Khương Tri Ngật cao sừng sững dành ra một cánh tay, một bên ôm con, một tay khác đón lấy Thư Dao.

Hương thơm trên người cô bay vào mũi anh, môi Khương Tri Ngật cong lên, ôm lấy eo Thư Dao.

Thư Dao bật cười, chôn mặt trước ngực Khương Tri Ngật, hai tay vòng qua eo anh, ngẩng đầu chớp mắt với con trai.

Cậu nhóc hơi kinh ngạc, ngơ ngác nhìn Khương Tri Ngật lại nhìn Thư Dao.

Thư Dao cười nói: “Thầy Khương, anh nói với người bạn nhỏ Hoành Hoành xem ai thắng đi nha?”

Khương Tri Ngật nhìn khuôn mặt thanh tú của cô, kết hôn hơn một năm rồi, tình yêu anh dành cho cô không giảm đi chút nào, chỉ một biểu cảm nhỏ xíu của Thư Dao cũng có thể khiến anh động tâm.

Khương Tri Ngật ôn hòa cười, cúi đầu hôn môi cô một cái, rồi quay sang hôn lên khuôn mặt búng ra sữa của con trai.

“Ừm, Hoành Hoành thắng, mẹ thua rồi.” Khương Tri Ngật ôn tồn nói.

Cậu nhóc không hiểu, Thư Dao vỗ tay: “Oa, bảo bối thắng rồi nha.”

Cậu nhóc cũng vỗ tay theo, vui vẻ bên bố mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 76

Edit: Mộc Tử Đăng

Hai ngày trước khi Khương Tri Ngật vào đoàn phim, Thư Dao vẫn như ngày thường ở nhà chăm con, đột nhiên cô nhận được điện thoại của Trần Băng.

Trong khoảng thời gian này, phần lớn công việc của cô đều trong thành phố B, buổi sáng đi làm đến tối về nhà. Hơn nữa vài tiếng trước cô cũng đã gặp mặt Trần Băng rồi, sao giờ gọi đến làm gì nhỉ?

Nhạc chuông của điện thoại là bài mặc định, màn hình chớp nháy. Cậu nhóc bị hấp dẫn sự chú ý, đưa tay ra muốn lấy. Thư Dao nắm tay cậu nhóc kéo ra, ôm nó vào ngực rồi nghe máy.

“Trần ca?” Giọng nói Thư Dao đầy nghi ngờ.



Bên đầu dây bên kia im lặng hai giây, sau đó tựa như thở dài một hơi.

Thư Dao càng nghi ngờ hơn.

“Thư Dao à,” Giọng điệu Trần Băng đầy cảm khái, hơi quái lạ. Không giống đang nổi giận, cũng không giống có tin vui?

Thư Dao theo bản năng ngồi thẳng người dậy, nuốt một ngụm nước bọt, khẩn trương hỏi: “Trần, Trần ca, có việc gì nữa ạ? Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Cậu nhóc thấy cô cầm điện thoại nói chuyện nên vô cùng tò mò, cố gắng chui ra khỏi người cô, muốn nắm điện thoại.

Thư Dao dùng một tay dễ dàng ôm chặt cậu nhóc mập mạp lại, trong đầu vang lên tiếng chuông cảnh tỉnh.

Lại xảy ra chuyện gì? Bố mẹ cô làm chuyện gì nữa à? Hay cô có scandal gì chẳng?

Thư Dao khóc không ra nước mắt, Trần Băng không nói, cô cũng không dám hỏi.

Yên lặng một lúc lâu, rốt cuộc Trần Băng cũng chậm rãi mở miệng nói, giọng điệu vẫn không buồn không vui như vừa rồi, rất cảm khái: “Thư Dao à, em thật sự là được ông trời ban cơm mà, trời sinh đã định sẵn phải thành người nổi tiếng.”

Thư Dao có hơi ngơ ngác, dờ khóc dờ cười nói: “Anh muốn nói gì vậy Trần ca?”

Hai tay cậu nhóc không ngừng vung vẩy, kiên nhẫn không từ bỏ việc cướp điện thoại. Thư Dao dùng một tay cầm điện thoại, một tay ngăn lại động tác quấy rối nhỏ của cậu nhóc.

Cậu nhóc nóng tính gọi mẹ một tiếng. Đầu dây bên kia Trần Băng nghe được nên nói: “Hoành Hoành cũng ở đó hả?”

Thư Dao nhìn con thở dài một hơi, cậu nhóc mở to mắt nhìn cô, tạm thời yên tĩnh.

Thư Dao cười nói: “Vâng, muốn cướp điện thoại với em.”

Trần Băng ôn hòa nói: “Nó muốn nói chuyện với anh sao? Em đưa điện thoại cho nó đi.”

Thư Dao: ...

Ý cô không phải là con trai muốn nói chuyện với anh ta, nó chỉ thấy tò mò với điện thoại mà thôi.

Thư Dao ho khẽ một tiếng, đặt điện thoại bên tai cậu nhóc. Nó đập đập tay, hưng phấn nói a a vào điện thoại.

Trần Băng cũng rất thích người bạn nhỏ nhà Thư Dao, cười nói: “Hoành Hoành ơi, có nhớ chú không?”

Cậu nhóc: “A A a.”

Trần Băng vui vẻ: “Ôi, còn nghe hiểu được này, thật sự nhớ chú đó.”

Thư Dao nhin cười, Trần Băng nói tiếp: “Được rồi, mau trả điện thoại cho mẹ con đi. Mẹ con đó, lại gây chuyện lớn rồi nha.”

Nụ cười của Thư Dao cứng lại, cứng đờ lấy điện thoại về.

Thư Dao nhỏ giọng nói: “Em thì sao? Đừng lấp lửng với em nữa, muốn dọa chết em sao.”

Trần Băng không có ra vẻ bí mật hù dọa cô, cười nói: “Ban đầu anh ký hợp đồng với em đúng là nhặt được bảo vật mà, dựa theo khuynh hướng phát triển của em trong giới giải trí hiện giờ thì tương lai muốn trở thành minh tinh hạng A là điều trong tầm tay.”

“Trời sinh đã tự nổi, lưu lượng có thể so sánh với tiểu thị tui. Cứ cho là tương lai em không quay nhiều phim cũng chắc chắn nổi nha.”

Trần ca khen em như vậy làm em hơi sợ đó.

Trần Băng cười nói: “Chúc mừng em, lại lên hot search nữa rồi, tạo ra sự kiện lần thứ ‘nnn’ trong giới giải trí.”

Thư Dao: “...”

Trần Băng: “Hahaha”.

Thư Dao thấy mờ mắt: “Sao vậy anh? Gần đây công việc của em khá ít, phần lớn đều ở nhà mà.”

Trần Băng: “Cho nên mới nói, trời sinh em chỉ nên làm người nổi tiếng. Trên người vĩnh viễn không thiếu độ hot lẫn thu hút sự chú ý.”

Thư Dao: “Không phải mà...”

Giọng nói Trần Băng đầy trêu chọc: “Em bị ngã ngựa rồi, weibo bí mật của em bị cư dân mạng phát hiện ra, bây giờ cộng đồng mạng đang ngồi xem cuộc sống thường ngày một nhà ba người của em đó.”

Trong đầu Thư Dao bùm một tiếng nổ mạnh.

“Ngã, ngã ngựa?” Thư Dao không nói nên lời, “Sao lại biết? Tất cả hình ảnh em đều che hết mà! Cư dân mạng cũng không biết mặt Hoàn Hoàn nữa là!”

Trần Băng ha ha hai tiếng: “À cái đoạn video của em và Hoàn Hoàn ấy, lúc đó Khương Tri Ngật đi ngang qua sau lưng hai người, chỉ xuất hiện một giây cũng bị nhận ra, và lại trên mặt không che đầy nên bị phát hiện.”

A a a a — Thư Dao gào thét trong lòng! Weibo bí mật của cô cũng không theo dõi ai, nhìn giống như một tài khoản bình thường, chỉ ghi chép lại cuộc sống thường ngày trên weibo thôi mà! Tại sao bị phát hiện rồi! Ai lại đi xem video cô đăng chứ! Còn phát hiện ra Khương Tri Ngật chỉ bằng một giây đi ngang qua nữa??

Lúc cô đăng lên cũng không phát hiện ra! Cư dân mạng làm thế nào phát hiện được nhỉ!?

Thư Dao thở hắt ra, mặt đỏ tím đập loạn—trong weibo đó đều là cuộc sống thường ngày của một nhà ba người họ, trừ hình của Hoàn Hoàn còn có đủ loại hình ảnh của cô và Khương Tri Ngật nữa! Còn cả video kỳ quái của cô và Hoàn Hoàn...

Tất cả hình và video được đăng lên đều bị cô che đen mặt hoặc dùng hiệu ứng trong phần mềm chụp ảnh, chắc chắn cư dân mạng không nhận ra được. Còn bây giờ mọi người đều biết đó là cô và Khương Tri Ngật mất rồi!

Thư Dao không dám phát biểu, không dám đăng nhập vào weibo bí mật kia để xem... xuất đạo được chín năm, lần đầu tiên cô thấy sợ hãi trong lòng, có cảm giác như mình bị phơi bày ra tất cả.

Hơn nữa... còn rất xấu hổ và bối rối.

Thư Dao hấp háy môi, không nói thành lời. Cậu nhóc thấy cô ngẩn người thì tiến lên cướp điện thoại.

Thật ra Trần Băng cũng không biết chuyện Thư Dao có weibo bí mật, tin tức cá nhân của cô cũng được che đầy thật tốt trên weibo, vậy mà còn bị cư dân mạng đào ra.

Trần Băng nói: “Weibo bí mật đó của em sẽ lật đổ hình tượng của em và Khương Tri Ngật trong mắt công chúng, nhưng nó không phát triển theo hướng xấu. Công chúng luôn rất hứng thú với cuộc sống của vợ chồng mình tinh, weibo bí mật này của em bất ngờ ngã ngựa có lẽ không phải chuyện gì xấu.”

Trần Băng và người quản lý của Thư Dao, anh ta không quản được chuyện tình cảm hôn nhân của cô. Nhưng trong sự nghiệp, anh ta phải lợi dụng triệt để những nhân tố có lợi cho sự phát triển sự nghiệp của Thư Dao—So với hiện tại, weibo bí mật của cô có nội dung xoay quanh cuộc sống thường ngày của Khương Tri Ngật và con trai, vừa thỏa mãn tò mò của công chúng với cuộc sống sinh hoạt của mình tinh, vừa thể hiện cho công chúng thấy một mặt nào đó trong cuộc sống thường ngày của mình tinh.

Đây tuyệt đối là chuyện tốt cho Thư Dao, không có chỗ xấu nào.

“Trước hết em không cần bận tâm, cũng không cần làm sáng tỏ.” Trần Băng nói: “Những chuyện khác cứ giao cho anh.”

Trong đầu Thư Dao đang loạn cào cào, chỉ nghe được sơ sơ lời nói của Trần Băng, cô mờ mịt trả lời: “Vâng được ạ.”

Cuối cùng Trần Băng cười một tiếng mới cúp máy.

....

Nói chuyện điện thoại xong, Thư Dao cầm điện thoại ngẩn người. Cậu nhóc la oai oái muốn cướp điện thoại, thừa dịp Thư Dao đang ngẩn người thì dùng sức vịn vào cánh tay cô, cố gắng đứng lên, sau đó ôm lấy cổ Thư Dao.

Thư Dao bị khuôn mặt nhỏ bé ảm áp kéo tinh thần lại, cậu nhóc lấy lòng hôn lên mặt cô hai cái, đôi mắt to chớp chớp không ngừng liếc nhìn điện thoại trong tay cô.

Thư Dao buông tay đặt điện thoại lên bàn. Cậu nhóc thấy điện thoại càng ngày càng xa thì cái miệng nhỏ chu ra, trông rất đáng thương.

Thư Dao vòng tay qua nách đứa bé, ôm nó đứng lên chân mình, đau lòng nói: “Bảo bối à, mẹ tiêu rồi.”

Cậu nhóc chép chép miệng nhìn cô.

Thư Dao cảm động nói: “Con đang sốt ruột thay mẹ đó sao? Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương này đi.”

Cậu nhóc: “...”

Lúc này điện thoại như một vật nóng bỏng tay, Thư Dao nhìn thôi cũng không dám, nói năng không lưu loát: “Hình tượng của mình bị phá hủy rồi, xong rồi, làm sao đây? Bây giờ xóa còn kịp không?”

Thư Dao nghiêm túc suy tính định lên lút xóa weibo đó sau lưng Trần Băng, nhưng mà giây tiếp theo, ý nghĩ này lập tức bị bác bỏ, bây giờ chắc chắn không kịp rồi, hình và video trong weibo bí mật kia hẳn đã bị số lượng lớn cư dân mạng và phóng viên chia sẻ tải về...

Sau khi kết hôn, cô và Khương Tri Ngật vẫn luôn khiêm tốn, cũng chưa từng cố thể hiện một nhà ba người hạnh phúc yêu thương trước mặt công chúng. Bởi vì theo như cô nghĩ, chuyện tình cảm thế này không cần đón nhận sự hâm mộ và công nhận của người ngoài. Còn bây giờ weibo bí mật của cô đã bị cư dân mạng đào ra được!

Quá khủng khiếp! Quá đáng sợ!

Đầu óc Thư Dao rối loạn, trái lại cô không thấy chột dạ, chỉ thấy rất xấu hổ mà thôi... Do đó là weibo bí mật nên cách nói chuyện của cô cũng khác một trời một vực với hình tượng nữ thần!

Tuy trải qua chuyện bố mẹ cô thì hình tượng nữ thần thanh thuần trước đây của cô đã thay đổi không ít trong mắt công chúng. Nhưng vẫn thấy mất mặt. Bỏ đi thân phận là đại minh tinh, cô cũng chỉ là một cô gái 26 tuổi đã kết hôn có con, là một người phụ nữ trưởng thành!

Những nội dung ngây thơ trong weibo đó... làm cho cô không dám đối mặt với fan và truyền thông!

Thư Dao càng nghĩ càng thấy suy sụp, cô không nhận được ôm lấy con trai mũm mĩm nhỏ nhắn, chôn mặt lên bả vai nó kêu hu hu hu.

Cậu nhóc vốn thấy nóng giận, định không nghe lời gào khóc một trận. Ai ngờ mẹ còn khóc lóc ồ ồ ào ào nũng nịu trước một bước, một chàng trai mới một tuổi lẻ hai tháng nhất thời rơi vào tình cảnh mờ mịt...

Bả vai nhỏ bé còn quá sớm để chịu được ‘áp lực’ không thuộc về độ tuổi này của nó...

...

Thư Dao ôm con ngồi trên sofa, trong tivi đang chiếu phim hoạt hình, cậu nhóc vừa ngậm tay vừa xem phim. Ánh mắt Thư Dao nhìn chăm chăm vào tivi thế nhưng trong đầu trống rỗng, điện thoại đặt cách đó không xa, từ khi nghe điện thoại của Trần Băng xong cũng không chạm đến nữa.

Trước giờ cơm tối Khương Tri Ngật đi xuống lầu, thấy hai mẹ con chuyên chú xem tivi, khi đến gần mới phát hiện vẻ mặt Thư Dao có điều không đúng, là nét mặt đau khổ.

Khương Tri Ngật kinh ngạc nói: “Đã xảy ra chuyện gì vậy em?”

Thư Dao quay đầu nhìn anh, nỗi đau khổ trên mặt lập tức bị quét đi sạch sẽ, cô đặt con trai qua một bên, rồi đứng lên nhào vào lòng anh.

Khương Tri Ngật ngạc nhiên đón lấy cô, vòng tay ôm vai cô.

Cậu nhóc ngẩng đầu ngơ ngác nhìn bố mẹ.

Thư Dao không nói gì, mặt chôn trong ngực Khương Tri Ngật không động đậy. Khương Tri Ngật cũng không truy hỏi tới cùng, bàn tay khẽ vỗ về lưng cô, nhìn con trai cười một cái.

Cậu nhóc nghiêng đầu dường như không hiểu gì.

Qua hai phút sau, Thư Dao mới ngẩng đầu lên từ trong ngực anh, ngơ ngác nói: “Tri Ngật, weibo bí mật của em bị ngã ngựa rồi, mọi người đều biết đó là weibo của em”

Khương Tri Ngật hơi sững sốt, giờ mới hiểu ra vì sao cô phiền muộn, hóa ra vì chuyện này.

Khương Tri Ngật không khỏi buồn cười, anh dĩ nhiên biết chuyện Thư Dao lập tài khoản weibo bí mật, còn đặc biệt dùng để ghi chép quá trình trưởng thành của con trai, hiển nhiên anh rất ủng hộ.

Khương Tri Ngật xoa tóc cô, ôn hòa nói: “Không sao cả, mọi người biết thì biết thôi.” Cuộc sống của họ không phải ai cũng không thể xem.

Thư Dao nói: “Nhưng mà nội dung em đăng có hơi ngây thơ...”

Khương Tri Ngật: “Cuộc sống của chúng ta chính là thế này, không cần diễn với bất kỳ ai. Cho dù bị phát hiện cũng không ảnh hưởng gì.”

Thư Dao yên lặng cẩn thận suy nghĩ lời anh nói, nhỏ giọng đáp: “Ừm, anh nói cũng đúng đó.”

Khương Tri Ngật bật cười, cúi đầu hôn lên trán cô, sau đó đến chóp mũi rồi môi. Thư Dao dần đỏ hồng hai má, nhón cằm lên hôn môi anh, Khương Tri Ngật ôm em cô, biến nụ hôn này thêm sâu hơn.

Hai vị người lớn ‘quên mình’ hôn một lúc, đột nhiên nhớ ra gì, quay đầu lại thấy con trai đang gặm ngón tay nhìn họ.

Thư Dao, Khương Tri Ngật nhìn nhau bật cười.

Khương Tri Ngật bước lên lấy tay cậu nhóc ra khỏi miệng nó, ôn tồn dạy dỗ: “Trên tay có vi khuẩn, Hoành Hoành không thể mãi gặm ngón tay được biết chưa.”

Cậu nhóc chớp mắt nhìn anh, đột nhiên hô bỏ một tiếng. Khương Tri Ngật ừ đáp lời, cậu nhóc chu môi hôn mặt anh một cái.

Khương Tri Ngật sừng sốt, cậu nhóc bẹp cái miệng nhỏ uơn ướt lên má anh, Thư Dao ở bên cạnh cười nghiêng cười ngả.

Cậu nhóc cũng bắt chước chu môi hôn lên mặt Thư Dao.

...

Sau bữa tối, Thư Dao, Khương Tri Ngật và cậu nhóc, một nhà ba người thành công chiếm được ba vị trí đầu trên hot search, người ngoài không biết tên của cậu nhóc, chỉ có một lần phỏng vấn, Thư Dao có đề cập tới tên và nữ danh của cậu nhóc là “Hoành Hoành”, nên cư dân mạng đẩy cái tên Hoành Hoành lên hot search.

Dưới sự khích lệ của Khương Tri Ngật, Thư Dao run rẩy mở weibo ra, bị những bình luận có liên quan đến cô và Khương Tri Ngật làm hoa mắt, còn cả ảnh người bạn nhỏ Hoành Hoành xinh đẹp, đến video một nhà ba người làm đủ loại hành động.

Weibo bí mật đó của cô được cài đặt không nhận bất kỳ thông báo ngoài lề nào để tránh bị quấy rầy. Nên vừa mới đăng nhập vào liền bị thông báo bình luận của fan, rồi chia sẻ, lượt like làm chấn động, điện thoại bị treo mất gần mười phút mới khôi phục lại như thường.

Bây giờ mọi người đều biết weibo bí mật này là của Thư Dao, hình trong weibo này của cô và Khương Tri Ngật không để lộ mặt. Nên mọi người bắt đầu chơi trò tìm dấu vết.

Video bại lộ thân phận của Thư Dao thì khỏi bàn đến, Khương Tri Ngật lộ mặt một giây trong video kia đã bị cư dân mạng cắt ra, chứng cứ đó điên cuồng được chia sẻ, xuất hiện trên hot search.

Trong weibo đó, có một vài bài về cuộc sống của Thư Dao và Khương Tri Ngật, hai người mặc đồ ở nhà hoặc là quần áo giản dị đi tản bộ, trong tấm hình này cư dân mạng phát hiện ra nhẫn cưới trên ngón tay của hai người, giống y như chiếc mà truyền thông chụp được trước đó, còn cả một đôi đồng hồ đeo tay Tinh Không của hãng Bách Niên, fan hâm mộ hai nhà đều ríu rít nói thần tượng nhà mình hay đeo.

Có một tấm có góc độ rất rõ ràng, trong hình chụp từ camera của hai người lộ ra góc cổ áo—nhìn thì thấy đó chỉ là một tấm ảnh chụp sinh hoạt bình thường.

Nhưng bên dưới cổ áo của Thư Dao có lộ ra một nửa mặt dây chuyền, hình thỏ Ngọc màu lam nhạt, cũng là thứ Thư Dao thường hay đeo.

Vốn ban đầu chỉ có một video lộ ra chủ nhân của weibo này, lần này, tất cả hình ảnh và video đều bị cư dân mạng lôi ra kiểm tra, chứng cứ ngày càng nhiều.

...

Điều khiến cư dân mạng điên cuồng là trong weibo đó còn có hình Thư Dao và Khương Tri Ngật hôn môi, Thư Dao giờ điện thoại, vừa vận chụp được nửa khuôn mặt của hai người. Khương Tri Ngật ôm eo cô, Thư Dao ôm lấy cổ anh...

Còn cả hình hai người nắm tay đi bên nhau, bóng lưng của hai người vân vân... Xem thời gian thì weibo này được lập từ khi đưa bé ra đời đến này, Thư Dao đã bắt đầu ghi chép, tính đến giờ cũng hơn một năm rồi.

Mới gần gũi chỉ một năm mà lượng thức ăn cho chó trên weibo nhiều đến nỗi cư dân mạng ăn không hết, hơn nữa còn quá ngọt! Giống như cuộc sống đơn giản của những cặp yêu nhau! Siêu cấp ngọt ngào!

Có hình hai người cố ý dùng phần mềm chụp ảnh, đầu biến thành đầu to mắt nhỏ như người ngoài hành tinh... cư dân mạng không thể nhìn ra được đó là Thư Dao và Khương Tri Ngật. Bây giờ mọi người đã biết, nhìn những tấm hình này mỗi một góc ngách đều là đường!

Fan của Khương Tri Ngật vừa vui vừa thấy phiền muộn, nam thần nhà họ còn có một mặt ‘ngây thơ thú vị’ như vậy, còn chụp hình với vợ nữa.

Bọn họ vui vì nhìn thấy được một mặt khác của thần tượng, bên cạnh đó còn có cảm giác mất mát khi ‘chồng’ mình bị đoạt đi—hu hu hu nam thần thật đáng yêu quá đi.

...

Hình và video của cậu nhóc rất nhiều, mặt bánh bao, cánh tay mập mập, chân nhỏ đáng yêu, còn có hình uống sữa, thổi bong bóng, thậm chí là hình chảy nước mũi ngơ ngác nhìn ống kính, đáng yêu đến mức cư dân mạng phải gào thét, làm sao có thể đáng yêu thế chứ, quá đáng yêu mà!

.....

Mặt cậu nhóc không che lại, Thư Dao chụp rất nhiều ảnh từ lúc nó ra đời đến giờ, ngũ quan tinh xảo, da trắng như tuyết, giống như một tiểu vương tử trời sinh đã cao quý rồi.

Thư kể tất cả ưu điểm của bố mẹ một cách hoàn mỹ, cánh tay và bắp chân nhỏ như ngón sen, khuôn mặt nhỏ bé đỏ đỏ thịt thật là đáng yêu! Quá đẹp! Quá mềm mại!

Những hình có liên quan đến cậu nhóc không chỉ khiến cư dân mạng kích động mà còn cả fan của hai người. Các trang báo điên cuồng đưa tin về cậu nhóc mập mạp này, hận không thể phủ sóng hình của nó trên khắp các trang bìa! Thư Dao, Khương Tri Ngật và con trai bước ra ánh sáng! Là tin tức lớn đó! Tựa đề của các bài báo đều có hình của một nhà ba người. Các phóng viên thay đổi kiểu mẫu, điên cuồng khen ngợi giá trị nhan sắc của cậu nhóc, từ ngữ câu văn dùng để khen ngợi tựa như không tiếc tiền đập lên người cậu nhóc, dường như muốn khen Hoàn Hoàn thành cậu nhóc đáng yêu xinh đẹp nhất vũ trụ, Thư Dao và Khương Tri Ngật đọc những lời khen này có chút dờ khóc dờ cười.

....

Còn cả những video khóc cười, nũng nịu gọi bố mẹ, âm thanh đó nghe mà lòng mềm nhũn. Những video có mặt cậu nhóc thường thì Thư Dao và Khương Tri Ngật không lộ mặt, hai người chỉ ở ngoài ống kính dạy cậu nhóc nói chuyện, gọi người hoặc dạy dỗ.

Có một video tập đi, Thư Dao là người quay, Khương Tri Ngật đứng đối diện với con trai, thanh âm của anh dịu dàng mềm mại nghe vào rất êm tai: “Tới đây nào Hoàn Hoàn, đi đến cạnh bố nào.”

Cậu nhóc nhìn ống kính thấy khó khăn, giơ tay ra non nớt hô “Ôm ôm”, Thư Dao và Khương Tri Ngật cười khê, sau đó Khương Tri Ngật dịu dàng khích lệ nó: “Đừng sợ, từ từ đi tới chỗ bố này.”

Trong ống kính, cậu nhóc mếu máu nhưng vẫn cố đứng lên, hai tay duỗi ra, chập chững đi về phía Khương Tri Ngật. Thư Dao và Khương Tri Ngật không nói chuyện, cư dân mạng đang xem video phải nín thở, rất sợ giây kế tiếp cậu nhóc này sẽ bị ngã.

Đi được nửa đường, cậu nhóc dường như thấy thú vị, cười khanh khách, hai cánh tay vẫy vẫy như một chú chim cánh cụt nhỏ mập mạp.

Cậu nhóc cách ống kính ngày càng gần, kế đó nhào vào lòng Khương Tri Ngật, ống kính chỉ quay từ môi Khương Tri Ngật trở xuống, ông bố trẻ tuổi đón lấy thân hình nhỏ bé của cậu nhóc, nó vui vẻ cười đùa, bập bẹ gọi bố gọi mẹ.

....

Sau khi xem xong hình và video về cậu nhóc, có cư dân mạng nói đùa muốn lập nhóm đi trộm cậu nhóc này, hoặc bây giờ đính ước từ bé còn kịp không? Hoặc là chị/dì chờ bảo bối lớn lên nhé...

Những bình luận trên chọc bay đầy trời, độ chú ý của cậu nhóc sắp vượt qua cả Thư Dao và Khương Tri Ngật.

Chờ đến lúc mọi người xem đến video thú vị của Thư Dao và cậu nhóc, họ đã sắp quên luôn hình tượng nữ thần của Thư Dao. Mẹ con hai người dùng phần mềm quay video, đóng đủ vai các nhân vật hoạt hình, nhân vật điện ảnh, điều buồn cười nhất là cậu nhóc này nhỏ tuổi đã biết phối hợp với Thư Dao. Trong video, nữ thần luôn ưu nhã xinh đẹp trở nên xấu xa đầy đáng yêu, tranh giành sữa, nước trái cây với con, diễn phim cung đấu, nói chuyện với cậu nhóc, nó không khóc không quấy, tùy thời còn biết ạ một tiếng đáp lại mẹ...

Cư dân mạng cười muốn điên cả lên, hóa ra Thư Dao lặng lẽ ở nhà có dáng vẻ này nha, còn đóng phim hài thế này nữa sao? Ha ha ha ha! Điều ngớ ngẩn nhất là thỉnh thoảng Khương Tri Ngật còn xuất hiện trong ống kính, mặc dù không ‘thần thông quảng đại’ đọc lợi thoại như Thư Dao, nhưng đáng người đẹp trai khí chất như thế lại chọn hiệu ứng biến đầu mình thành người ngoài hành tinh, một màn này khiến người xem không khỏi nhin cười.

....

Trên mạng cực kỳ náo nhiệt, những hình ảnh đoạn phim về cuộc sống một nhà ba người của Thư Dao không ngoài dự đoán mang đến độ hot và lưu lượng. Cũng như dự liệu của Trần Băng, weibo bí mật của Thư Dao ngã ngựa không những không gây tổn thất cho cô mà còn tăng thêm fan cho cô và Khương Tri Ngật.

Còn tên con trai của hai người luôn nằm trên hot search, chiếm vị trí cao vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Điện Đảo* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 77

Edit: Mộc Tử Đằng

Bộ phim của Khương Tri Ngật sắp khai máy, anh sắp xếp hành lý xong xuôi thì chuẩn bị xuất phát. Kết hôn được hơn một năm, Thư Dao đã dần có thói quen với thói quen chia xa này. Diễn xuất là sự nghiệp của họ, đồng thời hai người cũng không thể thiếu lẫn nhau.

Thư Dao kiểm tra kỹ càng vali hành lý của Khương Tri Ngật mấy lần, xác nhận không có bỏ sót thứ gì. Xe đã chờ sẵn bên ngoài, cô ngồi ở mép giường, ngơ ngác nhìn anh sửa soạn lại ống tay áo.

Khương Tri Ngật xoay người, tầm mắt Thư Dao di chuyển theo anh, tuy nét mặt cô bình tĩnh thế mà trong mắt đầy vẻ không nỡ.

Khương Tri Ngật thở dài một hơi, bước qua ôm cô vào lòng. Thư Dao lắng đọng tựa vào ngực anh, dịu dàng nói: “Chờ khi rảnh em sẽ dẫn con đi thăm anh.”

Khương Tri Ngật nói: “Được thôi.”

Thư Dao: “Em sẽ lo chuyện trong nhà thật tốt, anh không cần lo đâu, chuyên tâm quay phim là được. Chờ lúc anh không bận chúng ta sẽ gọi điện cho nhau.”

Khương Tri Ngật nhẹ nhàng nói: “Ừ.”

Thư Dao suy nghĩ một chút, “Mỗi ngày em sẽ gửi hình và video của con cho anh.”

Khương Tri Ngật hỏi: “Còn em đâu?”

Thư Dao ngẩn ra: “Em?”

Khương Tri Ngật dịu dàng nói: “Còn cả hình và video của em nữa, anh cũng muốn thấy em mỗi ngày.”

Tâm tình chia xa vui đi không ít, Thư Dao đỏ mặt, nhỏ giọng đáp: “Vâng được ạ. Em cũng gửi cho anh nốt.”

Khương Tri Ngật dịu dàng cười, giơ tay lên xoa xoa mái tóc dài của cô.

Hai người lắng đọng ôm nhau một lúc, Thư Dao ngẩn đầu nhìn đồng hồ thấy đã đến giờ rồi. Cô rời khỏi ngực anh, ngẩng đầu sửa lại cổ áo cho anh, tí mỉ nói: “Anh phải chăm sóc mình thật kỹ, sắp tới mùa đông rồi, lúc quay phim nhớ giữ ấm nhiều vào. Bị cảm phải nhanh uống thuốc kéo bệnh nặng thêm. Một ngày ba bữa cố ăn đúng giờ...”

Thư Dao dừng một chút, thở dài một hơi. Thật ra cô và Khương Tri Ngật đều hiểu, những lời cô dặn dò anh vốn không có ích gì, bọn họ là diễn viên, cuộc sống trong đoàn phim kể cả ăn mặc cũng không phải tự mình quyết định, nhất là tổ phim điện ảnh, quay phim cả đêm là chuyện bình thường. Nhưng họ cũng là vợ chồng, sẽ có ràng buộc lẫn nhau. Nên dù những lời đó vô dụng thế nào thì Thư Dao vẫn không nhịn được nói ra.

Không gian yên tĩnh mấy giây, Thư Dao lấy lại tinh thần, ôn tồn nói: “Lúc quay phim phải bảo vệ mình thật tốt, em...”

Cô không nói được nữa, ngay cả bản thân cũng thấy buồn cười. Thư Dao hơi buồn bực, trước kia cô cứ cho là sự nghiệp và gia đình quan trọng như nhau, diễn xuất là một việc rất thần thánh, không thể làm qua loa cho có lệ, thân thể và sức khỏe ở đoàn phim vốn là chuyện không đáng bàn khoăn.

Còn bây giờ, cô nhận ra mình không tài nào đặt sự nghiệp và gia đình ở vị trí ngang hàng. Cô thậm chí bắt đầu ích kỷ hy vọng Khương Tri Ngật quan tâm tới sức khỏe nhiều hơn công việc trước mặt.

Mặt Thư Dao như đưa đám, không nói thêm gì nữa.

Hồi lâu sau, đột nhiên có xúc cảm mềm mại trên trán cô. Thư Dao ngẩng đầu, Khương Tri Ngật khẽ hôn lên trán cô, dịu dàng nói: “Được rồi, nghe lời em, anh sẽ chú ý.”

Thư Dao sưng sọt, Khương Tri Ngật: “Anh sẽ tự chăm sóc tốt bản thân, lúc đóng phim cũng sẽ chú ý đến an toàn của bản thân.”

Thư Dao kinh ngạc nhìn anh, Khương Tri Ngật dịu giọng nói: “Bây giờ em đã yên tâm hơn chưa?”

Thư Dao đỏ mặt, ánh mắt cũng hơi đỏ, nhẹ nhàng gật đầu, Khương Tri Ngật bắt đầu đi thở dài, ôm cô vào lòng lần nữa: “Đừng nghĩ nhiều, anh bảo đảm với em sẽ không để mình bị thương hay bệnh gì hết.”

Thư Dao ngượng ngừng cười: “Vâng.”

Khương Tri Ngật: “Em ở nhà cũng phải chăm sóc tốt cho mình và Hoàn Hoàn. Có chuyện gì phải gọi cho anh trước. Đã hiểu chưa?”

Ánh mắt Thư Dao cong cong: “Vâng ạ!”

Khương Tri Ngật véo nhẹ chóp mũi cô, một tay xách hành lý, một tay nắm tay cô đi xuống lầu.

Dưới lầu, Triệu Trình đang ngồi trên sofa trêu chọc cậu nhóc, thấy Thư Dao và Khương Tri Ngật xuống thì cười chào hỏi rồi xách hành lý của Khương Tri Ngật ra xe trước.

Khương Tri Ngật nhận lấy con từ tay bảo mẫu, cậu nhóc thân thiết cọ cọ lên gò má của anh, mềm nhũn gọi bố. Khương Tri Ngật nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của nó, trong lòng thấy không nở tựa như còn nhiều hơn nhiệt huyết diễn xuất nữa, có khoảnh khắc anh muốn đẩy hết công việc ra sau, chuyên tâm ở nhà chăm con.

Thư Dao đứng một bên không quấy rầy hai người.

Cậu nhóc đang ở tuổi thích nói, dù phát âm không chuẩn hay lượng từ còn ít vẫn không ngăn được cậu nhóc lắm bẻm riu rít như một chú vẹt, nói cụ thể cái gì thì mọi người không nghe rõ.

Cậu nhóc nói líu ríu với Khương Tri Ngật một hồi, anh kiên nhẫn nghe nó nói, thỉnh thoảng gật đầu hoặc đáp lại câu ngắn gọn.

Mấy phút sau, anh thả nó xuống đất, rồi ngồi xổm xuống, tầm mắt hai người ngang nhau, anh dịu dàng nói: “Bố phải đi công tác, con ở nhà nhớ quan tâm đến mẹ. Chờ bố về sẽ có thưởng cho con.”

Cậu nhóc không hiểu, mờ mịt nhìn anh. Khương Tri Ngật xoa đầu nhỏ của nó rồi đứng dậy hôn Thư Dao, nói: “Bên ngoài gió lớn lắm, không nên đi ra.”

Thư Dao nghe lời gật đầu, đáp: “Vâng.”

Khương Tri Ngật đi tới cửa, cậu nhóc vốn đang ngồi trên thảm chơi đồ chơi thấy Khương Tri Ngật đi tựa như biết gì đó. Nó quay đầu lại thấy anh đã đi đến cửa liền vứt đồ chơi sang một bên, ê ê a a gọi gì đó, dùng cả hai tay hai chân không vững đứng dậy, lao đảo chạy về phía anh.

Đi đứng còn chưa mau lẹ, mới chạy hai bước đã ngã xuống. Thư Dao hoảng sợ, Khương Tri Ngật nghe được tiếng động cũng dừng bước.

Cậu nhóc khó khăn chạy đến trước mặt anh, giơ tay lên, cố gắng nhảy lên, gấp gáp gọi: “Bố bố!”

Khương Tri Ngật ngạc nhiên, rốt cuộc không nhìn được ngồi xổm xuống ôm nó. Tiếp đó đứng dậy rồi đi, nhưng chân vừa mới bước thì bị ôm lại, cậu nhóc cố gắng muốn treo trên người bố, gào khóc: “Bố ôm, bố ôm—“

“Ôm ôm ôm ôm!” Cậu nhóc khóc lóc, hay cánh tay dùng sức ôm chặt chân anh, nước mắt rơi không ngừng.

Thư Dao kinh sợ, chẳng lẽ nó biết Khương Tri Ngật phải đi rồi sao? Nó nghe hiểu được à? Hay là cảm nhận được?

Gần ba mươi năm cuộc đời, Khương Tri Ngật ở bên cạnh Thư Dao và con trai, cảm nhận được cảm xúc đấu tranh và thống khổ.

Rốt cuộc anh vẫn cúi người bế nó lên, cậu nhóc lập tức ôm chặt cổ anh khóc ngất, khuôn mặt nhỏ nhắn dùng sức cọ cổ anh, hành động này làm Khương Tri Ngật nhớ tới những động vật nhỏ lông xù, lúc muốn lấy lòng với con người cũng sẽ nhẹ nhàng cọ mặt và cổ họ.

Tâm trạng Khương Tri Ngật phức tạp, Hoàn Hoành nhà anh sao biết anh sắp đi được, đây là đang biểu đạt nó không nở sao? Thế giới của trẻ con quá đơn thuần, cậu nhóc cứ nghĩ làm như thường ngày, chỉ cần ôm ôm hôn hôn thì bố sẽ thỏa hiệp, ở lại chơi với nó.

Cậu nhóc cố gắng cọ cọ mặt anh, còn hic hic như chú heo con, bập bẹ gọi anh.

Trong lòng Khương Tri Ngật thậm chí là tay chân có hơi luống cuống, nhẹ nhàng vỗ về bàn tay nó, hy vọng làm nó bình tĩnh lại.

Cậu nhóc thôi không khóc nữa cũng không thút thít, ngoan ngoãn nằm trên vai anh không nhúc nhích.

Khương Tri Ngật nghĩ là nó đã ngủ nên hơi gật đầu với Thư Dao. Thư Dao nhẹ nhàng bước đến, định ôm đứa bé, nào ngờ tay vừa chạm vào người nó thì nó lập tức ôm chặt cổ Khương Tri Ngật, đồng thời oa oa khóc lên.

Thư Dao bối rối, ngẩng đầu nhìn giờ, nhân viên công tác đã chờ ở ngoài một lúc rồi, không thể chậm trễ thêm nữa. Trong lòng cô nổi lên quyết tâm, mạnh mẽ ôm đứa bé khỏi người Khương Tri Ngật, cậu nhóc dùng cả tay lẫn chân cố níu người anh.

Thư Dao và Khương Tri Ngật thấy dở khóc dở cười. Cậu nhóc giống như một con sóc nhỏ ôm cành cây, hai cái chân nhỏ nhấc ra sức đạp, hai tay duỗi ra với Khương Tri Ngật, khóc vô cùng đáng thương: “Bố, bố.”

Không thể dừng lại nữa dù chỉ một phút, Khương Tri Ngật chỉ sợ mình sẽ thỏa hiệp thật sự, đẩy công việc qua một bên ở nhà chăm con.

Khương Tri Ngật sờ khuôn mặt đầy nước mắt của nó, dịu giọng nói: “Hoàn Hoành nghe lời nào, bố sẽ gọi video mỗi ngày với con.”

Cậu nhóc không nghe, oa oa khóc lớn. Mắt thấy Khương Tri Ngật đi ra khỏi cửa rồi đóng lại. Tiếng khóc của nó ngưng được một giây, như là ngo ngoe sau đó bật phát lên tiếng khóc càng to hơn.

Thư Dao không biết làm sao lại thấy đau lòng, ôm nó đi mấy bước tới cửa sổ sát đất, Khương Tri Ngật vừa vặn đi tới cạnh xe, như cảm giác được anh ngược đầu nhìn Thư Dao và con đang đứng trước cửa sổ.

Anh vẫy tay, tiếng khóc của cậu nhóc nhỏ dần, thút tha thút thít nhìn bố đứng bên ngoài.

Thư Dao lau nước mắt nước mũi cho nó, dịu dàng giải thích: “Bố phải đi quay phim, bố là một diễn viên vô cùng giỏi. Chờ con lớn lên là có thể xem được phim bố đóng nha.”

Cậu nhóc đáng thương hít hít mũi, Thư Dao cười nói: “Nào, vẫy tay với bố đi. Chúng ta sẽ nhanh gặp lại nhau thôi.”

Cậu nhóc nghe hiểu được từ vẫy tay, nên nghiêm túc giơ bàn tay mủm mỉm lên vẫy vẫy với Khương Tri Ngật đang đứng trước xe.

Nỗi lo treo trong lòng Khương Tri Ngật cuối cùng cũng được xử lý xong, anh thở ra một hơi, ngồi vào xe.

Triệu Trình nhìn sắc mặt của anh, cười hỏi: “Hoành Hoành luôn khóc sao?”

Khương Tri Ngật giơ tay bóp mi tâm, bất đắc dĩ nói: “Ừ, không cho anh đi.”

Triệu Trình cười nói: “Không nỡ để Ngật ca đi à, con nít bây giờ rất thông minh, mặc dù không nói được nhưng có thể nghe hiểu người lớn nói gì.”

Trong lòng Khương Tri Ngật vương bận Thư Dao và con trai, anh nhẹ giọng nói: “Đúng vậy.”

Triệu Trình an ủi anh: “Thư Dao tùy lúc có thể đến thăm, lúc đoàn phim có ngày nghỉ thì anh cũng về được.”

Khương Tri Ngật tựa vào chỗ ngồi, nhắm mắt khẽ ừ một tiếng.

Bên trong xe yên tĩnh lại, Khương Tri Ngật luôn tựa vào ghế ngồi không lên tiếng. Triệu Trình cũng không dám quấy rầy anh, xe đến sân bay, Khương Tri Ngật trầm mặc mang hành lý xuống xe, Triệu Trình vội nhận lấy vali của anh, Khương Tri Ngật cũng không nói gì, sắc mặt nhìn không khác gì lúc bình thường.

Trên đường gặp phải vài phóng viên mang máy ảnh, Triệu Trình và vệ sĩ vây Khương Tri Ngật vào giữa, Khương Tri Ngật không trả lời câu hỏi của họ, trực tiếp đi vào cổng kiểm tra an ninh.

....

Hai tiếng sau, máy bay đáp xuống. Mới vừa mở máy lên Khương Tri Ngật đã gọi về cho Thư Dao ngay, cả đường bước chân vẫn không dừng, sắc mặt hơi hột, giọng nói thế mà đầy kiên nhẫn và dịu dàng, thấp giọng nói gì đó với người bên kia.

Triệu Trình đẩy vali, cứ lâu lâu liếc mắt sang nhìn Khương Tri Ngật. Đến khi ra khỏi sân bay, ngồi vào xe bảo mẫu rồi mà anh vẫn chưa kết thúc cuộc gọi, vẻ hồ hởi và lạnh nhạt trên mặt biến mất, thay vào đó là vẻ mặt ôn hòa, than âm trầm thấp.

Triệu Trình lặng lẽ cảm khái: Cũng hơn một năm rồi, sao mỗi lần tui đều bị ông chủ nhà mình và Thư nữ thần ngược tui tả thế này?

Ôi, thật là muốn nói chuyện yêu đương quá đi.

—

Sau khi đến đoàn phim, Khương Tri Ngật nghỉ ngơi một ngày. Ngày hôm sau chính là nghi thức khai máy, kế đó chính thức bấm máy khăn trương bận rộn quay phim.

Khương Tri Ngật được xem là nam chính duy nhất của bộ phim, lời thoại rất nặng. Phần lớn thời gian vào ban ngày, điện thoại do Triệu Trình giữ, trừ ăn cơm ra, thời gian còn lại luôn thảo luận kịch bản với đạo diễn và diễn viên khác. Lúc không quay buổi tối sẽ ở khách sạn gọi điện cho Thư Dao, nói chuyện cả buổi với con. Mặc dù lúc đó rõ ràng không muốn cho anh đi, nhưng qua mấy ngày đã quên mất. Chỉ là vẫn nhận biết được Khương Tri Ngật, mỗi lần gọi video, nó sẽ huơ tay múa chân gọi bố, cái đầu nhỏ không ngừng nhích đến gần màn hình, hưng phấn nói chuyện riu rít với Khương Tri Ngật.

Do đang quay phim, thời gian nghỉ ngơi rất quan trọng thế nên mỗi lần nói chuyện điện thoại với Khương Tri Ngật, Thư Dao sẽ cố rút ngắn thời gian lại, để hai bố con thấy mặt trò chuyện một lúc. Chờ bảo mẫu ôm cậu nhóc đi thì mới kể lễ mình nhớ anh, nói những lời quan tâm, thường thì không quá mấy phút, cô đã vội muốn tắt.

Lúc đầu Khương Tri Ngật nghĩ cô có việc gấp, sau đó mới hiểu là cô sợ chậm trễ thời gian nghỉ ngơi của mình. Làm diễn viên, ban ngày quay xong, buổi tối về khách sạn tắm rửa nghỉ ngơi, còn phải mất thời gian xem lời thoại cảnh quay vào ngày mai.

Thư Dao biết Khương Tri Ngật chuyên nghiệp thế nào, còn nghiêm túc với vai diễn của mình. Hẳn anh đã học thuộc lời thoại trước rồi, nhưng lúc nghỉ ngơi nhất định sẽ cảm kích bản, phân tích nhân vật và lời thoại.

Khương Tri Ngật vừa đau lòng vừa không biết làm sao, Thư Dao rất kiên quyết với chuyện này, cuối cùng hai người thương lượng, mỗi tối gọi video cố định một tiếng đồng hồ, một tiếng sau hai người sẽ kết thúc cuộc gọi, ai làm việc nấy.

...

Bộ phim này của Khương Tri Ngật dự kiến quay đến hết tháng một năm sau, Thư Dao một mình tới thăm anh vài lần, vì thời tiết chuyển lạnh nên đầu mùa đông cậu nhóc bị cảm một lần, vì thế lúc Thư Dao đi không dẫn nó theo.



Sinh nhật Khương Tri Ngật ở tháng 12, năm ngoái thì dẫn cậu nhóc về nhà họ Khương ở lại vài ngày. Còn năm nay anh đang trong đoàn phim, vào ngày sinh nhật cũng đang ở đó.

Bề ngoài Khương Tri Ngật vẫn rất khiêm tốn, thậm chí lạnh nhạt. Người quen thuộc với anh cũng biết lúc làm việc anh không thích nói đến chuyện khác. Nên hôm sinh nhật anh, đoàn phim bắt đầu làm việc như ngày thường, nhưng có điều chỉnh lại cảnh quay của anh vào ngày đó, buổi chiều sớm kết thúc.

Đạo diễn có quen biết với anh, cười chúc anh sinh nhật vui vẻ, những nhân viên công tác khác cũng rồi rít chúc mừng. Trong mắt Khương Tri Ngật chứa ý cười nhàn nhạt, lễ phép gật đầu đón nhận lời chúc của mọi người. Đoàn phim có đặt bánh ngọt mang đến phòng anh.

Buổi trưa Thư Dao đến khách sạn, cô luôn đợi anh ở đây. Mấy ngày nay nhiệt độ rất thấp nên Thư Dao không dẫn con theo.

Sau khi Khương Tri Ngật quay về, hai người cùng gọi video cho cậu nhóc một lúc. Sau đó Khương Tri Ngật vào phòng tắm tắm rửa, Thư Dao ngồi cạnh bồn tắm, đầm bóp vai cho anh, không quá mấy phút hai người đã lau sũng cướp cò. Hôm nay đã hơn nửa tháng kể từ lần Thư Dao đến thăm trước đó, hai người cứ chậm rãi bày tỏ nỗi nhớ nhưng tựa như không dừng được.

Sau khi xong xuôi, Khương Tri Ngật ôm Thư Dao ra, sấy khô tóc cho cô rồi hai người cùng nằm lên giường, Thư Dao vui trong lòng anh, bàn tay Khương Tri Ngật nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài tỏa mùi hương thơm ngát của cô.

Không gian rất yên tĩnh, rèm cửa kéo một nửa, ánh mặt trời ảm áp chiếu lên người cả hai. Thư Dao có hơi mệt, tối hôm qua không ngủ ngon, sáng nay phải đến sân bay sớm. Cô hơi khép hờ mắt kể chuyện vui của cậu nhóc trong thời gian gần đây cho Khương Tri Ngật nghe, nói được một lúc thì ngủ mất.

Khương Tri Ngật ôm cô càng chặt hơn, cũng nhắm mắt nghỉ ngơi.

...

Hai người ngủ một giấc cho đến khi mặt trời ngã về tây, ánh chiều tà màu cam đỏ rải ra khắp phòng. Hai người thoải mái thức dậy, tắm sơ qua rồi đi ăn bên ngoài.

Trước khi đến Thư Dao đã đặt phòng ăn xong hết, giống như những cặp tình nhân bình thường chúc mừng sinh nhật nhau, ung dung vui vẻ đi ăn tối, Thư Dao đã chuẩn bị quà sinh nhật đầu vào đây, đó là một đôi găng tay. Hai người hôn nhau dưới ánh nến ngọt ngào, sau đó Thư Dao còn lấy quà con trai tặng cho bố ra, dĩ nhiên cậu học không hiểu sinh nhật là gì, tuy thế Thư Dao đã dạy nó.

Trước khi đến đây, Thư Dao có quay một video cho cậu nhóc. Nó ngồi trên ghế, mặc âu phục nhỏ, đeo một cái nơ xinh xắn. Nói từng tiếng một theo mẹ: “Bố, sinh, nhật, vui, vẻ.”

Bốn từ ‘sinh nhật vui vẻ’ cậu nhóc đọc có hơi trúc trắc, Thư Dao phải dạy thật lâu mới được như này. Kết quả cậu nhóc nói thế nào cũng không phát âm chính xác từ ‘vui vẻ’ được. Nhưng khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp đó, còn kết hợp với âm thanh mềm nhũn, bất luận nói gì cũng đủ khiến lòng Khương Tri Ngật tan chảy.

Quay về khách sạn, Triệu Trình mang bánh ngọt mà đoàn phim đặt tới, cười hi hi nhìn Thư Dao kể đó chạy mất.

Thư Dao buồn cười đóng cửa lại. Cô phải giữ vóc dáng nên chỉ ăn một miếng bánh ngọt nhỏ, còn là ăn chung với Khương Tri Ngật. Sau đó Khương Tri Ngật gọi điện cho Triệu Trình tới mang bánh ngọt chia cho những nhân viên công tác khác.

Triệu Trình vui vẻ nhận lệnh mang bánh rời đi.

Trên cái đĩa trắng nhỏ có đặt hai cái nữa nhỏ. Thư Dao chậm rãi ăn, ghim một miếng bánh kem ăn từ từ, cô nuốt xuống cười nói: “Oa, ngon quá.”

Khương Tri Ngật cũng đang ăn bánh ngọt, nghe Thư Dao nói thế thì nhìn cô...trên đôi môi màu đỏ của người phụ nữ dính chút kem, ánh mắt lấp lánh, giống như những vì sao trên trời, sáng ngời chói mắt, khiến anh mê muội.

Khương Tri Ngật cúi người kề sát vào cô, thanh âm khàn khàn: “Thật không?”

Thư Dao đưa lưỡi liếm một vòng trên môi, nói: “Thật ạ.”

Khương Tri Ngật cúi đầu, “Vậy để anh nếm thử xem.”

Kề đó hôn lên đôi môi dính kem của cô, hương kem ngọt liếm lan ra giữa răng môi. Khương Tri Ngật kiên nhẫn và dịu dàng thưởng thức kem trên môi cô.

Giây phút đó làm Thư Dao kinh ngạc, cô cong mắt, ôm cổ anh, nhắm mắt cùng anh ‘thưởng thức’ bánh kem.

Mấy phút sau, Khương Tri Ngật đứng dậy, cúi đầu nhìn cô cười nhận xét: “Ừm, đúng là rất ngon.”

Thư Dao đỏ mặt, ánh mắt lấp lánh nước, trên môi cô giờ đã sạch sẽ không còn dính chút kem nào.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 78

Edit: Mộc Từ Đăng

Sáng sớm, weibo bí mật của Thư Dao đăng lên một tấm ảnh, trong hình là một khối bánh kem và hai cái nĩa nhỏ, kèm theo một câu: Bánh kem rất ngọt, anh rất ấm áp. Người em thích nhất trên thế giới này sinh nhật vui vẻ nhé.”

Weibo bí mật của Thư Dao bị ngã ngựa cũng gần hai tháng, cô không xóa đi nội dung trong tài khoản này, đồng thời từ khi bị ngã ngựa cũng không đăng bài mới.

Cư dân mạng cứ lâu lâu lại vào xem và thất vọng nhận ra Thư Dao không đăng bài mới lên weibo. Hôm nay là sinh nhật của Khương Tri Ngật, trên weibo cũng không đăng tin chúc mừng anh, thậm chí fan của Khương Tri Ngật còn nghĩ anh vẫn giống trước đây, thường sinh nhật rơi vào những ngày theo đoàn phim quay phim. Không ngờ có thể thấy được động tĩnh của Khương Tri Ngật vào ngày sinh nhật ở weibo bí mật này của Thư Dao, hóa ra nam thần trải qua ngày này với vợ nhà.

Trong hình chỉ có một khối bánh kem, ngay cả bóng dáng hai người cũng không có. Nhưng mọi người lại kêu gào bảo tấm ảnh này rất ngọt ngào, kẻ đó còn phát hiện phần bánh này đã bị động qua, phía trên có hai cái nĩa nhỏ, vậy có phải chứng tỏ Thư Dao và Khương Tri Ngật cùng ăn một khối bánh kem không?

Đêm khuya thanh vắng, cô nam quả nữ..à không là vợ chồng hợp pháp ăn chung một khối bánh, anh một miếng em một miếng. Anh dứt em, em dứt anh. Ôi kem dính trên miệng, anh giúp em liếm sạch, ừm ngọt lắm, thơm quá...Sau đó xảy ra chuyện không thể miêu tả được, ăn đến trên giường.

Cư dân mạng thật sự sáng tác ra một câu chuyện màu vàng từ một tấm ảnh, còn rồi rít treu ghẹo Thư Dao dưới bài viết đó.

Bánh kem rất ngọt, nam thần rất đẹp trai.

Người em thích nhất trên thế giới này, người em thích nhất trên thế giới này.

Ném một miếng, ném thêm miếng nữa...Oa, làm người ta say mê.

...

Thư Dao nhếch môi, không dám tin nhìn những bình luận này, cô mở to mắt bỗng có một cánh tay duỗi ra từ sau lưng cô, lấy điện thoại đi, cơ bắp rắn chắc áp lên cơ thể thơm ngát của cô...

“Trên người em có mùi thơm kem bơ,” Thanh âm Khương Tri Ngật trầm thấp khàn khàn, mang theo ý cười, “Có thể cho anh ném thử một miếng không?”

Thư Dao vòng tay qua cổ anh, ngọt ngào nói: “Có thể chứ, muốn ném bao nhiêu cũng được.”

Kẻ đó giống như câu chuyện màu vàng mà cư dân mạng nghĩ ra, làm chuyện không thể miêu tả được.

...

Một tháng sau, bộ phim điện ảnh của Khương Tri Ngật đóng máy, tổ làm phim cùng tất cả nhân viên ăn một bữa cơm, thế là việc quay phim kết thúc.

Mấy tháng trôi qua, cậu nhóc đã đi bộ khá vững vàng, cũng nói nhiều hơn. Xe của Khương Tri Ngật vừa dừng lại ở cửa, cậu nhóc luôn nằm trên bệ cửa sổ nhìn ra ngoài lập tức kích động vận động, líu ríu gọi: “Bố! Bố!”

Trong lòng Thư Dao cũng kích động, nhưng cô là người lớn, không thể nào nhảy nhót tung tăng như con trai được.. Cô nắm tay con dắt ra cửa, cậu nhóc giang tay, uốn éo cái mông chạy về phía Khương Tri Ngật.

Khương Tri Ngật mới vừa xuống xe đã thấy một đứa bé giang tay chạy về phía mình, nở một nụ cười ngây thơ rực rỡ.

Giống như một thiên sứ nhỏ.

Khương Tri Ngật cúi người, cậu nhóc cười khanh khách nhào vào lòng anh.

Khương Tri Ngật đỡ lấy bả vai nhỏ nhắn của nó, cậu nhóc mặc bộ quần áo màu đỏ, nhìn như ông mặt trời bé con, mái tóc mềm mại đen bóng.

“Hoành Hoành,” tâm tình của Khương Tri Ngật cũng kích động, cười nói: “Có chăm sóc cho mẹ thật tốt không?”

Cậu nhóc gật đầu, nhón chân ôm cổ anh. Khương Tri Ngật ngửi được hương sữa thơm lừng quen thuộc của đứa bé, anh hơi nhắm mắt, khôi phục lại tâm tình đang kích động của mình.

“Bố, ôm ôm ôm” Cậu nhóc ôm cổ anh, vội nhảy lên.

Khương Tri Ngật cười khẽ, ôm nó lên. Cậu nhóc thuận thực cọ gò má anh, còn chụt chụt hôn hai cái, đáng vẻ tươi cười đó y hệt như Thư Dao.

Khương Tri Ngật cũng hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của nó, nó rất vui, ôm cổ anh rất chặt không chịu buông tay.

Thư Dao đứng cách đó mấy bước, Khương Tri Ngật ôm cậu nhóc đi tới. Cô cong môi, cười vui vẻ nhìn anh.

“Anh đã về rồi.” Người phụ nữ dịu dàng nói.

Cô trông rất bình thường như ý cười vui vẻ hạnh phúc trong mắt không giấu đâu được.

Khương Tri Ngật khẽ ừ một tiếng, bước lên ôm eo cô. Thư Dao nhắm mắt, dựa vào ngực anh, hít một hơi thật sâu, đây là cái ôm mà cô quen thuộc.

Khương Tri Ngật hôn lên mái tóc dài của cô, dịu dàng nói: “Anh rất nhớ em.”

Tháng này công việc của Thư Dao rất nhiều, sau khi qua kỳ sinh nhật của Khương Tri Ngật vào tháng trước thì hai người cũng không gặp nữa.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt dịu dàng của anh, “Em cũng vậy, em cũng rất nhớ anh.”

Hai người nhìn nhau bật cười, chợt có một cái đầu nhỏ ngăn ở giữa. Cậu nhóc trừng mắt nghiêng người nhìn bố rồi quay sang nhìn mẹ.

Thư Dao cười tươi. Người giúp việc đi ra mang hành lý của Khương Tri Ngật vào, anh một tay ôm con, một tay nắm tay cô, diễn xuất hiển nhiên mang đến cho anh rất nhiều điều vui thích, còn gia đình mang đến ấm áp và hạnh phúc, hai điều này không thể nào so sánh được.

...

Sau khi Khương Tri Ngật về nhà, vài ngày nữa là bước sang năm mới. Thư Dao và Khương Tri Ngật dẫn con về nhà họ Khương ăn tết, tốc độ lớn lên của cậu nhóc rất nhanh, bây giờ đã có thể gọi ông bà nội trôi chảy.

Đến nhà họ Khương, cậu nhóc lúc nào cũng luôn ở cạnh hai ông bà, nó rất thân thiết với họ, ngồi trong lòng Chung Cầm, bà bóc vỏ nho cho nó ăn, cậu nhóc mập mạp há miệng, ngoan ngoan ăn, hai má phồng lên giống như một chú sóc nhỏ đáng yêu, tuy từ lúc ra đời luôn được mọi người yêu thương chiều chuộng nhưng cậu nhóc không hề có tính nghịch ngợm kén chọn của con cháu nhà giàu có, nó vừa thông minh vừa hiểu chuyện, còn luôn khiến người khác yêu thích không thôi.

Khương Quốc Nguyên cũng ở đó bóc quả hạch, bóc xong thì để vào đĩa nhỏ, tivi đang chiếu phim hoạt hình, cậu nhóc giống như một tiểu vương tử trái ‘trái ôm phải ấp’, ăn nho ăn quả hạch, trên miệng là nụ cười ngọt ngào, vui vẻ nói: “Cảm ơn bà nội, cảm ơn ông nội ạ.”

Chung Cầm cực kỳ vui vẻ, ôm nó chặt hơn nữa, dùng sức hôn hai cái lên khuôn mặt nhỏ bé trắng nõn của nó, nói: “Ôi, bảo bối Hoàn Hoàn của bà sao đáng yêu thế này! Bà nội yêu con quá đi!”

Khuôn mặt cậu nhóc bị hôn đến méo xệch, cũng không kêu la. Chờ Chung Cầm buông nó ra thì giơ tay lên xoa mặt, rất hiểu chuyện nói: “Con cũng thích bà nội ạ.”

Chung Cầm cười đầy kiêu ngạo, không nhịn được ôm nó hôn mấy phát liền. Cậu nhóc như một ông cụ non, mày chỉ hơi nhíu lại, sau đó ngồi sát vào bà nội, gian xảo hôn lại.

Tính cách của Khương Quốc Nguyên là kiểu hướng nội, lúc này cực kỳ hâm mộ tính tình hoạt bát của vợ. Ông nhìn Chung Cầm đang chơi đùa với cháu trai, yên lặng ngồi bóc quả hạch, sau đó lén lút nhìn cậu nhóc với ánh mắt mong đợi.

Cậu nhóc náo loạn với bà nội xong thì chuyển sang ăn quả hạch. Khương Quốc Nguyên đặt cái đĩa nhỏ trước mặt nó, ho khẽ một tiếng.

Cậu nhóc nhìn cái đĩa đầy quả hạch thì vỗ tay bốp bốp, vui vẻ nói: “Ông nội giỏi quá!”

Khương Quốc Nguyên vô cùng hài lòng, trong tim như nổ ngàn đóa pháo hoa, thế mà trên mặt vẫn duy trì vẻ bình tĩnh, trong mắt đầy ý cười.

Chung Cầm trêu chọc: “Ngây thơ.”

Khương Quốc Nguyên cong môi, giả vờ như không nghe thấy, xoa xoa mái tóc mềm mại của đứa bé, dịu giọng nói: “Hoàn Hoàn có muốn ông nội bế không nào?”

Cậu nhóc nhìn Chung Cầm, sau đó ngoan ngoãn đưa tay ra. Khương Quốc Nguyên mừng rỡ, vội bế nó, còn dè dặt hôn lên mặt nó một cái, cậu nhóc cũng như ở nhà, chu miệng nhỏ ra lễ phép hôn lại Khương Quốc Nguyên. Ông vui vẻ đến nỗi suýt nữa đã không duy trì được vẻ uy nghiêm như thường ngày, ông nói mấy câu trêu chọc cậu nhóc, cậu nhóc cũng rất phối hợp, mở to đôi mắt ngây thơ vô tội, được hỏi thì đáp lời.

Mặt mày Khương Quốc Nguyên vui vẻ vô cùng, cậu nhóc nói líu lo, một già một trẻ chơi đùa vui vẻ. Chung Cầm ở bên cạnh dùng điện thoại lưu lại những khoảnh khắc tốt đẹp thế này, chờ Thư Dao và Khương Tri Ngật đến thì cho họ xem. Ở nhà họ Khương, mặc dù Khương Quốc Nguyên không phải là ông bố nghiêm túc nhưng trước mặt Khương Tri Ngật sẽ không lộ tính cách thân thiết với con trai như Chung Cầm. Nên khi Khương Tri Ngật thấy bố cười vui vẻ với con trai mình thì không khỏi thấy kinh ngạc.

...

Buổi tối cả nhà cùng ăn cơm tất niên. Chung Cầm cho cậu nhóc một bao lì xì, Thư Dao trước đó đã dạy nó những lời chúc tết ở nhà.

Truyền thống nhà họ Khương là luôn tặng lì xì vào năm mới.

Chung Cầm đặt bao lì xì vào trong tay cậu nhóc, nó dùng hai tay nhận lấy, ngược đầu ngọt ngào nói: “Cảm ơn bà nội.”

Chung Cầm hết sức vui mừng, Thư Dao nhỏ giọng nhắc nhở sau lưng con. Cậu nhóc khoanh hai tay lại, lắc lư vài cái rồi nói: “Chúc mừng năm mới, năm mới phát tài.”

Chung Cầm và Khương Quốc Nguyên đều sững sốt, cậu nhóc tiếp tục gật gù đắc ý: “Chúc mừng năm mới, năm mới phát tài, năm mới phát tài.”

Chung Cầm và Khương Quốc Nguyên đưa mắt nhìn nhau, rồi đứng lên cười lớn. Tính cách của cậu nhóc này rất hoạt bát, nó cười nhìn mọi người, bà vai nhỏ bé còn run rẩy.

Chung Cầm ôm nó vào lòng, kích động nói: “Hoành Hoành thông minh vậy sao? Còn biết nói năm mới phát tài nữa đấy.”

Cậu nhóc ngược đầu nói tiếp: “Năm mới phát tài, năm mới phát tài!”

“Ha ha ha ha ha...” Chung Cầm cười không khép được miệng, cực kỳ thích đứa cháu nội bảo bối này.

“Được, được, năm mới phát tài, chúng ta cùng nhận lời chúc này của bảo bối thôi, mỗi người trong nhà năm sau đều phát tài, có được không nào?” Chung Cầm hỏi.

Cậu nhóc nghiêng đầu, suy nghĩ chốc lát rồi trịnh trọng gật đầu: “Vâng ạ!”

“Ha ha ha ha...” Mọi người cùng bật cười. Bên ngoài cửa sổ là những đóa pháo hoa bùng sáng, trên tivi đang phát bài hát mừng xuân quen thuộc...

Thư Dao nhìn chồng của cô, còn cả con trai và bố mẹ chồng, cô chột bùng tỉnh, đây là lần thứ ba cô đón tết ở nhà họ Khương rồi. Thời gian thật kỳ diệu, mỗi dịp năm mới đến, cô sẽ thấy mình có sự thay đổi lớn.

Năm thứ nhất là lúc cô vừa mang thai, năm thứ hai thì con trai ra đời, đến năm thứ ba con trai đã chạy nhảy được rồi, còn cười hi hi nói năm mới phát tài... Thế sang năm thì sao? Không biết vào năm tới còn điều gì ngạc nhiên mừng rỡ đang chờ cô đây.

Thư Dao cười nâng ly lên chạm ly với mọi người, chào mừng một năm mới đến.

Cô rất mong chờ tương lai sau này.

...

Năm kế, bộ phim truyền hình Nhịp Đập Cuối Cùng mà Thư Dao quay vào năm rồi được phát sóng, bộ phim vẫn do nhà đài hàng đầu chiếu. Lúc quay bộ phim này, áp lực của cô lớn vô cùng, nhưng khi chính thức công chiếu, cô cũng không còn khẩn trương như thế.

Không có gì hồi hộp, ngày chiếu đầu tiên đã đạt được rating cao nhất. Ngay sau đó, rating cứ tăng cao, còn chưa chiếu đến tập 10 mà rating đã phá vỡ con số 2. Bất luận là trên mạng hay ngoài đời đều luôn được thảo luận. Thư Dao xem như là thể hệ trẻ, không phải nữ diễn viên xuất thân chính quy, lần đầu thử nghiệm đề tài bác sĩ, theo như kịch bản, từ cao trào cho đến những phân cảnh căng thẳng, Thư Dao là người dẫn đầu kể đó các diễn viên trong đoàn phim đều được khen ngợi. Nhất là Thư Dao, trong phim cô vào vai nữ bác sĩ dũng cảm quyết đoán, có tấm lòng lương thiện, rộng rãi nhân ái, có những phẩm chất ưu tú nhất của một người bác sĩ, lúc chăm sóc bệnh nhân bị thương vĩnh viễn không cúi đầu trước cái xấu, dũng cảm đấu tranh.

Là một nhân vật phức tạp đầy ý nghĩa, Thư Dao đã diễn tả được tất cả những tâm tư tình cảm phức tạp của bác sĩ ra ngoài, buồn vui đủ loại, lần lượt được diễn tả ra. Mỗi một câu thoại, một biểu cảm phức tạp được cô thể hiện rất tốt. Hoàn toàn khác biệt với diễn xuất lúc cô đóng phim thần tượng, khiến khán giả kinh ngạc vô cùng.

Phim chiếu được một nửa đã thu được rating cao nhất từ khi công chiếu đến giờ. Mọi người đều thảo luận về bộ phim này, độ hot tăng cao.

Trong ngày chiếu tập cuối, bộ phim chiếm năm vị trí đầu trên hot search, đêm đó rating thu được con số 5 phá kỷ lục. Đến khi chiếu xong, rating trung bình cả bộ phim đạt con số 4.2, xứng đáng trở thành nữ vương rating. Trong bộ phim tập trung vào công việc bác sĩ, diễn xuất dũng cảm kiên quyết khiến khán giả sáng mắt, dần dần không còn gắn danh tự người đẹp, thần tượng lên người cô nữa, hoàn toàn nhìn cô như một diễn viên thực sự.

Lần đầu Thư Dao tiến hành chuyển đổi hình tượng thu được thắng lợi bất ngờ.

Thư Dao cũng an tâm hơn, bắt đầu chú ý hơn trong việc chọn lựa kịch bản, những thương hiệu mời cô làm người phát ngôn cũng được điều tra cẩn thận.

Tương lai Thư Dao không đi theo con đường lưu lượng, những tài nguyên về thời trang hay người phát ngôn cũng phải phù hợp với giá trị con người cô lúc bấy giờ.

....

Nửa tháng sau, lễ trao giải Kim Anh giành cho phim truyền hình long trọng diễn ra, bộ phim Nhịp Đập Cuối Cùng đột phát con số rating 5 nên nhận được nhiều đề cử, từ đạo diễn, biên kịch đến giải thưởng cao nhất dành cho diễn viên chính, diễn viên phụ, được đề cử nhiều hạng mục quan trọng và trở thành đoàn phim được chú ý nhất trong lễ trao giải Kim Anh.

Thư Dao vào vai nam chính đồng thời được đề cử giải nam/nữ diễn viên chính xuất sắc nhất. Fan hai nhà vô cùng hưng phấn, nhất là Thư Dao được mọi người phân tích nhiều nhất, mặc dù cô nổi tiếng, vai chính cũng thu được rating cao nhưng ấn tượng sâu sắc của mọi người về cô chỉ dừng lại ở khuôn mặt xinh đẹp, là một minh tinh trẻ tuổi, diễn xuất khá tốt.

Trước đây may mắn diễn xuất của Thư Dao không bị cười chê là bởi vì phần lớn nhân vật cô chọn lựa đều phù hợp với hình tượng của cô, hoặc giả như diễn xuất cô được bộc phát nên thuận buồm xuôi gió.

Còn bây giờ đã khác, Nhịp Đập Cuối Cùng xét về đề tài hay kịch bản đều là thứ ưu tú nhất trong những năm trở lại đây, diễn xuất của diễn viên cũng không gây trở ngại cho người sau, rating thu được rất lớn. Trong phim này chuyện tình cảm không phải là nội dung chính, trước đây trong những bộ phim thần tượng mà Thư Dao đóng nói về chuyện tình cảm là chủ yếu, hoàn toàn không giúp ích được cho bộ phim này, đối với cô mà nói, quay bộ phim này là một trải nghiệm hoàn toàn mới.

Giải Kim Anh được xem như một trong bốn giải về phim truyền hình đứng đầu cả nước, uy tín và chuyên nghiệp. Được đề cử đã có được sự khẳng định, nếu như được nhận giải vậy thì chứng minh diễn xuất của Thư Dao trong bộ phim này được đánh giá rất cao! Có ý nghĩa cực kỳ quan trọng!

Fan hâm mộ và khán giả rất kích động, hy vọng cô có thể nhận giải!

...

Giữa tuần, bữa dạ tiệc khai mạc lễ trao giải được cử hành, Thư Dao và Khương Tri Ngật ở nhà xem trực tiếp, cười nói vui vẻ không thấy áp lực.

Hai ngày sau, buổi lễ trao giải chính thức mở màn. Ở đó ánh đèn sáng chói, Thư Dao mặc một bộ váy đuôi cá màu tím đi tham dự, cao quý và ưu nhã. Cô mới vừa bước từ trên xe ra, tất cả máy chụp ảnh và máy quay ở đó cùng tập trung trên người cô, phóng viên và fan không ngừng gọi tên cô, tiếng thét chói tai đầy không khí ở đây lên cao. Thư Dao nắm nhẹ váy, ưu nhã khom người, rồi vẫy tay về phía ống kính và fan, cười tươi tắn.

Tiếng thét chói tai càng lớn hơn, dường như muốn át đi tiếng giới thiệu tên khách quý của MC ở đó. Thư Dao cầm bút ký tên mình lên bảng, bất kỳ một động tác nào của cô cũng kéo theo tiếng thét ở đó. Có thể thấy nhân khí của cô bây giờ cao thế nào.

...

Vào sảnh, Thư Dao và nhân viên trong đoàn phim ngồi cùng một hàng. Đã hơn nửa năm không gặp, quan hệ giữa mọi người vẫn thân thiết như cũ, quen thuộc trò chuyện với nhau.

Buổi lễ chính thức bắt đầu, các vị lãnh đạo cùng đại biểu lên sân khấu phát biểu. Thư Dao ưu nhã ngồi ở đó, duy trì nụ cười trên mặt, lúc máy quay quay về phía cô, cô liền nhẹ nhàng gật đầu chào người xem trước ống kính. Đằng sau khán đài phát ra tiếng thét tiếng reo, Thư Dao hơi ngẩn người, tựa như không biết làm sao, chỉ đành linh hoạt nắm tay, thờ dãi một hơi, biểu cảm vô cùng đáng yêu.

Khương Tri Ngật và con trai xem trực tiếp ở nhà, cậu nhóc thấy Thư Dao xinh đẹp xuất hiện thì lập tức vui vẻ gọi: “Mẹ! Mẹ!”

Nó chỉ tay vào tivi, không ngừng gọi Khương Tri Ngật. Khương Tri Ngật sờ đầu nó, cười nói: “Ừ, là mẹ đó.”

Cậu nhóc nghi hoặc nhìn tivi, tựa như không hiểu tại sao mẹ xuất hiện ở trong đó. Khương Tri Ngật ôm nó ngồi lên đùi, ánh mắt cậu nhóc nhìn chăm chú vào màn hình.

Khương Tri Ngật khẽ cười, hỏi: “Mẹ có xinh đẹp (piào·liang) không?”

Cậu nhóc không hiểu đẹp là cái gì, nhưng vẫn cong lưng nói: “Nhìn nhẹ (piào niáng)!”

Vừa vặn ống kính quay đến Thư Dao, nụ cười của Thư Dao hoàn toàn không có sơ hở, đẹp động lòng người. Ngay cả Khương Tri Ngật ngồi trước màn ảnh cũng bất chợt thấy tim mình đập nhanh hơn.

Cô quá xinh đẹp, váy đuôi cá màu tím lộ vai khiến cô trông như một mỹ nhân ngư dưới đại dương bao la, rất cuốn hút mê người.

Cậu nhóc lại hưng phấn kêu lên: “Mẹ!”

Khương Tri Ngật bắt đầu đi lắc đầu, khẽ ho một tiếng. Vừa rồi anh đã ghen, vừa nghĩ cô xinh đẹp thế này bị nhiều người trông thấy, thật sự chỉ muốn mang cô về nhà, chỉ cho phép một mình anh nhìn mà thôi.

Cậu nhóc khó hiểu nhìn bố đang lắc đầu, nó bật cười, cũng ngây ngô học lắc đầu theo anh.

....

Theo như lịch trình của buổi lễ, tên người nhận các giải thưởng được công bố từng lần. Bầu không khí ở đó vừa khấn trương vừa sôi động, tiếng trống đập dồn dập vang lên bên tai mỗi người, tim không tự chủ được đập nhanh hơn, tầm mắt nhìn chăm chăm vào khách mời đang trao giải bên trên.

Giải nam/nữ diễn viên chính xuất sắc nhất là giải thưởng lớn nhất nên diễn ra vào cuối của buổi lễ.

Trước khi đến hạng mục này, Nhịp Đập Cuối Cùng đã mang về giải đạo diễn xuất sắc nhất, biên kịch xuất sắc nhất, kịch bản phim còn rước về ba giải thưởng lớn khác.

Giải nam chính xuất sắc nhất được công bố trước, nam chính trong đoàn phim đang chờ đợi. Thư Dao cầu chúc bạn diễn được nhận giải từ tận đáy lòng, tay nắm chặt, khấn trương nhìn vào màn ảnh lớn.

Máy quay lần lượt lướt qua những nam diễn viên được đề cử, dàn nhân viên chế tác của bộ phim Nhịp Đập Cuối Cùng cũng ngồi chung một hàng, lúc ống kính quét qua nam chính cũng dừng lại mấy giây trên người Thư Dao.

Thư Dao làm động tác cố gắng, lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Máy quay trong buổi lễ trao giải tối nay phá lệ sùng ái cô, cứ thỉnh thoảng sẽ lướt qua cô.

Người trao giải là hai vị tiền bối trong giới, bọn họ nói vài lời chọc cười trên sân khấu để tạo bầu không khí sống động. Kế đó âm nhạc tạm dừng, tiền bối mở phong thư ra, cả hội trường đều yên tĩnh, họ cao giọng đọc tên người được nhận giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất tối nay—người đó là một nam diễn viên trong bộ phim khác.

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy, mọi người rối rít chúc mừng. Ống kính quét qua những nam chính không được nhận giải, vẫn dừng lại lâu nhất ở đoàn phim Nhịp Đập Cuối Cùng.

Thư Dao nhẹ giọng nói chuyện với nam chính không được nhận giải bên cạnh, trên mặt hai người lộ ra ý cười, cũng không có nhiều biểu cảm mất mát như mọi người đang kỳ vọng.

...

Giải thưởng nữ diễn viên chính xuất sắc nhất nhận nhiều sự chú ý bắt đầu được công bố, trong những người được đề cử Thư Dao là người nhỏ tuổi nhất. Cô nhẹ nhàng tựa lưng vào ghế, hai tay tự nhiên đặt trên gối, nụ cười vẫn như cũ.

Bởi vì đây là giải thưởng lớn cuối cùng nên khách mời trao giải tạo bầu không khí trên sân khấu mất mấy phút. Thư Dao cong môi, không nhìn ra vẻ khấn trương trong mắt.

...

Ở nhà, cậu nhóc đang ngồi trên người Khương Tri Ngật. Vài phút trước khi công bố, khách mời nói vài câu hài hước, Khương Tri Ngật nắm tay con trai, thời gian trao giải ngày càng đến gần, sức lực trên tay anh cũng càng lớn hơn.

Cuối cùng cậu nhóc oa oa kêu lên, méo máo đáng thương nhìn anh. Lúc này Khương Tri Ngật mới nhận ra vừa rồi mình dùng quá nhiều lực, đã làm con đau.

Anh vội nói xin lỗi cậu nhóc, cúi đầu thối thối lên cánh tay nhỏ bé kia. Cậu nhóc cũng mau quên, không bao lâu sau đã nhìn anh cười toét miệng.

Khương Tri Ngật nhẹ nhàng xoa xoa bàn tay cho cậu nhóc, sau đó ngược đầu nhìn tivi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Điện Đảo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 79

Edit: Mộc Tử Đằng

Khách mời điều hòa bầu không khí, kế đó cả hội trường yên tĩnh lại, hình ảnh năm nữ diễn viên được đề cử xuất hiện trên màn ảnh lớn, tiếng trống dồn dập vang lên, mọi người cùng ngừng thở dõi theo.

“Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất thuộc về...” Khách mời mở phong thư ra, lớn tiếng đọc: “Xin chúc mừng Thư Dao!”

Tiếng vỗ tay ở hội trường vang lên như sấm, ống kính nhanh chóng quay đến Thư Dao, cô giật mình, sau đó ưu nhã đứng lên, ôm đạo diễn và biên kịch bên cạnh. Hội trường vang lên âm nhạc chúc mừng, MC bắt đầu giới thiệu về Thư Dao từ khi xuất đạo đến nay, cùng với những tác phẩm đã đoạt giải.

Khoảnh khắc này tựa như ngừng đọng, âm nhạc vang dội, cô có cảm giác cả hội trường lớn thế này dường như chỉ có một mình mình, nhìn hình ảnh của bản thân xuất hiện trên màn ảnh lớn, bên trên có bảy chữ to đùng: ‘Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất – Thư Dao’.

Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất – Thư Dao.

Cô đã đánh bại những đối thủ cạnh tranh trong phái thực lực đông đảo, thành công giành được giải thưởng cao nhất dành cho nữ diễn viên!

Trong nháy mắt đó lòng Thư Dao thoáng hiện qua muôn vàn tâm tư. Ánh đèn pha chiếu lên người cô, cô đứng trên sân khấu bên dưới ánh đèn sáng chói như đang rơi vào nhân gian hoa mỹ.

Thư Dao nhẹ thở ra, nở nụ cười rực rỡ tự tin nói: “Cảm ơn, cảm ơn.”

MC: “Xin mời nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, Thư Dao lên sân khấu nhận giải!”

Hai tay Thư Dao nâng váy, ưu nhã bước lên bậc thang của sân khấu, vị khách mời lịch sự tiến lên đỡ cô, Thư Dao vịn vào cánh tay của đối phương, bước từng bước về phía chiếc cúp giải Kim Anh đặt giữa sân khấu.

Tim đập càng nhanh hơn, ngón tay khẽ run, cô cố gắng kiềm chế kích động và niềm vui sướng trong lòng.

Đứng giữa sân khấu, khách mời trao chiếc cúp cho cô, cánh tay Thư Dao hơi hạ xuống, cúi đầu nhìn chiếc cúp màu vàng, điều này đại diện cho những giám khảo ưu tú trong giới phim truyền hình Trung Quốc khẳng định diễn xuất của cô. Xuất đạo được chín năm, đã từng đi qua biết bao khó khăn, nhưng không hề thẹn với lòng.

Cô đã lấy được giải thưởng cao nhất tượng trưng cho diễn viên phái thực lực!

Ánh mắt Thư Dao ươn ướt, cô hít sâu một hơi, lễ phép nói cảm ơn với khách mời trao thưởng. Thư Dao cầm chiếc cúp, MC theo kịch bản hỏi cô vài câu hỏi, cô kiềm chế tâm tình kích động của mình, khéo léo trả lời. Sau đó MC và khách mời rời đi, Thư Dao đứng đó phát biểu cảm nghĩ của mình.

Đèn sân khấu chiếu lên người cô lần nữa, trên đó chỉ còn lại mình cô. Dưới đài trông rất mơ hồ, yên tĩnh lắng nghe.

Trước mặt cô là micro, Thư Dao điều chỉnh hơi thở. Một tay cầm micro đặt gần môi mình.

“Xin chào mọi người, ” Giọng của cô có hơi khàn, nhưng nụ cười vẫn rực rỡ, tâm tình cũng bình tĩnh hơn.

“Tôi là Thư Dao.” Thư Dao cười nói.

Hiện trường yên tĩnh chợt vỡ òa, tiếng vỗ tay vang lên không ngừng còn kèm theo tiếng cười.

“Cảm ơn sự khẳng định này của ban giám khảo và khán giả, hôm nay những người được đề cử đều là những diễn viên vô cùng ưu tú. Tôi nhận được giải thưởng này là vinh hạnh của tôi.

Cảm ơn tất cả nhân viên trong phim Nhịp Đập Cuối Cùng, họ là những nhân viên chuyên nghiệp. Bộ phim này thành công không thể không kể đến cố gắng của mỗi một người. Tôi rất vinh hạnh vì nhận được giải thưởng lớn này.

Phần vinh dự này thuộc về mỗi một người trong đoàn làm phim, cảm ơn tất cả mọi người, tôi rất vui vì được làm việc bốn tháng với các bạn, là khoảng thời gian quan trọng nhất trong cuộc đời của tôi.

Sau này, tôi sẽ tiếp tục nghiêm túc và nghiêm khắc với diễn xuất của mình, hy vọng sẽ thể hiện nhiều hơn nữa, tạo ra những tác phẩm ưu tú hơn.

Xin cảm ơn.”

Thư Dao cúi người, bên khóe mắt có một giọt nước mắt rơi xuống. Chờ khi cô ngẩng đầu, sắc mặt đã khôi phục lại như thường, chẳng qua đôi mắt lấp lánh ánh nước.

Tiếng vỗ tay dòn dập, MC kéo Thư Dao ở lại ‘trò chuyện’ một lúc rồi mới để cô rời đi. Thư Dao nâng váy, cầm cúp từ từ đi xuống sân khấu.

Mới vừa về tới chỗ ngồi, đạo diễn và chế tác quay lại, mỗi người đều cực kỳ kích động. Tối nay bọn họ là người chiến thắng lớn nhất trong lễ trao giải Kim Anh, giành được bốn giải thưởng lớn! Thư Dao nhận được giải thưởng chính là sự khích lệ to lớn dành cho tất cả nhân viên chủ chế của bộ phim này, giống như lời Thư Dao đã nói, bộ phim này nhận được thành công không chỉ dựa vào một diễn viên, mà tất cả nhân viên cùng làm việc với nhau, mỗi ngày sớm tối ở cạnh nhau, cùng chịu đựng hoàn cảnh khó khăn, cường độ áp lực công việc cao, cùng nhau tạo ra tác phẩm này.

Giải thưởng nữ diễn viên chính xuất sắc nhất cũng có thể xem như bộ phim truyền hình này được nhận giải thưởng cao nhất, đại diện cho việc Thư Dao bước một bước lên hàng ngũ nữ diễn viên ưu tú trong quốc nội, không còn dựa vào khuôn mặt xinh đẹp nữa, cũng không cần tham gia những bộ phim thần tượng.

Từ nay về sau, cô có thể nhận được nhiều kịch bản xuất sắc hơn, trải nghiệm nhiều nhân vật khác nhau, cố gắng tiến về phía trước.

...

Cuối buổi lễ là tiết mục biểu diễn của ca sĩ, Thư Dao ngồi ở đó, tâm tình không cách nào bình tĩnh nổi. Ánh đèn trên sân khấu rực rỡ sắc màu, ca sĩ hát bài hát hay cảm động, mình tình ngồi bên dưới có người vui vẻ cũng có người mắt mác.

Hiều Hiều đã giữ cúp, ánh mắt Thư Dao nhìn lên sân khấu, trong đầu lại nghĩ tới chuyện không liên quan.

“Tri Ngật, em đã nhận giải.” cô thầm nói trong lòng, ánh mắt ngọt ngào hạnh phúc vô cùng, “Anh có thấy được không?”

...

Khương Tri Ngật ở nhà xem truyền hình trực tiếp hiển nhiên thấy được giây phút cô nhận giải, người đàn ông luôn hướng nội chột ôm con lên thật cao, giữa hai hàng chân mày ngập tràn ý cười, nói: “Bảo bối, mẹ của con nhận giải rồi.”

Cậu nhóc giật mình, tay và chân đều cứng đờ, sau khi phản ứng được thì hưng phấn kêu oa oa, đồng thời cả tay và chân vung vẩy như đang bơi chèo.

Khương Tri Ngật ôm nó vào lòng, lập lại lời vừa nói: “Mẹ nhận được giải rồi, là một giải thưởng cực kỳ lợi hại.”

Cậu nhóc: “À?”

Khương Tri Ngật cười vui vẻ: “Con có vui không?”

Cậu nhóc ra sức gật đầu, thật ra thì nó không hiểu anh đang nói gì. Lúc này chỉ có một mình anh là người vui mừng nhất, còn cậu nhóc không hiểu gì cả.

“Chúng ta phải chúc mừng mẹ, luôn thấy tự hào và kiêu ngạo vì mẹ.” Khương Tri Ngật nhẹ giọng nói.

Cậu nhóc: “A A?”

Khương Tri Ngật dạy nó: “Chờ mẹ về hãy nói với mẹ rằng mẹ thật giỏi, chúc mừng mẹ nhé.”

Ánh mắt cậu nhóc trông rất vô tội, nó mở to mắt nhìn anh.

Khương Tri Ngật gãi gãi cái cằm nhỏ: “Mẹ, thật giỏi, chúc mừng mẹ.”

Cậu nhóc cố học theo: “Mẹ giỏi, mẹ mừng mừng.”

Khương Tri Ngật bật cười, nói: “Được rồi, như vậy cũng tạm được.”

Kể đó anh gọi bảo mẫu tới chăm cậu nhóc.

...

Cuối cùng buổi lễ cũng kết thúc, MC nói lời chào, những minh tinh ở đó chuẩn bị rời đi.

Hiều Hiều đi tới, nhỏ giọng nói: “Chị Thư Dao, thầy Khương tới ạ.”

Thư Dao nâng váy chuẩn bị đứng dậy, nghe thế thì ngậy ngẩn cả người, hỏi lại: “Em nói gì?”

Hiều Hiều cười híp mắt: “Thầy khương đang chờ chị ngoài hội trường.”

Thư Dao ngạc nhiên không nói thành lời, cô ngơ ngẩn đứng đó. Những minh tinh lần lượt đi qua người cô, nói lời chúc mừng với cô.

Thư Dao lộ ra nụ cười tiêu chuẩn, lạnh lợi đáp lại. Mấy phút sau rốt cuộc cô cũng bình tĩnh, nâng váy vội rời khỏi.

Những diễn viên nhận được giải đều có màn phỏng vấn sau khi buổi lễ kết thúc, Thư Dao là người nhận được giải thưởng cao nhất dành cho nữ diễn viên, những nhà truyền thông muốn phỏng vấn cô hiển nhiên rất nhiều. Lúc rời đi, cô có tiếp nhận vài cuộc phỏng vấn, cũng phối hợp chụp vài tấm ảnh, sau đó Hiều Hiều và đội ngũ tiến lên dẫn cô vội rời đi.

Mọi người nghi ngờ không hiểu chuyện gì, sau đó lại nghe được tiếng huyền náo không nhỏ bên ngoài cổng.

Các phóng viên ở đó trở mắt nhìn nhau, tối nay người nổi tiếng tham gia buổi lễ này cũng tầm hai phần ba người trong giới diễn viên. Xe chờ họ đậu sẵn ngoài cổng, fan được gặp thần tượng ở khoảng cách gần chắc chắn tiếng xôn xao không nhỏ, nhưng tiếng hô vừa rồi hình như rất lớn thì phải?

Mọi người cầm máy ảnh trầm tư, nhanh chóng đi ra cổng.

Quả nhiên ở ngoài cổng có thể thu được tin tức lớn đủ làm náo động cả giới giải trí này!



Khương Tri Ngật đi tới đón Thư Dao!

Kết hôn hơn một năm, đây là lần đầu hai người chủ động cùng nhau xuất hiện trước mắt công chúng! Hơn nữa tin tức này còn vượt qua cả trung tâm của buổi lễ trao giải Kim Anh.

Ôiiiiii, không chỉ fan mà cả phóng viên cũng phải hét lên, tranh nhau chạy lên hàng trên cùng để chụp được hình và phỏng vấn hai người!

Thư Dao còn đang mặc váy đuôi cá màu tím, Khương Tri Ngật mặc quần áo sơ mi trắng đơn giản. Chiếc váy màu tím giống như một bông hoa xinh đẹp tuyệt trần, đang nở rộ trên người Thư Dao, để cô trở thành nữ thần xinh đẹp nhất.

Khương Tri Ngật bước nhanh lên phía trước nắm tay Thư Dao. Tốc độ tim đập của Thư Dao không thua gì lúc biết mình được nhận giải, cô vừa kinh ngạc vừa khó hiểu, nhưng lúc Khương Tri Ngật bước về phía cô, mọi tâm tình đều biến mất. Cô ngẩng đầu, hai người nhìn nhau cười, mọi chuyện ăn ý không cần nói nhiều.

Trường hợp hai người cùng nhau xuất hiện này không thể nào tránh việc bị truyền thông truy hỏi. Khương Tri Ngật nắm tay Thư Dao cũng không vội lên xe ngay.

Dường như tất cả máy quay máy ảnh đều chia về phía Khương Tri Ngật và Thư Dao, đây là đề tài có tính lịch sử, làm xôn xao dư luận, ‘Sau khi Thư Dao nhận giải, Khương Tri Ngật đến nơi đón vợ, lần đầu tiên hai vợ chồng cùng nhau công khai!’

Các phóng viên ở đó đã nghĩ ra đề tài, chờ phỏng vấn xong sẽ dùng văn chương lai láng của mình để làm náo động trên mạng một trận!

Khương Tri Ngật ôm eo Thư Dao, hai người đứng trước xe, không né tránh ánh đèn chớp nhoáng của máy ảnh và micro.

“Tối nay thầy Khương đến đón Thư Dao sao?”

Khương Tri Ngật lễ phép nói: “Đúng vậy.”

“Thầy Khương có xem truyền hình trực tiếp không? Có phải anh vừa mới biết chị Thư Dao nhận giải không?”

Trên khuôn mặt luôn lạnh nhạt hời hợt của Khương Tri Ngật hiện lên một nụ cười nhạt, anh nói: “Vẫn luôn xem truyền hình trực tiếp, đã biết cô ấy nhận được giải rồi.”

“Oa...” Hiện trường phát ra một tràng tiếng hô, mọi người vừa hưng phấn vừa tò mò!

“Xin hỏi anh có ý kiến gì với việc Thư Dao nhận giải không?”

Khương Tri Ngật nhìn phóng viên đặt ra câu hỏi này, người kia hơi sững sốt, đột nhiên nhớ tới lúc trước khi Khương Tri Ngật nhận phỏng vấn, thật ra anh là người không phải luôn phớt lờ.

Anh ta thấy khản trương, Khương Tri Ngật nhìn hai giây rồi dùng thanh âm bình tĩnh lịch sự đáp: “Danh xứng với thực.”

Tất cả mọi người đều sững sốt, kinh ngạc nhìn họ.

Thư Dao bật cười, Khương Tri Ngật cúi đầu nhìn cô, không che giấu vẻ kiêu ngạo vì cô.

Các phóng viên ở đó nhanh chóng phản ứng lại, không khí càng sôi nổi hơn, tiếp tục đặt câu hỏi không ngừng:

“Thầy Khương cho là Thư Dao nhận giải này là danh xứng với thực sao?”

Khương Tri Ngật: “Ừ.”

“Xin hỏi tâm trạng lúc này của anh là gì?”

Khương Tri Ngật ôn hòa đáp: “Tôi cảm thấy rất tự hào và kiêu ngạo vì cô ấy. Cô ấy rất ưu tú.”

“Ôiiiiii” Mọi người tiếp tục hét chói tai. Điện cuồng chụp ảnh!

Sau cùng, hai người trả lời vài câu hỏi, rồi lên xe rồi đi xúi sự giúp đỡ của nhân viên công tác.

...

Lên xe, Thư Dao bất đắc dĩ nhìn Khương Tri Ngật, giọng nói mang theo chút hờn dỗi: “Sao anh lại tới chứ? Vừa rồi nhiều người như thế.”

Khương Tri Ngật nắm tay cô, nói: “Nhớ em thôi.”

Thư Dao ngẩn ra cười ngây ngô: “Ồ..Chúng ta chỉ mới xa nhau bốn tiếng thôi đó.”

Trong mắt Khương Tri Ngật mang theo ý cười, anh nói: “Vì anh không chờ kịp.”

Thư Dao đỏ ửng hai má: “Em sẽ về nhanh thôi... Ngày mai chúng ta lên báo rồi sao?”

Khương Tri Ngật cười nói: “Không sao hết.”

Thư Dao mỉm cười, không cần nghĩ cũng biết ngày mai, à không, chỉ cần nửa tiếng thôi, tiêu đề của các trang báo mạng sẽ xuất hiện ảnh chụp cô và Khương Tri Ngật, còn cả bài phỏng vấn của hai người, hoặc cũng có thể nói là những câu trả lời của Khương Tri Ngật với phóng viên vừa rồi.

Cô hơi lo lắng, cũng thấy ngọt ngào, lo lắng hai người công khai xuất hiện chung sẽ gây phiền phức cho Khương Tri Ngật, cũng thấy ngọt ngào vì trong khoảnh khắc quan trọng của cô anh đã phá vỡ nguyên tắc của mình, đến buổi lễ đón cô. Hai người đều là người nổi tiếng, cũng biết rõ anh xuất hiện lúc này sẽ tạo cơ hội lớn cho truyền thông viết bài.

Thư Dao nắm ngón tay, có chút tâm tình của cô gái nhỏ, cũng khá xoắn xuýt bối rối, cô nhỏ giọng nói: “Lần sau không nên làm thế, nếu không truyền thông sẽ nói lung tung.”

Có nói cô cũng không thấy gì, vì dù sao cô không phải xuất thân từ chính quy, lúc xuất đạo cũng hay bị truyền thông viết bài chê cười. Nhưng Khương Tri Ngật thì không thể, cô không cho phép họ dùng bất kỳ lời khó nghe nào để nói về anh.

Trong lòng Thư Dao cẩn thận cất giấu, trên mặt lộ ra nụ cười.

Khương Tri Ngật tựa như nhìn thấu suy nghĩ của cô, hôn môi cô, ôn tồn nói: “Không sao cả, cứ để họ viết.”

Thư Dao: “Nhưng mà... có phách lối quá không anh?”

Cô khẽ ho, mặt càng đỏ hơn, tối nay cô là người nhận giải, bên cạnh đó các nữ diễn viên cạnh tranh với cô phần lớn đều là tiền bối của cô, đều xuất phát từ phái thực lực.

Khương Tri Ngật xoa xoa mái tóc dài của cô, “Không nên xem nhẹ mình, em cũng rất ưu tú. Mặc kệ ai nghĩ em thế nào, ở trong lòng anh, em nhận được giải thưởng này là danh xứng với thực.”

Thư Dao cười ngọt ngào, Khương Tri Ngật kéo cô vào lòng, tiếp tục nói: “Hơn nữa, anh không chờ kịp. Anh chỉ muốn được nhanh chóng thấy em, muốn được hôn em... Tối nay em rất hấp dẫn, anh lo sẽ có người cướp em đi.”

Thư Dao cười to, ngẩng đầu chủ động hôn anh, nói: “Em cũng thường hay lo thầy Khương sẽ bị người khác đoạt đi mất.”

Khương Tri Ngật bật cười, nâng cằm cô lên biến nụ hôn thêm sâu hơn.

Mười mấy giây sau, Thư Dao tựa vào ngực anh, mười ngón tay của hai người đan vào nhau.

Khương Tri Ngật dịu dàng nói: “Từ trước tới giờ anh đều không để ý lời nói của người ngoài, anh chỉ biết vợ xinh đẹp của anh tối nay được nhận giải, một giây thôi anh cũng không chờ nổi nữa, chỉ muốn tới bên cạnh em. Truyền thông nói thế nào, muốn viết thế nào cũng không liên quan đến anh.”

Ánh mắt của người đàn ông xinh đẹp đầy mê hoặc: “Anh chỉ muốn giống như lúc này, ôm em vào lòng, cùng chia sẻ niềm vui với em”

Thư Dao cảm động không thôi, nhớ đến chiếc cúp ấy cô lại muốn khóc, nước mắt lưng tròng nhìn Khương Tri Ngật.

Khương Tri Ngật ngây người, vội nâng mặt cô lên nói: “Sao vậy? Khó chịu ở chỗ nào? Còn không vui sao?”

Thư Dao nhào vào lòng anh khóc hu hu, nước mắt tuôn ào ạt. Khương Tri Ngật đã kết hôn với cô một năm rồi, thỉnh thoảng cũng không hiểu nỗi tâm tư hay thay đổi của phụ nữ.

Thư Dao: “Hu hu hu, em vui lắm, em thật sự rất vui, hu hu hu hu.”

Khương Tri Ngật dờ khóc dờ cười: “Vui sao còn khóc thành thế này chứ?”

Thư Dao: “Hu hu hu, vì vui quá mà, hu hu hu.”

Khương Tri Ngật bật cười: “Được rồi.”

Anh ôm cô chặt hơn, khuôn mặt trang điểm tinh xảo của Thư Dao không quá mấy phút đã trôi đi lóp phẩn. Sau khi khóc xong, cô càng cảm thấy xấu hổ hơn, chôn mặt trong ngực Khương Tri Ngật tận đến khi về nhà mới ngẩng đầu lên.

...

Sau khi xe dừng lại, Khương Tri Ngật ôm Thư Dao ra. Tất cả nước mắt kiềm nén tại buổi lễ đã xả ra trong lòng Khương Tri Ngật hết rồi, lúc này đôi mắt của cô đã đen thành gấu mèo, tóc cũng hơi rối.

Tài xế giao chiếc cúp cho người giúp việc, họ cũng vô cùng vui vẻ.

Cậu nhóc còn chưa đi ngủ, đang nằm trên sofa xem phim hoạt hình. Nghe thấy tiếng động ngoài cửa thì lập tức lúc lắc cái mông nhỏ leo xuống, lao ào chạy tới trước mặt hai người.

Thư Dao len lén nhìn qua khe hở ngón tay, biết mình đã vào nhà mới nhỏ giọng nói: “Tri Ngật, anh để em xuống đi.”

Thư Dao che mặt, cười cười. Cậu nhóc nhảy cẫng lên nhìn cô đầy vui vẻ, gọi mẹ không ngừng.

Thư Dao nhận lấy khăn nóng từ người giúp việc, vội lau hết vết bẩn trên mặt, sau đó mới ôm cậu nhóc nhỏ mập mạp.

Cậu nhóc tò mò sờ mặt cô, nhìn trái nhìn phải. Sau đó sờ đến mái tóc dài và cái váy xinh đẹp.

Thư Dao cười gọi tên nó.. Cậu nhóc nhìn hồi lâu mới trong trẻo nói: “Mẹ xinh đẹp ạ.”

Thư Dao sững sờ, Khương Tri Ngật cũng ngây ngẩn ra... thằng nhóc này học được từ này ở đâu thế? Còn biết nói với Thư Dao thế nữa à?

Thư Dao ngạc nhiên mừng rỡ nói: “Hoành Hoành nói gì? Nói mẹ xinh đẹp sao?”

Cậu nhóc lại sờ mặt cô, nghiêm túc nói: “Mẹ, xinh đẹp.”

Thư Dao vui muốn chết, tối nay nhận được giải thưởng, có chồng tới đón, cái miệng nhỏ của con trai như được tắm mật, oa oa oa, lại muốn khóc nữa rồi.

Khương Tri Ngật thấy vành mắt cô đỏ lên thì lập tức phản ứng. Vội ôm con đi, dịu dàng nói: “Tối nay bố đã dạy con cái gì? Còn nhớ không nào.”

Cậu nhóc ngây ngô gật đầu nhìn anh, nước mắt Thư Dao lập tức rút về, lúc này cô rất tò mò với bố con hai người.

Khương Tri Ngật nhẹ giọng nhắc nhở: “Chúc mừng chúc mừng.”

Cậu nhóc rất thông minh, lập tức giơ quả đấm nhỏ lên, rất hiểu chuyện nhìn Thư Dao nói: “Mẹ vui vẻ, mẹ vui vẻ, mẹ vui vẻ.”

Thư Dao: “Há? Vui về gì?”

Cậu nhóc gật gù đắc ý: “Mẹ vui vẻ, mẹ vui vẻ.”

Thư Dao suy nghĩ một lúc mới hiểu cậu nhóc đang nói gì, nó đang chúc mừng cô đó, Thư Dao bước lên hôn mấy cái lên khuôn mặt mũm mĩm kia, hạnh phúc nói: “Cảm ơn bảo bối, mẹ rất vui.”

Khương Tri Ngật thở phào nhẹ nhõm, anh không hiểu nỗi phụ nữ khóc vì buồn khổ hay vui vẻ, anh mãi mãi không muốn nhìn thấy Thư Dao khóc.

Cậu nhóc ở một bên liên tục nói ‘mẹ vui vẻ’, một bên chu cái miệng nhỏ hôn Thư Dao. Thư Dao khều cằm nhỏ, cậu nhóc nhột ngừa mặt ra sau.

Khương Tri Ngật không chen vào lúc hai mẹ con chơi đùa, anh giống như một cây đại thụ an tĩnh, dịu dàng và đáng tin cậy, chỉ lặng lẽ đứng đó bảo vệ người anh yêu thương.

Đùa một lúc, Thư Dao len lén liếc Khương Tri Ngật. Không ngờ vừa lúc Khương Tri Ngật cũng đang nhìn cô, Thư Dao khê ho, khuôn mặt tẩy trang xong trở nên trắng nõn, có một tầng hồng nhạt, nhìn còn xinh tươi hơn lúc trang điểm.

Trong phòng khách vang lên tiếng cười của cậu nhóc, Khương Tri Ngật mỉm cười nhìn cô. Thư Dao cúi đầu không biết đang nghĩ gì, hai tay xoắn xuýt nắm lại.

Qua mấy giây sau, cô nhón chân lên hôn má Khương Tri Ngật trước mặt con trai, nhỏ giọng ngọt ngào nói: “Cảm ơn anh... ông xã.”

Khương Tri Ngật bối rối, Thư Dao ôi một tiếng, vội che mặt nói: “Chuyện là em còn chưa tẩy trang cho sạch, em lên lầu trước đây.”

Hai bố con trở mặt nhìn nhau, cậu nhóc huơ bàn tay nhỏ bé: “Mẹ?”

Khương Tri Ngật nhìn cô mặc váy dài đi mất dạng, trong lòng lúc này cũng dâng lên một tầng ngọt ngào, nụ cười trên mặt đầy dịu dàng.

Cậu nhóc nghi hoặc nhìn bố, Khương Tri Ngật véo nhẹ cái mũi của nó nói: “Mẹ xấu hổ thôi.”

Mặt cậu nhóc đầy mờ mịt: “Xấu hổ?”

Khương Tri Ngật bật cười, cậu nhóc là một đứa trẻ hoạt bát, nó nhanh chóng giơ tay múa chân hô lên: “Xấu hổ, mẹ xấu hổ!”

Khương Tri Ngật giật mình, không nhịn được cười ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 80

Edit: Mộc Tử Đăng

Sau lễ trao giải Kim Anh, chất lượng kịch bản được gửi cho Thư Dao ngày càng cao, rất nhiều bộ phim điện ảnh mời cô đóng. Thư Dao không vội, ở nhà từ từ chọn kịch bản, vừa chăm con.

Tháng tám, phim điện ảnh mà Khương Tri Ngật đóng cũng hoàn tất khâu hậu kỳ, sắp công chiếu. Sau khi qua sinh nhật của cậu nhóc sẽ đi tuyên truyền cả nước.

Cậu nhóc đã hai tuổi, cũng hiểu bố mẹ thi thoảng sẽ đi làm. Nên lúc Khương Tri Ngật không có ở nhà, mỗi đêm hai bố con đều gọi video, trái lại cũng không thấy cô đơn.

Sau khi bộ phim được công chiếu, Thư Dao đã bao cả rạp, dẫn bố mẹ Khương và Trần Băng, Hiểu Hiểu cùng với nhân viên công tác đi xem phim.

Trong ngày công chiếu, doanh thu phòng vé không tệ, nhưng có vẻ như doanh thu này thấp hơn một chút so với những lần trước, tuy thế vẫn được đánh giá rất cao, những bình luận đề cử đánh giá phim cũng cho điểm rất cao.

Nửa tháng sau, lễ trao giải Kim Tượng của lần điện ảnh hoa ngữ sắp diễn ra, Khương Tri Ngật cũng dựa vào bộ phim này được đề cử giải nam chính xuất sắc nhất. Nhưng do bộ phim này chỉ mới công chiếu được nửa tháng nên bất luận là doanh thu phòng vé hay về sức ảnh hưởng sau khi hạ màn cũng không chiếm ưu thế lớn như những bộ phim khác cùng được đề cử.

Được đề cử đã là chuyện tốt, diễn xuất của Khương Tri Ngật quá rõ ràng, người ủng hộ anh vẫn rất nhiều.

...

Thời gian quá gấp, Khương Tri Ngật tạm thời ngừng hoạt động đi tuyên truyền cả nước, quay về tham gia buổi lễ trao giải.

Thư Dao và anh đã hơn mười ngày không gặp nhau, trong ngày diễn ra lễ trao giải, hai người gọi điện cho nhau, Thư Dao để cậu nhóc nói chuyện với anh một lúc, sau đó dịu dàng nói: “Em ở nhà chờ anh về.”

Tối nay sau khi buổi lễ kết thúc, Khương Tri Ngật sẽ về nhà ở một đêm.

Giống như trước đây, Thư Dao ở nhà xem truyền hình trực tiếp. Tối nay là đêm đặc biệt nên Thư Dao cho phép cậu nhóc ăn vặt, nó bụng một túi khoai tây chiên ăn rột roat.

Khương Tri Ngật mặc lên người bộ âu phục cao cấp, ung dung bước lên thảm đỏ, cả người đầy khiêm tốn.

Thư Dao ngồi trước tivi dùng hai tay ôm mặt: “Oa, đẹp trai quá đi!”

Thư Dao quay đầu hỏi: “Bố có đẹp trai không?”

Cậu nhóc lớn tiếng nói: “Đẹp trai!”

Thư Dao thỏa mãn, mẹ con lại tiếp tục vui vẻ xem tivi.

Thật ra cả cô và Khương Tri Ngật đều thấy bình tĩnh vào tối nay, không giống như những lần được đề cử trước, lần này phim điện ảnh mới của Khương Tri Ngật chỉ mới chiếu nửa tháng, vừa hay đuổi kịp giải Kim Tượng. Mặc dù ai cũng mong đợi nhưng cũng hiểu, lần này phần trăm thắng lợi của anh không lớn lắm.

...

Buổi lễ chính thức bắt đầu, ca sĩ biểu diễn trên sân khấu. Khương Tri Ngật ngồi trên ghế của mình, thỉnh thoảng trò chuyện đôi câu với đạo diễn. So với trước đây, độ hấp thụ ánh sáng của Khương Tri Ngật còn cao hơn. Nhưng thái độ của anh cũng chưa bao giờ thay đổi khi xuất hiện trước mặt công chúng, vẫn khiêm tốn và lễ phép.

Đến phần gay cấn nhất của buổi lễ trao giải Kim Tượng là giải nam/nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, Thư Dao khăn trương nắm lấy túi khoai tây chiên của cậu nhóc, dùng sức bóp khiến miếng khoai tây chiên vỡ ra từng mảnh nhỏ.

Cậu nhóc ngơ ngác nhìn mẹ, trên mặt đầy mờ mịt.

Bảo mẫu cũng ở nhà họ được hai năm, nên cũng hiểu chút ít trong giới giải trí, biết được tối nay ông chủ tham gia một hoạt động quan trọng. Trông thấy cậu nhóc méo miệng chực khóc, bảo mẫu nhanh chóng đưa cho nó túi khoai tây chiên mới, nhẹ nhàng xé ra đặt vào lòng nó.

Khóe miệng cậu nhóc lập tức cong lên, trong trẻo nói: “Cảm ơn đi.”

Bảo mẫu che miệng cười, lặng lẽ rời đi.

...

Trong tay Thư Dao vẫn còn nắm túi khoai tây chiên kia của con trai, tựa như đó là phương pháp giúp cô thả lỏng, cô không ngừng bóp nó. Cậu nhóc ngồi bên cạnh ôm một túi khoai tây chiên cùng hiệu, cái miệng nhỏ nhai rắc rắc, âm thanh của hai mẹ con vang lên đồng điệu.

Hai chân Khương Tri Ngật vắt chéo, bàn tay tự nhiên đặt lên đầu gối, vẻ mặt nhàn nhạt, bình tĩnh nhìn lên sân khấu.

Khách mời mở phong thư ra, nói vào micro: “Giải thưởng nam diễn viên chính xuất sắc nhất trong buổi lễ trao giải Kim Tượng lần này thuộc về...”

Hiện trường trở nên yên tĩnh, sắc mặt Khương Tri Ngật vẫn không đổi, ống kính lần lượt lướt qua khuôn mặt của những nam diễn viên được đề cử.

Thư Dao dừng động tác bóp khoai tây chiên lại, cậu nhóc cũng nghiêm túc nhìn bố trên tivi, không ăn khoai tây chiên nữa. Hiện trường và ở nhà Thư Dao đều cực kỳ yên tĩnh.

Khách mời nhìn vào phong thư trên tay, trên mặt lộ ra nụ cười rục rịch: “Chúc mừng—Khương Tri Ngật!”

“Á á á á á—” Thư Dao thét lên chói tai, đứng bật dậy nhảy nhót.

Cậu nhóc thấy thế thì bỏ miếng khai tây chiên qua một bên, vung vẩy tay chân nhảy theo cô. Thư Dao điên cuồng hô: “Nhận giải rồi! Nhận giải rồi! A a a a—thầy Khương nhận giải rồi!”

Cậu nhóc: “A a a a a a —— “

Hô còn lớn hơn cả cô, bảo mẫu ngồi trong phòng khác cũng nghe thấy âm thanh của hai người, nên biết ngay có chuyện tốt, cũng vui vẻ theo.

Thư Dao ôm lấy con trai, hôn chụt chụt lên mặt nó, hai mắt như phát sáng, tinh thần kích động: “Bố nhận giải rồi! Nhận giải rồi! Là giải thưởng siêu cấp siêu cấp lớn đó! Là anh đề rồi á!!!”

Cậu nhóc: “Lớn lớn!”

Thư Dao lắc lắc miệng: “Siêu to khổng lồ!”

Cậu nhóc cũng lắc theo cô: “Lớn! Lớn!”

Mẹ con hai người giống như fan hâm mộ trung thành, ở nhà reo hò cổ động cho Khương Tri Ngật.

...

Tại hiện trường của buổi lễ, tên Khương Tri Ngật vừa mới được thốt lên, lập tức vang lên tiếng vỗ tay. Trên mặt Khương Tri Ngật không có bất kỳ vẻ kinh ngạc gì, bất kể ống kính có dừng lại trên người anh bao lâu thì vầng trán cũng không kinh động đến anh.

Bộ phim công chiếu gần nửa tháng, mạnh mẽ đánh bại những người cùng được đề cử, đoạt được giải thưởng lớn nam diễn viên chính xuất sắc nhất!

Khương Tri Ngật đứng dậy, lễ phép nhận lời chúc mừng từ đạo diễn, bắt tay với vài minh tinh rồi cái nút áo vest, chậm rãi bước lên sân khấu.

...

Thư Dao: “Ôi..đẹp trai quá! Ông xã mình đẹp trai ghê!”

Cậu nhóc nhảy lên: “Oa oa oa—bố đẹp trai! Bố đẹp trai!”

Thư Dao vui vẻ ngất trời, đã nhận thưởng rồi! Dựa vào bộ phim này nhận được giải thưởng lớn! Là chuyện ngoài ý muốn! Thật sự rất vui mừng!

Không, không phải là chuyện ngoài ý muốn, không phải là chuyện vui mừng! Là do những cố gắng tích tụ của Khương Tri Ngật từ trước mới tạo nên thành công của anh lúc bấy giờ! Nhận giải không phải là việc tình cờ, là thực lực nhiều năm của anh đã phát huy, cùng với việc không ngừng học tập và tiến bộ, tất cả những nhân tố này đặt chung với nhau, nên việc anh nhận giải là chuyện tất nhiên!

Thư Dao kiêu ngạo không thôi, giống như fan nhỏ mê muội dõi dào sức sống, ngoài ra còn một chút ‘mê muội’ khác nữa.

...

Khương Tri Ngật cảm xúc, tâm trạng lên xuống, anh không phải là thần tiên, tuy anh thật sự yêu thích việc diễn xuất nhưng cũng khát vọng đạt được giải thưởng vinh dự cao nhất trong giới điện ảnh. Đó là sự thừa nhận với diễn xuất của anh, bỏ ngoài tướng mạo và nhân khí, song kèm theo những yếu tố khác, đây là lời thừa nhận trước sự chuyên nghiệp của anh!

Người đàn ông luôn ung dung bình tĩnh thế mà khi đứng trước micro lại có một giây không nói nên lời.

Anh cố bình tĩnh, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, Cảm ơn sự khẳng định của giải Kim Tượng, tôi rất vinh hạnh.”

“Cảm ơn mỗi một nhân viên trong đoàn phim, cảm ơn tất cả nhân viên công tác bên cạnh tôi, cảm ơn tất cả khán giả ủng hộ phim điện ảnh. Tương lai sau này tôi sẽ còn cố gắng nhiều hơn nữa, sẽ không phụ lại giải thưởng này.”

“Cảm ơn tất cả mọi người.”

...

Lời cảm ơn nói xong, rất ngắn rất đơn giản, rất phù hợp với tác phong của Khương Tri Ngật. MC ngậy ra một giây, sau đó tươi cười bước lên, dựa theo chương trình, hỏi Khương Tri Ngật vài câu hỏi, Khương Tri Ngật trả lời từng câu, giọng nói bình tĩnh, giọng điệu không nhanh không chậm, không để người khác nhìn thấu nội tâm của anh có đang kích động hay không.

Trả lời xong, Khương Tri Ngật đi xuống khán đài. Sau khi xuống thì đưa cốc cho người đại diện Tần Lâm giữ, hai người không nói gì, đều thấy được ý cười trong mắt đối phương, tất cả không cần nói nhiều lời.

...

Ngày mai Khương Tri Ngật còn có hoạt động, tối nay vì nguyên do dự giải Kim Tượng nên về nhà nghỉ một đêm.

Sau khi buổi lễ kết thúc, Khương Tri Ngật mang cốc về nhà. Thử Dao chờ anh ở cửa, xe vừa dừng lại cô đã chạy đến.

Khương Tri Ngật xuống xe, giang hai tay ra, Thử Dao cười nhảy lên người anh. Khương Tri Ngật vững vàng giữ hông cô, ánh mắt lóe sáng.

Thử Dao hôn lên mặt anh một cái, còn không thấy xấu hổ, ngọt ngào nói: “Chúc mừng ông xã!”

Khương Tri Ngật hôn môi cô, dịu dàng nói: “Cảm ơn bà xã.”

Ôi, thật là dịu dàng, xấu hổ quá đi.

Thử Dao che mặt, Khương Tri Ngật cười nhìn khuôn mặt dần ửng đỏ của cô.

Kể đó bên xe truyền ra tiếng ho khan, Thử Dao ngẩng đầu thấy Tần Lâm đang cầm cốc đứng đó.

Thử Dao ngẩn ra, tay chân luống cuống nhảy khỏi người Khương Tri Ngật, ㄟ cô muốn chết, Khương Tri Ngật vẫn bình tĩnh như ngày thường.

Thật ra Tần Lâm không có ý kiến gì với Thử Dao, hơn nữa sau khi Khương Tri Ngật kết hôn thì sự nghiệp của anh cũng không bị ảnh hưởng lớn. Ngược lại trời xui đất khiến thế nào còn nảy lên hot search với Thử Dao, cuộc sống gia đình phơi ra ánh sáng còn hút một lượng fan lớn, Tần Lâm càng không có nhận xét gì với Thử Dao.

Tần Lâm đi đến trước mặt hai người, giao cốc cho Thử Dao, ôn hòa nói: “Tối nay Tri Ngật ở nhà nghỉ một đêm, ngày mai Triệu Trình sẽ đến đón cậu.”

Thử Dao nhận cốc, tò mò quan sát nó. Khương Tri Ngật nói: “Được.”

Tần Lâm đi được hai bước thì quay đầu lại, giọng điệu tựa như mang theo ý cười: “Vất vả rồi, còn cả, chúc mừng cậu, tôi rất vui.”

Khương Tri Ngật sừng sốt, Tần Lâm lúc này đã lên xe rồi đi.

Thử Dao ôm cốc, cười nói: “Chị Tần giống như có chút khác nha.”

Khương Tri Ngật cười cười không nói gì, giải thưởng lớn quan trọng như vậy, nhân viên công tác bên cạnh bao gồm cả anh và Tần Lâm, không ai bình tĩnh nổi trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Điện Đảo* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 81

Edit: Mộc Từ Đăng

Vợ chồng hai người đều nhận giải thưởng lớn, một ảnh hậu một ảnh đế, chia ra mỗi người nhận được giải thưởng lớn trong thể loại phim truyền hình và điện ảnh. Trong lúc nhất thời, truyền thông ùn ùn đăng tin, Thư Dao và Khương Tri Ngật xuất hiện trên khắp các mặt báo... Là vợ chồng điển hình trong giới giải trí, là đôi kim đồng ngọc nữ, xinh gái đẹp trai, cuộc sống hạnh phúc, nghiêm túc đóng phim, dùng hành động của bản thân làm tấm gương tốt cho fan.

Ban đầu lúc hai người kết hôn, fan không hiểu, công chúng khiếp sợ. Có vẻ ngoài xuất sắc, nhưng không dùng tướng mạo để kiếm tiền. Danh tiếng vừa vừa, hai người kết hôn, bất luận là trong mắt những diễn viên dày dạn kinh nghiệm chuyên nghiệp trong ngành, hay trong mắt người bình thường chỉ thấy mạnh mẽ kết hợp, bằng vào độ hot lúc hai người vừa mới kết hôn, chỉ cần hai người tùy tiện tham gia một chương trình nào đó thì có ngay thù lao hơn cả triệu.

Tình yêu của Thư Dao và Khương Tri Ngật cũng không hoàn toàn bị chú ý, thậm chí fan của hai nhà tuy đã tiếp nhận tin thần tượng mình kết hôn cũng chưa tiếp nhận nổi nửa kia của thần tượng mình... Thư Dao và Khương Tri Ngật không phát biểu ý kiến trước lời bàn tán từ người ngoài giới. Nhanh chóng kết hôn, sinh con xong thì quay phim mới... bất giác đã trôi qua hai năm.

Do ban đầu Thư Dao chỉ dựa vào khuôn mặt để đóng phim thần tượng, còn bây giờ cô có thể diễn được nhân vật có tính cách phức tạp, đề tài kịch bản đặc thù về bác sĩ, nhân vật chính có phân cảnh rất nặng, rating cũng không có xu hướng tuột dốc, từ một tiểu hoa đán đang ăn khách từng bước tiến về phía diễn viên phái thực lực, cuối cùng thay mặt cho giới phim truyền hình Trung Quốc vinh dự nhận được giải Kim Anh cho hạng mục nữ diễn viên chính xuất sắc nhất!

Fan cảm động đến khóc, cô luôn chẳng thay đổi gì lại tựa như đang thay đổi. Trái tim hướng thiện luôn không đổi, con đường diễn xuất ngày càng ưu tú hơn.

Thư Dao cố gắng chứng minh cho fan hâm mộ lúc đầu không xem trọng cuộc hôn nhân này của cô thấy rằng kết hôn cũng không phải trở thành trở ngại cản trở bước chân vững chắc của một nữ diễn viên, nó ban cho cô một sinh mạng mới, khiến cô thấy ấm áp và là động lực giúp cô tiến về phía trước!

Khương Tri Ngật xuất đạo được tám năm, cũng không phải là người mới trong làng phim điện ảnh. Đột nhiên hai năm trước công bố tình cảm với Thư Dao, thật ra có nhiều fan rất bất mãn, một người là người được lựa chọn làm ảnh đế tương lai trong giới điện ảnh, một người dựa vào mặt đóng phim truyền hình để 'lăn lộn'. Fan rất coi thường sự tồn tại của Thư Dao, nhưng trong lúc vô tình chợt phát hiện ra, Khương Tri Ngật cũng thay đổi rất nhiều vì Thư Dao.. Trong mắt fan, anh luôn lạnh nhạt như cũ, nhưng trên người cũng có thêm một tầng ấm áp, khiến các cô ấy có cảm giác anh không xa xôi như thế. Anh cũng sẽ cười, sẽ dịu dàng dạy dỗ con cái, sẽ cưng chiều chụp ảnh quay video cùng vợ con.

Tất cả sự ấm áp và chối lợi trên người anh đều nhờ Thư Dao mang tới, sau khi kết hôn, cuộc sống gia đình chiếm vị trí lớn nhất trong đời anh, cũng không làm chậm trễ việc diễn xuất. Hơn nữa sau khi kết hôn còn dựa vào vai chính của một bộ phim thuận lợi nhận được giải thưởng Kim Tượng cho hạng mục nam diễn viên chính xuất sắc nhất!

...

Fan cả hai học được sự bình tĩnh, vững vàng và ung dung từ thần tượng, đối với sự nghi ngờ từ bên ngoài cũng không cần giải thích gì. Chỉ dùng hành động của bản thân, từng bước tháo đi những mặt trái trong mắt công chúng, hoàn mỹ lột xác trở nên ưu tú hơn, tốt đẹp hơn.

Đây mới là sức mạnh của thần tượng.

....

Thư Dao và Khương Tri Ngật đồng thời nhận được giải thưởng lớn, làm một trận náo động trong giới giải trí, cũng không khiêm tốn như lúc công bố tình cảm trước đây.

Chất lượng kịch bản của Thư Dao ngày càng cao, kịch bản hay giao đến tay Khương Tri Ngật ngày càng nhiều. Những lời mời vợ chồng hai người tham gia show tổng nghệ, các show phỏng vấn cũng rất nhiều, người quản lý của cả hai vẫn một mực từ chối, chỉ chừa lại những kịch bản tốt.

Người ngoài giới đánh giá hai người che trời chắn đất, còn ở nhà, cuộc sống của Thư Dao và Khương Tri Ngật không có thay đổi quá lớn. Chỗ ở của hai người vẫn luôn được giữ kín, an ninh xung quanh cũng rất tốt, không có phóng viên đến quấy rầy. Kịch bản đưa tới ngày càng nhiều, tài nguyên cũng tốt hơn, thế mà hai người lại nghĩ chậm rãi nhận công việc.. Cậu nhóc đã được hai tuổi, chính là thời kỳ quan trọng cho việc đường thành tính cách và tam quan, cần có bố mẹ bên cạnh bầu bạn và dạy dỗ.

Từ người ngoài giới cho đến truyền thông liên tục khen ngợi, tuy thế cuộc sống của Thư Dao và Khương Tri Ngật không có biến động gì, họ vẫn làm việc bình thường, tham gia hoạt động, ở nhà chăm con, dẫn con đi tản bộ, ngồi trong thư phòng mỗi người chiếm một góc đọc kịch bản... Thỉnh thoảng có hứng thú sẽ lấy phim cũ ra, hai người phân vai rồi diễn lại.

Không có gì rắc rối, họ vẫn sống như trước đây, cuộc sống gia đình tràn đầy không khí ấm áp như những người bình thường khác.

...

Đảo mắt đã đến cuối năm, Thư Dao và Khương Tri Ngật vẫn chưa có quyết định cho bộ phim mới, tất cả mọi người đều đang chờ hai người nhận bộ phim đầu tiên sau khi nhận giải, nhưng người cứ bước từng bước, không nhanh không chậm.

Tháng 12, còn một lễ trao giải lớn sắp cử hành là giải Kim Mã, là giải thưởng cuối cùng của phim điện ảnh mỗi năm.

Ngoài dự đoán là Khương Tri Ngật dựa vào bộ phim điện ảnh năm nay được công chiếu lần nữa được đề cử giải Kim Mã cho hạng mục nam diễn viên chính xuất sắc nhất, những chuyện thế này không phải xuất hiện lần đầu trong giới giải trí, trước đây cũng có nam diễn viên từng được đề cử cả hai giải thưởng, nhưng cơ hội nhận giải dường như bằng không.

Hoặc có thể nói, được đề cử hai lần mà nhận được một giải cũng không tệ. Năm nay Khương Tri Ngật đã cảm được giải Kim Tượng trở thành ảnh đế, lần nữa được đề cử cho giải Kim Mã cũng tăng thêm một dòng tốt đẹp trong con đường diễn xuất của anh.

Ba tháng trước khi nhận được giải Kim tượng, Thư Dao và Khương Tri Ngật vẫn chưa hạ nhiệt trong mất công chúng, lúc này tiếp tục bị đẩy lên đầu ngọn sóng dư luận.

Tin tức có liên quan đến Khương Tri Ngật có thể nhận giải lần nữa bay đầy trời, công chúng kịch liệt tranh luận, lần này Thư Dao và Khương Tri Ngật cũng không biết và không quan tâm đến.

...

Lễ trao giải Kim Mã khai mạc sau sinh nhật của Khương Tri Ngật mấy ngày, Thư Dao hôn gò má anh, cười nói: “Anh đã rất ưu tú rồi, chúng ta cứ như ngày thường thôi.”

Khương Tri Ngật ôn hòa nói: “Được.”

Hai người không vì được đề cử giải Kim Mã mà tự cao tự đại, diễn viên có thể cảm được hai giải thưởng lớn này có thể đếm trên đầu ngón tay. Thư Dao hiển nhiên vẫn hy vọng Khương Tri Ngật có thể nhận thêm nữa, nhưng nếu không nhận được cũng không có nghĩa thực lực anh kém cạnh.

...

Sau ngày khai mạc, giám khảo cũng bắt đầu khẩn trương. Trong ngày diễn ra buổi lễ, kết quả cho những giải thưởng lớn đã chọn xong, kẻ đó giao cho ban tổ chức.

Vào đêm trao giải, quần áo Khương Tri Ngật mặc do Thư Dao chọn, âu phục màu lam sẫm, thắt cà vạt cùng màu, giày cũng do Thư Dao mua. Trên ngực có cài một cái khuy do con trai tặng.

Không giống như giải Kim Tượng từng người tham gia đều sáng chói, tối nay Khương Tri Ngật là người truyền thông chú ý nhiều nhất trong giải Kim Mã, mọi người cực kỳ tò mò tâm tình lúc này của anh, anh sẽ có thái độ gì với việc có thể nhận được giải hay không.

Năm nay là năm may mắn khi Khương Tri Ngật nhận được giải thưởng lớn, nếu nhận được giải Kim Mã cho hạng mục nam chính xuất sắc nhất vậy thì tương lai sau này của anh sẽ sáng chói cỡ nào, vào năm 30 tuổi đã nhanh chóng bước vào hàng ngũ diễn viên điện ảnh ưu tú nhất, thậm chí trở thành thần thoại cho toàn giới giải trí.

Suy nghĩ này có khả năng thành sự thật quá nhỏ, Khương Tri Ngật vừa mới 30 tuổi, kinh nghiệm không ít cũng không xem là nhiều.

Bất luận thế nào, đề tài giải Kim Mã năm nay rất cao, khi lễ trao giải bắt đầu phút đầu tiên, lượt view xem truyền hình trực tiếp như muốn nổ tung, thậm chí còn bị lag mất mấy phút. Các phóng viên cũng đã soạn sẵn hai loại bản thảo, một cái là khi Khương Tri Ngật nhận được giải, một cái là Khương Tri Ngật không nhận được giải, chỉ chờ đến thời khắc công bố nam diễn viên chính xuất sắc nhất sẽ đăng tin tức này lên.

Tất cả mọi người đều mong chờ thời khắc công bố giải thưởng này.

...

So với giải Kim Tượng ba tháng trước, lúc này Thư Dao đang ngồi trước tivi xem truyền hình trực tiếp, tâm tình thả lỏng đi rất nhiều. Cô ôm con trai, mẹ con hai người vừa trò chuyện vừa xem buổi lễ trao giải Kim Mã.

....

Ông kính dừng lại trên người Khương Tri Ngật, anh vẫn an tĩnh, bình tĩnh như trước, ông kính cứ thỉnh thoảng lướt qua mặt anh, ngừng trên khuy cài trước ngực áo vest của anh, người chủ trì phụ trách phần truyền hình trực tiếp cười suy đoán cái khuy đó có dụng ý gì.

Từng hạng mục giải thưởng được công bố, thời khắc kích động nhất lòng người sắp đến gần và rồi nhanh chóng đến hạng mục nam diễn viên chính xuất sắc nhất!

Ông kính dừng trên mặt Khương Tri Ngật ít nhất mười mấy giây, Thư Dao nhìn khuôn mặt anh tuấn lạnh nhạt của anh trên tivi, vẫn không nhịn nổi kêu ngao nói: “Oa, vẫn đẹp trai như vậy.”

Cậu nhóc cũng nói theo: “Đẹp trai!”



Thư Dao cúi đầu hôn lên khuôn mặt tròn tròn của nó, không thể kiềm chế nổi, tim đập nhanh kinh khủng.

Khách mời trao giải mở phong thư ra, biểu cảm kinh ngạc hiện lên trong một giây, sau đó cười lớn tiếng hô: “Chúc mừng nam diễn viên của chúng— Khương Tri Ngật! Đã chiến thắng hạng mục nam diễn viên chính xuất sắc nhất!”

Hiện trường dường như yên tĩnh bảy tám giây ngay sau đó bùng nổ, tiếng hô tiếng vỗ tay rộn rã. Giọng nói MC cũng hơi run rẩy, kích động nói: “Chúc mừng thầy Khương năm nay đã hái được hai giải thưởng nam diễn viên chính xuất sắc nhất!”

Đạo diễn, nhà sản xuất phim trong đoàn phim kích động ôm Khương Tri Ngật, Khương Tri Ngật bình tĩnh thở ra một hơi, điều chỉnh lại biểu cảm của mình.

...

Cũng trong lúc đó, điện thoại của các phóng viên ở buổi lễ trao giải rồi rít vang lên, âm thanh gõ bàn phím vang lên không ngớt, mọi người thấp giọng gọi điện thoại, truyền tin đi.

Khoảng khắc Khương Tri Ngật cầm giải thưởng, hàng trăm nhà truyền thông đồng thời đăng tin tức đã soạn xong trước đó, công bố tin tức động trời này với công chúng.

Buổi lễ trao giải vẫn chưa kết thúc, biệt hiệu ‘ảnh đế hai lần’ của Khương Tri Ngật phủ khắp hot search, fan kích động khi anh được nhận giải, các phóng viên cùng với những nhà truyền thông có thanh thế lớn cùng tuyên truyền— trong giới điện ảnh Trung Quốc, có một nam diễn viên duy nhất ở tuổi 30 đã giành được hai giải thưởng lớn cho hạng mục nam diễn viên chính xuất sắc nhất, đồng thời được phong là “Ảnh đế hai lần”!

Trong lịch sử của giới điện ảnh, hẳn nên ghi chép lại khoảnh khắc này.

...

Trong cùng một năm, ước chừng chỉ cách nhau ba tháng, Khương Tri Ngật đứng trên sân khấu giải Kim Mã nhận thưởng, lần nữa hái được giải ảnh đế.

Tất cả mọi người chăm chú dõi theo anh, sắc mặt Khương Tri Ngật hiện lên nụ cười nhàn nhạt, lúc mở miệng giọng nói hơi khàn: “Cảm ơn...”

Hai chữ sau nữa giống như không nói nên lời. Tiếng vỗ tay dưới đài vang lên như sấm, Thư Dao ngồi ở nhà xem truyền hình trực tiếp đang che miệng hai mắt đỏ cả lên.

Khương Tri Ngật hít sâu một hơi, cười khê: “Tôi rất bất ngờ, cũng rất ngạc nhiên vui mừng. Ở tuổi 30 này, dù là gia đình hay sự nghiệp thì năm nay chính là năm quan trọng nhất đối với tôi.”

“Tôi không biết nên nói gì, ngoại trừ nói cảm ơn ra dường như cũng không biết dùng từ nào để diễn tả tâm tình lúc này của mình.”

“Đúng vậy, tôi rất kích động, cũng rất vui.”

“Ngoại trừ cảm ơn nhân viên công tác và những diễn viên khác trong bộ phim này ra, tôi còn phải cảm ơn người nhà của tôi, bố mẹ, vợ và con trai.”

Hiện trường lần nữa yên tĩnh, tựa như không ngờ Khương Tri Ngật lại chủ động nói về gia đình. Các phóng viên trực chờ, cầm điện thoại chuẩn bị tinh thần gửi tin đi.

“Tôi nghĩ diễn xuất cũng như trải qua một đời người, tiếp xúc nhiều loại tình cảm mới có thể diễn được một nhân vật hi nộ ái ố trong phim.”

“Người nhà dạy cho tôi biết thế nào là tốt xấu, cách đối nhân xử thế. Bố mẹ nuôi nấng tôi lớn lên, dành cho tôi không gian lớn nhất để phát triển. Vợ tôi đã nói cuộc đời này ngoại trừ diễn xuất ra cũng còn việc quan trọng hơn. Cô ấy sinh cho tôi một đứa trẻ, ngoài niềm vui lúc diễn còn cả niềm vui sướng thoải mái khi làm bố.”

“Tôi rất thỏa mãn, cũng cảm kích. Cảm ơn tất cả mọi chuyện đã trải qua trong đời, cảm ơn mỗi một người bên cạnh tôi. Tương lai mai sau, sẽ không quên thuở đầu, luôn tiến về phía trước.”

...

Thư Dao bật khóc, nước mắt rơi trên đầu cậu nhóc. Nó ngẩng đầu khó hiểu nhìn cô.

Thư Dao ôm bả vai nhỏ của nó, vừa khóc vừa nói: “Bố của con là người giỏi nhất, ưu tú nhất! Mẹ rất kiêu ngạo, rất vui vẻ.”

Cậu nhóc nghiêng đầu nhìn, nâng bàn tay nhỏ bé lên, rất hiểu chuyện lau mặt cô, non nớt nói: “Mẹ đừng khóc.”

Mặt Thư Dao đầy nước mắt, cười nói: “Mẹ không khóc, chỉ là mẹ thấy cảm động, thấy vui thôi.”

Cậu nhóc bối rối, Thư Dao ôm nó tiếp tục khóc.

...

Những lời Khương Tri Ngật đã nói lúc nhận giải đó, đã nhanh chóng được ghi lại rồi đăng lên mạng, họ điên cuồng chia sẻ rộng rãi với công chúng về trọng tâm tình cảm lẫn phương diện sinh hoạt của anh, đoạn nói cảm ơn với người nhà, nhất là với vợ con nhanh chóng bị cư dân mạng chia sẻ.

Lúc Khương Tri Ngật nói đến Thư Dao và con trai, mỗi một biểu cảm nhỏ xíu của anh, đến cả thần thái và giọng điệu cũng bị cắt ra, vô tình trở thành chứng cứ khoe ân ái của anh, công chúng cứ cho rằng anh đang công khai bày tỏ với Thư Dao.

Đặt vào hai năm trước đây khi chưa kết hôn với Thư Dao, công chúng cơ bản không cách nào tưởng tượng được, có một ngày Khương Tri Ngật sẽ đứng trên sân khấu của buổi lễ trao giải nào đó, đứng trước hàng ngàn sao sáng, phóng viên truyền thông và khán giả bày tỏ với vợ.

Quá lãng mạn quá rung động.

...

Khương Tri Ngật về nhà, trong khoảng sân trước nhà tối đen. Anh hơi ngừng bước chân, có hơi không hiểu đi vào nhà.

Anh mới bước vào, đèn trong nhà lập tức sáng lên, căn phòng trước khi anh đi đã thay đổi rất lớn, khắp nơi treo bóng bay và dây lụa, ở giữa có bày một chiếc bánh kem thật lớn.

Thư Dao mặc một chiếc đầm dài màu đỏ, mang giày cao gót, cậu nhóc cũng mặc quần áo đỏ. Mẹ con hai người nắm tay đi về phía anh.

Khương Tri Ngật ngỡ ngác, Thư Dao giờ bàn tay giấu sau lưng ra, trong tay cô là một bó hoa hồng kiểu diêm. Khương Tri Ngật ngây ngẩn nhận lấy bó hoa, đây là lần đầu tiên anh được phụ nữ tặng hoa.

Khương Tri Ngật bật cười, Thư Dao đặt hoa vào lòng anh, sau đó nhảy lên ôm anh. Khương Tri Ngật vững vàng ôm được cô, khẽ nhắm mắt lại.

Nước mắt Thư Dao chảy ra, nhẹ giọng nói bên tai anh: “Ông xã à anh giỏi quá, em rất vui rất kiêu ngạo vì anh.”

Ánh mắt Khương Tri Ngật hơi đỏ, anh hôn lên tóc cô, nói: “Anh yêu em bà xã.”

Nước mắt Thư Dao vẫn không ngừng rơi, cô nâng mặt anh, khóc không thành tiếng: “Em cũng rất yêu anh, em thích anh nhất, anh để tiên sinh của em.”

Khương Tri Ngật đặt bó hoa xuống bàn trà nhỏ, ôm eo cô, hai người trao nhau một nụ hôn thật sâu.

Thư Dao nhón chân ôm cổ anh, nhiệt tình đáp lại.

“Anh yêu em.”

“Em yêu anh.”

Bọn họ không biết đã nói bao nhiêu lần, trên thế gian này tựa như chỉ còn hai người họ, hoa hồng, bánh kem, chiếc cúp và những dải băng lụa đầy màu sắc, vào giờ phút này trong lòng Khương Tri Ngật chỉ có một suy nghĩ, kiếp này của anh có cô là đủ rồi.

May mà có cô, may mà gặp được cô.

Cậu nhóc sớm đã bị bão mẩu lén lút bé đi lúc bố mẹ cậu nhóc hôn nhau, chừa lại không gian nồng ấm này cho vợ chồng hai người.

Bất luận đời này có thay đổi ra sao, trong tim anh chỉ có mình em.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hồn Diên Đảo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.